ANDRZEJ
SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA VII

DOMNIȚA LACULUI

ROMANUL CARE A STAT LA BAZA CELEBREI SERII
DE JOCURI VIDEO *THE WITCHER*

ARMADA

www.virtual-project.eu

ANDRZEJ SAPKOWSKI

— SERIA WITCHER —

7. DOMNIŢA LACULUI

Original: PANI JEZIORA (1999)

Traducere din limba poloneză:
MIHAELA FISCUTEAN

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA

— 2021 —

Noi suntem din plămada
Din care sunt făcute visele,
Iar scurta noastră viaţă
O întregeşte-un somn.

WILLIAM SHAKESPEARE, *Furtuna*

Şi au tot mers călare până au ajuns la un lac nesfârşit, cu apele limpezi precum cleştarul. Iar, în mijlocul lacului, Arthur a zărit un braţ îmbrăcat în atlaz alb, ţinând în mână o spadă bine meşteşugită. Apoi au văzut-o pe domniţă călcând semeţ pe oglinda apei.

— Cine-i domniţa aceea atât de fermecătoare? a întrebat Arthur.

— O cheamă Domniţa Lacului, i-a spus Merlin.

THOMAS MALORY, *Moartea regelui Arthur*

1

Lacul era fermecat. Nu încăpea nicio îndoială.

În primul rând, se întindea chiar lângă defileul văii bântuite Cwm Pwcca, o vale tainică, veşnic învăluită în negură, faimoasă pentru vrăji şi fenomene magice.

În al doilea rând, era suficient să-l priveşti.

De un albastru profund, intens şi foarte limpede, luciul apei te ducea cu gândul la un safir lustruit. Era ca o oglindă atât de netedă, încât vârfurile masivului Y Wyddf răsfrânte în ea păreau mai frumoase decât în realitate. Dinspre lac adia o briză răcoroasă şi înviorătoare, iar liniştea maiestuoasă nu era tulburată de nimic, nici măcar de pleoscăitul scos de vreun peşte sau de ţipătul vreunei păsări de apă.

Cavalerul a tresărit, impresionat. Dar, în loc să-şi continue urcuşul pe culme, şi-a condus calul în jos, spre lac. Parcă ar fi fost atras de forţa magnetică a unei vrăji dosite acolo jos, în abisul apei. Calul înainta cu băgare de seamă printre stâncile zdrobite, dând de înţeles prin fornăielile lui înăbuşite că simţea şi el o aură magică. După ce a coborât pe plajă, cavalerul a descălecat. Trăgându-şi agale calul de căpăstru, s-a apropiat de malul apei, unde vălurelele se jucau printre pietricelele colorate.

Armura i-a zăngănit când s-a aşezat în genunchi. A luat apă în palmele făcute căuş, speriind puietul – peştişorii mărunţi şi vioi ca acele. A băut cu grijă, încet; apa rece ca gheaţa îi amorţea buzele şi limba, îi săgeta dinţii.

Când s-a aplecat din nou ca să-şi cufunde mâinile în apă, i-a ajuns la urechi un zgomot rostogolit pe suprafaţa lacului. A ridicat capul. Calul a fornăit ca şi cum ar fi confirmat că auzise şi el.

Şi-a ascuţit auzul. Nu, nu era o iluzie. Ceea ce-i ajungea la urechi era un cântec. Cânta o femeie. Mai degrabă, o fată.

Cavalerul, ca toţi cavalerii, crescuse cu cântecele trubadurilor şi poveştile cavalerilor, în care gemetele sau

tânguirile unei fete erau momeli, în cele mai multe situaţii; cavalerii ademeniţi de acestea cădeau, de obicei, într-o capcană. Deseori, mortală. Însă curiozitatea l-a biruit. La urma urmei, cavalerul abia împlinise nouăsprezece ani. Era foarte curajos şi foarte nechibzuit. Era faimos pentru una şi cunoscut pentru cealaltă.

A verificat dacă spada îi aluneca uşor din teacă, apoi şi-a dus calul de căpăstru pe plajă, în direcţia din care se auzea cântecul. N-a trebuit să meargă prea departe.

Ţărmul era presărat cu stânci mari, întunecate, lucioase, ce păreau jucăriile unor uriaşi, aruncate neglijent sau uitate după ce se jucaseră. Unele stânci erau cufundate în unde, înnegrite sub luciul transparent al lacului. Altele se iţeau la suprafaţă şi, spălate de val, arătau ca nişte spinări de leviatan. Dar cele mai multe zăceau de-a lungul ţărmului, între plajă şi pădure, îngropate parţial în nisip, puteai doar să-ţi imaginezi cât de mari erau în întregime.

Cântecul auzit de cavaler venea chiar din spatele acestor stânci de pe ţărm. Cât despre fata care cânta – nici urmă. A tras calul, ţinându-l de frâu şi de zăbală, ca să nu fornăie sau să pufnească.

Îmbrăcămintea fetei era întinsă pe una dintre stâncile cufundate în lac, platã ca o masă. Dezbrăcată, ea era cufundată în apă până la brâu şi se spăla, stropind şi cântând în acelaşi timp. Cavalerul nu izbutea să desluşească însă cuvintele.

Nici nu era de mirare.

Şi-ar fi pus capul rămăşag că fata nu era un om în carne şi oase. O dovedeau trupul zvelt, culoarea ciudată a părului şi glasul ei. Era sigur că, dacă s-ar fi întors spre el, i-ar fi văzut ochii mari, în formă de migdale. Iar, dacă şi-ar fi periat părul pe spate, i-ar fi văzut urechile cu vârfuri ascuţite.

Venea din Faërie. O zână. Una din Tylwyth Têg. Una dintre cele cărora pictorii şi irlandezii le spuneau Daoine Sidhe, Omuleţii din Deal. Una dintre cele cărora saşii le spuneau elfe.

Fata a încetat să cânte preţ de o clipă, s-a cufundat până

la gât, a pufnit, a scuipat şi a înjurat straşnic. Cu toate acestea, faptul nu l-a tulburat pe cavaler. Zânele, după cum bine ştia toată lumea, se pricepeau să înjure la fel ca oamenii. Adesea, mai vulgar decât bărbaţii. Şi de multe ori înjurătura era premergătoare unor farse răutăcioase, pentru care zânelor li se dusese buhul – de exemplu, unui om îi creştea nasul de ajungea cât un castravete sau i se micşora bărbăţia până la dimensiunea unui bob de fasole.

Cavalerului nu-i surâdea nici prima, nici a doua situaţie. Tocmai se pregătea să se retragă discret, când deodată calul l-a dat de gol. Nu armăsarul lui, pe care-l ţinea în frâu, căci el era calm şi liniştit ca un şoarece. L-a dat de gol calul zânei, iapa neagră, pe care cavalerul nu o observase la început între stânci. Acum iapa neagră ca smoala râcâia pietrişul cu copita şi necheza în semn de bineţe. Armăsarul cavalerului a scuturat din cap şi i-a răspuns politicos. Ecoul a răsunat pe suprafaţa apei.

Zâna a ţâşnit din apă, înfăţişându-se o clipă în faţa cavalerului în toată splendoarea ei. S-a repezit spre stânca pe care îi stăteau hainele. Dar, în loc să-şi ia cămaşa şi să se acopere cu sfială, elfa şi-a înşfăcat spada şi a smuls-o cu un şuierat din teacă, răsucind fierul cu o iscusinţă uimitoare. N-a durat mult şi zâna s-a ghemuit, ascunzându-se în apă până la nas, şi a scos la suprafaţă braţul ce ţinea spada îndreptată spre necunoscut.

Cavalerul a clipit uluit, a slobozit frâiele şi s-a aşezat într-un genunchi pe nisipul umed, fără să stea prea mult pe gânduri, căci şi-a dat seama cu cine avea de-a face.

— Salutare! s-a fâstâcit el, întinzându-şi braţele. O mare onoare pentru mine... O mare cinste, Domniţa Lacului. Primesc această spadă...

— Oare n-ai putea să te ridici şi să te întorci? a rostit zâna cu gura deasupra apei. N-ai putea să nu te mai holbezi aşa? Şi să mă laşi să mă îmbrac?

A ascultat-o.

A auzit-o cum ieşi din apă plescăind, cum îşi scutură hainele, înjurând printre dinţi şi trăgându-le pe corpul umed. Se uita la iapa neagră cu roba netedă şi strălucitoare

ca pielea unei aluniţe. Era un cal pursânge şi, fără îndoială, iute ca vântul. Fără doar şi poate, fermecat. Provenea, cu siguranţă, din Faërie, ca şi stăpâna sa.

— Poţi să te întorci.

— Domniţa Lacului…

— Şi să te prezinţi.

— Sunt Galahad din Caer Benic. Cavalerul regelui Arthur, stăpânul castelului Kamelot, conducător al Ţării de Vară, precum şi al Dumnoniei, Dyfneintului, Powysului, Dyfedului…

— Dar Temeria? l-a întrerupt ea. Redania, Rivia, Aedirn? Nilfgaard? Numele acestea îţi spun ceva?

— Nimic. N-am auzit niciodată de ele.

Fata a ridicat din umeri. În mână, în afară de spadă, îşi mai ţinea ciubotele şi o cămaşă spălată şi stoarsă.

— Mi-am închipuit eu. Şi în ce zi a anului suntem astăzi?

— Este – a rămas cu gura căscată, buimăcit – a doua lună plină după Beltane, domniţă…

— Ciri, a spus ea mecanic, răsucindu-şi braţele pentru a-şi aranja mai bine îmbrăcămintea pe pielea încă jilavă. Avea ochii mari şi verzi şi vorbea ciudat…

Instinctiv, şi-a trecut mâna prin părul umed, iar cavalerului i-a scăpat un oftat de uşurare. Nu doar pentru că urechea ei era normală, de om, nici pe departe elfească. Obrazul îi era desfigurat de o cicatrice oribilă, imensă. Fusese rănită. Dar cum se poate, oare, una ca asta – să fie rănită o zână?

I-a observat privirea nedumerită şi a mijit ochii, încreţindu-şi nasul.

— O cicatrice, aşa este! s-a răstit cu accentul ei straniu. De ce eşti atât de speriat? E chiar atât de ciudată o cicatrice pentru un cavaler? E chiar aşa de hidoasă?

Cătinel, şi-a dat jos armura de pe cap cu ambele mâini, trecându-şi mâinile prin păr.

— Nu-i deloc ciudată pentru un cavaler, a spus el, cu o mândrie tinerească, scoţându-şi la iveală propria rană abia cicatrizată, ce mergea de la tâmplă până la maxilar. Iar hidoase sunt numai cicatricele de onoare. Sunt Galahad,

fiul lui Lancelot du Lac şi al lui Elaine, fiica regelui Pelles, stăpân peste Caer Benic. Rana aceasta mi-a făcut-o Breunis Nemilosul, un asupritor al domniţelor, înainte de a-l doborî într-un duel corect. Cu adevărat sunt demn să primesc din mâinile dumitale această spadă, o Domniţă a Lacului…

— Poftim?

— Spada. Sunt gata s-o primesc.

— Ba nu. E spada mea. Nu las pe nimeni s-o atingă.

— Dar…

— Dar ce?

— Domniţa Lacului de fiecare dată… De fiecare dată când iese din apă, dăruieşte o spadă.

A tăcut ea o vreme şi s-a gândit.

— Înţeleg, i-a spus în cele din urmă. Ei bine, câte bordeie, atâtea obiceiuri. Îmi pare rău, Galahad sau cine-oi mai fi tu, dar se pare că n-ai găsit domniţa care trebuie. Nu dau nimic. Şi nici nu las pe nimeni să-mi ia ceva. Să fie limpede din capul locului.

— Dar, cu siguranţă, vii din Faërie, domniţă, nu-i aşa? a îndrăznit el.

— Vin, i-a spuse ea după o clipă, iar ochii ei verzi păreau să privească abisul spaţiului şi al timpului. Vin din Rivia, din târgul cu acelaşi nume, întins pe malul lacului Loc Eskalott. Am venit aici cu barca. Era negură. Nu am văzut malul. N-am auzit-o decât pe Kelpie… Iapa care mă urma în galop.

Şi-a întins cămaşa umedă pe o stâncă. Iar cavalerul a oftat din nou, uşurat. Cămaşa fusese spălată, dar nu prea bine. Mai avea pete de sânge.

— Curentul râului m-a adus aici, a continuat fata fără să-şi dea seama de ceea ce observase el sau prefăcându-se că nu a băgat de seamă. Curentul râului şi farmecul unicornului… Cum se numeşte acest lac?

— Nu ştiu, a recunoscut el. Sunt atâtea lacuri pe-aici, prin Gwynedd…

— Prin Gwynedd?

— Sigur. Acolo sunt munţii Y Wyddf. Dacă traversezi pădurile, cu munţii mereu în stânga, după două zile ajungi la Dinas Dinlleu şi apoi la Caer Dathal. Cât despre râu… Cel

mai apropiat râu este…

— Nu contează cum se numeşte râul cel mai apropiat. Ai ceva de mâncare, Galahad? Sunt lihnită de foame.

— De ce te uiţi aşa la mine? Ţi-e teamă că o să dispar? Că o să-mi iau zborul prin văzduh cu pesmeţii şi cârnaţii tăi cu ienibahar? Nu te speria. În lumea din care vin eu, am făcut nişte trăsnăi şi mi-am cam dat soarta peste cap, aşa că deocamdată n-am ce căuta pe-acolo. Aşadar, o să stau pe la tine o vreme. Într-o lume în care noaptea te uiţi pe cer în zadar după Dragon sau Şapte Capre. În care este a doua lună plină după Belleteyn, iar Belleteyn se pronunţă Beltane. De ce te uiţi aşa la mine, te întreb?!

— Nu ştiam că zânele mănâncă.

— Zânele, magicienele şi elfele. Toate mănâncă. Beau. Şi aşa mai departe.

— Poftim?

— Nu contează.

Cu cât o privea mai atent, cu atât îşi pierdea aura magică şi devenea mai umană şi mai normală, de-a dreptul banală, s-ar putea spune. Ştia totuşi că nu-i aşa, că n-are cum să fie. La poalele munţilor Y Wyddf, prin preajma Cwm Pwcca, nu găseşti fete banale, care să se scalde despuiate în lacurile alpine şi care să-şi spele cămăşile pătate de sânge. Oricum ar arăta fata, n-avea cum să fie o fiinţă pământeană. În ciuda acestui fapt, Galahad putea să privească liber, fără nicio teamă superstiţioasă, părul ei cenuşiu ca de şoarece, care strălucea, acum uscat, în şuviţe alb-argintii. Putea să-i privească de-acum mâinile delicate, nasul micuţ şi buzele albite, ţinuta masculină, cu o croială bizară a stofei fine, ţesute extrem de bătut. Putea să-i privească spada, cu o construcţie şi o ornamentaţie stranii, dar în niciun caz decorată de paradă. Putea să-i privească picioarele goale, acoperite cu nisip uscat de pe plajă.

— Ca să fie limpede, a spus ea, frecându-şi un picior de celălalt, nu sunt o elfă. Ci o magiciană, adică o zână… cam neobişnuită. Eh, poate că nu sunt deloc.

— Îmi pare sincer rău.

— De ce îţi pare rău?

— Umblă vorba… a spus bâlbâindu-se şi înroşindu-se. Umblă vorba că zânele, atunci când le iese în cale vreun tânăr, îl duc în Elfland, iar acolo… sub o tufă de alun, pe un covor de muşchi, îi arată…

— Înţeleg, i-a aruncat ea o privire fugară, după care a muşcat din cârnat. Ce să-ţi spun despre Ţara Elfilor? l-a întrebat ea înghiţind. Am fugit de acolo cu ceva timp în urmă şi nu mă prea zoresc să mă întorc. Cât despre covorul de muşchi… serios, Galahad, n-ai dat peste domniţa potrivită, de care ai tu nevoie. În orice caz, îţi mulţumesc foarte mult pentru bunele intenţii.

— Domniţă! N-am vrut să te jignesc…

— Lasă, nu te dezvinovăţi.

— Totul e din cauza frumuseţii dumitale fermecătoare, a mormăit el.

— Mulţumesc din nou. Dar asta tot nu schimbă nimic.

Au rămas tăcuţi un răstimp. Era cald. Soarele aflat la zenit încălzea plăcut pietrele. O adiere uşoară încreţea luciul lacului.

— De unde şi până unde… a rostit Galahad deodată cu o voce stranie, exaltată. De unde şi până unde o suliţă cu lama plină de sânge? De unde şi până unde s-a ales regele cu coapsa străpunsă? De unde şi până unde o domniţă în alb ducând graalul pe un platou argintiu…

— Şi, în afară de asta, te simţi bine? l-a întrerupt ea.

— Întrebam şi eu.

— Iar eu nu-ţi înţeleg întrebarea. E cumva vreo parolă? Vreun semnal prin care se recunosc iniţiaţii? Fii drăguţ şi lămureşte-mă.

— Nu prea sunt în stare.

— Atunci, de ce m-ai întrebat?

— Păi, pentru că… s-a încruntat el. Ei bine, pe scurt… Unul dintre ai noştri n-a întrebat atunci când a avut ocazia. Şi-o fi înghiţit limba sau i-o fi fost ruşine… N-a întrebat şi de aceea belelele au început să curgă gârlă. Aşa că ne-am învăţat minte şi acum întrebăm mereu. Căci nu ştim ce se

poate ivi.

— Sunt magicieni pe-aici? Ştii tu, cei care se ocupă de magie. Magi. Cunoscători.

— Este Merlin. Şi Morgana. Dar Morgana nu-i bună.

— Dar Merlin?

— Aşa şi aşa.

— Ştii unde poate fi găsit?

— Cum să nu! În Kamelot. La curtea regelui Arthur. Tocmai mă duceam acolo.

— E departe?

— De aici până la Powys, până la râul Hafren, apoi pe malul Hafrenului până la Glevum, la Marea Sabrina; de acolo nu mai e mult şi dai de şesul din Ţara de Vară. Vreo zece zile de mers călare…

— Prea departe.

— O fi, s-a bâlbâit el, se mai poate scurta drumul cumva luând-o prin Cwm Pwcca. Dar aceea e o vale blestemată. Cumplit loc. Îşi duc veacul acolo Y Dynan Bach Teg, nişte pitici răutăcioşi…

— Dar de ce porţi spadă? De paradă?

— Păi, cum altminteri? Ce să faci cu spada împotriva magiei?

— Ei, ce să faci, ce să faci, nu te teme. Sunt vrăjitoare. Ai auzit vreodată de vrăjitoare? Eh, bineînţeles că n-ai auzit. Şi să ştii că nu mă tem de piticii tăi. Am foarte mulţi prieteni printre piticani.

Fără doar şi poate, s-a gândit el.

— Domniţa Lacului?

— Mă cheamă Ciri. Nu-mi mai spune Domniţa Lacului. Nu-mi pică bine, e un nume de dureroasă şi tristă amintire. Aşa îmi spuneau în Ţara… Cum ziceai că se cheamă ţara aceea?

— Faërie. Sau cum spun druizii – Annwn. Iar saşii îi spun Elfland.

— Elfland… a spus ea, aruncându-şi pe umeri pătura în carouri oferită de el, pe care şi-o înfăşură în jurul braţelor.

Am fost acolo, ştii? Am intrat în Turnul Rândunicii şi hodoronc-tronc m-am trezit printre elfi. Şi m-au numit taman aşa – Domniţa Lacului. Chiar mi-a plăcut la început. Am fost măgulită. Până când m-am dumirit că pe acele tărâmuri, în acel turn şi pe malul acelui lac nu eram o domniţă, ci o prizonieră.

— Pesemne că acolo ţi-ai pătat cămaşa de sânge? nu s-a putut el abţine să aducă vorba.

A rămas tăcută multă vreme.

— Nu, i-a răspuns ea în cele din urmă, iar vocea părea că-i tremură uşor. Nu acolo. Ce ochi de vultur ai. Ei bine, n-are rost să mă mai ascund, adevărul iese la iveală mereu… Da, Galahad. M-am cam pătat în ultima vreme cu sângele vrăjmaşilor pe care i-am ucis. Şi cu sângele prietenilor pe care am încercat să-i salvez… Şi cu cel al oamenilor care au murit în braţele mele… De ce mă priveşti aşa?

— Nu ştiu, dacă eşti o zeitate sau o domniţă muritoare… Sau vreo fiinţă cu puteri supraomeneşti, care trăieşte pe Pământ…

— Fii bun, să revenim la subiect.

— Aş vrea să-ţi aud povestea, a replicat Galahad cu ochii scăpărându-i. Ai vrea să mi-o spui?

— E lungă.

— Avem timp.

— Şi nu se termină bine.

— Nu cred.

— De ce?

— Cântai atunci când te scăldai în lac.

— Eşti un bun observator, şi-a întors ea capul, încleştându-şi buzele, iar chipul i s-a schimonosit dintr-odată într-o grimasă oribilă. Da, eşti un foarte bun observator. Dar foarte naiv.

— Spune-mi povestea ta. Te rog.

— Ei bine, a oftat ea, dacă vrei… ţi-o spun.

S-a aşezat mai comod. Şi el s-a aşezat mai confortabil. Caii se plimbau pe marginea pădurii, păscând iarba.

— De la început, a rugat-o Galahad. Chiar de la începutul începutului…

— Povestea aceasta, a spus ea după o clipă, înfăşurându-se mai bine cu pătura în carouri, am avut dintotdeauna impresia că n-are niciun început. Nici nu sunt sigură că s-a terminat cu adevărat. Trecutul şi viitorul, trebuie să ştii şi tu, se împletesc într-un mod tare ciudat. Un elf chiar mi-a spus că este ca povestea şarpelui care-şi muşcă propria coadă. Şarpele acesta, dacă vrei să ştii, se numeşte Uroboros. Iar faptul că îşi muşcă propria coadă înseamnă că este închis cercul. În orice moment al timpului se ascund trecutul, prezentul şi viitorul. În orice moment al timpului se ascunde veşnicia. Înţelegi?

— Nu.

— Nu contează.

Adevărat, adevărat vă spun vouă, că oricine crede în vise este asemenea celui care vrea să prindă vântul sau să pună mâna pe o umbră. Se amăgeşte în faţa unei imagini înşelătoare, o oglindă care deformează, care minte sau răsuceşte adevărul precum o lăuză. La fel de nesăbuit este cel care dă crezare apariţiilor din vise şi bate câmpii cu însemnătatea lor.

Tot aşa, cine îşi ia visele în derâdere şi se înverşunează cu orice preţ să nu le dea crezare, şi acela dă dovadă de nesăbuinţă. Întrucât, dacă visele n-ar avea absolut niciun rost, la urma urmei de ce ne-ar mai fi înzestrat atunci zeii cu capacitatea de a visa?

Din înţelepciunea profetului Lebioda, 34:1

Să fie tot ce ne e scris
Un vis în miez de vis?

EDGAR ALLAN POE, „Un vis în miez de vis”

2

O briză uşoară încreţea luciul lacului care fumega precum un cazan, împrăştiind vălătuci de pâclă. Furcheţii scârţâiau şi zvâcneau ritmic, vâslele semănând în urma lor o grindină de picături strălucitoare.

Condwiramurs şi-a întins mâna peste marginea bărcii care naviga cu viteza unei broaşte-ţestoase, astfel încât apa abia se agita, urca uşor şi cobora pe mâna ei.

— Ah, ah, a spus ea cu sarcasm. Ce viteză! Parcă am zbura peste valuri. Vaai, mă ia ameţeala!

Vâslaşul, un bărbat scund, vânjos şi plin de sine, a mormăit furios şi neclar, fără să-şi ridice măcar capul acoperit cu un păr sur şi creţ ca un caracul. Ucenica era sătulă până peste cap de mormăielile, bombăniturile şi horcăielile cu care ticălosul se eschiva de la întrebările pe care i le adresase de când se urcaseră în barcă.

— Ai grijă, i-a atras ea atenţia printre dinţii încleştaţi, stăpânindu-se cu greu. Nu mai vâsli aşa de repede, ca nu cumva – ferească-ne zeii – să se răstoarne barca.

De data aceasta bărbatul şi-a ridicat faţa întunecată, arsă de soare. A mormăit ceva printre dinţi, şi-a dres vocea cu o mişcare a bărbiei sale sure, îndreptată spre tamburul de lemn montat pe frânghia întinsă de mişcarea bărcii, care dispărea în apă. Vizibil convins că explicaţia lui fusese suficientă, şi-a reluat vâslitul în acelaşi ritm ca mai înainte. Vâslele în sus. Pauză. Vâslele scufundate până la jumătate în apă. Pauză din nou. Scoaterea vâslelor. Pauză şi mai lungă.

— Ah, i-a spus calm Condwiramurs, privind spre cer. M-am dumirit. Mai important este talianul[1] tras în urma bărcii, care trebuie dus cu viteza şi la adâncimea potrivită. Pescuitul este important. Restul nu contează. Nu ne pasă.

Era evident, aşa că bărbatul nici măcar nu s-a mai

[1] Năvod de mari dimensiuni care trebuie fixat cu ancore şi cu piloţi, întrebuinţat de către pescari atât în ape curgătoare, cât şi în ape stătătoare (n. red.).

sinchisit să mormăie sau să-şi dreagă vocea.

— Cui îi pasă că am umblat pe drumuri toată ziua? şi-a continuat Condwiramurs monologul. Că sunt flămândă? Că mă doare fundul de la atâta stat pe bancheta asta umedă şi tare? Că vreau să fac pipi? Nimănui! Nu contează decât peştele. Restul n-are niciun rost. N-o să prindem nimic în mijlocul curentului, în mâlul ăsta de douăzeci de stânjeni.

Bărbatul şi-a ridicat capul, a privit-o cu ciudă şi a bălmojit ceva cătrănit nevoie mare şi mânios. Condwiramurs a rânjit, mulţumită de sine însăşi. Bărbatul a continuat să vâslească domol. Era furios.

S-a trântit pe banca de la pupă, cu picioarele încrucişate, astfel încât despicătura rochiei lăsa multe să se vadă.

Bărbatul a mormăit, şi-a încleştat mâinile pe vâsle, prefăcându-se că se uită doar la frânghia întinsă. Ritmul vâslirii, fără doar şi poate, nici nu se gândea să-l înteţească. Ucenica a oftat cu resemnare şi a început să cerceteze cerul.

Furcheţii scârţâiau, din vâsle cădeau picături de diamant.

Din negura care se ridica grabnic, se ivea conturul unei insule. Iar deasupra se înălţa obeliscul falnic, întunecat, al unui turn plin de cupole. Barcagiul, deşi stătea cu spatele şi nu s-a întors să vadă, ştia prin mijloace necunoscute că se apropiau de destinaţie. Fără grabă, şi-a aranjat vâslele pe părţile laterale, s-a ridicat şi a început să înfăşoare încet frânghia pe tambur; Condwiramurs stătea în aceeaşi poziţie şi fluiera privind cerul. Bărbatul a înfăşurat frânghia până la capăt, s-a uitat la momeală, o lingură mare de aramă prevăzută cu un cârlig triplu, având o codiţă dintr-un fir de lână roşie.

— Vai, vai, a spus pe un ton mieros Condwiramurs. Nu s-a prins nimic. Of, of, ce păcat! Oare de ce ne paşte ghinionul? Nu cumva pentru că barca a mers prea repede?

Bărbatul i-a aruncat o privire care lăsa să se ghicească multe lucruri urâte. S-a aşezat, şi-a dres vocea, a scuipat peste bord, a apucat vâslele cu mâinile noduroase, şi-a strâns umerii arcuindu-şi spatele puternic. Vâslele au plesnit apa, stropind în jur, s-au răsucit în furcheţi, barca s-

a lansat pe lac ca o săgeată, apa s-a înspumat zgomotos la provă şi s-a răsucit în vârtej la pupă. Un sfert din zvârlitura de săgeată care îi despărţea de insulă a fost parcursă în mai puţin de două mormăieli, iar barca s-a izbit de pietriş cu aşa un avânt, încât Condwiramurs a căzut de pe bancă.

Bărbatul a mormăit, şi-a dres vocea şi a scuipat. Ucenica aceea cunoştea traducerea în limbajul oamenilor civilizaţi. Asta însemna: „Dă-te jos din barca mea, vrăjitoare isteaţă!” Ştia, de asemenea, că nu se putea aştepta cu niciun chip să-i fie oferit braţul. Şi-a scos saboţii, şi-a ridicat poalele provocator şi a coborât. Şi-a înăbuşit o înjurătură, deoarece cochiliile scoicilor de pe mal îi înţepau dureros tălpile.

— Mulţumesc pentru plimbare, i-a replicat ea scrâşnind din dinţi.

Fără să aştepte vreun mormăit în doi peri şi fără să privească în urmă, s-a îndreptat desculţă spre treptele de piatră. Toate greutăţile şi suferinţele dispărură fără urmă, şterse de emoţia crescândă. Se afla pe insula Inis Vitre, din lacul Loc Blest. Se afla într-un loc aproape legendar, în care puneau piciorul doar câţiva aleşi.

Negura de dimineaţă se ridicase de-a binelea, globul roşiatic al soarelui începea să strălucească mai puternic prin cerul mohorât. Pescăruşii zburau ţipând în jurul turnului.

În capul scării care ducea de la plajă la terasă, sprijinită de statuia unei himere jimbate, ghemuite, stătea Nimue.

Domniţa Lacului.

Era mică de statură, delicată şi măsura puţin peste cinci coţi. Condwiramurs auzise despre faptul că, pe vremea când fusese copilă, i se spunea Piticuţa, iar acum se convinsese că porecla chiar i se potrivea. Era sigură însă că pentru cel puţin o jumătate de veac nimeni nu îndrăznise să-i spună aşa micuţei magiciene.

— Sunt Condwiramurs Tilly, s-a prezentat ea cu o plecăciune, un pic stânjenită, cu saboţii în mână. Sunt fericită să-ţi fiu oaspete pe insulă, Domniţa Lacului.

— Nimue, a corectat-o delicat micuţa magiciană. Nimue, doar atât. Să lăsăm titlurile şi epitetele, domniţă Tilly.

— În cazul ăsta, eu sunt Condwiramurs. Condwiramurs şi atât.

— Atunci, dacă-mi dai voie, Condwiramurs. Mai stăm de vorbă la micul dejun. Bănuiesc că ţi-e foame.

— Cam aşa ceva.

Micul dejun, compus din urdă, ceapă verde, ouă, lapte şi pâine integrală, era servit de două slujnicuţe tinere, tăcute, care miroseau a amidon. Condwiramurs mânca, simţind privirea micuţei magiciene fixată asupra ei.

— Turnul, a spus încet Nimue, cercetându-i fiecare mişcare şi aproape fiecare muşcătură, are şase paliere, dintre care unul este subteran. Odaia dumitale se află la nivelul al doilea – e înzestrată cu toate facilităţile necesare pentru confort. După cum vezi, parterul este destinat activităţilor administrative, acolo sunt şi odăile slujnicuţelor. Subsolul adăposteşte laboratorul, iar primul şi al treilea etaj găzduiesc biblioteca şi galeria. Ai liberă trecere la toate etajele şi la încăperile de pe ele, le poţi folosi oricând doreşti şi după bunul-plac.

— Am înţeles. Mulţumesc.

— La ultimele două etaje de deasupra sunt odăile mele şi studioul meu privat. Acestea sunt încăperi absolut private. Pentru a evita orice neînţelegere, sunt extrem de strictă în privinţa acestor aspecte.

— O să mă conformez.

Nimue şi-a întors capul spre fereastra prin care îl putea zări pe Morocănosul Conaş Vâslaş, care terminase de descărcat calabalâcul lui Condwiramurs, iar acum căra în barcă tamburul, năvoadele şi alte obiecte necesare meşteşugului de pescar.

— Sunt cam de modă veche, a continuat ea. Dar m-am obişnuit să mă bucur de anumite drepturi exclusive. Să luăm, de exemplu, periuţa de dinţi. Odăile private, biblioteca, toaleta. Şi Regele Pescar. Te rog frumos nu care cumva să încerci să profiţi de Regele Pescar.

Condwiramurs era cât pe ce să se înece cu laptele. Chipul lui Nimue nu exprima nimic.

— Iar dacă… I-a luat-o înainte ca fata să-şi regăsească cuvintele. Dacă el încearcă să profite de tine, refuză.

Condwiramurs a înghiţit în cele din urmă şi a dat din cap grabnic, abţinându-se de la orice comentariu. Deşi o mânca limba să-i răspundă că pescarii nu erau pe gustul ei, mai cu seamă bădăranii. Şi cu părul sur ca urda, pe deasupra.

— Daaa, i-a spus Nimue cu o voce patetică. Să zicem că prezentarea a fost făcută. E timpul să trecem la chestiuni concrete. Nu eşti curioasă ce m-a determinat să te aleg pe tine dintre atâtea candidate?

Condwiramurs întârzia să răspundă doar pentru a nu părea prea mândră. Cu toate acestea, a ajuns repede la concluzia că, în faţa lui Nimue, chiar şi cea mai mică umbră de falsă modestie ar fi părut exagerată.

— Sunt cea mai bună visătoare din academie, i-a răspuns ea rece, obiectivă şi fără aroganţă. Iar în anul al treilea am fost pe locul al doilea la oniromanţie.

— Aş fi putut s-o aleg pe cea care a fost pe primul loc, i-a spus Nimue dureros de sincer. Între noi fie vorba, mi-a fost propusă tocilara aceea cu o anumită insistenţă, întrucât se presupune că ar fi fiica unui om important. Dar, când vine vorba despre vise, despre oniroscopie, ştii şi tu, dragă Condwiramurs, că este un har destul de capricios. Chiar şi cea mai bună visătoare poate avea un fiasco lamentabil.

Condwiramurs şi-a muşcat limba ca să nu spună că eşecurile ei pot fi socotite pe degetele de la o mână. La urma urmei, discuta cu o maestră. Trebuie să-ţi vezi lungul nasului în faţa unei profesoare de la academie, a unei erudite. Nimue i-a răsplătit tăcerea cu o uşoară înclinare a capului.

— Am învăţat limbajul la şcoală, a spus după o clipă. De acolo ştiu că nu trebuie să-ţi stimulezi visarea prin anumite mijloace. Mă bucur că nu tolerezi drogurile.

— Visez fără prafuri, a confirmat cu o uşoară mândrie Condwiramurs. Pentru oniroscopie, n-am nevoie decât de o ancoră.

— Poftim?

— Ei, o ancoră, a tuşit ucenica. Adică un obiect care să

aibă legătură cu ceea ce trebuie să visez. Un lucru personal. Sau o imagine…

— Imagine?

— Oh. Visez mai bine dacă am o imagine.

— Oo, a zâmbit Nimue. Oh, dacă ţi-e de folos o imagine, totul e mai simplu. Dacă ai terminat micul dejun, hai să mergem, cea mai bună dintre visătoare şi a doua la oniromanţie. Ar fi bine dacă aş putea să-ţi explic cât mai degrabă şi celelalte motive pentru care te-am ales tocmai pe tine ca asistentă.

Zidurile de piatră degajau o răcoare ce nu putea fi atenuată nici de tapiseriile grele şi nici de lambriurile din lemn. Pardoseala de piatră îi îngheţa picioarele prin tălpile saboţilor.

— Dincolo de uşă este laboratorul, a arătat Nimue cu nepăsare. După cum ţi-am spus, poţi să-l foloseşti după bunul-plac. Desigur, se recomandă prudenţă. Simţul măsurii este indicat mai ales atunci când încerci să forţezi mătura să care apă.

Condwiramurs a chicotit politicos, deşi poanta era destul de veche. Toţi mentorii îşi distrau elevele cu glume referitoare la necazurile mitice ale ucenicelor în arta magiei.

Scările se încolăceau ca un şarpe de mare aparent fără capăt. Şi erau abrupte. În momentul în care au ajuns sus, Condwiramurs era leoarcă de transpiraţie şi gâfâia. Însă Nimue nu părea afectată în niciun fel de efortul depus.

— Pe-aici, te rog. A deschis uşa de stejar. Atenţie la prag.

Condwiramurs a intrat şi a tresărit.

Sala era o galerie. Pereţii săi erau acoperiţi cu tablouri din tavan până în podea. Acolo atârnau picturi uriaşe în ulei, vechi, crăpate, miniaturi, gravuri îngălbenite şi xilografii, acuarele decolorate şi sepia. Li se alăturau guaşe vii, în culori moderniste, şi tempera, acvatinte[2] şi acvaforte[3]

[2] Gravură care imită desenul în tuş realizată printr-un procedeu ce presupune cufundarea unei plăci de cupru în acid azotic (n. red.).

[3] Gravură realizată printr-un procedeu care presupune corodarea unei plăci de cupru (pe care în prealabil s-a trasat un desen) cu ajutorul

cu linii clare şi puternice, litografii şi mezzo-tinto[4] contrastante, ce bucurau ochiul cu petele lor negre, catifelate, extrem de expresive.

Nimue s-a oprit în faţa unui tablou atârnat lângă uşă, înfăţişând un grup de oameni adunaţi sub un copac uriaş. S-a uitat la pânză, apoi la Condwiramurs, iar privirea ei tăcută era extrem de elocventă.

— Jaskier cântă balade la poalele stejarului din Bleobheris, nu a lăsat-o ucenica să aştepte, înţelegând îndată despre ce era vorba.

Nimue a zâmbit, şi-a înclinat capul. A mai făcut un pas, apoi s-a oprit în faţa următorului tablou. Acuarelă. Simbolism. Două siluete feminine pe un deal. Deasupra lor, pescăruşi zburând în cerc, iar jos, pe versantul dealului, o procesiune de umbre.

— Ciri şi Triss Merigold, o viziune profetică în Kaer Morhen.

Zâmbet, înclinare a capului, pas, tabloul următor. Călăreţ în galop între două şiruri de arini cu crengile răsucite, întinse către el. Condwiramurs a simţit un fior străpungând-o.

— Ciri… Hmm… cred că e în drum spre ferma piticanului Hofmeier, unde ar urma să se întâlnească cu Geralt.

Tabloul următor, un ulei întunecat. O scenă de luptă.

— Geralt şi Cahir apără podul de pe Jaruga.

Apoi a mers mai repede.

— Yennefer şi Ciri, prima lor întâlnire în Templul lui Melitele. Jaskier şi driada Eithne în pădurea Brokilon. Compania lui Geralt în viscolul din trecătoarea Malheur…

— Bravo, perfect! a intervenit Nimue. O cunoaştere excelentă a legendei. Acum ai aflat al doilea motiv pentru care ai ajuns dumneata aici, şi nu altcineva.

Peretele de deasupra măsuţei de abanos la care stăteau

---

acidului azotic (n. red.).

[4] Gravură pe metal care se obţine prin granularea plăcii pentru ca, la imprimare, să rezulte gradaţii treptate de luminozitate şi nuanţe de negru intense şi catifelate (n. red.).

era dominat de o pânză imensă, care părea să înfăţişeze un moment crucial din bătălia de la Brenna, respectiv moartea unui erou în stil cam kitsch. Fără nicio îndoială, era opera lui Mikolaj Certosa, se putea vedea din expresie, din atenţia deosebită pentru detalii şi din efectele de lumină specifice artistului.

— Da, cunosc legenda vrăjitorului şi a vrăjitoarei, a spus Condwiramurs. O cunosc, îndrăznesc să spun, până în cele mai mărunte detalii. Adolescentă, mi-a plăcut această poveste, am tot citit-o şi răscitit-o. Şi am visat să fiu Yennefer. Dar ca să fiu sinceră, chiar dacă a fost dragoste la prima vedere, chiar dacă a fost o pasiune explozivă… N-a durat mult.

Nimue a ridicat din sprâncene.

— Am aflat povestea, a continuat Condwiramurs, din versiuni populare prescurtate şi din rezumate pentru tineri, îndulcite şi simplificate *ad usum Delphini.* Apoi, fireşte, am continuat aşa-numitele „versiuni serioase şi complete”. Dilatate până la limitele redundanţei şi uneori chiar şi dincolo de acestea. Apoi înflăcărarea a făcut loc reflecţiei reci, lucide, iar pasiunea sălbatică a fost înlocuită de ceva asemănător obligaţiei conjugale. Dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Nimue a confirmat cu o înclinare abia perceptibilă a capului.

— În concluzie, prefer legendele care respectă mai riguros convenţia legendară, nu amestecă ficţiunea cu realitatea şi nu încearcă să îmbine moralitatea simplă şi onestă a basmului cu adevărul istoric, extrem de imoral. Prefer legendele pe care nu le înfloresc enciclopediştii, arheologii, istoricii. Cei ale căror convenţii nu au nici în clin, nici în mânecă vreodată cu experimentele. Prefer să ştiu că principele urcă până în vârful Muntelui de Sticlă, o sărută pe principesa adormită, aceasta se trezeşte şi amândoi trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi. Uite-aşa, şi nu altfel, ar trebui să se termine o legendă… Cine a zugrăvit portretul *en pied* al lui Ciri?

— Nu există niciun portret al lui Ciri, a răspuns magiciana

minionă cu o voce seacă. Nici aici, nici altundeva în lume. Nu s-a păstrat niciun portret şi nicio miniatură pictate de cineva care ar fi putut s-o vadă, s-o cunoască sau măcar să şi-o amintească pe Ciri. Portretul *en pied,* „în picioare”, o înfăţişează pe Pavetta, mama lui Ciri, şi a fost pictat de gnomul Ruiz Dorrit, pictorul de la curtea Cintrei. Se ştie că Dorrit a înfăţişat-o pe Ciri la zece ani, tot *en pied,* dar pânza cu titlul *Infanta cu ogarul* s-a pierdut, din păcate. Hai să revenim la legendă şi la atitudinea ta faţă de aceasta. Şi la modul în care ar trebui să se termine legenda.

— Ar trebui să se termine cu bine, a spus Condwiramurs cu o convingere de neclintit. Binele şi dreptatea trebuie să triumfe, răul să fie pedepsit exemplar, iubirea să unească îndrăgostiţii care se iubesc până la sfârşitul vieţii. Şi, la naiba, niciunul dintre eroii pozitivi nu poate să moară! Dar legenda lui Ciri cum se termină?

— Chiar aşa. Cum?

Condwiramurs a rămas fără grai un răstimp. Nu se aştepta la o astfel de întrebare, bănuia că este vorba despre o capcană, un test, un examen. Tăcea mâlc de teamă să nu-l pice.

Oare cum se termină legenda lui Geralt şi a lui Ciri? Zău, toată lumea ştie asta.

Şi-a aţintit privirea asupra unei acuarele în tonuri întunecate, care înfăţişa conturul vag al unei bărci ce aluneca pe luciul unui lac ce fumega, o barcă condusă cu un par lung de o femeie asemenea unei siluete negre.

Exact acesta este sfârşitul legendei. Exact acesta.

Nimue i-a citit gândurile.

— Nu este chiar atât de sigur, Condwiramurs. Nu este deloc sigur.

— Am aflat legenda, a început Nimue, din gura unui povestitor ambulant. Am crescut la ţară, fiind a patra fiică a unui căruţaş sărman. Momentele în care povestitorul Şuierătorul, un bătrân hoinar, zăbovea câteva zile în satul nostru erau cele mai frumoase din copilăria mea. Datorită lui, puteam şi noi să răsuflăm uşuraţi o vreme, să uităm de

munca istovitoare şi să vedem cu ochii sufletului minunăţii ciudate, o lume îndepărtată… O lume fantastică şi interesantă… Mai îndepărtată şi mai interesantă decât iarmarocul din târgul de la nouă mile de satul nostru… Aveam şase-şapte ani pe vremea aceea. Sora mea cea mai mare avea vreo paisprezece. Şi era deja gârbovită de atâta trudă. Soarta femeii! Pentru asta erau pregătite fetele din fragedă pruncie! Apleacă-te! Apleacă-te întruna, încovoaie-te ca să munceşti, ca să îngrijeşti plodul, cu burta grea şi rotunjită iarăşi, fără ca bărbatul să-ţi dea răgaz să te întremezi după ce abia ai născut! Tocmai de la acele poveşti ale bătrânului mi-au încolţit idei, am început să-mi doresc mai mult decât trudă, bărbat şi plozi. Prima carte pe care mi-am cumpărat-o din banii strânşi de pe murele pe care le-am cules din pădure a fost legenda lui Ciri; în sfârşit, o versiune îndulcită şi simplificată *ad usum Delphini,* aşa cum bine ai spus. O versiune perfectă pentru mine. Nu mă prea descurcam cu cititul. Dar ştiam încă de pe atunci ce voiam. Voiam să fiu ca Filippa Eilhart, ca Sheala de Tancarville, ca Assire var Anahid… Amândouă priveau o pictură în guaşă, ce reprezenta holul unui castel cufundat într-un clarobscur şi o masă în jurul căreia stăteau câteva femei. Femei legendare.

— La academie, a continuat Nimue, unde am intrat abia din a doua încercare, în timpul cursurilor de istorie a magiei, am studiat mitul doar din punctul de vedere al Marii Loje. La început, n-am prea avut vreme să citesc din plăcere, întrucât trebuia să muncesc ca să ţin pasul cu fiicele de conţi şi de bancheri care primeau totul de-a gata şi râdeau de o biată fată de la ţară…

A făcut o pauză, şi-a pocnit degetele.

— Până la urmă, a continuat ea, mi-am găsit timp să citesc, dar n-a durat mult şi mi-am dat seama că aventurile lui Geralt şi ale lui Ciri nu mă mai fascinau ca în copilărie. Se pare că noi două am avut acelaşi sindrom. Cum i-ai spus? Obligaţia conjugală? Asta a fost până în momentul în care…

A tăcut, trecându-şi o mână peste faţă. Condwiramurs a

observat cu stupoare că mâna Domniţei Lacului tremura.

— Probabil, aveam vreo optsprezece ani când… S-a întâmplat ceva. Ceva care a făcut ca legenda lui Ciri să reînvie în mine. Ceea ce m-a determinat să o iau în serios. I-am consacrat toată viaţa.

Ucenica tăcea, deşi în sinea ei fierbea de curiozitate.

— Nu te preface că nu ştii, i-a spus Nimue aspru. Toată lumea ştie că Domniţa Lacului are o obsesie morbidă pentru legenda lui Ciri. Toată lumea bârfeşte despre cum acest lucru, la început inofensiv, s-a transformat în ceva asemănător unei dependenţe narcotice sau chiar într-o manie. Există mult adevăr în aceste zvonuri, dragă Condwiramurs, mult adevăr! Din moment ce te-am ales ca asistentă, vei fi contaminată de această manie şi de această dependenţă. Îţi impun asta. Cel puţin pe perioada practicii. Ai înţeles?

Ucenica a confirmat dând din cap.

— Pari că ai înţeles. Nimue şi-a revenit. Dar o să-ţi explic pe îndelete. Pas cu pas. Iar când va veni vremea, îţi voi explica totul. Deocamdată…

S-a oprit, a privit pe fereastră spre lac, spre linia neagră a bărcii Regelui Pescar, conturată clar pe apa cu sclipiri aurii.

— Odihneşte-te, deocamdată. Cercetează galeria. În scrinuri şi pe poliţe o să găseşti albume şi cutii pline de gravuri, toate legate tematic de legendă. Biblioteca are toate versiunile şi parodiile legendei, precum şi aproape toate studiile ştiinţifice pe această temă. Fă-ţi timp pentru ele. Cercetează-le, citeşte-le, concentrează-te. Vreau să aduni material pentru vis. O ancoră, cum spuneai.

— Aşa o să fac. Domniţa Nimue?

— Poftim.

— Aceste două portrete… Cele agăţate unul lângă altul… Nu sunt ale lui Ciri?

— Nu există niciun portret de-al lui Ciri, a repetat Nimue cu răbdare. Artiştii de mai târziu au prezentat-o doar în anumite scene, fiecare în funcţie de propria fantezie. În ceea ce priveşte aceste portrete, cel din stânga este, de

asemenea, o variaţiune destul de liberă pe aceeaşi temă, întrucât o înfăţişează pe elfa Lara Dorren aep Shiadhal, o persoană pe care pictorul n-avea de unde s-o cunoască. A fost pictată, probabil, de Lydia van Bredevoort, pe care o ştii din legendă. Una dintre picturile ei în ulei care a supravieţuit atârnă încă pe un perete al academiei.

— Ştiu. Şi acest al doilea portret?

Nimue a privit îndelung tabloul. Imaginea unei fete zvelte, cu părul deschis la culoare şi cu o privire tristă. Îmbrăcată cu o rochie albă cu mâneci verzi.

— A fost pictat de Robin Anderida, a spus ea, întorcându-se şi privind-o direct în ochi pe Condwiramurs. Iar pe cine a pictat... O să-mi spui tu, visătoare şi oniromantă. Viseaz-o! Şi după aceea, povesteşte-mi visul.

Maestrul Robin Anderida a fost primul care l-a observat pe împărat apropiindu-se şi s-a înclinat. Stella Congreve, contesa de Liddertal, s-a ridicat şi a făcut o reverenţă, ordonându-i cu un gest iute să facă acelaşi lucru şi fetei care stătea pe un jilţ sculptat.

— Ziua bună, domniţelor! Emhyr var Emreis le-a salutat cu un semn din cap.

— Ziua bună şi ţie, maestre Robin! Cum merge treaba?

Maestrul Robin şi-a dres glasul, fâstâcit, şi s-a aplecat din nou, ştergându-şi nervos degetele de halat. Emhyr ştia că artistul suferea de agorafobie şi că era de o timiditate maladivă. Dar cui îi păsa de asta? Ceea ce conta era felul cum picta.

Ca de obicei, când călătorea, împăratul purta o uniformă de ofiţer din Brigada de gardă „Impera”, o armură neagră şi o manta cu o salamandră argintie brodată pe ea. S-a apropiat şi a examinat portretul. Mai întâi portretul şi abia după aceea modelul – o fată zveltă, cu părul deschis la culoare şi cu o privire tristă. Îmbrăcată cu o rochie albă cu mâneci verzi, cu un decolteu micuţ, împodobit cu un colier de peridot.

— Extraordinar! a exclamat uitându-se intenţionat în gol, astfel încât ţinta laudei să fie ambiguă. Extraordinar,

maestre! Te rog să continui fără să ţii cont de prezenţa mea. Dă-mi voie, te rog, contesă, să-ţi spun ceva.

S-a îndreptat spre fereastră, determinând-o să-l urmeze.

— Eu plec, i-a spus încet. Raţiuni de stat. Mulţumesc pentru găzduire. Şi pentru ea. Pentru principesă. Chiar ai făcut o treabă bună, Stella. Meriţi toate laudele. Şi ea.

Stella Congreve s-a aplecat adânc şi graţios.

— Alteţa Voastră Imperială, sunteţi prea bun cu noi.

— Nu lăuda ziua înainte de asfinţit.

— Ah… a rostit ea, strângându-şi uşor buzele. Aşa?

— Chiar aşa.

— Ce-o să păţească, Emhyr?

— Nu ştiu, i-a replicat el. Peste zece zile reiau ofensiva împotriva Nordului. Se anunţă un război greu, foarte greu. Vattier de Rideaux a intrat pe firul unor noi conspiraţii şi comploturi îndreptate împotriva mea. Raţiunile de stat mă pot forţa la multe lucruri diferite, foarte diferite.

— Copila asta n-are nicio vină.

— Ţi-am spus: raţiuni de stat. Raţiunile de stat n-au nicio legătură cu justiţia. La urma urmei… Şi-a fluturat o mână. Vreau să vorbesc cu ea. Între patru ochi. Hai, principesă! Mai repejor. Mai vioi. Împăratul porunceşte.

Fata s-a înclinat adânc. Emhyr a măsurat-o din priviri, cu gândul la audienţa fatidică din Loc Grim. Era plin de recunoştinţă, chiar de admiraţie pentru Stella Congreve, care, în cele şase luni scurse de atunci, reuşise să transforme o răţuşcă hâdă într-o tânără aristocrată.

— Lasă-ne, a poruncit el. Ia-ţi un răgaz, maestre Robin, ca să-ţi speli pensulele, să zicem. Dumneata, contesă, te rog să aştepţi în anticameră. Iar dumneata, principesă, lasă-mă să te conduc pe terasă.

Stratul subţire de zăpadă umedă, care se aşternuse în timpul nopţii, se topise la primele raze ale soarelui de dimineaţă, dar acoperişurile turnurilor şi crenelurile castelului Darn Rowan erau încă ude şi străluceau, astfel încât păreau vâlvătăi.

Emhyr s-a dus la balustrada terasei. Conform etichetei, fata stătea cu un pas în spatele lui. Cu un gest nerăbdător,

a îndemnat-o să se apropie.

Împăratul a rămas tăcut multă vreme, cu mâinile sprijinite pe balustradă, uitându-se la dealurile şi pajiştile veşnic verzi, ce se distingeau clar de stâncile albicioase de calcar. În vale şerpuia un râu ce strălucea ca o panglică de argint topit.

În aer, se simţea primăvara.

— N-am prea fost pe-aici, i-a spus Emhyr.

Fata tăcea.

— Nu vin prea des pe-aici, a repetat el, întorcându-se. Şi acesta este un loc frumos şi liniştit. Împrejurimi frumoase… Eşti de acord cu mine?

— Da, Maiestatea Voastră Imperială.

— Se simte primăvara în aer. Am dreptate?

— Da, Maiestatea Voastră Imperială.

De jos, din curte, se auzea un cântec tulburat de clinchete, zornăieli şi zăngănit de potcoave. Escorta, anunţată că împăratul îi poruncise să plece, se pregătea în grabă să pornească la drum. Emhyr şi-a amintit că printre bărbaţii din gardă era unul care cânta deseori. Şi indiferent de circumstanţe.

Blând mă priveşte,
Ochi Azurii,
Mă miluieşte
Cu-ale tale şoapte,
Zău, nu mă răni.
Şi în această noapte
Să trecem la fapte.

— Frumoasă baladă, a spus el gânditor, atingându-şi cu degetele grele lanţul de aur, imperial.

— Frumoasă, Maiestatea Voastră Imperială.

Vattier mă asigură că este în sfârşit pe urmele lui Vilgefortz. Că este o chestiune de zile, cel mult de săptămâni, până când pune mâna pe el. Capetele trădătorilor vor cădea, iar adevărata Cirilla, regina Cintrei, va fi adusă în Nilfgaard. Dar înainte ca adevărata Ciri să

ajungă în Nilfgaard, trebuie să facem ceva cu sosia ei.

— Capul sus.

Ea s-a supus.

— Ai vreo dorinţă? a întrebat-o dintr-odată pe un ton aspru. Vreo plângere? Vreo cerere?

— Nu, Maiestatea Voastră Imperială. Nu am.

— Serios? Curios! Ei bine, doar nu pot să-ţi poruncesc să ai vreuna. Capul sus, aşa cum îi stă bine unei principese. Cred că Stella te-a învăţat bunele maniere.

— Da, Maiestatea Voastră Imperială.

De fapt, s-a gândit el, *au învăţat-o foarte bine. Mai întâi, Rience, apoi Stella. Au învăţat-o bine rolul şi anumite chestiuni, ameninţând-o, probabil, că dacă face vreo greşeală sau vreo încurcătură o să plătească cu schingiuirea şi moartea. Ei au avertizat-o că va trebui să joace în faţa unui public sever şi nemilos. În faţa crudului Emhyr var Emreis, împăratul Nilfgaardului.*

— Cum te cheamă? a întrebat-o pe un ton aspru.

— Cirilla Fiona Elen Riannon.

— Numele real.

— Cirilla Fiona…

— Nu-mi pune la încercare răbdarea. Numele adevărat!

— Cirilla… Vocea fetei s-a frânt ca un vreasc. Fiona…

— Gata, pe Marele Soare! i-a spus el printre dinţii încleştaţi. Destul!

Ea s-a smiorcăit adulmecând zgomotos. În ciuda etichetei, îi tremurau buzele, dar eticheta nu-i interzicea asta.

— Linişteşte-te! i-a poruncit el, dar cu o voce mai joasă şi aproape blândă. De ce ţi-e frică? Ţi-e ruşine de propriul nume? Ţi-e frică să-l mărturiseşti? Are legătură cu ceva neplăcut? Dacă te întreb, este doar pentru că aş dori să-ţi spun pe numele tău adevărat. Dar trebuie să ştiu cum sună.

— Nicicum, a răspuns ea, ochii mari strălucindu-i brusc ca smaraldele la lumina unei flăcări. Pentru că este un nume oarecare, Maiestatea Voastră Imperială. Un nume potrivit pentru cineva care este un nimeni. Atât timp cât

sunt Cirilla Fiona, vreau să spun… Atât timp cât…

Vocea i s-a sugrumat în gâtlej atât de brusc, încât şi-a dus instinctiv mâna la gât, de parcă ceea ce îi atârna în jur n-ar fi fost un colier, ci o garotă. Emhyr o măsura în continuare cu privirea încărcată de apreciere pentru Stella Congreve. În acelaşi timp, simţea o furie. O furie aparent neîntemeiată. Şi, de aceea, era şi atât de cumplită.

Oare ce vreau eu de la această copilă, se gândea el, *simţind cum îl invada mânia, cum clocotea, cum se umfla precum ciorba pe foc. Ce vreau eu de la o copilă care…*

— Să ştii că n-am avut nicio legătură cu răpirea ta, copilă, i-a spus el tăios. N-am nicio legătură cu sechestrarea ta. N-am dat asemenea porunci. Am fost tras pe sfoară…

Era furios pe sine, ştiind că face o greşeală. Ar fi trebuit cu mult timp în urmă să încheie această conversaţie, să-i pună capăt ferm, ameninţător, vehement, ca un împărat adevărat. Trebuia să uite de această fată şi de ochii ei verzi. Fata asta nu exista. Era o sosie. O imitaţie. Nici măcar n-avea un nume. Era un nimeni. Şi împăratul nu vorbeşte cu un nimeni. Împăratul nu-şi recunoaşte greşelile în faţa cuiva care este un nimeni. Împăratul nu-şi cere iertare, nu se căieşte în faţa cuiva care…

— Iartă-mă, i-a spus el, iar cuvintele sale îi păreau străine şi lipite sâcâitor de buze. Am făcut o greşeală. Da, este adevărat, sunt vinovat de ceea ce ţi s-a întâmplat. Am greşit. Dar îţi dau cuvântul meu că nu te mai paşte nicio primejdie. Nu ţi se va mai întâmpla nimic rău. Nicio nedreptate, niciun necaz, nicio suferinţă. Nu trebuie să-ţi fie frică.

— Nu mi-e teamă. Fata şi-a ridicat capul şi l-a privit în ochi, în ciuda etichetei.

Emhyr a tresărit, zguduit de sinceritatea şi de încrederea din privirea ei. Dar şi-a revenit, afişând o atitudine imperială şi demnă de dispreţ.

— Cere-mi orice vrei.

L-a privit din nou, iar el, involuntar, şi-a amintit de nenumăratele ocazii în care cumpărase în acelaşi mod

liniştirea conştiinţei pentru pagubele provocate cuiva. În adâncul sufletului se bucura că plăteşte atât de ieftin.

— Cere-mi orice vrei, a repetat el, iar, întrucât obosise de-acum, vocea îi devenise brusc mai umană. Îţi voi îndeplini orice dorinţă.

Numai să nu se mai uite aşa la mine, şi-a spus el în gând. *Nu-i mai pot suporta privirea.*

Şi oamenii se tem să mă privească. Dar eu de ce să mă tem? Mă doare-n cot de Vattier de Rideaux şi de raţiunile lui de stat. Dacă ea o să-mi ceară, o să-i poruncesc s-o ducă acasă, acolo de unde au răpit-o. S-o ducă acolo într-o trăsură aurie, trasă de şase cai. Nu trebuie decât să-mi ceară.

— Cere-mi orice vrei, a repetat el.

— Mulţumesc, Maiestatea Voastră Imperială, a spus fata, lăsându-şi capul în jos. Maiestatea Voastră Imperială este foarte nobilă şi generoasă. Dacă aş putea să cer ceva…

— Spune.

— Aş vrea să pot rămâne aici. Aici, la Darn Rowan. La domniţa Stella.

Nu a fost surprins. Se aştepta la aşa ceva.

Tactul l-a împiedicat să pună întrebări care ar fi fost stânjenitoare pentru amândoi.

— Mi-am dat cuvântul, a spus el glacial. Aşa că se va împlini voia ta.

— Mulţumesc, Maiestatea Voastră Imperială.

— Mi-am dat cuvântul şi o să mi-l ţin, a repetat el, încercând să-i evite privirea. Totuşi, cred că ai făcut o alegere greşită. Nu ţi-ai exprimat dorinţa de care aveai cu adevărat nevoie. Dacă o să te răzgândeşti…

— N-o să mă răzgândesc, i-a spus ea când i-a fost clar că împăratul nu mai continuă fraza. De ce m-aş răzgândi, la urma urmei? Am ales-o pe domniţa Stella, am ales lucruri de care n-am prea avut parte în viaţa mea… O casă, căldură, bunătate… Inimă. N-ai cum să greşeşti atunci când alegi aşa ceva.

Biata creatură naivă, s-a gândit împăratul Emhyr var Emreis, Deithwen Addan şi Cam aep Morvudd, Flacăra Albă

care Dansează pe Movilele Vrăjmaşilor. *Alegând taman aşa, faci cele mai teribile greşeli.*

Însă ceva, poate vreo amintire îndepărtată uitată, l-a împiedicat pe împărat să o spună cu voce tare.

— Interesant, a concluzionat Nimue după ce a auzit raportul. Un vis cu adevărat interesant. Au mai fost şi altele?

— Pfui, şi încă cum! Condwiramurs a tăiat cu o lovitură iute şi sigură de cuţit vârful oului. Încă mi se învârte capul după toată defilarea! Dar este şi normal. Prima noapte într-un loc nou aduce întotdeauna vise ciudate. Ştii, Nimue, se spune că harul nostru, al visătoarelor, nu constă în faptul că visăm. Lăsând la o parte viziunile stimulate de transă sau de hipnoză, visele noastre nu sunt diferite de visele celorlalţi nici prin intensitate, nici prin abundenţă, nici prin încărcătura lor precognitivă. Ceea ce ne deosebeşte şi cântăreşte mult la harul nostru este cu totul altceva. Noi ne amintim visele. Rareori uităm ceea ce visăm.

— Pentru că glandele voastre endocrine funcţionează atipic, într-un mod specific doar vouă, a întrerupt-o Domniţa Lacului. Simplificând lucrurile, visele voastre nu sunt nimic altceva decât rodul endorfinelor secretate în organism. La fel ca majoritatea talentelor magice înnăscute, şi al tău este produs de organism. Dar de ce vorbesc eu oare despre ceva ce tu cunoşti foarte bine. Spune-mi, ce alte vise îţi mai aminteşti?

— Un flăcău tânăr, s-a încruntat Condwiramurs, cu o boccea prinsă de un băţ, pe care îl cară pe umăr rătăcind pe câmpuri pustii. Câmpurile sunt pustii ca primăvara. Sălcii… pe marginile drumurilor şi pe mirişti. Sălcii răsucite, scorburoase, aplecate… golaşe, încă neînverzite. Băiatul se tot duce, se uită în jur. Se lasă noaptea. Stelele apar pe cer. Una dintre ele se mişcă. Este o cometă. O scânteie strălucitoare roşiatică, care taie cerul de-a curmezişul…

— Foarte bine, a zâmbit Nimue. Deşi habar n-am despre cine este vorba, măcar putem să deducem data exactă a acestui eveniment. Cometa roşie a fost vizibilă timp de şase

zile în primăvara anului în care s-a semnat pacea din Cintra. Mai exact, în primele zile ale lunii martie. Ţi-au apărut repere temporale şi în celelalte vise?

— Visele mele nu sunt un calendar agricol! a răbufnit Condwiramurs, presărându-şi sare pe ou. Nu au etichete cu datele! Dar, ca să fiu mai exactă, mi-a apărut în vis bătălia de la Brenna, influenţată, probabil, de pânza lui Mikolaj Certosa, pe care am întâlnit-o în galeria ta. Data bătăliei de la Brenna o cunoşti şi tu. A fost în acelaşi an cu cometa. Mă înşel cumva?

— Nu, nu te înşeli. Ce a fost special în visul despre bătălie?

— Nimic. O vânzoleală de cai, de oameni şi de arme. Oamenii urlau şi ţipau. Cineva, probabil un nebun, striga: „Vulturii! Vulturii!”

— Ce altceva? spuneai că a fost o adevărată defilare de vise.

— Nu-mi amintesc… Condwiramurs a făcut o pauză.

Nimue a zâmbit.

— Bine. Ucenica şi-a ridicat nasul cu un aer mândru, nepermiţându-i astfel Domniţei Lacului să facă vreun comentariu răuvoitor. Da, mai uit şi eu câteodată. Nimeni nu-i perfect. Repet, visele mele sunt viziuni, nu fişe de bibliotecă…

— Ştiu asta, a spus Nimue. Acesta nu este un examen al abilităţilor tale de a visa, ci o analiză a legendei. A enigmelor şi a lacunelor sale. Ne descurcăm destul de bine; încă din primele vise ai identificat-o pe fata din portret, pe sosia lui Ciri cu care Vilgefortz a încercat să-l înşele pe împăratul Emhyr…

Au făcut o pauză pentru că Regele Pescar intrase în bucătărie. S-a aplecat şi a îngăimat ceva, a luat din bufet o pâine, o solniţă şi un pacheţel învelit în pânză. A plecat fără a uita să se încline, bolmojind ceva.

— Şchiopătează rău, a spus Nimue aparent indiferentă. A fost rănit grav. L-a încolţit un mistreţ şi i-a smuls piciorul când era la vânătoare. De aceea, îşi petrece mai toată vremea în barcă. La vâslit şi la pescuit rana nu-l

deranjează, în barcă uită de infirmitate. Este un om foarte bun şi cumsecade. Iar eu…

Condwiramurs a tăcut cuviincios.

— Am nevoie de un bărbat, i-a explicat fără ocolişuri micuţa magiciană.

Şi eu, s-a gândit ucenica. *La naiba, imediat ce mă întorc la academie, o să mă las tăvălită de cine s-o nimeri.* O *fi bun celibatul, dar nu mai mult de un semestru.*

Nimue şi-a dres vocea.

— Dacă ai terminat cu micul dejun şi cu visarea, hai să mergem în bibliotecă.

— Să revenim la visul tău.

Nimue a deschis dosarul, a răsfoit câteva acuarele în sepia, apoi a scos una. Condwiramurs a recunoscut-o imediat.

— Audienţa de la Loc Grim?

— Bineînţeles. Sosia este prezentată la curtea imperială. Emhyr se preface că nu bagă de seamă, le face jocul. Iată, pentru ambasadorii regatelor nordice se joacă acest spectacol. Aici îi vedem pe ducii nilfgaardieni care au luat-o ca pe un afront: împăratul le-a respins fiicele, le-a dispreţuit ofertele. Însetaţi de răzbunare, şuşotesc aplecându-se unul către celălalt, complotează şi pun la cale trădări şi crime. Sosia fetei stă cu capul plecat, pictorul, pentru a-i întări misterul, îi acoperă trăsăturile feţei cu un voal.

— Şi asta-i tot ce ştim despre falsa Ciri, a spus magiciana după o clipă. Niciuna dintre versiunile legendelor nu relatează ce s-a întâmplat cu ea ulterior.

— Cu toate acestea, putem presupune că fata n-a avut o soartă de invidiat, a rostit Condwiramurs cu tristeţe. Când Emhyr a obţinut originalul, şi ştim că l-a obţinut, a scăpat de fals. În timp ce visam, nu simţeam nicio urmă de tragedie şi, de fapt, ar fi trebuit să simt ceva dacă… Pe de altă parte, ceea ce mi se arată în vise nu este neapărat adevărul absolut. Ca oricărei fiinţe umane, mi se arată dorinţe. Doruri… şi temeri.

— Ştiu.

Au stat de vorbă până la ora prânzului, răsfoind dosarul şi fasciculele de grafică. Regele Pescar avusese noroc la pescuit, întrucât la prânz s-a servit somon la grătar. La cină, aşijderea.

În acea noapte, Condwiramurs a dormit prost. Mâncase prea mult.

Nu a visat nimic. Era puţin descurajată şi jenată, dar Nimue nu părea deloc îngrijorată.

— Lasă că avem vreme, a spus ea. Avem multe nopţi de aici înainte.

Turnul Inis Vitre avea mai multe băi, destul de luxoase, luminoase, de la marmură, şi strălucitoare, de la alamă, încălzite de hipocaustul situat undeva la subsol. Condwiramurs nu se dădea în lături de la folosirea vanelor ceasuri întregi, dar, din când în când, se întâlnea cu Nimue în saună, o cabană minusculă din lemn, cu un dig ce avea vedere spre lac. Inhalau gâfâind aburul emanat din udarea pietrelor încinse, şedeau amândouă pe băncuţe, bătându-se de bunăvoie cu măturici de mesteacăn, iar transpiraţia sărată le picura în ochi.

— Dacă am înţeles bine, practica mea la Inis Vitre constă în visarea tuturor lacunelor din legenda vrăjitorului şi a vrăjitoarei? a rostit Condwiramurs ştergându-şi faţa.

— Ai înţeles bine.

— În timpul zilei, analiza graficii şi discuţiile mă încarcă pentru noapte, astfel încât să pot visa adevărata versiune, necunoscută de nimeni, a evenimentului în cauză, nu-i aşa?

De data aceasta, Nimue nici nu a mai considerat că este necesar să-i confirme. Doar s-a plesnit de câteva ori cu măturica, apoi s-a ridicat şi a turnat apă dintr-un ciubăraş pe pietrele încinse. Aburul s-a ridicat în rotocoale greoaie, tăindu-le respiraţia preţ de o clipă.

Nimue şi-a turnat peste umeri apa ce rămăsese în ciubăraş.

Condwiramurs îi admira silueta. Deşi micuţă, magiciana era extrem de bine proporţionată. Formele şi fermitatea

pielii puteau stârni invidia unei fete de douăzeci de ani. Condwiramurs, chiar dacă nu o arăta, avea douăzeci şi patru de ani. Şi o invidia.

— Chiar dacă o să mi se arate ceva, a continuat ea, ştergându-şi din nou faţa transpirată, de unde o să fim sigure că sunt versiunile reale? Chiar nu ştiu…

— Despre aceasta vom vorbi mai târziu, i-a retezat vorba Nimue. Afară. M-am săturat să mă coc în acest cuptor. Să ne răcorim un pic. Şi mai vorbim după aceea.

Şi asta făcea parte din ritual. Au fugit din saună, călcând apăsat cu picioarele goale pe scândurile de pe debarcader, apoi au sărit în lac, scoţând ţipete sălbatice. Scuipând, au ieşit pe debarcader şi şi-au scuturat părul.

Alarmat de plescăituri şi ţipete, Regele Pescar s-a răsucit în barca sa şi s-a uitat punându-şi mâna streaşină la ochi, dar s-a întors imediat cu spatele, făcându-şi de lucru cu uneltele pentru pescuit. Condwiramurs a găsit un asemenea comportament jignitor şi scandalos. Regele Pescar crescuse foarte mult în ochii ei când observase că timpul pe care nu-l petrecea la pescuit şi-l dedica lecturii. Se ducea cu cartea chiar şi la toaletă şi nu era altceva decât *Speculum aureum,* o lucrare serioasă şi dificilă. Aşadar, chiar dacă în primele zile ale şederii la Inis Vitre, Condwiramurs fusese oarecum surprinsă de gusturile lui Nimue, între timp îşi schimbă părerea. Acum era clar că Regele Pescar era doar în aparenţă necioplit şi ursuz. O mască de protecţie relativ sigură.

Cu atât mai mult, se gândea Condwiramurs, *este o insultă şi un afront de neiertat să-ţi faci de lucru cu undiţele şi momeala atunci când defilează pe debarcader două femei goale, cu trupuri ca de nimfe, de la care ar trebui să nu-ţi poţi lua ochii.*

— Dacă mi se arată ceva – se întoarse la subiect, frecându-şi sânul cu un prosop –, de unde am garanţia că visez ceva adevărat? Cunosc toate versiunile literare ale legendei, de la *O jumătate de veac de poezie* a lui Jaskier până la *Domniţa Lacului,* de Andrea Ravix. Îl cunosc pe reverendul Jarre, ştiu toate lucrările ştiinţifice, ca să nu mai

pomenim despre ediţiile populare. Toate aceste lecturi au lăsat urme asupra mea şi au avut un impact pe care nu sunt în stare să-l îndepărtez din visele mele. Există vreo posibilitate de a sparge ficţiunea şi de a visa adevărul?

— Există.

— Cât de mare?

— La fel de mare ca la Regele Pescar, a replicat Nimue arătând cu capul către barca de pe lac. Uită-te şi tu, îşi aruncă întruna cârligele, fără să respire. Nimereşte buruieni, rădăcini, cioturi scufundate, trunchiuri, pantofi scofâlciţi, înecaţi şi naiba mai ştie ce altceva. Dar din când în când tot mai prinde câte ceva.

— Fir întins, atunci! a oftat Condwiramurs, îmbrăcându-se. Să aruncăm momeala şi să pescuim. Să căutăm versiunile reale ale legendei, să desfacem tapiţeria şi căptuşeala, să scuturăm cufărul în căutarea fundului dublu. Ce se întâmplă însă dacă nu dăm de niciun fund dublu? Cu tot respectul, Nimue, nu suntem primele la acest pescuit. Ce şanse avem ca toţi cercetătorii care s-au perindat înaintea noastră să fi pierdut din vedere vreun detaliu? Şi să ne fi lăsat cel puţin un peştişor să ne-ajungă şi nouă pe-o măsea?

— Ne-au lăsat, i-a spus Nimue cu convingere, pieptănându-şi părul umed. Ceea ce n-au ştiut au ascuns sub un strat de confabulaţie şi cuvinte pompoase. Sau au trecut sub tăcere.

— De exemplu?

— Nu mai departe, şederea de iarnă a vrăjitorului în Toussaint. Toate versiunile legendei tratează acest episod într-o scurtă propoziţie: „Eroii şi-au petrecut iarna în Toussaint”. Chiar şi Jaskier, care şi-a dedicat două capitole escapadelor sale în acest principat, este surprinzător de enigmatic în privinţa vrăjitorului. Nu merită să aflăm ce s-a întâmplat în acea iarnă? După fuga din Belhaven şi întâlnirea cu elful Avallac’h în complexul subteran de la Tir na’ B’ea Arainne? După încăierarea de la Caed Myrkvid şi aventura cu druidele? Ce a făcut vrăjitorul în Toussaint din octombrie şi până în ianuarie?

— Ce era să facă? N-a avut încotro şi a iernat! a pufnit ucenica. Nu putea s-o ia prin trecătoare înainte de dezgheţul de primăvară, aşa că a iernat şi s-a plictisit de moarte. Nu este de mirare că autorii de mai târziu s-au descotorosit de acest fragment plictisitor cu un laconic: „Iarna a trecut.” Ei bine, dacă va trebui, voi încerca să visez ceva. Avem ceva tablouri sau desene?

Nimue a zâmbit.

— Avem chiar şi un desen în desen.

Pictura rupestră înfăţişa o scenă de vânătoare. Câţiva omuleţi pirpirii, desenaţi din mişcări neglijente de pensulă, înarmaţi cu arcuri şi suliţe, urmăreau cu salturi sălbatice un bizon mare şi violet. Bizonul avea dungi de tigru pe o parte, iar deasupra coarnelor sale răsucite ca braţele unei lire zbura ceva care semăna cu o libelulă.

— Aşadar, a încuviinţat din cap Regis, aceasta este pictura. Pictată de elful Avallac’h. Un elf care ştia multe.

— Da, a confirmat Geralt sec. Acesta este tabloul.

— Din păcate, în cavernele pe care le-am cercetat cu atenţie nu există nici urmă de elfi sau de alte creaturi despre care pomeneai.

— Au fost aici. Acum sunt îngropate. Sau le-au luat.

— Acesta este un fapt incontestabil. Nu uita, întrevederea a fost posibilă doar prin mijlocirea flaminicăi. Aparent, s-a considerat că o întâlnire ar fi suficientă. Dat fiind că flaminica a refuzat într-un mod destul de categoric să coopereze, chiar nu ştiu ce altceva mai poţi face. Cutreierăm cavernele astea toată ziua. Nu pot să nu recunosc că am senzaţia că totul este lipsit de sens.

— Nu pot să nu recunosc că şi eu am această senzaţie, a recunoscut vrăjitorul cu amărăciune. N-o să-i pot înţelege vreodată pe elfi. Dar măcar acum ştiu de ce majoritatea oamenilor îi antipatizează. Pentru că e imposibil să nu ai senzaţia că-şi bat joc de noi. Prin tot ceea ce fac, prin tot ceea ce spun, prin tot ceea ce gândesc, elfii ne iau peste picior, râd de noi. Ne iau în râs.

— Antropomorfismul vorbeşte prin tine.

— Poate un pic. Dar asta e senzaţia.

— Ce facem?

— Hai să ne întoarcem la Caed Myrkvid, la Cahir, căruia, probabil, druidele i-au vindecat deja capul scalpat. Apoi ne urcăm pe cai şi ne folosim de invitaţia principesei Anna Henrietta. Nu te uita aşa la mine, vampirule. Milva are coastele rupte, capul lui Cahir este despicat, un pic de odihnă în Toussaint ne-ar prinde bine amândurora. Unde mai pui că trebuie să-l scoţi şi pe Jaskier din viesparul în care se pare că s-a băgat.

— Bine, a oftat Regis, aşa să fie. Va trebui să mă ţin departe de oglinzi şi de câini, să fiu atent la magicieni şi telepaţi… Şi, dacă totuşi am să fiu demascat, mă bazez pe tine.

— Poţi să te bazezi, i-a spus Geralt serios. Nu te las eu la greu, prietene.

Vampirul i-a zâmbit şi, pentru că erau singuri, i-a arătat garnitura completă de colţi.

— Prieten?

— Antropomorfismul vorbeşte prin mine. Hai să lăsăm baltă caverna asta, prietene. N-avem cu ce să ne-alegem de-aici, poate doar cu un reumatism de toată frumuseţea.

— Doar atât… Geralt? Tir na’ B’ea Arainne, necropola elfească, după cum ai văzut, se află în spatele picturii din cavernă, exact dincolo de zid… Am putea să ajungem acolo dacă… Ei bine, ştii dumneata. Dacă l-am dărâma. Te-ai gândit la asta?

— Nu. Nu m-am gândit.

Regele Pescar avusese din nou noroc, întrucât se servise fântânel[5] afumat la cină. Peştele a fost atât de gustos, încât s-a dus de râpă cercetarea. Condwiramurs a mâncat din nou prea mult.

Lui Condwiramurs i se aplecase de la atâta fântânel afumat. *Este timpul să mă culc,* s-a gândit ea, dându-şi

[5] Specie de păstrăv *(Salvelinus fontinalis)* care trăieşte în apele limpezi şi reci de munte (n. red.).

seama pentru a doua oară că întorcea mecanic paginile cărţii, fără să le fi înregistrat conţinutul. *Este timpul să visez.*

A căscat, a lăsat cartea deoparte. Şi-a întins pernele, trecând de la aranjamentul pentru lectură la cel pentru odihnă. A stins lampa cu o formulă magică. Dintr-odată, odaia s-a înecat într-o beznă impenetrabilă şi groasă ca melasa. Draperiile grele de catifea erau bine întinse, împiedicând şi cea mai mică rază de lumină să le penetreze. Ucenica ştia de multă vreme că visa mult mai bine când era întuneric complet. *Ce să fac?* s-a gândit ea, întinzându-se şi răsucindu-se în aşternut. *Să aleg un element oniroid sau să încerc să ancorez?*

Contrar mândriei lor, visătorii nu-şi mai aminteau nici măcar jumătate din visele lor, o parte semnificativă a acestora rămânând în memoria oniromanţilor ca o încâlceală de imagini, schimbându-şi culorile şi formele ca un caleidoscop, o jucărie pentru copii, realizată din oglinzi şi diapozitive. N-ar fi fost prea grav dacă imaginile ar fi fost lipsite de orice ordine şi chiar de aparenţa unui sens, atunci ar fi fost posibil să treci peste ele liniştit la ordinea de zi. Pe principiul: nu-mi amintesc înseamnă că nu merită să-mi amintesc. În jargonul visătoarelor, astfel de vise erau numite „gogoşi”.

O chestiune mai rea şi uşor jenantă erau „năzăririle” – vise din care visătoarele îşi aminteau doar fragmente, mărunţişuri, vise după care dimineaţa rămâi doar cu senzaţia unui semn confuz, primit prin intermediul lor. Iar dacă „năzărirea” s-a mai şi repetat pe deasupra, puteam fi siguri că am avut de-a face cu un vis cu o valoare oniroidă semnificativă. Apoi, visătoarea, prin concentrare şi autosugestie, încerca să forţeze din nou visarea, de data aceasta o „năzărire” mai concretă. Cele mai bune rezultate se obţineau prin metoda inducerii unui somn nou imediat după trezire – ceea ce purta denumirea de „cârlig”. Dacă visul nu se lăsa „agăţat”, mai rămânea încercarea de a declanşa o viziune nouă de vis în timpul uneia dintre şedinţele ulterioare, prin concentrare şi meditaţie înainte

de somn. O asemenea programare era cunoscută sub numele de „ancorare”.

După douăsprezece nopţi petrecute pe insulă, Condwiramurs întocmise deja trei liste, trei seturi de vise. Era o listă cu succesele demne de laudă, o listă de „năzăriri” pe care visătoarea le „agăţase” sau în care „ancorase” cu succes. Printre acestea se numărau visele despre revolta de pe insula Thanedd şi despre călătoriile vrăjitorului împreună cu compania sa prin viscolul din trecătoarea Malheur, printre torenţii de primăvară şi drumurile pline de noroi din Valea Sudduth. Mai era şi ceea ce ucenica nu îi mărturisise lui Nimue – lista viselor eşuate lamentabil, care, în ciuda tuturor eforturilor, rămăseseră o enigmă. Şi mai era o listă de lucru, o listă cu visele care îşi aşteptau rândul.

Şi mai era un vis, ciudat, dar foarte plăcut, care se întorcea în crâmpeie şi instantanee, în sunete evazive şi atingeri mătăsoase.

Un vis dulce şi tandru.

Bine, s-a gândit Condwiramurs, închizând ochii. *Să fie!*

— Cred că ştiu cum şi-a petrecut vrăjitorul iarna în Toussaint.

— Te rog, te rog. Nimue şi-a ridicat privirea peste ochelari şi peste grimoarul legat în piele pe care îl răsfoia.

— Ai visat în sfârşit ceva?

— Oh, şi încă cum! a exclamat Condwiramurs cu mândrie. Am visat! Se făcea că vrăjitorul Geralt era cu o femeie cu părul scurt, negru şi ochii verzi. Nu ştiu cine ar putea fi. Poate o fi principesa despre care scrie Jaskier în memoriile sale?

— Bănuiesc că n-ai prea fost atentă când le-ai citit, i-a mai domolit un pic entuziasmul magiciana. Jaskier o descrie exact pe principesa Anarietta, cu lux de amănunte, iar alte surse confirmă că avea – citez – „părul castaniu-deschis, lucios, cu o aureolă realmente asemănătoare cu aurul”.

— Atunci, nu era ea, a fost de acord ucenica. Femeia din visul meu era brunetă. Exact ca tăciunele. Iar visul a fost…

hmmm… interesant.

— Sunt numai ochi şi urechi.

— Stăteau de vorbă. Dar nu era o discuţie obişnuită.

— Şi ce era atât de neobişnuit la ea?

— Cea mai mare parte a timpului femeia avea picioarele sprijinite pe umerii vrăjitorului.

— Spune-mi, Geralt, crezi în dragoste la prima vedere?

— Dar tu crezi?

— Cred.

— Acum ştiu ce ne-a adus laolaltă. Extremele se atrag.

— Nu fi cinic!

— De ce? Se spune că cinismul este o dovadă a inteligenţei.

— Nu-i adevărat. Cinismul, cu toată aura lui de pseudointeligenţă, este dezgustător de fals. Şi nu pot suporta sub nicio formă falsitatea. Dacă tot am adus vorba… Spune-mi, vrăjitorule, ce-ţi place, de fapt, cel mai mult la mine?

— Aia.

— Treci de la cinism la vulgaritate şi banalitate. Ia mai gândeşte-te.

— Ceea ce-mi place, de fapt, cel mai mult la tine este spiritul tău, inteligenţa şi profunzimea ta sufletească. Independenţa şi libertatea ta…

— Nu pot să-mi dau seama de unde ai atâta sarcasm.

— N-a fost sarcasm, a fost o glumă.

— Nu suport glumele astea. Mai ales când sunt deplasate.

— Toate la vremea lor, draga mea, şi este timp pentru fiecare lucru în parte. Este un timp pentru a vorbi, un timp pentru a tăcea, un timp pentru a plânge, un timp pentru a râde, un timp pentru a semăna, un timp pentru a dezbrăca, iartă-mă, pentru a recolta, un timp pentru a glumi, un timp pentru a vorbi serios…

— Un timp pentru mângâieri senzuale şi un timp pentru abţinere de la ele?

— Ei, şi tu acum! Nu-mi lua cuvintele literalmente! Hai să

spunem că acum este momentul pentru complimente. Dragostea fără complimente mă afectează fiziologic, iar fiziologia este platâ. Complimentează-mă!

— De la Jaruga până la Buina, nu găseşti un fund mai bombat decât al tău.

— Na-ţi-o bună că ţi-am frânt-o! Acum, ca s-o dregi, mă compari cu nu ştiu ce râuleţe barbare din nord! Lăsând la o parte calitatea metaforei, n-ai fi putut să spui şi tu, pur şi simplu: de la Alba până la Velda? Sau de la Alba până la Sansretour?

— N-am pus în viaţa mea piciorul la Alba. Încerc să evit judecăţile care nu se bazează pe o experienţă personală.

— Ah, da? Într-adevăr? Ei, nu mai spune. Aşadar, deduc că funduri – căci despre acestea era vorba, nu-i aşa – ai văzut, ai răsvăzut şi ai experimentat o puzderie. Ei bine, plete dalbe? Câte femei ai avut înaintea mea? Hmm? Ţi-am pus o întrebare, vrăjitorule! Nu, nu, ia-ţi labele de pe mine, nu ocoli răspunsul aşa. Câte femei ai avut înaintea mea?

— Niciuna! Tu eşti prima.

— În sfârşit!

Nimue era cufundată în contemplarea unui tablou în care erau reprezentate într-un *chiaroscuro* subtil zece femei aşezate în jurul unei mese rotunde.

— Păcat că nu ştim cum arătau cu adevărat, a spus ea în cele din urmă.

— Marile maestre? a exclamat Condwiramurs. Sunt totuşi nenumărate portrete de-ale lor. Dacă numai în Aretuza…

— Am spus *cu adevărat,* a întrerupt-o Nimue. Nu mă refeream la închipuiri înfrumuseţate, pictate pe baza altor închipuiri înfrumuseţate. Nu uita că la un moment dat au fost distruse reprezentările magicienelor. La fel şi magicienele, de altfel. Apoi a venit o vreme a propagandei, în care maestrele trebuiau să inspire respect, admiraţie şi teamă pioasă prin simpla lor înfăţişare. Din acea perioadă datează toate aceste pânze şi gravuri – *Adunările Lojei, Conspiraţiile* şi *Convenţiile* – în care putem vedea o masă şi, în jurul acestei mese, încă zece femei minunate, de o

frumuseţe năucitoare. Dar nu există portrete reale, autentice. Cu două excepţii: cel al Margaritei Laux-Antille, care se află în Aretuza, pe insula Thanedd, şi care a fost salvat în mod miraculos din foc, şi cel al Shealei de Tancarville, care se află în palatul Ensenad din Lan Exeter.

— Şi portretul Francescăi Findabair, pictat de un elf şi care se află în Pinacoteca din Vengerberg?

— Este un fals. Când Poarta s-a deschis şi elfii au plecat, au distrus toate operele de artă sau le-au luat cu ei, nu au lăsat nicio pictură. Nu ştim dacă Margareta Văilor era într-adevăr atât de frumoasă precum spune legenda. N-avem nici cea mai vagă idee despre cum arăta Ida Emean. Şi din moment ce în Nilfgaard reprezentările magicienelor au fost distruse chiar mai conştiincios şi mai meticulos decât în orice altă parte, habar n-avem cum arăta cu adevărat Assire var Anahid sau Fringilla Vigo.

— Să presupunem însă şi să acceptăm, a oftat Condwiramurs, că toate arătau aşa cum au fost zugrăvite în portretele realizate mai târziu. Demne, maiestuoase, dominante, bune şi înţelepte, cinstite, drepte şi nobile. Şi frumoase, de o frumuseţe rar întâlnită. Să acceptăm asta. Şi astfel ni se va părea mai uşor să trăim.

Activităţile zilnice de pe Inis Vitre se transformaseră treptat într-o rutină oarecum plictisitoare. Analiza viselor lui Condwiramurs, care începea încă de la micul dejun, se întindea de obicei până la amiază. În aşteptarea prânzului, ucenica se plimba însă şi aceste plimbări au devenit în scurt timp o rutină monotonă. Şi nu era de mirare. Într-o oră avea timp să înconjoare insula de două ori, contemplând lucruri fascinante, precum granitul, pinii pitici, pietrele, scoicile, apa şi pescăruşii.

După prânz, după un somn lung, urmau discuţiile, apoi se cufunda în studierea cărţilor, a pergamentelor şi a manuscriselor, în observarea tablourilor, a graficelor şi a hărţilor. Şi a disputelor nesfârşite, prelungite târziu în noapte, despre relaţia dintre legendă şi adevăr…

Apoi erau nopţile şi visele. Vise diferite. Celibatul îşi arăta colţii. În loc să viseze enigmele din legenda vrăjitorului,

Condwiramurs îl visa pe Regele Pescar în tot felul de situaţii, de la cele mai puţin erotice până la cele mai voluptuoase. În visele sale mai puţin erotice, Regele Pescar o târa legată de o funie în urma bărcii sale. Vâslea domol, leneş, în timp ce ea se scufunda în lac, se îneca, se sufoca, cuprinsă de o frică îngrozitoare – simţea cum, de pe fundul lacului, se desprindea ceva oribil care înota spre suprafaţă, ceva care voia să înghită momeala legată de barcă, adică pe ea. Era gata-gata s-o înhaţe, când Regele Pescar începea să vâslească mai puternic, îndepărtând-o de fălcile prădătorului invizibil. Trasă de funie, se sufoca. Apoi s-a trezit.

În visele ei mai voluptuoase, era îngenuncheată pe fundul bărcii care se balansa, se ţinea de margine, în timp ce Regele Pescar o ţinea de gât şi i-o trăgea cu entuziasm pe la spate, gemând, dregându-şi vocea şi scuipând. În afară de plăcerea fizică, Condwiramurs simţea o teamă viscerală – ce s-ar întâmpla dacă i-ar surprinde Nimue? Dintr-odată vedea chipul ameninţător al micuţei magiciene tremurând în apa lacului... şi se trezea, udă leoarcă de transpiraţie.

Apoi se ridica, deschidea fereastra, inspira cu nesaţ aerul răcoros al nopţii, strălucirea lunii, negura ce plutea pe lac.

Şi visa mai departe.

Turnul Inis Vitre avea o terasă susţinută de coloane, suspendată deasupra lacului. La început, Condwiramurs nu i-a acordat atenţie, însă de la o vreme o pusese pe gânduri. Terasa era ciudată, căci era absolut inaccesibilă. Niciuna dintre încăperile din turn cunoscute de ea nu avea ieşire spre acea terasă.

Conştientă că din lăcaşul magicienelor nu pot lipsi anumite anomalii secrete, Condwiramurs n-a pus nicio întrebare. Nici măcar atunci când, plimbându-se pe malul lacului, a zărit-o pe Nimue privind-o de pe terasa aceea. Era inaccesibilă, aşa cum s-a dovedit, doar pentru cei nepoftiţi şi pentru profani.

Oarecum supărată pentru că era considerată o profană,

s-a prefăcut totuşi că nu se întâmplase nimic. Dar nu după mult timp misterul a fost lămurit.

S-a întâmplat după o serie de vise inspirate de acuarelele Wilmei Wessel. Vădit fascinată de acel fragment al legendei, pictoriţa şi-a dedicat toate lucrările lui Ciri din Turnul Rândunicii.

— Acuarelele acestea mi-au stârnit vise tare ciudate, s-a plâns ucenica a doua zi dimineaţă. Visez… imagini. Aceleaşi imagini. Nu situaţii, nu scene, ci imagini. Ciri pe creneluri… O imagine statică.

— Şi nimic altceva? Alte senzaţii, în afară de cele vizuale?

Nimue ştia fără putinţă de tăgadă că o visătoare atât de capabilă precum Condwiramurs visează cu toate simţurile – primeşte vise nu numai cu ochii, ca majoritatea oamenilor, ci şi cu auzul, cu pipăitul sau mirosul – ba chiar cu gustul.

— Nimic, a negat dând din cap Condwiramurs. Doar…

— Ei, ce?

— Un gând. Un gând insistent că la marginea acestui lac, în acest turn, nu este deloc o domniţă, ci o prizonieră.

— Hai cu mine.

După cum bănuise Condwiramurs, accesul spre terasă era posibil numai din sălile private ale magicienei, perfect curate, îngrijite pedant, mirosind a lemn de santal, a smirnă, a lavandă şi a naftalină. Trebuiau folosite nişte uşi secrete şi o scară în spirală care ducea în jos. Apoi au ajuns la locul potrivit.

Spre deosebire de celelalte, sala nu avea pereţii acoperiţi cu lambriuri sau tapiserii, pur şi simplu, era zugrăvită în alb şi, prin urmare, părea foarte luminoasă. Cu atât mai mult, cu cât o fereastră în triptic imensă sau, mai degrabă, o uşă de sticlă dădea spre terasa suspendată de deasupra lacului.

Sala nu era mobilată decât cu două fotolii, o oglindă imensă într-o ramă ovală, de mahon, şi un soi de suport cu un braţ transversal, pe care era atârnată o tapiserie. Aceasta măsura vreo cinci metri pe şapte, iar franjurile îi ajungeau până în podea.

Arrasul reprezenta un vârf stâncos deasupra unui lac alpin. În stâncă, era implântat un castel de parcă ar fi fost

topit în faleză, pe care Condwiramurs îl cunoştea destul de bine. Îl văzuse în numeroase ilustraţii.

— Citadela Vilgefortz, locul în care e întemniţată Yennefer. Locul unde s-a încheiat legenda.

— Într-adevăr, a dat aprobator din cap Nimue, aparent indiferentă.

— Legenda s-a încheiat acolo, cel puţin aşa reiese din cele mai cunoscute versiuni ale sale. Cunoaştem doar aceste versiuni, de aceea, ni se pare că ştim finalul. Ciri a fugit din Turnul Rândunicii, unde – aşa cum ai spus – era întemniţată. Când şi-a dat seama ce voiau să-i facă, a fugit. Legenda are multe versiuni ale acestei evadări…

— Eu, a spus Condwiramurs, o prefer pe cea în care îi sunt aruncate obiecte în spate. Un pieptene, un măr şi o batistă. Dar…

— Condwiramurs.

— Iertaţi-mă.

— Sunt multe versiuni ale evadării, după cum spuneam. Dar încă nu este foarte clar cum a ajuns Ciri din Turnul Rândunicii direct în castelul lui Vilgefortz. Nu poţi să visezi Turnul Rândunicii. Încearcă să visezi castelul. Uită-te cu atenţie la această tapiserie… mă asculţi?

— Oglinda asta… E magică, nu?

— Nu. Îmi storc coşurile în faţa ei.

— Iertaţi-mă.

— Aceasta este o oglindă Hartmann, i-a explicat Nimue, văzându-i nasul încreţit şi figura oripilată. Dacă vrei, aruncă o privire. Dar fii cu mare băgare de seamă, te rog.

— Este adevărat că prin Hartmann poţi trece în alte…? a întrebat Condwiramurs tremurând de emoţie.

— Lumi? Da. Dar nu aşa dintr-odată, fără nicio pregătire, fără nicio şedinţă de meditaţie, în lipsa unei concentrări profunde şi a multor altor lucruri. Când ţi-am atras atenţia să fii cu mare băgare de seamă, mă gândeam la altceva.

— La ce?

— Funcţionează în ambele sensuri. Oricând poate ieşi ceva din oglinda Hartmann.

— Ştii, Nimue… Când mă uit la această tapiserie…

— Ai visat?

— Am visat ceva tare ciudat. Ca din zborul unei păsări. Se făcea că eram o pasăre… Vedeam castelul pe dinafară, nu puteam intra în el. Ceva îmi împiedica accesul.

— Uită-te la tapiserie, i-a ordonat Nimue. Uită-te la citadelă. Priveşte-o îndeaproape, concentrează-ţi atenţia asupra fiecărui detaliu. Concentrează-te tare, întipăreşte-ţi această imagine în memorie. Vreau să te duci în vis acolo, să ajungi înăuntru. Este important să intri acolo.

Afară, în spatele zidurilor castelului uriaş, s-a dezlănţuit o furtună diabolică; focul din vatra şemineului şuiera, devorând grabnic buştenii. Yennefer se bucura de căldură. Ce-i drept, temniţa ei era de acum mult mai caldă faţă de celula jilavă în care stătuse vreo două luni, dar, chiar şi aşa, dinţii îi clănţăneau întruna. În temniţă, pierduse cu totul noţiunea timpului; după aceea, nimeni nu se mai sinchisise s-o informeze ce zi era, dar era sigură că este iarnă, poate decembrie. Sau poate chiar ianuarie.

— Mănâncă, Yennefer, a îndemnat-o Vilgefortz. Mănâncă, te rog, nu te jena.

Lui Yennefer nici nu-i trecea prin cap o asemenea jenă. Dacă mânca din pui aşa încet şi cu o oarecare stânjeneală asta era numai din cauza degetelor sale abia vindecate, încă stângace şi înţepenite, care o împiedicau să ţină ferm cuţitul şi furculiţa. Iar să mănânce cu mâna, nici vorbă; voia să-şi dovedească superioritatea faţă de Vilgefortz şi faţă de ceilalţi oaspeţi, invitaţi ai magicianului. Nu cunoştea pe niciunul dintre ei.

— Cu cea mai mare părere de rău trebuie să te informez, a anunţat-o Vilgefortz mângâind piciorul paharului din mâna sa, că protejata ta, Ciri, a părăsit această lume. Poţi să te socoteşti vinovată doar pe tine, Yennefer. Tu eşti vinovată, tu şi încăpăţânarea ta nebună.

Unul dintre oaspeţi, un bărbat scund şi cu părul închis la culoare, a strănutat puternic, apoi şi-a suflat nasul în batistă. Avea nasul umflat, înroşit şi, evident, complet

înfundat într-o batistă.

— Sănătate! a rostit Yennefer, netulburată de rafalele de cuvinte furioase ale lui Vilgefortz. Cum de te-a prins aşa o răceală ca asta, dragă conaşule? Nu cumva ai stat în curent după ce te-ai scăldat?

Al doilea oaspete, care era mai în vârstă, înalt, slab, cu ochii îngrozitor de spălăciţi, a început brusc să chicotească. În ciuda furiei care-i distorsiona faţa, bărbatul răcit i-a mulţumit magicienei, dând din cap şi răspunzând scurt cu vocea sa cavernoasă. Deşi a fost un răspuns scurt, a fost suficient ca Yennefer să-şi dea seama din accent că bărbatul era un nilfgaardian.

Vilgefortz şi-a întors faţa spre ea. Nu mai purta structura aurie pe cap şi nici lentila lui de cristal, dar arăta mai hidos decât vara trecută, când îl văzuse desfigurat prima dată. Globul ocular stâng regenerat era de-acum funcţional, dar era mult mai mic decât cel drept. Aspectul macabru îţi tăia respiraţia.

— Yennefer, i-a spus el tărăgănat, probabil, îţi închipui că te mint, că te amăgesc, că încerc să te trag pe sfoară. De ce-aş face-o, mă rog? Am fost la fel de tulburat ca tine la aflarea morţii lui Ciri, dar ce vorbesc eu… chiar mai mult. La urma urmei, îmi pusesem cu adevărat mari speranţe în această fată, îmi construisem planuri care aveau să-mi decidă viitorul. Acum, când fata nu mai trăieşte, planurile mi s-au spulberat.

— Asta e bine, a spus Yennefer, ţinând cu mare dificultate cuţitul între degetele înţepenite, încercând să taie o felie de ruladă de porc umplută cu prune.

— De fapt, pe tine nu te-a legat de Ciri decât o afecţiune patetică, una compusă în mod egal din regrete legate de sterilitatea ta şi din sentimentul tău de vinovăţie, a continuat magicianul fără să acorde atenţie comentariului ei. Da, da, Yennefer, din sentimentul tău de vinovăţie! La urma urmei, ai participat activ la împerecherea cuplului, în experimentul genetic prin care a venit pe lume micuţa Ciri. şi ţi-ai transferat sentimentele asupra rodului experimentului tău genetic, care, de altfel, s-a dovedit a fi

un fiasco lamentabil. Întrucât experimentatorului îi lipseau cunoştinţele.

Fără să spună nimic, Yennefer l-a salutat ridicând paharul, rugându-se în gând să nu-l scape dintre degete. Ajunsese treptat la concluzia că cel puţin două dintre ele îi vor rămâne anchilozate multă vreme. Poate pentru totdeauna.

Vilgefortz a şovăit un răstimp la gestul ei.

— Acum e prea târziu, a mormăit el printre dinţii încleştaţi. Ştii bine, Yennefer, că eu am avut cunoştinţe. Dacă aş fi avut-o şi pe fată, aş fi pus în practică aceste cunoştinţe. Îţi pare rău pe bună dreptate, pentru că aş fi putut să-ţi întăresc instinctul matern rănit. Deşi eşti la fel de seacă şi de stearpă precum o stâncă, ai fi putut avea, datorită mie, nu numai o fiică, ci şi o nepoată. Sau cel puţin un surogat de nepoată.

Yennefer a pufnit într-un râs nepăsător, deşi, în adâncul ei, clocotea de furie.

— Cu cea mai mare părere de rău mă văd nevoit să-ţi curm buna dispoziţie, draga mea, a spus magicianul cu răceală. Pentru că, fără îndoială, vei fi întristată să afli că nici vrăjitorul Geralt din Rivia nu mai trăieşte. Da, da, faimosul vrăjitor de care te leagă aceeaşi afecţiune patetică, ridicol de nechibzuită şi greţos de siropoasă. Să ştii, Yennefer, că scumpul nostru vrăjitor şi-a luat adio cu adevărat de la această lume, într-un mod incendiar şi spectaculos. Bineînţeles că nu trebuie să ai niciun fel de remuşcări. Nu eşti vinovată de moartea vrăjitorului nici cât negru sub unghie. Eu sunt singurul vinovat. Încearcă perele marinate – sunt delicioase.

În ochii ei violet strălucea o ură de gheaţă. Vilgefortz a izbucnit în râs.

— Bineînţeles, dacă n-aş fi avut brăţările de dymerit, m-ai fi prefăcut de mult în scrum. Dar dymeritul este eficient, iar tu nu mă poţi arde decât cu privirea.

Cel răcit a strănutat, şi-a suflat nasul şi a început să tuşească aşa de tare, încât i-au dat lacrimile. Celălalt bărbat, cel înalt, o privea pe magiciană cu ochii săi

nesuferiţi, de peşte.

— Dar unde-i conaşul Rience? a întrebat Yennefer cu o voce tărăgănată. Conaşul Rience, care mi-a promis atâtea lucruri, mi-a enumerat în cele mai mici detalii la ce avea să mă supună. Unde este conaşul Schirru, care nu a ratat nicio ocazie să mă îmbrâncească şi să mă lovească? De ce străjerii mei, care până nu demult erau brutali şi vulgari faţă de mine, manifestă acum un respect înfricat? Ei bine, nu, Vilgefortz, nu trebuie să-mi răspunzi. Ştiu. Ce mi-ai spus este doar o minciună sfruntată. Ciri te-a învârtit pe degete, aşa cum a făcut şi Geralt, punând la cale o baie de sânge pentru zbirii tăi. Şi acum? Planurile tale au fost date peste cap, s-a ales praful de ele, ai recunoscut şi tu; visurile tale de putere au fost spulberate, s-au risipit ca fumul. Iar magicienii şi Dijkstra strâng laţul în jurul tău. Nu degeaba ai încetat să mă schingiuieşti şi să mă forţezi să scanez, ai avut tu un motiv, împăratul Emhyr strânge şi el laţul şi, cu siguranţă, este furios, foarte furios. *Ess a tearth, me tiarn? A'pleine a cales, ellea?*

— Vorbeşte-n graiul comun, i-a spus bărbatul răcit, ţintuind-o cu privirea. Iar numele meu este Stefan Skellen. Şi n-am făcut nimic, absolut nimic în pantaloni. Bah! Mi se pare că sunt într-o situaţie mult mai bună decât dumneata, duduie Yennefer.

Obosise de la prea mult vorbit, l-a apucat alt acces de tuse, şi-a suflat nasul în batista deja înmuiată. Vilgefortz a lovit tare cu palma în masă.

— Gata cu joaca! a mârâit el, rostogolindu-şi macabru ochiul în miniatură. Ştii bine, Yennefer, că nu-mi mai eşti de niciun folos. De fapt, ar trebui să dau ordin să fii băgată într-un sac şi să fii înecată pe fundul lacului, dar îmi repugnă folosirea mijloacelor de acest tip. Atâta vreme cât circumstanţele îmi permit ori nu mă obligă să iau altă decizie, vei rămâne izolată în temniţă. Cu toate acestea, te avertizez că n-o să tolerez să-mi provoci necazuri. Dacă vei lua hotărârea de a intra din nou în greva foamei, să ştii că nu-mi voi mai pierde timpul, ca în octombrie, să te hrănesc cu forţa. Te voi lăsa, pur şi simplu, să mori de foame. Iar, în

cazul în care vei încerca să evadezi, să ştii că le-am dat străjerilor ordine foarte clare. Şi acum te las. Dacă, bineînţeles, te-ai săturat…

— Nu. Yennefer s-a ridicat, aruncând ostentativ şerveţelul pe masă. Poate că aş mai fi mâncat ceva, dar compania ta îmi taie pofta de mâncare. Rămas-bun, conaşilor!

Stefan Skellen a strănutat şi a tresărit. Bărbatul cu ochii spălăciţi a măsurat-o din cap până-n picioare cu o privire furioasă şi cu un zâmbet sinistru. Vilgefortz se uita într-o parte.

Ca de fiecare dată când era scoasă din temniţă sau era dusă înapoi, Yennefer încerca să se orienteze pentru a afla unde se află, căutând informaţii oricât de neînsemnate, care ar fi putut să o ajute la planificarea evadării sale.

Dar de fiecare dată îndura o nouă dezamăgire. Castelul nu avea nicio fereastră prin care să poată observa terenurile din jur sau măcar soarele, pentru a încerca să-şi dea seama în ce parte a lumii se afla. Îi era imposibil să folosească telepatia, căci cele două brăţări grele şi colierul de dymerit îi zădărniceau din capul locului orice încercare de a face uz de magie.

Încăperea în care era întemniţată era rece şi sumbră, precum chilia unui pustnic. Cu toate acestea, Yennefer încă îşi mai amintea cât de fericită fusese în ziua în care fusese mutată acolo din beciul oribil. Din beciul pe fundul căruia zăcea veşnic o băltoacă de apă împuţită şi ai cărui pereţi erau acoperiţi cu sare şi saramură. Din beciul în care fusese hrănită cu resturile pe care şobolanii le smulgeau fără nici cel mai mic efort din degetele ei mutilate. În acea zi în care, după vreo două luni, îi îndepărtaseră lanţurile pentru a o scoate de acolo, îngăduindu-i să se schimbe şi să se spele, Yennefer simţea că plesneşte de o bucurie fără margini. Cămăruţa în care fusese mutată i se părea asemenea unui dormitor regal, iar supa chioară din cuib de rândunică, pe care i-o dăduseră, i se părea demnă de un ospăţ imperial. E limpede că, după un timp, supa s-a dovedit a fi searbădă, priciul tare n-a fost altceva decât un prici tare, iar temniţa,

o temniţă ca oricare alta. O carceră rece, înghesuită, în care putea să facă patru paşi de la uşă până la perete.

Yennefer a înjurat, a oftat, apoi s-a aşezat pe scaunul curúl[6], care, în afară de prici, era singura mobilă pe care o avea în cămăruţă.

Bărbatul a intrat atât de încet, încât abia l-a auzit.

— Numele meu este Bonhart, s-a prezentat el. Ar fi bine să ţii minte acest nume, vrăjitoareo. Ar fi bine să-ţi intre-n cap.

— Du-te naibii, fanfaronule!

— Eu sunt un vânător de oameni, i-a spus el printre dinţi. Da, da, ciuleşte-ţi bine urechile, magiciano. În septembrie, acum trei luni, am prins-o în Ebbing pe pramatia ta, pe vestita Ciri, despre care se zvonesc verzi şi uscate pe-aici.

Yennefer şi-a ciulit urechile. *Septembrie. Ebbing. A prins-o. Dar ea nu este acolo. O fi minţind?*

— Vrăjitoarea cu părul cenuşiu, instruită temeinic în Kaer Morhen. Am pus-o să lupte în arenă, să ucidă oameni în uralele publicului. Încet, încet am transformat-o într-o fiară. Am dresat-o cu cravaşa, cu pumnul şi cu călcâiul. Am dresat-o multă vreme. Da' a fugit, vipera cu ochi verzi!

Yennefer a oftat uşurată, imperceptibil.

— A fugit pe lumea cealaltă. Da' o să ne mai întâlnim noi într-o bună zi. Sunt sigur c-o să ne mai întâlnim, mai devreme sau mai târziu. Da, magiciano. Şi, dacă-mi pare rău de ceva, este doar că drăguţul ăla al tău, Geralt, a pierit în flăcări. Tare-aş mai fi avut chef să-i dau mutantului nenorocit să guste din lama mea.

Yennefer a pufnit.

— Uite care-i treaba, Bonhart sau cum te-o mai fi chemând. Nu mă face să râd. Ştii, tu nu-i ajungi nici la degetul mic. Nu poţi să-i ţii piept. Nu te poţi compara cu el în nicio privinţă. După cum ai recunoscut şi tu, eşti un măcelar şi un ogar. Dar eşti bun de vânat numai căţeluşi. Căţeluşi foarte mici.

— Ia uite-aici, vrăjitoareo!

[6] Scaun de onoare, incrustat cu fildeş, pe care stăteau consulul şi înalţii magistraţi romani (n. red.).

Dintr-o mişcare ageră şi-a desfăcut dubletul şi cămaşa, scoţând la iveală trei medalioane de argint înşirate pe un lanţ de la gât.

Unul avea forma unui cap de pisică, al doilea era sub formă de vultur sau de grifon.

Nu-l putea distinge prea clar pe al treilea, dar probabil că avea forma unui lup.

— De astfel de tinichele sunt pline iarmaroacele, a pufnit ea din nou, prefăcându-se indiferentă.

— Astea nu sunt din iarmaroc.

— Zău, nu mai spune!

— Odinioară aşa era, a şuierat Bonhart. Oamenii de rând se temeau de vrăjitori mai mult decât de monştri. Monştrii, până la urmă, sălăşluiau în caverne şi în păduri, dar vrăjitorii aveau îndrăzneala să hoinărească pe străzi, să intre prin hanuri, să dea târcoale templelor, birourilor, şcolilor şi locurilor de joacă. Oamenii de rând îi considerau, şi pe bună dreptate, scandaloşi. Aşa că au căutat pe cineva care să poată să-i ia la întrebări. Şi l-au găsit pe acel cineva. Nici uşor, nici grabnic şi nici aproape, dar l-au găsit. După cum vezi, am avut trei. Niciun mutant n-a mai îndrăznit să apară prin împrejurimi şi nu i-a mai necăjit pe oamenii cinstiţi. Şi, dacă ar apărea cumva, i-aş face felul ca şi celorlalţi dinainte.

— Prin somn? s-a încruntat Yennefer. Cu arbaleta, pe la spate? Sau poate cu otravă?

Bonhart şi-a ascuns medalioanele sub cămaşă, apoi a făcut doi paşi spre ea.

— Mă tachinezi, vrăjitoareo.

— Cam aşa.

— Ah, da? Las’ că-ţi arăt eu ţie, curvo, că pot să mă iau la întrecere cu drăguţul tău vrăjitor în orice privinţă. O să-ţi arăt că sunt chiar mai bun decât el.

Străjerii care stăteau în faţa uşii au tresărit, auzind pocnituri, trosnete, bubuituri, urlete şi gemete ce veneau din celulă. Şi, dacă străjerilor le-ar fi fost dat vreodată în viaţă să audă ţipetele unei pantere prinse într-o capcană, ar fi jurat că, în celulă, era chiar o panteră.

După aceea, au auzit un urlet înfiorător, ca de leu rănit, pe care străjerii nu avuseseră ocazia să-l audă vreodată, ci îl văzuseră zugrăvit doar pe scuturile heraldice. S-au uitat unul la altul. Au încuviinţat din cap. Apoi au dat buzna în celulă.

Yennefer şedea în colţul cămăruţei printre resturile de scânduri din prici. Părul îi era ciufulit, rochia şi cămaşa îi erau despicate de sus până jos, sânii ei mici, de fetiţă, se mişcau în ritmul respiraţiilor profunde. Din nas îi curgea sânge, chipul îi era vizibil umflat, iar zgârieturile de unghii de pe braţul ei drept erau şi ele vizibile.

Bonhart stătea în celălalt capăt al cămăruţei printre rămăşiţele scaunului, cu mâinile între picioare. Şi lui îi curgea sânge din nas, mustaţa sură îi era pătată în nuanţe de carmin pătrunzător. Faţa îi era brăzdată de zgârieturi însângerate. Degetele abia vindecate ale lui Yennefer erau nişte arme derizorii, dar belciugele de la brăţările de dymerit aveau margini foarte contondente.

În obrazul umflat al lui Bonhart era adânc înfiptă, cu ambii dinţi, o furculiţă pe care Yennefer şi-o strecurase pe sub masă, în timpul cinei.

— Doar căţeii mici, secătură, gâfâia magiciana, încercând să-şi acopere bustul cu rămăşiţele rochiei. Ţine-te departe şi de curvă. Eşti prea slab pentru ea, lepădătură.

Nu-şi putea ierta faptul că nu nimerise ţinta – ochii. Dar, ce să mai vorbim, ţinta era mobilă, iar, în afară de asta, nimeni nu e perfect.

Bonhart a răcnit, s-a ridicat, şi-a smuls furculiţa urlând şi s-a rostogolit de durere. A înjurat ca un birjar.

Între timp, alţi doi străjeri sosiseră deja în celulă.

— Hei, voi! a urlat Bonhart, ştergându-şi sângele de pe faţă. Treceţi aici! Târâiţi-o pe curva asta în mijlocul podelei şi răstigniţi-o, desfaceţi-i picioarele şi mâinile şi ţineţi-o bine!

Străjerii s-au uitat unul la celălalt. Şi apoi în tavan.

— Mai bine pleci de-aici dumneata, conaşule, i-a spus unul dintre ei.

— N-o să fie nimeni răstignit aici. Nici n-o s-o ţinem, nu

intră în obligaţiile noastre.

— Şi-apoi, a murmurat altul, n-avem de gând să sfârşim ca Rience sau Schirru.

Condwiramurs a pus pe o scândură bucata de pergament pe care era desenată o celulă de închisoare. În celulă era o femeie ce atârna cu capul în jos, încătuşată, legată în lanţuri de zidul de piatră.

— Au închis-o, a murmurat ea, iar vrăjitorul se distra în Toussaint cu o brunetă.

— Îl condamni? a întrebat-o Nimue tăios. Fără să ştii, practic, nimic?

— Nu. Nu-l condamn, dar…

— Niciun dar. Taci, te rog.

Au stat o vreme în tăcere, analizând lucrările de grafică şi cele în acuarelă.

— Toate versiunile legendei – Condwiramurs a arătat spre una dintre lucrările de grafică – indică drept loc de încheiere a luptei finale a Binelui împotriva Răului, a Armageddonului, castelul Rhys-Rhun. Toate versiunile. Cu excepţia uneia.

— Cu excepţia uneia, a încuviinţat Nimue. Cu excepţia versiunii anonime mai puţin populare, cunoscută sub numele de *Cartea Neagră din Ellander.*

— Conform *Cărţii Negre,* sfârşitul legendei va avea loc în citadela Stygg.

— Corect. De asemenea, *Cartea din Ellander* descrie şi alte aspecte celebre ale legendei care au deviat considerabil de la canon.

— Interesant! Care dintre aceste castele este reprezentat în ilustraţii? Condwiramurs şi-a ridicat privirea. Care a fost zugrăvit pe tapiseria ta? Care este imaginea reală?

— Nu vom şti niciodată asta. Castelul care a fost martor la finalul legendei nu mai există. A fost distrus, n-a mai rămas piatră pe piatră din el. Cu acest aspect sunt de acord toate versiunile, inclusiv *Cartea din Ellander.* Niciunul dintre locurile menţionate în surse nu stă în picioare. Nu ştim şi nu vom şti niciodată cum arăta castelul şi unde se afla.

— Dar adevărul…

— Adevărul, a întrerupt-o brusc Nimue, nu are nicio însemnătate. Nu uita că nu ştim cum arăta Ciri cu adevărat. Dar iată, aici, pe pergamentul pe care Wilma Wessel a înfăţişat disputa furtunoasă cu elful Avallac'h, cu macabrele statui de copii pe fundal, se află chiar ea, Ciri. În privinţa aceasta nu există niciun dubiu.

— Dar tapiseria ta… Condwiramurs s-a înverşunat şi nu a capitulat.

— Reprezintă castelul în care a avut loc deznodământul legendei.

Au tăcut multă vreme. Pergamentele şuşoteau când erau întoarse de pe-o parte pe alta.

— Nu-mi place versiunea legendei din *Cartea Neagră,* a spus Condwiramurs. Este aşa… aşa de…

— Îngrozitor de reală, a încheiat fraza Nimue, clătinând din cap.

Condwiramurs a căscat, a scos O *jumătate de veac de poezie,* ediţia completată şi prefaţată de profesorul Everett Denhoff Junior, a aruncat pernele transformând locşorul pentru lectură într-unul pentru dormit. A căscat, s-a întins şi a stins lampa. Odaia s-a cufundat în beznă, fiind luminată doar de acele raze strălucitoare ale lunii, strecurate prin crăpăturile draperiilor. *Ce să aleg eu pentru noaptea asta?* se gândea ucenica, foindu-se în aşternut. *Să mă las în voia sorţii? Să ancorez?*

După un scurt răgaz, s-a hotărât asupra variantei din urmă.

A fost un vis confuz, recurent, pe care nu l-a dus până la capăt, căci s-a risipit şi a dispărut printre alte vise, la fel ca urzeala care dispare şi se pierde printre motivele unei ţesături colorate. Un vis care i-a dispărut din memorie, în ciuda faptului că dăinuia în ea.

A adormit instantaneu; visul s-a lăsat asupra ei pe loc, de îndată ce a închis ochii.

Se făcea că era noapte, cerul era senin, luminat de lună şi de stele. Dealurile, presărate cu zăpadă pe versanţii lor,

acoperiţi de podgorii. Conturul negru şi colţuros al unei clădiri: un zid cu balcoane, crenelat, un *beffroi*[7] solitar într-un colţ.

Doi călăreţi. Amândoi călăresc în trot în spaţiul dintre ziduri, descalecă, se îndreaptă amândoi spre portal. Dar în gaura căscată în podeaua temniţei intră numai unul dintre ei.

Cel cu părul complet alb.

Condwiramurs a gemut în somn, s-a zvârcolit în pat.

Pletedalbe coboară scările adânc, adânc, până în beci. El străbate coridoarele întunecate, le luminează, aprinzând din când în când torţele fixate pe zid în suporturi de fier. Strălucirile lor răsfrânte dansează pe ziduri şi pe arcade împreună cu umbrele.

Coridoare, scări, alte coridoare. Temniţă, o criptă imensă, butoaie de-a lungul zidului. Moloz, grămezi de cărămizi. Apoi coridorul se ramifică în tenebre. Pletedalbe mai aprinde o torţă. Îşi scoate spada din teaca de la spate. Şovăie la răscruce, nu ştie pe care coridor să meargă. În cele din urmă, decide să-l urmeze pe cel din dreapta. Foarte întunecat, şerpuit şi plin de dărâmături. Condwiramurs geme în somn, cuprinsă de frică. Ştie că drumul ales de Pletedalbe duce către primejdie.

Mai ştie şi că Pletedalbe caută primejdiile cu lumânarea.

Pentru că aşa este slujba lui.

Ucenica se răsuceşte şi se foieşte în aşternuturi, gemând. Este o visătoare, visează; este într-o transă oniroscopică, dintr-odată proroceşte ce urmează să se întâmple peste o clipă. Ar vrea să strige, cu toate că ştie că nu va reuşi să scoată niciun sunet. *Fii atent, întoarce-te!*

Fii atent, uită-te în jur, vrăjitorule!

Monstrul a atacat din întuneric, luându-l prin surprindere, ca într-o ambuscadă, în linişte şi cu sânge-rece. S-a materializat brusc în beznă ca o vâlvătaie care izbucneşte. Ca o limbă de foc.

[7] „Foişor” – în lb. franceză, în original (n. red.).

Când uliul din aripi fâlfâie-n zori
Rafinat şi cu-ai plăcerii fiori,
Mierloiul în triluri vesel se scutură,
Alesei târcoale-i dă şi se gudură.
Domniţa mea îţi împărtăşesc
Iubirea imensă pe care-o nutresc.
Ştii bine că Dragostea scrie cu mâna ei bună
Şi de aceea suntem aici împreună.

FRANÇOIS VILLON, *Balade*

Cu toate că se grăbea întruna, ne tot îndemna, ne tot zorea şi ardea de nerăbdare, vrăjitorul a rămas la Toussaint aproape toată iarna. Care au fost motivele? Nu voi scrie despre acestea. Au fost şi gata, cu asta, basta. Cât despre cei care ar dori să-l condamne, să-mi dea voie să le reamintesc că iubirea are multe chipuri şi că-i mai bine să nu judece, ca să nu fie judecaţi.

JASKIER, O *jumătate de veac de poezie*

Acelea au fost zilele când se vâna bine şi se dormea bine.

RUDYARD KIPLING, *A doua carte a junglei*

3

Monstrul a atacat din întuneric, luându-l prin surprindere, ca într-o ambuscadă, în liniște și cu sânge-rece. S-a materializat brusc în beznă ca o vâlvătaie care izbucnește. Ca o limbă de foc.

Geralt, deși surprins, a reacționat instinctiv. S-a retras în defensivă, lipindu-se de zidul temniței. Fiara a zburat pe lângă el, a sărit pe podeaua de lut ca o minge, și-a desfăcut aripile și a sărit din nou, șuierând și căscându-și amenințător ciocul. Dar, de data aceasta, vrăjitorul era pregătit.

L-a izbit cu o mișcare scurtă, din cot, țintind grumazul, sub mărgelele mari, roșii, mai mari decât ale unui curcan. A reușit, apoi a simțit cum lama străpunge trupul fiarei. Sub impactul loviturii, fiara a căzut la pământ, lângă perete. Skoffinul a urlat, iar urletul lui părea aproape uman. A căzut în mijlocul cărămizilor zdrobite, bătând din aripi și împroșcând sânge, șfichiuind aerul cu coada sa ca un bici. Vrăjitorul era sigur că lupta s-a încheiat, dar monstrul i-a rezervat o surpriză neplăcută. Când se aștepta mai puțin, a sărit la gâtul vrăjitorului, scrâșnind înfiorător, scoțându-și ghearele și căscându-și ciocul. Geralt a sărit înapoi, cu spatele lipit de perete, apoi s-a îndepărtat de el și l-a spintecat pe monstru de jos în sus, profitând de avântul saltului. Și-a atins ținta – skoffinul s-a prăbușit din nou în mijlocul cărămizilor, stropind în jur cu sângele său puturos, ce se prelingea pe pereții temniței într-un desen fantezist. Înjunghiat în acel atac, monstrul nu se mai zvârcolea, doar tremura, scrâșnea; cu gâtul lung întins înainte, își umfla gușa și-și scutura mărgelele. Sângele i se scurgea grabnic peste cărămizile pe care zăcea.

Geralt ar fi putut să-l ucidă fără probleme, dar nu voia să-i distrugă prea mult pielea. Aștepta cu răbdare ca skoffinului să i se scurgă sângele până își va da duhul. Îndepărtându-se câțiva pași, s-a întors cu fața la zid, și-a desfăcut prohabul de la pantaloni și s-a ușurat, fluierând o

melodie de jale.

Skoffinul a încetat să urle, a rămas încremenit şi mut. Vrăjitorul s-a apropiat, l-a împins uşor cu vârful spadei. Văzând că era mort de-a binelea, l-a apucat pe monstru de coadă şi l-a ridicat. Ţinut de coadă, la nivelul şoldului, skoffinul atingea pământul cu ciocul, iar aripile sale întinse aveau o anvergură de peste patru ţoii.

— Eşti foarte uşor, curoliucule. Geralt a scuturat vietatea, care cântărea, de fapt, un pic mai mult decât un curcan bine îndopat. Foarte uşor. Din fericire, sunt plătit la bucată, şi nu la greutate.

— Este pentru prima dată când mi-e dat să văd un asemenea specimen cu ochii mei, a şuierat uşor printre dinţi, vădit impresionat, Reynart de Bois-Fresnes. Ceea ce însemna pentru el, Geralt ştia prea bine – era expresia celei mai mari admiraţii. Este prima dată când văd ceva de genul acesta cu propriii ochi. O ciudăţenie în toată regula, pe onoarea mea, ciudăţenia ciudăţeniilor! Adică, acesta este faimosul basilisc?

— Nu. Geralt a ridicat monstrul ceva mai sus, astfel încât cavalerul să-l poată observa mai bine. Nu este un basilisc. Este un curoliuc.

— Şi ce diferenţă e între ei?

— Colosală. Basiliscul, numit şi regulus, este o reptilă, pe când curoliucul, numit şi skoffin sau cocatryxia, este o ornitoreptilă, adică nu este nici reptilă, nici pasăre. Acesta este singurul reprezentant cunoscut al ordinului, numit de către savanţi ai ornitoreptilelor, care după lungi discuţii au declarat...

— Şi care dintre cei doi poate să te ucidă sau să te transforme în piatră? l-a întrerupt Reynart de Bois-Fresnes, neinteresat – pare-se – de motivele savanţilor.

— Niciunul. Astea-s scorneli.

— Atunci, de ce le este atât de frică oamenilor de amândoi? Acesta de aici chiar nu este atât de mare. Poate fi chiar aşa de periculos?

— Acesta de aici, vrăjitorul şi-a scuturat prada, atacă de

obicei pe la spate şi nimereşte impecabil între coaste sau pe sub mâna stângă, la aortă. De regulă, este suficientă o singură lovitură de cioc. Iar, în ceea ce priveşte basiliscul, nu contează unde nimereşte. Veninul său este cel mai puternic dintre neurotoxinele cunoscute. Omoară în câteva secunde.

— Brrr… Şi care dintre ei, să zicem, ar putea fi ucis cu ajutorul oglinzii?

— Ambii. Dacă îi loveşti drept în cap.

Reynart de Bois-Fresnes a chicotit. Geralt nu păru amuzat, gluma despre basilisci şi oglindă încetase să-l mai distreze încă de la Kaer Morhen; profesorii o folosiseră în exces, ce-i drept. Nici glumele despre fecioare şi unicorni nu mai erau prea amuzante. Însă recordurile prostiei şi primitivismului în Kaer Morhen erau bătute de numeroase versiuni ale spiritului balaurului, căruia un tânăr vrăjitor trebuia să-i strângă mâna dreaptă, întrucât pusese un rămăşag.

Zâmbea. Fiindcă îşi amintea.

— Te prefer atunci când zâmbeşti, i-a spus Reynart privindu-l cu mare atenţie. Te prefer aşa cum eşti acum. Faţă de cel care erai atunci, în octombrie, după acea întâlnire în Pădurea Druizilor, când ne îndreptam spre Beauclair. Atunci, dă-mi voie să-ţi spun, erai mohorât, amărât şi mânios pe toată lumea ca un labagiu înşelat, căruia nu i-a ieşit nicio pasienţă toată noaptea. Şi nici dimineaţa.

— Chiar aşa eram?

— Chiar aşa. Nu te mira că te prefer aşa cum eşti acum. Schimbat.

— Vindecarea prin muncă. Geralt a scuturat din nou curoliucul pe care-l ţinea de coadă. Influenţa salvatoare a activităţii profesionale asupra psihicului. Aşadar, să continuăm vindecarea, hai să trecem la afaceri. Se pot lua bani frumoşi pe skoffin, mai frumoşi chiar decât s-ar cuveni ca taxă pentru uciderea lui. Nu prea este răpit, dacă găseşti un muşteriu interesat de el întreg, ca să-l împăieze şi să-l îmbălsămeze, apoi poţi lua şi două sute pe el. În schimb,

dacă trebuie să-l tranşezi în porţii şi să-l vinzi pe bucăţi, ia aminte că cele mai preţioase pene sunt cele de deasupra cozii, mai ales cele de pe nadă. Prin urmare, ele pot fi ascuţite foarte mult şi pot fi mai subţiri decât cele de gâscă, scriu mai frumos şi mai curat şi sunt mai trainice. Un scrib care se pricepe, îţi dă, fără să stea pe gânduri, cinci pe bucată.

— Am muşterii interesaţi de trup pentru îmbălsămare, a zâmbit cavalerul. Breasla dogarilor. Au văzut în Castelul Ravello scârboşenia aceea umplută cu tărâţe sau naiba mai ştie cu ce... Ştii care. Aceea care s-a strecurat a doua zi după Saovine în temniţele de sub ruinele vechiului castel...

— Îmi aduc aminte.

— Ei bine, dogarii au văzut fiara împăiată şi m-au întrebat dacă n-aş putea să le găsesc ceva la fel de rar pentru a-şi decora lăcaşul breslei. Curoliucul s-ar potrivi de minune. Dogarii din Toussaint, îţi poţi închipui şi tu, nu sunt unii care să se plângă că n-au de lucru, aşa că pot să-ţi dea şi două sute douăzeci cu ochii închişi. Poate chiar mai mult, o să încerc să negociez. Iar în ceea ce priveşte penele... Dogarii n-or băga de seamă dacă o să smulgem câteva din fundul curoliucului şi o să le vindem cancelariei ducale. Doar cancelaria nu plăteşte din buzunarul ei, ci din cuferele ducale, aşa că n-o să stea să se tocmească şi o să plătească nu cinci, ci zece dintr-un foc pentru o pană.

— Jos pălăria pentru aşa o isteţime!

— *Nomen est omen,* „numele-i un semn prevestitor”, a spus Reynart de Bois-Fresnes cu un zâmbet şi mai larg. Cred că maică-mea a presimţit ea ceva de m-a botezat cu numele vulpoiului viclean din vestita culegere de basme.

— Trebuia să fii negustor, nu cavaler.

— Trebuia, zise cavalerul. Dar aşa păţeşti dacă te naşti fiul unui nobil cu blazon: devii la rândul tău nobil cu blazon şi aşa mori, după ce aduci pe lume, he, he, he, alţi nobilaşi cu blazon. Nu se mai schimbă nimic, chiar dacă crăpi. Şi tu eşti destul de bun şi te-ai descurca de minune cu negoţul, Geralt, şi nu te-ai făcut negustor.

— Nu m-am făcut. Din aceleaşi motive ca tine. Cu singura

deosebire că n-o să aduc pe nimeni pe lume. Hai să ieşim din temniţa asta.

Afară, sub zidurile conacului, răcoarea şi vântul care bătea dinspre dealuri i-au izbit. Noaptea era luminoasă, iar cerul era senin şi înstelat, lumina lunii se revărsa peste neaua proaspăt aşternută peste podgorii.

Caii priponiţi i-au întâmpinat fornăind.

— N-ar strica să ne întâlnim de îndată cu muşteriul şi să punem mâna pe gologani, i-a spus Reynart, privindu-l pe vrăjitor cu subînţeles. Dar probabil că te grăbeşti să ajungi la Beauclair, nu-i aşa? Într-un anumit alcov?

Geralt nu i-a răspuns, întrucât nu răspundea din principiu la anumite întrebări. A legat leşul skoffinului de şa, apoi a încălecat pe Babuşcă.

— Hai să ne întâlnim cu muşteriul, a decis el, întorcându-se în şa. Noaptea este încă la început şi mi-e foame. Şi aş avea chef să beau ceva. Mergem la târg. La „Fazanerie”.

Reynart de Bois-Fresnes a râs, şi-a aranjat scutul cu eşichierul roşu cu auriu şi s-a urcat pe şaua înaltă.

— Facă-se voia ta, cavalere! Prin urmare, la „Fazanerie”. Hai, Bucefal!

Au luat-o pe costişă de-a lungul pantei înzăpezite către drumul marcat clar cu un şir de plopi răzleţi.

— Ştii ce, Reynart? i-a spus Geralt dintr-odată. Şi eu te prefer aşa cum eşti acum. Acum când vorbeşti normal. Pe vremea aceea, în octombrie, foloseai nişte maniere idioate, enervante.

— Pe onoarea mea, vrăjitorule. Sunt un cavaler rătăcitor, a chicotit Reynart de Bois-Fresnes. Ai uitat? Iar cavalerii vorbesc întotdeauna ca nişte idioţi. Este un semn distinctiv, la fel ca scutul acesta. După el, precum şi după stema de pe scut, se recunoaşte frăţia.

— Pe onoarea mea, a spus Cavalerul Eşichierului, degeaba îţi faci griji, conaşule Geralt. Domniţa ta, negreşit, s-a însănătoşit de-acum şi a dat uitării toate necazurile. În jurul principesei roiesc doctori buni, care sunt în stare să vindece orice boală. Pe onoarea mea, nu te mai frământa

atâta.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, a spus Regis. Mai descreţeşte-ţi fruntea, Geralt. La urma urmei, Milva se află pe mâinile dibace ale druidelor...

— Iar druidele, orice s-ar spune, sunt tare iscusite când vine vorba despre vindecări, a adăugat Cahir. Ce dovadă mai bună vrei decât propria căpăţână, care a fost crăpată de toporul unui miner, iar acum – aruncă şi tu o privire – e aproape ca nouă. Şi Milva este bine. Negreşit. N-ai niciun motiv să-ţi faci griji.

— Să zicem.

— E sănătoasă tun acum, a întărit cavalerul, Milva ta, pun rămăşag că joacă ţonţoroiul pe la baluri! O ţine din ospăţ în ospăţ! Chefuieşte! În Beauclair, la curtea jupânesei principese Anarietta, când nu-i bal, e sărbătoare. Ha, pe onoarea mea, acum când mi-am îndeplinit şi eu jurămintele...

— Ţi-ai îndeplinit jurămintele?

— Soarta a fost de partea mea! Pentru că, trebuie să ştiţi, am depus un jurământ şi n-am jurat în faţa oricui, ci a unei călugăriţe. Astă-primăvară. M-am jurat că prind cincisprezece bandiţi până la Yula. Şi mi-a surâs norocul, am isprăvit. De-acum am dezlegare la băutură şi la carne de vită. Nu mai trebuie nici să-mi ascund numele. Sunt, daţi-mi voie, Reynart de Bois-Fresnes.

— Suntem încântaţi.

— În legătură cu balurile alea, a intervenit Angoulême, îndemnându-şi calul ca să ajungă în rând cu ei. Trag nădejde c-o să fie şi pentru noi ceva de haleală şi udeală. Că de jucat, tare mi-ar mai plăcea şi mie să joc!

— Pe onoarea mea, o să fie de toate în Beauclair, i-a asigurat Reynart de Bois-Fresnes. Baluri, bâlciuri, banchete, petreceri şi seri de poezie. Doar sunteţi prieteni până la urmă cu Jaskier... Am vrut să spun, cu vicontele Julian. Şi, oh, tare drag îi mai este el principesei!

— Vai, da’ ce s-a mai lăudat cu asta, a spus Angoulême. Chiar aşa, cum a fost treaba între ei? Ştii povestea, conaşu’ cavaler? Spune-ne-o!

— Angoulême, i-a spus vrăjitorul. Chiar trebuie să ştii tu totul?

— Nu, nu tre'. Da' vreau! Da' de ce te bagi tu, Geralt? Nu mai fi aşa de ursuz, că, din cauza mutrei tale acre, ciupercile de pe marginea drumului se acresc. Iar tu, cavalerule, fă bine şi spune-ne mai repejor.

Ceilalţi cavaleri rătăcitori din fruntea procesiunii cântau un cântec cavaleresc, cu un refren repetitiv. Versurile erau incredibil de stupide.

— S-a întâmplat, a început cavalerul, acum vreo şase ani... L-am găzduit pe conaşul poet toată iarna şi toată primăvara, a cântat la lăută, a cântat romanţe, a recitat poezie. Principele Rajmund se afla pe vremea aceea în Cintra la nu ştiu ce congres. Nu se prea zorea să se întoarcă acasă – nu era un secret pentru nimeni că avea acolo, în Cintra, o ibovnică. Iar principesa Anarietta şi conaşul Jaskier... Ha, Beauclair, acesta este un loc tare ciudat şi fermecător, într-adevăr, te cuprinde în mrejele dragostei vrei, nu vrei... o să vedeţi şi voi pe pielea voastră. Aşa cum au păţit principesa şi conaşul Jaskier. Nici nu şi-au dat seama. Din poezie în poezie, din vorbă-n vorbă, din compliment în compliment, floricele, priviri, suspine... O să scurtez niţel: cei doi au devenit foarte apropiaţi.

— Foarte apropiaţi? a chicotit Angoulême.

— N-am văzut cu ochii mei, a mărturisit sec cavalerul. Şi nu-i corect să ne luăm după bârfe şi zvonuri. În afară de asta, coniţă, după cum bine ştii şi dumneata, dragostea nu are un singur nume şi a fi foarte apropiaţi sau nu prea apropiaţi e ceva tare relativ.

Cahir a pufnit încet. Angoulême n-a mai găsit nimic de adăugat.

— Principesa şi conaşul Jaskier s-au întâlnit în secret, preţ de vreo două luni, de la Belleteyn până la Solstiţiul de vară, a reluat Reynart de Bois-Fresnes. Dar n-au fost prudenţi. Zvonurile s-au răspândit, gurile rele i-au încolţit. Conaşul Jaskier n-a mai zăbovit prea mult, s-a suit pe cal şi a plecat. Aşa cum s-a dovedit mai târziu, a procedat în mod rezonabil. Pentru că, de îndată ce s-a întors principele

Rajmund din Cintra, unul dintre slujitorii săi credincioşi l-a pus la curent cu tot ce se întâmplase. După cum lesne vă puteţi închipui, când a aflat principele ce insultă îi fusese adusă şi ce coarne i se puseseră, l-a cuprins o furie nebună, la naiba! A răsturnat supiera cu borş de sfeclă pe masă, i-a retezat cu cuţitul capul informatorului şi a spus cuvinte pe care de obicei nu le spunea. Apoi l-a plesnit pe mareşal şi, în prezenţa martorilor, a făcut ţăndări o oglindă imensă de Kovir. Principesa a fost închisă în odăile sale şi ameninţată cu schingiuirea până când a mărturisit totul. Pe urmă, a trimis să fie vânat conaşul Jaskier, a poruncit să fie omorât fără milă şi să i se smulgă inima din piept. După cum citise într-o baladă străveche, avea de gând s-o prăjească şi s-o forţeze pe principesa Anarietta s-o mănânce sub ochii tuturor curtenilor. Brrr, ce scârboşenie! Din fericire, conaşul Jaskier a izbutit să fugă la timp.

— Din fericire. Dar principele a murit?

— A murit. Incidentul, cum spuneam, l-a afectat grav, căci sângele i s-a înfierbântat în vene, l-a lovit apoplexia şi a paralizat. A zăcut la pat, ca un buştean, vreo jumătate de an. Dar şi-a revenit. A început chiar să meargă din nou. Numai că făcea din ochi întruna uite-aşa.

Cavalerul s-a întors în şa, a mijit ochii şi s-a schimonosit ca o maimuţă.

— Cu toate că principele, a continuat el după o clipă, fusese dintotdeauna un afemeiat şi un armăsar, clipirile acelea din ochi l-au făcut să fie şi mai *periculosus,* „periculos”, în ale amorului, întrucât toate muierile pe care le întâlnea în cale, cărora le făcea cu ochiul, îşi închipuiau că astfel de semne de dragoste le sunt destinate numai şi numai lor. Se ştie că sexul slab este foarte sensibil la astfel de gesturi. Nu vreau să insinuez că toate reprezentantele sexului slab sunt şi slabe de înger – nici pe departe, nu-i aşa –, dar principele, după cum spuneam, făcea des cu ochiul, aproape tot timpul, până şi-a pierdut echilibrul, încercând să ţină pasul, s-a extenuat şi, într-o noapte, l-a lovit al doilea atac de apoplexie. Şi-a dat duhul. În pat.

— Pe o muiere? s-a hlizit Angoulême.

— Într-adevăr… Cavalerul, foarte serios până atunci, i-a zâmbit de sub mustăţi. De fapt, sub ea. Dar ăsta-i doar un amănunt.

— Se înţelege, a încuviinţat Cahir grav. Cred că jalea după principele Rajmund n-a durat mult, nu-i aşa? Pe parcursul poveştii am avut senzaţia…

— Că acea soţie necredincioasă îţi este mai dragă decât soţul trădat, s-a băgat în vorbă vampirul, după cum îi era obiceiul. Oare nu cumva pentru că ea guvernează acum aici?

— Şi din pricina asta, i-a răspuns cu o sinceritate dezarmantă Reynart de Bois-Fresnes. Dar nu numai. Principele Rajmund, fie-i ţărâna uşoară, a fost un neisprăvit, un nelegiuit şi, să-mi fie cu iertare, aşa un fiu de curvă, încât l-ar fi îmbolnăvit de ulcer la stomac până şi pe diavol în jumătate de an. Şi a domnit peste Toussaint şapte ani. Pe când principesa Anarietta a fost idolatrizată şi adorată de toată suflarea.

— Aşadar, mă pot baza pe faptul că principele Rajmund nu le-a lăsat cu limbă de moarte prea multor prieteni credincioşi, neconsolaţi în suferinţă, sarcina de a-i implânta lui Jaskier un pumnal în spate drept omagiu la comemorarea sa? a spus vrăjitorul sec.

— Te poţi baza. Cavalerul i-a aruncat o privire vie şi inteligentă. Şi, pe onoarea mea, n-o să fii dezamăgit. Ţi-am spus. Poetul îi este drag principesei Anarietta şi pentru principesă toată suflarea s-ar face luntre şi punte.

Bravul cavaler s-a-ntors
Din războiul nemilos.
Mândra nu l-a aşteptat,
A fugit la altu-n pat.
Hei, hola, hola,
Aşa e soarta!

Din tufişurile de pe marginea drumului, ciorile, înspăimântate de cântecul cavalerilor, s-au înălţat croncănind în văzduh.

În curând, călăreţii au părăsit pădurea şi au ajuns într-o vale adâncită între două dealuri, pe vârfurile cărora turnuleţele albe ale conacelor ieşeau în evidenţă pe fundalul senin al cerului brăzdat de nori bleumarin. Pe pantele blânde ale dealurilor, cât cuprindeai cu privirea, crescuseră tufe tăiate uniform ce păreau un regiment de armată. Pământul dintre ele era acoperit cu frunze roşcate şi aurii.

— Ce se vede acolo? a întrebat Angoulême. O podgorie?

— Da, o podgorie şi ce podgorie! a confirmat plin de admiraţie Reynart de Bois-Fresnes. Vestitele podgorii ale văii Sansretour. Cele mai rafinate vinuri din lume sunt obţinute din strugurii de aici.

— Într-adevăr, a fost de acord Regis, care, ca de obicei, se pricepea la toate. Solul vulcanic şi clima din zonă, care asigură anual combinaţia ideală de zile însorite şi zile cu precipitaţii, le sunt propice. Dacă mai punem la socoteală tradiţia, cunoştinţele şi îngrijirea deosebită din partea podgorenilor, obţinem ca rezultat un produs de cea mai înaltă calitate şi de cea mai prestigioasă marcă.

— Mai bine decât ai spus nici nu se putea, a zâmbit cavalerul. Marca, asta este. Oh, ia uitaţi-vă la versantul acela de la poalele conacului. La noi, fiecare castel dă marca viţei-de-vie şi a cramei săpate adânc sub el. Acela este Castel Ravello – din podgoriile sale provin vinuri ca Erveluce, Fiorano, Pomino şi faimosul Est Est. Aţi auzit de ele, fără doar şi poate. Un poloboc de Est Est face cât zece poloboace de vin din Cidaris sau din podgoriile nilfgaardiene de pe valea Albei. Şi acolo, oho, cât vezi cu ochii, sunt conace, podgorii şi nume care, de aşijderea, nu vă sunt străine: Vermentino, Toricella, Casteldaccia, Tufo, Sancerre, Nuragus, Coronata şi, în sfârşit, Corvo Bianco, pe elfeşte Gwyn Cerbin. Aşa-i că vă sună cunoscute aceste nume?

— Cunoscute, phuuui! a rânjit Angoulême. Mai cu seamă ca să poţi să-ţi dai seama dacă vreun hangiu nu ţi-a turnat din greşeală unu’ din vinurile astea vestite în loc de cidru obişnuit de măr, pentru că atunci n-aveam încotro şi de

multe ori mi-am lăsat dimineaţa calu’ zălog la han în contu’ vinului Castel sau Est Est, c-aşa era de scump, de te ustura. Pfui, pfui, nu-i înţeleg pe conaşii mari de ce-or fi umblând atâta după vinuri faimoase, că noi, oamenii de rând, putem să ne facem muci şi din cel mai ieftin cidru. Şi să vă mai spun un lucru, că am văzut cu ochii mei: de borât, la fel borăşti şi după Est Est, şi după cidru.

Reynart s-a aşezat confortabil la masă, dându-şi drumul la curea.

— Lăsând la o parte glumele proaste făcute de Angoulême, astăzi o să bem ceva bun, dintr-un an bun. Ne putem permite, căci m-am ales cu ceva bani frumoşi. Putem să chefuim.

— Sigur, a confirmat Geralt făcându-i semn hangiţei. La urma urmei, aşa cum spune Jaskier, or mai fi existând şi alte motive de a câştiga, dar eu nu le cunosc. Hai să mâncăm ceva gustos, care miroase atât de îmbietor în bucătărie. De altfel, astăzi este foarte multă lume la „Fazanerie”, în ciuda orei târzii.

— Păi, fiindcă este ajunul Yulei, l-a lămurit hangiul, auzindu-i vorbele. Oamenii sărbătoresc. Petrec. Îşi ghicesc viitorul. Tradiţia aşa spune, iar la noi tradiţia…

— Ştiu, l-a întrerupt vrăjitorul. Dar în bucătărie ce spune astăzi tradiţia?

— Mâncare rece de limbă cu hrean. Chiftele de clapon cu sos. Rulouri de vită cu ciuperci şi găluşte de păsat în frunze de varză…

— Adu-ne, omule bun. Ar merge cu… cu ce-ar merge, Reynart?

— La vită, a spus cavalerul după o clipă de reflecţie. Păi, Côte-de-Blessure roşu din anul în care a dat colţu’ bătrâna principesă Karoberta.

— Bună alegere, a încuviinţat din cap hangiul. V-aduc îndată, conaşilor.

O coroniţă de vâsc, aruncată peste umăr de o fată de la masa din spatele lui Geralt, a aterizat în poala lui. Cei de la masa fetei au izbucnit în râs. Fata s-a îmbujorat fermecător.

— Nu-i nimic! Cavalerul a ridicat coroniţa şi le-a aruncat-o.

— Nu poate fi ursitul dumitale. Este deja ocupat, stimată duduie. El este deja în mrejele unor ochi verzi…

— Gata, Reynart.

Hangiul le-a adus ce au comandat. Au mâncat, au băut, au rămas tăcuţi, ascultând bucuria oamenilor care se distrau.

— Yula, a spus Geralt, punând jos paharul. Midinvaerne, solstiţiul de iarnă. Sunt de două luni aici. Două luni irosite!

— O lună, l-a corectat Reynart rece şi sobru.

— Dacă ai irosit ceva, a fost doar o lună. După care zăpada prăbuşită de pe munte a pus stavilă la trecători şi n-ai mai putut să pleci din Toussaint nici de-a buşilea. Ne-a prins Yula aici şi probabil c-o să ne prindă şi primăvara – este un caz de forţă majoră, n-ai ce face. În zadar supărarea şi bocetele. Las-o mai moale cu văicăreala. Oricum, nu cred că-ţi pare chiar atât de rău.

— Ah, ce ştii tu, Reynart? Ce ştii tu?

— Nu prea multe, a aprobat cavalerul, turnând vin. Nu prea multe în afară de ceea ce văd. Şi am văzut primele dumitale întâlniri cu ea. În Beauclair. Îţi aminteşti de Sărbătoarea Cazanului? Chiloţii albi?

Geralt nu i-a răspuns. Şi-a amintit.

— Un loc fermecat, palatul Beauclair, o poveste de dragoste plină de vrajă, a murmurat Reynart, savurând buchetul vinului. Chiar şi numai admirând priveliştea poţi fi vrăjit. Îmi aduc aminte cum aţi rămas cu toţii gură-cască atunci, în octombrie, când l-aţi văzut. Cum a fost Cahir, ce expresie ai folosit atunci?

— Un conac desăvârşit! a spus Cahir admirativ. Zău aşa, un conac desăvârşit, care bucură ochiul.

— O duce bine principesa, a spus vampirul. Trebuie să recunoaştem.

— E belea căsuţa, a spus Angoulême.

— Palatul Beauclair, a repetat Reynart de Bois-Fresnes. Construcţie elfească, doar pe ici, pe colo renovată. S-ar părea că de însuşi Faramond.

— Nu s-ar părea, l-a contrazis Regis. Fără nici cea mai mică îndoială. Stilul lui Faramond se vede cu ochiul liber. E suficient să te uiţi la turnuleţele acelea.

Acoperite cu ţigle roşietice, turnurile străpungeau cerul asemenea unor obeliscuri albe, zvelte, izvorâte parcă din construcţia filigranată a conacului, care se continua în jos, pe structura inferioară a acestuia. Păreau lumânări de pe care ceara topită la sărbători se scurgea în cascade până la baza sfeşnicului, modelată cu măiestrie.

— La poalele conacului Beauclair se întinde târgul, a explicat cavalerul Reynart. Zidul, se înţelege, a fost adăugat mai târziu, ştiţi bine că elfii nu-şi înconjoară târgurile cu ziduri. Daţi pinteni cailor, conaşilor! Avem cale lungă înaintea noastră. Beauclair pare doar că se află aproape. Munţii ne înşală percepţia.

— Să mergem.

Călăreau grăbiţi, depăşind pelerini şi vagabonzi, care şi cotigi încărcate parcă cu ciorchini întunecaţi de muşchi. Apoi, au trecut de uliţele aglomerate, cu miros de must fermentat, şi au ajuns într-un parc întunecat plin de plopi, tisă, mur şi cimişir, cu ronduri de trandafiri, în principal din soiurile multifloră şi centifolia. Apoi au descoperit coloanele sculptate, portalurile şi arhivoltele palatului, valeţii şi lacheii în livrele.

Cel care i-a întâmpinat a fost Jaskier, ferchezuit şi aranjat ca un principe.

— Unde e Milva?

— Sănătoasă, nu te teme. Stă în odăile pregătite pentru voi. Nu se dă dusă.

— De ce?

— Vorbim despre asta mai târziu. Acum, haideţi, vă aşteaptă principesa.

— Chiar aşa, abia veniţi de pe drum?

— Asta a fost dorinţa ei.

Sala în care au intrat era plină de oameni coloraţi ca păsările-paradisului. Geralt nu a avut timp să privească în jur. Jaskier l-a împins spre scările de marmură în capul

cărora stăteau, înconjurate de paji şi de curteni, două femei care ieşeau în evidenţă din mulţime.

Era linişte, dar s-a făcut şi mai linişte.

Una dintre femei avea nasul în vânt şi ascuţit, iar ochii albaştri îi erau pătrunzători şi uşor febrili. Părul său castaniu era dichisit, aranjat artistic într-o coafură împodobită cu panglici de catifea, rafinată în cele mai mici detalii, având o şuviţă ondulată pe frunte ca o semilună perfectă. Partea de sus a rochiei decoltate strălucea în mii de benzi albastre şi liliachii pe un fundal negru, iar partea de jos era neagră, presărată cu o puzderie de crizanteme mici, aurii, brodate cu desen regulat. Gâtul şi decolteul îi erau acoperite cu o plasă întortocheată, peste care atârna un colier cu smarald, obsidian şi lapis-lazuli, cu o cruce de jad care părea aproape căzută între sânii săi mici, susţinuţi de corsetul puternic strâns. Decolteul era mare şi adânc, iar umerii goi ai femeii erau atât de delicaţi, încât nu păreau să garanteze un sprijin suficient. Geralt se aştepta, din clipă în clipă, ca rochia să-i alunece de pe bust. Dar aceasta era ţinută la locul său potrivit prin arcurile secrete ale croielii şi prin pernuţele mânecilor bufante.

Cealaltă femeie o egala pe prima ca înălţime. Avea pe buze un ruj de culoare identică. Şi aici se încheiau asemănările. Aceasta avea părul scurt, negru, şi purta o pălărie de voal, a cărei voaletă îi trecea de vârful nasului. Motivele florale ale voaletei nu reuşeau să-i mascheze ochii frumoşi, strălucitori, evidenţiaţi cu un fard verde. Aceeaşi voaletă înflorată acoperea decolteul modest al unei rochii negre, cu mâneci lungi, având safire, acvamarine, cristale de stâncă şi steluţe aurii încrustate pe alocuri, aparent la întâmplare.

— Prealuminăţia Sa, principesa Anna Henrietta, a spus încet cineva din spatele lui Geralt. În genunchi, conaşule.

Oare care dintre cele două? se gândea Geralt, îndoindu-şi cu greu genunchiul dureros într-o plecăciune ceremonioasă. *Amândouă, trăsni-m-ar să mă trăsnească, arată al naibii de bine, ca nişte principese. Ba chiar ca nişte regine.*

— Ridică-te, conaşule Geralt, i-a risipit îndoiala cea cu

coafura şatenă misterioasă şi cu nasul ascuţit. Bun venit dumitale şi camarazilor dumitale în principatul Toussaint, în palatul Beauclair! Suntem bucuroşi să-i putem găzdui pe cei aflaţi într-o misiune atât de nobilă. Cu atât mai mult pe cei care sunt prieteni cu vicontele Julian, drag inimii noastre.

Jaskier s-a înclinat adânc şi gânditor.

— Vicontele, a continuat principesa, ne-a dat în vileag numele dumitale, ne-a dezvăluit câte ceva despre natura şi scopul călătoriei voastre, ne-a spus ce vă aduce în Toussaint. Povestea asta ne-a atins inima. Ne-am bucura să vorbim într-o audienţă privată, conaşule Geralt. Ceea ce deocamdată nu prea se poate, pentru că ne presează îndatoririle de stat. S-a terminat recoltarea, iar tradiţia ne cere să participăm la Sărbătoarea Cazanului.

Cealaltă femeie, cea cu voaletă, s-a aplecat spre principesă şi i-a şoptit ceva la ureche în fugă. Anna Henrietta s-a uitat la vrăjitor, a zâmbit şi s-a lins pe buze.

— Ne-am dori, a spus ea, ca, alături de vicontele Julian, să ne slujească şi conaşul Geralt din Rivia.

Liota de curteni şi cavaleri a fost străbătută de o rumoare asemănătoare cu şuieratul vântului printre pini. Principesa Anarietta i-a adresat vrăjitorului o altă privire languroasă şi a părăsit sala împreună cu însoţitoarea ei şi cu ceilalţi paji.

— Tunete şi fulgere, a şoptit Cavalerul Eşichierului. Asta da! Ce onoare, conaşule vrăjitor.

— N-am înţeles prea bine despre ce este vorba, a mărturisit Geralt. Cum trebuie să-i slujesc Înălţimii Sale?

— Iubirii Sale, l-a corectat un bărbat bine făcut, care aducea a cofetar. Iartă-mă, conaşule, că te corectez, dar sunt obligat s-o fac în împrejurările date. Noi, în Toussaint, respectăm foarte mult tradiţiile şi protocolul. Sunt Sebastian Le Goff, postelnicul şi mareşalul de la curte.

— Încântat.

Postelnicul nu numai că arăta ca un cofetar, ci chiar şi mirosea a zahăr caramelizat.

— Titlul oficial şi protocolar al principesei Anna Henrietta este „Prealuminăţia Sa”. Cel neoficial, „Iubirea Sa”.

Familiar, în afara curţii: „Jupâneasa Ducesă.” Dar trebuie să i te adresezi întotdeauna cu „Iubirea Voastră”.

— Mulţumesc, o să ţin minte. Şi celeilalte femei? Cum ar trebui să mă adresez?

— Titlul ei oficial este „Venerabilă”, l-a instruit grav postelnicul. Dar este îngăduită şi adresarea cu „Jupâneasă”. Este o rudă de-a principesei pe nume Fringilla Vigo. Conform voinţei Iubirii Sale, tocmai pe ea, pe jupâneasa Fringilla, ar trebui s-o slujeşti dumneata în timpul Sărbătorii Cazanului.

— Şi în ce va consta această slujbă?

— Nu-i prea complicat. O să te lămuresc eu. Vezi dumneata, folosim de ani de zile zdrobitorul mecanic, dar, cu toate acestea, tradiţia…

Curtea răsuna de vacarmul şi fluieratul frenetic al naiurilor, de muzica sălbatică a flautelor, de bubuitul înverşunat al tamburinelor. În jurul unei platforme pe care era instalat un cazan, jonglerii împodobiţi cu ghirlande şi acrobaţii dansau, gesticulau şi făceau tot soiul de giumbuşlucuri. Curtea şi porticurile gemeau de oameni – cavaleri, domniţe, curteni şi târgoveţi bine îmbrăcaţi.

Postelnicul Sebastian Le Goff a ridicat în aer un baston decorat cu o coardă de viţă-de-vie şi a bătut cu el în platformă de trei ori.

— Ho, ho! a strigat el. Cinstiţi conaşi, coniţe şi cavaleri!

— Ho, ho! i-a răspuns mulţimea.

— Ho, ho! C-aşa-i obiceiul nostru din moşi strămoşi! Să se facă mulţi struguri! Ho, ho! Să se coacă la soare!

— Ho, ho! Să se coacă!

— Ho, ho! Să fermenteze mustul! Să capete tărie şi buchet în butoaie! Să se preschimbe în vin, să spumege în ulcele şi să se urce la cap, pentru gloria Maiestăţii Sale, a frumoaselor coniţe, a nobililor cavaleri şi a podgorenilor!

— Ho, ho! Să fermenteze!

— Să vină Frumuseţile!

Din corturile din damasc, ridicate în partea opusă a curţii, şi-au făcut apariţia două femei, principesa Anna Henrietta şi

însoţitoarea ei brunetă. Amândouă erau îmbrăcate în mantii stacojii.

— Ho, ho! a spus postelnicul, lovind scena cu bastonul. Să vină Junii!

„Junii” fuseseră instruiţi – se vede treaba – ce aveau de făcut. Jaskier s-a îndreptat spre principesă, Geralt s-a apropiat de femeia brunetă căreia, după cum aflase deja, trebuia să i se adreseze cu „venerabilă” Fringilla Vigo.

Cele două femei şi-au aruncat mantiile simultan, iar mulţimea a izbucnit în ovaţii puternice. Geralt a înghiţit în sec.

Erau îmbrăcate în cămăşi cu mâneci lungi, subţiri ca pânza de păianjen, care de-abia le ajungeau până la şolduri, şi chiloţi foarte strâmţi, cu volănaşe. Nimic altceva. Nici măcar bijuterii. Şi erau desculţe.

Geralt a luat-o pe Fringilla de mână, iar ea l-a îmbrăţişat cu entuziasm, cu braţele strânse în jurul gâtului. Avea un miros delicat de chihlimbar şi de trandafir. Şi de feminitate. Pielea îi era caldă, o căldură comunicantă. Era tandră şi acea tandreţe îl ardea şi îi încleşta degetele.

Cei doi bărbaţi le-au condus până la cazan, Geralt pe Fringilla, iar Jaskier pe principesă, şi le-au ajutat să urce pe movila de struguri care se lăsa sub greutatea lor, storcând mustul. Mulţimea urla.

— Ho, ho!

Faţă în faţă, cele două femei şi-au aşezat fiecare mâinile pe umerii celeilalte, astfel încât să se sprijine reciproc şi să îşi păstreze mai uşor echilibrul pe grămada de struguri în care deja se scufundau până la genunchi. Mustul ţâşnea din toate părţile cu stropi puternici. Femeile se învârteau în cazan, zdrobind ciorchinii de struguri, chicotind ca nişte copii. Fringilla i-a făcut cu ochiul vrăjitorului total neprotocolar.

— Ho, ho! a strigat mulţimea. Să fermenteze strugurii!

Mustul tulbure, scurs din strugurii presaţi, bolborosea şi spumega din abundenţă în jurul genunchilor tinerelor femei.

Postelnicul a lovit platforma cu bastonul. Geralt şi Jaskier

s-au apropiat pentru a le ajuta pe principesă şi pe tovarăşa ei să iasă din cazan. Geralt a observat că, în momentul în care Jaskier o luase pe Anna Henrietta de braţ, ea s-a năpustit la urechea lui, cu ochii scânteindu-i periculos. La rândul său, a avut impresia că a simţit cum buzele Fringillei i-au mângâiat obrazul, dar nu putea să-şi dea seama dacă fusese o întâmplare sau nu. Mustul emana un parfum puternic, care îl ameţea.

A aşezat-o pe Fringilla pe platformă, înfăşurând-o în mantia stacojie. Bruneta l-a strâns puternic de mână.

— Tradiţiile acestea străMoşeşti ar putea fi interesante, a spus ea. Aşa e?

— Aşa e.

— Îţi mulţumesc, vrăjitorule.

— Toată plăcerea e de partea mea.

— Nu chiar toată. Te asigur, nu chiar toată.

— Toarnă, Reynart.

La masa vecină se făcea altă predicţie de iarnă, care consta în aruncarea unei coji de măr tăiate ca o panglică lungă în spirală pentru a ghici, după forma pe care o lua, iniţiala numelui viitorului partener. Coaja lua de fiecare dată forma literei „S”. În ciuda acestui fapt, veselia nu se termina. Cavalerul a turnat.

— Milva, într-adevăr, era sănătoasă, deşi mai purta un bandaj în jurul coastelor, a spus vrăjitorul, gânditor. Totuşi, şedea în odaie şi nu voia nici în ruptul capului să plece, fiindcă nu voia să se îmbrace cu rochia care îi fusese pregătită. Era gata-gata să izbucnească un scandal de protocol, dar situaţia a fost aplanată de atotcunoscătorul Regis. Citând dintr-o duzină de predecesori, l-a obligat pe postelnic să-i aducă săgetătoarei o ţinută masculină. Angoulême, pe de altă parte, a scăpat bucuroasă de pantaloni, de ciubotele de călărie şi de obiele, iar rochia, săpunul şi pieptenele au scos la iveală o fată destul de drăguţă. De fapt, ce să mai vorbesc, baia şi hainele curate ne-au îmbunătăţit considerabil dispoziţia tuturor. Chiar şi mie. Cu toţii ne-am dus în audienţă cu o stare de spirit

destul de bună…

— Staţi aşa, a spus Reynart, făcând un semn din cap. Vin afacerile la noi. Ho, ho, şi nu una, ci două podgorii! Malatesta, clientul nostru, şi-a adus un confrate… şi un concurent. Minunea minunilor!

— Cine este celălalt?

— Podgoria Pomerol. Vinul pe care îl bem chiar acum e al lor, Côte-de-Blessure.

Malatesta, ispravnicul podgoriei Vermentino, i-a observat, apoi a fluturat din mână, s-a apropiat, conducându-l pe însoţitorul său – un individ cu mustăţi negre şi cu barbă neagră, stufoasă, ce aducea mai mult cu un haiduc decât cu un cetăţean onorabil.

— Conaşilor, daţi-mi voie – l-a prezentat pe bărbos Malatesta –, conaşul Alcides Fierabras, ispravnicul podgoriei Pomerol.

— Luaţi loc, vă rugăm.

— Nu stăm mult. Conaşule vrăjitor, în legătură cu bestia din beciurile noastre. Dacă vă aflaţi aici, bănuiesc că monstrul a fost deja sacrificat?

— E mort.

— Suma convenită o să-ţi fie plătită în contul de la Cianfanelli cel mai târziu poimâine, l-a asigurat Malatesta. Oh, mulţumesc, conaşule vrăjitor. Mulţumesc mult. Gândeşte-te şi dumneata, conaşule, unde mai găseşti aşa beciuri uriaşe, frumoase, cu tavane boltite, orientate spre nord, nici prea uscate, nici prea jilave, numai bune pentru vin şi, din cauza monstrului spurcat, n-aveam niciun folos de pe urma lor. Ai văzut şi dumneata cu ochii dumitale că a trebuit numaidecât să zidim toată partea aia din beci, dar spurcăciunea a izbutit oricum să se strecoare… Pfui, pfui, de unde naiba o fi venit, nu pricep… Din fundul iadului, cred…

— Cavernele săpate în tufuri vulcanice abundă întotdeauna de monştri, l-a informat Reynart de Bois-Fresnes, dându-şi importanţă. Îl însoţise pe vrăjitor mai bine de o lună şi, fiind un bun ascultător, a fost în stare să înveţe multe. Lucru limpede – unde-i un tuf, hopa-ţopa şi

monstrul!

— Păi, poate fi şi tuf. Malatesta l-a privit.

— O fi şi tuful. Dar oamenii spun că e din cauză că beciurile noastre sunt legate de caverne adânci, care coboară până în miezul pământului. Multe beciuri şi caverne dintr-astea sunt pe la noi…

— Chiar sub beciurile noastre, ca să nu căutăm prea departe, a intervenit podgoreanul Pomerol cu barba neagră. Hrubele se întind pe mile întregi, nimeni nu ştie cum şi până unde. Cei care au vrut să afle nu s-au mai întors. Şi au văzut un monstru înfiorător acolo. Aşa că aş vrea să vă propun…

— M-am prins ce vrei să-mi propui, a rostit vrăjitorul pe un ton sec. Şi sunt de acord cu propunerea. O să vă cercetez beciurile. Stabilim simbria în funcţie de ce găsesc acolo.

— N-o să-ţi pară rău, l-a asigurat bărbosul. He, he… şi încă ceva…

— Spune, te ascult.

— Oh, succubul care-i bântuie şi-i chinuie pe soţi noapte de noapte… pe care Prealuminăţia Sa principesa ţi-a poruncit să-l omori… mă gândesc că nu-i neapărat nevoie să-l omori. Că doar, la urma urmei, scârboşenia cu pricina nu face niciun rău nimănui, de fapt… O, ne mai bântuie şi el din când în când… ne necăjeşte niţel…

— Dar numai pe adulţi, a adăugat Malatesta de îndată.

— Mi-ai luat vorba din gură, frate. Oricum, succubul nu dăunează nimănui. Iar în ultima vreme parcă nici nu s-a mai auzit nimic de el. Pesemne că se teme de dumneata, jupâne vrăjitor. Ce rost mai are atunci să umblăm după el? Până la urmă, jupâne, nu-ţi crapă buza după bani. Iar dacă totuşi ai nevoie de ceva…

— În contul meu de la Cianfanelli, a spus cu un chip împietrit Geralt, n-ar strica să-mi intre ceva. Pentru pensia de vrăjitor.

— Se face.

— Şi nu se atinge nimeni de niciun fir din părul blond al succubului.

Cei doi podgoreni s-au ridicat de la masă.

— Atunci, vă lăsăm. Sărbătoriţi în linişte, nu vă mai deranjăm. Astăzi este petrecere. Tradiţia. Iar aici, în Toussaint, tradiţia…

— Ştiu, a spus Geralt. E lucru sfânt.

Gaşca de la masa alăturată stârnise din nou hărmălaie cu o altă divinaţie cu ocazia Yulei, folosind biluţe din mămăligă şi oscioarele crapului pe care tocmai îl mâncaseră. Bând, în acelaşi timp, fără nicio oprelişte. Hangiul şi slujnicuţele de-abia mai pridideau umblând încoace şi-ncolo cu ulcioarele-n mână.

— Faimosul succub, a spus Reynart servindu-se cu nişte varză, a constituit începutul unei serii de contracte vrăjitoreşti de pomină pe care le-ai avut în Toussaint. Pe urmă, n-a mai durat mult şi nu mai puteai scăpa de muşterii. Curios că nu-mi amintesc care dintre podgorii ţi-a dat prima misiune…

— Nu erai acolo. S-a întâmplat a doua zi după audienţa cu principesa. Nici acolo nu ai fost, parcă?

— Nici nu-i de mirare. Era o audienţă privată.

— Privată pe naiba! a pufnit Geralt. Au luat parte vreo douăzeci de oameni la ea, fără să mai adaug clovnii plictisitori, pajii tineri şi lacheii încremeniţi ca statuile. Printre aceştia se număra şi Le Goff, postelnicul cu aspect şi miros de cofetar, precum şi câţiva boieri încovoiaţi sub greutatea lanţurilor de aur. Au fost mai mulţi bărbaţi în negru, consilieri şi poate şi judecători. A fost şi cel cunoscut în Caed Myrkvid drept baronul stemei, Căpăţână de Taur. A fost, bineînţeles, Fringilla Vigo, o persoană, evident, foarte apropiată de principesă.

— Şi am fost noi, toată şleahta noastră, inclusiv Milva, în ţinută masculină. Ha, m-am exprimat greşit, spunând toată şleahta. Jaskier nu era cu noi. Jaskier, sau mai degrabă vicontele Nu-mai-ştiu-cum, stătea tolănit pe scaunul curúl din dreapta Preaiubitei Anarietta, înfoiat ca un păun. Ca un adevărat favorit.

— Anarietta, Fringilla şi Jaskier erau singurele persoane

care şedeau. Nimeni altcineva nu avea voie să se aşeze. Chiar şi aşa, m-am bucurat că nu eram obligat să îngenunchez.

— Principesa mi-a ascultat povestea, întrerupându-mă doar rareori, din fericire. Când i-am relatat pe scurt concluziile conversaţiilor cu druidele, îşi frângea mâinile într-un gest care sugera o îngrijorare pe cât de sinceră, pe atât de exagerată. Ştiu că sună ca un oximoron, dar crede-mă, Reynart, în cazul ei exact aşa a fost.

— Ah, ah, a spus principesa Anna Henrietta, frământându-şi mâinile. Eşti aşa de cătrănit, jupâne Geralt. Cu adevărat, povestea dumitale ne tulbură. Inimile noastre sunt copleşite de durere.

A suspinat, şi-a smârcâit nasul ascuţit, a întins mâna, iar Jaskier i-a dat imediat o batistă cu monogramă brodată. Principesa şi-a atins uşor ambii obraji, pentru a nu-şi îndepărta fardul.

— Ah, ah, a repetat ea. Aşadar, druidele nu ştiau nimic despre Ciri? N-au putut să vă ajute? Oare toate strădaniile dumitale s-au dus pe apa sâmbetei, iar toate drumurile dumitale au fost în zadar?

— Cu siguranţă că n-a fost în zadar, a răspuns el cu convingere. Recunosc că trăgeam nădejde că voi primi câteva informaţii sau indicii concrete de la ele, care m-ar fi putut lămuri cât de cât de ce este Ciri ţinta unei vânători atât de îndârjite. Druizii n-au putut sau n-au vrut să mă ajute, în această privinţă nu am obţinut nimic, de fapt, dar…

Vocea i s-a sugrumat preţ de o clipă. Nu pentru o notă de dramatism. Se întreba în ce măsură poate fi sincer în faţa acelui auditoriu.

— Ştiu că Ciri este în viaţă, a spus el, în sfârşit, pe un ton sec. Probabil, a fost rănită. Încă se află în primejdie. Dar trăieşte.

Anna Henrietta a oftat, a folosit din nou batista şi i-a strâns braţul lui Jaskier.

— Vă făgăduim ajutorul şi sprijinul nostru, a răspuns ea.

Vă găzduim în Toussaint oricât doriţi. Trebuie să ştiţi că am fost în Cintra, am cunoscut-o pe Pavetta şi ne-am împrietenit cu ea, am cunoscut-o şi am îndrăgit-o pe micuţa Ciri. Suntem cu toată inima alături de dumneata, jupâne Geralt. Dacă este nevoie, puteţi să apelaţi la ajutorul savanţilor şi al astrologilor noştri. Uşile bibliotecilor noastre vă sunt deschise, iar colecţiile de cărţi vă stau la dispoziţie. Credem cu tărie că trebuie să găsiţi nişte urme, sfaturi sau indicii care vă vor arăta cea mai potrivită cale. Nu acţionaţi la repezeală. Nu trebuie să vă grăbiţi. Puteţi să staţi aici cât doriţi, sunteţi bine-veniţi ca oaspeţi la noi.

— Mulţumesc, Iubirea Voastră, pentru bunăvoinţă şi bunătate, s-a înclinat Geralt. Cu toate acestea, vom porni la drum de îndată, după ce ne vom odihni. Ciri este încă în primejdie. Şi noi suntem în primejdie. Dacă stăm într-un loc mai multă vreme, primejdia nu numai că sporeşte, ci îi ameninţă şi pe oamenii binevoitori cu noi. Şi pe oamenii de rând, aflaţi prin preajmă. Iar aşa ceva nu vreau să îngădui pentru nimic în lume.

Principesa a tăcut un răstimp, mângâind cu mişcări măsurate, ca de pisică, antebraţul lui Jaskier.

— Cuvintele dumitale sunt nobile şi drepte, a spus ea în cele din urmă. Dar nu ai de ce să-ţi faci griji. Cavalerii noştri i-au zdrobit pe neisprăviţii care vă urmăreau, astfel încât niciun martor nu a scăpat, aşa cum ne-a relatat şi vicontele Julian. Toţi cei care vor mai îndrăzni să vă tulbure, vor avea aceeaşi soartă. Sunteţi sub ocrotirea şi protecţia noastră.

— Apreciez cu recunoştinţă. Geralt s-a înclinat din nou, blestemând genunchiul dureros, dar nu numai. Nu mi-e îngăduit să trec sub tăcere cele pe care vicontele Jaskier a uitat să le spună Iubirii Voastre. Pungaşii care m-au alungat din Belhaven şi pe care bravii cavaleri ai Iubirii Voastre i-au pus la punct în Caed Myrkvid au fost, bineînţeles, nişte nelegiuiţi din prima breaslă a tâlharilor, dar purtau culorile nilfgaardiene.

— Şi ce dacă?

Atunci, i-a stat pe vârful limbii să-i spună că, dacă nilfgaardienii au ocupat Aedirnul în douăzeci de zile, nu i-ar

trebui decât douăzeci de minute să-i cucerească principatul ei.

— Este război, a spus el în schimb. Ceea ce s-a întâmplat în Belhaven şi Caed Myrkvid, poate fi interpretat ca o diversiune din spatele frontului. Acest lucru duce de obicei la represiuni. În vreme de război…

— Războiul, l-a întrerupt principesa, cârnindu-şi nasul, s-a terminat definitiv. I-am scris despre asta vărului nostru, Emhyr var Emreis. I-am adresat un memoriu în care l-am rugat să pună capăt numaidecât vărsării de sânge fără sens. Cu siguranţă, războiul s-a încheiat, cu siguranţă, a fost încheiat un acord de pace.

— Nu chiar, a răspuns rece Geralt. Dincolo de Jaruga focul mistuie şi spadele zăngănesc, e vărsare de sânge. Nu există niciun semn că războiul s-ar apropia de sfârşit. Aş spune chiar că dimpotrivă.

Apoi a regretat imediat cele spuse.

— Cum adică? Nasul principesei părea că se ascuţise mai mult, iar vocea discordantă îi devenise mai aspră, mai zguduitoare. Oare am auzit bine? Războiul continuă? De ce nu ne-a informat nimeni despre acest lucru? Jupâne ministru Tremblay?

Unul dintre purtătorii de lanţuri de aur se bâlbâia, în timp ce îngenunchea:

— Iubirea Voastră, eu… N-am vrut… Să vă îngrijoraţi… Să vă frământaţi… Iubirea Voastră…

— Străjeri! a strigat Iubirea Sa. În turn cu el! Mi-aţi căzut în dizgraţie, jupâne Tremblay! În dizgraţie! Jupâne postelnic! Jupâne secretar!

— Porunciţi, Prealuminăţia Voastră…

— Cancelaria noastră să trimită de îndată o notă fermă vărului nostru, împăratului Nilfgaardului. Cerem să înceteze de îndată lupta şi să se semneze pacea. Căci războiul şi discordia sunt lucruri rele! Discordia ruinează, pe când armonia construieşte!

— Iubirea Voastră are mereu dreptate, s-a bâlbâit postelnicul-cofetar, alb ca zahărul pudră.

— Ce mai căutaţi aici? V-am dat poruncă! Valea, ştergeţi

putina!

Geralt s-a uitat discret în jur. Curtenii aveau chipurile împietrite; se putea concluziona că incidentele de genul acesta erau la ordinea zilei la curte. De atunci, s-a hotărât ferm că-i va cânta în strună principesei în orice situaţie.

Anarietta şi-a atins vârful nasului cu batista şi i-a zâmbit lui Geralt.

— După cum vedeţi, temerile voastre n-au niciun rost. N-aveţi de ce să vă faceţi griji şi puteţi rămâne la noi cât poftiţi.

— Da, Iubirea Voastră.

În liniştea aşternută se auzea clar cariile ce rodeau lemnul mobilierului antic. Şi înjurăturile proferate de stăpânul unui cal într-o curte îndepărtată.

— Am avea şi noi, a rupt Anarietta tăcerea, o rugăminte pentru dumneata, jupâne Geralt. Ca vrăjitor.

— Da, Iubirea Voastră.

— Aceasta este rugămintea mai multor coniţe nobile din Toussaint şi a noastră, în acelaşi timp. Un monstru nocturn ne bântuie casele. Un diavol, o fantomă, un succub cu chip şi trup de femeie, dar atât de neruşinat, încât nu îndrăznim să-l descriem; ne chinuie soţii virtuoşi şi credincioşi. Bântuie alcovurile noaptea, se dezlănţuie în orgii şi în perversiuni abominabile, despre care modestia şi pudoarea nu ne-ar îngădui să vorbim. Dumneata, cunoscător fiind, probabil că ştii foarte bine.

— Ştiu, Iubirea Voastră.

— Coniţele din Toussaint te roagă să pui capăt acestei infamii. Iar noi ne alăturăm acestei rugăminţi. Şi te asigurăm de dărnicia noastră.

— Bine, Iubirea Voastră.

Angoulême i-a găsit pe vrăjitor şi pe vampir în parcul palatului, unde amândoi se bucurau de o plimbare şi de o conversaţie liniştită.

— N-o să mă credeţi, gâfâia ea. N-o să mă credeţi dacă vă spun… Da’ ăsta-i adevăru’ gol-goluţ…

— Spune.

— Reynart de Bois-Fresnes, Cavaleru’ rătăcitor al

Eşichierului, aşteaptă la coadă împreună cu alţi cavaleri rătăcitori la postelnicu' principesei. Şi ştiţi pentru ce? Pentru simbria lunară! Coada, vă spun, este lungă cât juma' de azvârlitură de săgeată şi te dor ochii de la strălucirea stemelor. L-am întrebat pe Reynart ce face şi mi-a spus că şi burta rătăcitorului cere de mâncare.

— Şi ce e aşa de senzaţional în asta?

— Îţi baţi joc de mine?! Cavalerii rătăcitori rătăcesc din chemare nobilă! Nu pentru o simbrie lunară!

— Una n-o exclude pe cealaltă, a răspuns pe un ton serios vampirul Regis. Într-adevăr. Crede-mă pe cuvânt, Angoulême.

— Crede-l, Angoulême, a confirmat Geralt sec. Şi nu mai cutreiera în jurul palatului în căutare de lucruri senzaţionale. Du-te şi ţine-i companie Milvei. Este într-o stare jalnică, n-ar trebui să fie lăsată singură.

— E drept. Cre' că mătuşa-i în perioada aia, că-i urâcioasă ca o viespe. Cre' că…

— Angoulême!

— Mă duc, îndată mă duc.

Geralt şi Regis s-au oprit în faţa unui rond de trandafiri centifolia, ofiliţi pe alocuri. Dar n-au mai putut să-şi continue conversaţia. Din spatele oranjeriei s-a ivit un bărbat slab îmbrăcat cu o mantie elegantă, cărămizie.

— Ziua bună! S-a înclinat, şi-a şters genunchiul cu tichia. Mi-e îngăduit să întreb care dintre Domniile Voastre, cu voia dumisale, este vrăjitorul Geralt, iscusit în meseria sa?

— Eu sunt acela.

— Sunt Jean Catillon, ispravnicul podgoriei Castel Toricella. Vreau să vă spun că în cramele noastre ne-ar prinde tare bine un vrăjitor. Aş vrea să ştiu dacă nu ai vrea, cu voia dumitale…

— Ce-aţi păţit?

— Ei bine, a început ispravnicul Catillon, din cauza războiului ăstuia nenorocit, negustorii vin mai rar, stocurile sporesc, nu prea mai avem unde să punem butoaiele. Ne-am gândit că putem rezolva problema, până la urmă, pe sub castele se întind mile bune de hrube din ce în ce mai

adânc, poate că ajung până în miezul pământului. Sub Toricella am descoperit nişte hrube frumoase, cu voia dumitale, boltite, nici prea uscate, nici prea jilave, tare bine s-ar mai păstra vinul acolo…

Vrăjitorul nu s-a mai abţinut.

— Şi ce?

— S-ar părea că prin hrubele alea îşi duce veacul nu ştiu ce monstru, mai mult ca sigur venit din adâncurile pământului. A fript doi oameni de-au rămas numai oasele de ei şi l-a orbit pe un altul, pentru că el, conaşilor, dacă-i monstru, se înţelege că scuipă şi vomită nişte leşie caustică…

— Solpuga, a spus Geralt de îndată. Cunoscută şi sub numele de otravnica.

— Vă rog frumos, a zâmbit Regis. După cum puteţi vedea şi singur, conaşule Catillon, aveţi de-a face cu un profesionist. S-ar putea spune că v-a căzut din cer un profesionist. Dar n-aţi apelat la faimoşii cavaleri de pe-aici? Principesa are un regiment întreg, iar astfel de misiuni sunt specialitatea lor, raţiunea lor de a fi.

— Dar de unde atâta raţiune, a clătinat din cap Catillon. Raţiunea lor este de a apăra curtea, drumurile, trecătorile, iar, dacă negustorii nu mai pot ajunge aici, o să umblăm cu toţii cu traista-n băţ. Pe lângă asta, cavalerii noştri sunt curajoşi şi viteji, dar numai călare pe cal. Nu se bagă ei în adâncul pământului! Şi dacă s-ar băga cumva, ar cere…

S-a oprit şi a tăcut. Avea chipul unui om care, neavând barbă, nu ştie să-şi ascundă expresia. Şi îi pare foarte rău.

— Ar fi scump, a terminat Geralt, chiar şi fără sarcasmul specific. Vezi dumneata, omule bun, că eu iau un preţ şi mai mare. Piaţa liberă. Şi concurenţa este liberă. Pentru că eu, dacă semnăm contractul, descalec, îmi las calul şi mă duc în subteran. Gândeşte-te la asta, dar nu prea mult, pentru că nu mai fac mulţi purici pe-aici, prin Toussaint.

— Mă surprinzi, a spus Regis de îndată ce ispravnicul s-a îndepărtat. Deodată a reînviat vrăjitorul din tine? Accepţi contracte? Te apuci de vânat monştri?

— Şi eu sunt surprins de mine însumi, i-a răspuns Geralt

sincer. Am reacţionat instinctiv, mişcat de un impuls inexplicabil. O scot eu la capăt. Orice sumă o să-mi propună, o s-o refuz pe motiv că-i prea mică. Orice-ar fi. Să revenim la conversaţia noastră…

— Mai bine nu. Vampirul şi-a ridicat privirea. Ceva îmi spune c-o să ai mai mulţi muşterii.

Geralt a înjurat în barbă. De pe o alee mărginită de chiparoşi veneau spre ei doi călăreţi. Pe primul l-a recunoscut de îndată, n-avea cum să confunde căpăţâna uriaşă de taur de pe fundalul alb ca zăpada cu nimic altceva. Al doilea cavaler, înalt, cenuşiu, cu fizionomie colţuroasă, nobilă, sculptată parcă în granit, avea pe tunica albastră o cruce din crini aurii.

După ce s-au oprit la distanţa regulamentară de doi paşi, cavalerii s-au înclinat. Geralt şi Regis le-au întors reverenţa, apoi toţi patru au păstrat tăcerea impusă de tradiţia cavalerească, ce trebuia să dureze zece bătăi de inimă.

Căpăţâna de Taur a făcut prezentările:

— Conaşilor, îngăduiţi-mi: baronul Palmerin de Launfal. Eu, după cum poate că vă amintiţi, mă numesc…

— Baronul de Peyrac-Peyran. Cum să nu ţinem minte?

— Avem o treabă pentru conaşul vrăjitor, a trecut la fapte Peyrac-Peyran. Legată de activitatea sa profesională, ca să spun aşa.

— Vă ascult.

— Între patru ochi.

— N-am secrete faţă de conaşul Regis.

— Dar nobilii conaşi au, fără doar şi poate, a zâmbit vampirul. Prin urmare, cu voia Domniilor Voastre, mă voi duce să văd acel pavilion fermecător, cu siguranţă, un templu al mândriei. Conaşule Peyrac-Peyran… Conaşule de Launfal…

Au schimbat reverenţe.

Geralt a rupt tăcerea, fără a mai aştepta să treacă cele zece bătăi de inimă.

— Sunt numai ochi şi urechi.

— Este vorba despre… Peyrac-Peyran şi-a coborât vocea şi a privit în jur temător… despre succubul acela. Adică

fantoma aceea care bântuie noaptea. Cea pe care principesa şi coniţele de la curte v-au cerut s-o lichidaţi. V-a făgăduit mult pentru distrugerea fantomei?

— Îmi pare rău, dar este secret profesional.

— Evident, a spus Palmerin de Launfal, cavalerul cu crucea din crini. Atitudinea dumitale este cu adevărat onorabilă. Mă tem că o să te insult cu propunerea mea, dar o s-o fac totuşi. Renunţă la acest contract, conaşule vrăjitor. Nu-i faceţi rău succubului, lăsaţi-l în pace. Nu-i pomeniţi nimic principesei, nici coniţelor. Şi, pe onoarea mea, noi, bărbaţii din Toussaint, o să-ţi facem o ofertă mai bună. O să te uimim cu dărnicia noastră.

— O propunere care, într-adevăr, nu-i departe de insultă, a răspuns vrăjitorul cu răceală.

— Conaşule Geralt. Palmerin de Launfal avea o expresie gravă şi serioasă. O să-ţi spun de ce-am îndrăznit să venim cu propunerea asta. Umblau tot soiul de zvonuri despre tine cum că ucizi doar monştrii care sunt o ameninţare. O ameninţare reală. Nu închipuită, iscată din ignoranţă sau din prejudecăţi. Dă-mi voie, atunci, să-ţi spun că succubul nu ameninţă pe nimeni şi nu dăunează nimănui. Ei na, că ne mai bântuie visele… Din când în când… Şi ne chinuie un pic…

— Dar numai pe adulţi, a adăugat repede Peyrac-Peyran.

— Coniţele din Toussaint, a spus Geralt, privind în jur, n-ar fi prea încântate dacă ar afla vreodată despre această conversaţie. Nici principesa.

— Suntem de acord cu tine, a murmurat Palmerin de Launfal. Se recomandă cea mai mare discreţie. Nu trebuie să-i trezim pe cei adormiţi.

— Deschideţi-mi un cont la una dintre băncile piticanilor de pe-aici, a spus Geralt încet şi liniştit. Şi uimiţi-mă cu dărnicia voastră. Fiţi cu mare băgare de seamă, căci nu sunt uşor de uimit.

— O să facem tot ce ne stă în putinţă, a promis încrezător Peyrac-Peyran.

A urmat schimbul de reverenţe de rămas-bun.

Regis – care, desigur, auzise totul cu auzul său de vampir

– s-a întors.

— Acum, a spus el fără să zâmbească, poţi, desigur, să susţii că a fost o reacţie instinctivă şi un impuls inexplicabil. Dar cu un cont deschis la o bancă e greu să mai ieşi basma curată.

Geralt privea în depărtare, undeva deasupra chiparoşilor.

— Cine ştie, poate petrecem aici câteva zile, a spus el. Având în vedere coastele Milvei, poate chiar mai mult decât câteva zile. Poate câteva săptămâni? N-ar strica, aşadar, dacă ne-am putea obţine o anumită independenţă financiară în acest timp.

— Ahaa, aşadar, de acolo provine contul de la Cianfanelli, a clătinat din cap Reynart de Bois-Fresnes. Ei bine, dacă o să afle principesa despre asta, putem avea de-a face nu doar cu o schimbare de poziţie, ci cu o nouă aranjare de brevete. Ha, poate c-o să fiu avansat? Pe onoarea mea, e mare păcat să n-ai calităţi de turnător. Acum hai, povesteşte-mi despre faimoasa sărbătoare pe care o aşteptam cu atâta nerăbdare. Ce chef aş mai fi avut să iau parte la petrecere, să mănânc şi să beau! Şi m-au trimis la dracu'-n praznic, la graniţă, în turnul de veghe, pe o vreme câinoasă. Of, of, of şi leru-i ler, grea-i viaţa de cavaler…

— Marea sărbătoare anunţată cu surle şi trâmbiţe, a spus Geralt, a fost precedată de pregătiri serioase. Trebuia să o găsim pe Milva, care se ascundea în grajduri, trebuia să o convingem că de participarea ei la banchet depindea soarta lui Ciri şi a întregii omeniri, aş putea spune. Trebuia s-o îmbrăcăm aproape cu forţa într-o rochie. Apoi trebuia să-i smulgem lui Angoulême jurământul că se va purta ca o cucoană şi va evita folosirea termenilor „curvă" şi „cur". Când în sfârşit le-am făcut pe toate acestea şi eram pe punctul de a ne bucura pe îndelete de o ulcică cu vin, şi-a făcut apariţia postelnicul Le Goff, mirosind a zahăr caramelizat şi umflat ca o vezică de porc.

— În împrejurările astea, a început nazal postelnicul Le Goff, mă simt obligat să vă informez că la masa Iubirii Sale

nu există locuri de mâna a doua; nimeni nu are dreptul să se simtă jignit, simţindu-se nedreptăţit de locul atribuit. Cu toate acestea, întrucât aici, în Toussaint, acordăm o atenţie deosebită tradiţiilor şi obiceiurilor străvechi şi le respectăm cu sfinţenie, iar printre aceste tradiţii…

— Treci la subiect, conaşule.

— Pentru petrecerea de mâine. Trebuie să stabilesc locurile oaspeţilor după onoare şi rang.

— Fără doar şi poate, a zis serios vrăjitorul. Îţi spun îndată ce şi cum. Cel mai important dintre noi, atât ca rang, cât şi ca onoare, este Jaskier.

— Jupânul viconte Julian, a spus postelnicul încreţindu-şi nasul, este un oaspete de onoare. Ca atare, dânsul va sta la dreapta Iubirii Sale.

— Fără doar şi poate, a repetat vrăjitorul pe un ton grav. Şi nu ţi-a adus la cunoştinţă cine şi ce rang, titlu şi onoruri purtăm fiecare?

— Mi-a adus la cunoştinţă, şi-a dres glasul postelnicul, doar faptul că nobilii jupâni şi domniţe călătoresc incognito într-o misiune cavalerească şi, prin urmare, legământul de arme nu îngăduie dezvăluirea detaliilor, precum numele real, rangurile şi titlurile.

— Aşa este. Aşadar, care este problema?

— Trebuie să vă aşez pe toţi la masă! Sunteţi oaspeţi şi pe deasupra camarazi ai vicontelui, aşadar, trebuie să vă aşez cât mai aproape de capul mesei… printre baroni. Dar nu se poate să fiţi cu toţii egali, căci aşa se întâmplă mereu, nu se poate ca toată suflarea să fie egală. Dacă vreunul dintre voi este superior prin rang sau din naştere, atunci ar trebui să şadă mai aproape de principesă…

— El este conte, vrăjitorul l-a indicat fără ezitare pe vampirul aflat în preajmă, care admira concentrat tapiseria ce ocupa aproape în întregime un perete. Dar şşşt! Că-i secret.

Postelnicul şi-a îndreptat umerii, aproape sufocat de emoţie.

— Înţeleg. În circumstanţele date… îi voi oferi un loc în dreapta contesei Notturna, nobila mătuşă prin alianţă a

jupânesei principese.

— Nu veţi regreta nici tu, nici mătuşa, l-a asigurat Geralt cu chipul împietrit. Nu are egal când vine vorba despre bunele maniere şi despre arta conversaţiei.

— Mă bucur să aud asta. Dumneata, jupâne din Rivia, vei sta lângă venerabila coniţă Fringilla. Aşa-i tradiţia. Ai condus-o la Cazan, eşti… hmmm… cavalerul ei, ca să zic aşa…

— Am înţeles.

— Bine. Ah, jupâne conte…

Vampirul care tocmai se îndepărtase de tapiseria care înfăţişa lupta dintre titani şi ciclopi s-a mirat:

— Poftim?

— Nimic, nimic, a zâmbit Geralt. Trăncăneam şi noi.

— Aha, a încuviinţat din cap Regis. Nu ştiu dacă aţi observat, jupânilor… Dar ciclopul din tapiserie, cel cu măciuca… Priviţi-i degetele de la picioare. Mi-e şi teamă să spun, dar are două picioare stângi.

— Într-adevăr, a confirmat postelnicul Le Goff fără urmă de uimire. Există mai multe astfel de tapiserii în Beauclair. Maestrul care l-a ţesut a fost un adevărat maestru. Dar îi cam plăcea să tragă la măsea. Ce să-i faci, aşa-s artiştii.

— A venit vremea, a spus vrăjitorul, evitând ocheadele fetelor înveselite de vin îndreptate spre el de la cealaltă masă, unde se amuzau prezicând viitorul. Hai să mergem, Reynart. Plătim ce-avem de plătit, ne urcăm pe cai şi ne ducem la Beauclair.

— Ştiu încotro te grăbeşti, şi-a arătat cavalerul dinţii într-un rânjet. Nu trebuie să-ţi faci griji, Duduia cu ochii verzi o să te aştepte. Abia a bătut de miezul nopţii. Povesteşte-mi despre petrecere.

— Bine, îţi spun şi apoi ne ducem.

— Ne ducem.

Priveliştea oferită de uriaşa masă în formă de potcoavă le-a amintit că toamna e pe trecute şi că iarna se apropie cu paşi repezi. Printre holurile şi platourile cu diverse feluri

de mâncare, masa era dominată de bucăţi de vânat aranjate în fel şi chip. Erau sferturi de mistreţ, de căprioară, diferite plăcinte, aspicuri şi feliuţe rozalii de carne afumată. Toate erau garnisite după tipicul toamnei, cu ciuperci condimentate, afine, merişoare şi sos de păducel. Erau cocoşi de mesteacăn, fazani, cocoşi de munte şi alte păsări de toamnă servite cu aripi şi cozi decorative, erau bibilici, prepeliţe, potârnichi, raţe cârâitoare, becaţine, ierunci, sturzi pregătiţi la cuptor. De asemenea, erau adevărate delicatese precum cocoşari fripţi întregi, fără să fie eviscerаţi, condimentaţi natural prin umplerea intestinelor cu boabe de ienupăr. Acestora li se adăugau păstrăvi somonaţi, din lacurile alpine, şalăi, ştiuci şi mihalţi pescuiţi din pâraiele de munte. Accentul verde era dat de valeriană, o salată de toamnă târzie, care putea fi găsită chiar şi sub zăpadă, la nevoie.

Florile fuseseră înlocuite cu vâsc.

Principesa Anarietta şi cei mai distinşi oaspeţi îşi luaseră locurile de onoare la mijlocul mesei. În faţa lor, se afla o tavă mare de argint încărcată cu ornamentul serii. Printre trufe, flori crestate din morcovi, felii înjumătăţite de lămâie şi inimi de anghinare, trona o cegă enormă pe spinarea căreia stătea un stârc cenuşiu, care ţinea în ciocul său ridicat un inel de aur.

— Jur pe stârc! a strigat ridicându-se şi înălţându-şi cupa Peyrac-Peyran, cavalerul bine cunoscut vrăjitorului, cu căpăţâna de taur pe stemă. Jur pe stârc că voi apăra mândria cavalerească şi onoarea domniţelor, jur să nu cedez niciodată în faţa nimănui niciun petic de pământ strămoşesc!

Jurământul a fost răsplătit cu aplauze tumultuoase. Au început cu toţii să mănânce.

— Jur pe stârc, a strigat un alt cavaler cu o mustaţă agresivă, răsucită în sus ca o mătură, să apăr până la ultima picătură de sânge hotarele şi pe Iubirea Sa, Anna Henrietta! Pentru a-mi dovedi loialitatea, jur să pictez pe scutul meu un stârc şi, timp de un an, să lupt incognito, tăinuindu-mi atât numele, cât şi stema şi luându-mi numele

de Cavalerul Stârcului Alb! Trăiască Iubirea Sa principesa! Sănătate! Fericire! Vivat! Trăiască Iubirea Sa!

Anarietta le-a mulţumit cu o uşoară înclinare a capului, împodobit cu o diademă plină de diamante. Purta atât de multe diamante, încât, dacă ar fi trecut pe lângă o fereastră, i-ar fi zgâriat geamul. Jaskier stătea lângă ea şi zâmbea tâmp. Puţin mai departe, între două matroane, stătea Emiel Regis. Era îmbrăcat într-un caftan negru de catifea, care îi conferea o alură de vampir. Le servea pe matroane şi le distra cu conversaţia lui, iar ele îl ascultau fascinate.

Geralt a luat un platou cu un biban presărat cu pătrunjel şi a servit-o pe Fringilla Vigo, aflată în stânga lui, îmbrăcată într-o rochie din satin purpuriu şi cu un colier splendid, din ametist, aranjat superb pe decolteul ei. Fringilla, privindu-l pe sub genele negre, a ridicat ulcica şi i-a zâmbit misterios.

— În sănătatea ta, Geralt. Mă bucur nespus că ne-au aşezat alături.

— Nu lăuda ziua înainte de apusul soarelui, i-a replicat el, zâmbindu-i, la rândul său, întrucât, la urma urmei, era binedispus. Ospăţul abia a început.

— Dimpotrivă. Îţi ia cam mult ca să mă complimentezi. Cât mai trebuie să aştept?

— Eşti ameţitor de frumoasă.

— Cătinel, cătinel, ai puţintică răbdare! Ea a râs, iar el ar fi jurat că este cât se poate de sinceră. Dacă o luăm în ritmul acesta, mă ia groaza dacă mă gândesc unde putem ajunge până la sfârşitul ospăţului. Începe şi dumneata cu... hmm... spune-mi şi dumneata că am gusturi bune, că-mi vine bine rochia, că mă prinde purpuriul.

— Te prinde purpuriul. Cu toate că ar trebui să recunosc că mi-a plăcut mai mult cum îţi stătea în alb.

A văzut provocarea din ochii ei de smarald. I s-a făcut teamă. Era el binedispus, dar nu chiar în aşa mare măsură.

Pe partea opusă, în faţa lor, fuseseră aşezaţi Cahir şi Milva. Cahir stătea între două tinere domniţe nobile, probabil, baronese, care trăncăneau întruna. Săgetătoarei, în schimb, îi ţinea companie un baron mai în vârstă,

posomorât şi taciturn ca un crap, cu faţa toată ciupită de variolă.

Ceva mai încolo stătea Angoulême, care făcea atmosferă printre tinerii cavaleri rătăcitori.

— Ce-i asta? a urlat, ridicând un cuţit de argint cu vârful retezat. E bont? Doar nu le-o fi teamă că ne-apucăm acuma să ne-njunghiem unu' pe altu' sau cum?

— Astfel de cuţite, i-a explicat Fringilla, sunt folosite în Beauclair de pe vremea principesei Karolina, bunica Annei Henrietta. Pe Karoberta o apucau pandaliile atunci când, în timpul ospeţelor, mesenii se scobeau în dinţi cu cuţitele. Pe când cu un cuţit cu vârful tocit este cu neputinţă să te scobeşti.

— Cu neputinţă, a fost de acord Angoulême, rânjind răutăcios. Noroc că ne-au dat furculiţe!

A dat să-şi ducă furculiţa la gură, dar privirea ameninţătoare a lui Geralt l-a oprit. Tânărul cavaleraş care stătea în dreapta ei a râs cu un falsetto vibrant. Geralt a luat platoul cu aspicul de raţă şi a servit-o pe Fringilla. L-a văzut pe Cahir cum face pe dracu' în patru şi chiar în cinci pentru a le satisface capriciile celor două tinere baronese, care se uitau la el ca la un curcubeu. I-a văzut pe tinerii cavaleri roind în jurul lui Angoulême, întrecându-se în a-i oferi mâncare şi izbucnind în râs la glumele ei stupide.

A văzut-o pe Milva fărâmiţând pâinea şi privind în gol spre faţa de masă.

Fringilla părea să-i citească gândurile.

— N-a nimerit prea bine tovarăşa ta taciturnă, i-a şoptit aplecându-se spre el. Ce să-i faci, se mai întâmplă, când se stabilesc locurile la masă. Cavalerismul nu este punctul forte al baronului Trastamara. Nici elocinţa.

— Poate că este mai bine aşa, a spus Geralt încet. Un curtean debordând de curtoazie ar fi fost mai rău. O cunosc pe Milva.

— Eşti sigur? a răspuns aruncându-i o privire fugitivă. Nu cumva o măsori cu propriul toiag? Ceea ce ar fi destul de crud, între noi fie vorba.

Nu i-a răspuns, în schimb i-a turnat vin. Şi a realizat că

era timpul să clarifice o anumită problemă.

— Eşti magiciană, aşa-i?

— Aşa-i, a spus ea, ascunzându-şi cu grijă uimirea totală. De unde ştii?

— Pot să simt aura, nu a intrat el în detalii. Am şi experienţă, de altfel.

— Ca să fie clar, a spus ea după un scurt timp. N-am avut de gând să înşel pe nimeni. Pe de altă parte, n-am obligaţia de a-mi etala profesia şi nici de a purta pălărie ţuguiată şi mantie neagră. De ce ar trebui să se sperie copiii de mine? Am dreptul să fiu incognito.

— Nu tăgăduiesc.

— Mă aflu în Beauclair deoarece aici există, dacă nu cea mai mare, atunci, cea mai bogată bibliotecă cunoscută în lume. Cu excepţia universităţilor, se înţelege. Dar universităţile limitează cu sfinţenie accesul la rafturile lor, pe când aici, ca rudă şi prietenă a Anariettei, pot face orice îmi doresc.

— De invidiat.

— În timpul audienţei, principesa a sugerat că în bibliotecă poţi să găseşti câteva indicii utile. Nu te lăsa păcălit de exaltarea ei teatrală, aşa este ea. N-ar fi exclus să găseşti ceva în cărţi, ba chiar perfect posibil. Trebuie doar să ştii ce şi unde să cauţi.

— Simplu ca buna ziua.

— Entuziasmul răspunsurilor dumitale este cu adevărat contagios şi mă încurajează să continui conversaţia, a mijit uşor ochii săi verzi. Cred că ştiu motivul. N-ai încredere în mine, nu-i aşa?

— Nişte ieruncă?

— Jur pe stârc! Un tânăr cavaler dintr-un capăt al potcoavei s-a ridicat şi a fost legat la ochi cu o eşarfă împrumutată de la unul dintre vecinii săi de la masă. Jur să nu-mi dau jos această eşarfă până când nu vor fi ucişi toţi bandiţii din trecătoarea Cervantes!

Principesa şi-a exprimat aprecierea înclinându-şi spre el, odată cu capul, diadema ei cu diamante scânteietoare.

Geralt se aştepta ca Fringilla să schimbe subiectul. S-a

înşelat.

— Nu crezi şi nu ai încredere în mine, a spus ea. Mi-ai dat o lovitură dublu dureroasă. Nu numai că te îndoieşti de sinceritatea cu care vreau să te ajut, ci nici nu mă crezi în stare. O, Geralt! Mi-ai rănit rău orgoliul şi ambiţia mea înaltă.

— Uite ce-i…

— Nu! Şi-a ridicat cuţitul şi furculiţa ca şi cum l-ar fi ameninţat. Nu te justifica. Nu suport bărbaţii care se justifică.

— Dar ce fel de bărbaţi poţi suporta?

Şi-a mijit ochii, dar ţinea în continuare tacâmurile ca pe nişte pumnale cu care era gata de atac.

— Lista este lungă, a spus ea încet, şi nu vreau să te plictisesc cu detaliile. O să-ţi spun doar că pe primul loc sunt acei bărbaţi care sunt dispuşi să urmeze persoana iubită până la capătul lumii fără şovăială, dispreţuind riscul şi primejdia. Şi nu se dau bătuţi nici atunci când se pare că nu mai există nicio şansă.

— Şi pe celelalte locuri de pe listă? El nu s-a putut abţine. Ceilalţi bărbaţi pe gustul tău? Sunt tot aşa de nebuni?

— Ce este, de fapt, adevărata masculinitate, a clătinat batjocoritor din cap, dacă nu amestecul în proporţii potrivite de nebunie şi de stil?

— Coniţelor şi conaşilor, baroni şi cavaleri! a strigat postelnicul Le Goff în timp ce se ridica ţinând cu ambele mâini o ulcică gigantică. În aceste împrejurări, mi-aş îngădui să ţin un toast: pentru sănătatea Prealuminăţiei Sale, principesa Anna Henrietta!

— Sănătate şi fericire!

— Uraa!

— Trăiască principesa! Vivat!

— Iar acum, coniţelor şi conaşilor… postelnicul a pus jos ulcica şi le-a făcut un semn solemn valeţilor. Acum… să vină Magna Bestia!

Pe o tavă cărată de patru valeţi a fost adusă în sală o friptură gargantuescă, ce a umplut atmosfera de o aromă minunată.

— Magna Bestia! strigau în cor oaspeţii. Ura! Magna Bestia!

— Ce tot strigaţi atâta despre nenorocita aia de bestie? Angoulême şi-a exprimat îngrijorarea cu voce tare. N-am de gând să mănânc până nu aflu ce anume este.

— Este un elan, a lămurit-o Geralt. O friptură de elan.

— Şi nu unul oarecare, a spus Milva, dregându-şi vocea. Să tot fi avut vreo şapte livre bestia.

— Dar de unde? Şapte livre şi patruzeci şi cinci de pfunzi, a spus cu glas răguşit baronul de lângă ea.

Acestea erau primele cuvinte pe care le rostea de la începutul ospăţului. Ar fi putut constitui începutul unei conversaţii, însă săgetătoarea s-a înroşit, şi-a pironit privirea pe faţa de masă şi a continuat să fărâmiţeze pâinea în mâini. Dar Geralt luase în serios cuvintele Fringillei.

— Oare nu cumva dumneata, baroane, ai pus la pământ acest elan uriaş? l-a întrebat el.

— Nu eu, a negat mohorâtul. Ginerele meu. Un trăgător de elită. Dar acesta este un subiect care-i interesează pe bărbaţi, ca să zic aşa… Iertaţi-mă. Nu-i cazul să le plictisim pe domniţe…

— Şi cu ce fel de arc? l-a întrebat Milva, nedezlipindu-şi privirea de la faţa de masă. Cu siguranţă, cu unul de cel puţin şaptezeci.

— Laminat. Stratificat, salcâm şi cenuşă, legat cu tendoane, i-a răspuns baronul domol, vizibil surprins. Zefar dublu curbat. Şaptezeci şi cinci de pfunzi de forţă.

— Şi tensiune?

— Douăzeci şi nouă de ţoli. Baronul vorbea din ce în ce mai încet, părea că scuipă fiecare cuvânt.

— Fainã maşinărie, a spus Milva calm. Cu aceasta poţi să ţinteşti o căprioară şi de la o sută de paşi. Dacă trăgătorul chiar este bun.

— Eu, ca să zic aşa, am lovit de la douăzeci şi cinci de paşi un fazan, a pufnit baronul, un pic iritat.

— La douăzeci şi cinci de paşi, am nimerit o veveriţă, a răspuns Milva ridicându-şi capul.

Baronul şi-a dres glasul de emoţie şi a servit-o prompt pe săgetătoare cu mâncare şi băutură.

— Un arc bun, a murmurat el, este doar jumătate din reuşită. Dar nu mai puţin importantă este, ca să spunem aşa, calitatea săgeţii. Atenţie, domniţa mea, că, în opinia mea, trasul…

— Sănătate Iubirii Sale, Anna Henrietta! Sănătate vicontelui Julian de Lettenhove!

— Sănătate! *Vivant!* „Trăiască!”

— …Iar ea şi-a băgat fundu’, a terminat o altă anecdotă proastă Angoulême.

Tinerii cavaleri au izbucnit într-un hohot de râs.

Baronesele pe nume Queline şi Nique ascultau poveştile lui Cahir cu gura căscată, ochii strălucitori şi bujori în obraji. La masa principală, întreaga aristocraţie asculta prelegerile lui Regis. Până la Geralt, în ciuda auzului său vrăjitoresc, nu ajungeau decât câteva cuvinte disparate, dar şi-a dat seama totuşi că era vorba despre fantome, strigoi, succubi şi vampiri. Regis gesticula cu o furculiţă de argint şi demonstra că cel mai bun remediu împotriva vampirilor este argintul, metal care, la cea mai mică atingere, i-ar fi fatal vampirului.

— Dar usturoiul? l-au întrebat coniţele.

— Usturoiul este la fel de eficient, a recunoscut Regis, însă este stânjenitor din punct de vedere social, căci pute foarte rău.

În mica galerie o orchestră cânta la nai şi la flaut; acrobaţii, jonglerii şi înghiţitorii de flăcări îşi etalau talentele. Bufonul încerca să-i facă pe oameni să râdă, dar pălea în faţa lui Angoulême. Apoi a apărut un dresor cu un urs, iar ursul, spre încântarea generală, s-a răhăţit pe podea. Angoulême s-a întristat şi s-a descurajat: era dificil să concurezi cu aşa ceva.

Principesa cu nasul ascuţit s-a înfuriat brusc; de la un cuvânt nechibzuit unul dintre baroni i-a căzut în dizgraţie şi a fost condus în turn sub escortă. În afară de cel direct implicat, puţini au fost cei care s-au sinchisit de această chestiune.

— Prea curând n-o să pleci dumneata de-aici, necredinciosule, i-a spus Fringilla Vigo, fluturând o ulcică. Cu toate că ţi-ar plăcea cel mai mult să pleci de îndată, n-o să izbuteşti.

— Te rog, nu-mi citi gândurile.

— Iartă-mă. Erau atât de puternice, încât le-am citit fără să vreau.

— N-ai idee de câte ori am auzit asta.

— N-ai idee câte ştiu. Te rog, mănâncă anghinare, este foarte sănătoasă, bună pentru inimă. Inima este un organ important la un bărbat. Al doilea în ordinea importanţei.

— Am crezut că stilul şi nebunia sunt mai importante.

— Calităţile spiritului trebuie să meargă mână în mână cu valorile trupului. Astea ar duce la perfecţiune.

— Nimeni nu e perfect.

— Acesta nu este un argument. Trebuie să încerci. Ştii ce? Cred că o să iau puţină ieruncă.

A tăiat pasărea pe strachină atât de repede şi de brutal, încât vrăjitorul s-a cutremurat.

— Prea curând n-o să pleci dumneata de-aici, a repetat ea. În primul rând, pentru că nu ai de ce. Nu te paşte nicio primejdie, nimic…

— Nimic, nimic, cum să nu, nu s-a mai putut abţine să nu intervină. Nilfgaardienii se tem de înştiinţarea fermă trimisă de cancelaria principesei. Şi, chiar dacă s-ar încumeta cumva să vină, i-ar alunga cu ochii închişi pe cavalerii rătăcitori, aflaţi în slujba stârcului.

— Nu te paşte nicio primejdie, nimic, a repetat ea, ignorându-i sarcasmul. Toussaint este universal recunoscut că este un principat de basm, amuzant şi ireal, care, pe deasupra, datorită producţiei sale de vin, se află într-o stare de ebrietate permanentă şi de euforie bahică alterată. Ca atare, nimeni nu este luat în serios, dar se bucură de privilegii. Şi, la urma urmei, furnizăm vin şi, după cum bine se ştie, fără vin nu se poate trăi. De aceea, în Toussaint nu există agenţi, spioni sau servicii secrete. Şi nici nu are nevoie de armată, ci doar de cavaleri rătăcitori, cu văl pe ochi. Nimeni nu atacă Toussaint. După cum văd, nu cred că

te-am convins, aşa-i?

— Nu prea.

Fringilla şi-a mijit ochii.

— Păcat! Îmi place să merg până la capăt. Nu suport să fac lucrurile pe jumătate şi nu-mi plac jumătăţile de măsură. Nici lucrurile nespuse. Prin urmare, nu voi trece sub tăcere că Fulko Artevelde, prefectul din Riedbrune, te crede mort; nişte fugari i-au spus că druidele v-au ars de vii pe toţi. Fulko face tot ce poate ca să muşamalizeze totul, ca să nu se işte vreun scandal. La urma urmei, ar avea şi el avantajul său, întrucât este în joc slujba lui. Chiar dacă ar afla că eşti în viaţă, ar fi prea târziu. Versiunea pe care a dat-o în rapoarte este de-acum obligatorie.

— Ştii multe.

— Niciodată n-am ascuns asta. Prin urmare, pică argumentul urmăririi de către nilfgaardieni. Iar alţii care să vă îndemne să plecaţi cât mai degrabă nu există.

— Interesant.

— Dar adevărat. Din Toussaint se poate ieşi prin patru trecători orientate spre cele patru zări. Pe care o s-o alegi? Druidele nu v-au spus nimic şi au refuzat să coopereze. Elful din subteran a dispărut…

— Ştii cu adevărat multe lucruri.

— Am stabilit asta deja.

— Şi îmi oferi ajutorul tău.

— Iar tu îl refuzi. Nu crezi în sinceritatea intenţiilor mele. N-ai încredere în mine.

— Ascultă, eu…

— Nu te justifica. Mai ia nişte anghinare.

Cineva rostea un alt jurământ pe stare. Cahir le complimenta pe tinerele baronese. Angoulême, cherchelită, se făcea auzită de către toţi cei de la masă. Baronul posomorât, înviorat de discursul despre arcuri şi săgeţi, a început chiar să-i facă curte Milvei.

— Te rog, domniţă, gustă această pastramă de mistreţ. Eh, ca să spun aşa… Pe moşia mea sunt câmpuri întregi de pământ negru pe unde cutreieră turmele, ca să spun aşa, turme întregi de mistreţi.

— Oh.

— Întâlneşti exemplare minunate, pot avea şi câte trei chintale… Suntem în toiul sezonului… dacă vă exprimaţi dorinţa… putem, ca să spun aşa, să mergem la vânătoare împreună…

— Noi nu mai zăbovim prea mult pe-aici, a spus Milva, aruncând spre Geralt o privire ciudată. Iertaţi-mă, conaşule, dar avem lucruri mai importante de făcut decât vânătoarea. Oricum, te-aş însoţi cu bucurie la vânătoarea de mistreţi, s-a grăbit ea să adauge, văzând că nobilul se întunecă şi mai tare.

Baronul s-a luminat instantaneu.

— Dacă nu la vânătoare de mistreţi, vă invit măcar să mă vizitaţi, a spus el prompt. La reşedinţa mea. Să vă arăt colecţia mea de coarne, trofee de vânătoare, ca să spun aşa, arcuri şi săbii…

Milva şi-a pironit privirea pe faţa de masă.

Baronul a luat un platou cu sturzi, a servit-o, apoi i-a umplut cu vin ulcica.

— Iertaţi-mă. Nu sunt prea curtenitor. Nu mă pricep la conversaţie. Vorbitul în public nu este punctul meu forte.

— Eu am crescut în pădure, i-a spus Milva, dregându-şi vocea. Ştiu să apreciez tăcerea.

Fringilla i-a găsit mâna lui Geralt sub masă şi i-a strâns-o puternic. Geralt s-a uitat în ochii ei. Nu putea ghici ce se ascunde în adâncul lor.

— Am încredere în tine, i-a spus el. Cred în sinceritatea intenţiilor dumitale.

— Nu minţi?

— Jur pe stârc.

Cu prilejul Yulei, străjerul târgului trebuie să se fi cherchelit de-a binelea, pentru că i se împleticeau picioarele, bătea cu halebarda în caldarâm şi anunţa cu voce tare, dar neclară, că era deja ora zece, deşi în realitate trecuse de mult de miezul nopţii.

— Du-te singur la Beauclair, i-a spus Reynart de Bois-Fresnes pe neaşteptate de îndată ce au părăsit hanul. Eu

rămân în târg până mâine. Rămas-bun, vrăjitorule.

Geralt ştia că Reynart avea o mândră în târg, al cărei soţ era deseori plecat cu treabă. Nu vorbiseră niciodată despre asta, pentru că bărbaţii nu vorbesc despre anumite lucruri.

— Rămâi cu bine, Reynart. Şi ai grijă de skoffin. Ai grijă să nu înceapă să putrezească.

— E ger.

Era ger. Uliţele erau pustii şi întunecate. Luna lumina acoperişurile cu strălucirea ei, se revărsa din belşug pe icoanele atârnate pe la streaşină, dar nu ajungea în capătul uliţelor. Copitele Babuşcăi răsunau pe caldarâm.

Babuşca, se gândea vrăjitorul, îndreptându-se spre palatul Beauclair. *O iapă bine făcută, cadou de la Anna Henrietta. Şi de la Jaskier.*

A dat pinteni calului. Se grăbea.

În dimineaţa de după ospăţ, s-au întâlnit cu toţii la micul dejun, pe care se obişnuiseră să-l ia în bucătăria castelului. Acolo, cine ştie de unde şi până unde, erau întotdeauna bine primiţi. Pentru ei se găsea mereu ceva cald în vreo oală, în vreo tigaie sau altă strachină, era întotdeauna pâine, untură, slănină, brânză şi lapte acru. Nu lipsea niciodată un urcior (sau chiar două) de vin alb sau roşu din faimoasele podgorii locale.

Mergeau acolo în fiecare zi, de două săptămâni, de când sosiseră în Beauclair. Geralt, Regis, Cahir, Angoulême şi Milva. Doar Jaskier lua micul dejun în altă parte.

— Lui i se aduce untura la pat! comentă Angoulême, întinzându-şi untură pe pâine. Şi i se mai fac şi temenele până la pământ!

Geralt era înclinat să creadă că într-adevăr aşa se întâmpla. Dar în acea zi a decis să verifice.

L-a găsit pe Jaskier în sala cavalerilor. Poetul purta o beretă de culoare carmin, mare ca un codru de pâine, şi era îmbrăcat într-un dublet asortat, brodat din belşug cu fir de aur. Şedea pe un scaun curúl cu lăuta în poală, dând din cap, indiferent la complimentele jupâneselor şi ale

curtenilor din jurul său.

Din fericire, nu era nici urmă de Anna Henrietta prin preajmă. Fără să ezite, Geralt a încălcat protocolul şi a făcut un pas îndrăzneţ. Jaskier l-a văzut imediat.

— Coniţelor şi conaşilor nobili, vă rog să ne lăsaţi singuri, între patru ochi, a declamat el, înfoindu-se şi fluturându-şi mâna. Şi slujitorilor le este îngăduit să plece.

A bătut regal din palme şi, înainte de a se stinge ecoul, au rămas doar cei doi, faţă în faţă, în compania armurilor, a tapiseriilor, a panopliilor, precum şi a dârei de miros puternic de pudră, rămasă în aer după plecarea jupâneselor.

— Plăcută distracţie să-i alungi astfel, nu-i aşa? a remarcat Geralt fără sarcasm exagerat. Trebuie să fie o senzaţie tare plăcută să dai ordine cu un singur gest autoritar, cu o simplă bătaie din palme, cu o singură ridicare regală din sprânceană. Să-i priveşti cum se retrag ca nişte raci, ploconindu-se în faţa ta. E tare distractiv, nu-i aşa, conaşule favorit?

Jaskier şi-a cârnit nasul.

— Vrei să vorbim despre ceva concret? l-a întrebat el caustic. Sau este doar o pălăvrăgeală fără rost?

— E vorba despre ceva foarte concret. Ceva mai concret de atât nu poate fi.

— Ei bine, vorbeşte! Te ascult.

— Avem nevoie de trei cai. Pentru mine, Cahir şi Angoulême. Şi încă doi de povară. Adică trei armăsari buni şi doi catâri. Catâri, ei bine, pot fi, în cel mai rău caz, şi doi măgari, însămăraţi cu provizii şi nutreţ. Principesa ta probabil că te preţuieşte într-atâta încât să fie de acord, nu-i aşa? I-ai slujit atât încât meriţi asta, nădăjduiesc?

— N-o să fie nicio problemă. Fără să-l privească pe Geralt, Jaskier a început să-şi acordeze lăuta. Mă surprinde doar graba ta. Aş spune chiar că mă surprinde la fel de mult ca şi sarcasmul tău de prost gust.

— Te surprinde graba?

— Doar ştii bine! Luna octombrie e pe sfârşit, iar vremea se înrăutăţeşte vizibil. De la o zi la alta, te aştepţi să ningă

în trecători.

— Iar pe tine te surprinde graba mea! a repetat vrăjitorul, clătinând din cap. Dar bine că mi-ai amintit. Fă-ne rost şi de nişte haine mai groase. Nişte blănuri.

— Mă gândeam… că vom petrece iarna aici, a spus încet Jaskier. Că mai rămânem…

— Dacă vrei să rămâi, n-ai decât, i-a răspuns Geralt fără să stea pe gânduri.

— Vreau. Jaskier s-a ridicat brusc, lăsându-şi lăuta. Şi rămân.

Vrăjitorul a inspirat adânc şi zgomotos. N-a spus nimic. S-a uitat la tapiseria care înfăţişa lupta titanului cu dragonul. Titanul, în picioare – cel mai probabil pe două picioare stângi –, încerca să-i sfărâme grumazul dragonului, iar dragonul nu părea prea încântat.

— Rămân, a repetat Jaskier. O iubesc pe Anarietta. Şi ea mă iubeşte pe mine.

Geralt tăcea în continuare.

— O să vă primiţi caii, a reluat poetul. Pentru tine o să poruncesc să se pregătească o iapă de rasă cu numele de Babuşcă, ceea ce este de la sine înţeles. Veţi fi înzestraţi complet, aprovizionaţi cu toate alimentele necesare şi îmbrăcaţi corespunzător. Dar vă sfătuiesc sincer să aşteptaţi până la primăvară. Anarietta…

— Oare am auzit bine? îşi recăpătase în sfârşit vocea vrăjitorul. Nu cumva mă înşală urechile?

— Raţiunea ta, a îngăimat trubadurul, e, fără doar şi poate, dată peste cap. Cu celelalte simţuri nu ştiu cum stai. Îţi repet: eu şi Anarietta ne iubim. Rămân în Toussaint cu ea.

— Drept ce anume? Ca iubit? Ca favorit? Sau poate ca prinţ consort?

— Statutul formal şi legal nu înseamnă nimic pentru mine, a recunoscut sincer Jaskier. Dar nu se poate exclude niciunul. Nici căsătoria.

Geralt a tăcut din nou, contemplând lupta titanului cu dragonul.

— Jaskier, i-a spus, în cele din urmă, dacă ai băut prea

mult, trezeşte-te grabnic! Dacă n-ai băut, ia şi bea! Şi apoi mai stăm de vorbă.

— Nu prea înţeleg. De ce vorbeşti aşa? s-a încruntat Jaskier.

— Gândeşte-te şi tu puţin!

— La ce, mă rog? Chiar aşa de tare te-a bulversat relaţia mea cu Anarietta? Îmi ceri să mă mai gândesc? Nu-ţi face griji, m-am gândit mult la asta! Anarietta mă iubeşte…

— Ai auzit vreodată zicala cum că dragostea principeselor vine în galop şi dispare în vârful picioarelor? a întrebat Geralt. Chiar dacă Anarietta nu este atât de frivolă, iartă-mi francheţea, dar s-ar părea că…

— Ce s-ar părea?

— Că numai în basme principesele se mărită cu trubaduri.

— În primul rând, a pufnit Jaskier, chiar şi un ignorant ca tine ar fi trebuit să audă despre căsătoriile morganatice. Trebuie să-ţi dau câteva exemple din istoria antică şi modernă? În al doilea rând, s-ar putea să te surprindă, dar nici eu nu sunt vreun coate-goale. Familia mea, de Lettenhove, se trage din…

— Te ascult, l-a întrerupt Geralt din nou, şi nu-mi vine a crede ce-mi aud urechile. O fi într-adevăr prietenul meu Jaskier cel care vorbeşte ca un panglicar? Dacă o fi într-adevăr prietenul meu Jaskier, şi-o fi pierdut oare minţile de-a binelea? O fi într-adevăr Jaskier, cel pe care l-am cunoscut ca fiind un om cu picioarele pe pământ, iar acum, nici mai mult, nici mai puţin, trăieşte cu capul în nori, într-o iluzie? Deschide ochii, idiotule!

— Hopa! a spus răspicat trubadurul, strângându-şi buzele. Ca să vezi cum s-au inversat rolurile. Acum eu sunt cel orb, iar tu ai devenit dintr-odată un observator atent şi grijuliu. De obicei, era invers. Şi care sunt, de curiozitate, lucrurile pe care tu le vezi, iar mie îmi scapă? Spune, mă rog. La ce trebuie să-mi deschid ochii, după părerea ta?

— Măcar la faptul că principesa, aleasa inimii tale, este o alintătură arogantă şi ridicolă, tărăgăna cuvintele vrăjitorul. Este un copil mare, pentru care nu eşti altceva decât o

jucărie, la care va renunţa fără remuşcări, ca la o măsea stricată, de îndată ce va apărea un alt trubadur, cu un repertoriu nou şi foarte fascinant.

— Ceea ce spui este meschin şi vulgar. Trag nădejde că-ţi dai seama, nu-i aşa?

— Îmi dau seama că ai înnebunit de-a binelea, Jaskier.

Poetul tăcea, mângâind gâtul lăutei sale. I-a luat ceva timp până să rupă tăcerea.

— Am pornit din Brokilon, a început el încet, într-o misiune fără noimă. Ne-am asumat un risc nebunesc, am alergat, fără nici cea mai mică şansă de succes, după o himeră. După un miraj, un vis, o iluzie, un ideal de neatins. Am pornit în căutare ca nişte nătângi, ca nişte nebuni. Dar eu, Geralt, n-am suflat o vorbă, nu m-am plâns deloc. Nici nu te-am făcut nebun, nici nu te-am luat peste picior. Pentru că erai plin de speranţă şi de dragoste. Acestea te-au călăuzit în această misiune nebună. Şi pe mine, de altfel. Dar eu mi-am găsit mirajul şi am avut norocul să mi se îndeplinească visul. Misiunea mea s-a încheiat. Am găsit ceea ce este atât de greu de găsit. Şi am de gând să-l păstrez. Asta ar trebui să însemne că sunt nebun? Nebun aş fi dacă aş pleca.

Geralt a tăcut la fel cum tăcuse Jaskier mai devreme.

— Poezie curată, a spus el în cele din urmă. Şi cu asta e greu să te pui. Nu mai am nimic de spus, m-ai convins cu argumentele tale. Adio, Jaskier!

— Adio, Geralt!

Biblioteca palatului era într-adevăr imensă. Încăperea care o adăpostea era de cel puţin două ori mai mare decât sala cavalerilor. Avea tavanul din sticlă. Datorită acestuia, era luminoasă. Geralt îşi imagina că vara, în schimb, era o căldură îngrozitoare.

Culoarele dintre rafturi erau atât de înguste, încât trebuia să meargă cu mare atenţie pentru a nu deranja ordinea cărţilor. De asemenea, trebuia să păşească precaut sărind peste teancurile de cărţi stivuite pe podea.

— Aici sunt, a auzit el.

Centrul bibliotecii se ascundea printre teancuri şi maldăre de cărţi. Multe erau împrăştiate complet, răzleţe sau în grămezi.

— Aici, Geralt.

S-a aventurat prin labirintul de chei, defileuri şi canioane dintre maldărele de cărţi. Şi a dat de ea. Stătea în genunchi printre incunabulele împrăştiate, le răscolea şi le sorta. Purta o rochie gri, modestă, ridicată uşor ca să stea mai confortabil. Geralt aprecie că priveliştea era foarte atractivă.

— Nu te speria de balamucul ăsta, i-a spus ea ştergându-şi fruntea cu antebraţul, căci mâinile îi erau acoperite cu mănuşi fine, de mătase, prăfuite. Făceau inventarul şi catalogarea. Dar s-au oprit la cererea mea. Am vrut să fiu singură în bibliotecă. Nu mă pot concentra atunci când un străin se uită în ceafa mea.

— Iartă-mă. Trebuie să plec?

— Tu nu eşti un străin, şi-a mijit uşor ochii verzi. Privirea ta… nu mă deranjează… Din contră, mă bucură. Nu sta acolo. Stai aici, pe cărţi.

S-a aşezat pe *Enciclopedia lumii,* ediţia *in folio.*

— Această harababură, Fringilla a făcut un gest cu care a cuprins cărţile din jurul ei, în mod neaşteptat, îmi face munca mai uşoară. Pot ajunge la tomurile care, în mod normal, s-ar afla în partea de jos a vreunui raft sau ar fi ascunse cine ştie pe unde şi ar fi imposibil de clintit. Bibliotecarii princiari au mutat cu un efort titanic munţi de hârtii şi pergamente, astfel încât unele dintre adevăratele giuvaiere ale literaturii pot vedea lumina zilei, unele dintre ele chiar adevărate raritǎţi. Uite. Ai mai văzut vreodată aşa ceva?

— *Speculum aureum?* Am văzut.

— Am uitat, iartă-mă. Ai văzut multe. Voiam să-ţi fac un compliment, nu să fiu sarcastică. Ia aruncă o privire pe aceasta, *Gesta Regum.* De aici începem să înţelegem cine este cu adevărat Ciri aceea a ta şi ce sânge îi curge prin vene… Ştii, pari mai rece decât de obicei. Care este motivul?

— Jaskier.

— Povesteşte-mi.

El i-a povestit. Fringilla asculta, stând cu picioarele încrucişate pe maldărul de cărţi.

— Hmmm, ce să spun, a oftat ea când a terminat. Recunosc că mă aşteptam la aşa ceva. Am observat că de la o vreme Anarietta dă semne inconfundabile că s-a îndrăgostit.

— S-a îndrăgostit? a pufnit el. Sau e un capriciu aristocratic?

— Tu nu crezi în iubirea pură şi sinceră? a întrebat ea privindu-l pătrunzător.

— Credinţa sau necredinţa mea, a spus el, n-au nicio legătură cu asta. Este vorba despre Jaskier şi obsesia lui stupidă…

Şi-a pierdut brusc încrederea, fără să termine de rostit.

— Dragostea, a spus Fringilla, este ca o colică renală. Până când nu atacă, nici nu-ţi poţi imagina cum este. Iar, când ţi se vorbeşte despre ea, nu crezi nimic.

— Cam aşa este, a acceptat vrăjitorul. Dar există şi diferenţe. Raţiunea nu te protejează de colica renală. Şi nici n-o vindecă.

— Dragostei puţin îi pasă de raţiune. În asta constă farmecul şi frumuseţea sa.

— Mai degrabă, tâmpenia.

S-a ridicat şi s-a apropiat de el, în timp ce-şi scotea mănuşile. Ochii ei păreau adânci şi întunecaţi în spatele perdelei de gene. Mirosea a chihlimbar, a trandafir, a praf de bibliotecă, a hârtie învechită, a tuş de tiparniţă şi a stricnină folosită pentru otrăvirea şoarecilor. Mirosurile alea nu aveau nimic în comun cu afrodiziacele. Şi totuşi, foarte ciudat, acţionau astfel.

— Nu crezi în dragoste la prima vedere? a reluat ea cu vocea schimbată. În atracţia fatală? În coliziunea bolizilor în zborul acestora pe traiectorii convergente?

Ea a întins mâna şi a pus-o pe umerii lui. El i-a cuprins talia. Faţa ei s-a apropiat cu reticenţă, precaută, tensionată; şi-au unit buzele cu atenţie, delicat, parcă temându-se să

nu sperie o creatură foarte sfioasă. Şi apoi bolizii s-au ciocnit şi pământul s-a cutremurat. Au căzut pe o movilă de pergamente, care s-au împrăştiat în toate direcţiile sub greutatea lor. Geralt şi-a lipit nasul de decolteul Fringillei, a îmbrăţişat-o strâns şi a apucat-o de genunchi. Încerca să-i ridice rochia până în talie, împiedicat de diferite cărţi, printre care *Vieţile prorocilor,* plină de misterioasele iniţieri şi iluminări, precum şi *De Haemorrhoidibus,* un tratat de medicină interesant, deşi controversat. Vrăjitorul a dat la o parte volumele şi i-a ridicat cu nerăbdare rochia. Fringilla şi-a ridicat cu nerăbdare şoldurile.

Ceva îi apăsa umărul. A întors capul. *Ştiinţa moşirii pentru femei.* Rapid, pentru a nu-l ispiti pe diavol, s-a uitat în cealaltă direcţie. *Izvoarele calde sulfuroase.* Într-adevăr, era din ce în ce mai cald. Cu coada ochiului, a văzut frontispiciul unei cărţi deschise, care se rezemase de capul ei. *Note despre moartea inevitabilă. Din ce în ce mai bine,* se gândea ea.

Vrăjitorul se chinuia cu chiloţii ei. Fringilla îşi ridică şoldurile, dar de data aceasta lent, astfel încât să pară o mişcare întâmplătoare, şi nu un ajutor obraznic. Nu-l cunoştea, nu ştia cum reacţionează la anumite comportamente feminine. Dacă le preferă pe cele care ştiu ce vor sau pe cele care se prefac că nu ştiu. Şi dacă se descurajează în cazul în care chiloţii sunt îndărătnici.

Vrăjitorul însă nu arăta niciun semn de descurajare. Dimpotrivă, s-ar putea spune. Văzând că de-acum era timpul, Fringilla şi-a întins picioarele cu entuziasm şi nerăbdare, răsturnând un teanc de cărţi şi broşuri, care s-au prăbuşit asupra lor ca o avalanşă. *Dreptul la ipotecă,* legat în piele, s-a oprit pe fesa ei, în timp ce *Codex diplomaticus,* garnisit cu accesorii de alamă, a ajuns sub încheietura mâinii lui Geralt. El a evaluat situaţia dintr-o privire şi a profitat de ea: a aşezat cartea imensă în locul cel mai potrivit. Fringilla a scâncit, căci accesoriile erau reci. Dar numai o clipă.

Ea a scos un oftat adânc, a dat drumul părului vrăjitorului, şi-a întins braţele; cu mâna stângă a apucat

Geometria descriptivă, iar cu mâna dreaptă un *Compendiu despre reptile şi amfibieni.* Ţinând-o de şolduri, Geralt a zguduit al doilea teanc de cărţi, însă era prea ocupat ca să-şi facă griji pentru foliile care zburau peste el. Fringilla, care gemea spasmodic, a înaintat cu capul între filele *Observaţiilor despre moarte.*

Cărţile alunecau foşnind, scoţând la iveală din ele un miros puternic de praf, care se strecura în nas.

Fringilla a scos un ţipăt. Vrăjitorul nu l-a auzit, căci avea capul prins ca într-o menghină între coapsele ei. A aruncat de pe el *Istoria războaielor* şi *Revista tuturor învăţărilor trebuincioase pentru un trai fericit.* Străduindu-se să desfacă nasturii şi legăturile din partea superioară a rochiei magicienei cu degetele lui nerăbdătoare, rătăcea de la sud la nord, citind fără să vrea inscripţiile de pe cotoare, coperţile din spate, frontispicii şi paginile de titlu. Sub talia Fringillei: *Fermierul desăvârşit.* Sub axila ei, lângă adorabilul ei sânişor provocator de ferm: *Despre slujbaşii nefolositori şi corupţi.* Sub cot: *Economia sau simple lămuriri despre cum se creează, se împart şi se consumă zăcămintele.*

Note despre moartea inevitabilă citea deja cu buzele pe gâtul ei şi cu mâinile aproape de *Slujbaşii...* Fringilla a scos un sunet dificil de clasificat, nu era nici strigăt, nici geamăt, nici suspin.

Rafturile s-au zgâlţâit, mormanele de cărţi tremurau şi se prăbuşeau, îngrămădindu-se ca nişte stânci în timpul unui cutremur violent. Fringilla a ţipat. De pe un raft, a căzut cu un bubuit prima ediţie din *De larvis scenicis et figuris comicis,* urmată de îndată de *Culegerea de comenzi generale pentru călărie,* care a tras după ea *Heraldica* de Jan din Attre, ilustrată cu gravuri magnifice. Vrăjitorul a gemut, dărâmând dintr-un şut cu piciorul întins alte lucrări. Fringilla a scos un alt ţipăt, mai tare şi mai lung, şi a împins cu călcâiul *Reflecţii sau meditaţii pentru fiecare zi a anului,* o lucrare anonimă interesantă, care, nu se ştie cum, ajunsese pe umerii lui Geralt. Vrăjitorul a tresărit şi a continuat să citească peste umerii ei şi, vrând nevrând, a

aflat că *Note...* fusese scrisă de doctor Albertus Rivus şi tipărită de maestrul tipograf Johann Froben Junior la editura Academia Cintrensis, în al doilea an al domniei regelui Corbett.

A urmat o tăcere întreruptă doar de fâşâitul cărţilor şi al paginilor care se întorceau.

Ce să-i faci? se gândea Fringilla, mângâind cu un gest leneş al mâinii sale şoldul lui Geralt şi colţul dur al *Consideraţiilor asupra naturii lucrurilor. Să-i propun eu? Sau să aştept să vină propunerea de la el? Să nu mă ia drept o femeie uşoară şi neruşinată...*

Şi dacă nu face el primul pas?

— Hai să găsim un pat undeva, a propus vrăjitorul cu o voce uşor răguşită. Nu se cuvine să tratăm astfel cărţile.

Am găsit apoi un pat, şi-a amintit Geralt, galopând pe Babuşca pe aleea din parc. *Am găsit un pat în odăile ei, în alcovul ei. Ne-am iubit ca nebunii, cu nerăbdare, cu freamăt, cu nesaţ, ca după ani întregi de abstinenţă, ca şi cum am fi vrut să umplem un gol, de parcă abstinenţa urma să ne ameninţe din nou.*

Ne-am povestit multe. Ne-am spus adevăruri banale. Şi minciuni frumoase... Dar acele minciuni, cu toate că erau minciuni, nu erau menite să înşele.

Încântat de galop, Geralt a condus-o pe Babuşca direct la un rond de trandafiri, acoperit de zăpadă, şi a obligat iapa să sară peste el.

Am făcut dragoste. Şi am sporovăit. Minciunile noastre deveneau din ce în ce mai frumoase. Şi tot mai ipocrite.

Două luni. Din octombrie până la Yula.

Două luni de dragoste furioasă, sălbatică, lacomă.

Copitele Babuşcăi răsunau pe lespezile din curtea palatului Beauclair.

Vrăjitorul a traversat rapid şi silenţios coridoarele. Nimeni nu l-a văzut, nimeni nu l-a auzit. Nici străjerii înarmaţi cu halebarde care-şi omorau plictiseala pălăvrăgind şi bârfind, nici lacheii ori pajii care moţăiau. Nici măcar flăcările

lumânărilor nu pâlpâiau când trecea pe lângă candelabre.

Era aproape de bucătăria palatului. Dar nu a intrat, nu s-a alăturat camarazilor săi, care se delectau cu un urcior de vin şi un platou cu fripturi. A rămas în umbră şi a tras cu urechea.

Vorbea Angoulême.

— Tot Toussaintu' ăsta-i un loc bântuit, blestemat. Nu'ş ce vrajă s-a abătut în toată valea asta. Şi mai cu seamă peste palatu' ăsta. Nu-l mai recunoşteam pe Jaskier, nu-l mai recunoşteam nici pe vrăjitor, iar acum şi eu mă simt învăluită într-un văl de pâclă şi cu moralu' la pământ... Pfui, acu' m-am prins... Ah, da' ce rost are să mai lungim vorba? Eu vă spun, hai să plecăm de-aici cât mai degrabă.

— Spune-i lui Geralt, a îndemnat-o Milva. Spune-i lui.

— Da, vorbeşte cu el, a fost de acord Cahir destul de sarcastic. Într-unul dintre scurtele momente când este disponibil. Între patul magicienei şi vânătoarea de monştri. Între cele două activităţi pe care le desfăşoară de două luni de zile ca să uite.

— Las' că nici cu tine nu mi-e ruşine, a pufnit Angoulême. Aproape mereu stai în parc, te distrezi cu cucoanele baronese. Eh, lucru limpede, n-ai ce să faci, e un loc fermecat, Toussaintu' ăsta. Regis noaptea dispare cine ştie pe unde, mătuşa îl are pe baronu' ei amărât...

— Taci, mucoaso! Şi nu-mi mai spune mătuşă!

— Gata, gata, a intervenit Regis pe un ton conciliant. Calmaţi-vă, fetelor. Băgaţi-vă minţile-n cap. Milva, Angoulême. Vă rog, împăcaţi-vă. Împăcarea luminează, iar gâlceava ruinează. După cum spune Iubirea Sa, principesa lui Jaskier, stăpâna principatului şi a palatului, poftiţi, vă rog, pâine, untură şi castraveţi. Cui îi mai torn?

Milva a scos un oftat adânc.

— Suntem aici de prea multă vreme! De prea multă vreme, vă spun, ne-am înfundat în mocirla asta. Ne-am tâmpit de-a binelea.

— Bine spus! a aprobat-o Cahir. Foarte bine spus.

Geralt a făcut un pas înapoi cu atenţie. Fără zgomot. Ca un liliac.

Vrăjitorul a traversat rapid şi silenţios coridoarele. Nimeni nu l-a văzut, nimeni nu l-a auzit. Nici străjerii, nici lacheii şi nici pajii. Nici măcar flăcările lumânărilor nu pâlpâiau când trecea pe lângă candelabre. Şobolanii îl simţeau, îşi ridicau boturile mustăcioase, căscate şi stăteau în gardă. Dar nu se speriau. Îl cunoşteau.

În alcov mirosea a descântec şi a magie, a chihlimbar, a trandafiri şi a somn de femeie. Dar Fringilla nu dormea.

S-a aşezat pe pat, a dat la o parte pătura, l-a fermecat cu privirea şi i-a luat minţile.

— În sfârşit, eşti aici, i-a spus tolănindu-se. Mă cam neglijezi, vrăjitorule. Dezbracă-te şi hai fuga aici. Repede, dar foarte repede.

Magiciana a traversat rapid şi silenţios coridoarele. Nimeni n-a văzut-o, nimeni n-a auzit-o. Nici străjerii, nici lacheii şi nici pajii care moţăiau. Nici măcar flăcările lumânărilor nu pâlpâiau când trecea pe lângă candelabre. Şobolanii o auzeau, îşi ridicau boturile mustăcioase, căscate şi stăteau în gardă. Dar nu se speriau. O cunoşteau.

Trecea adesea pe acolo.

În palatul Beauclair era un coridor la capătul căruia se afla o odaie despre existenţa căreia nu ştia nimeni. Nici actuala stăpână a castelului, principesa Anarietta, nici prima stăpână a castelului, stră-stră-străbunica ei, principesa Ademarta. Nici faimosul arhitect, Piotr Faramond, care renovase clădirea din temelii, nici maeştrii care lucraseră după proiectul lui Faramond. De existenţa coridorului şi a odăii nu avea cunoştinţă nici măcar postelnicul Le Goff, despre care se credea că ştie totul despre Beauclair.

Coridorul şi odaia, camuflate de o iluzie, erau cunoscute doar de către primii constructori ai palatului, elfii. Iar mai târziu, când elfii n-au mai fost şi Toussaint a devenit principat, doar o mână de magicieni de la curtea princiară ştiau despre existenţa lor. Printre aceştia se afla maestrul Artorius Vigo, un venerabil specialist în toate tipurile de

iluzii. Iar tânăra sa nepoată, Fringilla, i-a moştenit talentul în iluzionism.

Traversând grabnic şi silenţios coridoarele palatului Beauclair, Fringilla s-a oprit în faţa unui perete gol, între două coloane decorate cu frunze de acantă. Cu o vrajă şoptită şi cu un gest rapid, peretele fals – o iluzie – a dispărut, dezvăluind un coridor care aparent ducea într-un punct mort. Totuşi, la capătul coridorului, era o altă uşă camuflată. Iar în spatele acestei uşi era o odaie întunecată.

Fringilla a intrat şi, fără a pierde timpul, a pornit telecomunicatorul. Oglinzile ovale, întunecate au scânteiat şi apoi au început să lumineze odaia, scoţând la iveală tapiserii antice, îngreunate de praf, atârnate pe pereţi. În oglindă a apărut o sală imensă, topită într-un subtil *chiaroscuro,* în care şedeau la o masă rotundă câteva femei. Nouă femei.

— Te ascultăm, domniţă Fringilla, a spus Filippa Eilhart. Ai vreo veste?

— Din păcate, nu, a răspuns Fringilla. Nimic de la ultima telecomunicaţie. Nimic din toate încercările de scanare.

— Nu e bine, a spus Filippa. Nu-ţi ascund faptul că ne bazam pe dumneata să găseşti ceva. Spune-ne, te rugăm… Măcar vrăjitorul s-a mai liniştit? Oare izbuteşti dumneata să-l mai ţii în Toussaint până în mai?

Fringilla a tăcut o clipă. Nu avea nici cea mai mică intenţie să-i spună Lojei că, numai în ultima săptămână, vrăjitorul o strigase de două ori cu numele Yennefer, iar asta în momente în care s-ar fi cuvenit cu prisosinţă să fie strigată pe numele ei. Cu toate acestea, Loja avea dreptul să pretindă adevărul din partea ei. Şi sinceritate. Şi câteva descoperiri folositoare.

— Nu, a spus ea în cele din urmă. Probabil că nu până în mai. Dar voi face tot ce îmi stă în putinţă pentru a-l ţine aici cât mai mult timp.

Korred era un monstru din înstărita familie de Strigiforme (qv), numit, în funcţie de zonă, şi korrigan, rutterkin, rumpelsztylc, retort sau mesmer. Nu se poate spune nimic despre el decât că, într-adevăr, ceva mai rău decât el nu există pe lumea aceasta. Este de o zgârcenie atât de diabolică şi de scârboasă, este aşa un pui de javră, încât n-o să amintim şi n-o să scriem aici despre obiceiurile sale şi nici măcar despre înfăţişarea lui, căci, cu adevărat vă spun: orice cuvânt este prea bun pentru acest pui de javră.

PHYSIOLOGUS

4

În marea sală a coloanelor din castelul Montecalvo se simţea un amestec de mirosuri de tapiserii vechi, lumânări afumate şi zece tipuri diferite de parfum. Zece parfumuri alese cu mare grijă de cele zece femei din jurul mesei de stejar, aşezate în jilţuri cu braţe sculptate în formă de sfinx.

În faţa sa, Fringilla Vigo o vedea pe Triss Merigold într-o rochie bleu, cu guler înalt. Lângă Triss stătea Keira Metz, care rămăsese în umbră. Cerceii ei enormi, cu citrin faţetat, străluceau în mii şi mii de reflexe, atrăgând privirile.

— Te rog să continui, domniţă Vigo, a invitat-o Filippa Eilhart. Suntem dornice să aflăm sfârşitul poveştii. Şi să luăm măsuri degrabă.

Filippa, în mod excepţional, nu purta bijuterii, în afară de o broşă camee imensă, din sardonix, prinsă de rochia ei vermilion. Fringilla auzise deja zvonul, ştia de la cine primise broşa şi pe cine reprezenta.

Şezând lângă Filippa Eilhart, Sheala de Tancarville era toată îmbrăcată în negru, doar uşor înviorată de scânteierile unor mici diamante. Margarita Laux-Antille purta o bijuterie din aur masiv, fără pietre, pe satinul vişiniu cu care era îmbrăcată, în timp ce Sabrina Glevissig avea coliere, cercei şi inele împodobite cu pietrele ei preferate de onix, asortate cu culoarea ochilor ei şi a rochiei.

De o parte şi de alta a Fringillei, se aflau cele două elfe, Francesca Findabair şi Ida Emean aep Sivney. Margareta Văilor arăta ca o regină, ca de obicei, chiar dacă în acea zi nici coafura, nici rochia ei carmin nu impresionau prin măreţia lor, iar în diademă şi în colier licăreau în nuanţe roşietice nu rubine, ci granate modeste, dar rafinate. Cât despre Ida Emean, ea era îmbrăcată în muselină şi tul, în tonuri de toamnă, ţesături atât de delicate şi de vaporoase, încât chiar şi curentul abia perceptibil creat de încălzirea centrală era suficient pentru a le face să se fluture şi să plutească precum anemonele.

Assire var Anahid, ca întotdeauna în ultima vreme,

stârnea admiraţie cu eleganţa sa modestă, dar distinsă. Pe micul decolteu al rochiei sale strâmte de un verde-închis, magiciana nilfgaardiană purta un caboşon de smarald, fixat într-o montură de aur, ce atârna de un lănţişor, de asemenea, din aur. Unghiile îngrijite, lăcuite cu un verde foarte închis, adăugau compoziţiei o notă de adevărată extravaganţă magică.

— Aşteptăm, domniţă Vigo, i-a reamintit, plină de nerăbdare, Sheala de Tancarville. Vremea trece.

Fringilla şi-a dres vocea.

— A venit şi luna decembrie, a spus ea, reluând povestea. A venit şi Yula, apoi Anul Nou. Vrăjitorul s-a mai calmat de-acum şi numele lui Ciri nu mai apare chiar în fiecare conversaţie. Ieşirile pentru vânarea monştrilor, pe care le întreprinde cu regularitate, par să-l absoarbă complet. Ei bine, aproape complet…

Şi-a dres vocea. I s-a părut că vede o strălucire de ură în ochii azurii ai lui Triss Merigold. Dar poate că erau doar reflexiile flăcărilor viguroase ale lumânărilor. Filippa a pufnit, jucându-se cu cameea.

— Te rog să nu fii reţinută, domniţă Vigo. Suntem între noi. Femeile ştiu pentru ce este sexul, pe lângă plăcere. Noi toate folosim acest instrument, dacă este necesar. Continuă, te rog.

— Cu toate că în timpul zilei păstrează o atitudine rezervată, de răbdare şi de mândrie, noaptea e cu totul şi cu totul în lesa mea, a continuat Fringilla. Îmi spune totul. Îmi omagiază feminitatea într-un mod foarte generos pentru vârsta lui, trebuie să recunosc. Şi apoi adoarme. În braţele mele, cu gura pe sânul meu. În căutarea unui surogat de dragoste maternă, pe care n-a cunoscut-o niciodată.

De data aceasta, era sigură – nu erau reflexiile luminii lumânărilor. *Ei bine, n-ai decât să mă invidiezi,* se gândi ea. *Invidiază-mă. Ai toate motivele.*

— L-am avut, a repetat ea, cu totul şi cu totul în lesa mea.

— Du-te înapoi la culcare, Geralt. Mai este până se luminează de ziuă, ce naiba!

— Am o întâlnire. Trebuie să mă duc la Pomerol.

— Nu vreau să te duci la Pomerol.

— Aşa am stabilit. Mi-am dat cuvântul. Ispravnicul podgoriei mă aşteaptă la poartă.

— Vânătorile astea de monştri ale tale sunt stupide şi fără sens. Ce vrei să demonstrezi ucigând încă un monstru din iad? Cât eşti de bărbat? Cunosc căi mai bune. Hai, du-te la culcare. Nu te duci la niciun Pomerol. Cel puţin, nu prea curând. Ispravnicul poate să mai aştepte. La urma urmei, cine este acest ispravnic? Eu vreau să fac dragoste cu tine.

— Iartă-mă. N-am timp. Mi-am dat cuvântul.

— Vreau să fac dragoste cu tine!

— Dacă vrei să-mi ţii companie la micul dejun, poţi începe să te îmbraci.

— Nu mă mai iubeşti, Geralt. Nu mă iubeşti? Răspunde-mi!

— Pune-ţi rochia gri perlată, cea cu garnitură de nurcă. Îţi şade foarte bine.

— Era cu totul şi cu totul sub vraja mea, îmi îndeplinea toate dorinţele, a repetat Fringilla. Făcea tot ce-i ceream să facă. Aşa a fost.

— Noi te credem, a spus Sheala de Tancarville. Continuă, te rog.

Fringilla a tuşit în pumn.

— Problema, a continuat ea, e la prietenii lui. Şleahta aceea ciudată, căreia îi spune companie. Cahir Mawr Dyffriyn aep Ceallach, care m-a privit şi chiar s-a înroşit de la strădania zadarnică de a-şi aminti. Dar el nu-şi putea aminti de mine, pentru că obişnuiam să merg la Darn Dyffra, castelul strămoşesc al bunicilor săi, pe când aveam doar şase sau şapte ani. Milva, fata aparent obraznică şi dură, dar pe care eu am prins-o de două ori bocind, pitită într-un colţ al grajdului. Angoulême, o fată vorbăreaţă. Şi Regis Terzieff-Godefroy, un personaj pe care nu reuşesc să-l descifrez. Întreaga şleahtă, toţi au o influenţă atât de

puternică asupra lui, încât nu pot s-o anihilez.

Ei bine, bine, s-a gândit ea, *nu mai ridicaţi aşa din sprâncene şi nu vă mai răsuciţi gura. Aşteptaţi. Încă n-am ajuns la finalul poveştii. Încă n-aţi aflat despre triumful meu.*

— În fiecare dimineaţă, a continuat ea, toată şleahta obişnuia să se adune în bucătărie, care se află la subsolul palatului Beauclair. Bucătarul îi îndrăgeşte tare mult, nu mi-e prea clar de ce. Întotdeauna le pregătea câte ceva, atât de îmbelşugat şi atât de delicios, încât micul dejun dura, de obicei, două sau, uneori, trei ore. De multe ori am luat masa cu ei, împreună cu Geralt. De acolo ştiu cât de absurd de banale erau conversaţiile lor.

În bucătărie păşeau sfios două găini, una neagră şi una porumbacă. Aruncând din când în când câte o privire lungă celor din şleahtă, care luau micul dejun, găinile ciuguleau firimiturile de pe podea.

Compania, ca în fiecare dimineaţă, s-a întâlnit în bucătăria palatului. Bucătarul îi îndrăgea – nu mi-e clar de ce – şi avea mereu ceva gustos pentru ei. În acea zi, erau ouă făcute scrob, cârnaţi, vinete împănate, pate de iepure, gâscă umplută şi cârnaţi albi cu salată de sfeclă şi ridiche plus un caş mare de capră. Toată suflarea mânca repede şi în tăcere. Cu excepţia lui Angoulême, care trăncănea întruna.

— Ascultaţi-mă ce vă spun eu, hai să facem un lupanar acilea. După ce ne rezolvăm ce-avem de rezolvat, ne-ntoarcem acilea şi facem un lupanar. Am aruncat o ocheadă prin târg. Au de toate. Numa’ frizerii am numărat vreo nouă şi sunt opt drogherii. Pe când lupanare nu-s, e numa’ unu şi ăla e împuţit, vai de capu’ lui, o latrină – vă spun eu –, nu lupanar. Nu-i concurenţă. Noi punem pe picioare unu’ de lux. Cumpărăm o casă cu etaj, frumos, cu o grădinuţă, frumos…

— Angoulême, ai milă.

— …Numa’ pentru muşterii cu dare de mână. Eu o să fiu codoaşa. Vă spun eu, o să facem o grămadă de parale şi o

să trăim ca boierii. Dup-aia, într-o bună zi, o să mă aleagă primar şi atunci să fiţi siguri că n-o să vă las eu de izbelişte, că, de-ndată ce mă aleg pe mine, eu vă aleg pe voi, că nu tre' să uiţi de unde-ai plecat.

— Angoulême, te-am rugat. Mănâncă nişte pâine cu pateu.

O clipă a domnit tăcerea.

— Ce ai de vânat astăzi, Geralt? Treabă grea?

— Martorii oferă descrieri contradictorii, a rostit vrăjitorul, ridicându-şi capul din strachină. Aşa că ar putea fi un priskirnik, adică o muncă destul de grea, sau un lăstun, adică mai puţin grea, ba chiar o muscă de cal, adică una mai uşoară. Poate chiar să fie mai degrabă uşoară, pentru că monstrul a fost văzut ultima dată anul trecut, de Lammas. Ar fi putut pleca din Pomerol peste şapte munţi şi şapte văi.

— Aşa să fie, a spus Fringilla, rozând un os de gâscă.

— Dar unde-o fi Jaskier? a întrebat brusc vrăjitorul. Nu l-am mai văzut de mult, tot ce-am mai aflat despre el a fost din baladele cântate prin târg.

— Nici noi nu ştim mai multe, a spus Regis, zâmbind cu buzele strânse. Ştim doar că poetul nostru se află acum în relaţii atât de familiare cu jupâneasa principesă Anarietta, încât îşi poate permite să i se adreseze cu un cognomen confidenţial chiar de faţă cu alţii. Îi spune Micuţa Nevăstuică.

— I se potriveşte perfect! a exclamat Angoulême cu gura plină. Chiar că principesa are nasu' ca nevăstuica. Ca să nu mai vorbim de dinţi.

— Nimeni nu este perfect, a spus Fringilla, mijindu-şi ochii.

— Zău aşa, sfânt adevăr!

Găinile, cea neagră şi cea porumbacă, deveniseră tot mai îndrăzneţe, astfel încât începuseră să ciugulească cizmele Milvei. Săgetătoarea le-a înjurat şi le-a dat afară energic, în şuturi.

Geralt o urmărea de multă vreme. Atunci s-a hotărât.

— Maria, i s-a adresat el grav, chiar aspru. Conversaţiile

noastre sunt departe de a fi serioase, ştiu asta, iar glumele noastre sunt departe de a fi destoinice. Dar nu trebuie să ne-o arăţi cu o expresie atât de acră. Ai păţit ceva?

— Sigur c-a păţit, i-a răspuns Angoulême.

Geralt s-a uitat aspru la ea, vrând s-o reducă la tăcere. Prea târziu.

— Dar ce ştiţi voi? Milva s-a ridicat brusc, aproape răsturnându-şi scaunul. Ce ştiţi, hm? Lua-v-ar naiba şi ciuma! Şi să mă pupaţi în cur toţi, toţi, aţi înţeles?

A înşfăcat ulcica de pe masă şi a turnat-o pe gât, apoi, fără să stea prea mult pe gânduri, a aruncat-o pe podea. Şi a fugit trântind uşa.

— Problema-i serioasă… a început Angoulême după un răstimp.

De data aceasta, vampirul a redus-o la tăcere.

— Problema este într-adevăr foarte serioasă. Cu toate acestea, nu mă aşteptam la o reacţie atât de extremă din partea săgetătoarei noastre. De obicei, reacţionezi în acest mod când eşti tu cel refuzat, nu atunci când tu refuzi.

— Ce tot îndrugaţi voi acolo verzi şi uscate? a rostit Geralt nervos. Hei? Oare chiar nu poate nimeni să-mi spună despre ce este vorba?

— Despre baronul Amadis de Trastamara.

— Vânătorul acela mofluz?

— Despre el, în persoană. I-a cerut mâna Milvei. Acum trei zile, în timpul unei partide de vânătoare. De o lună de zile îi tot dă târcoale, o tot invită la vânătoare…

— Acea vânătoare a fost acu’ două zile, a rânjit insolent Angoulême, arătându-şi dinţii. Au înnoptat în castelu’ de vânătoare, pricepeţi? Îmi pun capu’ rămăşag că…

— Mai taci odată, fato! Vorbeşte, Regis.

— El i-a cerut oficial şi ceremonios mâna. Milva l-a respins, se pare că destul de brutal. Baronul, cu toate că părea un bărbat rezonabil, s-a simţit jignit de respingerea ei, ca un băieţel, şi-a luat catrafusele şi a plecat imediat din Beauclair. Şi, de atunci, Milva umblă ca o curcă plouată.

— Suntem aici de prea multă vreme! a murmurat vrăjitorul. De prea multă vreme.

— Şi cine spune asta, mă rog? a întrebat Cahir, care tăcuse până în acel moment. Dar cine spune asta?

— Iertaţi-mă. Vrăjitorul s-a ridicat. Vom vorbi despre asta când mă întorc. Ispravnicul podgoriilor Pomerol mă aşteaptă. Şi punctualitatea este o virtute a vrăjitorului.

După ieşirea furtunoasă a Milvei şi plecarea vrăjitorului, restul companiei a continuat să mănânce micul dejun în tăcere. Prin bucătărie, păşeau temătoare două găini, una neagră şi cealaltă porumbacă.

— Am o problemă… a vorbit în cele din urmă Angoulême, ridicându-şi spre Fringilla privirea din blidul pe care îl ştergea de zor cu o coajă de pâine.

— Înţeleg. Magiciana a dat din cap. Nu este nimic grav. Când ai avut ultima menstruaţie?

— Ce vrei să spui cu asta? Angoulême s-a smucit brusc, speriind găinile. N-are nimic de-a face cu asta! E cu totu' altceva!

— Ei bine, te ascult.

— Geralt vrea să mă lase aici când va porni iar la drum.

— Oh.

— Spune-i, a pufnit Angoulême, că n-are dreptu' să mă pună în primejdie şi să mă bage în belele. Şi eu vreau să merg cu el…

— Oh.

— Nu mă întrerupe, bine? Vreau să merg cu Geralt pentru că numa' când sunt cu el nu mă tem de Fulko cel cu un Ochi c-o să mă prindă din nou, iar aici, în Toussaint…

— Angoulême, a întrerupt-o Regis. Vorbeşti în zadar. Domniţa Vigo te ascultă, dar nu te poate auzi. Doar un lucru o tulbură: plecarea vrăjitorului.

— Oh, a repetat Fringilla, întorcând capul spre el şi mijind ochii. Ce ai pomenit mai devreme, conaşule Terzieff-Godefroy? Plecarea vrăjitorului? Şi când o să pornească? Dacă mi-e îngăduit să ştiu.

— Poate nu azi, poate nu mâine, a răspuns blând vampirul. Dar, într-o bună zi, tot o să plece. Fără să rănească pe nimeni.

— Nu mă simt rănită, i-a răspuns Fringilla glacial. Desigur, dacă vă referiţi la mine. Revenind la tine, Angoulême, te asigur că voi vorbi cu Geralt despre plecarea din Toussaint. Îţi garantez că vrăjitorul va afla părerea mea despre această chestiune.

— Sigur, desigur, a pufnit Cahir. Oare de unde am ştiut că vei răspunde aşa, domniţă Fringilla.

Magiciana l-a privit lung.

— Vrăjitorul, a spus ea după un răstimp, nu trebuie să părăsească Toussaint. Nimeni dintre cei care-i vor binele nu ar trebui să-l îndemne spre aşa ceva. Unde i-ar fi lui mai bine decât aici? Se lăfăie în lux. Are monştri, pe care îi vânează şi câştigă destul de bine din asta. Prietenul şi camaradul său de arme este favoritul principesei care guvernează aici, principesa însăşi îl preţuieşte. Mai cu seamă datorită acelui succub care bântuia alcovurile. Da, da, conaşilor. Anarietta, împreună cu toate coniţele nobile din Toussaint, de altfel, îi sunt extrem de recunoscătoare vrăjitorului. Succubul a încetat să mai bântuie, de parcă l-ar fi înghiţit pământul. Aşa că jupânesele din Toussaint au pus mână de la mână şi au adunat o recompensă specială, care va fi depusă zilele acestea în contul vrăjitorului din banca Cianfanelli, sporind astfel averea pe care vrăjitorul şi-a încropit-o.

— Un gest foarte frumos din partea nobilelor jupânese. Regis nu şi-a lăsat în jos privirea. Şi răsplata este binemeritată. Nu este uşor să pui capăt bântuirii succubului. Poţi să mă crezi pe cuvânt, domniţă Fringilla.

— Cred. Dar, apropo, unul dintre străjerii palatului susţine că a văzut iar succubul. Noaptea, pe un balcon din Turnul Karobertei, în compania altei arătări. Aparent, un vampir. Ambii demoni mergeau ca la plimbare, străjerul a jurat că arătau ca nişte prieteni. Ştii mai multe despre asta, conaşule Regis? Aveţi habar cum se poate explica?

— Nu. Regis nici măcar nu a clipit. N-avem habar. Există lucruri în cer şi pe pământ la care filosofii nici n-au visat.

— Cu siguranţă, există astfel de lucruri, a fost de acord Fringilla clătinând din cap. Dar în ceea ce priveşte

presupusa plecare a vrăjitorului, ştiţi cumva mai multe? Căci mie, vedeţi, nu mi-a spus nimic despre aceste intenţii, cu toate că, de obicei, îmi spune totul.

— Sigur că da, a pufnit Cahir.

Fringilla nu l-a luat în seamă.

— Conaşule Regis?

— Nu, a zis vampirul după o clipă de tăcere. Stai liniştită, te rog, domniţă Fringilla. Vrăjitorul nu ne acordă mai multă afecţiune sau încredere decât dumitale. Nu ne şopteşte la ureche niciun secret pe care să-l ascundă de dumneata.

— Atunci, i-a replicat Fringilla calmă, de unde şi până unde veştile acestea despre plecarea lui?

— Ei bine, asta e. Nici de data aceasta pleoapele vampirului nu s-au clintit. Ca să preluăm expresia atât de plină de farmecul tineresc al dragii noastre Angoulême: într-o bună zi, o să trebuiască fie să faci un rahat, fie să ieşi din latrină. Cu alte cuvinte…

— Păstrează pentru dumneata restul cuvintelor, l-a întrerupt brusc Fringilla. Au fost de-ajuns acestea pline de farmec de mai devreme.

Preţ de o clipă îndelungată a domnit tăcerea. Cele două găini se fâţâiau încoace şi-ncolo şi ciuguleau tot ce puteau. Angoulême şi-a şters cu mâneca nasul pătat de sfeclă roşie. Vampirul cel cufundat în gânduri se juca alene cu o bucată de cârnat.

Fringilla a rupt în sfârşit tăcerea.

— Mulţumită mie, Geralt a descoperit originile lui Ciri, intrigile şi enigmele genealogiei sale, cunoscute doar de o mână de persoane. Mulţumită mie, ştie ceva ce nu avea habar acum un an. Mulţumită mie, dispune de informaţie, iar informaţia este o armă. Mulţumită mie şi protecţiei mele magice, este ocrotit de scanări dăunătoare, precum şi de vrăjmaşi ascunşi. Mulţumită mie şi magiei mele, nu-l mai doare genunchiul şi îl poate îndoi. La gât poartă un medalion făcut din iscusinţa mea, poate nu la fel de bun ca originalul vrăjitoresc, dar tot este ceva decât deloc. Mulţumită mie şi numai mie, fie că va fi primăvară sau vară, fiind informat, asigurat, sănătos, pregătit şi înarmat, va fi în

stare să-şi înfrunte duşmanii. Dacă vreunul dintre cei prezenţi a făcut pentru Geralt mai mult sau i-a dat mai mult, să spună. Îi voi aduce un omagiu cu cea mai mare plăcere.

Nimeni nu a scos nicio vorbă. Găinile ciuguleau ciubotele lui Cahir, dar tânărul nilfgaardian nu le dădea nicio atenţie.

— Cu siguranţă, a spus el cu sarcasm, nimeni nu i-a dat mai mult lui Geralt decât dumneata.

— Oare de unde am ştiut că vei răspunde aşa?

— Nu este vorba despre asta, domniţă Fringilla, a început vampirul.

Magiciana nu l-a lăsat să termine:

— Atunci, despre ce? l-a întrebat ea sfidător. Că este cu mine? Că ne unesc anumite sentimente? Că nu vreau să plece de aici acum? Că nu vreau să fie măcinat de sentimentul de vinovăţie? Acelaşi sentiment de vinovăţie, aceeaşi ispăşire care vă împinge s-o luaţi din loc?

Regis tăcea. Nici Cahir nu vorbea. Angoulême se uita, evident, fără să înţeleagă mare lucru.

— Ce ţi-e scris în frunte ţi-e pus. Dacă aşa îi este scris lui Geralt, s-o găsească pe Ciri, a spus în cele din urmă magiciana, aşa se va întâmpla. Indiferent dacă vrăjitorul se duce la munte sau rămâne în Toussaint. Destinul îi urmăreşte pe oameni. Nu invers. Înţelegeţi? Înţelegi, conaşule Regis Terzieff-Godefroy?

— Mai bine decât crezi, domniţă Vigo. Vampirul a învârtit între degete o feliuţă de cârnat. Dar, pentru mine – să-mi fie cu iertare –, destinul nu este o carte scrisă de mâna Marelui Demiurg, nici voia Cerului, nicio sentinţă irevocabilă emisă de nu ştiu ce providenţă, ci rezultatul mai multor fapte, evenimente şi acţiuni care aparent nu au nimic în comun. Aş înclina să fiu de acord cu dumneata, că destinul îi urmăreşte pe oameni… şi nu numai pe oameni. Cu toate acestea, nu sunt convins de ideea că reciproca nu poate fi valabilă. Deoarece o astfel de părere nu este decât un fatalism confortabil, este un imn închinat lenei şi apatiei, pufului din aşternut şi captivităţii poalelor călduroase ale domniţelor. Pe scurt: o viaţă într-un vis. Iar viaţa, domniţă

Vigo, poate fi un vis şi se poate termina cu un vis... Dar este un vis pe care trebuie să-l visezi activ. Prin urmare, coniţă Vigo, drumul ne aşteaptă.

— Drum bun! a rostit Fringilla ridicându-se aproape la fel de violent cum o făcuse şi Milva mai devreme. Vă rog frumos! În trecători vă aşteaptă zăpada, îngheţul şi destinul. Şi acea ispăşire de care aveţi atâta nevoie. Drum bun şi cale bătută! Dar vrăjitorul rămâne aici. În Toussaint! Cu mine!

— Cred că te înşeli, domniţă Vigo, i-a spus calm vampirul. Visul pe care îl trăieşte vrăjitorul este, îl recunosc cu o reverenţă, un vis minunat şi seducător. Dar orice vis, dacă e visat prea mult, se transformă într-un coşmar. Şi te trezeşti din el ţipând.

Cele nouă femei, aşezate la uriaşa masă rotundă din castelul din Montecalvo, şi-au aţintit privirea asupra Fringillei Vigo. Asupra Fringillei, care deodată a început să se bâlbâie.

— Geralt a plecat spre podgoria Pomerol pe opt ianuarie dimineaţa. Şi s-a întors... cred că pe opt noaptea... Sau pe nouă dimineaţa... Nu mai ştiu... nu sunt sigură...

— Mai precis, i-a cerut Sheala din Tancarville, cu o voce blândă. Te rugăm, mai precis, domniţă Vigo. Şi, dacă există vreun fragment din povestire care îţi face rău, te rugăm să-l sari, pur şi simplu.

Prin bucătărie, păşind precaut, găina porumbacă umbla de colo până colo. Mirosea a supă de găină.

Uşa s-a deschis cu un bubuit. Geralt a dat buzna în bucătărie. Faţa îi era înroşită de vânt, avea vânătăi şi o crustă neagră-violetă de sânge închegat.

— Hai, companie, ne strângem catrafusele! a anunţat el fără niciun preambul. Ne luăm tălpăşiţa! Într-un ceas, nicio clipă mai târziu, vreau să vă văd pe toţi pe dealul din spatele târgului, acolo unde-i columna. Cu desagile în şa, gata de un drum lung şi anevoios.

Le-a fost de-ajuns. De parcă ar fi aşteptat această veste

de multă vreme, de parcă ar fi fost pregătiţi de-o veşnicie.

— Cât ai zice peşte! a strigat Milva, sărind în sus. Eu sunt gata şi într-o jumătate de ceas!

— Şi eu. Cahir s-a ridicat, a aruncat lingura şi s-a uitat cu atenţie în ochii vrăjitorului. Dar aş dori să ştiu despre ce anume este vorba. Vreun capriciu? Vreo sfadă între iubiţei? Sau chiar plecăm?

— Chiar plecăm. Angoulême, ce-i cu mutra aia?

— Geralt, eu…

— Nu te teme, nu te părăsesc. M-am răzgândit. Trebuie să am grijă de tine, mucoaso, nu trebuie să te scap din ochi. Haideţi, am spus, umpleţi-vă desagile şi pe cai cu ele. Şi porniţi pe rând, unul câte unul, aşa ca să nu daţi de bănuit, ieşiţi din târg până la columnă. Ne întâlnim acolo peste un ceas.

— Negreşit, Geralt! a strigat Angoulême. La naiba, în sfârşit!

Cât ai clipi din ochi, doar Geralt a rămas în bucătărie şi găina porumbacă. Şi vampirul, continuând să-şi soarbă liniştit supa cu găluşte.

— Aştepţi o invitaţie specială? l-a întrebat rece vrăjitorul. De ce mai stai? În loc să-ţi încarci catârul Draakul? Şi să-ţi iei rămas-bun de la succub?

— Geralt, i-a spuse Regis calm, luând cu lingura din strachină. Ca să-mi iau rămas-bun de la succub îmi ia la fel de mult timp cât îţi ia şi ţie ca să-ţi iei rămas-bun de la bruneta ta. Presupun că tu şi bruneta ta aveţi de gând să vă luaţi rămas-bun. Şi acum, fie vorba între noi: pe tineri poţi să-i trimiţi să-şi strângă catrafusele cu urlete şi îmbrânceli. Eu merit ceva mai mult, măcar că-s mai vârstnic. Te rog, câteva cuvinte de lămurire.

— Regis…

— Lămureşte-mă, Geralt. Cu cât începi mai repede, cu atât mai bine. Te ajut eu. Ieri-dimineaţă, aşa cum fusese stabilit, te-ai întâlnit la poartă cu ispravnicul podgoriei Pomerol…

Alcides Fierabras, ispravnicul cu barbă neagră al

podgoriei Pomerol, pe care Geralt îl întâlnise la „Fazanerie” în ajunul Yulei, îl aştepta acum la poartă cu o catârcă îmbrăcată şi echipată de parcă ar fi plănuit să facă o călătorie hăt, hăt, departe, spre meleaguri îndepărtate, la capătul lumii, până la Poarta Solveiga şi trecătoarea Elskerdeg.

— Ei bine, nu este chiar atât de aproape, a răspuns el la comentariul aspru al lui Geralt. Pentru dumneata, care vii din lumea largă, conaşule, micul nostru Toussaint pare un cătun pierdut în care poţi s-arunci pălăria dintr-un hotar într-altul, chiar una uscată. Dar te înşeli. Ca să ajungem la podgoria Pomerol, pentru că acolo ne îndreptăm, avem o bucată bună de drum de mers. E mare lucru dacă ajungem până la prânz.

— Atunci, n-am făcut bine că ne-am urnit atât de târziu, a remarcat vrăjitorul sec.

— Da, poate că da, a spus Alcides Fierabras, aruncându-i o privire şi suflându-şi mustaţa. Dar nu ştiam că vă număraţi printre cei care sunt dispuşi să se trezească în zori. Căci pe-aici mai rar întâlneşti aşa ceva printre marii jupâni.

— Nu sunt un mare jupân. Hai să purcedem spre Pomerol, conaşule ispravnic, să nu mai pierdem vremea cu flecăreala.

— Mi-ai luat vorba din gură.

Pentru a scurta calea, au traversat târgul. La început, Geralt a vrut să protesteze, se temea că se vor înfunda în vreo uliţă aglomerată, necunoscută lui. Dar se părea că ispravnicul Fierabras cunoştea perfect târgul şi ştia ce uliţe erau pustii la acea vreme. Au purces grabnic şi fără peripeţii.

Intrând în piaţă, au trecut pe lângă un eşafod. Şi pe lângă un ştreang, în care atârna un bărbat.

— E cam primejdios să compunem rime şi să cântăm melodii, a spus ispravnicul clătinând din cap. Mai cu seamă în public.

— Aici aveţi instanţe severe, a spus Geralt, care a înţeles despre ce era vorba. În altă parte, pentru un pamflet ajungi

cel mult la stâlpul infamiei.

— Depinde de persoana vizată de pamflet, a apreciat sec Alcides Fierabras. Şi cum rimează. Principesa noastră este bună şi drăguţă, dar când o calci pe coadă…

— Cântecele, pentru a-l cita pe un cunoscut de-al meu, nu pot fi înăbuşite.

— Cântecele, nu. Dar cântăreţul, fără doar şi poate.

Au traversat târgul şi au ieşit prin Poarta Dogarilor chiar în valea Blessure, ale cărei cascade tunau şi spumegau năvalnic. Pe câmpuri, zăpada mai persista doar între brazde şi în rigole, dar era destul de frig.

Pe drum, au fost depăşiţi de o procesiune de călăreţi, care se îndreptau, cu siguranţă, spre trecătoarea Cervantes, spre turnul de strajă Vedette. Au umplut totul în jur de culoare prin grifonii, leii, inimile, crinii, stelele, crucile şi alte însemne heraldice pictate pe scuturi şi brodate pe mantale şi valtrapuri. Copitele duduiau, stindardele fluturau în vânt, voci puternice cântau melodia stupidă despre soarta cavalerului şi a mândruţei sale, care, în loc să-l aştepte, se măritase cu altcineva.

Geralt a urmărit cu privirea procesiunea. Văzându-i pe cavalerii rătăcitori şi-a amintit de Reynart de Bois-Fresnes, care tocmai îşi încheiase misiunea şi s-a dus să se recreeze în braţele drăguţei sale, al cărei soţ, un negustor, nu se întorsese acasă de zile bune, cu siguranţă, prins pe drum de râuri umflate, păduri pline de animale sălbatice şi alte forţe ale naturii. Vrăjitorului nici nu-i trecuse prin gând să-l smulgă pe Reynart din îmbrăţişările drăguţei sale, dar a regretat sincer că nu şi-a amânat contractul cu podgoria Pomerol. Se împrietenise cu cavalerul, îi lipsea compania lui.

— Să-i dăm bătaie, conaşule vrăjitor.

— Să-i dăm bătaie, conaşule Fierabras.

Au urmat drumul principal în amontele râului. Blessure se răsucea şi şerpuia, dar erau poduri cu nemiluita, aşa că n-a fost nevoie de ocolişuri.

Din nările catârcei şi ale Babuşcăi ieşeau aburi.

— Ce părere ai, conaşule Fierabras, mai durează mult

iarna asta?

— A fost un ger năprasnic în Saovine. Şi, cum se spune în norod: „Dacă-i ger în Saovine, ia-ţi izmenele pe tine.”

— Înţeleg. Dar viile dumitale? N-au de suferit din cauza frigului?

— A fost şi mai frig.

Au înaintat în tăcere.

— Ia te uită, a spus Fierabras arătând cu un gest larg. Acolo, în vale, se află satul Şanţul Vulpii. Pe câmpurile acelea, minunea minunilor, cresc oale.

— Poftim?

— Oale de lut. Ele sunt zămislite din pântecele pământului, din senin, doar prin măiestria naturii, fără nicio intervenţie umană. Aşa cum prin alte părţi cresc cartofi sau napi, în Şanţul Vulpii cresc oale. De toate felurile şi formele.

— Într-adevăr?

— Pe sănătatea mea! Din acest motiv, Şanţul Vulpii este înfrăţit cu satul Dudno din Maecht. Întrucât acolo, după cum umblă vorba, răsar din pământ capace de oale.

— De toate tipurile şi formele?

— Ai nimerit-o, conaşule vrăjitor. La ţanc.

Au mers mai departe. În linişte. Blessure huruia şi spumega printre stânci.

— Iar acolo, priveşte, conaşule vrăjitor, sunt ruinele vechiului burg Dun Tynne. Dacă e să dăm crezare legendei, burgul a fost martorul unor scene cumplite. Walgerius, poreclit şi Mânăgrea, şi-a ucis sângeros, în chinuri groaznice, soţia necredincioasă, ibovnica, mama, sora şi fratele. Şi apoi s-a aşezat şi a început să bocească, nimeni nu ştie de ce…

— Am auzit de asta.

— Deci ai mai fost pe-aici?

— Nu.

— Aha. Înseamnă că legenda a ajuns departe.

— Ai nimerit-o, conaşule ispravnic. La ţanc.

— Dar acolo, a întrebat vrăjitorul arătând cu braţul,

turnuleţul acela zvelt de acolo, din spatele burgului? Ce este acolo?

— Acolo? Este un templu.

— Închinat cărei divinităţi?

— Dar cine-şi mai aminteşte de asta?

— De fapt, cine să-şi mai amintească?

Pe la amiază, au văzut podgoriile întinse pe versanţii dealurilor care se înclinau uşor spre Blessure, cândva acoperită cu viţă-de-vie tăiată regulat, acum jalnic de schilodită şi golaşă. În vârful dealului celui mai înalt se înălţau spre cer, biciuite de vânt, turnurile, donjonul cel mare şi barbacana castelului Pomerol.

Geralt a observat că drumul care ducea spre castel era bătătorit, înţesat cu urme de copite şi de roţi, în aceeaşi măsură ca drumul principal; era clar că adesea musafirii îl foloseau ca pe o scurtătură până la castel. S-a abţinut să pună întrebări până în momentul în care a observat la poalele castelului vreo cincisprezece care acoperite cu prelate, vehicule solide şi robuste utilizate pentru transporturi lungi.

— Negustori, i-a explicat ispravnicul când a fost întrebat. Târguiesc vin.

— Negustori? a întrebat Geralt surprins. Cum aşa? Am crezut că trecătorile din munţi sunt blocate din cauza căderilor de zăpadă şi Toussaint este izolat de lume. Atunci, cum au ajuns negustorii aici?

— Nu există drumuri proaste pentru negustori, cel puţin pentru cei care îşi iau în serios meseria, a spus Fierabras serios. Conaşule vrăjitor, ei au acest principiu: dacă îţi scânteiază un scop, găseşti şi calea către el.

— Sigur. Un principiu admirabil, demn de a fi urmat în orice situaţie.

— Fără doar şi poate. Dar, ce-i drept, unii negustori sunt aici încă din toamnă, neputând pleca. Cu toate acestea, nu se descurajează şi nu-şi bat capul, se pare că-şi spun, ei bine, pe de altă parte, o să fim primii aici la primăvară, înainte să apară concurenţa. Ei numesc asta gândire

pozitivă.

— Iată alt principiu, a spus Geralt clătinând din cap, căruia n-ai ce să-i obiectezi. Dar altceva mă intrigă, conaşule ispravnic. De ce aceşti negustori stau în pustietate, şi nu în Beauclair? Oare principesa nu este dispusă să le ofere ospitalitate? Poate că are vreun dinte împotriva negustorilor?

— Nicidecum, a răspuns Fierabras. Principesa îi pofteşte, dar ei refuză politicos. Şi se aciuiază şi ei pe unde pot, pe lângă podgorii.

— De ce?

— În Beauclair, spun ei, nu există nimic altceva în afară de ospeţe, baluri, petreceri, băutură şi aventuri amoroase. Acolo omul, spun ei, nu face altceva decât să lenevească, să piardă vremea, să lâncezească, în loc să se gândească la negustorie. Trebuie să se gândească la ceea ce contează cu adevărat. La scopul care îi scânteiază. Neobosit. Fără să-şi irosească vremea cu cine ştie ce fleacuri. Atunci şi numai atunci, găseşte calea către scop şi-l atinge.

— Într-adevăr, conaşule Fierabras, a fost de acord vrăjitorul încet. Sunt încântat de călătoria noastră. Conversaţia noastră mi-a fost de mare ajutor. Chiar foarte mare.

Contrar aşteptărilor vrăjitorului, nu s-au dus la castelul Pomerol, ci puţin mai departe, pe o culme de pe cealaltă parte a văii, unde se afla un alt castel mai mic şi neîngrijit. Se numea Zurbarràn. Geralt aştepta cu nerăbdare să-şi înceapă treaba pentru că, sumbru şi năruit, Zurbarràn avea aerul unei ruine bântuite, cu siguranţă, încărcat de magie, diverse minunăţii şi monştri.

În interior, în curte, în loc de minunăţii şi monştri, a dat peste cincisprezece bărbaţi captivaţi de preocupări magice, cum ar fi rostogolirea unor butoaie, bătutul doagelor şi al cuielor în scânduri. Mirosea a lemn proaspăt, a tei verde, a pisică, a vin fermentat şi a supă de mazăre. Aceasta le-a fost servită numaidecât.

Flămânziţi de pe drum, de vânt şi de frig, vrăjitorul şi

Fierabras mâncau cu lăcomie, în tăcere. Le ţinea companie un subordonat al ispravnicului, care îi fusese prezentat lui Geralt sub numele de Szymon Gilka. Două fete blonde, cu cosiţe lungi de cel puţin doi coţi, îi serveau cu bucate. Ambele i-au aruncat o privire atât de elocventă vrăjitorului, încât Geralt a decis să se apuce cât mai curând de treabă.

Szymon Gilka nu-l văzuse pe monstru. Ştia cum arată doar din auzite.

— Cică era negru, negru ca smoala, bre, da', când s-o târât de-a lungu' zidurilor, puteai să vezi cărămizile de sub el. Era ca piftia asta, vezi 'mneata, conaşule vrăjitor, sau – să-mi fie cu iertare – ca un fel de muci. Şi avea labe lungi şi subţiri, să tot fi fost vreo opt sau chiar mai multe. Şi Yontek stătea acolo-ncremenit, stătea şi se zgâia, până când în sfârşit şi-o revenit şi o ţipat ca din gură de şarpe: „Piei, du-te de-aici!" Şi apoi o adăugat: „Dă-ţi duhu', pui de javră!" Apoi monstru' – hop, hop, ţop! – o sărit în gol şi o dispărut. L-o înghiţit iadu'. Ş-atuncea or venit flăcăii şi or spus: fiindcă bântuie monstru', daţi-ne, bre, un spor pentru condiţiile de muncă dăunătoare sănătăţii, altminteri, o să ne plângem la breaslă. Şi le-am răspuns că mă doare-n cot de breasla lor.

— Când a fost văzut monstrul ultima dată? l-a întrerupt Geralt.

— Să tot fie vreo trei săptămâni, bre. Nu cu mult înainte de Yula.

— Ai spus că era înainte de Lammas, a spus vrăjitorul privindu-l pe ispravnic.

Alcides Fierabras s-a învăpăiat în locurile neacoperite de barbă. Gilka a pufnit.

— Eh, conaşule ispravnic, se vede, bre, că nu prea te ocupi cu isprăvnicia, tre' să vii mai des pe-aici şi să nu mai lustruieşti atâta cu curu' scaunu' din birou' din Beauclair. Eu aşa mă gândesc, bre…

— Nu-mi pasă ce gândeşti, l-a întrerupt Fierabras. Vorbeşte despre monstru, mai bine.

— Da' am vorbit cu prisosinţă despre el. Am spus tot ce s-o-ntâmplat, bre.

— N-au fost victime? Nimeni n-a fost atacat?

— Nu. Da' anu' trecut un flăcău o dispărut fără urmă. Unii spun că monstru' l-o târât în prăpastie şi i-o luat viaţa. Alţii că monstru' n-o avut nicio legătură cu flăcău', bre, că el şi-o pus capăt zilelor, pur şi simplu, de bunăvoie şi nesilit de nimeni, din cauza datoriilor şi a elementarei. Pentru că – să-mi fie cu iertare –, bre, da' el o jucat din greu barbut şi pe deasupra o mai şi lăsat-o grea pe fata morarului, iar fata morarului o alergat la tribunal, iar instanţa i-o poruncit flăcăului să-i plătească pensie elementară…

— Monstrul n-a mai atacat pe nimeni altcineva? l-a întrerupt Geralt implacabil. Nu l-a mai văzut nimeni altcineva?

— Nu.

Una dintre fete, turnându-i vrăjitorului în ulcică vin de-al locului, i-a atins urechea cu sânul şi apoi i-a făcut cu ochiul încurajator.

— Hai să mergem, a spus Geralt repede. N-are rost să pierdem vremea cu trăncăneala. Duceţi-mă la crame.

Cum s-a dovedit, din păcate, amuleta Fringillei nu a împlinit speranţele puse în ea. Geralt nu crezuse nici măcar o clipă că crisoprazul şlefuit, încastrat în argint, ar înlocui perfect medalionul său de vrăjitor, cu cap de lup. Până la urmă, Fringilla nu-i promisese deloc aşa ceva. Dar îl asigurase – şi încă cu mare convingere – că, odată ce va intra în armonie cu psihicul purtătorului, amuleta va dobândi diverse abilităţi, inclusiv pe cea de avertizare asupra pericolului.

Cu toate acestea, fie că vraja Fringillei a eşuat lamentabil, fie că Geralt şi amuleta au avut opinii diferite despre ceea ce însemna un pericol, crisoprazul a început să vibreze abia perceptibil atunci când, îndreptându-se spre crame, le-a tăiat calea un motan roşcovan, mare, care defila cu coada în sus. În schimb, motanul a primit, probabil, nişte semnale de la amuletă, întrucât a pufnit, a sărit în sus şi a mieunat sfredelitor.

În timp ce vrăjitorul cobora în pivniţe, medalionul a vibrat

într-un mod iritant, chiar dacă erau subsoluri uscate, ordonate şi curate, unde singura ameninţare era vinul din butoaiele imense. Cei care, pierzându-şi stăpânirea de sine, ar fi stat prea mult cu gura căscată la cep ar fi riscat doar o mahmureală grea. Nimic altceva.

Pe de altă parte, medalionul nu a vibrat când Geralt a părăsit partea vizitată din subsol şi s-a aventurat mai adânc, de-a lungul scărilor şi al tunelurilor. Vrăjitorul realizase de ceva vreme că sub aproape toate beciurile din Toussaint se întindeau minele străvechi. Când viţa-de-vie plantată începuse să dea roade şi să ofere profituri mai bune, activitatea minieră a fost oprită şi minele abandonate, iar coridoarele şi pasajele fuseseră parţial adaptate la beciuri şi crame. Castelele din Pomerol şi Zurbarràn erau situate deasupra unei vechi mine de şist, pline de tuneluri şi gropi; nu era nevoie decât de o clipă de neatenţie ca să cazi şi să te alegi cu oasele rupte. Unele excavaţii erau acoperite cu scânduri putrede care, fiind presărate cu pulbere de şist, cu greu puteau fi deosebite de podea. Avansarea imprudentă pe asemenea scânduri era periculoasă şi medalionul ar fi trebuit să-l avertizeze pe vrăjitor. Dar nu a făcut-o.

Nu l-a avertizat nici atunci când, la vreo zece paşi în faţa lui Geralt, a ţâşnit din maldărul de resturi de şist o formă cenuşie nedesluşită, care a început să râcâie podeaua galeriei cu ghearele, a făcut un salt sălbatic, urlând tânguitor, iar apoi, şuierând şi chicotind, a fugit şi s-a strecurat într-una dintre crăpăturile căscate în zid.

Vrăjitorul a înjurat. Jucăria magică reacţiona doar la motanii roşcovani, şi nu la gremlini. *Las' că stau eu de vorbă cu Fringilla despre asta,* se gândi el pe când se apropia de crăpătura prin care dispăruse monstruleţul.

Amuleta începuse să vibreze puternic.

La ţanc, s-a gândit Geralt. Dar apoi s-a gândit mai bine. Până la urmă, probabil că medalionul nu era chiar atât de prost. De obicei, tactica preferată a gremlinului era să fugă, aşteptându-şi urmăritorul în ambuscadă, pentru a-l zgâria apoi violent cu ghearele ascuţite ca secera. Poate că

gremlinul îl aştepta acolo, în întuneric, iar medalionul îi semnalase acest lucru vrăjitorului.

A aşteptat mult, ţinându-şi respiraţia şi ciulindu-şi urechile. Amuleta i se sprijinea calmă şi fără viaţă pe piept. O duhoare neplăcută ieşea din crăpătură. Dar era o tăcere de mormânt. Şi niciun gremlin nu ar fi putut s-o îndure atâta vreme.

Fără să stea pe gânduri, Geralt s-a strecurat prin crăpătură şi a înaintat în patru labe, zgâriindu-şi spinarea de stânca aspră. Nu a mers departe.

S-a auzit un scrâşnet şi un pârâit, pământul s-a crăpat şi vrăjitorul a căzut împreună cu câteva chintale de nisip şi pietriş. Din fericire, n-a căzut la adâncime prea mare, căci dedesubt nu era un puţ fără fund, ci o galerie subterană. Geralt a ţâşnit apoi şi s-a prăbuşit pe o grămadă de lemne putrede. A scuturat din cap, a scuipat şi a lansat o înjurătură vulgară. Amuleta vibra constant, zbătându-i-se pe piept ca o vrabie ascunsă sub haine. Vrăjitorul s-a abţinut să nu-l smulgă şi să nu-l arunce. În primul rând, se gândea că Fringilla s-ar fi înfuriat. În al doilea rând, pasămite, crisoprazul ar avea şi alte puteri magice. Iar Geralt spera că acestea se vor dovedi mai eficiente.

Când a dat să se ridice, a pus mâna pe rotunjimea unui craniu. şi a înţeles că ceea ce zăcea sub el nu era sub nicio formă o grămadă de lemne.

S-a ridicat şi a cercetat în grabă movila de oase. Toate erau omeneşti. Toţi acei oameni fuseseră, pesemne, încătuşaţi şi dezbrăcaţi în momentul morţii. Oasele erau zdrobite şi muşcate. Când au fost muşcate, probabil că oamenii erau deja morţi. Dar nu era sigur.

Din galerie a ieşit printr-un coridor lung, drept, ca o săgeată. Peretele de ardezie era şlefuit şi lustruit, nu mai arăta ca o mină.

Deodată, a ieşit într-o cavernă imensă al cărei tavan era cufundat în beznă. În mijlocul acesteia se afla o groapă neagră gigantică, fără fund, deasupra căreia era suspendat un podeţ de piatră construit într-un filigran periculos de fragil.

Apa picura din pereţi, răsunând cu ecou. Din prăpastie veneau o răcoare şi o duhoare teribilă. Amuleta rămânea liniştită. Precaut şi concentrat, Geralt a păşit pe podeţ, încercând să rămână departe de balustradele năruite.

La celălalt capăt al podeţului, se afla un alt coridor. Pe pereţii săi netezi, vrăjitorul a observat nişte suporturi ruginite pentru torţe. Erau şi nişte nişe, unele dintre acestea adăposteau statui de gresie, însă apa picurată de-a lungul anilor le erodase şi le transformase în bolovani fără formă. De asemenea, în pereţi erau încorporate plăci cu basoreliefuri. Din cele meşteşugite din materiale mai rezistente se mai distingea câte ceva. Geralt a recunoscut o femeie cu coarne în formă de semilună, un turn, o rândunică, un mistreţ, un delfin, un unicorn.

A auzit o voce.

S-a oprit, ţinându-şi respiraţia.

Amuleta a vibrat.

Nu. Nu era o iluzie, nu era pârâitul şisturilor care crăpau şi nici ecoul apei care picura. Era un glas uman. Geralt şi-a închis ochii, şi-a ascuţit auzul. L-a localizat.

Glasul, vrăjitorul ar fi pus rămăşag pe capul său, venea dinspre următoarea nişă, din spatele statuii deformate, dar nu până-ntr-atâta încât să-şi fi pierdut formele generoase, feminine. De data aceasta, medalionul a fost la înălţimea situaţiei. A fulgerat şi, deodată, Geralt a văzut o reflexie metalică pe perete. A cuprins statuia diformă într-o îmbrăţişare puternică şi a întors-o brusc. Aceasta a scârţâit şi întreaga nişă s-a rotit pe balamale de oţel, dezvăluind o scară care urca în spirală.

Glasul a răsunat din capul scării. Geralt nu a stat mult timp pe gânduri. Odată ajuns sus, a dat de o uşă care s-a deschis fără să opună rezistenţă şi chiar fără să scârţâie. Dincolo de uşă era o cămăruţă cu tavan boltit. Din pereţi ieşeau patru tuburi imense de aramă, ale căror capete semănau cu nişte trâmbiţe. În mijloc, între cele patru trâmbiţe, era un jilţ pe care şedea un schelet. Pe craniu purta rămăşiţele unei berete care îi alunecase până la dantură, zdrenţele de pe trup erau vestigii ale unor

veşminte odinioară luxoase, în jurul gâtului îi atârna un lanţ de aur, iar picioarele, mâncate cu râvnă de şobolani, erau încălţate cu ciubote cu vârfuri ascuţite.

Dintr-una dintre trâmbiţe a răsunat un strănut atât de tare şi de neaşteptat, încât vrăjitorul a sărit în sus. Apoi cineva şi-a suflat nasul, iar ecoul amplificat de tubul de aramă răsuna, pur şi simplu, infernal.

— Sănătate, a auzit el din tub. Dar strănuţi, nu glumă, Skellen.

Geralt a împins scheletul din fotoliu, fără să uite să scoată mai întâi lanţul de aur şi să-l îndese în buzunar. Apoi s-a aşezat în spaţiul de ascultare. La deschiderea trâmbiţei.

Unul dintre glasurile auzite era de bas, profund şi tunător. Când vorbea, tubul de aramă vibra.

— Ai cam răcit, Skellen. Pe unde te-a luat frigul? Şi când anume?

— Lasă, n-are rost să vorbim despre asta, a spus bărbatul răcit. Boala asta nenorocită s-a lipit de mine şi nu mă mai lasă să trăiesc, nici bine nu dispare, că se şi întoarce la mine. Nici magia nu mi-e de niciun folos.

— Poate ar trebui schimbat magicianul? a spus o altă voce, scârţâitoare ca o balama veche, ruginită. Până în momentul de faţă, acest Vilgefortz se poate lăuda cu prea puţine reuşite, zău aşa. După mine…

— Hai să-l lăsăm în pace, a intervenit cineva, tărăgănând într-un mod caracteristic silabele. Doar nu de aceea am pus la cale să ne întâlnim aici, în Toussaint. La capătul lumii.

— În capătul ăsta nenorocit de lume!

— Acest capăt de lume, a spus răcitul, este singura ţară, din câte ştiu eu, fără servicii secrete. Singurul colţ al imperiului care nu este împânzit de agenţii lui Vattier de Rideaux. Un principat veşnic vesel şi euforic, considerat de toţi drept o comedie, pe care nimeni nu o ia în serios.

— Astfel de principăţele, a spus cel care tărăgăna silabele, au constituit dintotdeauna paradisurile spionilor şi locurile lor favorite pentru întâlniri. Aşadar, i-au atras întotdeauna pe agenţii de contraspionaj şi pe informatori,

pe toţi acei indivizi care observă şi ascultă prin prisma profesiei, remarcându-se prin ceea ce văd şi ceea ce aud.

— Poate că aşa o fi fost odinioară. Dar nu sub guvernarea muierilor, care dăinuie în Toussaint de aproape o sută de ani. Repet, suntem în siguranţă aici. Aici nimeni nu poate să ne urmărească sau să ne asculte. Ne prefacem că suntem negustori, putem discuta în voie aspecte vitale în special pentru Alteţa Voastră Regală. Pentru averile şi moşiile private.

— Eu dispreţuiesc interesele private, zău! a rânjit scârţâitorul. Nu sunt aici din motive personale! Nu vreau decât binele imperiului. Iar binele acestuia, conaşilor, înseamnă o dinastie puternică! În schimb, ar fi păcat şi foarte dăunător imperiului dacă un ticălos, rodul putred al unui sânge rău, descendent al regilor Nordului, bolnavi la trup şi la minte, ar urca pe tron. Nu, conaşilor! Eu, de Wett, din neamul de Wettilor, pentru Marele Soare, n-o să stau să mă uit cu mâinile-n sân! Mai cu seamă că deja i se promisese fiicei mele…

— Fiicei tale, de Wett? a duduit cel cu basul. Şi atunci eu ce-ar trebui să mai spun? Eu l-am sprijinit pe acest Emhyr, care habar n-avea pe ce lume se află, în lupta împotriva uzurpatorilor!? Pentru că din reşedinţa mea cadeţii şi-au lansat atacul asupra palatului! Şi cu ce m-am ales? Se ascundea de mine! Pe-atunci, derbedeul ăla mic îi făcea ochi dulci lui Eilan a mea, îi zâmbea, o complimenta şi, după draperie, ştiu foarte bine, o prindea de ţâţe. Şi acum… cum vine asta? O altă împărătească? Un asemenea afront? O asemenea insultă? Împăratul Imperiului Veşnic, care pune deasupra fiicelor familiilor străvechi pe venetica aia din Cintra! Păi, cum? El stă pe tron mulţumită mie şi îndrăzneşte să mi-o insulte pe Eilan? Nu, n-o să tolerez aşa ceva nici mort!

— Nici eu! a strigat o altă voce, înaltă şi exaltată. Şi pe mine m-a supărat! Mi-a lăsat baltă nevasta, pentru venetica aia din Cintra!

— Dar, din fericire, a intervenit cel care tărăgăna silabele, venetica din Cintra a fost trimisă în lumea cealaltă.

După cum reiese din raportul conaşului Skellen.

— Am ascultat cu atenţie raportul şi am ajuns la concluzia că rezultă doar că venetica a dispărut, a spus cel cu voce scârţâitoare. Şi, dacă a dispărut, poate reapărea în orice clipă. Căci a apărut şi a dispărut de mai multe ori anul trecut! Ca să-ţi spun drept, conaşule Skellen, ne-ai dezamăgit foarte mult. Atât dumneata, cât şi magicianul acela al dumitale, Vilgefortz!

— Nu este momentul acum, Joachim! Nu este momentul să ne învinovăţim şi să ne acuzăm reciproc, subminându-ne unitatea. Trebuie să fim puternici uniţi. Şi în determinare. Nu contează dacă cintreana este vie sau nu. Împăratul, care a umilit deja familiile străvechi, va continua să facă acest lucru! Dispare cintreana? Peste câteva luni, o împărătească din Zerrikania sau Zangwebar va fi gata să ni se prezinte! Nu, pentru Marele Soare, aşa ceva n-o să tolerăm nici morţi!

— N-o să tolerăm, zău! Că bine spui, Ardal! Neamul lui Emreis ne-a înşelat aşteptările, fiecare minut în care Emhyr şade pe tron dăunează imperiului, zău. Şi are cine să-l înlocuiască. Tânărul Voorhis…

S-a auzit un strănut puternic, urmat de trombonul puternic al suflării nasului.

— Monarhia constituţională. A spus strănutătorul. A sosit momentul instituirii monarhiei constituţionale, cu un regim progresist. Şi apoi democraţia… puterea norodului…

— Voorhis împărat, a repetat insistent vocea de bas. Voorhis împărat, Stefan Skellen. Care o să se însoare cu Eilan a mea sau cu una dintre fiicele lui Joachim. Şi, atunci, eu o să fiu marele cancelar al coroanei, iar Wett o să fie feldmareşal. În timp ce tu, Stefan, o să fii conte şi ministru al afacerilor interne. Dacă nu cumva, ca susţinător al norodului, vrei să renunţi la titlu şi la poziţie. Bine?

— Hai să lăsăm procesele istorice în pace, a spus bărbatul răcit pe un ton conciliant. Nimic nu le poate sta în cale. Totuşi, Alteţa Voastră, marele cancelar aep Dahy, dacă în momentul de faţă am vreo rezervă în legătură cu persoana prinţului Voorhis, asta se datorează în principal

faptului că are un caracter de fier, mândru şi neînduplecat, greu de influenţat.

— Dacă mi-e îngăduit, aş adăuga ceva, a intervenit tărăgănătorul de silabe. Prinţul Voorhis are un fiu, micuţul Morvran. Acesta este de departe cel mai bun candidat. În primul rând, are drepturi mai puternice asupra tronului, atât dinspre partea paternă, cât şi dinspre cea maternă. În al doilea rând, este un copil, iar în locul său va guverna un consiliu de regenţă. Adică noi.

— Prostii! O să ne înţelegem noi şi cu tatăl! O să găsim noi o cale!

— O să i-o vârâm pe nevastă-mea în pat! a exclamat exaltatul.

— Stai blând, conte Broinne. Nu este momentul. Conaşilor, mai avem şi alte chestiuni de discutat, zău. Întrucât aş dori să subliniez că Emhyr var Emreis încă mai domneşte.

— Şi încă cum! a fost de acord bărbatul răcit, trombonind în batistă. Domneşte, este viu şi în formă, atât trupeşte, cât şi spiritual. Mai presus de toate, aceasta din urmă nu poate fi pusă sub nicio formă la îndoială, având în vedere cum a scăpat de ambele voastre alteţe, îndepărtându-vă de Nilfgaard împreună cu acele trupe care v-ar fi putut fi credincioase. Prin urmare, cum vă gândiţi să plănuiţi o lovitură de stat, ilustre prinţ Ardal, dacă trebuie să porneşti în luptă în fruntea Grupului de Armate „Est”? În ceea ce-l priveşte pe prinţul Joachim, cu siguranţă, ar trebui să fie deja cu trupele sale la Grupul de Operaţiuni Speciale „Verden”.

— Ia mai scuteşte-ne cu sarcasmul tău, Stefan Skellen. Şi nu-ţi mai da aerele astea, care doar în închipuirea ta te fac să semeni cu noul tău stăpân, magicianul Vilgefortz. De aşijderea, ştii şi tu prea bine, Huhurezule, că, dacă Emhyr suspectează ceva, numai tu şi Vilgefortz sunteţi de vină. Hai, recunoaşte că ai vrut să pui mâna pe cintreană şi s-o foloseşti pentru a-i intra în graţii lui Emhyr! Acum, când fata a murit, nu mai ai nicio marfă de schimb, nu-i aşa? Emhyr o să te târască cu caii, ce mai la deal, la vale. N-o să vă mai

ridicaţi capetele din pământ, nici tu, nici magicianul cu care te-ai înhăitat împotriva noastră!

— Nimeni dintre noi n-o să-şi mai ridice capul, Joachim, a spus o voce joasă. Trebuie să privim adevărul în faţă cu ochii larg deschişi. Situaţia noastră nu este deloc mai strălucită decât cea a lui Skellen. Circumstanţele ne-au adus pe toţi laolaltă în aceeaşi barcă.

— Dar tocmai Huhurezul ne-a urcat în această barcă! Trebuia să acţionăm în secret, dar acum? Emhyr a aflat totul! Agenţii lui Vattier de Rideaux sunt pe urmele Huhurezului pe tot teritoriul imperiului! Cât despre noi, ca să se descotorosească de noi, ne-a trimis la război, zău aşa!

— Chiar aşa-i, m-aş bucura să mă folosesc de asta, a spus cel care tărăgăna silabele, să profit de situaţie. Vă asigur, conaşilor, că toată lumea e sătulă de războiul ăsta care nu se mai termină odată. Armata, oamenii simpli şi mai cu seamă negustorii şi întreprinzătorii. Simplul fapt că o să se sfârşească războiul o să fie întâmpinat în întregul imperiu cu mare bucurie, indiferent de cum se va întâmpla. Iar Domniile Voastre, în calitate de comandanţi ai armatei, puteţi influenţa soarta războiului – ca să zic aşa – după bunul-plac. Ce ar putea fi mai simplu, în cazul unei victorii care pune capăt conflictului armat, decât să vă acoperiţi cu lauri, ca nişte adevăraţi eroi? Iar, în caz de înfrângere, să apăreţi ca mediatori trimişi de providenţă, ca negociatori care pun capăt vărsării de sânge?

— Chiar aşa, a spus scârţâitorul după o clipă. Pentru Marele Soare, chiar aşa este. Că bine spui, conaşule Leuvaarden.

— Emhyr şi-a pus ştreangul în jurul grumazului trimiţându-ne pe front, a spus basul.

— Emhyr este încă în viaţă, nobili prinţi, a spus exaltatul. Este viu şi într-o formă foarte bună. Haideţi să nu vindem blana ursului din pădure.

— Nu, a spus basul. Haideţi să omorâm mai întâi ursul.

A urmat o tăcere lungă.

— Prin urmare, un atentat. Moartea.

— Moartea.

— Moartea!

— Moartea. Este singura soluţie. Emhyr va avea adepţi atât timp cât va fi în viaţă. Dacă Emhyr moare, toată suflarea o să ne susţină. Aristocraţia o să fie de partea noastră, pentru că noi suntem aristocraţia, iar forţa aristocraţiei stă în solidaritatea ei. O parte considerabilă a armatei o să fie de partea noastră, în special acea parte a corpului de ofiţeri, cei care îşi amintesc cu lux de amănunte epurările lui Emhyr după înfrângerea de pe Sodden. Şi norodul o să fie de partea noastră…

— Pentru că norodul este întunecat, greu de cap şi uşor de manipulat, a terminat Skellen suflându-şi nasul. Nu trebuie decât să strigi: „Ura”, să ţii un discurs de pe treptele senatului, să deschizi porţile închisorilor şi să reduci impozitele.

— Ai perfectă dreptate, conte, a spus cel care tărăgăna silabele. Acum ştiu de ce răcneşti în gura mare pentru democraţie.

— Vă avertizez, a scârţâit cel care răspundea la numele de Joachim, că lucrurile nu vor merge atât de bine pe cât sună, conaşilor. Întregul nostru plan se bazează pe moartea lui Emhyr. Dar nu putem închide ochii la faptul că Emhyr are mulţi adepţi, are regimente întregi de armată, are o gardă fanatică. Nu va fi uşor să vă strecuraţi în Brigada „Impera”, care, nu cumva să vă amăgiţi, va lupta până la ultima suflare.

— Şi aici ne oferă ajutorul Vilgefortz, i-a anunţat Stefan Skellen. Nu va fi nevoie să asediem palatul şi nici măcar să ne strecurăm în Brigada „Impera”. O să ne rezolve problema un asasin cu protecţie magică. Aşa cum s-a întâmplat în Tretogor, chiar înainte de revolta magicienilor de pe insula Thanedd.

— Regele Radowid al Redaniei.

— Exact.

— Vilgefortz are un astfel de asasin?

— Are. Şi, pentru a vă arăta loialitatea noastră, conaşilor, o să vă spunem cine este. Magiciana Yennefer, pe care o ţinem întemniţată.

— Întemniţată? auzisem că Yennefer era colaboratoarea lui Vilgefortz.

— Este prizoniera lui. Supusă unor vrăji şi hipnotizată, comandată ca un golem – o să comită asasinatul. Apoi o să se sinucidă.

— Nu-mi prea place ideea de vrăjitoare vrăjită, a spus cel care tărăgăna silabele, iar dezgustul îl făcea să le tărăgăneze şi mai mult. Un erou, un idealist fervent, un răzbunător ar fi mai potriviţi…

— O răzbunătoare, l-a întrerupt Skellen. Se potriveşte mănuşă, conaşule Leuvaarden. Yennefer se va răzbuna pentru toate suferinţele provocate de tiran. Emhyr a persecutat-o şi i-a provocat moartea protejatei sale, o copilă nevinovată. În loc să aibă grijă de imperiu şi de norod, acest tiran crud, acest degenerat, a persecutat şi a chinuit copiii. Pentru aceasta, mâna răzbunătoare o să-l ajungă şi o să-l pedepsească…

— Pentru mine, a anunţat Ardal aep Dahy cu vocea sa joasă, e foarte bine.

— Şi pentru mine, a scârţâit Joachim de Wett.

— Minunat! a strigat exaltat contele Broinne. Mâna răzbunătoare îl va lovi pe tiranul fătarnic pentru că a violat nevestele altora. Minunat!

— Încă un lucru, a spus Leuvaarden tărăgănând silabele. Pentru a ne demonstra loialitatea dumitale, conaşule conte Skellen, te rog să ne destăinui locul în care-şi duce veacul acum conaşul Vilgefortz.

— Conaşilor, eu… n-am voie…

— Ca zălog. Ca gaj de sinceritate şi dăruire pentru cauză.

— Nu te teme c-o să fii trădat, Stefan, a adăugat aep Dahy. Niciunul dintre cei prezenţi n-o să trădeze. Este un paradox. Poate că în alte circumstanţe ar fi existat cineva dispus să-şi salveze pielea trădându-i pe alţii. Dar fiecare dintre noi ştie prea bine că trădarea n-ar putea cumpăra nimic. Emhyr var Emreis nu iartă. El nu este în stare să ierte. Are un sloi de gheaţă în loc de inimă. Şi de aceea o să moară.

Stefan Skellen nu a mai şovăit mult.

— Ei bine, atunci. Hai să fie zălog pentru sinceritate. Vilgefortz se ascunde în…

Stând la gura tuburilor, Geralt şi-a încleştat pumnii până a început să simtă durere.

Şi-a încordat auzul. Şi memoria.

Îndoielile vrăjitorului cu privire la amuleta Fringillei fuseseră neîntemeiate şi s-au spulberat într-o clipită. Când a intrat în caverna imensă şi s-a apropiat de podeţul de piatră suspendat peste prăpastia neagră, medalionul pe care îl purta în jurul gâtului a început să se zbată şi să se zvârcolească, de data aceasta nu doar ca o vrabie, ci ca o pasăre mare şi puternică. Ca un corb.

Geralt a înţepenit. Şi-a potolit amuleta. N-a făcut nici cea mai mică mişcare, astfel încât niciun fâşâit şi nici măcar o respiraţie mai puternică să nu-i înşele cumva auzul. A stat în aşteptare. Ştia că, dincolo de prăpastie, dincolo de podeţ, se ascunde ceva, pândea ceva din beznă. N-ar fi fost exclus nici să se ascundă ceva în spatele lui, iar podeţul să fie doar o capcană. N-avea nicio intenţie să cadă în ea. A aşteptat. Şi aşteptarea i-a fost răsplătită.

— Salutare, vrăjitorule, a auzit el. Noi te aşteptam.

Vocea care venea din beznă suna ciudat. Dar Geralt mai auzise astfel de voci, le cunoştea. Erau voci ale creaturilor care nu erau obişnuite să se înţeleagă una pe cealaltă prin vorbire articulată. Cu toate că aveau posibilitatea să-şi folosească anumite organe, precum plămânii, diafragma, traheea şi laringele, aceste fiinţe nu aveau controlul total asupra aparatului articulator, chiar şi atunci când aveau buzele, cerul gurii şi limba structurate identic cu cele ale omului. Cuvintele rostite de aceste creaturi, pe lângă faptul că aveau anumite accente şi intonaţii neobişnuite, abundau în sunete neplăcute pentru urechea umană: de la chelălăieli dure şi dezgustătoare până la şuşoteli moi, şuierătoare.

— Te aşteptam, a repetat vocea. Ştiam că o să vii dacă te ademenim cu zvonuri. Că o să te târăşti până aici, în subteran, ca să ne cauţi, să ne alungi, să ne vânezi, să ne

hărţuieşti şi să ne ucizi. Nu o să mai ieşi de aici. Nu o să mai vezi soarele pe care l-ai iubit atât de mult.

— Arată-te.

În tenebrele de dincolo de podeţ ceva se mişca. La un moment dat, într-un anumit loc, tenebrele păreau să se îngroaşe şi să ia o formă aproape umană. Părea că monstrul nu rămânea nici măcar o clipă în aceeaşi poziţie şi în acelaşi loc, ci le schimba prin mişcări rapide, nervoase şi agitate.

Vrăjitorul mai avusese de-a face cu astfel de creaturi.

— Un korred, a spus el glacial. Ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva aici. Ceea ce mă surprinde este că nu te-am mai întâlnit până acum.

— Ei, ca să vezi! În glasul monstrului în mişcare se simţea sarcasmul. În ciuda întunericului, m-ai recunoscut. Dar pe el îl recunoşti? Dar pe el? Dar pe el?

Din beznă au apărut încă trei monştri, tăcuţi ca nişte duhuri. Unul, care pândea din spatele korredului, era tot un umanoid, după formă şi aspect, dar mai scund, mai gârbovit şi mai simian. Geralt ştia că era un kilmulis.

Ceilalţi doi monştri, aşa cum bănuise el, pe bună dreptate, se ascundeau în faţa podeţului, gata să-i taie calea dacă ar fi urcat acolo. Primul, cel din stânga, cu ghearele răsucite ca un păianjen uriaş, a încremenit, flexându-şi numaidecât numeroasele labe. Era un pryskirnik. Ultimul monstru, care aducea cu un candelabru, părea că şi-a făcut apariţia direct din crăpătura peretelui de şist. Geralt nu putea să-şi dea seama ce este. În nicio carte de vrăjitorie nu apărea o asemenea monstruozitate.

— Nu vreau gâlceavă, a spus el încurajat de faptul că monştrii începuseră să vorbească, în loc să-i sară la gât din întuneric, ca de obicei. Nu vreau gâlceavă cu voi. Dar, dacă o să fie cazul, o să mă apăr.

— Am făcut socoteala, l-a informat korredul cu o voce şuierătoare. De aceea, suntem patru. De aceea, te-am ademenit până aici. Ne-ai otrăvit viaţa, vrăjitorule răutăcios. În această parte a lumii există râpe magnifice, locuri minunate pentru a hiberna, am fost aici încă din zorii

vremurilor. Iar acum te-ai strecurat aici ca să ne vânezi, neobrăzatule. Să ne urmăreşti, să ne vânezi, să ne omori pentru bani. Dar acum s-a terminat cu toate acestea. Şi cu tine.

— Ascultă, korredule…

— Cu mai mult respect, a mormăit monstrul. Nu pot suporta lipsa de politeţe.

— Atunci, cum să-ţi spun…

— Conaşule Schweitzer.

— Ei bine, conaşule Schweitzer, uite cum stau lucrurile, a reluat Geralt pe un ton aparent docil şi umil. Nu neg că am intrat aici ca vrăjitor şi cu o misiune demnă de un vrăjitor. Îţi propun să lăsăm la o parte asta. Căci s-a întâmplat ceva în aceste temniţe, care a schimbat radical situaţia. Am descoperit ceva important pentru mine. Ceva care mi-ar putea schimba întreaga viaţă.

— Şi ce anume ai descoperit?

— Trebuie să ies numaidecât la suprafaţă, numaidecât, fără de zăbavă, şi să pornesc într-o călătorie lungă, a spus Geralt, care arăta ca un monument al calmului şi al răbdării. O călătorie care s-ar putea dovedi fără întoarcere. Mă îndoiesc că o să mai revin vreodată pe-aici, pe aceste meleaguri…

— Aşa vrei să-ţi salvezi pielea, vrăjitoriile? a şuierat conaşul Schweitzer. Cu niciun chip! Vorbele tale sunt în zadar. Te-am prins în capcană şi nu-ţi mai dăm drumul. O să te ucidem gândindu-ne nu numai la noi, ci şi la ceilalţi confraţi de-ai noştri. Te ucidem atât pentru libertatea noastră, cât şi pentru a voastră, ca să spunem aşa.

— Nu numai că nu mă voi mai întoarce aici, a continuat Geralt cu răbdare, dar îmi voi înceta activitatea de vrăjitor pentru totdeauna. Nu voi mai omorî niciodată pe niciunul dintre voi…

— Minţi! Minţi de frică!

— Dar trebuie să ies de aici cât mai curând posibil, a spus Geralt de data aceasta fără să se lase întrerupt. Aşadar, aveţi de ales între două variante. Prima: aveţi încredere în sinceritatea mea şi eu plec de aici. A doua: o

să ies de aici călcând peste cadavrele voastre.

— A treia, a mormăit korredul, tu însuţi vei ajunge un cadavru.

Vrăjitorul şi-a scos cu un şuierat spada din teaca de la spate.

— Dar nu voi fi singurul, a spus vrăjitorul impasibil. Cu siguranţă, nu voi fi singurul, conaşule Schweitzer.

Korredul a tăcut preţ de câteva clipe. Kilmulisul, ascuns în continuare în spatele lui, se balansa şi-şi dregea vocea. Pryskirnikul s-a aplecat, şi-a întins labele. Candelabrul şi-a schimbat forma. Acum aducea cu un brad de Crăciun, cu doi ochi mari, fosforescenţi.

— Dă-ne dovada sincerităţii şi a bunelor tale intenţii, a spus în cele din urmă korredul.

— Şi anume?

— Spada ta. Pretinzi că o să încetezi să mai fii vrăjitor. Şi un vrăjitor este una cu spada lui. Vrăjitorul fără spadă e ca nunta fără lăutari. Arunc-o în prăpastie. Sau rupe-o. Numai atunci o să te lăsăm să pleci.

Geralt a rămas neclintit o clipă, într-o tăcere în care se putea auzi doar apa picurând din tavan şi de pe pereţi. Apoi încet, fără grabă, şi-a înfipt spada cu vârful într-o crăpătură adâncă din stâncă. Şi i-a dat cu ciubota un şut puternic lamei, care s-a rupt cu un geamăt, al cărui ecou a răsunat îndelung în cavernă.

Picăturile de apă curgeau de pe pereţi ca nişte lacrimi.

— Nu-mi vine să cred, a spus încet korredul. Nu-mi vine să cred că cineva poate fi atât de tâmpit.

Toţi s-au năpustit asupra lui brusc, fără vreun strigăt, fără vreun semnal sau vreo poruncă. Primul care a acţionat a fost conaşul Schweitzer, care a alergat peste podeţ cu ghearele scoase şi cu colţii descoperiţi, de care nu i-ar fi fost ruşine nici unui lup.

Geralt l-a lăsat să se apropie, apoi s-a întors într-o parte şi i-a dat o lovitură, zdrobindu-i falca şi grumazul. În clipa următoare, a sărit pe podeţ şi l-a trântit pe kilmulis cu un dos de palmă puternic, apoi s-a aplecat şi l-a aruncat pe

pământ, tocmai la timp pentru a evita atacul candelabrului, care a sărit peste el, abia zgâriindu-i jacheta cu ghearele. Apoi vrăjitorul a sărit peste pryskirnik, deasupra labelor sale subţiri, care se mişcau asemenea palelor unei mori de vânt. Lovit într-o parte a capului de o labă, Geralt a dansat, s-a răsucit vrând-nevrând într-o piruetă, protejându-se de loviturile puternice. Pryskirnikul a sărit din nou, dar a ratat ţinta, a lovit balustrada podeţului şi a dărâmat-o, căzând în prăpastie alături de o grindină de pietre. Până atunci nu scosese nici cel mai mic sunet, dar, căzând în prăpastie, urla cât îl ţineau puterile. Abia după mult timp urletul a încetat.

Geralt a fost încolţit din două părţi: dintr-una de candelabru, iar din cealaltă de kilmulis, care reuşise să se ridice, în ciuda rănilor sângerânde. Vrăjitorul a sărit peste balustradă şi a simţit cum se prăbuşesc pietrele, a simţit cum se zguduie întregul podeţ. Echilibrându-se, s-a eliberat din strânsoarea labelor cu gheare ale candelabrului şi s-a trezit în spatele kilmulisului. Kilimusul nu avea gât, aşa că Geralt l-a lovit în tâmplă. Dar craniul monstrului era tare ca fierul, a trebuit să-l lovească şi a doua oară, ceea ce i-a luat mai mult timp.

L-a lovit în căpăţână, iar durerea i-a scăpărat în craniu şi în ochi. Geralt s-a răsucit într-o piruetă, protejându-se cu o paradă mare. Simţea cum îi zvâcneşte sângele în cap şi încerca să înţeleagă ce se întâmplase; evitând miraculos o a doua lovitură de gheare, a înţeles. Candelabrul îşi schimbase forma: acum îl ataca folosind nişte labe incredibil de lungi.

Avea un dezavantaj – schimbarea centrului de greutate şi a echilibrului monstrului. Vrăjitorul s-a aruncat sub labele acestuia, scurtând distanţa. Văzând ce-i coace, candelabrul a sărit ca o pisică întinzându-şi labele din spate, prevăzute cu gheare, la fel ca acelea din faţă. Geralt a sărit peste el, împungându-l din aer. A simţit cum lama i-a străpuns trupul. Apoi a fandat, s-a rotit şi l-a împuns din nou, sprijinindu-se pe un genunchi. Monstrul a urlat înfiorător, şi-a scuturat căpăţâna, întinzându-şi sălbatic fălcile pline de

colţi până în faţa pieptului vrăjitorului. Ochii lui gigantici străluceau în beznă. Geralt l-a îndepărtat violent cu mânerul spadei, apoi, cu avânt, i-a spintecat craniul în două. Chiar şi fără jumătate de căpăţână, monstrul ciudat, care nu figura în niciunul dintre manualele de vrăjitorie, a continuat să clămpănească din colţi preţ de câteva secunde. Apoi a murit cu un suspin tânguitor, aproape uman.

Zăcând într-o baltă de sânge, korredul tremura convulsiv.

Vrăjitorul s-a apropiat de el.

— Nu-mi vine să cred, i-a spus, că cineva poate fi atât de tâmpit, încât să se lase păcălit de o iluzie aşa de simplă ca o spadă ruptă.

Nu era sigur dacă korredul era suficient de conştient pentru a-l înţelege. Dar, practic, îi era indiferent. Şi-a şters sângele de pe obraz.

— Doar te-am avertizat că trebuie să ies de aici.

Conaşul Schweitzer tremura din toate încheieturile, tresărea, şuiera şi scrâşnea din colţi. Apoi s-a domolit şi a rămas înţepenit.

Apa picura din tavan şi din pereţi.

— Eşti mulţumit, Regis?

— Acum da.

— Atunci haide, fugi şi strânge-ţi catrafusele repejor, a spus vrăjitorul, ridicându-se.

— N-o să-mi ia mult. *Omnia mea mecum porto,* „Tot ce-i al meu cu mine port”.

— Cum?

— N-am cine ştie ce calabalâc.

— Cu atât mai bine. Peste o jumătate de ceas, dincolo de târg.

— O să fiu acolo.

O subestimase. Ea l-a prins. Şi nu era nimeni altcineva de vină în afară de el. În loc să se grăbească, ar fi trebuit să se ducă în spatele palatului şi s-o lase pe Babuşca în grajdul cel mai mare, cel rezervat cavalerilor rătăcitori, personalului şi servitorilor, unde îşi ţineau caii şi camarazii

săi. Dar nu făcuse acest lucru, căci se grăbea şi folosea, de obicei, grajdul princiar. Ar fi trebuit să-şi închipuie că este cineva acolo care, cu siguranţă, o să dea raportul.

Magiciana rătăcea de la o boxă la alta lovind paiele. Purta o haină scurtă din blană de râs, o bluză din satin alb, o fustă de echitaţie neagră şi cizme înalte. Caii fornăiau, simţind furia pe care o emana ea.

— Iată-te, a spus ea văzându-l, în timp ce îndoia cravaşa pe care o ţinea în mână. Dai bir cu fugiţii, eh! Fără niciun cuvânt de rămas-bun. Pentru că scrisoarea pe care mi-ai lăsat-o, probabil, pe noptieră nu este de rămas-bun. Nu după toate cele ce ne-au legat. Bănuiesc că o să lămureşti şi o să justifici comportamentul tău cu argumente foarte solide.

— O să lămuresc şi o să justific. Iartă-mă, Fringilla.

— Iartă-mă, Fringilla, a repetat magiciana, răsucindu-şi gura de mânie. Dar ce concizie, ce austeritate, ce simplitate! Câtă grijă pentru stil! Scrisoarea pe care mi-ai lăsat-o, pun rămăşag pe capul meu, este scrisă, cu siguranţă, într-un mod la fel de rafinat. Fără risipă necuvenită de tuş.

— Trebuie să plec, a înghiţit în sec Geralt. Îţi poţi închipui de ce. Şi pentru cine. Iartă-mă, te rog. Aveam de gând să fug pe furiş, pentru că… nu voiam să încerci să ni te alături.

— În zadar ţi-ai făcut griji, i-a spus ea printre dinţii încleştaţi, îndoindu-şi cravaşa într-o buclă. Nu te-aş fi urmat nici dacă mi te-ai fi aruncat la picioare. Oh, nu, vrăjitorule. N-ai decât să te duci singur, să mori singur, să îngheţi singur prin trecători. N-am nicio obligaţie faţă de Ciri. Iar faţă de tine? Ştii câţi s-au milogit pentru ceea ce ţi-am oferit? Iar acum arunci totul, dai cu piciorul cu dispreţ?

— N-o să te uit niciodată.

— Oh, a şuierat Fringilla. Dac-ai şti cât de mult mi-ar plăcea să mă asigur de asta. Dacă nu cu ajutorul magiei, măcar cu ajutorul acestei cravaşe!

— N-o să faci aşa ceva.

— Ai dreptate, n-o s-o fac. N-aş fi în stare. Mă comport ca o ibovnică dispreţuită şi părăsită. Clasic. Plec cu capul sus.

Cu demnitate şi mândrie. Înghiţindu-mi lacrimile. Apoi o să-mi cufund capul în pernă şi o să urlu. Şi pe urmă o să mă culc cu altcineva!

Spre final aproape că a ţipat.

Vrăjitorul nu i-a răspuns. Şi ea a tăcut.

— Geralt, rămâi cu mine, i-a spus ea în cele din urmă cu o voce complet schimbată. Cred că te iubesc, a adăugat ea, văzându-l că zăboveşte cu răspunsul. Rămâi cu mine. Te rog. Nu m-am rugat niciodată de nimeni şi nu cred că aş mai face-o vreodată. Te rog.

— Fringilla, i-a răspuns Geralt după o clipă, eşti o femeie la care un bărbat nu poate decât să viseze. Este vina mea şi numai a mea dacă, prin natura mea, nu sunt un visător.

— Eşti ca un cârlig de pescar, a spus magiciana după ce şi-a muşcat buzele, care, odată agăţat, nu poate fi îndepărtat decât cu sânge şi cu carne. Ei bine, la urma urmei, e vina mea, ştiam că mă joc cu o jucărie primejdioasă. Din fericire, ştiu să fac faţă şi consecinţelor. În acest sens, am un avantaj faţă de celelalte femei.

Vrăjitorul nu a comentat.

— La urma urmei, a adăugat magiciana, o inimă frântă, chiar dacă doare mult, mult mai mult decât un braţ rupt, se vindecă mult, mult mai repede.

Vrăjitorul nu a comentat nici de această dată.

Fringilla s-a uitat la vânătăile de pe obraz.

— Dar amuleta mea? A funcţionat bine?

— Este, pur şi simplu, fabuloasă. Îţi mulţumesc.

Fringilla a dat din cap.

— Încotro? l-a întrebat ea cu o voce şi cu un ton complet diferite. Ce-ai aflat? Ştii locul în care se ascunde Vilgefortz, nu-i aşa?

— Da. Nu-mi cere să-ţi spun unde este. N-o să-ţi spun.

— O să cumpăr informaţia asta. La schimb.

— Oh, da?

— Am o veste preţioasă, a repetat magiciana. Iar pentru tine este, pur şi simplu, nepreţuită. O să ţi-o vând în schimbul…

— În schimbul liniştirii conştiinţei, a terminat Geralt în

locul ei, privind-o în ochi. În schimbul încrederii pe care ţi-am dat-o. Cu o clipă în urmă vorbeam despre dragoste. O să vorbim acum despre negustorie?

Magiciana a tăcut multă vreme. Apoi, dintr-odată, şi-a lovit cu cravaşa tureatca.

— Yennefer, a recitat ea dintr-o suflare, cea al cărei nume mi l-ai pomenit de mai multe ori noaptea, în momentele de extaz, nu te-a trădat niciodată nici pe tine, nici pe Ciri. N-a fost niciodată complice cu Vilgefortz. Pentru a o salva pe Cirilla, s-a expus fără teamă unor primejdii nemaiauzite. A fost înfrântă, a căzut în ghearele lui Vilgefortz. Ca să facă încercările de scanare din primăvara trecută, au forţat-o, cu siguranţă, prin tortură. Nu se ştie dacă mai trăieşte. Mai multe nu ştiu. Jur.

— Îţi mulţumesc, Fringilla.

— Du-te.

— Am încredere în tine, i-a spus el fără să se urnească. Şi n-o să uit niciodată ce s-a întâmplat între noi. Am încredere în tine, Fringilla. N-o să rămân cu tine, dar probabil că şi eu te-am iubit... în felul meu. Te rog să păstrezi cu cea mai mare sfinţenie ceea ce urmează să-ţi spun. Vilgefortz este ascuns...

— Aşteaptă. L-a întrerupt. O să-mi spui mai târziu, o să-mi dezvălui mai târziu. Acum, înainte de a pleca, ia-ţi rămas-bun de la mine. Aşa cum se cuvine. Nu cu scrisorele, nici îngăimând iertăciuni. Ia-ţi rămas-bun aşa cum vreau eu.

Şi-a scos blana de râs şi a aruncat-o pe o grămadă de paie. Apoi, cu o mişcare aprigă, şi-a smuls bluza, sub care nu purta nimic, şi s-a întins pe blană, învelindu-se cu ea.

Geralt a cuprins-o de după gât, i-a ridicat fusta şi şi-a dat seama brusc că n-ar avea timp să-i scoată mănuşile. Din fericire, Fringilla nu le purta. Nu purta nici chiloţi. Din fericire, nu purta nici pinteni, deoarece la scurt timp după aceea cizmele sale de vânătoare erau literalmente peste tot. Mai bine să nu te gândeşti la ce s-ar fi putut întâmpla dacă le-ar fi purtat!

Când a strigat, el a sărutat-o. I-a înăbuşit strigătul.

Simţindu-le pasiunea nestăpânită, caii au fornăit, s-au smucit, s-au învârtit, au tropăit, s-au lovit de paravanul despărţitor. Aşa încât praful şi fânul cădeau din tavan împrăştiindu-se pretutindeni.

— În cetatea Rhys-Rhun din Nazair, de pe malul lacului Muredach, a încheiat cu un aer triumfător Fringilla Vigo. Acolo este ascunzătoarea lui Vilgefortz. I-am smuls vrăjitorului această informaţie înainte de a pleca. Avem destul timp să ajungem înaintea lui acolo. Oricum el n-are cum să ajungă acolo mai devreme de aprilie.

Cele nouă femei adunate în sala coloanelor din marele castel din Montecalvo au dat din cap, privind-o pe Fringilla cu multă admiraţie.

— Rhys-Rhun, a repetat Filippa Eilhart, dezvăluindu-şi dinţii într-un zâmbet feroce şi jucându-se cu cameea de sardonix prinsă de rochie. Rhys-Rhun din Nazair. Ei bine, ne vedem în curând, jupâne Vilgefortz… Ne vedem în curând!

— Când o să ajungă vrăjitorul acolo, n-o să găsească decât un morman de ruine care nici măcar n-o să mai miroasă a ars, a şuierat Keira Metz.

— Niciun cadavru, a zâmbit fermecător Sabrina Glevissig.

— Bravo, domniţă Vigo, a adăugat Sheala de Tancarville cu o înclinare a capului, un gest la care Fringilla nu s-ar fi aşteptat niciodată de la faimoasa magiciană. O treabă desăvârşită.

Fringilla şi-a înclinat capul la rândul ei.

— Bravo. Mai bine de trei luni în Toussaint… Dar a meritat, cu prisosinţă, a repetat Sheala.

Fringilla Vigo a rătăcit cu privirea la magicienele aşezate la masă. La Sheala, Filippa, Sabrina Glevissig. La Keira Metz, Margarita Laux-Antille şi Triss Merigold. La Francesca Findabair şi Ida Emean, ai căror ochi conturaţi de machiajul intens, elfesc, nu aveau absolut nicio expresie. La Assire var Anahid, ai cărei ochi exprimau nelinişte şi îngrijorare.

— A meritat, a recunoscut ea.

Cu toată sinceritatea.

Cerul bleumarin devenea treptat negru. Un vânt geros şi puternic sufla prin podgorii. Geralt şi-a încheiat blana de lup şi şi-a înfăşurat un fular de lână în jurul gâtului. Se simţea în mare formă. Iubirea împlinită, ca de obicei, îl urca în culmea forţelor fizice, psihice şi morale, îi mătura orice urmă de îndoială, îi limpezea şi-i înviora mintea. Îi părea rău doar de faptul că pentru multă vreme urma să fie privat de acest panaceu minunat.

Vocea lui Reynart de Bois-Fresnes l-a smuls din reverie:

— Vine vreme rea, i-a spus cavalerul rătăcitor privind spre est, de unde venea furtuna. Grăbiţi-vă. Dacă vântul acesta aduce ninsoare şi vă prinde în trecătoarea Malheur, sunteţi prinşi în capcană. Şi atunci nu vă mai rămâne nimic de făcut decât să vă rugaţi pentru dezgheţ la toţi zeii la care vă închinaţi de obicei, pe care îi cunoaşteţi şi de care aţi auzit.

— Am înţeles.

— În primele zile, vă luaţi după Sansretour, ţineţi aproape de râu. O să treceţi pe lângă o fabrică de capcane şi o să ajungeţi în punctul în care Sansretour se uneşte cu un afluent din dreapta. Nu uitaţi: din dreapta. Cursul său o să vă arate calea către trecătoarea Malheur. Dacă vă ajută zeii şi ajungeţi în Malheur, să nu vă bucuraţi prea tare, căci vă mai aşteaptă trecătorile Sansmerci şi Mortblanc. Dacă le străbateţi pe amândouă, o să coborâţi în valea Sudduth. Sudduth are un microclimat cald, aproape ca Toussaint. Dacă n-ar fi solul aşa de cleios, ar cultiva viţă-de-vie…

S-a oprit, stânjenit de privirile dezaprobatoare.

— Bine, a spus el, dregându-şi glasul. Să revenim la oile noastre. La gura văii Sudduth se află târgul Caravista. Vărul meu, Guy de Bois-Fresnes, trăieşte acolo. Treceţi pe la el şi daţi-i bineţe şi din partea mea. Dacă a murit cumva sau s-a tâmpit, ţineţi minte, direcţia voastră mai departe o să fie câmpia Mag Deira, valea râului Sylte. Apoi, Geralt, tot ce trebuie să faci este să urmezi harta pe care ai copiat-o de la cartograful din târg. Dacă tot a venit vorba despre cartografie, nu sunt prea lămurit de ce l-ai întrebat despre nu ştiu ce castele…

— Uită de ele, Reynart. Nu s-a întâmplat nimic. N-ai auzit nimic, n-ai văzut nimic. Chiar dacă te torturează. Înţelegi?

— Înţeleg.

— Un călăreţ, i-a avertizat Cahir, stăpânindu-şi armăsarul agitat. Un călăreţ urcă spre noi dinspre palat.

— Dacă-i numa' unu, nu-i mare lucru, a spus Angoulême, scrâşnind din dinţi şi mângâindu-şi toporul atârnat de şa.

Călăreţul care venea în galop nu era nimeni altcineva decât Jaskier. Incredibil, dar adevărat, era chiar Pegasus, calul jugănit al poetului, cu burta până la pământ, căruia nu-i prea plăcea şi nici nu era obişnuit cu galopul.

— Ei bine, le-a spus trubadurul, gâfâind ca şi cum l-ar fi cărat el pe jugănit, şi nu jugănitul pe el. Ei bine, am izbutit. Mi-a fost teamă că nu vă mai ajung din urmă.

— Să nu spui că până la urmă vii cu noi.

— Nu, Geralt. Jaskier şi-a lăsat capul în jos. Nu vin. Rămân aici în Toussaint, cu Micuţa Nevăstuică. Adică cu Anarietta. Dar nu puteam să nu-mi iau rămas-bun de la voi. Şi să nu vă urez drum bun.

— Mulţumeşte-i principesei pentru tot. Şi o rugăm să ne ierte pentru că am plecat aşa pe nepusă masă şi fără să ne luăm rămas-bun. Vezi tu cum îi explici cumva.

— Aţi depus un jurământ cavaleresc şi cu asta, basta. Toţi cei din Toussaint o să înţeleagă, inclusiv Micuţa Nevăstuică. Iar aici… aveţi ceva. Să fie şi din partea mea o contribuţie.

— Jaskier, i-a răspuns Geralt, luând tăşcuţa grea din mâinile poetului. Nu ducem lipsă de parale. Nu trebuie…

— Să fie şi din partea mea o contribuţie, a repetat trubadurul. Nu strică niciodată să ai ceva parale în plus. Şi, la urma urmei, nu-s de la mine, aceşti ducaţi provin din cutia privată a Micuţei Nevăstuici. De ce vă holbaţi aşa la mine? Femeile n-au nevoie de parale. Ce să facă cu ele? Nu beau, nu joacă barbut şi, în ceea ce priveşte femeile, la naiba, doar sunt şi ele femei. Ei bine, drum bun! Porniţi, căci nu mai am mult şi izbucnesc în lacrimi. Şi, după ce terminaţi cu toate, va trebui să veniţi în vizită la Toussaint şi să-mi povestiţi totul de-a fir a păr. Şi vreau s-o

îmbrăţişezi pe Ciri din partea mea. Îmi promiţi, Geralt?

— Îţi promit.

— Ei bine, acum duceţi-vă.

— Aşteaptă. Vrăjitorul şi-a întors calul, s-a apropiat de Pegasus şi a scos pe furiş un plic din sân. Dă-ţi silinţa ca să ajungă această scrisoare...

— La Fringilla Vigo?

— Nu. La Dijkstra.

— Ce spui, Geralt? Şi cum crezi că ar trebui să fac, după părerea ta?

— Găseşti tu o ocazie. Ştiu că o să te descurci. Şi, acum, rămâi cu bine! Te pup, fraiere bătrân.

— Te pup, prietene. O să te aştept.

L-au urmărit cu privirile. L-au văzut cum o ia la trap spre Beauclair.

Cerul se întuneca.

— Reynart, i-a spus vrăjitorul întorcându-se în şa. Haide, vino cu noi.

— Nu, Geralt, i-a răspuns Reynart de Bois-Fresnes după o clipă. Oi fi fiind eu un cavaler rătăcitor, dar nu sunt şi nebun.

În sala imensă a coloanelor din castelul din Montecalvo domnea o emoţie nemaipomenită. Penumbrei delicate, răspândite, de obicei, de candelabre, îi luase locul acum lumina lăptoasă a unui ecran magic. Imaginea de pe ecran tremura, clipea şi dispărea, sporind emoţia şi tensiunea. Şi nervozitatea.

— Ah, a spus Filippa Eilhart cu un zâmbet feroce. Păcat că nu pot fi acolo. Puţină acţiune mi-ar fi prins bine. Şi niscaiva adrenalină.

Sheala de Tancarville i-a aruncat o privire acră, dar s-a abţinut să comenteze. Francesca Findabair şi Ida Emean au stabilizat imaginea prin formule magice, apoi au mărit-o, astfel încât să ocupe întregul perete. Se distingeau vârfurile înzăpezite ale munţilor pe fundalul cerului bleumarin, plin de stele răsfrânte pe suprafaţa lacului, şi silueta întunecată şi ascuţită a unui castel uriaş.

— Încă nu sunt convinsă dacă nu cumva a fost o greşeală să le încredinţez Sabrinei şi tinerei Metz comanda unităţii operaţionale, a spus Sheala. Keira s-a ales cu coastele rupte pe Thanedd – poate că vrea să se răzbune. Cât despre Sabrina... Ei bine, îi plac cam mult acţiunea şi adrenalina. Nu-i aşa, Filippa?

— Am vorbit deja despre asta, i-a retezat-o scurt Filippa Eilhart cu o voce la fel de acră precum marinada de vişine. Am stabilit ce era de stabilit. Nimeni n-o să fie ucis decât dacă este absolut necesar. Grupul condus de Sabrina şi Keira o să se strecoare în Rhys-Rhun tiptil-tiptil, în linişte, pe vârfurile picioarelor. Îl vor lua pe Vilgefortz viu, fără nici măcar o zgârietură, fără nici măcar o vânătaie. Aşa cum am stabilit. Cu toate că în continuare sunt de părere că ar trebui dat un exemplu. Aşa încât cei câţiva oaspeţi ai castelului care vor supravieţui acestei nopţi se vor trezi din somn strigând, până la sfârşitul zilelor, după ce li se va fi arătat în vis această noapte.

— Răzbunarea, a spus sec magiciana din Kovir, este o plăcere pentru minţile mediocre, slabe şi mărunte.

— Poate, a fost de acord Filippa cu un zâmbet aparent indiferent. Dar tot este o plăcere.

— Hai să lăsăm asta, a replicat Margarita Laux-Antille ridicând o ulcică de vin spumant. Propun să bem în sănătatea domniţei Fringilla Vigo; datorită străduaniei ei, am descoperit ascunzătoarea lui Vilgefortz. Bună treabă, foarte bună, exemplară, domniţă Fringilla!

Fringilla s-a aplecat, răspunzând la compliment. În ochii negri ai Filippei a surprins o urmă de batjocură, în privirea azurie a lui Triss Merigold era o expresie de reticenţă. Nu putea să descifreze zâmbetele Francescăi şi Shealei.

— Începe, a anunţat Assire var Anahid, arătând spre viziunea magică.

S-au aşezat mai confortabil. Pentru a se vedea mai bine, Filippa a diminuat lumina pronunţând o formulă magică.

Au văzut cum nişte siluete negre, silenţioase şi agile ca liliecii, se desprind repede de stânci. Cum zboară razant şi se prăvălesc în balcoanele şi pe meterezele castelului Rhys-

Rhun.

— Să tot fie un veac de când n-am mai avut o mătură între picioare, a murmurat Filippa. Încă puţin şi o să uit cum se zboară.

Sheala, cu privirea aţintită pe viziune, a redus-o la tăcere cu un sâsâit nerăbdător. Prin ferestrele castelului întunecat a pâlpâit scurt o flăcăruie. Unu, doi, trei. Ştiau ce era. Ferestrele şi obloanele au fost spulberate în aşchii sub impactul fulgerului globular.

— Sunt înăuntru, a şoptit Assire var Anahid, singura care observa viziunea nu pe perete, ci în globul de cristal de pe masă. Unitatea operaţională se află în interior. Dar este ceva în neregulă. Nu decurge aşa cum trebuie…

Fringilla a simţit cum i se scurge sângele din inimă către burtă. Ştia deja ce nu mergea aşa cum ar fi trebuit.

— Domniţa Glevissig deschide comunicatorul direct, a relatat Assire din nou.

Brusc, spaţiul dintre coloanele sălii a scânteiat în ovalul care se materializa – au văzut-o pe Sabrina Glevissig într-o ţinută bărbătească, cu părul legat în frunte cu o eşarfă de şifon, cu chipul înnegrit de un machiaj de camuflaj. În spatele magicienei se puteau vedea ziduri murdare de piatră cu zdrenţe atârnate, care fuseseră cândva tapiserii.

Sabrina şi-a întins spre ele mâna înmănuşată, de pe care atârnau franjuri lungi de pânze de păianjen.

— Asta-i tot, a spus ea gesticulând violent. Asta-i tot, doar atât! La naiba, ce tâmpenie… Ce umilinţă…

— Spune mai exact, Sabrina!

— Ce vreţi mai exact? a strigat magiciana din Kaedwen. Ce-ar mai fi de spus? Nu vedeţi? Iată castelul din Rhys-Rhun! Este pustiu! Părăsit şi prăfuit! Este în paragină nenorocitul! Nu există nimic aici! Nimic!

Din spatele Sabrinei a apărut Keira Metz, care cu vopseaua de camuflaj pe faţă arăta ca diavolul în persoană.

— În castelul acesta, a confirmat ea calm, nu vieţuieşte şi nu a vieţuit nimeni. De vreo cincizeci de ani. De vreo cincizeci de ani nu a existat niciun suflet viu în afară de păianjeni, şobolani şi lilieci. Cu siguranţă, am descins într-

un loc nepotrivit.

— Aţi verificat dacă nu cumva este o iluzie?

— Ne crezi nişte mucoase, Filippa?

— Ascultaţi-mă bine amândouă, le-a spus Filippa Eilhart, trecându-şi nervoasă degetele prin păr. Spuneţi-le mercenarelor şi ucenicelor că a fost un exerciţiu de antrenament. Plătiţi-le şi întoarceţi-vă numaidecât. Şi arătaţi că totul este bine, înţelegeţi? Arătaţi că totul este bine!

Ovalul de comunicare s-a stins. Doar imaginea a rămas pe ecranul de pe perete. Castelul Rhys-Rhun pe fundalul cerului negru, luminat de stele. Şi lacul în care erau răsfrânte stelele.

Fringilla Vigo se uită la blatul mesei. Simţea că sângele care îi pulsa în vene îi zvâcnea în obraji.

— Eu… chiar… a îngăimat ea în cele din urmă, nemaiputând să suporte liniştea care guverna în sala coloanelor din castelul din Montecalvo. Eu… chiar nu înţeleg…

— Nici eu, a spus Triss Merigold.

— Acest castel… a spus Filippa, absorbită de gândurile ei, fără să acorde nicio atenţie suratelor ei. Acest castel… Rhys-Rhun… trebuie dărâmat. Distrus din temelii. Scrum. Apoi, când vor începe să născocească tot soiul de legende şi mituri despre toată această aventură, va fi necesar să le supunem unei cenzuri scrupuloase. Înţelegeţi ce vreau să zic?

— Foarte bine, a încuviinţat Francesca Findabair, care rămăsese tăcută până atunci.

Ida Emean, care tăcea şi ea, s-a limitat doar să pufnească destul de elocvent.

— Eu… Fringilla Vigo încă părea uluită. Chiar nu înţeleg… cum s-a întâmplat…

— Oh, a spus Sheala de Tancarville după o lungă tăcere. Nu-i nimic grav, domniţă Vigo. Nimeni nu-i perfect.

Filippa a pufnit încet. Assire var Anahid a oftat şi şi-a dat ochii peste cap.

— Până la urmă, a adăugat Sheala, urmărindu-şi buzele,

ni s-a întâmplat cel puţin o dată tuturor celor aici de faţă. Fiecare dintre noi a fost înşelată cel puţin o dată de un bărbat, care a profitat de ea şi a expus-o ridicolului.

— Îmi placi, chipul tău mă aţâţă... Ehei!
Te-oi lua dar cu sila, chiar dacă nu vrei!
— O, tată, acuma mă strânge-nzecit,
Al ielelor rege nespus m-a rănit!

JOHANN WOLFGANG GOETHE, „Erlkönig”

Totul a fost deja cândva, totul s-a întâmplat deja cândva. Şi totul a rămas deja scris cândva.

VYSOGOTA DIN CORVO

5

Amiaza se lăsa peste pădure cu arşiţă şi zăpuşeală, iar luciul lacului, întunecat ca jadul până nu de mult, acum ardea auriu, împrăştiind reflexii. Strălucirea reflectată de apă era atât de orbitoare şi îi provoca durere la frunte şi în tâmple, încât Ciri trebuia să-şi protejeze ochii cu palma.

A trecut prin tufărişul crescut de-a lungul malului şi a mânat-o pe Kelpie în lac, atât de adânc, încât apa ajungea până la genunchii iepei. Apa era atât de cristalină, încât, chiar de pe şa, Ciri putea vedea în umbra aruncată de cal mozaicul multicolor de pe fundul lacului, hăţişul algelor diafane, unduitoare. Vedea un rac care se plimba ţanţoş printre pietricele.

Kelpie a nechezat. Ciri a smucit frâiele şi a mânat-o spre o adâncime mai mică, dar nu pe mal, deoarece, fiind nisipos şi presărat cu pietre, ar fi împiedicat-o să aibă un ritm mai rapid. Şi-a condus iapa de-a lungul malului apei, unde pietrişul dur de pe fundul lacului înlesnea deplasarea. Şi de îndată iapa a luat-o la trap, ca un adevărat trăpaş, de parcă n-ar fi fost pregătită pentru călărie, ci pentru a fi înhămată la trăsură sau la şaretă. Cu toate acestea, în curând se dovedi a nu fi suficient de rapidă. Cu strigăte şi lovituri de călcâie, Ciri şi-a forţat iapa să galopeze. Alergau printr-o ploaie de stropi de apă care străluceau în soare ca picăturile de argint topit.

N-a lăsat-o mai moale nici măcar atunci când a zărit turnul. Zbura ca vântul, atât de iute, încât probabil că un cal obişnuit s-ar fi prăbuşit deja. Însă nu era nicio urmă de fornăială în respiraţia lui Kelpie; îşi continua galopul uşor şi firesc.

A dat buzna în curte în plin avânt, cu un tropăit de copite, şi a frânat iapa brusc, astfel încât preţ de câteva clipe potcoavele au alunecat pe dale cu un scrâşnet prelung. S-a oprit chiar în faţa elfelor care o aşteptau la poalele turnului. Chiar sub nasurile lor. Astfel a avut şi satisfacţia să le vadă pe două dintre ele, de obicei, indiferente şi impasibile,

retrăgându-se în mod involuntar.

— Nu vă temeţi, a pufnit ea. Nu vă strivesc! Cu toate că mi-aş cam dori.

Elfele şi-au revenit imediat, şi-au recăpătat calmul, feţele li s-au netezit, ochii şi-au recâştigat nonşalanţa.

Ciri a descălecat sau, mai degrabă, a zburat din şa. Avea o privire sfidătoare.

— Bravo! a spus elful cu părul deschis la culoare, cu faţa triunghiulară, ieşind din umbră, de sub arcadă. Frumos spectacol, Loc'hlaith!

Şi atunci o întâmpinase cu acelaşi salut. Când intrase în Turnul Rândunicii şi s-a trezit în miezul unei primăveri înfloritoare. Dar trecuse multă vreme de-atunci, iar pe Ciri anumite lucruri n-o mai impresionau deloc.

— Nu sunt vreo Domniţă a Lacului, a protestat ea. Sunt o prizonieră aici! Iar voi sunteţi temnicerii mei! Hai să lăsăm la o parte gargara!

I-a aruncat frâiele uneia dintre elfe.

— Te rog! Calul trebuie şters. Şi adăpat când se mai astâmpără din fierbinţeală. Şi, în general, aveţi grijă de el ca de ochii din cap!

Elful cu părul de culoare deschisă a zâmbit uşor.

— Nu mai e nimic de spus, a început el, privind spre elfele care duceau iapa în grajd, fără să scoată un cuvânt. Eşti o prizonieră chinuită, iar ele sunt foarte crude. Se vede de la o poştă.

— Le plătesc cu aceeaşi monedă. Ciri şi-a pus mâinile în şolduri, şi-a încreţit nasul şi l-a privit cu îndrăzneală în ochii de un albastru ca acvamarinul, mai degrabă, binevoitori. Le tratez aşa cum mă tratează! Iar temniţa este temniţă!

— Mă uimeşti, Loc'hlaith.

— Iar tu mă tratezi ca pe o tâmpită. Nici măcar nu te prezinţi.

— Iartă-mă. Numele meu este Crevan Espane aep Caomhan Macha. Sunt, dacă ştii ce înseamnă, Aen Saevherne.

— Bineînţeles că ştiu! a răspuns Ciri, privindu-l cu o admiraţie pe care nu avusese timp să o disimuleze.

Cunoscător. Magician elf.

— Putem să-i spunem şi aşa. Pentru comoditate folosesc porecla Avallac'h, poţi să mi te adresezi astfel.

— Dar cine ţi-a spus, mă rog, că aş avea de gând să mă adresez cumva ţie? s-a burzuluit Ciri. Cunoscător sau nu, tu eşti temnicerul, iar eu…

— Prizonierul, a încheiat el sarcastic. Ai mai spus asta. Şi, pe deasupra, un prizonier chinuit. Mai mult ca sigur eşti obligată să te plimbi călare prin împrejurimi şi, ca pedeapsă, eşti nevoită să cari spada aia în spate şi să porţi acea rochie elegantă şi destul de preţioasă, mult mai cu gust şi mai curată decât cea cu care ai ajuns aici. Dar, în ciuda acestor condiţii groaznice, nu te dai bătută. Te răzbuni pentru răul suferit prin agresivitate. Spargi oglinzi care sunt adevărate opere de artă cu mult curaj şi entuziasm.

Ciri s-a înroşi. Era furioasă pe ea însăşi.

— Oh, a reluat el repede, poţi să spargi tot ce vrei, la urma urmei sunt doar obiecte, nu contează că au fost realizate acum şapte sute de ani. N-ai chef de o plimbare cu mine pe malul lacului?

Vântul care se dezlănţuise, mai răcorise atmosfera. În plus, copacii mari şi turnul făceau umbră. Apa din golf, de un verde tulbure, acoperită cu frunze de nuferi, presărată cu boboci de flori galbene, arăta aproape ca o pajişte. Găinuşele de baltă, cotcodăcind şi fluturându-şi ciocurile roşii, înotau repede rotindu-se în cerc printre frunze.

— Oglinda aceea… s-a bâlbâit Ciri, săpând cu călcâiul în pietrişul umed. Îmi pare rău pentru ea. Eram furioasă. Asta a fost tot.

— Ah.

— Mă dispreţuiesc elfele acestea. Când vorbesc cu ele, se prefac că nu înţeleg. Iar, atunci când mi se adresează, ele fac tot posibilul ca să nu le înţeleg. Mă umilesc.

— Vorbeşti limba noastră perfect, i-a explicat el calm. Cu toate acestea, pentru tine este o limbă străină. Aşijderea, foloseşti *hen llinge,* iar ele *ellylon.* Diferenţele nu sunt mari, dar totuşi există.

— Pe tine te înţeleg. Cuvânt cu cuvânt.

— Când vorbesc cu tine, folosesc *hen llinge.* Limba elfilor din lumea ta.

Ciri s-a întors.

— Dar tu din ce lume eşti? Nu sunt copil. Noaptea nu trebuie decât să mă uit pe cer. Nu există nici măcar una dintre constelaţiile pe care le cunosc. Lumea asta nu este a mea. Acesta nu este locul meu. Am ajuns aici din întâmplare... Şi vreau să plec. Să plec de aici.

S-a aplecat, a ridicat o piatră şi a făcut o mişcare, de parcă ar fi vrut să o arunce în lac, spre găinuşele de baltă care înotau, dar privirea elfului a determinat-o să renunţe.

— Nici bine nu fac o sută de paşi că şi ajung la lac, a spus ea fără să-şi ascundă amărăciunea. Şi văd turnul. Oriunde mă duc, oriunde mă întorc, există întotdeauna lacul şi turnul. Întotdeauna. Nu există nicio cale de scăpare. Aşadar, este o închisoare. Mai rău decât un beci, decât o temniţă, mai rău decât o cămăruţă cu gratii la fereastră. Şi ştii de ce? Pentru că este mai umilitor. Ellylon sau nu, mă enervează la culme când se amuză pe seama mea şi mă dispreţuiesc. Da, da, nu te uita aşa la mine. Şi tu mă dispreţuieşti, şi tu râzi de mine. Şi eşti uimit de furia mea?

— Chiar sunt uimit, a spus el, deschizându-şi larg ochii. Foarte uimit.

Ciri a oftat şi a ridicat din umeri.

— Am intrat în turn acum mai bine de o săptămână, a spus ea străduindu-se să-şi păstreze calmul. Am ajuns într-o altă lume. Mă aşteptai, stând pe o stâncă şi cântând la flaut. Ai fost chiar surprins că mi-a luat atât de mult ca să ajung. Mi te-ai adresat cu numele meu, abia mai târziu ai început cu această tâmpenie, cu Domniţa Lacului, apoi ai dispărut fără nicio explicaţie. Lăsându-mă în temniţă. Spune-i cum vrei. Dar eu, una, numesc asta dispreţ şi umilinţă.

— Zireael, nu sunt decât opt zile.

— Ah! a făcut fata o grimasă. Asta înseamnă că sunt norocoasă? Că ar fi putut fi opt săptămâni? Sau opt luni? Sau opt...

A tăcut.

— Te-ai îndepărtat mult de Lara Dorren, i-a spus el încet. Ţi-ai pierdut moştenirea, ai pierdut legătura cu sângele tău. Nu e de mirare că elfele nu te înţeleg şi nici tu pe ele. Nu numai că vorbeşti, ci şi gândeşti altfel. Categorii complet diferite. Ce mi-e că sunt opt zile ori opt săptămâni? Timpul nu înseamnă nimic.

— Prea bine! a izbucnit Ciri furioasă. Bine, sunt de acord, nu sunt o elfă înţeleaptă, ci un om prost. Pentru mine timpul înseamnă mult, număr zilele, număr chiar şi orele. Şi am socotit că au trecut multe şi din unele, şi din celelalte. Nu mai vreau nimic de la tine, o să plec fără explicaţii, nu mă interesează de ce aici este primăvară, de ce sunt unicorni şi noaptea pe cer se văd alte constelaţii. Nu-mi pasă deloc de unde îmi cunoşti numele şi de unde ai aflat de sosirea mea. Vreau doar un singur lucru. Să mă întorc la mine. În lumea mea. Printre oameni! Printre cei care gândesc ca mine! Din aceeaşi spiţă!

— O să te întorci la ei. După un timp.

— Vreau acum! a strigat Ciri. Nu după un timp! Pentru că aici acel timp durează o veşnicie! Cu ce drept mă ţii prizonieră? De ce nu pot pleca? Am venit aici singură. Din propria voinţă. N-ai niciun drept asupra mea!

— Ai venit aici singură, a confirmat elful calm. Dar nu din propria voinţă. Predestinarea te-a condus aici, cu puţin ajutor din partea noastră. Pentru că te aşteptam de mult. De foarte mult timp. Chiar şi după socoteala noastră.

— Nu mai înţeleg nimic.

— Te-am aşteptat mult, a continuat Avallac’h, fără să-i acorde atenţie. Cu o singură teamă: că n-o să izbuteşti să pătrunzi aici. Ai izbutit. Ţi-ai confirmat sângele, originea. Aceasta înseamnă că locul tău este aici, nu printre Dh’oine. Eşti fiica Larei Dorren aep Shiadhal.

— Sunt fiica Pavettei! Nici nu ştiu cine-i Lara asta a ta!

Elful s-a clătinat, dar foarte uşor, aproape imperceptibil.

— În acest caz, i-a spus el, cel mai bun lucru ar fi să-ţi explic cine este Lara mea. Şi, pentru că timpul trece, ar fi mai bine dacă aş începe să-ţi explic pe drum. La naiba, cu

demonstraţia asta stupidă aproape ţi-ai istovit iapa…

— Istovit? Ha! Încă nu ştii cât poate îndura această iapă. Dar încotro mergem?

— Dacă-mi îngădui, o să-ţi explic şi acest lucru pe drum.

Văzând că lansarea într-un galop nebun era lipsită de sens şi nu ducea la nimic bun, Ciri o ţinea în frâu pe Kelpie, care fornăia.

Avallac'h nu minţise. Acolo, în câmpul deschis, pe pajiştile şi fâneţele presărate cu menhire, acţiona aceeaşi forţă ca în apropiere de Tor Zireael. Ai putea încerca să călăreşti de să-i sfârâie copitele calului în orice direcţie, dar după vreo poştă te trezeşti că o forţă nevăzută te-a purtat în cerc.

Kelpie a fornăit, iar Ciri a bătut-o uşor pe greabăn ca s-o liniştească, privind grupul de elfi care călăreau agale. Puţin mai devreme, când Avallac'h îi dezvăluise în cele din urmă ce-şi doreau de la ea, ea galopase pentru a-i lăsa pe cât posibil cât mai în urmă.

Dar acum îi avea din nou în faţă. La o sută de paşi.

Avallac'h nu minţise. Nu era nicio scăpare.

Singurul lucru bun pe care i-l adusese galopul frenetic a fost că i-a răcorit capul şi i-a potolit furia. De-acum era mult mai calmă. Cu toate acestea, continua să tremure de furie.

În ce m-am băgat? Cine m-o fi pus să dau buzna în Turnul acela?

S-a înfiorat reamintindu-şi. Reamintindu-şi-l pe Bonhart cum galopa după ea, pe gheaţă, călare pe roaiba lui spumegândă.

S-a înfiorat şi mai tare. Şi s-a potolit.

Sunt în viaţă, s-a gândit ea, privind în jur. *Bătălia nu s-a încheiat încă. Doar moartea pune capăt bătăliei, orice altceva doar o întrerupe. M-au învăţat asta în Kaer Morhen.*

A îndemnat-o pe Kelpie să meargă la pas, apoi, văzând-o cum îşi ridică capul cu bravură, a mânat-o la trap. Călărea între două şiruri de menhire. Iarba şi tufişurile îi ajungeau la scăriţe.

I-a ajuns din urmă destul de repede pe Avallac'h şi pe

cele trei elfe. Zâmbind uşor, Cunoscătorul şi-a îndreptat ochii acvamarin întrebători asupra ei.

Ciri şi-a dres vocea.

— Te rog, Avallac'h, spune-mi că a fost doar o glumă proastă.

Peste chipul elfului a trecut ceva ca o umbră.

— Nu obişnuiesc să fac astfel de glume, i-a răspuns. Dar, dacă tot ai luat-o ca pe o glumă, îmi permit să-ţi repet cu toată seriozitatea: ne dorim un copil de la tine, Rândunico, fiică a Larei Dorren. Doar după ce o să-l naşti o să-ţi îngăduim să pleci de aici, să te întorci în lumea ta. Alegerea, desigur, îţi aparţine. Bănuiesc că trapul tău nebunesc te-a ajutat să iei o decizie. Care este răspunsul tău?

— Răspunsul meu este nu, a replicat aspru fata. Un nu categoric şi absolut! Nu sunt de acord. Şi cu asta, basta.

— Asta este, elful a ridicat din umeri. Recunosc că sunt dezamăgit. Dar ce să-i faci, este alegerea ta.

— Cum poţi să pretinzi aşa ceva? a strigat Ciri cu glas tremurător. Cum poţi să îndrăzneşti? Cu ce drept?

Avallac'h a privit-o calm. Fata a simţit şi privirea elfelor aţintită asupra ei.

— Pare-mi-se că ţi-am spus până în cele mai mici amănunte povestea neamului tău, i-a zis el. Păreai că ai înţeles. Prin urmare, întrebarea ta mă uimeşte. Ni se cuvine şi putem pretinde, Rândunico. Tatăl tău, Cregennan, ne-a luat un copil. Tu o să ni-l dai înapoi. Achiţi datoria. Mi se pare logic şi corect.

— Tatăl meu... nu mi-l amintesc pe tatăl meu, dar numele lui era Duny. Nu Cregennan. Ţi-am mai spus asta!

— Iar eu ţi-am mai răspuns că aceste generaţii umane ridicole nu înseamnă nimic pentru noi.

— Dar eu nu vreau! Ciri a urlat atât de tare încât iapa s-a smucit sub ea. Nu vreau, mă înţelegi? Nu vreaaau! Mi se face rău numai când mă gândesc că o să mi se implânte un parazit blestemat în trup, mi se face silă la gândul că parazitul acela o să crească în mine, că...

S-a oprit, văzând chipurile elfelor. Două exprimau o

uimire nemărginită, iar a treia exprima o ură nemărginită. Avallac'h şi-a dres vocea demonstrativ.

— Hai să mergem mai înainte, a îndemnat-o el sec, să vorbim între patru ochi. Părerile tale, Rândunico, sunt puţin prea radicale pentru a le expune în faţa martorilor.

Ciri l-a ascultat. Au mers călare mult, în tăcere. Fata a vorbit prima.

— O să fug de voi. N-o să mă ţineţi aici împotriva voinţei mele. Am fugit de pe insula Thanedd, am scăpat din mâinile căutătorilor şi de nilfgaardieni, am fugit de Bonhart şi de Huhurez. O să scap şi de voi. O să găsesc eu o cale ca să mă dezleg de vrăjile voastre.

— Mă gândeam că-ţi pasă mai mult de prietenii tăi, i-a spus elful după o clipă. De Yennefer. De Geralt.

— Eşti la curent cu asta? a oftat Ciri, uluită. Ei bine, trebuia să mă aştept la asta. Eşti un cunoscător! Prin urmare, ar trebui să ştii că mă gândesc la ei. Acolo, în lumea mea, ei se află în primejdie chiar acum, în această clipă. Iar voi vreţi să mă ţineţi prizonieră aici... să zicem pentru cel puţin nouă luni. Vezi bine că n-am de ales. Înţeleg cât de important este pentru voi acest copil, acest Sânge mai Vechi, dar nu pot. Chiar nu pot.

Elful a tăcut câteva clipe. Călărea atât de aproape, încât a atins-o cu genunchiul.

— Alegerea, aşa cum ţi-am mai spus, îţi aparţine. Cu toate acestea, trebuie să ştii un lucru; ar fi necinstit să ţi-l ascund. Nu poţi scăpa de aici, Rândunico. Aşadar, dacă refuzi să colaborezi, o să rămâi aici pentru totdeauna, n-o să-ţi mai vezi niciodată prietenii şi lumea voastră.

— Este un şantaj odios!

— Dacă, în schimb, a continuat Avallac'h, ignorându-i strigătul, o să fii de acord să faci tot ce-ţi cerem, o să-ţi demonstrăm că timpul nu înseamnă nimic.

— Nu înţeleg.

— Aici timpul se scurge altfel. Dacă ne faci această favoare, o să te răsplătim. O să facem în aşa fel încât să poţi recupera timpul petrecut aici, printre noi. În mijlocul norodului Olch.

Ciri nu i-a răspuns, rămânând cu ochii pironiţi pe coama neagră a lui Kelpie. *Trebuie să trag de timp,* se gândea ea. *Aşa cum spunea Vesemir lui Kaer Morhen: „Dacă vor să te spânzure, cere-le o ulcică de apă. Nu ştii niciodată ce se poate întâmpla înainte de a ţi-o aduce…”*

Deodată, una dintre elfe a ţipat şi a fluierat.

Calul lui Avallac’h a nechezat şi s-a smucit în loc. Elful îl ţinea şi le striga ceva elfelor. Ciri a observat cum una dintre ele şi-a scos arcul din teaca din pielea atârnată la şa. Stătea în scăriţe, cu mâna streaşină la ochi.

— Stai liniştită, i-a spus Avallac’h tăios.

Ciri a oftat.

La vreo două sute de paşi de ei, câţiva unicorni galopau prin landă. O turmă întreagă, de cel puţin treizeci de exemplare.

Ciri mai văzuse unicorni uneori, mai ales în zori se aventurau până la lacul de la poalele Turnului Rândunicii. Dar n-au lăsat-o niciodată să se apropie. Dispăreau ca nişte năluci.

În fruntea turmei era un armăsar vânjos, cu o robă roşcată, ciudată. Deodată, s-a oprit, a nechezat răsunător, s-a ridicat în două picioare. Într-un mod absolut imposibil pentru orice cal, a cabrat sprijinindu-se pe picioarele din spate, fluturându-le în aer pe cele din faţă.

Ciri a remarcat stupefiată că Avallac’h şi cele trei elfe murmurau ceva, fredonând în cor o melodie stranie, monotonă.

Cine eşti tu?

Ciri a clătinat din cap.

Cine eşti tu? Întrebarea i-a răsunat din nou în craniu, izbind-o în tâmple. Deodată, cântecul elfilor a urcat cu un ton. Unicornul roşcat a nechezat, întreaga turmă i-a răspuns nechezând la unison. Când au fugit, pământul s-a cutremurat.

Cântecul lui Avallac’h şi al elfelor s-a oprit. Ciri a observat cum Cunoscătorul îşi şterge discret transpiraţia de pe frunte. Apoi a privit-o cu coada ochiului şi a înţeles că-l văzuse.

— Nu-i totul numai lapte şi miere, aşa cum pare, a spus el pe un ton sec. Nu-i totul aşa.

— Ţi-e frică de unicorni? Doar sunt isteţi şi prietenoşi.

Elful nu i-a răspuns.

— Am auzit că elfii şi unicornii se iubesc unii pe alţii, a continuat Ciri fără să renunţe.

Avallac'h şi-a întors capul.

— Atunci, a spus el rece, ia în considerare că ceea ce-ai văzut a fost o tachinare între iubiţi.

Fata nu i-a mai pus alte întrebări.

Îi erau de-ajuns grijile ei.

Vârfurile dealurilor erau presărate cu cromlehuri şi dolmene. Priveliştea lor îi amintea lui Ciri de stânca de lângă Ellander, unde Yennefer o iniţiase în tainele magiei. *Dar asta fusese cu mult timp în urmă,* se gândea ea. *Acum câteva veacuri...*

Una dintre elfe a ţipat din nou. Ciri s-a uitat în direcţia indicată de ea. Înainte de a-şi da seama că turma condusă de armăsarul roşcat se întorsese, a auzit o altă elf urlând. Ciri s-a ridicat în scăriţe.

Din partea opusă, din spatele dealului, s-a ivit o altă turmă. Unicornul care o conducea avea roba cenuşie-albăstruie.

Avallac'h a rostit rapid câteva cuvinte. Erau în *ellylon,* dificil de înţeles pentru Ciri, dar a dedus ea ceva, mai ales că elfele şi-au întins mâinile spre arcuri ca la comandă. Avallac'h s-a întors cu faţa spre fată, care a început să audă un foşnet. Un foşnet identic cu cel produs de o cochilie dusă aproape de ureche. Dar mult mai puternic.

Nu rezista, a auzit o voce. *Nu te apăra. Trebuie să sar, trebuie să te duc în alt loc. O primejdie de moarte te ameninţă.*

Din depărtare s-a auzit un şuierat, un strigăt prelung. Iar, o clipă mai târziu, pământul s-a cutremurat sub tropăitul potcoavelor.

De după deal au apărut în galop nişte călăreţi. Un detaşament întreg.

Caii erau acoperiţi cu valtrapuri, iar călăreţii purtau coifuri cu pene, pe umeri le fluturau mantii de culoare purpuriu-amarant-carmin, amintind de strălucirea unui foc din cer, luminat de strălucirea soarelui la apus.

Un fluierat, un strigăt. Cavalerii au galopat iute spre ele.

N-au străbătut nici jumătate de poştă, că unicornii dispăruseră deja. Au dispărut în stepă lăsând în urmă un nor de praf.

Căpetenia cavalerilor, un elf cu părul negru, călărea un armăsar murg, uriaş cât un dragon, care, ca toţi caii din detaşament, purta pe el un valtrap brodat cu solzi de dragon, iar pe frunte purta un bucraniu cu coarne, cu adevărat diabolic. Ca toţi camarazii săi, sub mantia în culorile purpuriu şi carmin, elful brunet purta o vestă din zale incredibil de mici, care îi permiteau să adere la corp, moale, de parcă ar fi fost tricotată din lână.

— Avallac’h, i-a spuse el salutându-l.

— Eredin.

— Îmi datorezi o favoare. O să mi-o întorci atunci când o să-ţi cer.

— Ţi-o întorc, când ai să-mi ceri.

Elful brunet a descălecat. A fost imitat de Avallac’h, care cu un gest i-a poruncit lui Ciri să facă la fel. Au urcat dealul printre stâncile albe, bizare, acoperite cu o salbă galbenă şi tufişuri pitice de mirt înflorit.

Ciri s-a uitat la ei. Erau de aceeaşi statură, adică amândoi surprinzător de înalţi. Dar, dacă chipul lui Avallac’h era binevoitor, cel al elfului brunet îi amintea de o pasăre de pradă.

Blondul şi brunetul, s-a gândit ea. *Binele şi răul. Lumina şi întunericul...*

— Îngăduie-mi, Zireael, să ţi-l prezint: Eredin Bréacc Glas.

— Încântat.

Elful s-a înclinat, iar Ciri a făcut o reverenţă. Nu prea graţioasă.

— De unde ai ştiut că suntem ameninţaţi? l-a întrebat Avallac’h.

— N-am ştiut, a răspuns elful, măsurând-o atent din priviri pe Ciri. Patrulam pe câmp, pentru că umblă vorba că unicornii au devenit neliniştiţi şi agresivi. Nu se ştie de ce. Adică de-acum se ştie. Din cauza ei, fără doar şi poate.

Avallac'h nu i-a confirmat, nici n-a negat. La rândul său, Ciri i-a răspuns cu o privire dură elfului brunet. Preţ de o clipă, s-au uitat unul la altul, fiecare hotărât să nu-şi coboare primul privirea.

— Aşadar, acesta ar fi Sângele mai Vechi, a spus Eredin. Aen Hen Ichaer. Moştenirea lui Shiadhal şi a Larei Dorren? N-aş prea crede. Nu-i decât o mică Dh'oine obişnuită. O femeie umană.

Avallac'h nu i-a răspuns. Chipul îi era neclintit şi impasibil.

— Bănuiesc că nu te-ai înşelat, a continuat elful brunet. O s-o iau de bună, pentru că gurile rele spun că nu te înşeli niciodată. În această creatură sunt ascunse adânc genele Larei. Da, la o analiză mai atentă poţi vedea anumite trăsături care arată originea micuţei. De fapt, are ceva în ochi care aminteşte de Lara Dorren. Nu-i aşa, Avallac'h? Cine, dacă nu tu, este cel mai îndreptăţit s-o aprecieze?

Nici de această dată Avallac'h nu a deschis gura. Dar Ciri a sesizat o umbră de roşeaţă pe chipul său palid. A fost foarte surprinsă. Şi a căzut pe gânduri.

— Pe scurt, a spus Eredin cu o grimasă, în această mică Dh'oine există ceva preţios, ceva frumos. Parcă văd. Am impresia că văd o pepită de aur într-un maldăr de bălegar.

Ochii lui Ciri scânteiau de furie. Avallac'h şi-a întors capul încet.

— Vorbeşti exact ca un om, Eredin, i-a spus el încet.

Eredin Bröacc Glas şi-a arătat dinţii într-un zâmbet.

Ciri mai văzuse o dentiţie similară, cu dinţi foarte albi, foarte mici şi egali, de parcă ar fi fost nivelaţi la rindea, fără canini. Văzuse astfel de danturi la cadavrele elfilor care zăceau înşirate în curtea turnului de veghe din Kaedwen. Mai văzuse astfel de dinţi la Scânteie. Dar, dacă zâmbetul Scânteii era fermecător, cel al lui Eredin era sinistru.

— Oare fata asta care încearcă să mă ucidă cu privirea

ştie motivul pentru care se află aici?

— Bineînţeles.

— Şi este gata să coopereze?

— Încă nu cu toată fiinţa ei.

— Nu cu toată fiinţa ei, a repetat Eredin. Ah, asta nu-i bine. Deoarece natura operaţiunii necesită cooperarea deplină. Altminteri, n-are cum să se înfăptuiască. Şi, având în vedere că ne separă de Tir ná Lia o jumătate de zi de mers călare, ar merita să ştim unde suntem.

— De ce atâta nerăbdare? a întrebat Avallac'h, pufnind. Unde ajungem cu graba, cu ce ne alegem?

— Cu veşnicia. Eredin Bréacc Glas a devenit serios, cu o sclipire în ochii lui verzi. Dar aceasta este specialitatea ta, Avallac'h. Specialitatea ta şi responsabilitatea ta.

— Tu ai spus-o.

— Eu am spus-o. Şi acum îmi pare rău, dar datoria mă cheamă. Vă las o escortă, pentru siguranţă. Vă recomand să înnoptaţi mai degrabă aici, pe acest deal, astfel încât, dacă plecaţi mâine în zori, să ajungeţi în Tir ná Lia la momentul potrivit. *Va faill.* Ah, şi încă ceva.

S-a aplecat, a rupt o crenguţă înflorită de mirt şi a mirosit-o. Apoi i-a oferit-o lui Ciri cu o plecăciune.

— Ca să-mi cer iertare pentru cuvintele mele nesăbuite. *Va faill, luned.*

A pornit de îndată, iar, după o clipă, pământul se zguduia sub copite, în timp ce se îndepărta cu o parte din detaşament.

— Te rog, a mârâit Ciri, nu-mi spune că el este cel cu care ar trebui să... Dacă este el... Atunci, nici gând, niciodată în această viaţă.

— Nu, i-a zis Avallac'h încet. Nu este el. Fii liniştită.

Ciri şi-a apropiat mirtul de faţă. Pentru ca elful să nu-i observe emoţia şi tulburarea care o învăluiau.

— Sunt liniştită.

Ciulinii uscaţi şi iarba neagră de stepă făcuseră loc ierbii verzi, luxuriante şi ferigilor umede, terenul mlăştinos se descotorosise de păpădii şi se împurpurase cu lupin.

Curând, au observat un râu care se strecura leneş printre şirurile de plopi. Apa râului, cu toate că era limpede precum cleştarul, avea o culoare maronie. Mirosea a turbă.

Avallac'h cânta la flaut diferite melodii săltăreţe. Ciri, căzută pe gânduri, reflecta intens.

— Cine ar trebui să fie tatăl copilului care înseamnă atât de mult pentru tine? a întrebat ea în cele din urmă. Sau poate că nu contează?

— Contează, bineînţeles. Trebuie să înţeleg că te-ai hotărât?

— Nu, nu trebuie să înţelegi. Pur şi simplu, încerc să mă lămuresc în anumite privinţe.

— Te ajut, cu drag. Ce vrei să ştii?

— Ştii prea bine.

O vreme au călărit agale, în tăcere. Ciri a văzut câteva lebede alunecând ţanţoş de-a lungul râului.

— Tatăl copilului, a spus Avallac'h pe un ton calm şi neutru, trebuie să fie Auberon Muircetach. Auberon Muircetach ne este… cum îi spuneţi voi… căpetenia supremă?

— Regele? Regele tuturor Aen Seidhe?

— Aen Seidhe, Norodul Dealurilor, sunt elfii din lumea ta. Noi suntem Aen Elle, Norodul Arinilor. Şi aşa este, Auberon Muircetach ne este rege.

— Regele Arinilor?

— Am putea să-i spunem şi aşa.

Călăreau în tăcere. Era păpuşeală.

— Avallac'h.

— Poftim.

— Dacă mă hotărăsc, atunci… Mai târziu… o să fiu liberă?

— O să fii liberă şi o să pleci oriunde doreşti. Dacă nu te hotărăşti să rămâi. Cu copilul.

Ciri a pufnit descumpănită, dar nu a spus nimic.

— Aşadar, a întrebat-o elful, te-ai hotărât?

— O să mă hotărăsc când o să ajungem la faţa locului.

— Am ajuns deja la faţa locului.

Printre ramurile sălciilor plângătoare, atârnate deasupra râului ca nişte draperii verzi, Ciri distingea palatele. Nu mai

văzuse niciodată în viaţa ei nimic de genul acesta. Deşi construite din marmură şi alabastru, construcţiile erau dantelate ca pavilioanele de grădină, aveau un aspect delicat, efemer, diafan, aproape ca şi cum nu ar fi fost nişte construcţii, ci fantome ale construcţiilor. Ciri se aştepta ca în orice moment să se stârnească vântul, iar micile construcţii să dispară, împreună cu aburul care se ridica din râu. Dar, când a început să adie vântul, când aburul s-a stins, când ramurile de salcie se unduiau şi râul se încreţea, micile construcţii nu au dispărut şi nici n-aveau de gând să dispară. Dimpotrivă, au devenit şi mai cochete.

Ciri privea uluită spre terasele mici, spre turnuleţele ivite din apă ca nişte flori de nufăr, spre podeţele suspendate peste râu ca nişte ghirlande de iederă, spre scările, scăriţele, balustradele, arcadele şi porticurile, peristilurile, columnele şi coloanele, cupolele şi cupoletele, pinaclurile şi turnurile zvelte care semănau cu sparanghelul.

— Tir ná Lia, a şoptit Avallac'h.

Cu cât se apropiau mai mult, cu atât pitorescul locului îi făcea inima să bată mai tare şi o sugruma, făcând-o să i se prelingă lacrimile din colţurile ochilor. Ciri privea fântânile, mozaicurile şi teracota, sculpturile şi monumentele. Privea construcţiile dantelate, a căror destinaţie nu o înţelegea. Şi pe cele care, era sigură, nu slujeau la nimic. În afară de estetică şi armonie.

— Tir ná Lia, a repetat Avallac'h. Ai mai văzut vreodată ceva de genul acesta?

— Cum să nu! Ciri a biruit strânsoarea care o gâtuia. Am văzut odată ceva asemănător, dar s-a năruit. În Shaerrawedd.

Acum îi venise rândul elfului să rămână tăcut multă vreme.

Au trecut pe celălalt mal al râului, pe un pod arcuit, ajurat, cu un aspect atât de fragil, încât Kelpie s-a smucit şi a fornăit mult înainte de a păşi pe el.

Cu toate că era nervoasă şi încordată, Ciri privea totul cu atenţie, hotărâtă să nu rateze nimic, niciuna dintre

panoramele oferite de fabulosul târg Tir ná Lia. În primul rând, chiar ardea de curiozitate, în al doilea rând, nu încetase niciodată să se gândească la evadare şi căuta cu grijă orice ocazie.

Pe poduri şi pe terase, pe alei şi peristiluri, pe balcoane şi în porticuri, ea vedea trecând elfi cu părul lung, în dublete strânse şi mantii scurte brodate cu motive fanteziste de frunze. Vedea elfe cu coafuri îngrijite şi vopsite strident, îmbrăcate în rochii lejere sau costume masculine.

În faţa porticului unuia dintre palate au fost întâmpinaţi de Eredin Bréacc Glas. La un scurt ordin de-al lui, au început să roiască în jur elfe micuţe, îmbrăcate în cenuşiu, care, în mare grabă şi tăcere, s-au ocupat de cai. Ciri le privea oarecum mirată. Avallac'h, Eredin şi toţi ceilalţi elfi întâlniţi până atunci aveau o statură extraordinar de înaltă, astfel încât, pentru a-i privi în ochi, trebuia să-şi ridice privirea. Micuţele elfe cenuşii erau mult mai scunde decât ea. *O altă rasă,* s-a gândit ea. *Rasa slugilor. Chiar şi aici, în această lume de basm, trebuie să existe unii care să trudească pentru alţii.*

Au intrat în palat. Ciri a oftat. Era o infantă de sânge regal, crescută în palat. Dar asemenea marmură şi malachit, asemenea stucaturi, podele, mozaicuri, oglinzi şi candelabre ca acestea, nu mai văzuse niciodată. În acel interior ameţitor, se simţea rău, incomod, stânjenită, prăfuită, transpirată şi istovită după drum.

Avallac'h, dimpotrivă, nu era deloc tulburat. Cu o mănuşă şi-a scuturat pantalonii şi turetcile, nepăsându-i de praful depus pe oglindă. Apoi i-a aruncat cu un gest protocolar mănuşile micuţei elfe aplecate într-o reverenţă.

— Auberon? a întrebat scurt. Ne aşteaptă?

Eredin a zâmbit.

— Aşteaptă. Este foarte nerăbdător. A poruncit ca Rândunica să-i fie adusă imediat, fără întârziere. Dar l-am domolit eu.

Avallac'h a ridicat din sprâncene.

— Zireael, a explicat Eredin foarte calm, trebuie să meargă la rege fără să fie stresată sau sub presiune,

odihnită, calmă şi binedispusă… Pentru a o binedispune, o să aibă parte de o baie, de o rochie nouă, de o nouă coafură şi de un machiaj. Auberon o să mai aibă puţină răbdare până atunci, mă gândesc eu.

Ciri a inspirat adânc şi s-a uitat la elf. Era de-a dreptul uluită de cât de drăguţ părea.

Eredin şi-a dezvăluit într-un zâmbet dinţii săi drepţi, neîntrerupţi de canini.

— Există, a continuat el, un singur lucru care mă cam intrigă. Şi anume strălucirea de şoim din ochii Rândunicii noastre, care se uită când în dreapta, când în stânga, exact ca o hermelină care caută o gaură în cuşcă. Rândunica, din câte văd eu, este încă departe de o predare necondiţionată.

Avallac'h nu a comentat. Nici Ciri, se înţelege.

— Nici nu mă miră, a continuat Eredin. Nici nu se poate altfel, din moment ce este sânge din sângele lui Shiadhal şi al Larei Dorren. Dar fii numai ochi şi urechi, Zireael. De aici nu există scăpare. N-ai cum să spargi Geas Garadh, Vraja de Barieră.

Privirea lui Ciri spunea clar că nu va crede aşa ceva până când nu va încerca.

— Iar, dacă prin cine ştie ce minune este forţată Bariera, a adăugat Eredin fără să-şi ia ochii de la ea, să ştii că de la asta o să ţi se tragă pieirea. Această lume este doar aparent minunată. Dar poartă în ea moartea, mai ales pentru cei neiniţiaţi. Până şi magia este neputincioasă în faţa rănilor provocate de cornul unui unicorn. Aşijderea, ar trebui să ştii că talentul tău sălbatic nu ţi-e de niciun folos. Să nu încerci cumva să treci peste Barieră, nici să nu-ţi treacă prin cap. Şi, chiar dacă o să izbuteşti până la urmă, să ştii că Dearg Ruadhri, Cavalerii Roşii, o să te prindă chiar şi în abisul timpului şi al spaţiului.

Ciri nu prea înţelegea la ce se referea. Dar se îngrijoră văzând că Avallac'h se întunecă brusc şi se încruntă, evident iritat de discursul lui Eredin. De parcă ar fi vorbit prea mult.

— Haide. Îngăduie-mi, Zireael. Acum o să te încredinţăm domniţelor. Trebuie să arăţi minunat. Prima impresie este

cea mai importantă.

Inima îi bătea în piept, sângele îi zvâcnea în tâmple, mâinile îi tremurau uşor. Şi le-a stăpânit încleştându-şi pumnii. S-a calmat inspirând şi expirând lent. Şi-a relaxat braţele, şi-a mişcat gâtul înţepenit de tensiune.

S-a privit din nou în oglinda cea mare. Era destul de mulţumită de ceea ce vedea. Părul ei, încă umed după baie, fusese tuns şi pieptănat astfel încât să-i acopere cât de cât cicatricea. Machiajul îi scotea în evidenţă ochii şi buzele, nu-i stăteau rău nici fusta gri-argintie, cu şliţ până la mijlocul coapsei, nici vesta neagră şi nici bluza vaporoasă din crep de culoare sidefie. Întreaga ţinută era accentuată interesant de o eşarfă de mătase legată în jurul gâtului.

Ciri şi-a îndreptat umerii, şi-a aranjat eşarfa, apoi şi-a întins mâna între coapse pentru a-şi aranja lenjeria acolo. Sub fustă purta lenjerie cu adevărat extraordinară: chiloţi delicaţi ca o pânză de păianjen şi ciorapi care aproape atingeau zona inghinală şi stăteau incredibil de strâns pe coapse, fără jartiere.

A dus mâna spre clanţă. Cu prudenţă, ca şi cum nu ar fi fost o clanţă, ci o cobra adormită.

La naiba, s-a gândit instinctiv în elfească, *am ţinut piept atâtor bărbaţi înarmaţi cu spade. Cu unul singur e floare la ureche...*

A închis ochii, a oftat. Şi a intrat în încăpere.

Nu era nimeni înăuntru. O carte şi o carafă stăteau pe o masă de malachit. Pereţii erau acoperiţi cu altoreliefuri şi basoreliefuri ciudate, cu perdele drapate, cu tapiserii cu flori. Într-un colţ era o statuie.

Iar în alt colţ era un pat cu baldachin. Inima a început din nou să-i bată mai repede. A înghiţit în sec.

Cu coada ochiului a surprins o mişcare. Nu în cameră. Pe terasă.

El stătea acolo, întors spre ea din semiprofil.

Deşi era destul de conştientă că, printre elfi, nimic nu arăta aşa cum era obişnuită să creadă, Ciri a rămas siderată. De fiecare dată când se vorbea despre rege, nu se

ştie de ce, ea şi-l imagina pe Ervyll din Verden, căruia încă puţin şi era să-i devină noră. Când se gândea la rege, vedea un bărbat dolofan, cu mişcările împiedicate de colacii de grăsime, cu nasul roşu şi ochii injectaţi, deasupra unei bărbii slinoase, care duhnea a ceapă şi a bere, şi care ţinea sceptrul şi globul în mâinile umflate şi pline de pete maronii.

Dar lângă parapetul terasei stătea un rege complet diferit.

Era foarte slab şi, aşa cum se putea intui, şi foarte înalt. Părul, cenuşiu ca al ei şi întrerupt de şuviţe albe, era lung, revărsându-i-se pe umeri şi pe spate. Purta un dublet din catifea neagră şi cizme tradiţionale elfeşti, cu numeroase catarame pe toată lungimea turetcii. Avea mâini fine, albe, cu degete lungi.

Se distra făcând baloane de săpun. Ţinea în mână un castron cu apă şi săpun şi un pai în care sufla, făcând baloane iridescente, care zburau în jos, spre râu.

Ciri şi-a dres uşor vocea.

Regele Arinilor şi-a întors capul. Fata nu şi-a putut înăbuşi un suspin. Ochii lui păreau ireali. Luminoşi ca plumbul topit, imenşi. Şi plini de o tristeţe de nedescris.

— Rândunico, i-a spus el. Zireael. Mulţumesc că ai acceptat să vii.

Ciri a înghiţit în sec, habar n-avea ce să zică. Auberon Muircetach şi-a dus paiul la gură şi a eliberat un alt balon de săpun în văzduh. Ca să-şi stăpânească tremurul mâinilor, Ciri şi le-a împreunat, apoi şi-a trosnit degetele. Apoi şi le-a trecut nervos prin păr. Elful părea că-şi îndreaptă toată atenţia spre baloanele de săpun.

— Eşti nervoasă?

— Nu, a minţit vădit Ciri. Nu sunt.

— Te grăbeşti să ajungi undeva?

— Bineînţeles.

Probabil că adoptase un ton cam nonşalant, simţea că face echilibristică pe marginea politeţii. Dar elful nu i-a acordat nicio atenţie. A suflat în paiul la al cărui capăt a apărut un balon uriaş de săpun, apoi, balansându-l, i-a dat

forma unui castravete. A rămas un răstimp mai lung în admiraţia propriei creaţii.

— Aş fi indiscret dacă te-aş întreba încotro te zoreşti?

— Acasă! a pufnit ea brusc, dar şi-a revenit imediat, adăugând pe un ton mai calm: în lumea mea!

— În ce?

— În lumea mea!

— Ah, iartă-mă. Aş fi putut să jur că am auzit: „În culmea mea.” Şi am fost foarte uimit, ce-i drept. Vorbeşti limba noastră admirabil, dar trebuie să mai lucrezi la pronunţie şi la accent.

— Este chiar atât de important accentul? Doar n-am venit la tine pentru conversaţie.

— Nimic nu strică în năzuinţa spre perfecţiune.

La capătul paiului a apărut un alt balon, care s-a desprins, s-a ridicat în aer, a plutit uşor şi s-a spart la impactul cu o ramură de salcie. Ciri a oftat.

— Arzi de nerăbdare să te întorci în lumea ta, i-a spus regele Auberon Muircetach după un răgaz. A ta? N-am ce spune, voi, oamenii, nu prea suferiţi de modestie.

A agitat cu paiul lichidul din vas, apoi a suflat în el cu o aparentă nepăsare, înconjurându-se de un roi de mici bule iridescente.

— Omul. A continuat el. Strămoşul tău păros a apărut pe pământ la multă vreme după găină. Cu toate acestea, n-am auzit niciodată de vreo găină care să-şi revendice vreo lume… De ce te frământi şi te foieşti ca o maimuţă? Ceea ce spun eu ar trebui să te intereseze. Pentru că, înainte de toate, ţine de istorie. Ah, lasă-mă să ghicesc: este o poveste care nu contează pentru tine şi te plictiseşte.

Un balon mare, opalescent a zburat în direcţia râului. Ciri tăcea, muşcându-şi buzele.

— Strămoşul tău păros, a continuat elful, amestecând cu paiul în castron, a învăţat repede să-şi folosească degetul opozabil şi inteligenţa lui rudimentară. Cu ajutorul acestora obişnuia să facă diverse lucruri, de regulă, pe cât de ridicole, pe atât de groaznice. Sau, mai degrabă, lucruri care ar putea părea ridicole dacă n-ar fi de-a dreptul

groaznice.

Un alt balon şi-a făcut apariţia, urmat imediat de un al doilea şi de un al treilea.

— Nouă, Aen Elle, prea puţin ne-a păsat de cele făcute de strămoşii tăi. Noi, spre deosebire de verişorii noştri, Aen Seidhe, am părăsit de mult acea lume. Am ales alt univers, mai interesant. Pentru că pe vremea aceea, o să te surprindă ceea ce am de gând să-ţi spun, se putea trece destul de lejer dintr-o lume în cealaltă. Cu niţel talent şi niţică practică, bineînţeles. Cu siguranţă, ştii la ce mă refer.

Ciri murea de curiozitate, dar se încăpăţâna să rămână tăcută, conştientă că elful o tachina. Nu voia să-i facă pe plac.

Auberon Muircetach a zâmbit. S-a răsucit. În jurul gâtului purta un colier de aur, simbolul puterii, care în Graiul mai Vechi se numea *torc'h.*

— Mire, luned.

A pufăit uşor, scuturând paiul cu gesturi agile. La capătul opus, în loc de un balon la fel de mare ca până atunci, s-au ridicat în văzduh mai multe balonaşe.

— Balonaş lângă balonaş şi apoi alt balonaş şi încă unul, a fredonat el. Eh, aşa era, exact aşa era… Ne-am spus unii altora: ce mare scofală o să fie dacă o să trăim niţel aici şi niţel acolo, ce contează dacă Dh'oine au ţinut morţiş să se distrugă pe ei înşişi odată cu lumea în care trăiau? Hai să mergem în altă parte… Într-un alt balonaş.

Sub privirea lui înfocată, Ciri a clătinat din cap, şi-a lins buzele. Elful a zâmbit din nou, a învârtit paiul în castron şi a suflat din nou în el, astfel încât la capătul lui s-a format un ciorchine de balonaşe unite între ele.

— Atunci a venit Conjuncţia, a continuat el, ridicând paiul încărcat cu bule. S-a înmulţit numărul de lumi. Dar porţile s-au închis. S-au închis pentru toată suflarea, cu excepţia unei mâini de aleşi. Şi timpul trece. Porţile trebuie deschise. Cât mai repede posibil. Este imperativ. Înţelegi acest cuvânt?

— Nu sunt tâmpită.

— Nu, nu eşti. Elful şi-a întors capul. N-ai cum să fii. Tu

eşti Aen Hen Ichaer, Sângele mai Vechi. Vino mai aproape.

Când şi-a întins mâna spre ea, Ciri şi-a încleştat dinţii fără să vrea. Dar el i-a atins doar antebraţul şi apoi palma ei delicată. A simţit o furnicătură plăcută, apoi a îndrăznit să-l privească direct în ochii săi ireali.

— Nu mi-a venit să cred când mi-au spus, i-a şoptit Auberon. Dar este adevărat. Ai ochii lui Shiadhal. Ochii Larei.

Ciri şi-a plecat privirea. Se simţea nesigură şi proastă.

Regele Arinilor şi-a sprijinit coatele pe parapet şi bărbia în palme. O vreme mai îndelungată părea că este preocupat doar de lebedele care alunecau pe râu.

— Îţi mulţumesc că ai venit, i-a spuse în cele din urmă, fără să întoarcă capul. Dar acum du-te, lasă-mă în pace.

L-a găsit pe Avallac’h pe terasa de deasupra râului, exact în momentul în care punea piciorul într-o barcă în compania unei elfe splendide, cu părul de culoarea paiului. Elfa avea buzele pictate cu o pomadă verde fistic, pleoapele şi tâmplele fiindu-i presărate cu pulbere de brocart auriu.

Ciri era pe punctul de a se întoarce pentru a pleca, când Avallac’h a oprit-o cu un gest. Şi cu un altul a invitat-o să se urce în barcă. Fata a ezitat. Nu voia să vorbească în prezenţa martorilor. Elful i-a spus ceva rapid însoţitoarei sale şi i-a trimis un sărut din palmă. Aceasta a ridicat din umeri şi s-a îndepărtat. S-a întors o singură dată, pentru a-i da de înţeles lui Ciri ce gândea despre ea.

— Abţine-te de la comentarii, dacă poţi, a sfătuit-o Avallac’h când s-a aşezat pe bancheta de lângă pupă.

S-a aşezat şi el, şi-a scos flautul şi a început să cânte, fără să-i pese deloc de barcă. Ciri se uita îngrijorată, dar barca aluneca perfect pe mijlocul râului, fără să se abată nici măcar cu un singur ţol spre scările, pilaştrii şi coloanele cufundate în apă. Era o barcă stranie, Ciri nu mai văzuse niciodată aşa ceva, nici măcar în Skellige, unde avusese ocazia să admire tot ceea ce putea să plutească pe apă. Avea o pupă foarte înaltă şi zveltă, sculptată în formă de cheie, şi era foarte lungă, foarte îngustă şi foarte instabilă.

Desigur, numai un elf putea să stea într-o astfel de barcă şi să cânte la flaut, în loc să ţină cârma şi vâslele.

Avallac'h a încetat să mai cânte.

— Ce-ai pe suflet?

A ascultat-o, privind-o cu un zâmbet bizar pe buze.

— Eşti dezamăgită. A fost mai mult o constatare decât o întrebare. Dezamăgită, deziluzionată şi, mai cu seamă, indignată.

— Nicidecum! Nu-i adevărat!

— Nici n-ai avea de ce. Elful a devenit serios. Auberon te-a tratat cu respect, ca pe o adevărată Aen Elle. Ţine minte, noi, Norodul Arinilor, nu ne grăbim niciodată. Avem timp.

— Mi-a spus cu totul altceva.

— Ştiu ce ţi-a spus.

— Şi ştii şi despre ce este vorba?

— Bineînţeles.

Ciri învăţase deja multe. Niciun suspin, niciun tremur de pleoapă nu-i trăda nerăbdarea şi furia, când Avallac'h şi-a dus din nou flautul la buze şi a început să cânte. Melodios, nostalgic. Îndelung.

Barca plutea, Ciri număra podurile pe sub care treceau.

— Avem motive mai mult decât rezonabile să presupunem că lumea ta este ameninţată să dispară, a spus elful imediat după al patrulea pod. Mai precis, de producerea unui cataclism climatic la scară foarte mare. Eşti instruită, aşa că ai auzit, cu siguranţă, de *Aen Ithlinne Speath,* „Profeţia Itlinei". În profeţie se vorbeşte despre Gerul Alb. După părerea noastră, este vorba despre o glaciaţiune puternică. Şi, întrucât, după cum s-a demonstrat, nouăzeci la sută din continentul lumii voastre se află în emisfera boreală, glaciaţiunea poate ameninţa existenţa majorităţii fiinţelor vii. Pur şi simplu, vor muri de frig. Supravieţuitorii se vor apuca de tot soiul de barbarii, se vor extermina reciproc în lupte nemiloase pentru supravieţuire, vor cădea pradă fiarelor sălbatice, turbate de foame. Aminteşte-ţi textul profeţiei: Vremea Dispreţului, Vremea Toporului, Vremea Viforniţei Lupului.

Ciri nu l-a întrerupt, temându-se că va începe din nou să

cânte.

— Copilul în care ne punem toată nădejdea, a continuat Avallac'h fluturându-şi flautul, urmaşul Larei Dorren şi purtătorul genelor ei, special creat de noi, poate salva locuitorii acelei lumi. Avem toate motivele să credem că urmaşul Larei – şi, bineînţeles, al tău – o să aibă capacităţi de o mie de ori mai mari decât cele de care dispunem noi, cunoscătorii. Şi de care dispui şi tu, în formă rudimentară. Ştii despre ce este vorba, nu?

Ciri izbutise deja să afle că, în Graiul mai Vechi, astfel de figuri retorice, deşi sub forma unor întrebări aparente, nu numai că nu necesitau, ci chiar interziceau un răspuns.

— Pe scurt, a continuat el, este vorba despre posibilitatea de a ne deplasa între lumi nu numai pe noi înşine, căci n-om fi noi chiar aşa de importanţi. Este vorba despre deschiderea lui Ard Gaeth, Marea Poartă eternă prin care am trecut cu toţii. Dacă am putut să trecem înainte de Conjuncţie, vrem să o putem face din nou. Să-i evacuăm pe Aen Seidhe, care trăiesc acolo, într-o lume care stă să dispară. Pe fraţii noştri pe care nu putem să nu-i ajutăm. Nu putem trăi cu ideea că am precupeţit ceva pentru salvarea lor. Poţi să mă crezi, n-o să precupeţim nimic. Şi o să-i salvăm, o să-i evacuăm din acea lume pe toţi cei care sunt ameninţaţi. Pe toţi, Zireael. Şi pe oameni.

— Chiar aşa? nu s-a putut abţine Ciri. Chiar şi pe Dh'oine?

— Şi pe ei. Vezi cât eşti de importantă? Toată suflarea depinde de tine. Cât de important este să ai răbdare. Cât de important este să te duci în seara asta la Auberon şi să stai cu el toată noaptea. Crede-mă, comportamentul lui nu a fost o demonstraţie de ostilitate. El ştie că nu ţi-e uşor nici ţie, ştie că într-o grabă nepotrivită te-ar putea răni sau îndepărta. Ştie multe lucruri, Rândunico. Nu mă îndoiesc că ţi-ai dat seama.

— Mi-am dat seama, a pufnit ea furioasă. Aşa cum mi-am dat seama că ne-a dus curentul destul de departe de Tir ná Lia. Ar fi cazul să punem mâna pe vâsle. Pe care, de altfel, nu le văd nicăieri.

— Pentru că nici nu sunt. Avallac’h şi-a ridicat un braţ, şi-a răsucit palma şi a pocnit din degete. Barca s-a oprit. A rămas în loc o clipă, apoi a început să navigheze împotriva curentului.

Elful s-a aşezat mai confortabil, şi-a dus flautul la gură şi s-a dedicat în întregime cântecului.

În acea seară Regele Arinilor a invitat-o la cină. Când Ciri a intrat în foşnet de mătase, el i-a indicat locul la masă. Nu existau slujitori. El era cel care o slujea.

Cina a constat în cincisprezece tipuri diferite de legume. Au fost, de asemenea, ciuperci fierte, prăjite şi înăbuşite în sos. Ciri nu mai mâncase niciodată asemenea ciuperci. Unele erau albe şi subţiri ca frunzele, cu un gust delicat şi aromă plăcută, altele, cafenii şi negre, erau cărnoase şi delicioase.

Auberon i-a oferit fără zgârcenie şi vin roze. Aparent uşor, i s-a urcat la cap, a relaxat-o, i-a dezlegat limba. Fără să-şi dea seama, Ciri i-a spus lucruri pe care niciodată n-ar fi crezut că le poate spune cuiva.

O asculta. Cu răbdare. Şi, deodată, ea şi-a amintit de ce se afla acolo, s-a încruntat şi a tăcut.

— Dacă am înţeles corect, a spus elful, servind-o cu un alt soi de ciupercă, verzuie şi cu miros de haşmă, te consideri legată de acest Geralt prin predestinare?

— Corect. Şi-a ridicat ulcica acum marcată de urme de pomadă. Predestinare. El, adică Geralt, îmi este menit mie, iar eu îi sunt menită lui. Destinele noastre sunt împletite. Deci ar fi mai bine dacă aş pleca de aici numaidecât. Înţelegi?

— Nu prea, recunosc.

— Destinul! Fata a luat o duşcă. Este o forţă căreia este mai bine să nu-i stai în cale. Aşa că eu cred… Nu, nu, mulţumesc, nu-mi mai da, te rog, am mâncat atât de mult, încât nu mai am mult şi plesnesc.

— Spuneai că tu crezi…

— Cred că a fost o greşeală să mă aduci aici. Şi să mă forţezi… Ei bine, ştii ce vreau să spun. Trebuie să plec de

aici, să alerg în ajutorul lui Geralt... Pentru că destinul meu...

— Destinul, a întrerupt-o regele, ridicând ulcica. Ceva ce nu poate fi evitat. Un mecanism prin care un număr practic infinit de evenimente imprevizibile trebuie să se încheie cu un anumit rezultat, şi nu cu altul. Aşa este?

— Întocmai!

— Indiferent de circumstanţe şi de condiţii, trebuie să se ajungă la un anumit rezultat. Ceea ce este sortit să se întâmple trebuie să se întâmple. Aşa este?

— Întocmai!

— Atunci, unde vrei să te duci şi de ce? Bea vin, bucură-te de moment, trăieşte viaţa din plin. Ceea ce trebuie să se întâmple tot o să se întâmple, dacă oricum este inevitabil.

— În niciun caz! Nu-i chiar atât de simplu.

— Atunci, te contrazici.

— Ba nu.

— Contrazici contradicţia şi astfel se ajunge la un cerc vicios.

— Nu! Fata a scuturat din cap. Nu poţi să stai cu mâinile în sân şi să aştepţi! Nimic nu vine de-a gata!

— Un sofism.

— Nu poţi irosi timpul fără rost! Uite-aşa poţi să ratezi momentul potrivit... Singurul moment potrivit, unic şi irepetabil. Pentru că timpul nu se repetă niciodată!

— Îmi dai voie? Elful s-a ridicat. Uită-te la aceasta.

Pe peretele indicat de el se afla un altorelief înfăţişând un şarpe uriaş, acoperit cu solzi. Reptila, încolăcită în forma cifrei opt, îşi muşca propria coadă. Ciri mai văzuse cândva ceva de genul acesta, dar nu-şi putea aminti unde.

— Iată, i-a explicat elful, acesta este şarpele primordial Uroboros. Uroboros simbolizează infinitul şi el însuşi este infinit. Este o veşnică plecare şi o veşnică întoarcere. Este ceva care nu are nici început, nici sfârşit. Timpul este ca primordialul Uroboros. Timpul este clipa care trece, grăuntele de nisip care cade în clepsidră. Timpul înseamnă momentele şi evenimentele prin care ne străduim să-l măsurăm. Dar primordialul Uroboros ne aminteşte că în

fiecare moment, în fiecare clipă, în fiecare eveniment, se ascund trecutul, prezentul şi viitorul. În fiecare clipă este ascunsă veşnicia. Fiecare plecare este o întoarcere, fiecare întâmpinare este un rămas-bun, fiecare întâlnire este o despărţire. Totul este în acelaşi timp început şi sfârşit.

— Şi tu deopotrivă, a spus el fără să o privească, eşti atât început, cât şi sfârşit. Şi, fiindcă tot a venit vorba despre destin, află că tocmai acesta este destinul tău. Să fii începutul şi sfârşitul. Înţelegi?

Ciri a ezitat o clipă. Ochii înfocaţi ai lui Auberon au forţat-o să răspundă.

— Înţeleg.

— Dezbracă-te.

A spus-o cu atâta nepăsare, cu atâta indiferenţă, încât ei îi venea să urle de furie. Cu mâinile tremurânde a început să-şi descheie cămaşa.

Degetele nu o ascultau, găicile, nasturii şi şireturile erau strânse şi greu de desfăcut. Deşi Ciri s-a grăbit cât a putut, dorind să lase totul în urmă cât mai curând posibil, dezbrăcarea a durat enervant de mult. Dar elful nu dădea impresia că se grăbeşte. Părea că, într-adevăr, are toată veşnicia la dispoziţie.

Cine ştie, se gândea Ciri, *poate că o are cu adevărat.*

Acum, doar în dezabié, îşi muta greutatea de pe un picior pe altul, podeaua era îngheţată. El a observat-o şi i-a arătat, fără niciun cuvânt, patul.

Cuvertura era de nurcă. Mare, din mai multe blănuri cusute împreună. Pufoasă, călduroasă, îi gâdila plăcut trupul.

S-a întins lângă ea aşa, îmbrăcat cum era, fără să-şi scoată nici măcar cizmele. Când a atins-o, Ciri a înţepenit fără să vrea, uşor furioasă pe ea însăşi, pentru că era hotărâtă să joace rolul mândriei şi insensibilităţii până la capăt. Dar, nici vorbă, dinţii au început să-i clănţăne. Însă atingerea electrizantă a elfului a calmat-o, degetele s-au iniţiat şi au început să ordone. Să arate. În momentul în care a început să înţeleagă direcţiile atât de bine încât aproape că le anticipa, Ciri a închis ochii şi şi-a imaginat că

în locul lui este Mistle. Dar nu a reuşit. Era prea diferit de Mistle.

Cu mâna, a instruit-o ce are de făcut. Ea s-a supus. Chiar de bunăvoie. Şi grăbită.

El nu se grăbea deloc. Sub mângâierile lui a făcut-o să se simtă moale ca o panglică de mătase. A făcut-o să geamă. Să-şi muşte buzele. Să fie străbătută de un spasm violent care i-a zguduit toată fiinţa.

Ceea ce i-a făcut apoi, a luat-o prin surprindere. Auberon s-a ridicat şi a plecat. Lăsând-o înfierbântată, gâfâind şi tremurând.

Nici măcar nu s-a uitat înapoi.

Sângele îi zvâcnea lui Ciri în obraji şi în tâmple. S-a chircit pe blănurile de nurcă şi a izbucnit în suspine. De furie, de ruşine şi de umilinţă.

În dimineaţa următoare, l-a găsit pe Avallac’h în peristilul din spatele palatului, între două şiruri de statui care, lucru mai rar întâlnit, reprezentau copii elfi. În diferite posturi, mai ales făcând tot soiul de giumbuşlucuri. În special cel lângă care stătea Avallac’h era ciudat, înfăţişa un copil cu gura schimonosită de mânie şi cu pumnii încleştaţi, stând într-un picior.

O vreme, Ciri nu a putut să-şi desprindă privirea de la el, simţind o durere sâcâitoare în abdomenul inferior. Abia după ce a fost îndemnată de Avallac’h, a spus totul. Dezlânat şi cu bâlbâieli.

— Auberon a văzut fumurile din Saovine de peste şase sute cincizeci de ori, a spus elful serios când a pus ea capăt povestirii. Crede-mă, Rândunico, este foarte mult şi pentru Norodul Arinilor.

— Şi ce-mi pasă mie? a mârâit ea. Am făcut un târg! Cu siguranţă, ai aflat de la confraţii voştri, piticanii, ce este un contract? Mi-am făcut datoria. Renunţ! Ce mă interesează dacă poate sau nu? Ce mă interesează pe mine dacă are vreo neputinţă sau dacă nu-l atrag? I-o fi greaţă de Dh’oine? Poate, la fel ca Eredin, vede doar o pepită de aur într-un maldăr de bălegar.

— Trag nădejde… Chipul lui Avallac’h, în mod incredibil, s-a schimbat şi s-a crispat. Trag nădejde că nu i-ai spus aşa ceva.

— Nu. Cu toate că tare mi-aş mai fi dorit.

— Bagă de seamă. Nu ştii ce rişti.

— Nu-mi pasă. Am făcut un târg. Acceptă sau pleacă! Fie îl respecţi, fie îl anulăm şi sunt liberă.

— Fii cu băgare de seamă, Zireael, a repetat elful, arătând spre mica statuie a puştiului pişicher. Nu fi ca el. Cântăreşte-ţi bine fiecare cuvânt. Încearcă să înţelegi. Şi, dacă nu înţelegi ceva, în niciun caz nu trebuie să acţionezi după impuls. Ai răbdare. Ţine minte, timpul nu înseamnă nimic.

— Ba înseamnă!

— Te-am mai rugat să nu te porţi ca un copil răzgâiat. Îţi repet: ai răbdare cu Auberon. Pentru că este singura ta şansă de a-ţi redobândi libertatea.

— Chiar aşa? Zău? Ei nu mai spune! aproape că a strigat Ciri. Încep să am îndoieli! Încep să bănuiesc că m-ai păcălit! Că m-aţi păcălit toţi…

— Ţi-am făgăduit că o să te întorci în lumea ta, i-a spus Avallac’h, cu chipul la fel de inert ca statuile de piatră. Mi-am dat cuvântul. Pentru Aen Elle, punerea la îndoială a cuvântului dat este o ofensă gravă. Pentru a evita să-mi aduci această ofensă, propun să încheiem această conversaţie.

A dat să plece, dar Ciri i-a ţinut calea. Ochii acvamarin i s-au îngustat şi fata şi-a dat seama că are de-a face cu un elf foarte, foarte periculos. Dar era prea târziu să facă un pas înapoi.

— Elfu-i elf, a spus Ciri şuierând ca un şarpe, ştie să jignească, dar nu-i dă voie celuilalt să-şi ia revanşa.

— Fii cu băgare de seamă, Rândunico.

Fata şi-a ridicat capul cu mândrie.

— Ascultă. Este limpede ca lumina zilei că Regele Arinilor ăsta al vostru nu-i în stare de nimic. Contează mai puţin dacă este el vinovat sau eu. Mi-e totuna, n-are nicio importanţă. Dar vreau să-mi respect înţelegerea. Şi să las

totul în urmă. Aşadar, n-are decât să-mi facă altcineva copilul de care vă pasă atât de mult.

— Nici măcar n-ai habar despre ce vorbeşti.

— Dacă eu sunt problema, a continuat Ciri fără să-şi schimbe tonul şi expresia, înseamnă că te-ai înşelat, Avallac'h. Că ai ademenit în această lume pe cine nu trebuia.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti, Zireael.

— Dacă-i pe-aşa, a strigat ea, dacă tuturor vă este silă de mine, n-aveţi decât să folosiţi metoda crescătorilor de catâri! Cum, n-o cunoşti? Armăsarului îi este arătată o iapă, apoi este legat la ochi şi o înlocuiesc cu o măgăriţă!

Avallac'h nici măcar nu s-a sinchisit să-i răspundă. A ocolit-o fără niciun cuvânt şi s-a îndepărtat printre cele două şiruri de statui.

— Sau poate vrei tu? a strigat ea după el. Dacă doreşti, îl fac cu tine! Eh? Ce zici? Nu te-ai sacrifica? Dacă tot am ochii Larei!

Din două salturi era lângă ea, mâinile i s-au încolăcit ca nişte şerpi în jurul gâtului ei şi au strâns-o ca nişte cleşti de oţel. Ciri şi-a dat seama că, dacă el ar vrea, ar sugruma-o ca pe un pui de găină.

I-a dat drumul. S-a aplecat şi a privit-o de aproape în ochi.

— Cine eşti tu de îndrăzneşti să-i necinsteşti numele în halul ăsta? a întrebat-o cu un calm glacial. Cine eşti tu de îndrăzneşti să mă insulţi cu o insinuare atât de mizerabilă? Oh, ştiu, văd cine eşti. Nu eşti fiica Larei. Eşti fiica lui Cregennan, eşti o Dh'oine fără minte, arogantă, egoistă, un exemplar reprezentativ al rasei tale, care nu înţelege nimic şi trebuie să distrugă şi să dărâme totul, să mânjească tot ce atinge, să spurce şi să profaneze totul numai prin simplul gând. Strămoşul tău mi-a furat dragostea, mi-a luat-o nemilos, mi-a răpit-o pe Lara cu egoism şi aroganţă. Dar ţie, fiicei sale vrednice, n-o să-ţi permit să-i întinezi memoria.

S-a întors. Ciri a trebuit să biruiască rezistenţa laringelui său strangulat.

— Avallac’h.

O privire.

— Iartă-mă. M-am comportat fără minte şi fără ruşine. Îmi pare rău. Şi, dacă poţi, uită. S-a apropiat de ea, a îmbrăţişat-o.

— Am şi uitat, i-a spus el cu blândeţe. Hai să nu mai vorbim despre asta.

Seara, când a intrat în sălile regale, spălată, parfumată şi pieptănată, Auberon Muircetach era aşezat la masă, aplecat deasupra unei table de şah. Fără un cuvânt, i-a ordonat să se aşeze în faţa lui.

A câştigat el din nouă mutări.

A doua oară, Ciri a jucat cu albele, iar elful a câştigat din unsprezece mutări.

Abia atunci şi-a ridicat privirea, cu ochii săi nemaipomenit de înfocaţi.

— Dezbracă-te, te rog.

Un lucru măcar trebuie recunoscut: era delicat şi, în general, nu se grăbea. Când s-a ridicat din pat şi a plecat fără nicio vorbă, la fel ca data anterioară, Ciri a acceptat cu resemnare, liniştită. Dar n-a prins-o somnul până aproape de zorii zilei.

Iar, când ferestrele erau luminate de primele raze ale răsăritului şi în sfârşit adormise, a avut un vis foarte ciudat.

Vysogota, aplecat, curăţă de alge o capcană pentru moşti. Trestiile foşnesc unduite de vânt.

Mă simt vinovat, Rândunico. Eu am fost cel care ţi-a sugerat ideea acestei escapade nebuneşti. Ţi-am arătat calea către acel turn blestemat.

— Nu te învinovăţi, Bătrâne Corb. Dacă n-ar fi fost turnul, Bonhart m-ar fi prins. Cel puţin aici sunt în siguranţă.

Aici nu eşti în siguranţă.

Vysogota se îndreaptă.

În spatele lui, Ciri vede un deal ovoid, golaş, ieşit din iarbă ca spinarea arcuită a unui monstru aflat la pândă. Pe deal este o stâncă uriaşă. Lângă stâncă se află două figuri.

O femeie şi o fată. Vântul agită şi răvăşeşte părul negru al femeii.

Orizontul este luminat de fulgere.

Haosul îşi întinde mâinile spre tine, fetiţă. Fiica Sângelui mai Vechi, copilă angrenată în Mişcare şi Schimbare, în Anihilare şi Renaştere. Hărăzită şi prinsă în mrejele destinului. Din spatele uşilor încuiate, Haosul îşi întinde ghearele spre tine, neştiind încă dacă vei deveni un instrument sau un obstacol în calea planurilor sale. Neştiind dacă nu cumva, din întâmplare, joci rolul grăuntelui de nisip în angrenajul Orologiului Destinului. Haosul se teme de tine, Fiica Predestinării. Şi vrea să-ţi fie frică şi ţie. Acesta este motivul pentru care îţi trimite anumite vise.

Vysogota se apleacă şi curăţă capcana pentru moşti. *Dar e mort,* s-a gândit la rece Ciri. *Asta înseamnă că acolo, în viaţa de apoi, morţii trebuie să cureţe capcanele de moşti?*

Vysogota se îndreaptă. În spatele lui, cerul este luminat cu o strălucire de foc. Mii de călăreţi galopează pe câmpie. Cavaleri cu mantii roşii.

Dearg Ruadhri.

Ascultă-mă cu atenţie, Rândunico. Sângele mai Vechi, care îţi curge prin vene, te face foarte puternică. Tu eşti Domniţa Spaţiului şi a Timpului. Ai o Forţă imensă. Nu-i lăsa pe cei nemernici şi pe cei nevrednici să ţi-o ia şi s-o folosească pentru scopuri nefaste. Apără-te! Scapă din mâinile lor nedemne!

— Uşor de zis! Aici sunt înconjurată de o barieră, mă ţin prizonieră…

Eşti Domniţa Spaţiului şi a Timpului. Nimeni nu te poate ţine prizonieră.

Vysogota se îndreaptă. În spatele său este un platou, o câmpie stâncoasă, împânzită cu epavele unor corăbii. Cu zecile. Mai departe, un castel negru, ameninţător, cu creneluri zimţate, se înalţă pe malul unui lac montan.

Vor pieri fără ajutorul tău, Rândunico. Numai tu îi poţi salva.

Buzele lui Yennefer, crăpate, sfâşiate, însângerate, se mişcă fără să scoată vreun sunet. Ochii ei violet strălucesc,

ard pe chipul emaciat, scofâlcit, înnegrit de chinuri, ascuns în furtuna de bucle slinoase şi negre. Într-o groapă din pământ este o baltă împuţită; mişună şobolanii peste tot. Zidurile de piatră sunt pătrunzător de îngheţate. Cătuşe reci în jurul gleznelor şi al încheieturilor mâinilor…

Palmele şi degetele lui Yennefer sunt o masă de sânge închegat.

— Mămico! Ce ţi-au făcut?

Nişte trepte de marmură care coboară. O scară cu trei platforme.

Va'esse deireadh aep eigean… Ceva se termină… Ce?

Scări. Mai jos, un foc arzând în coşuri de fier. Tapiserii în flăcări.

Hai să mergem, spune Geralt. *Să coborâm scările. Trebuie. N-avem încotro. Nu există nici o altă cale. Doar pe aceste scări. Vreau să văd cerul.*

Nu-şi mişcă buzele. Sunt învineţite şi pline de sânge. Sânge, sânge pretutindeni… Treptele sunt pline de sânge…

Nu există nici o altă cale. Nu există, Ochidestele.

— Cum anume? a ţipat. Cum pot să-i ajut? Sunt în altă lume! Prizonieră! Neputincioasă! Nu pot să fac nimic!

Nimeni nu te poate ţine prizonieră.

Totul a fost deja descris, spune Vysogota. *Şi asta. Uită-te în jos.*

Ciri vede oripilată că se află pe o mare de oase. Printre cranii, tibii şi vertebre.

Numai tu poţi preveni acest lucru, Ochidestele.

Vysogota se îndreaptă. În spatele lui este iarnă, zăpadă, viscol. Vântul şuieră şi şfichiuieşte.

În faţa ei, în miezul furtunii, călare pe un cal, Geralt. Ciri îl recunoaşte, în ciuda faptului că are capul acoperit de o căciulă de blană şi chipul înfăşurat cu un fular de lână. În spatele lui, în viscol, se disting vag alte contururi de călăreţi: siluetele lor sunt estompate şi sunt atât de încotoşmănate, încât sunt imposibil de recunoscut.

Geralt îşi îndreaptă privirea spre ea. Dar nu o poate vedea. Zăpada îi intră în ochi.

— Geralt! Sunt eu! Aici!

Nu o vede. Şi nici nu o aude, pe fondul urletului viforniţei.

— Geraaaaalt!

Este un muflon, spune Geralt. *Nu-i decât un muflon. Să ne întoarcem.*

Călăreţii dispar, se estompează în miezul viscolului.

— Geraaalt! Nuuu!

Ea s-a trezit.

Dimineaţa s-a dus direct în grajd. Fără nici măcar să ia micul dejun. Nu voia să se întâlnească cu Avallac'h, nu voia să stea de vorbă cu el. A preferat să evite privirile intruzive, curioase şi întrebătoare ale elfilor şi ale elfelor. Dacă în legătură cu orice altă chestiune erau în mod vădit indiferenţi, în privinţa alcovului regal manifestau o anumită curiozitate, iar pereţii palatului – Ciri era absolut convinsă – aveau urechi.

A găsit-o pe Kelpie în boxa ei, a găsit şaua şi hamurile. Nici bine n-a apucat să-şi înşeueze iapa, că au şi răsărit ca din pământ slujnicele, micuţele elfe cenuşii, cu un cap mai scunde decât Aen Elle obişnuiţi, care au ajutat-o să se ocupe de iapă înclinându-se şi surâzând amabil.

— Mulţumesc, le-a spus Ciri. Mă descurc şi singură, dar oricum vă mulţumesc. Sunteţi drăguţe.

Elfa cea mai apropiată i-a zâmbit larg şi Ciri a tresărit.

Pentru că dantura fetei avea canini.

A sărit până la ea atât de fulgerător, încât fata aproape a leşinat de teamă. I-a dat părul după ureche. O ureche nu era ascuţită.

— Dar eşti om!

Fata a căzut în genunchi pe podeaua de lut, proaspăt măturată. Au îngenuncheat ca secerate şi celelalte. Şi-au plecat capetele. În aşteptarea pedepsei.

— Eu… a început Ciri, răsucind frâiele în mână. Eu…

Nu ştia ce să spună. Fetele încă erau în genunchi. Caii fornăiau şi tropăiau neliniştiţi în boxele lor.

Nici afară, pe când mergea în trot, nu-şi putea aduna gândurile. Fete umane. Ce-i drept, ca slujnice, dar acesta

nu este cel mai important lucru. Important este că în această lume există Dh'oine…

Oameni! s-a corectat. *A m început să gândesc ca ei.*

Au smuls-o din reflecţie nechezatul puternic şi smucitura lui Kelpie. Ciri şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe Eredin.

Îşi călărea armăsarul murg, acum descotorosit de bucraniul demonic şi de celelalte bazaconii de luptă. În ceea ce îl priveşte, el purta o cămaşă de zale pe sub jacheta roşie, iridescentă.

Armăsarul a nechezat răguşit în semn de salut, şi-a scuturat capul, şi-a rânjit dinţii galbeni în faţa lui Kelpie, care, potrivit principiului că afacerile trebuie tranşate cu stăpânul, şi nu cu slujitorul, a încercat să-l muşte de coapsă pe elf.

Ciri a strunit-o trăgând ferm de frâie.

— Ai grijă. Păstrează distanţa. Iepei mele nu-i plac străinii. Şi se pricepe să muşte.

— Cei care muşcă, i-a spus Eredin măsurând-o din cap până-n picioare cu o privire ostilă, trebuie să fie struniţi cu o zăbală de fier. Până când sângerează. Este o metodă excelentă de corectare a năravurilor rele. La fel şi la cai.

A smucit atât de puternic hăţurile, încât armăsarul a fornăit şi a făcut câţiva paşi înapoi, cu spume la gură.

— Şi ce-i cu cămaşa aceea de zale? De data aceasta, Ciri îl măsura pe elf din privire. Te pregăteşti de război?

— Dimpotrivă. Vreau pace. Spune-mi, pe lângă faptul că este nărăvaşă, iapa ta mai are şi alte virtuţi?

— De ce fel?

— Te-ai întrece cu mine la fugă?

— Dacă vrei, de ce nu? i-a răspuns Ciri stând în picioare în scăriţe. Hai să mergem acolo, la cromlehurile alea…

— Nu, a întrerupt-o el. Acolo, nu.

— De ce?

— Este un tărâm interzis.

— Pentru toată lumea, bineînţeles.

— Nu pentru toată lumea, bineînţeles. Compania ta este prea preţioasă pentru noi, Rândunico, pentru a ne asuma riscul de a fi lipsiţi de ea din cauza ta sau a altcuiva.

— A altcuiva? Nu cumva te gândeşti la unicorni?

— Nu vreau să te plictisesc cu ceea ce gândesc eu. Nici să fii frustrată de faptul că nu-mi înţelegi gândurile.

— Nu înţeleg.

— Ştiu că nu înţelegi. Evoluţia nu ţi-a pus la dispoziţie un creier suficient de dezvoltat ca să poţi să înţelegi. Ascultă, dacă vrei să ne întrecem, îţi propun să alergăm de-a lungul râului. Pe acolo. Până la Podul de Porfir, al treilea de aici. Apoi traversăm râul pe pod pentru a ajunge pe malul celălalt şi continuăm de-a lungul lui, în aval. Linia de sosire va fi confluenţa cu pârâiaşul care se varsă în râu. Gata?

— Oricând vrei.

Eredin a strigat, iar armăsarul s-a pornit ca un uragan. Până să se urnească Kelpie, el era deja departe. Galopa de se cutremura pământul, dar nu-şi putea măsura puterile cu iapa, care l-a ajuns repede din urmă, chiar înainte de Podul de Porfir. Podul era îngust. Eredin a ţipat, iar armăsarul – de necrezut – a accelerat. Ciri a înţeles imediat cum stătea treaba. Doi cai nu ar fi încăput nicidecum pe pod în acelaşi timp. Unul dintre cei doi trebuia să încetinească.

Fata nu voia să încetinească nici în ruptul capului. A apucat-o de coamă pe Kelpie, care a zbughit-o înainte ca o săgeată. A trecut razant pe lângă scăriţa elfului şi s-a avântat pe pod cu viteză maximă. Eredin a scos un ţipăt, iar armăsarul s-a împiedicat, doborând cu crupa sa o figurină de alabastru de pe un piedestal, care s-a făcut ţăndări.

Cu un râs înfricoşător, ca de fantomă, Ciri a galopat peste pod. Fără a privi înapoi.

Odată ce a ajuns la confluenţă, a descălecat şi l-a aşteptat.

Eredin a sosit după un timp, la pas. Calm şi zâmbitor.

— Complimentele mele, a spus el scurt, descălecând. Atât pentru iapă, cât şi pentru amazoană.

Deşi mândră ca un păun, Ciri a pufnit indiferentă.

— Aha! Prin urmare, n-o să ne mai pui să purtăm zăbală până când sângerăm?

— Poate, doar dacă mi se îngăduie, i-a răspuns Eredin cu

un zâmbet ambiguu. Există iepe care se dau în vânt după mângâierile dure.

— Nu de mult m-ai comparat cu un maldăr de bălegar, i-a spus ea cu reproş în privire. Iar acum vorbim despre mângâieri?

Elful s-a apropiat de Kelpie, a bătut-o uşor şi a mângâiat-o pe greabăn, clătinând din cap, întrucât a observat că era uscată. Iapa şi-a scuturat botul şi a nechezat îndelung. Eredin s-a întors spre Ciri.

Încearcă să mă atingi şi pe mine, s-a gândit ea, *şi o să regreţi amarnic.*

— Urmează-mă, te rog.

Pârâul care se vărsa în râu după ce cobora de pe un versant împădurit era flancat de o scară abruptă, din blocuri de gresie, acoperite cu muşchi. Treptele foarte vechi erau crăpate şi despicate din cauza rădăcinilor. Urcau în zigzag, un pod traversa uneori pârâul. Peste tot străjuia pădurea, o pădure sălbatică, de frasini şi de carpeni seculari, de tisă, arţari şi stejari, cu hăţişuri de alun, tamarix şi coacăz. Se simţea un miros de pelin, de salvie, de urzică, de piatră reavănă, de primăvară şi de mucegai.

Ciri înainta în tăcere, fără să se grăbească şi controlându-şi respiraţia. De asemenea, îşi stăpânea nervozitatea. Habar n-avea ce voia Eredin de la ea, dar nu se aştepta la nimic bun.

Alături de următoarea cascadă, care se prăvălea cu un vuiet năvalnic, prelung, prin fisura unei stânci, se afla o terasă pietruită, iar deasupra ei, la umbra unei tufe de liliac sălbatic, era un foişor învelit cu iederă şi telegraf[8]. Mai jos, se puteau vedea coroanele copacilor, panglica râului, peristilurile şi terasele din Tir ná Lia.

Au stat o vreme, admirând priveliştea.

— Nu mi-a spus nimeni cum se numeşte acest râu, a spart Ciri prima tăcerea.

— Easnadh.

[8] Cu sensul de plantă erbacee ornamentală, cu tulpina roşiatică, agăţătoare, ajungând până la 5-6 metri, cu flori albe, parfumate (n. red.).

— Suspin? Ce nume frumos! Iar acel pârâu?

— Tuathe.

— Şoaptă. Şi acesta e frumos. De ce nu mi-a spus nimeni că trăiesc oameni în această lume?

— Pentru că este o informaţie irelevantă şi fără nicio importanţă pentru tine. Să intrăm în foişor.

— Pentru ce?

— Să intrăm.

Primul lucru pe care l-a văzut de îndată ce a intrat a fost un divan de lemn. Simţea cum îi zvâcneşte sângele în tâmple. *Bineînţeles,* s-a gândit ea, *cum era şi de aşteptat. La urma urmei, am citit când stăteam la templu romanul scris de Anna Tiller. Era vorba despre un rege bătrân, o regină tânără şi un prinţ însetat de putere. Eredin este nemilos, ambiţios şi hotărât. El ştie că cine are regina este adevăratul rege, adevăratul suveran. Adevăratul bărbat. Cine deţine regina deţine regatul. Aici, pe acest divan, va începe lovitura de stat...*

Elful s-a aşezat la o masă de marmură şi a invitat-o şi pe ea să facă acelaşi lucru, arătându-i celălalt scaun. Părea mai interesat de priveliştea de la fereastră decât de ea, iar la divan nici gând să se uite.

— O să rămâi aici pentru totdeauna, a luat-o prin surprindere, amazoana mea, uşoară ca un fluture. Până la sfârşitul vieţii tale efemere.

Tăcea, pironindu-şi privirea în ochii lui. În acei ochi goi.

— N-o să te lase să pleci de aici, a repetat el. N-o să accepte că, în ciuda profeţiilor şi a miturilor, eşti un nimic şi un nimeni, o fiinţă oarecare, fără nicio însemnătate. N-o să creadă şi n-o să te lase să pleci. Te-au amăgit cu promisiunea că o să-ţi redea libertatea, dar niciodată n-au avut de gând să se ţină de cuvânt. Nu. Niciodată.

— Avallac’h, a spus ea cu glas răguşit, dar mi-a dat cuvântul lui. Dar parcă ziceai că dacă pui la îndoială cuvântul unui elf este o ofensă.

— Avallac’h este un Cunoscător. Iar cunoscătorii au propriul cod de onoare, în care, într-o propoziţie din două, afirmă că scopul scuză mijloacele.

— Nu înţeleg de ce îmi spui toate acestea. Doar dacă… Dacă nu cumva vrei ceva de la mine. Dacă nu cumva am ceva ce-ţi doreşti. Şi vrei să facem un târg. Ei? Ce zici, Eredin? Libertatea mea pentru… Pentru ce?

El a privit-o îndelung. Iar ea căuta în zadar în ochii lui vreun indiciu, vreun semnal, vreun semn. De orice fel.

— Fără îndoială, a început încet elful, ai apucat să-l cunoşti cât de cât pe Auberon. Fără îndoială că ai observat deja că este nemaipomenit de ambiţios. Există lucruri pe care nu le va accepta niciodată, de care nu va ţine seama niciodată. Mai degrabă ar prefera să moară.

Ciri tăcea, muşcându-şi buzele şi uitându-se spre pat.

— Auberon Muircetach, a continuat elful, n-o să recurgă niciodată la magie sau la alte mijloace care ar putea schimba situaţia. Iar aceste mijloace există. Mijloace bune, puternice, garantate. Mult mai eficiente decât atractanţii pe care slujnicele lui Avallac’h ţi le adaugă în sulimeneli.

Şi-a trecut repede mâna pe sub blatul cu nervuri întunecate şi a scos la iveală un flaconaş de jad gri-verzui.

— Nu, a zis Ciri cu vocea răguşită. Absolut nu. Nu accept aşa ceva.

— Nu m-ai lăsat să termin.

— Nu mă lua de proastă. N-o să-i dau ceea ce se află în acel flaconaş. N-o să mă foloseşti la astfel de treburi nici în ruptul capului.

— Te pripeşti să tragi concluzii, i-a spus el încet, privind-o în ochi. Te străduieşti să te autodepăşeşti, ca atunci când ai alergat. Şi chestiile acestea se termină întotdeauna cu o prăbuşire. O prăbuşire foarte dureroasă.

— Am spus: nu.

— Gândeşte-te bine. Indiferent de conţinutul recipientului, întotdeauna o să câştigi. Întotdeauna o să câştigi, Rândunico.

— Nu!

Cu o mişcare la fel de rapidă precum cea anterioară, cu adevărat demnă de un magician, elful a făcut flaconul să dispară de pe masă. Apoi a tăcut multă vreme, urmărind sclipirile râului Easnadh printre copaci.

— Aici o să-ţi putrezească oasele, fluturaşule, a spus el în cele din urmă. N-o să-ţi dea drumul să pleci de-aici. Dar este alegerea ta.

— Am făcut un târg. Libertatea mea pentru…

— Libertatea, a pufnit el. Numai despre libertatea aceasta vorbeşti întruna. Dar ce ai face cu ea dacă ai obţine-o? Unde te-ai duce? Înţelege o dată pentru totdeauna: în acest moment, nu numai spaţiul, ci şi timpul te separă de lumea ta. Timpul curge diferit aici. Cei pe care i-ai lăsat copii sunt acum nişte bătrâni ramoliţi, iar cei care au fost de-o seamă cu tine sunt de mult oale şi ulcele.

— Nu te cred.

— Aminteşte-ţi legendele voastre. Legendele despre oameni care au dispărut în mod misterios şi s-au întors după ani de zile numai pentru a vizita mormintele celor dragi, năpădite de buruieni. Crezi că erau fantezii, lucruri inventate? Te înşeli amarnic. De-a lungul veacurilor, oamenii au fost răpiţi, luaţi de cavalerii pe care voi îi numiţi Vânătoarea Sălbatică. Au fost răpiţi, folosiţi şi apoi aruncaţi precum coaja unui ou spart. Dar pe tine nu te aşteaptă nici măcar atât, Zireael. O să mori aici şi nici măcar n-o să poţi să le vezi mormintele alor tăi.

— Nu cred nicio iotă din ce spui.

— Ceea ce crezi te priveşte pe tine, este treaba ta şi numai a ta. Ţi-ai ales singură destinul. Să ne întoarcem. Am o rugăminte, Rândunico. Ai vrea să ciugulim ceva în Tir ná Lia?

Preţ de câteva bătăi de inimă, foamea şi o fascinaţie nebună s-au luptat în Ciri cu furia, teama de otrăvire şi antipatia generală.

— Cu mare plăcere, a răspuns ea privind în jos. Mulţumesc pentru propunere.

— Eu sunt cel care îţi mulţumeşte. Să mergem.

Plecând din foişor, Ciri a aruncat o ultimă privire spre divan. Şi s-a gândit că, în pofida tuturor, Anna Tiller nu era decât o grafomană proastă şi exaltată.

Încet, în tăcere, învăluiţi în mireasma de mentă, salvie şi urzică, au coborât spre râul Suspin. Pe scări. De-a lungul

malului pârâului numit Şoaptă.

În acea seară, când Ciri a intrat în sălile regale, parfumată şi cu părul încă umed după baia aromată, l-a găsit pe Auberon pe canapea, aplecat asupra unei cărţi. Fără niciun cuvânt, cu un simplu gest, i-a ordonat fetei să se aşeze lângă el.

Cartea era ilustrată din belşug. Ca s-o spunem pe cea dreaptă, de fapt, nu conţinea nimic altceva în afară de ilustraţii. Deşi încerca să joace rolul femeii fatale, lui Ciri îi năvălea sângele în obraji. În biblioteca templului din Ellander mai văzuse câteva lucrări similare. Însă niciuna nu putea concura cu cartea Regelui Arinilor, nici prin bogăţia şi varietatea poziţiilor, nici în privinţa calităţii artistice a reprezentării lor.

S-au uitat îndelung, în tăcere.

— Dezbracă-te, te rog.

De data aceasta s-a dezbrăcat şi el. Avea un corp zvelt şi tineresc, chiar subţire, precum Giselher, Kayleigh şi Reef, pe care Ciri îi văzuse de multe ori scăldându-se în pâraie sau în lacuri de munte. Însă Giselher şi ceilalţi Şobolani radiau de energie, vitalitate, privindu-i cum se stropesc cu picăturile argintii de apă pe trupurile lor simţea pofta de viaţă.

În timp ce dinspre el, dinspre Regele Arinilor, răzbătea fiorul rece al eternităţii.

Auberon avea răbdare. Uneori părea că erau cât pe ce… Dar nu se întâmpla nimic. Ciri era furioasă pe ea însăşi, convinsă de faptul că ignoranţa şi lipsa ei de experienţă o paralizau. El şi-a dat seama şi a liniştit-o. Ca de obicei, foarte eficient. Fata a adormit în braţele lui.

Dar în zori, el nu mai era lângă ea.

În seara următoare, Regele Arinilor s-a arătat nerăbdător pentru prima dată.

L-a găsit aplecat peste masa pe care era aşezată o oglindă într-o ramă de chihlimbar. Oglinda era presărată cu o pulbere albă.

Acum e-acum, s-a gândit Ciri.

Auberon a adunat fisstechul cu un cuţitaş şi l-a împărţit în două grămăjoare, apoi a luat un tub de argint de pe masă şi a inhalat drogul, mai întâi pe nara stângă, apoi pe cea dreaptă. Ochii lui, de obicei strălucitori, au început să se tulbure şi să se întunece, apoi s-au umplut de lacrimi. Ciri a înţeles imediat că nu era la prima doză.

Auberon a mai format încă două grămăjoare pe oglindă şi a îmbiat-o înmânându-i tubul. *Ei, ce mai la deal, la vale,* s-a gândit ea. *O să-mi fie mai uşor.*

Narcoticul era extrem de puternic.

O vreme au stat pe pat îmbrăţişaţi şi au privit luna cu ochii înlăcrimaţi.

Ciri a strănutat.

— Este o noapte fărâmată, a spus ea, ştergându-şi nasul cu mâneca bluzei sale de mătase.

— Fermecată, a corectat-o el ştergându-se la ochi. *Ensh'eass,* nu *en'leass.* Trebuie să mai lucrezi la pronunţie.

— O să mai lucrez.

— Dezbracă-te.

La început, lucrurile păreau să meargă bine, drogul părea să aibă acelaşi efect interesant asupra lui ca şi asupra ei. Datorită fisstechului, Ciri a fost activă şi plină de iniţiativă, chiar i-a şoptit la ureche cuvinte care, în opinia ei, erau foarte indecente. Acest lucru părea să aibă un efect asupra lui, rezultatul a fost... hmmm... tangibil; la un moment dat, Ciri era sigură că gata, gata... Dar nu a fost să fie. Sau, cel puţin, nu până la capăt.

Şi tocmai atunci Auberon şi-a pierdut răbdarea. S-a ridicat, şi-a aruncat o blană de zibelină peste umerii săi fragili. Stătea aşa, cu spatele, uitându-se pe fereastră, la lună. Ciri s-a aşezat, şi-a cuprins genunchii cu braţele. Dezamăgită şi necăjită în acelaşi timp se simţea oarecum tristă. Cu siguranţă, era din cauza acelui fisstech puternic.

— E numai vina mea, a murmurat ea. Cicatricea asta mă urâţeşte, ştiu. Ştiu ce vezi când mă priveşti. N-a mai rămas cine ştie ce elfă din mine. O pepită de aur într-un maldăr de bălegar...

Auberon s-a întors brusc.

— Eşti nemaipomenit de modestă, i-a spus el printre dinţii încleştaţi. Aş spune mai degrabă: o perlă în bălegar de porc. Un diamant pe degetul unui cadavru în putrefacţie. Poţi să găseşti şi alte comparaţii pentru a-ţi exersa limba. Mâine-dimineaţă o să te ascult, micuţă Dh'oine. Fiinţă umană în care n-a mai rămas nimic, absolut nimic de elfă.

S-a aşezat la masă, a luat tubul, s-a aplecat peste oglindă. Ciri stătea ca o stană de piatră. Se simţea de parcă ar fi scuipat-o.

— Nu vin la tine din dragoste! a strigat ea furioasă. Sunt prizonieră, şantajată, ştii foarte bine! Dar sunt de acord, o fac pentru…

— Pentru cine? i-a retezat-o el vehement, într-un mod care n-avea nimic elfesc. Pentru mine? Pentru Aen Seidhe întemniţaţi în lumea ta? Fată prostuţă! O faci pentru tine, doar pentru tine vii aici şi tot încerci în zadar să mi te dai. Pentru că este singura ta speranţă, ultimul tău colac de salvare. Şi să-ţi mai spun un lucru: roagă-te, roagă-te cu ardoare idolilor, divinităţilor sau totemurilor voastre umane. Pentru că, dacă n-o să fiu eu, o să fie Avallac'h şi laboratorul său. Şi, crede-mă, nu ţi-ar plăcea să ajungi în laborator şi să faci cunoştinţă cu alternativa.

— Mi-e totuna, i-a spus Ciri, cu vocea stinsă, chircindu-se în pat. Accept orice, numai să-mi recapăt libertatea. Numai să pot scăpa în cele din urmă de voi. Să plec în lumea mea. La prietenii mei.

— Prietenii tăi! a exclamat elful batjocoritor. Uite-i aici pe prietenii tăi! a repetat Auberon întorcându-se brusc şi aruncându-i oglinda presărată cu fisstech. Iată-ţi prietenii. Şi a ieşit, fluturându-şi pulpanele blănii.

La început, în oglinda murdară, Ciri nu vedea decât propria reflexie înceţoşată. Dar, aproape imediat, oglinda s-a limpezit, a început să strălucească lăptos şi s-a umplut de fum. Şi apoi o imagine.

Yennefer atârnând într-o prăpastie, întinsă, cu braţele ridicate. Mânecile rochiei ei sunt ca aripile desfăcute ale unei păsări. Părul îi flutură, peştişorii strălucesc refugiindu-

se printre zulufi. Un cârd întreg de peşti luminoşi. Unii deja se reped la obrajii şi ochii magicienei. O frânghie coboară de la picioarele sale spre fundul lacului, la capătul frânghiei, împotmolit în mâl şi alge, se află un coş mare, plin cu pietre. Sus, suprafaţa apei străluceşte şi clipoceşte.

Rochia lui Yennefer se unduieşte în ritmul algelor.

Voaluri de fum ascund suprafaţa oglinzii presărate cu fisstech.

Geralt, străveziu precum cleştarul, cu ochii închişi, stă sub sloiurile lungi atârnate de o stâncă, este încremenit, îngheţat, acoperit de zăpada adusă de viscol. Părul său alb este acum o masă albă de gheaţă, ţurţurii îi atârnă la sprâncene, la gene, la buze. Zăpada continuă să se aştearnă neobosit, formând un nămete care îi acoperă picioarele şi o mantie pufoasă pe umeri. Viscolul vuieşte şi şuieră…

Ciri a sărit din pat şi a aruncat cu oglinda în perete. Rama de chihlimbar a plesnit, oglinda s-a spulberat într-un milion de cioburi.

A recunoscut viziunea, o ştia, şi-o amintea. Din vechile sale vise.

— Nu-i nimic adevărat! a ţipat ea. Mă auzi, Auberon? Nu cred. Nu-i adevărat! Este doar furia ta, neputincioasă ca tine! E doar furia ta…

S-a aşezat pe podea. Şi a izbucnit în plâns.

Bănuia ea că pereţii palatului aveau urechi. A doua zi nu a putut evita privirile echivoce, a sesizat zâmbetele pe la spatele ei, a auzit rumoarea.

Avallac’h nu era de găsit pe nicăieri. Ştie, s-a gândit, ştie ce s-a întâmplat. Şi mă evită. Înainte să mă trezesc eu a ajuns departe, cu vaporul sau cu calul, cu elfa lui cu părul de culoarea paiului. Nu vrea să vorbească cu mine, nu vrea să admită că tot planul său a fost dat peste cap.

Nici Eredin nu era de găsit nicăieri. Dar acest lucru era normal, căci el pleca adesea cu *Dearg Ruadhri,* Cavalerii Roşii.

Ciri a scos-o pe Kelpie din grajd şi a luat-o de-a lungul

râului. Absorbită tot timpul de gânduri, fără a observa nimic în jurul ei.

Evadez de aici. Nu contează dacă viziunile au fost adevărate sau false. Un lucru este sigur: Yennefer şi Geralt sunt acolo, în lumea mea, iar locul meu este acolo, lângă ei. Trebuie să fug de aici, să fug cât mai degrabă! Trebuie să existe o cale. La fel cum am venit singură, tot aşa ar trebui să mă descurc şi să plec. Eredin mi-a spus că am un talent sălbatic, Vysogota la fel. Din Tor Zireael, pe care l-am cercetat în cele mai mici cotloane, nu există nicio ieşire. Dar poate că există vreun alt turn pe-aici...

S-a uitat în depărtare, pe dealul din zare, la silueta unui cromlech. *Tărâmul interzis,* s-a gândit ea. *Ah, din câte văd eu, e cam departe. Bariera probabil că n-o să-mi dea voie să mă duc acolo. Nu merită atâta strădanie. Mai degrabă urmăresc cursul râului. Pe acolo încă n-am călărit...*

Kelpie a fornăit, a clătinat din cap, a tropăit pe loc. Nu s-a lăsat întoarsă, în schimb, s-a îndreptat în trot spre deal. Ciri a fost atât de uluită, încât o vreme nu a reacţionat, a lăsat iapa să alerge. Abia după câteva clipe a ţipat şi a tras de hăţuri. Kelpie a cabrat, a zvârlit cu piciorul înapoi, şi-a fluturat coada şi a pornit la galop. Tot în aceeaşi direcţie.

Ciri nu a oprit-o, nu a încercat să o controleze. Era siderată. Dar o cunoştea prea bine pe Kelpie. Iapa avea ea năravurile ei, dar nu în asemenea hal. Un astfel de comportament trebuia să însemne ceva.

Kelpie a încetinit, în trot. Urca spre dealul încununat de cromlechuri.

Cam la o poştă, s-a gândit Ciri. *Bariera o să intre acum în acţiune.*

Iapa a ţâşnit în cercul trasat de pietre, printre nenumăraţii monoliţi năruiţi şi acoperiţi cu muşchi, ce ieşeau dintr-un hăţiş de mărăcini şi crenguţe spinoase, şi s-a oprit brusc. Îşi mişca doar urechile ca să audă mai bine.

Ciri a încercat s-o întoarcă. Apoi s-o mute din loc. În zadar. Dacă n-ar fi fost venele care i se zbăteau pe greabănul înfierbântat, ai fi jurat că nu era călare pe un cal, ci pe o statuie. Deodată ceva a atins-o pe spate. Ceva

ascuţit, ceva care i-a străpuns hainele şi a înţepat-o dureros. Nu a avut timp să se întoarcă. Din spatele pietrelor, fără nici cel mai mic foşnet, a apărut un unicorn cu o robă roşcată şi, cu un gest hotărât, şi-a înfipt cornul în axila ei. Puternic. Ferm. Ciri a simţit cum îi curgea sângele într-o parte.

Din cealaltă parte venea un alt unicorn. Era complet alb, din vârful urechilor până în vârful cozii. Doar nările îi erau rozalii, iar ochii, negri.

Unicornul alb s-a apropiat. Şi apoi încet, foarte încet, şi-a aşezat capul în poala ei.

Entuziasmul era atât de puternic, încât Ciri chiar gemea.

Am crescut, i-a răsunat o voce în cap. *Am crescut, Ochidestele. Pe atunci, în deşert, nu ştiam cum să mă comport. Acum ştiu.*

— Căluţul? a gemut Ciri, atârnând parcă aproape între cele două coarne care o înţepau.

Numele meu este Ihuarraquax. Îţi aduci aminte de mine, Ochidestele? Îţi aminteşti cum m-ai vindecat? Şi m-ai salvat?

Unicornul s-a retras cu un pas, s-a întors. Pe un picior, Ciri a văzut urmele unei cicatrice. A recunoscut-o. Şi-a amintit.

— Căluţule! Tu eşti! Dar aveai o altă robă…

Am crescut.

Dintr-odată i s-a produs o hărmălaie în cap, şoapte, voci, ţipete, nechezaturi. Coarnele s-au retras. Ciri a văzut că unicornul celălalt, cel din spatele lui, avea roba cenuşie-albăstruie.

Bătrânii te studiază, Ochidestele. Te studiază prin mine. Încă puţin şi o să-ţi poată vorbi ei înşişi. Pentru a-ţi spune ce aşteaptă de la tine.

Vacarmul din capul lui Ciri a izbucnit într-o explozie de zgomote sălbatice de nedescris. Şi aproape imediat a dispărut, fiind înlocuită cu un flux de gânduri inteligibile şi clare.

Vrem să te ajutăm să fugi, Ochidestele.

Ciri tăcea, deşi inima îi bătea gata să-i sară din piept.

Unde este bucuria nestăpânită? Unde este recunoştinţa?

— Şi de ce, mă rog, a întrebat provocator fata, vreţi să mă ajutaţi aşa, din senin? Chiar atât de mult mă iubiţi?

Nu te iubim deloc. Dar aceasta nu este lumea ta. Nu este un loc pentru tine. Nu poţi rămâne aici. Nu vrem să rămâi.

Ciri a scrâşnit din dinţi. Deşi entuziasmată de perspectivă, a negat clătinând din cap.

Căluţul, Ihuarraquax, şi-a ciulit urechile, a râcâit ţărâna cu copita, a privit-o cu ochii săi cei negri. Unicornul a râcâit şi a tropăit, zguduind pământul, şi-a fluturat cornul ameninţător. A pufnit furios şi Ciri a înţeles.

Nu ai încredere în noi.

— Nu, n-am încredere, a recunoscut ea rece. Aici, fiecare îşi joacă jocul şi încearcă să mă folosească, profitând de ignoranţa mea. De ce ar trebui să am încredere în voi? Este clar că nu merge totul ca pe roate între voi şi elfi, mi-am dat seama şi eu, acolo jos, în stepă, când nu mai era mult şi v-aţi fi încăierat. Sunt convinsă că vreţi să mă folosiţi pentru a-i întărâta pe elfi. Nici eu nu mă omor de dragul lor, practic, mă ţin prizonieră aici şi mă obligă să acţionez împotriva voinţei mele. Dar n-o să mă las folosită.

Unicornul roşcat a clătinat din cap, mişcându-şi din nou cornul primejdios. Cel albăstrui a nechezat. Ciri a auzit un ecou bubuitor în capul ei, de parcă ar fi fost într-o fântână şi i-a trecut prin minte un gând sinistru.

— Aha! a strigat ea. Sunteţi la fel ca ei. Ori supunere şi ascultare, ori moarte. Nu mi-e frică! Şi n-o să mă las folosită!

Din nou, ameţeala şi haosul i-au invadat capul. A durat ceva până a apărut un gând clar din învălmăşeală.

Este un lucru bun, Ochidestele, că nu vrei să te laşi folosită. Tocmai acest lucru este important pentru noi. Aceasta este exact ceea ce vrem să te asigurăm pe tine. Şi pe noi. Şi lumea întreagă. Toate lumile.

— Nu înţeleg.

Eşti un instrument ameninţător, o armă primejdioasă. Nu putem lăsa o astfel de armă să cadă în mâinile Regelui Arinilor, ale Vulpii şi ale Uliului.

— Ale cui? s-a răstit ea. Aha… Vulpea, *crevan.* Avallac'h. În ceea ce-l priveşte pe Uliu, ştiu prea bine cine este.

Regele Arinilor este bătrân. Dar Vulpea şi Uliul nu pot cuceri puterea asupra lui Ard Gaeth, Porţile Lumilor. Au mai cucerit-o o dată. Au mai pierdut-o o dată. Acum tot ce pot face este să rătăcească, să rătăcească între lumi cu paşi mici, solitari, ca nişte fantome neputincioase. Vulpea, prin Tir ná Béa Arainne, iar Uliul şi cavalerii săi, de-a lungul Spiralei. Mai departe nu pot ajunge, nu au vlagă. Prin urmare, ei visează la Ard Gaeth şi la putere. O să-ţi arătăm cum au mai folosit această putere. O să-ţi arătăm, Rândunico, când o să pleci de aici.

— N-am cum să ies de aici. Am căzut pradă unei vrăji. Vrăjii Barierei. Geas Garadh…

Nu poţi fi întemniţată. Tu eşti Domniţa Lumilor.

— Exclus! N-am niciun talent sălbatic, nu controlez nimic. Iar la Forţă am renunţat acolo, în pustiu, acum un an. Căluţul mi-e martor.

În pustiu ai renunţat la trucuri. La Forţa pe care o ai în sânge nu ai cum să renunţi. O ai în continuare. O să te învăţăm cum să o foloseşti.

— Nu cumva, din întâmplare, aveţi de gând să-mi luaţi această forţă, această putere asupra lumilor pe care spui că le am în stăpânire? s-a burzuluit ea.

— Nu este aşa. Nu trebuie să-ţi luăm această forţă. Pentru că o avem dintotdeauna.

Ai încredere în ei, a îndemnat-o Ihuarraquax. *Ai încredere în ei, Ochidestele.*

— Cu o condiţie.

Unicornii şi-au scuturat capetele, şi-au umflat nările, iar, din ochi, ai fi jurat că au trimis scântei. *Nu le place,* se gândea Ciri, să li se pună condiţii, nu le place nici măcar cum sună acest cuvânt. Fir-ar să fie, nu ştiu dacă am făcut bine… Numai să nu se termine tragic…

Te ascultăm. Care este condiţia?

— Ihuarraquax să vină cu mine.

Spre seară s-a întunecat, văzduhul era posomorât, o

pâclă groasă şi lipicioasă se înălţa din râu. Când bezna a coborât asupra Tir ná Lia, urletul asurzitor al unei furtuni a duduit de departe, orizontul a fost luminat din când în când de strălucirea fulgerului.

Ciri era pregătită de multă vreme. Îmbrăcată în negru, cu spada în spate, încordată şi nerăbdătoare, aştepta fremătând lăsarea nopţii.

Şi-a croit în linişte drum prin vestibulul pustiu, a alunecat pe o colonadă, a ajuns pe terasă. Râul Easnadh scânteia smolit în întuneric, sălciile foşneau. Un tunet îndepărtat s-a rostogolit pe cer.

Ciri a scos-o pe Kelpie din grajd. Iapa ştia ce are de făcut. S-a îndreptat docil, în trot, spre Podul de Porfir. Ciri a urmărit-o cu privirea preţ de o clipă, apoi s-a uitat la terasa lângă care erau acostate bărcile.

Nu pot, s-a gândit ea. *O să mă duc să mă văd din nou cu el. Poate în acest fel voi putea amâna urmărirea? Este riscant, dar n-am de ales.*

La început a crezut că nu era acolo, că sălile regale erau pustii, întrucât o tăcere mormântală domnea în interior şi nu exista nicio urmă de viaţă.

În cele din urmă l-a observat. Stătea într-un colţ, într-un fotoliu, cu o cămaşă albă, descheiată pe pieptul său fragil. Cămaşa era confecţionată dintr-o ţesătură atât de delicată, încât era lipită de trup ca şi cum ar fi fost jilavă.

Chipul şi mâinile Regelui Arinilor erau aproape la fel de albe precum cămaşa.

Elful şi-a ridicat ochii spre ea, iar acei ochi nu exprimau nimic.

— Shiadhal? a şoptit el. Ce bine că eşti aici. Ştii, mi-au spus că ai murit.

Şi-a desfăcut mâna, a scăpat ceva pe covor. Flaconaşul de jad gri-verzui.

— Lara. Regele Arinilor şi-a mişcat capul, şi-a dus o mână la gât, ca şi cum *torc'h*-ul regal de aur îl sufoca. *Caemm a me, luned.* Vino la mine, fiica mea. *Caemm a me, elaine.*

În respiraţia lui, Ciri simţea moartea.

— *Elaine blath, feainne wedd...* a spus regele cu glasul strangulat. *Mire, luned,* ţi s-a rupt un găitan… Dă-mi voie…

A vrut să-şi ridice braţul, dar nu a reuşit. A oftat adânc, şi-a ridicat brusc capul, a privit-o în ochi. De data aceasta, privirea lui era limpede.

— Zireael. Loc'hlaith. Chiar eşti hărăzită, Domniţa Lacului. Şi a mea, din câte se poate vedea… *Va'esse deireadh aep eigean...* a adăugat el după un răstimp, iar Ciri era îngrozită de faptul că mişcările şi cuvintele lui începeau să devină din ce în ce mai lente. Totuşi, e bine că începe ceva, a încheiat Auberon cu un oftat.

Dinspre fereastră a venit un tunet prelung. Furtuna era încă departe. Dar se apropia rapid.

— În ciuda tuturor, a spus el, n-am niciun chef să mor, Zireael. Şi îmi pare foarte rău că trebuie. Cine-ar fi crezut? Credeam că n-o să-mi fie greu. Am trăit mult timp, am aflat totul. M-am plictisit de toate… Cu toate acestea, acum îmi pare rău. Şi mai ştii ceva? Apleacă-te. Îţi spun la ureche. O să fie secretul nostru.

Ciri s-a aplecat.

— Mi-e teamă, a şoptit el.

— Ştiu.

— Eşti aici cu mine?

— Da.

— *Va faill, luned.*

— Adio, Rege al Arinilor!

S-a aşezat lângă el, ţinându-l de mână până când şi-a dat duhul complet şi respiraţia lui delicată a încetat. Nu i-a şters lacrimile. I le-a lăsat să curgă.

Furtuna se apropia. Orizontul era sfâşiat de fulgere.

A coborât în goană scara de marmură care ducea la terasa împodobită cu coloane, lângă care se legănau bărcile. A dezlegat una, cea mai la îndemână, pe care pusese ochii deja cu o seară înainte. S-a îndepărtat împingând-o de lângă terasă cu o vergea lungă de mahon, pe care o demontase premeditat de la corniză. O făcuse întrucât se îndoia că barca ar asculta-o aşa cum îl asculta

pe Avallac’h.

Barca a alunecat silenţios în aval. Tir ná Lia era tăcut şi întunecat. Doar statuile de pe terase o însoţeau cu privirile lor lipsite de viaţă. Ciri a numărat podurile.

Cerul de deasupra pădurii era luminat de strălucirea fulgerului. După un răstimp a răsunat duduitul prelung al tunetului.

Al treilea pod.

Ceva la fel de agil ca un şobolan negru uriaş s-a aruncat de pe pod, fără niciun zgomot. Când a sărit la provă, barca s-a balansat. Ciri a dat drumul vergelei, şi-a tras spada.

— Aşadar, în cele din urmă, vrei să ne privezi de compania ta? i-a spus Eredin Bréacc Glas.

Şi el şi-a scos spada.

În lumina scurtă a unui fulger, Ciri a reuşit să arunce o privire asupra armei. Lama avea un singur tăiş, uşor curbat, fără îndoială, foarte ascuţit, mânerul lung, butonul rotund, cu suprafaţa ajurată. De fapt, era o sabie. N-a durat mult şi elful a demonstrat că se pricepe s-o mânuiască.

Pe neaşteptate, Eredin a balansat barca, sprijinindu-şi piciorul ferm pe o margine. Păstrându-şi echilibrul cu abilitate, Ciri s-a balansat, a echilibrat barca aplecându-şi puternic trupul înainte, apoi a încercat repede, la rândul ei, trucul adversarului sărind cu picioarele pe o margine. Eredin s-a legănat, dar şi-a recăpătat echilibrul. Şi s-a năpustit asupra ei cu sabia. Ciri, nevăzând prea bine, a parat lovitura din instinct. Apoi a reacţionat şi ea cu o lovitură rapidă de jos în sus. Eredin a parat, a lovit, dar fata i-a respins lovitura. Snopi de scântei zburau din lame ca din cremene.

Elful a zguduit din nou, cu forţă, barca – mai avea puţin şi o răsturna. Ciri a dansat, echilibrându-se cu braţele întinse. Eredin s-a retras spre pupă, şi-a lăsat jos sabia.

— Unde ai învăţat asta, Rândunico?

— O să te surprindă.

— Mă îndoiesc. De faptul că navigând pe râu ai putea fenta bariera te-ai prins singură sau ai aflat de la cineva?

— Nu contează.

— Ba contează. Şi o să aflăm noi până la urmă. Există anumite metode pentru asta. Dar acum aruncă-ţi spada şi hai să ne întoarcem.

— În niciun caz.

— Hai să ne întoarcem, Zireael. Auberon te aşteaptă. În această seară, bag mâna-n foc, o să fie plin de dorinţă şi de vigoare.

— În niciun caz, a repetat Ciri. A cam sărit calul cu remediul acela pentru vigoare. Cel pe care i l-ai dat. Sau poate că nici nu era pentru vigoare?

— Despre ce vorbeşti?

— A murit.

Revenindu-şi imediat din surprindere, Eredin s-a aruncat brusc asupra ei, dezechilibrând barca. Încercând să-şi menţină echilibrul, au schimbat câteva lovituri furioase, apa purta zăngănitul necontenit al oţelului.

Un fulger a iluminat în noapte. Un pod le-a alunecat deasupra capetelor. Unul dintre ultimele poduri din Tir ná Lia. Sau poate ultimul?

— Eşti conştientă, cu siguranţă, Rândunico, că nu faci decât să amâni inevitabilul, a spus Eredin răguşit. Nu pot să te las să pleci de aici.

— De ce? Auberon este mort. Iar eu sunt un nimic şi un nimeni. Tu ai spus-o cu gura ta.

Eredin şi-a ridicat sabia.

— Pentru că acesta e adevărul. Nu însemni nimic. Nu eşti nimic altceva decât o molie măruntă, care poate fi strivită între degete, astfel încât să nu rămână decât un praf strălucitor, dar care ar fi în stare, dacă i s-ar permite, să facă o gaură într-o ţesătură preţioasă. Un bob de piper foarte mărunt, care, dacă este mestecat din neatenţie, e în stare să strice până şi cel mai rafinat fel de mâncare, forţându-te să scuipi când ai vrea să-l guşti. Iată cine eşti. Un nimic. Un nimic sâcâitor.

A fulgerat din nou. La lumina lui, Ciri a văzut ce voia să vadă. Elful a ridicat sabia şi a fluturat-o, sărind pe bancheta din barcă. Avea avantajul înălţimii. Trebuia să câştige următorul atac.

— N-ar fi trebuit să-ţi ridici arma împotriva mea, Zireael. Acum e prea târziu. Nu te iert. Nu te omor, nu, nu. Dar câteva săptămâni în pat, înfăşurată în bandaje, cu siguranţă, o să-ţi prindă bine.

— Aşteaptă. Mai întâi vreau să-ţi spun ceva. Să-ţi dezvălui un secret.

— Şi ce mi-ai putea spune tu, oare? a pufnit elful. Ce mi-ai putea spune din ceea ce nu ştiu încă? Ce adevăr vrei să-mi dezvălui, mă rog?

— Că n-o să treci pe sub pod.

Elful nu a avut timp să reacţioneze, căci s-a lovit cu ceafa de pod şi a zburat înainte, pierzându-şi complet echilibrul. Ciri ar fi putut, pur şi simplu, să-l împingă din barcă, dar se temea că nu ar fi suficient, că n-o să renunţe s-o urmărească. Pe lângă asta, el era cel care îl ucisese, în mod deliberat sau nu, pe Regele Arinilor. Şi, pentru asta, trebuia să sufere.

L-a lovit în coapsă, chiar sub poala cămăşii de zale. Eredin nici măcar un ţipăt n-a scos. A zburat peste bord, a plonjat în râu, apa l-a înghiţit.

Ciri s-a întors ca să-l vadă. A durat mult până a ieşit la suprafaţă. Era târât spre următoarele trepte de marmură care coborau în râu. Zăcea înţepenit, plin de apă şi de sânge.

— Tare bine o să-ţi mai prindă câteva săptămâni în pat, înfăşurat în bandaje, cu siguranţă, a murmurat ea.

A apucat vergeaua şi a împins-o cu putere. Râul Easnadh a devenit şi mai năvalnic, barca naviga din ce în ce mai repede. Curând a lăsat în urmă ultimele construcţii din Tir ná Lia.

Nu a privit în urmă.

Mai întâi s-a făcut întuneric beznă, întrucât barca intrase într-o pădure bătrână, printre copaci ale căror ramuri se uneau deasupra albiei râului, formând o boltă. Apoi, s-a mai luminat, căci trecuse de pădure; ambele maluri erau împânzite de arinişuri, stufărişuri şi rogozişuri. Pe suprafaţa râului până atunci curat se iveau buruieni, alge şi trunchiuri plutitoare. Când cerul a fost luminat de fulgere, Ciri a

observat cercuri pe apă, când tunetul a bubuit, a auzit clipocind peştii înspăimântaţi. Ceva gâfâia, plescăia, mormăia şi murmura neîncetat. De câteva ori, nu departe de barcă, a văzut ochi mari fosforescenţi. De câteva ori barca s-a zguduit, izbindu-se de ceva mare şi viu. Ciri a repetat cuvintele lui Eredin ca pentru sine: *Această lume este doar aparent minunată. Dar poartă în ea moartea, mai ales pentru cei neiniţiaţi.*

Albia râului s-a lărgit considerabil. Au apărut insule şi braţe. Fata a lăsat barca să navigheze la întâmplare, la mila curentului. Dar a început să se teamă. *Ce-o să se întâmple dacă greşesc şi nu o iau pe braţul potrivit?*

Nici bine nu i-a trecut gândul prin minte că, dinspre trestiile de pe mal, a venit nechezatul lui Kelpie şi un semnal mental puternic de la unicorn.

— Tu eşti, Căluţule!

Să ne grăbim, Ochidestele. Urmează-mă.

— În lumea mea?

Mai întâi trebuie să-ţi arăt ceva. Aşa mi-au poruncit Bătrânii.

Au înaintat mai întâi printr-o pădure, apoi printr-o stepă înţesată de râpe şi de ravene. Fulgerul a scânteiat, tunetul a duduit. Furtuna se apropia tot mai mult, s-a stârnit vântul.

Unicornul a condus-o pe Ciri într-una dintre râpe.

E aici.

— Ce e aici?

Descalecă şi te uită.

Ea s-a supus. Pământul era denivelat, s-a avântat. Ceva a trosnit şi a cedat sub picioarele ei. A izbucnit un fulger, iar Ciri a scos un strigăt sugrumat.

Se afla în mijlocul unei mări de oase.

O alunecare de teren avusese loc, probabil, pe panta nisipoasă a râpei care cedase, probabil, îmbibată de ploi. Scoţând la lumină ceea ce ascundea. Un cimitir imens. Un osuar. Un morman imens de oseminte. Tibii, pelvisuri, vertebre, femure. Cranii.

A ridicat unul.

Din nou fulgerul a scânteiat, iar Ciri a ţipat. Şi-a dat

seama ale cui erau acele rămăşiţe.

Craniul, care purta urmele unei lovituri de spadă, avea canini în dantură.

Acum înţelegi, a răsunat în capul ei. *Acum ştii. Ei au făcut-o, Aen Elle. Regele Arinilor. Vulpea. Uliul. Această lume nu era deloc lumea lor. A devenit. Când au cucerit-o. Când au deschis Ard Gaeth, înşelându-ne şi folosindu-ne, aşa cum au încercat acum să te înşele şi să te folosească şi pe tine.*

Ciri a strâns craniul.

— Ticăloşii, a strigat ea în noapte. Asasinii!

Bubuitul tunetului s-a rostogolit pe cer. Ihuarraquax a nechezat puternic, ca un semnal de alertă. Ciri a înţeles. Dintr-un salt a fost în şa, a îndemnat-o cu un strigăt pe Kelpie să pornească în galop.

Căutătorii erau pe urmele lor.

Am mai trăit cândva toate acestea, s-a gândit ea, pe când vântul o şfichiuia în timp ce galopa. *Le-am mai trăit. Această plimbare sălbatică în beznă, în miezul unei nopţi populate de fantome, stafii şi năluci.*

— Hai, Kelpie!

Un galop furios, cu ochii umeziţi de vânt. Cerul este spintecat în două de fulger, în lumina căruia Ciri vede, printre lacrimi, arinii de pe marginile drumului. Copacii răsuciţi îşi întind braţele lungi ale ramurilor spre ea, fălcile negre ale scorburilor se cască ameninţător, lansând înjurături şi blesteme. Kelpie nechează pătrunzător, galopează atât de repede, încât copitele par doar că mângâie pământul. Ciri se agaţă de grumazul iepei. Nu numai pentru a diminua rezistenţa aerului, ci şi pentru a evita crengile arinilor care vor s-o smulgă sau s-o doboare de pe şa. Ramurile fluieră, şuieră, şfichiuiesc, încearcă să o agaţe de haine sau de păr. Trunchiurile contorsionate se răsucesc şi mai mult, scorburile se zburlesc şi urlă…

Kelpie nechează sălbatic. Unicornul îi răspunde şi el cu un nechezat. Este o pată albă ca zăpada în întuneric, care indică drumul.

Fugi, Ochidestele! Fugi cât te ţin picioarele!

Arinii sunt din ce în ce mai numeroşi, este din ce în ce mai dificil să te fereşti de ramurile lor. Nu mai au mult şi blochează tot drumul…

Urlete în spatele ei. Răcnetele urmăritorilor.

Ihuarraquax nechează. Ciri îi recepţionează semnalul. Îi înţelege sensul. Se lipeşte de grumazul lui Kelpie. Nu trebuie să o îndemne. Pradă spaimei, iapa e iute ca vântul.

Un nou semnal de la unicorn, mai clar, îi pătrunde în creier. Este un sfat, chiar şi o comandă.

Sari, Ochidestele. Trebuie să sari. În alt spaţiu, în alt timp.

Ciri nu înţelege, dar se străduieşte să înţeleagă. Se străduieşte din greu să înţeleagă, se încordează, se concentrează din răsputeri, încât sângele îi vâjâie şi îi zvâcneşte în urechi…

Un fulger. Şi apoi un întuneric brusc, un întuneric blând şi negru, complet negru, neluminat de nimic.

Un zgomot în urechi.

Vântul în faţă. Un vânt rece. Picături de ploaie. Miros de pin în nări.

Kelpie pufneşte, fornăie, tropăie. Are greabănul umed şi înfierbântat.

Un fulger. Imediat urmat de un tunet. În lumina efemeră, Ciri îl vede pe Ihuarraquax clătinându-şi capul şi cornul, râcâind înverşunat pământul cu copita.

— Căluţule?

Sunt aici, Ochidestele.

Cerul este plin de stele. Plin de constelaţii. Dragonul. Fecioara de Iarnă. Şapte Iezi. Urciorul.

Şi, aproape deasupra orizontului, Ochiul, care străluceşte cel mai intens şi mai mult.

— Am izbutit, oftează ea. Am izbutit, Căluţule. Asta-i lumea mea!

Semnalul lui este atât de clar, încât Ciri înţelege totul.

Nu, Ochidestele. Am scăpat de lumea aceea. Dar încă nu este locul potrivit, nu este momentul potrivit. Mai avem multe în faţa noastră.

— Nu mă lăsa singură.

Nu te las. Am o datorie faţă de tine. Trebuie să mi-o achit. Până la capăt.

Pe măsură ce vântul se înteţeşte, cerul se întunecă dinspre apus, iar norii care vin în valuri stâng constelaţiile una câte una. Se stinge Dragonul, se stinge Fecioara de Iarnă, Şapte iezi, Urciorul. Se stinge şi Ochiul.

Bolta cerească a strălucit scurt de-a lungul orizontului, iluminată clar de fulger. Acestuia i s-a alăturat tunetul, cu un bubuit răsunător. Viforniţa se înteţea rapid, aruncând în ochi colbul şi frunzele veştejite.

Unicornul a nechezat, i-a trimis un semnal în minte. *Nu e vreme de pierdut. Singura noastră nădejde este evadarea rapidă. La locul potrivit, la timpul potrivit. Hai să ne grăbim, Ochidestele.*

Eu sunt Domniţa Lumilor. Eu sunt Sângele mai Vechi.

Sunt din sângele Larei Dorren, fiica lui Siadhal.

Ihuarraquax a nechezat, zorind-o. Kelpie i-a ţinut isonul cu un fornăit. Ciri şi-a tras mănuşile.

— Sunt gata, a spus ea.

Vâjâit în urechi. Fulger şi lumină. Şi apoi tenebre.

Majoritatea istoricilor atribuie, de regulă, judecarea, verdictul şi executarea lui Joachim de Wott naturii violente, crude şi tiranice a împăratului Emhyr, nelipsind, de asemenea – mai ales la autorii cu aplecare pentru beletristică –, nenumărate ipoteze aluzive despre răzbunare şi reglări de conturi private. A sosit vremea să spunem adevărul – adevărul care este pentru fiecare cercetător migălos mai mult decât evident. Ducele de Wett a comandat grupul operaţional „Verden” într-un mod pentru care cuvântul „ineficient” este prea delicat. Adversarii săi având forţe de două ori mai slabe, au întârziat ofensiva din nord îndreptându-şi toată activitatea în lupta împotriva gherilelor verdeniene. Grupul „Verden” a comis atrocităţi de nedescris împotriva populaţiei civile. Efectul a fost uşor de prevăzut şi inevitabil: dacă în timpul iernii forţele insurgenţilor numărau mai puţin de cinci sute de oameni, în primăvară s-a ridicat aproape toată ţara. Regele Ervyll, devotat imperiului, a fost asasinat, iar în fruntea răscoalei a ajuns fiul său, prinţul Kistrin, simpatizant al Nordlingului. Flancat de desanturile piraţilor din Skellige, având în faţă ofensiva nordlingilor din Cidaris, iar în spate având-i pe răsculaţi, de Wett a fost prins în lupte haotice, suferind înfrângere după înfrângere. Astfel, el a amânat ofensiva Grupului Armatei „Centru”; în loc să se lege de aripa nordlingilor, grupul „Verden” s-a legat de Menno Coehoorn. Nordlingii au profitat imediat de situaţie şi au trecut la contraatac, oprind asediul Mayenului şi al Mariborului, distrugând şansele de ocupare rapidă a acestor cetăţi importante.

Inepţia şi prostia lui de Wett aveau şi o semnificaţie psihologică. A fost spulberat mitul invincibilităţii Nilfgaardului. Sute de voluntari au început să se alăture armatei nordlingilor...

RESTIF DE MONTHOLON,
Războaiele Nordului – mituri, minciuni şi adevăruri

6

Jarre, ce să mai lungim vorba, era foarte dezamăgit. Educaţia pe care o primise la templu şi natura sa deschisă îl făcuseră să creadă în oameni, în bunătatea, omenia şi altruismul lor.

Nu i-a mai rămas prea mult din această credinţă.

Dormise sub cerul liber două nopţi, într-o căpiţă de fân sau mai degrabă în rămăşiţele acesteia, iar acum totul sugera că avea să petreacă şi a treia noapte la fel. În toate satele în care ceruse adăpost sau o coajă de pâine, din spatele porţilor încuiate şi zăvorâte, îi răspunseseră fie tăceri apăsătoare, fie insulte şi ameninţări. Nu-l ajuta cu nimic să declare cine era, de unde venea şi unde se ducea.

Oamenii îl dezamăgiseră foarte, foarte tare.

S-a lăsat repede întunericul. Băiatul mergea agil şi energic pe o potecă ce traversa un câmp. Se uita după o căpiţă de fân, resemnat şi descurajat de perspectiva altei nopţi sub cerul liber. Era un martie neobişnuit de cald – era adevărat –, dar nopţile erau foarte reci. Şi înspăimântătoare.

Jarre privea cerul pe care, în fiecare noapte, de aproape o săptămână, putea fi văzută o cometă aurie cu roşu străbătând bolta cerească de la vest la est, trăgând în urma ei o coadă de foc, strălucitoare. El se tot întreba ce anume putea anunţa acel fenomen ciudat, pomenit în multe profeţii.

Şi-a continuat drumul. Se întuneca tot mai tare. Cărarea cobora între două şiruri de tufişuri dense, care luau forme înspăimântătoare în penumbră. De jos, de unde era şi mai întuneric, venea un miros de pământ reavăn, de buruieni putrede şi chiar şi de altceva. Ceva foarte rău.

Jarre s-a oprit. Încerca din răsputeri să se convingă că ceea ce i se târâia pe spinare şi pe braţe nu era frica, ci frigul. În zadar.

Malurile canalului negru şi lucios ca smoala proaspăt turnată, căptuşite cu răchită şi sălcii răsucite, erau unite de

un podeţ îngust. În locurile în care grinzile lipseau sau erau putrede, podeţul avea goluri alungite, balustradele erau rupte, iar lisele erau cufundate în apă. În preajma podeţului, sălciile erau mai dese. Cu toate că mai era mult până să se înnopteze de-a binelea, cu toate că pajiştile de dincolo de canal erau luminate de filamente de pâclă, suspendate deasupra tufelor de iarbă, bezna domnea printre sălcii. În întuneric, Jarre abia putea să distingă vag ruinele unei construcţii, cu siguranţă, vreo moară, vreun stăvilar sau vreun cuptor.

Trebuie neapărat să traversez acest podeţ, se gândea băiatul. *N-am încotro! Deşi simt cu toată fiinţa mea că acolo, în întuneric, pândeşte ceva dăunător, trebuie să ajung pe cealaltă parte a canalului. Trebuie să traversez acest canal, aşa cum a procedat miticul conducător sau eroul despre care am citit în manuscrisele îngălbenite din templul lui Melitele. Trec canalul şi după aceea... Cum era? Cărţile sunt împărţite? Nu, zarurile sunt aruncate. Trecutul o să-mi rămână în urmă, viitorul o să mi se deschidă înainte...*

A păşit pe podeţ şi a înţeles imediat că nu dăduse greş cu presimţirea lui. Înainte chiar de a vedea. Şi de a auzi.

— Ei bine? i-a spus cu glas răguşit unul dintre cei care îi ţineau calea. Ce ţi-am spus? Ţi-am spus eu că mai aşteptăm niţel şi o să vină careva.

— E drept, Okultich, i-a răspuns peltic al doilea, care era înarmat ca şi ceilalţi cu o bâtă mare. Trebuia să te faci profet sau ghicitor. Ei bine, dragă trecătorule, care hoinăreşti de unu’ singur! Ne dai tot ce ai de bunăvoie sau ai nevoie de ajutoru’ nostru?

— N-am nimic! a zbierat Jarre cât l-au ţinut plămânii, fără să spere prea mult că o să-l audă cineva şi c-o să-i vină grabnic în ajutor. Sunt un biet drumeţ! N-am nicio para chioară! Ce să vă dau? Băţul ăsta? Hainele de pe mine?

— Şi acelea, a spus pelticul, cu vocea lui, în care era ceva care îl făcea pe Jarre să tremure. Pentru că tre’ să ştii, bietule drumeţ, să-ţi spunem drept că, mânaţi de o nevoie urgentă, aşteptam să agăţăm o fată. Ei bine, da’ de-acu’ s-a

lăsat noaptea şi nu mai trece nimeni, prin urmare, când nu prinzi niciun peşte, sunt buni şi racii! Puneţi mâna pe el, măi flăcăi!

— Am un cuţit! a strigat Jarre. Să nu spuneţi că nu v-am spus.

De fapt, chiar avea un cuţit la el. Îl şterpelise din bucătăria templului în ajunul evadării şi îl pitise în desagă. Dar nu îndrăznea să-l scoată. Era paralizat şi îngrozit de conştientizarea faptului că totul o luase razna şi nu i-ar fi fost de niciun folos.

— Am un cuţit!

— Ei, ca să vezi, a spus pelticul, apropiindu-se. Are cuţit. Cine-ar fi crezut?

Jarre nu putea fugi. Încremenise. Spaima îi transformase picioarele în doi stâlpi înfipţi în pământ. Adrenalina îl sugruma ca un arcan în jurul gâtului.

— Hei! a strigat deodată al treilea tip cu o voce tinerească şi ciudat de familiară. Da'... parcă-l cunosc de undeva! Da, da, îl cunosc! Lăsaţi-l, vă spun eu că-i o cunoştinţă de-a mea! Jarre? Mă recunoşti? Eu sunt Melfi! Hei, Jarre? Mă recunoşti?

— Te re... cunosc... Jarre se lupta din răsputeri cu o senzaţie neplăcută şi copleşitoare, complet străină până atunci. Abia când a simţit durerea în şoldul cu care lovise o grindă din podeţ, a înţeles despre ce era vorba.

Senzaţia pierderii cunoştinţei.

— Vai, ce surpriză! A repetat Melfi. Ei, ca să vezi, ce chestie! Să-l întâlnesc din nou? E o cunoştinţă din Ellander! Un prieten! Nu, Jarre?

Jarre a înghiţit o muşcătură din slănina cu şoriciul dur şi cleios, pe care i-o oferise compania ciudată, apoi a muşcat dintr-un nap copt. Nu i-a răspuns, doar a dat din cap spre cei şase adunaţi în jurul focului.

— Şi încotro te duceai, Jarre?

— La Wyzima.

— Ha! Şi noi ne ducem la Wyzima! Ei, ca să vezi! Nu, Milton? Ţi-l aminteşti pe Milton, Jarre?

Jarre nu şi-l amintea. Nici măcar nu era sigur dacă îl mai văzuse vreodată la ochi. Până la urmă, chiar şi Melfi exagerase oarecum numindu-l prietenul său. Era fiul dogarului din Ellander. Când participau la şcoala templului pentru copii, Melfi îl bătea de-l zvânta pe Jarre, spunând că bătaia-i ruptă din rai, şi îl făcea ticălos, bitang, fără tată, fără mamă, conceput în urzici. A durat cam un an, după care dogarul şi-a retras fiul de la şcoală, confirmând astfel că progenitura sa nu era bună decât să dogească butoaie. Aşa că Melfi îşi dedicase transpiraţia frunţii nu pentru a pătrunde în misterele cititului şi ale scrisului, ci pentru a şlefui rafturile din atelierul tatălui său. Apoi, când Jarre şi-a terminat studiile şi, la recomandarea templului, devenise asistentul scribului de la curtea domnească, butnăraşul – după modelul tatălui său – începuse să-i facă plecăciuni, să-i aducă plocoane şi să-i declare prietenia.

— …Hai să ne ducem la Wyzima, a continuat Melfi. Să ne înrolăm în armată. Cu toţii ne ducem ca un singur om. Cei doi de colo, Milton şi Ograbek, sunt fii de ţărani şi au fost chemaţi oficial, ştii tu…

— Ştiu. Jarre le-a aruncat o privire sătenilor tineri, blonzi, care semănau ca fraţii, mestecând din mâncarea neidentificată, gătită în jar. Un recrut la fiecare zece flăcăi… Contingentul rural. Dar tu, Melfi?

— Păi, cu mine, a oftat butnăraşul, uite, lucrurile s-au întâmplat în felu' următor: prima dată, când breslele trebuiau să dea recruţi, tata a intervenit ca să mă scape. Da' am avut ghinion, că a trebuit să tragem a doua oară la sorţi, pentru că aşa a hotărât târgu'… Sigur că ştii…

— Ştiu. Jarre a dat din nou din cap. Consiliul municipal din Ellander a stabilit o tragere la sorţi suplimentară printr-un decret dat în 16 ianuarie. Era absolut inevitabil pentru a face faţă ameninţării nilfgaardiene…

— I-auzi la el ce spune, Ştiucă! a intervenit cu o voce răguşită tipul ras în cap, cel numit Okultich, care tocmai i se adresase lui Jarre pe podeţ mai înainte. Ce conaş. Ce om înţelept!

— Înţeleeept! a răsunat un alt ecou – un tip dur, cu un

zâmbet idiot, lipit definitiv de faţa rotundă. Conaşu' Ştietot!

— Ciocu' mic, Klaproth, i-a spus cepeleag cel numit Ştiucă, cel mai bătrân din companie, cu o mustaţă răsucită şi cu ceafa rasă. Cu atâta înţelepciune la el, ai face mai bine să-l asculţi când vorbeşte. Putem afla multe de la el. Să învăţăm ceva. Învăţarea n-a stricat nimănui niciodată. Ei bine, aproape niciodată. Şi aproape nimănui.

— Ce-i drept e drept, a spus Melfi. El, adică Jarre, nu-i prost deloc, citeşte şi scrie... E educat! Nu degeaba lucrează ca scrib la curtea Ellanderului, iar, în templu' lui Melitele, el are în grijă toată colecţia de cărţi...

— Ş-atunci, de curiozitate, l-a întrerupt Ştiucă, cu ochii aţintiţi asupra lui Jarre prin fum şi scântei, ce naiba caută un bibliotecar de rahat, care-şi împarte timpu' între tribunal şi templu, pe drumu' care duce spre Wyzima?

— Ca voi, mă duc în armată, a răspuns băiatul.

— Şi ce... Ochii lui Ştiucă străluceau ca ochii unui peşte adevărat în lumina torţei aflate la prova bărcii. Ce crede savantu' ăsta care-şi împarte timpu' între tribunal şi templu c-o să găsească în armată? Că doar n-a fost înlorat, nu? Eh? Toată lumea, tot prostu' ştie că templele sunt scutite de înlorare, că nu sunt obligate să contribuie cu bărbaţi la contingent. Şi, tot aşa, ştie tot prostu' că fiecare tribunal este în măsură să-şi ocrotească scribu' său şi să-l ţină departe de serviciu' militar. Aşadar, care-i treaba, conaşule funcţionar?

— Mă alătur armatei ca voluntar, a spus Jarre. Mă alătur din proprie voinţă, nu în cadrul contingentului. Parţial, din motive personale, dar mai ales din simţul datoriei patriotice.

Compania a izbucnit într-un râs coral, furtunos, răsunător.

— Ia uitaţi-vă şi voi, măi flăcăi, ce contradicţii se pot găsi câteodată la un om, a spus Ştiucă în cele din urmă. Două naturi. Iată un tinerel care ar putea să pară educat şi cu experienţă şi, în plus, este, cu siguranţă, destoinic din naştere. Un băiat ca ăsta tre' să ştie ce se petrece în război, adică cine pe cine atacă şi până la urmă-l biruie. Da'

el, de unde şi până unde, aşa cum aţi auzit cu urechile voastre, vrea să se alăture părţii perdante din proprie voinţă, din datorie paterotică, fără să-i bage nimeni sula-n coaste, fără să-l silească nimeni.

Nimeni nu a comentat. Nici măcar Jarre.

— În ce priveşte datoria paterotică, a continuat Ştiucă, le stă în caracter, de obicei, doar bolnavilor cu capu', dar, probabil, le stă în caracter şi celor ce vieţuiesc prin temple şi tribunale. Da' spuneai ceva de anumite motive personale. Mor de curiozitate: care sunt motivele alea?

— Sunt atât de personale, încât nu am de gând să vorbesc despre asta, i-a retezat-o Jarre. Mai cu seamă că nici voi, scumpii mei conaşi, nu prea ardeţi de nerăbdare să vorbiţi despre propriile motive.

— Ai grijă cum vorbeşti, i-a spus Ştiucă după o scurtă tăcere. Dacă mi-ar fi vorbit aşa un terchea-berchea, l-aş fi snopit în bătaie în doi timpi şi trei mişcări. Da' în căzu' unui scrib cu şcoală... o să mă milostivesc... de data asta. Şi-ţi răspund: şi eu mă duc să mă alătur armatei. Şi eu tot ca voluntar.

— Păi, cum vine asta, să te alături părţii perdante nu trebuie să fii bolnav cu capul? Jarre însuşi era surprins, nu înţelegea de unde şi până unde era atât de îndrăzneţ. Să-i despoi pe podeţe pe drumeţii întâlniţi în cale?

— Ha! a izbucnit în râs Melfi, el încă mai ţine supărare pentru capcana de pe podeţ, luându-i-o înainte lui Ştiucă. Uită şi tu, Jarre, era doar o poantă! O glumă nevinovată! Nu-i aşa, Ştiucă?

— Aşa-i, aşa-i, i-a răspuns Ştiucă cu un căscat şi un scrâşnet de dinţi, încât a răsunat ecoul. O glumă nevinovată. Viaţa-i tristă şi sumbră, la fel ca viţelu' dus la abator. Aşa că nu putem decât să o înveselim cu câte o glumă sau o poantă. Nu crezi, scribule?

— Ba da, cred. În principiu.

Ştiucă nu-şi dezlipea ochii lucioşi de pe el.

— Bun aşa. Pentru că altfel nu ţi-ar mai fi priit compania noastră şi ţi-ar fi fost mai bine să te duci de unu' singur la Wyzima. Şi s-o iei din loc cât mai grabnic.

Jarre tăcea. Ştiucă s-a întins.

— Am spus ce-aveam de spus. Aşa că, măi flăcăi, am glumit, ne-am distrat, ne-am înveselit, da' acum e vremea să ne hodinim. Dacă vrem să ajungem în Wyzima mâine-seară, o să trebuiască s-o luăm din loc la răsărit.

Noaptea era foarte rece şi, în ciuda oboselii, Jarre nu putea să adoarmă. S-a încolăcit sub manta, cu genunchii aproape până la bărbie. Când a adormit în cele din urmă, a avut un somn foarte agitat, a fost trezit de tot soiul de coşmaruri pe care, de cele mai multe ori, nu şi le amintea la trezire. Cu excepţia a două dintre ele. În primul fusese o figură în care îl recunoscuse pe vrăjitorul Geralt din Rivia; stătea sub sloiuri lungi de gheaţă, atârnat de o stâncă, neclintit, acoperit şi încarcerat rapid în zăpadă de viscol. În celălalt vis, Ciri, agăţată de greabănul unui cal negru, galopa între două şiruri de arini răsuciţi, care încercau să o apuce cu ramurile lor strâmbe.

Ah! Şi, chiar înainte de ivirea zorilor, a visat-o pe Triss Merigold. După şederea în templu cu un an înainte, magiciana îi apăruse băiatului de mai multe ori în vis. Visele acelea îl determinaseră să facă lucruri de care îi era groaznic de ruşine.

De data asta, desigur, nu păţise nimic jenant. Pentru că, pur şi simplu, era prea frig.

A doua zi dimineaţă, de fapt, imediat după răsăritul soarelui, cei şapte au pornit la drum. Milton şi Ograbek, fiii de ţărani ai contingentului rural, au însufleţit atmosfera cu o melodie soldăţească.

Goneşte războinicul călărind
Cu armura toată zăngănind,
Fugi, mândră, din calea sa!
N-are decât să mă sărute cât o vrea,
Căci, cu pieptul său, apără ţara mea!

Ştiucă, Okultich, Klaproth, cărora li se alăturase şi Melfi,

fiul dogarului, spuneau poveşti şi anecdote pe care le găseau din cale-afară de amuzante.

— …Şi nilfgaardianu' întreabă: „A ce pute-aşa aici?" Iar elfu' cică: „A căcat." Haaa, haa, haaaa!

— He, he, he, heee!

— Ha, ha, ha, ha! Da' o ştiţi pe-aia? Cică era un nilfgaardian, un elf şi un pitican. La un moment dat văd ei un şoarece care zboară…

Pe măsură ce ziua înainta, întâlneau pe drum tot mai mulţi drumeţi, căruţe ţărăneşti, care negustoreşti, plutoane de soldaţi în marş. Unele care erau încărcate cu legume, în urma lor, membrii trupei lui Ştiucă le urmăreau cu nasurile până la pământ, ca nişte ogari, adunând tot ce cădea, fie că era vreun morcov, fie că era vreun cartof sau vreun nap, uneori chiar şi vreo ceapă. O parte din pradă era pusă deoparte pentru zile negre, cealaltă era devorată lacom, fără a înceta să mai spună bancuri.

— …Şi nilfgaardianu': prrruuuu! A intrat în căcat până la urechi! Ha, ha, ha, ha, ha, ha!

— Haa, haaa, haa! Pentru zei, nu mai pot să mă ţin… A intrat în căcat… Haaaa, haaa, haaa! Mă scap pe mine.

— He, heeee, heee!

Jarre abia aştepta o ocazie sau un pretext ca să se îndepărteze de ei. Nu-i plăcea deloc de Ştiucă şi nici de Okultich. Nu-i plăceau privirile pe care Ştiucă şi Okultich şi le aruncau către carele negustorilor, căruţele ţăranilor care treceau pe lângă ei sau femeile şi fetele care stăteau în şarabane. Nu-i plăcea tonul zeflemitor al lui Ştiucă, cu care vorbea despre înrolarea ca voluntari într-un moment în care înfrângerea şi anihilarea erau vădite.

Mirosea a pământ proaspăt arat. A fum. În vale, printre câmpurile dispuse în formă de tablă de şah, printre bălţi şi iazuri lucioase ca nişte oglinjoare, străluceau acoperişurile unor construcţii. Din când în când, le ajungea la urechi lătratul îndepărtat al vreunui câine, mugetul vreunui bou sau cântecul vreunui cocoş.

— Putem vedea că-s sate înstărite, a spus Ştiucă peltic, lingându-se pe buze. Mici, da' bine-ngrijite.

— Aici, în valea asta, s-a grăbit Okultich să explice, s-au aciuat gnomii. La ei totu-i frumos şi bine îngrijit. Sunt un neam de gospodari, piperniciţii ăştia.

— La naiba, jumătăţi de oameni! s-a strâmbat Klaproth. Rasă de sfrijiţi! Ei s-au cuibărit aici şi au pus stăpânire şi, din cauza lor, oamenii adevăraţi au ajuns la sapă de lemn, sunt lihniţi de foame. Îi doare-n cur pe ei de război.

— Deocamdată. Ştiucă şi-a întins buzele într-un rânjet. Ţineţi minte cătunul ăsta, măi flăcăi. Până colo, printre mesteceni, până sub poala pădurii. Ţineţi bine minte. Dacă într-o bună zi o să am chef, la naiba, să-i fac o vizită, n-aş vrea să mă rătăcesc.

Jarre şi-a întors capul. S-a prefăcut că nu aude. Că nu vede decât drumul din faţa lui.

Şi-au reluat marşul. Milton şi Ograbek, fiii de ţărani recrutaţi în contingentul rural, fredonau o altă melodie. Mai puţin soldăţească, mai pesimistă. Putea fi luată, mai ales după aluziile anterioare ale lui Ştiucă, de rău augur.

Hei, oameni buni, ascultaţi la mine bine.
Rândul la moarte la toţi ne vine,
De eşti gârbov sau plin de viaţă,
Atârni de-un capăt de aţă.
Când moartea vine cu-o coasă,
În urmă nimic nu lasă.

— Ăsta, a spus sinistru Okultich, tre’ să fie plin de galbeni, îmi pun capu’ dacă nu-i aşa.

Individul pentru care Okultich se expunea unui risc atât de imens era un negustor ambulant pe care îl ajunseseră din urmă, care mergea lângă cotiga sa trasă de un măgar.

— Galbenii ca galbenii, a spus peltic Ştiucă, da’ nici măgaru’ nu-i de lepădat. Grăbiţi pasu’, măi flăcăi.

Jarre îl apucă de mânecă pe fiul dogarului.

— Melfi, deschide ochii odată. Nu vezi ce se petrece?

— Nu-s decât glume, Jarre, a spus Melfi smulgându-se din strânsoarea lui. Doar nişte glume…

Cotiga negustorului – de aproape se vedea foarte clar –

servea în acelaşi timp ca un stand, acesta putând fi montat şi demontat în câteva clipite. Întreaga construcţie trasă de măgar era acoperită cu înscrisuri pitoreşti, împodobite cu înfloriturі colorate, care anunţau oferta negustorului: balsamuri pentru scabie, talismane şi amulete de protecţie, poţiuni, mirodenii, filtre şi cataplasme magice, produse de curăţenie, precum şi detectoare de metale, minereuri şi trufe, momeli infailibile pentru peşte, raţe şi fete.

Negustorul, un bărbat subţire şi aplecat sub greutatea anilor, s-a întors şi, văzându-i, a înjurat apoi şi-a îmboldit măgarul. Dar măgarul, ca orice măgar, nici gând să accelereze ritmul.

— Tre’ să grăbim pasu’, a remarcat încet Okultich. Şi prin cotigă o să mai găsim noi ceva, cum să nu…

— Haideţi, măi flăcăi, a ordonat Ştiucă. Haideţi! S-o facem cât nu prea-s martori pe drum.

Neîncetând să fie uimit de curajul său, Jarre a făcut câţiva paşi rapizi în faţa companiei, apoi s-a întors, mergând între ei şi negustor, cu spatele la acesta.

— Nu, a spus el, abia trăgându-şi vocea din gâtul sugrumat. N-o să permit aşa ceva…

Ştiucă şi-a descheiat încet mantaua şi i-a arătat un cuţit lung înfipt în curea, vădit ascuţit brici.

— Nu-mi sta-n cale, scribule. Dacă ţi-e dragă viaţa. Am crezut c-o să ne fii de vreun folos, da’ tu nu, văd că templu’ ăla te-a sfinţit prea mult, ai devenit prea evlavios, eşti îmbâcsit de tămâie. Acu’ dă-te din calea mea, că dacă nu…

— Ce se petrece aici? Hm?

Din spatele sălciilor pletoase şi stufoase, care flancau drumului, elementul cel mai obişnuit al peisajului din Valea Ismenei, şi-au făcut apariţia două figuri stranii.

Cei doi bărbaţi purtau mustăţi stil ghidon, curbate şi răsucite, cu vârfurile ceruite, îndreptate în sus, pantaloni bufanţi coloraţi, jachete matlasate, cu buline, decorate cu panglici şi berete mari, moi, de catifea, ornate cu mănunchiuri de pene. Pe lângă baionetele şi pumnalele atârnate la brâu, amândoi aveau în spate şi spade lungi de un cot şi jumătate, cu mânere şi gărzi lungi, curbate.

Pedestraşii au sărit în sus, încheindu-se la pantaloni. Deşi niciunul dintre ei nu a făcut nici cel mai mic gest care să dea de înţeles că au de gând să-şi prindă mânerele spadelor cumplite cu care erau înarmaţi, Ştiucă şi Okultich s-au retras instantaneu, în timp ce Klaproth cel uriaş s-a dezumflat ca o vezică din care scăpase tot aerul.

— Noi nu… noi nu facem nimic… a spus peltic Ştiucă. Nimic rău…

— Decât glume! a mormăit Melfi.

— Nimeni n-a fost rănit, a spus negustorul vizat, pe neaşteptate. Nimeni.

— Ne ducem la Wyzima ca să ne înrolăm în armată, a intervenit Jarre. Mergeţi şi dumneavoastră acolo, conaşilor soldaţi?

— Fără doar şi poate, a pufnit unul dintre cei doi pedestraşi, înţelegând situaţia din zbor. Şi noi ne ducem la Wyzima. Oricine doreşte ni se poate alătura. Cu noi e mai în siguranţă.

— Mai în siguranţă, nu încape nicio îndoială, adăugă celălalt demonstrativ, măsurându-l pe Ştiucă, cu o privire lungă, din cap până-n picioare. Cu toate acestea, trebuie să mai adaug că nu cu mult timp în urmă am văzut o patrulă de cavalerie a executorului judecătoresc din Wyzima. Aveau un chef teribil să atârne pe cineva în ştreang; tristă soartă îl aşteaptă pe tâlharul prins de ei.

— Foarte bine. După ce şi-a recăpătat stăpânirea de sine, Ştiucă a zâmbit ştirb. Foarte bine, conaşilor, că există legi şi pedepse pentru nelegiuiţi, ca să fie lucrurile corecte. Aşa că haideţi să ne ducem pe drumu’ către Wyzima, să ajungem la armată, pentru că datoria paterotică ne cheamă.

Pedestraşul i-a aruncat o privire lungă, oarecum respingătoare, apoi a ridicat din umeri, şi-a aranjat spada lungă pe spate şi a pornit la drum. L-au urmat tovarăşul său, Jarre şi negustorul ambulant cu măgarul şi căruţa, urmaţi la scurtă distanţă de gaşca lui Ştiucă, care îşi târâia picioarele.

— Vă mulţumesc, conaşilor soldaţi, le-a spus negustorul după ceva timp, mânându-şi măgarul cu o ramură de

răchită. Şi-ţi mulţumesc şi ţie, tinere.

— N-ai pentru ce, i-a spus un pedestraş fluturându-şi mâna. Ne-am obişnuit.

— Oameni de toate felurile se alătură armatei, a spus tovarăşul său, privind peste umăr. Când un sat sau un târg este obligat să furnizeze un recrut la fiecare zece locuitori pentru contingentul rural, uneori, profită de ocazie ca să scape de cele mai mari puşlamale. După aceea, toate drumurile sunt pline de nemernici de genul acesta. Dar, apoi, în armată, de frica bastonului gefreiterului, învaţă respectul şi disciplina, după ce sunt biciuiţi de câteva ori, după ce trec printre două şiruri de soldaţi înarmaţi cu bâte…

— Eu mă înscriu ca voluntar, nu ca recrut, s-a grăbit Jarre să explice.

— Lăudabil, cu adevărat lăudabil, pedestraşul l-a privit răsucindu-şi vârful ceruit al mustăţii. Văd bine că eşti din alt aluat decât cei de acolo. Cum de te-ai înhăitat cu ei?

— Destinul ne-a adus împreună.

— Am mai văzut eu – şi dintr-odată vocea soldatului a devenit serioasă – întâlniri şi frăţii similare, predestinate, care i-au adus pe toţi fraţii sub aceeaşi spânzurătoare. Învaţă din lecţia aceasta, măi băiete.

— O să învăţ.

Înainte ca soarele învăluit de nori să urce la zenit, au ajuns pe drumul principal. Acolo îi aştepta un popas forţat în călătorie. La fel ca grupul mare de drumeţi care ajunseseră acolo înaintea lor, Jarre şi compania sa trebuiau să se oprească: drumul era aglomerat de trupele militare aflate în marş.

— Se duc spre sud. Spre Maribor şi Mayen, a indicat direcţia marşului unul dintre pedestraşi.

— Ia seama la însemne, i-a spus celălalt arătând din cap.

— Redanieni, a spus Jarre. Vulturi argintii pe un fundal stacojiu.

— Ce tare eşti, l-a bătut pe umăr pedestraşul. Chiar îţi merge capul, tinere. Este armata redaniană trimisă în

ajutorul nostru de regina Hedwig. Acum suntem într-o alianţă puternică: Temeria, Redania, Aedirn, Kaedwen… acum suntem toţi uniţi în slujba aceleiaşi cauze.

— Era şi timpu', a spus Ştiucă din spatele lor cu o ironie evidentă.

Pedestraşul s-a întors, i-a aruncat o privire, dar nu a zis nimic.

— Hai să ne aşezăm, să ne hodinim niţel ciolanele, a propus Melfi. Nu li se vede capătu' trupelor ăstora, o să mai dureze până când o să elibereze drumu'.

— Să stăm acolo pe dâmbul acela. De acolo avem o perspectivă mai bună, a spus negustorul.

Cavaleria uşoară redaniană a trecut, urmată de arbaletrieri şi scutieri, care mărşăluiau ridicând nori de praf. În spatele lor, o coloană de cavalerie grea ţinea cadenţa.

Melfi arătă spre trupele blindate.

— Cei de acolo au însemne diferite, drapelu' e presărat cu picăţele albe.

Pedestraşul i-a aruncat o privire plină de dispreţ.

— Iată provincia întunecată. Nu recunosc nici măcar stema regelui lor. Sunt crini argintii, cap pătrat…

— Crini argintii presăraţi pe fundal negru, a spus Jarre vrând să demonstreze că nu făcea parte din provincia întunecată.

— Pe stema veche a regatului Temeriei, a continuat el, era înfăţişat un leu în mers. Dar principii din familia regală temeriană au folosit o stemă modificată pe scuturile heraldice, şi anume un fundal suplimentar, care conţinea trei crini. Căci, în simbolismul heraldic, floarea de crin indică succesorul tronului, fiul regelui, moştenitorul tronului şi al sceptrului…

— Da' le ai cu astea, isteţule, a lătrat Klaproth.

— Lasă-l în pace şi tacă-ţi gura, cap sec, i-a spus ameninţător pedestraşul. Iar tu, băiete, continuă. E interesant.

— Dar, când prinţul Goidemar, fiul bătrânului rege Gardik, s-a luptat cu rebelii diabolicului Falka, armata temeriană s-a luptat tocmai sub steagul său, sub scutul

florilor de crin, aducând victorii decisive. Prin urmare, când Goidemar a moştenit tronul la moartea tatălui său, a stabilit ca stema regatului său să înfăţişeze trei crini de argint pe un fundal negru, în amintirea acelor victorii şi a salvării miraculoase a soţiei şi a copiilor săi din mâinile inamicilor. Iar mai târziu, printr-un decret special, regele Cedric a schimbat stema statului cu un fundal negru presărat cu crini argintii. Şi astfel a rămas stema Temeriei până în zilele noastre. După cum puteţi vedea cu propriii ochi, întrucât pe drum tocmai avansează suliţaşii temerieni.

— Mai bine de-atât nici că se poate explica. Bravo, tinere! i-a spus negustorul.

— Nu este meritul meu, a spus Jarre cu un oftat. Eu doar am citat din Jan din Attre, specialist în heraldică.

— Nici tu nu eşti mai prejos decât el, se vede limpede.

— La ţanc, a adăugat cu jumătate de gură Ştiucă. Taman ce-i tre' recrutului, ca să se jertfească sub steagu' cu crini argintii, în numele regelui şi al Temeriei.

Se auzea un cântec. Ameninţător, războinic, răsunător ca un val de furtună iminentă. În urma temerienilor, alte trupe se deplasau ordonat, în formaţie compactă şi uniformă. Un detaşament de cavalerie cenuşiu, aproape incolor, deasupra căruia nu fluturau nici fanioane, nici stindarde. În faţa comandanţilor care înaintau în capul coloanei, era cărată o prăjină împodobită cu cozi de cal, cu o scândură orizontală, pe care erau bătute în cuie trei cranii umane.

— Compania Liberă, a indicat pedestraşul către călăreţii cenuşii. Condotierii. O armată de mercenari.

— Se vede cu ochiu' liber ce îndârjiţi sunt, a oftat Melfi. Spuma spumei! Merg în formaţie ca la paradă…

— Compania Liberă, a repetat pedestraşul. Uitaţi-vă şi voi la ei, fără mustăţi şi fără barbă, aceştia sunt adevăraţii soldaţi. Au luptat deja, ei, condotierii, sub steagurile lui Adam Pangratt, Molia, Frontino şi Abatemarco, s-au răfuit la Mayen şi datorită lor s-a rupt inelul nilfgaardian. Trebuie să le mulţumim, căci datorită lor cetatea a fost eliberată.

— În opinia mea, a adăugat tovarăşul său, sunt oameni neînfricaţi şi curajoşi, condotierii, fermi în luptă ca stânca

aceea. Chiar dacă Compania Liberă luptă pentru bani, aşa cum reiese lesne din cântecul lor.

Detaşamentul se apropia la pas, cântecul răsuna puternic, vibrând totuşi cu o tristeţe bizară, mohorâtă şi discordantă.

Nu e sceptru şi nici tron care să ne-atragă,
Cu niciun rege nu avem nicio colaborare,
Doar strălucirea ducatului de aur ni-i dragă,
Numai lui ne închinăm, ca la mândrul soare!

Nu ne pasă de-al lor jurământ,
De-al lor pământ şi popor.
Noi avem un singur legământ
Faţă de ducatul de-aur strălucitor!

— Ah, să lupţi alături de ei… Melfi a oftat din nou. Să lupţi alături de bărbaţi ca ăştia… Ai parte şi de glorie, şi de pradă…

— Oare mă înşală vederea? a spus Okultich încruntat. În fruntea detaşamentului al doilea… O muiere? Se luptă sub comanda unei muieri mercenarii ăştia?

— Este o femeie, a confirmat pedestraşul. Dar nu-i orice femeie. Aceasta este Julia Abatemarco, numită „Dulcica Fluturatica”. O războinică dată naibii, ce mai tura-vura! Sub comanda ei, condotierii au alungat trupele de asalt ale Negrilor şi ale elfilor din Mayen, în ciuda faptului că erau doar cinci sute împotriva a trei mii.

— Umblă vorba, a spus Ştiucă pe un ton ciudat, umil şi malefic în acelaşi timp, că izbânda aceea n-a fost de niciun folos, că ducaţii daţi mercenarilor au fost aruncaţi în vânt. Armata nilfgaardiană şi-a revenit şi i-a atacat din nou pe-ai noştri. Şi a asediat din nou Mayenu’. Cine ştie, poate chiar a recăpătat cetatea!? Poate că deja se îndreaptă spre noi şi o să ajungă la noapte!? Poate că condotierii ăştia nesătui au fost cumpăraţi de mult cu nişte aur nilfgaardian!? Poate, cumva…

— Poate, cumva, vrei un pumn în bot, ticălosule! l-a

întrerupt soldatul furios. Fii atent cum te comporţi, căci cine latră împotriva armatei noastre este pedepsit cu ştreangul! Aşa că ţine-ţi limba-n gură mai bine, până nu-mi pierd cumpătul!

Situaţia a fost salvată de uriaşul Klaproth, care a exclamat cu gura larg deschisă:

— Ooo! Oooo, ia uitaţi-vă! Ce pricăjiţi caraghioşi sosesc!

De-a lungul drumului, însoţiţi de bubuitul asurzitor al tobelor, de trâmbiţe şi de şuierături sălbatice, mărşăluia o formaţiune de infanterie înarmată cu halebarde, ghizarme, bărzi, îmblăcie şi buzdugane. Soldaţii îmbrăcaţi în haine de blană, zale şi coifuri ascuţite erau din cale-afară de scunzi.

— Piticanii din munţi, a explicat lanschenetul. Unul dintre regimentele Corpului de Voluntari din Mahakam.

— Şi eu care mă gândeam că piticanii nu sunt cu noi, ci împotriva noastră, a spus Okultich. Că nenorociţi! de liliputani ne-au trădat şi s-au dat de partea Negrilor…

— Tu gândeai… Pedestraşul i-a aruncat o privire plină de compasiune. Ştii care-i culmea? Nătângule, dacă ai înghiţi un gândac din ciorbă, ai avea mai multă minte în maţe decât în căpăţâna aia pătrată. Cei care mărşăluiesc acolo fac parte dintr-unul dintre regimentele de infanterie piticane, trimise în ajutorul nostru de către Brouver Hoog, starostele din Mahakam. Şi ei au fost aproape toţi în luptă şi au suferit o mulţime de pierderi, aşa că i-au retras sub Wyzima pentru a se regrupa.

— Sunt un norod curajos, piticanii, a confirmat Melfi. Odată, de Saovine, într-o tavernă din Ellander, unu’ dintre ei m-a plesnit atât de tare peste ureche, încât mi-a ţiuit până la Yula.

— Regimentul piticanilor este ultimul din coloană, a anunţat pedestraşul, cu mâna streaşină la ochi. Este capătul paradei, în curând, drumul principal o să fie liber. Hai să ne pregătim să pornim din nou, pentru că se apropie prânzul.

— Atâţia soldaţi se îndreaptă spre sud, a remarcat negustorul de amulete şi de leacuri, încât, cu siguranţă, va

fi un mare război. Nenorociri mari se vor abate asupra norodului! Mari catastrofe vor fi în armată! Oamenii vor pieri cu miile, ca muştele, prin foc şi sabie. Vedeţi, conaşilor, cometa care apare pe cer în fiecare seară târând în spatele ei o coadă roşiatică, de foc. Acum, dacă o cometă are o coadă albăstruie sau albicioasă, aceasta prezice boli de iarnă: friguri, pleurezie, gripă şi catar, precum şi nenorociri legate de apă, cum ar fi inundaţii, furtuni sau ruperi de nori. În schimb, culoarea roşie indică faptul că este o cometă de arşiţă, de sânge şi foc, precum şi de fier care se făureşte din foc. Nenorociri cumplite, groaznice vor cădea asupra lumii! Vor avea loc masacre şi pogromuri înspăimântătoare. După cum spune profeţia: cadavrele se vor aduna în mormane de doisprezece coţi înălţime, peste pământurile pustiite vor vui urletele lupilor şi omul va săruta urmele semenilor săi... Vai ş-amar de sărmanii de noi!

— De ce sărmanii de noi? Unul dintre pedestraşi l-a întrerupt glacial. Cometa zboară pe sus, este vizibilă şi din Nilfgaard, ca să nu mai vorbim de valea Inei, unde spune lumea că tocmai a poposit Menno Coehoorn. Chiar şi Negrii privesc cerul şi văd cometa. Prin urmare, de ce să nu presupunem că nenorocirile le sunt prevestite lor, şi nu nouă? Că se vor aduna în mormane cadavrele lor?

— Bine zis! a mârâit tovarăşul său. Vai de capul lor, bieţii Negri!

— Că bine ziceţi, conaşilor, aşa s-a prevestit.

— Categoric.

După ce au străbătut pădurile din jurul Wyzimei, au intrat pe un teren de păşuni şi fâneţe. Herghelii întregi de cai de diferite soiuri păşunau acolo, de la cei de cavalerie la cei de tracţiune şi până la armăsari robuşti. În martie, iarba de pe păşuni era aproape inexistentă, dar în fânaţe erau căpiţe şi care pline de fân.

— Mamă, mamă, aţi văzut? Okultich îşi lingea buzele. Vai, ce căluţi frumoşi! Şi nimeni nu-i păzeşte! De ales şi de cules...

— Ciocu’ mic, a şuierat Ştiucă, zâmbind ştirb şi servil pedestraşilor. Ăsta, conaşilor, visează să slujească în cavalerie, de-aia-i sticlesc ochii după cai.

— Ce cavalerie?! a pufnit în râs unul dintre pedestraşi. Visezi cai verzi pe pereţi, netrebnicule! Locul tău este, mai degrabă, în grajduri; să pui mâna pe furcă ca să strângi balega de la cai şi s-o încarci în roabă, ca s-o cari afară!

— Că bine ziceţi, conaşule.

Şi-au continuat drumul şi au ajuns în curând la digul care se întindea de-a lungul iazurilor şi al canalelor şi deodată au observat deasupra vârfurilor arinilor acoperişurile roşcate ale turnurilor castelului din Wyzima, ce se înălţau deasupra lacului în surplombă.

— Aproape că am ajuns, i-a anunţat negustorul. Simţiţi?

— Îhh! s-a strâmbat scârbit Melfi. Ce duhoare! Ce pute-n halu’ ăsta?

— Tre’ să fie soldaţii care au crăpat de foame, cu amărâta de soldă regală, a mormăit Ştiucă în urma lor, dar astfel încât să nu fie auzit de pedestraşi.

— Îţi mută nasul din loc, nu-i aşa? a remarcat unul dintre cei doi râzând. Păi, cum altfel, mii de soldaţi au petrecut iarna aici, iar soldaţii au mâncat, iar, când mănânci, te şi caci. Natura a făcut lucrurile în acest fel, n-ai cum altfel! Şi tot căcatul l-au adus, aici, în şanţurile acestea şi nici măcar nu s-au sinchisit să le acopere. Iarna, când căcatul este îngheţat, mai poţi sta, dar odată cu sosirea primăverii… Puah!

— Ei aduc mereu alţi căcaţi şi grămada tot creşte deasupra celor vechi, a spus celălalt pedestraş şi a scuipat. Dar auziţi zumzetul? Sunt muşte. Sunt roiuri întregi, la începutul primăverii nu vedeai aşa ceva! Înfăşuraţi-vă faţa cum puteţi, pentru că scârboşeniile intră în ochi şi în gură. Şi mai vioi, cu cât lăsăm mai curând acest loc în urmă, cu atât mai bine.

Au trecut de şanţuri, dar nu au reuşit să scape de duhoare. Dimpotrivă, Jarre şi-ar fi pus capul că cu cât se apropiau mai mult de târg, cu atât puţea mai tare. Doar că

era mai variat, mai bogat în nuanţe şi intensităţi. Puţeau taberele militare şi corturile care înconjurau târgul. Puţea a spital. Mahalale ticsite, pline de viaţă, puţeau, digul puţea, porţile târgului puţeau, palisadele puţeau, pieţele şi uliţele puţeau, zidurile castelului care se ridicau deasupra târgului puţeau. Din fericire, nările s-au obişnuit repede şi în curând n-a mai contat dacă era bălegar, excremente umane, urină de pisică sau un han.

Muştele erau peste tot. Bâzâiau sâcâitor, intrau în ochi, în urechi, în nas. Nu se dădeau duse. Era mai uşor să le plesneşti pe faţă. Sau să le striveşti între dinţi.

De îndată ce au ieşit din umbra de la poarta târgului, le-a sărit în ochi o pictură imensă pictată pe un zid, care înfăţişa un cavaler cu un deget îndreptat spre ei. Inscripţia de sub pictură întreba cu litere mari: DAR TU? TE-AI ÎNROLAT?

— Da, da, a mormăit unul dintre pedestraşi. Din păcate.

Erau multe astfel de picturi care împodobeau, practic, fiecare zid. Cele mai multe erau cu cavalerul care arăta cu degetul; destul de frecvent apărea şi patetica Mama Patrie, reprezentată cu părul cenuşiu, zburlit, pe fundalul satelor incendiate şi al bebeluşilor străpunşi de ţepele nilfgaardiene. Erau, de asemenea, imagini cu elfi care ţineau între dinţi cuţite din care picura sânge.

Deodată, Jarre s-a uitat în jur şi a constatat că a rămas doar cu pedestraşii şi cu negustorul ambulant. Nu mai era nici urmă de Ştiucă, Okultich, cei doi fii de ţărani recrutaţi şi Melfi.

— Da, da. Unul dintre pedestraşi i-a confirmat presupunerea, cercetându-l cu o privire interogativă. Prietenii tăi s-au eschivat cu prima ocazie, la primul colţ au luat-o la sănătoasa. Dar ştii ceva, măi băiete? Mai bine că drumurile voastre s-au despărţit. Şi nu-ţi doresc să-i mai întâlneşti vreodată.

— Îmi pare rău pentru Melfi, a mormăit Jarre. Este un băiat bun până la urmă.

— Fiecare îşi alege destinul în viaţă. Cât despre tine, vino cu noi. Îţi vom arăta unde se află postul de recrutare.

Au ajuns într-o piaţetă în mijlocul căreia, pe o platformă

de piatră, era instalat un stâlp al infamiei. În jurul acestuia viermuiau cetăţeni şi soldaţi dornici de distracţie. Condamnatul legat cu lanţuri, care tocmai primise un pumn de noroi în faţă, scuipa şi plângea. Mulţimea râdea în hohote.

— Vai de mine! a strigat unul dintre pedestraşi. Ia uitaţi-vă pe cine au pus la stâlp! Este chiar Fuson! Mă întreb cum de a ajuns acolo!

— Pentru agricultură, s-a grăbit să-i explice un cetăţean gras, în haină de blană de lup şi cu pălărie de fetru.

— Pentru ce?

— Pentru agricultură, a repetat cu accent cetăţeanul gras. Că a semănat!

— Fugi de-aici conaşule. Nu te supăra, dumneata ai căzut în cap sau ce? i-a zis pedestraşul râzând. Îl cunosc pe Fuson, este ciubotar, fiu de ciubotar şi nepot de ciubotar. În viaţa lui n-a arat vreodată, ca să nu mai vorbim de semănat sau recoltat. Crede-mă, conaşule, el şi semănatul sunt ca baba cu spada, de unde şi până unde vi s-a năzărit cu semănatul?

— Aşa a spus judele! şi-a pierdut cumpătul cetăţeanul. Acest neisprăvit va rămâne la stâlpul infamiei până în zori pentru semănat! Unde mai pui că a semănat şi la îndemnul nilfgaardienilor, pentru câţiva arginţi nilfgaardieni... A semănat nu ştiu ce grâne ciudate, aduse de peste mări şi ţări... Să-mi amintesc cum îi spune... Ah, da! Defetism!

— Aşa-i, aşa-i! a sărit ca ars negustorul de amulete. Am auzit şi eu despre asta! Spionii nilfgaardieni şi elfii răspândesc tot soiul de molime, otrăvesc puţurile, izvoarele, fântânile şi pâraiele cu toate otrăvurile, şi anume: ciuma, tifosul, lepra şi defetismul.

— Aşa-i, a încuviinţat cetăţeanul cu blana de lup. Nu mai departe decât ieri au spânzurat doi elfi. Pesemne c-or fi otrăvit ei ceva.

— După colţul uliţei, i-a explicat unul dintre pedestraşi lui Jarre arătând cu braţul, se află hanul unde s-a instalat comisariatul. O să dai de un cort uriaş, cu crinii temerieni

pe care îi cunoşti prea bine, măi băiete, aşa că o să-l găseşti fără probleme. Să dea zeii să ne întâlnim în vremuri mai bune. Rămâi cu bine şi dumneata, negustorule.

Negustorul şi-a dres glasul puternic.

— Stimabili conaşi, a început el, scotocind prin cufăraşe şi cutiuţe, daţi-mi voie... pentru ajutorul pe care mi l-aţi dat... ca semn de recunoştinţă...

— Nu-ţi face inimă rea, omule bun, l-a întrerupt cu un zâmbet unul dintre pedestraşi. Te-am ajutat, ce mare lucru... A trecut, gata.

— Poate o alifie miraculoasă pentru rănile provocate de săgeţi? a sugerat negustorul după ce a răscolit cufăraşele şi cutiuţele. Sau un remediu universal şi infailibil împotriva bronşitei, a podagrei, a paraliziei, a mătreţii şi a tuberculozei? Sau un balsam pe bază de răşini împotriva înţepăturilor de albine, a muşcăturilor de şarpe şi de vampir? Sau un talisman împotriva efectelor deochiului?

— Oare nu cumva ai dumneata din întâmplare ceva împotriva efectelor mâncării proaste? l-a întrebat serios celălalt pedestraş.

— Cum să nu! a exclamat negustorul radios. Iată o poţiune foarte eficientă pe bază de rădăcini magice, condimentată cu mirodenii. Trei picături după fiecare masă sunt destule. Vă rog, luaţi-o, stimabililor conaşi.

— Mulţumim. Rămas-bun, conaşule! Rămas-bun, măi băiete! Mult noroc!

— Sinceri, cuviincioşi şi cumsecade, a spus negustorul după ce soldaţii au dispărut în mulţime. Nu ţi-e dat în fiecare zi să întâlneşti asemenea oameni. Ei bine, nici ca tine, fecioraş. Ce pot să-ţi ofer? O amuletă împotriva fulgerului? Un bezoar? O carapace de broască-ţestoasă, eficientă împotriva efectelor vrăjilor? Ah, am şi un dinte de mort pentru tămâiere şi un bulgăraş de bălegar uscat de diavol, trebuie să-l porţi în ciubota dreaptă...

Jarre şi-a desprins privirea de la un grup de oameni care curăţau cu sârg o inscripţie de pe zidul unei case: LA NAIBA CU RĂZBOIUL ĂSTA NENOROCIT.

— Nu-ţi face griji. E timpul să mă...

— Ah! a exclamat negustorul, scoţând dintr-o cutie un medalion de aramă în formă de inimioară. Ăsta-i pentru tine, fecioraş, e foarte potrivit pentru tineri. Este o mare raritate, am numai unul. Este o amuletă magică. Îl face pe cel care îl poartă să nu-şi piardă iubirea, chiar dacă timpul îi separă pe cei doi cu mile întregi. Uite, uite, se deschide aici, înăuntru există un papirus mic, subţire. Scrie doar numele iubitei pe papirus cu tuşul magic, roşu, de la mine şi ea nu te va uita, nu-şi va întoarce inima de la tine, nu te va trăda şi nici nu te va părăsi. Bine?

— Hmm… Jarre s-a înroşit uşor. Ştiu şi eu…

— Ce nume ar trebui să scriu? a întrebat comerciantul cufundând o pană în tuşul magic.

— Ciri. Adică, Cirilla.

— Gata. Ia-l!

— Jarre! Ce faci aici, pentru toţi diavolii?

Jarre s-a întors brusc. *Am sperat că o să-mi las tot trecutul în urmă,* s-a gândit el mecanic, *am sperat că de acum înainte o iau de la capăt. Şi nu fac nimic altceva decât să mă întorc la vechii cunoscuţi.*

— Conaşule Dennis Cranmer…

Un pitican, într-o şubă greoaie de blană, un pieptar de zale, armături de fier şi o căciulă înaltă de vulpe, cu coadă, a aruncat o privire scrutătoare către băiat, apoi spre vânzătorul ambulant şi, la sfârşit, înapoi spre băiat.

— Ce cauţi aici, Jarre? l-a întrebat aspru, ridicându-şi sprâncenele, barba şi mustaţa.

Preţ de o clipă, băiatul s-a gândit să-l mintă şi, pentru a face minciuna mai plauzibilă, să-l implice în minciună şi pe vânzătorul binevoitor. Dar a abandonat aproape imediat ideea. Dennis Cranmer, care slujise cândva în paza principelui de Ellander, se bucura de reputaţia unui pitican greu de înşelat. Şi nu merita să încerci.

— Vreau să mă înrolez în armată.

Ştia deja care va fi următoarea întrebare.

— Ai binecuvântarea lui Nenneke?

N-a fost nevoie să-i răspundă.

— Ai evadat, i-a spus Dennis Cranmer, scuturându-şi

barba. Ai fugit din templu. Iar acum Nenneke şi preotesele îşi smulg părul din cap…

— Am lăsat o scrisoare, s-a bâlbâit Jarre. Conaşule Cranmer, nu puteam… Trebuia să… Nu se cuvenea să stau cu mâinile în sân când vrăjmaşul era la hotar… În clipe de restrişte pentru patrie… Şi în plus… Ciri… Maica Nenneke nu voia nici în ruptul capului să-mi dea voie, chiar dacă a trimis trei sferturi din fetele de la templu în armată, mie nu mi-a dat voie… iar eu n-am putut…

— Şi, uite aşa, ai fugit, s-a încruntat brusc piticanul. Pentru o mie de demoni blestemaţi, ar trebui să te leg fedeleş şi să te trimit la Ellander cu un ocălar! Să poruncesc să fii încuiat într-o cavernă până vin preotesele după tine, ca să te ia. Ar trebui să…

A pufnit mânios.

— Când ai mâncat ultima dată, Jarre? Când a fost ultima dată când ai băgat în gură mâncare caldă?

— Caldă de-a binelea? Trei… Nu, acum patru zile.

— Hai cu mine.

— Mănâncă mai încet, fiule, l-a avertizat Zoltan Chivay, unul dintre camarazii lui Dennis Cranmer. Nu-i bine să înfuleci aşa de repede fără să mesteci corect. De ce atâta grabă? Crede-mă, nu-ţi ia nimeni mâncarea din faţă.

Jarre nu era atât de sigur. În sala principală a hanului „La Ursul Flocos”, tocmai avea loc o încăierare corp la corp. Doi piticani îndesaţi şi laţi ca nişte sobe se luptau între ei cu pumnii încleştaţi şi suficient de puternici pentru a răsuna peste strigătele camarazilor din Corpul Voluntarilor şi în aplauzele prostituatelor locale. Podeaua scârţâia, mobilierul se zguduia, vasele cădeau şi se spărgeau, picăturile de sânge prelinse din nasurile sparte stropeau în jur ca o ploaie. Jarre se aştepta dintr-un moment într-altul ca unul dintre rivali să se rostogolească peste masa ofiţerilor şi să-i răstoarne platoul de lemn cu cotlete de porc, strachina cu mazăre înăbuşită şi ulcioarele de lut. S-a grăbit să înghită o muşcătură de carne grasă fără să o mestece, pornind de la principiul că mâncarea înghiţită nu putea să i-o ia nimeni.

— Fă-mă să înţeleg, Dennis. Piticanul mirat, pe nume Sheldon Skaggs, nici măcar nu şi-a întors capul, deşi fusese izbit de unul dintre cei doi adversari. De vreme ce acest băiat este preot, cum se poate înrola? Un preot nu poate vărsa sânge.

— Este un învăţăcel de la templu, nu un preot în toată puterea cuvântului.

— La naiba, n-o să pot înţelege niciodată aceste superstiţii umane complicate. Ei bine, nu trebuie să batjocorim credinţele altora… Însă rezultă că acest tânăr, în ciuda faptului că a fost educat la templu, nu are nimic împotriva vărsării de sânge. Mai ales de nilfgaardian. Am dreptate, măi băiete?

— Lasă-l în pace să mănânce, Skaggs.

— Răspund bucuros… Jarre a înghiţit o bucată de carne de porc şi şi-a îndesat o mână de mazăre în gură. Uitaţi-vă cum stau lucrurile: ne este îngăduit să vărsăm sânge într-un război just. Pentru o cauză nobilă. Aşa că m-am înrolat… Patria mamă ne cheamă…

Sheldon Skaggs şi-a întors privirea către camarazii săi.

— Vedeţi şi voi cât de mult adevăr este în afirmaţia că oamenii sunt o rasă apropiată şi asemănătoare cu a noastră, că şi unii, şi alţii avem aceleaşi rădăcini. Cea mai bună demonstraţie este aici, stă în faţa noastră şi ciuguleşte nişte mazăre. Cu alte cuvinte: chiar şi printre piticanii tineri veţi întâlni o puzderie de astfel de nebuni entuziaşti.

— Mai ales după nenorocirea de la Mayen, a subliniat glacial Zoltan Chivay. O victorie întotdeauna sporeşte numărul voluntarilor. O să scadă atunci când se va răspândi ştirea că armata lui Menno Coehoorn urcă pe Ina, lăsând în urmă totul o apă şi-un pământ.

— Cu condiţia ca scăderea să nu înceapă în direcţia opusă, a cârcotit Cranmer. Nu prea am încredere în voluntari. Unu din doi dezertori se ştie că e voluntar.

— Cum puteţi… Jarre aproape că se sufoca. Cum îndrăzniţi să insinuaţi aşa ceva, conaşule… eu am venit din raţiuni ideologice… pentru un război just şi onest… Patria

mamă…

După o lovitură, care, după cum i s-a părut băiatului, a zguduit fundaţia clădirii, unul dintre piticanii care se încăieraseră s-a prăbuşit la pământ, făcând să se înalţe în aer un nor din praful blocat în crăpăturile din podea. Dar de această dată, în loc să sară în sus şi să se năpustească asupra adversarului, piticanul a aterizat şi a zăcut întins fluturându-şi membrele penibil şi haotic, precum un gândac mare răsturnat pe spate.

Dennis Cranmer s-a ridicat în picioare.

— Problema este rezolvată! a anunţat el cu o voce răsunătoare, privind în jurul său la publicul adunat în sala hanului. Postul de comandant al batalionului, rămas vacant după moartea eroică a lui Elkan Foster, căzut pe frontul glorios din Mayen, este atribuit lui… Cum te cheamă, fiule? C-am uitat.

— Blasco Grant! a răspuns învingătorul din încăierarea cu pumnul, scuipându-şi un dinte pe podea.

— …Este atribuit lui Blasco Grant. Se împotriveşte cineva promovării? Nu? Bine. Hangiu! Bere!

— Despre ce vorbeam?

— Despre războiul just, a început să enumere Zoltan Chivay, îndoindu-şi degetele. Despre voluntari. Despre dezertori…

— Ah, da, l-a întrerupt Dennis. Ştiam că vreau să adaug ceva, şi anume despre voluntarii care trădează şi dezertează. Vă aduceţi aminte de fostul corp cintrean din Vissegerd? Se pare că nenorociţii nu şi-au schimbat nici măcar steagul. Am aflat de la condotierii din Compania Liberă, de la departamentul special condus de Julia, „Dulcica Fluturatica”. În Mayen, aceştia din urmă s-au ciocnit cu cintrenii. Au fost în avangarda trupelor de asalt nilfgaardiene, sub acelaşi steag cu lei…

— Îi chemase patria mamă, a intervenit sumbru Skaggs. Şi împărăteasa Ciri.

— Mai încet, a şuierat Dennis.

— Chiar aşa, a spus cel de-al patrulea pitican, Yarpen Zigrin, care rămăsese tăcut până atunci. Mai încet, de fapt,

mai bine tăceţi de tot! Şi nu de frica spionilor, ci pentru că nu povestim lucruri despre care habar n-avem.

— Dar tu ai habar, nu-i aşa, Zigrin? a spus Skaggs scuturându-şi barba.

— Am. Şi vă spun un singur lucru: nimeni, nici Emhyr var Emreis, nici magicienii rebeli din Thanedd şi nici măcar diavolul însuşi n-ar putea s-o forţeze pe acea fată să facă ceva împotriva voinţei ei. Nimeni n-ar putea s-o frângă. Pentru că o cunosc. Este o mistificare toată tărăşenia cu căsătoria ei cu Emhyr. O mistificare la care au contribuit mai mulţi imbecili… Fata respectivă este destinată altcuiva, vă spun eu. Altcuiva.

— Vorbeşti de parcă ai cunoaşte-o cu adevărat, Zigrin, a bombănit Skaggs.

— Lasă-l în pace, a mormăit neaşteptat Zoltan Chivay. Are dreptate în privinţa predestinării. Eu cred. Am motivele mele să cred.

— Bah, a spus Sheldon Skaggs fluturându-şi mâna. De ce vorbiţi oare atâta fără noimă? Cirilla, Emhyr, predestinarea… Acestea sunt probleme din trecut. Hai să ne gândim la probleme mai apropiate, conaşilor, precum Menno Coehoorn şi Grupul Armatei „Centru”.

— Ei, da, chiar, a oftat Zoltan Chivay. Ceva îmi spune că n-o să ne ocolească o bătălie mare. Poate cea mai mare cunoscută în istorie.

— Multe… a bombănit Dennis Cranmer. Da, într-adevăr, multe lucruri se vor decide după această bătălie…

— Şi chiar mai multe se vor termina.

— Totul… Jarre a râgâit, acoperindu-şi gura cu mâna politicos. Totul se va termina.

Piticanii l-au urmărit o vreme, fără să vorbească.

— Nu prea înţeleg, măi băiete, a spus Zoltan Chivay în cele din urmă. Nu vrei să ne explici ce-ai vrut să spui?

— În consiliul domnesc… a început Jarre, poticnindu-se. În Ellander adică, se spune că victoria în acest mare război este atât de importantă pentru că… pentru că este un mare război care va pune capăt tuturor războaielor.

Sheldon Skaggs a pufnit, s-a înecat, şi-a scuipat bere pe

barbă. Zoltan Chivay a izbucnit în râs.

— Nu vă vine a crede, conaşilor?

Acum îi venise rândul lui Dennis Cranmer să chicotească. Yarpen Zigrin a rămas serios, privindu-l atent pe băiat, aproape cu îngrijorare.

— Fiule, i-a spus el în sfârşit grav. Uite. Evangelina Parr stă acolo la tejghea. Este bine făcută, voinică, recunosc. Chiar mare, am putea spune. Dar, în ciuda mărimii ei, asta nu înseamnă, cu siguranţă, că este o târfă care le poate pune capăt celorlalte târfe.

După ce au părăsit hanul, au luat-o pe o uliţă îngustă şi pustie, iar Dennis Cranmer s-a oprit.

— Trebuie să te felicit, Jarre. Ştii de ce?

— Nu.

— Nu te preface. Nu trebuie să te ascunzi faţă de mine. Este admirabil că nici n-ai clipit când a venit vorba despre acea Cirilla. Şi este şi mai lăudabil că nici măcar n-ai deschis pliscul… Haide, nu face pe prostul cu mine. Ştiu foarte multe despre ce se întâmpla în spatele zidurilor templului Nenneke, crede-mă, foarte multe. Şi, dacă nu ţi-e de-ajuns, să ştii că am auzit numele pe care negustorul ţi l-a scris pe medalion.

— Ţine-o tot aşa, i-a spus piticanul, prefăcându-se cu tact că nu observă roşeaţa intensă care se răspândise pe chipul băiatului. Ţine-o tot aşa, Jarre. Şi nu doar în privinţa lui Ciri… La ce te holbezi aşa?

Pe zidul unui siloz din capătul uliţei se afla o inscripţie strâmbă, trasată cu var: FĂ DRAGOSTE, NU RĂZBOI. Imediat mai jos, cineva, cu un scris mult mai mic, a scrijelit: FĂ CACA ÎN FIECARE DIMINEAŢĂ.

— Uită-te în altă parte, nătăfleţule! a lătrat Dennis Cranmer. E destul să te uiţi la astfel de inscripţii şi poţi s-o încasezi, iar, dacă atunci ai ghinionul să spui ceva nepotrivit, te vor lega de un stâlp şi te vor biciui până la sânge, te vor jupui de viu. Aici sentinţele sunt rapide! Foarte rapide! Şi necruţătoare.

— Am văzut un ciubotar la stâlpul infamiei, a îngăimat

Jarre. Se pare că a semănat defetism.

— Probabil c-o fi semănat lacrimi, în loc de sloganuri patriotice, în timp ce-şi însoţea fiul la secţia de încorporare, a spus piticanul serios, trăgându-l pe băiat de mânecă. Pentru semănături pedepsele sunt mai grave pe la noi. Hai să-ţi arăt.

Au ieşit într-o piaţetă. Jarre a făcut un pas înapoi, acoperindu-şi gura şi nasul cu o mână. Într-o spânzurătoare imensă de piatră atârnau vreo cincisprezece cadavre. Unii – judecând după aspect şi miros – atârnau acolo de multă vreme.

— Acesta, a arătat Dennis spre unul, alungând muştele, a scris propoziţii prosteşti pe ziduri şi garduri. Acela a afirmat că războiul este o afacere a boierilor şi că tinerii ţărani nilfgaardieni obligaţi să se înroleze nu sunt duşmanii săi. Celălalt, la o beţie, a făcut următoarea glumă: „Ce este o suliţă? Este arma boierilor prevăzută cu câte un sărăntoc la fiecare capăt.” Iar acolo, în capăt, o vezi pe femeia aceea? A fost matroana unui bordel itinerant pentru soldaţi pe care scria: „Regulează-te azi, războinicule! Poate că mâine va fi prea târziu.”

— Şi numai pentru atât…

— De parcă n-ar fi fost suficient, după cum s-a dezvăluit nu demult, una dintre fete avea gonoree. Şi aici trecem la paragraful despre sabotaj şi zădărnicire a acţiunilor militare.

— Înţeleg, conaşule Cranmer, a spus Jarre, îndreptându-se şi asumându-şi ceea ce el considera o postură marţială. Dar nu te teme de mine. Nu sunt un defetist…

— Ai înţeles un rahat… şi nu mă întrerupe, încă n-am terminat. Ultimul bărbat spânzurat de colo, cel care miroase rău, a comis singura greşeală de a reacţiona la vorbele unui spion, un provocator, strigând: „Că bine spui, jupâne, ai dreptate, este aşa, şi nu altfel, este clar cum doi plus doi este egal cu patru!” Acum spune-mi că ai înţeles.

— Am înţeles. Jarre a privit în jur precaut. Voi fi atent. Dar… conaşule Cranmer… care este situaţia de fapt şi de drept…

Piticanul s-a uitat şi el în jur cu coada ochiului.

— De fapt şi de drept, a spus el încet, situaţia stă în felul următor: Grupul Armatei „Centru”, sub comanda mareşalului Menno Coehoorn, avansează spre nord în fruntea a aproximativ o sută de mii de oameni. De fapt, dacă nu ar fi fost răscoala din Verden, aceştia ar fi ajuns deja aici. De fapt, ar fi bine dacă s-ar ajunge la negocieri. De fapt şi de drept, Temeria şi Redania n-au forţe suficiente pentru a-l opri pe Coehoorn. De fapt şi de drept, nu înainte de frontiera strategică constituită de Pontar.

— Râul Pontar, a şoptit Jarre, se află la nord de noi.

— Exact asta voiam să-ţi spun. Dar ţine bine minte: lacăt la gură!

— Voi avea grijă. Va trebui să fac asta chiar şi atunci când sunt deja înrolat? Aş putea avea de-a face cu vreun spion şi acolo?

— Într-un detaşament de luptă? Aproape de linia frontului? Aş spune că nu. Tocmai de aceea spionii sunt atât de zeloşi în spatele frontului, pentru că le este frică să nu cumva să ajungă pe front. Şi unde mai pui că, dacă fiecare soldat care protestează, se plânge sau înjură ar fi spânzurat, n-ar mai rămâne nimeni ca să lupte. Dar să-ţi ţii gura acasă, Jarre, ca atunci când a fost vorba despre acea Ciri. Într-o gură închisă – ţine minte vorbele mele – niciodată nu poate intra o muscă de rahat. Şi acum să mergem, te însoţesc până la comisariat.

— O să pui şi dumneata o vorbă bună pentru mine? Jarre s-a uitat cu speranţă spre pitican. Ce zici, conaşule Cranmer?

— Ah, ce bleg poţi să fii, scribule. Aici este armată! Dacă aş interveni pentru tine, dacă te-aş proteja, ar fi ca şi cum ai avea cuvântul „nătâng” brodat cu litere aurii pe spate! N-ai avea viaţă bună în unitate, măi băiete.

— Dar la dumneata… şi-a mijit ochii Jarre. În detaşamentul dumitale…

— Nici să nu te gândeşti la asta.

— Pentru că la dumneata este loc doar pentru piticani, nu-i aşa? a întrebat cu amărăciune băiatul. Nu pentru de-

alde mine, nu-i aşa?

— Aşa-i.

Nu pentru de-alde tine, s-a gândit Dennis Cranmer. *Nu pentru tine, Jarre. Pentru că mai am o datorie de achitat faţă de Nenneke. Prin urmare, îmi doresc cu toată fiinţa mea să te întorci întreg din acest război. Iar Corpul de Voluntari din Mahakam este alcătuit din piticani, din indivizi din alte rase, inferioare, care vor fi întotdeauna trimişi să îndeplinească cele mai grele sarcini, în cele mai periculoase sectoare. De unde nu te întorci viu şi nevătămat. Unde oamenii nu ar fi trimişi niciodată.*

— Aşadar, cum să fac ca să ajung într-un detaşament bun? a reluat Jarre furios.

— Şi ce detaşament crezi că ar fi atât de nemaipomenit, încât să ajungi acolo?

Jarre s-a întors, auzind un cântec care se înălţa ca un val uriaş, crescând ca tunetul unei furtuni ce se apropia din ce în ce mai mult. Un cântec arogant, puternic, belicos, dur ca oţelul. Mai auzise unul de felul acesta.

Pe ulicioara care cobora de la castel, se deplasa un detaşament de condotieri aliniat pe trei coloane. În faţa acestuia, pe un armăsar sur, sub o prăjină împodobită cu cranii umane, avansa comandantul, un bărbat cu nasul acvilin şi cu părul grizonant, împletit într-o coadă care îi cădea pe armură.

— Adam „Adieu” Pangratt, a mormăit Dennis Cranmer.

Cântecul condotierilor răsuna, huruia, tuna. Contrapunctat de tropăitul copitelor de pe caldarâm, umplea ulicioara, ajungea în vârful caselor şi apoi se înălţa şi mai sus, departe, pe cerul senin de deasupra târgului:

Nicio lacrimă de jale n-o să verse vreo mireasă sau iubită,
Atunci când o să ne îmbrăţişeze pământul însângerat,
Mergem la luptă cu bucurie nestăvilită
Pentru-al nostru strălucitor ducat!

— Întreabă ce detaşament... a spus Jarre fără să-şi poată desprinde privirea de la cavaleri. Uite, unul ca acesta, de

exemplu! Într-unul ca acesta mi-ar plăcea…

— Fiecare cu imnul lui, l-a întrerupt cu voce joasă piticanul. Şi fiecare o să fie îmbrăţişat de pământul însângerat în felul său. Da, cum i-o fi sortit. Şi o să fie jelit sau nu. În război, scribule, doar atunci când se cântă şi se mărşăluieşte, doar la instrucţie toţi sunt la fel. Dar apoi, în luptă, ce ţi-e scris în frunte ţi-e pus. Fie că eşti în Compania Liberă „Adieu" Pangratt, în infanterie sau în vreun bivuac… Fie că porţi o armură strălucitoare şi pene superbe la coif, fie că ai obiele în opinci şi un cojoc păduchios… Fie călare pe un armăsar iute ca vântul, fie pe spinarea unei mârţoage… Fiecare cu ce are. Cum i-a fost hărăzit! Ei bine, iată sediul comisariatului. Vezi semnul de deasupra intrării? Pe-acolo ţi-e drumul, dacă te-ai hotărât să devii soldat. Du-te, Jarre. Rămâi cu bine. Să ne vedem sănătoşi când se va termina totul.

Piticanul l-a însoţit cu privirea pe băiat până a dispărut dincolo de uşa hanului unde se afla comisariatul de recrutare.

— Dacă o să ne mai vedem, adăugă el. Nimeni nu ştie ce-i este scris. Ce soartă îl aşteaptă.

— Ştii să călăreşti? Să tragi cu arcul sau cu arbaleta?

— Nu, jupâne comisar. Dar ştiu să scriu şi să caligrafiez, cunosc şi Runele mai Vechi… Şi Graiul mai Vechi…

— Ştii să mânuieşti spada? Te descurci cu suliţa?

— …Am citit *Istoria războaielor.* Opera mareşalului Pelligram… şi a lui Roderick de Novembre…

— Te pricepi măcar să găteşti?

— Nu, nu mă pricep… Dar mă descurc cu socotelile…

Comisarul şi-a dat ochii peste cap şi a chemat pe cineva fluturându-şi mâna.

— Alt savant deştept! Al câtelea pe ziua de astăzi? Scrie-i două rânduri pentru i-be-en. O să intri la i-be-en, tinere. Du-te cu această hârtie în capătul sudic al târgului, dincolo de Poarta Maribor, la lac.

— Dar…

— Te descurci tu. Următorul!

— Hei, Jarre! Hei! Stai aşa niţel!

— Melfi?

— În carne şi oase! Dogarul se clătina, trebuia să se ţină de perete. Eu sunt. He, he.

— Ce-ai păţit?

— Ei, ce să păţesc? He, he! Nimic! Am tras puţin la măsea şi eu! Am băut pentru pierzania Nilfgaardului! Uh, Jarre, n-ai idee cât mă bucur să te văd; c-am crezut că te-ai rătăcit cine ştie pe unde… Prietenaru' meu…

Jarre a făcut un pas înapoi, ca şi cum ar fi fost izbit. Dogarul duhnea nu numai a bere proastă şi a tărie împuţită, ci şi a ceapă, a usturoi şi naiba mai ştie a ce! Orice ar fi fost, era groaznic.

— Şi unde ţi-e ilustra companie? l-a întrebat Jarre sarcastic.

— Vorbeşti despre Ştiucă? a răspuns Melfi cu o grimasă. Ştii ce? Mă doare-n cur de el! Ştii, Jarre, cred că nu-i un om de treabă.

— Bravo! Te-ai prins repede.

— Şi încă cum! Melfi a chicotit satisfăcut fără să realizeze ironia. A fost el viclean, da' încă nu s-a născut pe lumea asta cel care să mă tragă pe mine pe sfoară! Ştiu ce avea în minte! De ce a venit aici, la Wyzima! Jarre, tu chiar credeai că el şi nemernicii lui au vrut să se înloreze, aşa ca noi? Ah, te înşeli amarnic! Ştii ce-avea de gând? N-o să-ţi vină a crede!

— Ba o să-mi vină a crede.

— Avea nevoie de cai şi uniforme, voia să le fure de pe-aici de pe undeva, a încheiat Melfi triumfător. Pentru că voia să tâlhărească deghizat în soldat!

— Lua-l-ar naiba să-l ia!

— Cât se poate de degrabă! Dogarul s-a întors uşor cu faţa la perete şi s-a descheiat la pantaloni. Nu-mi pare rău decât pentru Ograbek şi Milton, nişte tăntălăi de ţărănoi. I-a fraierit, s-au luat după Ştiucă, aşa că o să-i ia şi pe ei naiba. Dar n-au decât s-o tragă, capetele seci! Tu cum o duci, Jarre?

— Adică?

— Te-au repartizat comisarii undeva? a întrebat Melfi, lăsând să curgă un jet de urină peste peretele alb, proaspăt spălat. Te întreb pentru că eu deja m-am înlorat. Tre’ să mă duc la Poarta Maribor, la capătul sudic al târgului. Da’ tu unde tre’ să te duci?

— Şi eu tot la capătul sudic.

— Ha! Dogarul a scuturat de câteva ori, a ridicat din umeri şi s-a încheiat la pantaloni. Atunci s-ar putea să luptăm împreună.

— Nu cred, i-a spuse Jarre, privindu-l cu un aer de superioritate. Am primit o misiune în conformitate cu calificările mele. În i-be-en.

— Bineînţeles… Melfi a sughiţat şi a duhnit iar cu amestecul îngrozitor pe care îl avea în pântec. Eşti învăţat! Savanţii sunt trimişi să se ocupe de probleme importante, nu acolo unde se nimereşte. Ce să-i faci? Cu toate acestea, pentru moment putem să mergem încă niţel împreună. Până la urmă, amândoi ne îndreptăm spre capătul sudic al târgului.

— Aşa s-ar părea.

— Să mergem, aşadar.

— Să mergem.

— Nu cred că este aici, a apreciat Jarre privind spre tăpşanul înţesat de corturi, în care se rostogolea praful printre picioarele bărbaţilor zdrenţăroşi, cu prăjini lungi, sprijinite pe umeri. Fiecare dintre ei, a observat băiatul, avea un snop de fân legat la piciorul drept şi un mănunchi de paie la piciorul stâng.

— Nu cred că am nimerit unde trebuie, Melfi.

— Ăl’ cu paie! Ăl’ cu fân! Se auzeau dinspre tăpşan strigătele gefreiterului care dădea ordine recruţilor. Paie! Fân! Aliniaţi-vă, mama voastră de nenorociţi!

— Deasupra corturilor flutură un steag, a spus Melfi. Uită-te şi tu, Jarre. Aceiaşi crini despre care vorbeai pe drum. Există un steag? Există. Există o armată? Există. Deci aici este. Am ajuns unde trebuia.

— Poate tu. Eu în niciun caz.

— Iată, colo, lângă gard este unu-n cenuşiu. Să-l întrebăm.

Atunci totul s-a întâmplat foarte repede.

— Noi recruţi? a strigat sergentul. De la comisariat? Daţi-mi hârtiile încoace! Ce naiba căutaţi unul cu altul, nenorociţilor? Marş la loc! Nu staţi, la naiba! La stân-ga! La dreap-ta, blestemaţilor! La stânga-mprejur! Înainte marş! Stânga-mprejur, nenorociţilor! Ascultaţi la mine şi ţineţi minte! În primul rând, la naiba, vă duceţi direct la responsabilul cu materialele! Ca să vă dea echipamentul! Armură, bocanci de piele, la naiba, cască şi pumnal! Apoi la instrucţie! Gata de apel la amurg, ticăloşilor! Maaaaaarş!

— Staţi aşa, a spus Jarre, privind în jur nesigur. Eu cred că am o altă misiune…

— Cuuuuuuuuuuum?!

Jarre s-a înroşit.

— Iertaţi-mă, jupâne ofiţer. Aş vrea doar să evit o posibilă încurcătură… Comisarul mi-a spus clar… Clar mi-a spus despre o misiune la i-be-en, prin urmare…

— Eşti acasă, măi băiete, a chicotit sergentul uşor descumpănit pentru că fusese numit „ofiţer”. Exact aici ţi-e sectorul. Bine ai venit la Infanteria Bieţilor Nenorociţi.

— Dar de ce să vă mai plătim încă o taxă, dragi conaşi? a repetat Rocco Hildebrandt. Cum aşa? Am plătit deja tot ce era de plătit.

Stând comod pe şaua calului furat, Ştiucă le-a zâmbit larg camarazilor săi.

— Ia uitaţi-vă la el niţel, ce gnom isteţ. A plătit deja! Şi crede că s-a terminat. Face exact la fel ca curcanu’ ăla care se gândea deja la duminică. Numa’ că sâmbătă i-au tăiat gâtu’!

Okultich, Klaproth, Milton şi Ograbek au râs la unison. Gluma a fost formidabilă. Iar distracţia promitea să fie şi mai formidabilă.

Rocco a remarcat privirile respingătoare şi libidinoase ale tâlharilor şi s-a uitat peste umăr. În pragul colibei stăteau

Incarvilia Hildebrandt, soţia sa, precum şi Aloe şi Yasmin, cele două fiice ale sale.

Ştiucă şi ortacii săi se uitau la tinerele gnome zâmbind pofticios. Da, nu exista nicio îndoială că aveau să se distreze pe cinste.

Nepoata lui Hildebrandt, Impatientia Vanderbeck, alintată Impi, s-a apropiat de gardul de peste drum de han. Era într-adevăr o fată frumoasă. Zâmbetele bandiţilor au devenit şi mai dezgustătoare şi mai pofticioase.

— Păi, piticule, l-a îndemnat Ştiucă, dă şi tu câţiva groşi pentru trupele regale, dă-ne ceva de haleală şi nişte cai, scoate vacile din grajd. Că doar n-o să stăm aici până apune soarele. Azi trebuie să mai vizităm o grămadă de sate.

— De ce trebuie să dăm şi să plătim? Vocea lui Rocco Hildebrandt tremura uşor, dar tot mai răsunau în ea tenacitatea şi încăpăţânarea. Spuneţi că este pentru armată, care este pentru apărarea noastră. Dar cine ne apără împotriva foamei, vin şi vă întreb? Am plătit deja birul de iarnă, tributul pentru armată, fonciera, impozitul pe fum, impozitul pe căruţă, impozitul pe animale şi impozitul pe grâne şi naiba mai ştie ce altceva! Şi, de parcă n-ar fi fost destul, patru flăcăi din cătunul nostru, printre care şi feciorul meu, au fost încorporaţi în armată! Şi nimeni altul decât cumnatul meu, Milo Vanderbeck, cunoscut sub numele de Rusty, este chirurg pe front, un om însemnat în armată. Ceea ce înseamnă că am contribuit cu vârf şi îndesat la contingentul rural. Prin urmare, ce să vă mai plătim? Pentru ce, în ce scop? Şi de ce?

Ştiucă s-a uitat îndelung la soţia gnomului, Incarvilia Hildebrandt, născută Biberveldt, la fiicele lui dolofane, Aloe şi Yasmin, la Impi Vanderbeck, drăguţă ca o păpuşică în rochia ei verde. La Sam Hofmeier şi la bunicul său, bătrânul Holofernes. La bunica Petunia, care prăşea cu sârg în grădină. La ceilalţi gnomi din cătun, în mare parte femei şi adolescenţi, care priveau cu teamă din spatele gardurilor.

— Te întrebi de ce? i-a răspuns pelticul, aplecat peste şa şi cu privirea pironită în ochii înspăimântaţi ai gnomului. O

să-ţi spun eu de ce: pentru că eşti un gnom parşiv, un venetic, un rătăcit, iar cine te fură şi te jupoaie, neomule scârbos, îi face fericiţi pe zei. Pentru că cei care te schingiuiesc, neomule, fac o faptă bună şi paterotică. Pentru că am un chef nebun să-i dau foc cuibului tău neomenesc şi să-l prefac în scrum. Pentru că-mi curg balele la gândul că o să le-o trag piticelor tale. Şi pentru că suntem cinci bărbaţi mari şi laţi, iar voi sunteţi o mână de pricăjiţi. Acum ştii de ce?

— Da, ştiu acum, a spus încet Rocco Hildebrandt. Plecaţi de aici, Oameni Mari. Fugiţi unde vedeţi cu ochii. Nu vă dăm nimic.

Ştiucă s-a îndreptat, şi-a întins mâna după pumnalul atârnat la şa.

— La atac! a strigat Ştiucă. Omorâţi-i!

Cu o mişcare atât de rapidă încât a scăpat ochiului, Rocco Hildebrandt s-a aplecat peste o roabă, a scos o arbaletă ascunsă sub o rogojină, a tras mânerul spre obraz şi i-a tras o săgeată lui Ştiucă drept în gura larg deschisă în timp ce ţipa. Incarvilia Hildebrandt, născută Biberveldt, a făcut un gest larg cu braţul fluturându-şi secera în văzduh şi a aruncat-o cu forţă tocmai în gâtul lui Milton. Tânărul ţăran a împroşcat cu sânge şi s-a întors pe spinarea calului, scuturându-şi ridicol picioarele în aer. Ograbek a icnit şi s-a prăbuşit urlând între copitele calului, cu foarfeca de vie a bunicului Holofernes înfiptă în burtă până la plăselele mânerelor de lemn. Klaproth a dat să-l lovească pe bătrân cu o bâtă, dar a zburat de pe şa cu un mormăit inuman, lovit în ochi de un plantator de răsaduri azvârlit de Impi Vanderbeck. Okultich şi-a întors calul cu gândul s-o ia la fugă, dar bunica Petunia a sărit spre el şi i-a înfipt sapa în şold. Tâlharul a ţipat ca din gură de şarpe, a căzut, piciorul i s-a agăţat de scăriţă, iar calul înspăimântat a ţâşnit într-o goană sălbatică, târându-l printre garduri de sârmă ghimpată. Banditul răcnea şi se văicărea în timp ce bunica Petunia cu grebla şi Impi cu un cuţit curbat pentru altoit alergau ca două lupoaice în urma lui.

Bunicul Holofernes şi-a suflat nasul zgomotos.

Întregul incident – de când a strigat Ştiucă până când bunicul Holofernes şi-a suflat nasul – a durat cam cât ai rosti fraza: „Gnomii sunt incredibil de agili şi folosesc infailibil orice fel de armă?

Rocco s-a aşezat pe treptele colibei. Soţia sa, Incarvilia Hildebrandt, născută Biberveldt, s-a ghemuit lângă el. Aloe şi Yasmin, fiicele lor, au mers să-l ajute pe Sam Hofmeier ca să lichideze răniţii şi să dezbrace morţii.

Impi s-a întors – mânecile rochiei sale verzi erau pătate de sânge până la coate. Şi bunica Petunia s-a întors mergând încet, gâfâind, gemând, sprijinindu-se de grebla mânjită de sânge şi ţinându-se de spate. *Ah, îmbătrâneşte bunica noastră, e bătrână de-acum,* s-a gândit Hildebrandt.

— Unde ar trebui să-i îngropăm pe tâlhari, conaşule Rocco? A întrebat Sam Hofmeier.

Rocco Hildebrandt şi-a îmbrăţişat soţia de după umeri şi a privit spre cer.

— În pâlcul de mesteceni. Alături de ceilalţi de dinainte.

Aventura senzaţională a domnului Malcolm Guthrie din Braemore ajunsese deja de mare notorietate – era pe prima pagină a mai multor ziare, până şi londonezul Daily Mail *i-a dedicat câteva rânduri în rubrica sa* „Bizarre”. *Cu toate acestea, având în vedere că nu toţi cititorii noştri se informează din presa publicată la sud de Tweed şi, chiar dacă o fac, aleg ziare mai serioase decât* Daily Mail, *vom reaminti pe scurt faptele. În ziua de 10 martie a anului curent, domnul Malcolm Guthrie a mers cu undiţa la Loch Glascamoch, la pescuit. Acolo, jupânul Guthrie s-a întâlnit cu o fată tânără, cu chipul desfigurat de o cicatrice hidoasă [sic!], ieşită din negură şi din neant [sic!], călare pe o iapă neagră [sic!] şi însoţită de un unicorn alb [sic!]. Fata i s-a adresat jupânului Guthrie, uluit, într-o limbă pe care a fost suficient de amabil să o definească – citǎm – „franceză, probabil, sau un alt dialect de pe continent”. Întrucât jupânul Guthrie nu vorbeşte franceza sau alte dialecte de pe continent, nu a avut loc nicio conversaţie între cei doi. Fata şi animalele care o însoţeau s-au spulberat – ca să folosim cuvintele jupânului Guthrie – „ca un vis de aur”.*

Comentariul nostru: visul jupânului Guthrie era, cu siguranţă, asemănător la culoare cu whisky-ul single malt *pe care, după cum am aflat, obişnuieşte să-l bea des şi în cantităţi care să explice viziunea unicornilor albi, a şoarecilor albi şi a monştrilor din lac. Însă întrebarea pe care am dori să ne-o adresăm este: ce avea de gând să facă jupânul Guthrie cu undiţa pe Loch Glascamoch cu patru zile înainte de încheierea perioadei de prohibiţie a pescuitului?*

Inverness Weekly, numărul din 18 martie 1906

7

În timp ce vântul se ridica, cerul se întuneca spre apus, iar norii care năvăleau în valuri stingeau constelaţiile una după alta. Au stins Dragonul, au stins Fecioara de Iarnă, au stins Şapte Capre. Au stins Ochiul, care strălucea cel mai puternic şi cel mai mult.

Bolta cerească de-a lungul orizontului s-a luminat în timpul unei scurte străfulgerări. I s-a alăturat tunetul, care s-a rostogolit asurzitor. Dintr-odată furtuna s-a intensificat, înălţând praful şi frunzele uscate, care intrau în ochi.

Unicornul a nechezat şi a trimis un semnal în minte. Ciri a înţeles imediat ce a vrut să spună.

N-avem timp de pierdut. Singura noastră speranţă este să evadăm rapid. La locul potrivit, la timpul potrivit. Să ne grăbim, Ochidestele.

Eu sunt Domniţa Lumilor, şi-a amintit ea. *Eu sunt Sângele mai Vechi, am putere asupra timpului şi a spaţiului.*

Sunt plămădită din sângele Larei Dorren.

Ihuarraquax a nechezat îndemnând-o să se grăbească. Kelpie s-a învârtit în loc fornăind prelung. Ciri şi-a aranjat mănuşile.

— Sunt gata, a spus ea.

Răsunet în urechi. Un fulger şi o lumină. Şi apoi tenebre.

Apa lacului şi liniştea care a precedat seara au fost tulburate de înjurăturile Regelui Pescar, care răsucea şi trăgea de funie din barca sa în încercarea de a elibera lingura agăţată pe fundul lacului. Vâslele desfăcute se legănau monoton.

Nerăbdătoare, Nimue şi-a dres vocea, Condwiramurs s-a întors cu spatele la fereastră şi s-a aplecat din nou asupra gravurilor. Mai presus de toate, una i-a atras privirea. O fată cu părul desfăcut pe spinarea unei iepe negre cu picioarele din faţă ridicate. Alături se află un unicorn alb, tot în aceeaşi poziţie, cu coama în vânt, asemenea părului fetei.

— Acesta este, probabil, singurul fragment din legendă asupra căruia istoricii au fost întotdeauna de acord, considerându-l, în unanimitate, o născocire şi un basm înfrumuseţat, dacă nu chiar o metaforă delirantă, a comentat ucenica. Cu toate acestea, în ciuda savanţilor, pictorilor şi gravorilor le-au plăcut în mod deosebit acest episod. Aici, poftim: toate imaginile o înfăţişează pe Ciri împreună cu unicornul. Ce avem aici? Ciri şi unicornul pe o stâncă de pe o plajă. Şi, iată, aici: Ciri şi unicornul într-un peisaj ca dintr-o transă narcotică, noaptea, sub două luni.

Nimue tăcea.

Condwiramurs aruncă gravurile pe masă.

— Ce să mai vorbim, peste tot Ciri şi unicornul… Ciri şi unicornul în labirintul lumilor, Ciri şi unicornul în abisul timpurilor…

— Ciri şi unicornul, a întrerupt-o Nimue, uitându-se pe fereastră spre lac, spre barcă şi Regele Pescar, care se foia de colo până colo în ea. Ciri şi unicornul răsar din neant ca nişte fantome care stau suspendate pe suprafaţa unui lac… Va fi întotdeauna acelaşi lac, un lac care îmbină timpuri şi locuri ca o balama, întotdeauna diferit şi totuşi mereu aceleaşi?

— Poftim?

— Fantome, a continuat Nimue fără să o privească. Venite din alte dimensiuni, din alte planuri, din alte locuri, din alte vremuri. Apariţii capabile să schimbe viaţa cuiva. Şi, de asemenea, să-ţi schimbi viaţa, destinul… Fără să ştii. Pentru ei este, pur şi simplu… o altă oprire. Locul greşit, timpul greşit… Din nou, pentru a nu ştiu câta oară la rând, au nimerit în locul greşit, în timpul greşit…

— Nimue, a întrerupt-o Condwiramurs cu un zâmbet forţat. Îţi reamintesc că aici eu sunt visătorul, eu sunt expertul în viziuni de vis şi oniroanaliză. Şi, din senin, te apuci să profeţeşti. Ca şi cum cele despre care vorbeşti le-ai fi văzut… într-un vis.

Regele Pescar, judecând după ascensiunea bruscă a vocii şi după intensificarea înjurăturii, nu reuşise să desprindă lingura, funia se rupsese. Nimue tăcea, privind o pictură.

Ciri şi unicornul.

— Pe cele despre care vorbeam, a spus ea în sfârşit foarte calmă, le-am văzut, de fapt, într-un vis. Le-am văzut de multe ori într-un vis. Şi o dată aievea.

În anumite condiţii, călătoria de la Człuchów la Malbork poate să dureze, după cum se ştie, până la cinci zile. Şi, din moment ce scrisorile comandantului din Człuchów către Winrych von Kniprode, marele maestru al ordinului, trebuiau să ajungă la destinaţie nu mai târziu de ziua Mucenicilor Verzi, cavalerul Henryk von Schwelborn n-a mai stat pe gânduri şi a plecat a doua zi după Duminica *Exaudi Domine,* pentru a călători liniştit şi fără riscul de a întârzia. *Langsam, aber sicher.* Această abordare a cavalerului era foarte apreciată de escorta lui, formată din şase arcaşi călare, conduşi de Hasso Planck, fiul brutarului din Kolonia. Arcaşii şi Planck erau destul de obişnuiţi cu anumiţi jupâni care înjurau, urlau, se grăbeau, le ordonau să galopeze peste puteri, iar apoi, nereuşind să ajungă la timp, dădeau toată vina pe bieţii servitori, minţind într-o manieră nedemnă pentru un cavaler. Pe deasupra şi cavaler al ordinului.

Cu toate că cerul era înnorat, era cald. Din când în când burniţa fin, negura se strecura prin chei. Dealurile acoperite cu vegetaţie luxuriantă îi aminteau cavalerului Henryk de Turingia natală, de mama sa şi de faptul că de mai bine de o lună nu mai avea femeie. Arcaşii din ariergardă fredonau o baladă de Walther von der Vogelweide. Hasso Planck se legăna în şa.

Wer guter Fraue Liebe hat
Der schämt sich alter Missetat…[9]

Călătoria ar fi continuat paşnic şi, cine ştie, poate că aşa ar fi fost până la capăt, dacă spre amiază cavalerul Henryk nu ar fi văzut mai jos de poteca pe care se aflau suprafaţa

[9] „Cine are iubirea unei femei bune/ Se ruşinează de-orice fărădelege pe lume” – în lb. germană, în original (n. red.).

lucioasă a unui lac. Şi, întrucât a doua zi era vineri şi era convenabil să obţii mâncare de post în avans, cavalerul a ordonat să coboare spre lac şi să vadă dacă nu există vreun cătun pescăresc.

Lacul era imens, avea chiar şi o insulă. Nimeni nu-i ştia numele, dar, cu siguranţă, trebuia să se numească Sfânt. Pe acele meleaguri păgâne – vorba bancului – un lac din două se numea Sfânt.

Copitele striveau scoicile împrăştiate pe ţărm. Deşi lacul era învăluit în pâclă, se vedea că era pustiu, nici urmă de bărci, de năvoade sau de suflete vii. *Va trebui să căutăm de-ale gurii în altă parte,* s-a gândit Henryk von Schwelborn. *Dacă nu, n-avem ce face. Mâncăm din desagi, chiar dacă n-avem decât slănină afumată, iar apoi ne vom mărturisi în Malbork; preotul ne va da un canon şi ni se vor ierta păcatele.*

Era pe punctul de a ordona ceva, când dintr-odată a început să-i vâjâie capul sub coif, iar Hasso Planck a scos un ţipăt pătrunzător. Von Schwelborn a privit în aceeaşi direcţie şi s-a făcut alb ca varul la faţă. Apoi şi-a făcut semnul crucii.

Văzuse doi cai, unul alb şi unul negru. Dar, imediat după aceea, şi-a dat seama cu groază că, de fapt, calul alb avea un corn răsucit în spirală pe fruntea bombată. A mai văzut şi că pe spinarea calului negru era o fată cu părul cenuşiu, pieptănat astfel încât să-i ascundă obrazul. S-ar fi spus că apariţiile nu atingeau nici pământul şi nici apa, păreau suspendate deasupra pâclei care trena pe suprafaţa lacului.

Calul negru a nechezat.

— Hopaaa… a spus fata cu părul cenuşiu, destul de clar. *Ire lokke, ire tedd! Squaess’me.*

— Sfânta Ursula, stăpână… a îngăimat Hasso cu o paloare cadaverică pe chip.

Arcaşii, cu gurile căscate, au înţepenit, şi-au făcut cruce.

Von Schwelborn şi-a făcut şi el cruce, apoi şi-a scos cu mâna tremurândă spada din teaca ataşată de şa.

— Heilige Maria, Mutter Gottes! a răcnit el. *Steh mir bei!*[10]

[10] „Sfântă Marie, Maica Domnului! Apără-mă!” – în lb. germană, în

În acea zi, cavalerul Henryk nu şi-a făcut de ruşine strămoşii din neamul von Schwelborn, nici pe Dytryk von Schwelborn, care luptase cu vitejie în bătălia de la Damietta şi era unul dintre puţinii care nu fugiseră când sarazinii îi vrăjiseră şi apoi dezlănţuiseră un demon împotriva cruciaţilor. Dând pinteni calului şi amintindu-şi de strămoşul său neînfricat, Henryk von Schwelborn s-a năpustit asupra apariţiilor printre scoicile zdrobite sub copitele calului său.

— Ordinul şi Sfântul Gheorghe!

Unicornul alb a cabrat heraldic, iapa neagră s-a smucit, iar fata s-a speriat din câte se putea observa la prima vedere. Henryk von Schwelborn a atacat. Cine ştie cum s-ar fi sfârşit totul dacă negura nu s-ar fi ridicat deodată de deasupra lacului şi imaginea grupului ciudat nu ar fi explodat, nu ar fi fost spulberată într-un curcubeu de culori, precum cioburile unui vitraliu lovit de o piatră. Şi nu ar fi dispărut totul. Totul. Unicornul, calul negru, fata stranie…

Armăsarul lui Henryk von Schwelborn a intrat în lac cu un pleoscăit, s-a oprit, a clătinat din cap, a fornăit şi a scrâşnit din dinţi încleştându-şi-i pe zăbală.

Hasso Planck, strunindu-şi cu greu calul nărăvaş, s-a apropiat de cavaler. Von Schwelborn transpira şi gâfâia, bâjbâind cu ochii bulbucaţi ca un peşte slab.

— Pentru moaştele sfintei Ursula, ale sfintei Kordula şi ale tuturor celor unsprezece mii de fecioare martire din Kolonia, s-a bâlbâit Hasso Planck. Ce a fost, *edler Herr Ritter?*[11] O minune? O vedenie?

— *Teufelswerk!*[12] a îngăimat von Schwelborn, abia acum albindu-se la faţă şi scrâşnind din dinţi. *Schwarze Magie! Zauberei!*[13] O chestiune blestemată, păgână şi diabolică…

— Mai bine s-o ştergem de-aici, conaşule. Cât mai iute. Pelplin nu-i departe, important este să ajungem cât timp bat clopotele la biserică…

La marginea pădurii, pe un dâmb, cavalerul Henryk şi-a

original (n. red).

[11] „Nobile lord cavaler” – în lb. germană, în original (n. red).

[12] „Lucrarea diavolului!” – în lb. germană, în original (n. red).

[13] „Magie neagră! Vrăjitorie!” - în lb. germană, în original (n. red).

întors privirea ca să se uite pentru ultima oară. Vântul alungase negura în locurile care nu erau adăpostite de zidul copacilor, suprafaţa cristalină a lacului se întunecase şi se zbârcise.

Deasupra apei se învârtea un vultur uriaş.

— Pământ fără zei, păgân, a bodogănit von Schwelborn. Multă, multă trudă, multă strădanie şi multă muncă ne aşteaptă până când Ordinul Cavalerilor Teutoni îl va alunga în cele din urmă pe diavol de pe plaiurile acestea.

— Căluţule, i-a spus Ciri cu reproş şi ironie în acelaşi timp, nu vreau să fiu sâcâitoare, dar mă cam grăbesc să ajung în lumea mea. Cei dragi mie au nevoie de mine, vezi bine. Iar noi mai întâi am dat pe nu ştiu ce lac peste un pescar amuzant, în haine ecosez, apoi peste un grup de bărbaţi prăfuiţi şi gălăgioşi, înarmaţi cu bâte şi, în sfârşit, peste un nebun furios cu o cruce neagră pe mantie. Timpuri greşite, locuri greşite! Te implor, străduieşte-te mai mult. Te implor.

Ihuarraquax a nechezat, a încuviinţat din cornul său şi i-a trimis ceva – un gând. Ciri nu l-a prea înţeles. Dar nu a avut timp să reflecteze asupra lui, pentru că şi-a simţit din nou capul invadat de o lumină rece, urechile au început să-i vâjâie şi gâtul să-i furnice.

Şi din nou a fost învăluită în neantul negru şi moale.

Surâzând fericită, Nimue l-a luat pe bărbat de mână şi au fugit amândoi în zigzag la lac printre mestecenii pitici şi arini, printre cioatele şi trunchiurile căzute. Când au ajuns pe plaja cu nisip, Nimue şi-a aruncat sandalele, şi-a ridicat poalele rochiei şi a plescăit desculţă prin apa de la mal. Şi bărbatul şi-a scos cizmele, dar nu s-a grăbit să intre în apă. Şi-a scos cojocul şi l-a întins pe nisip.

Nimue a alergat spre el, şi-a aruncat braţele în jurul gâtului lui şi s-a ridicat pe vârfuri, dar, pentru a o săruta, bărbatul a trebuit oricum să se aplece destul de mult. Nu degeaba lui Nimue i se mai spunea Piticuţa, deşi acum, când avea optsprezece ani şi era ucenică în artele magice,

privilegiul de a o numi astfel le era rezervat doar prietenelor apropiate. Şi anumitor bărbaţi.

Fără a-şi lua buzele de pe ale ei, bărbatul şi-a strecurat mâna în decolteul rochiei.

Apoi totul a decurs foarte repede. S-au întins pe cojocul de pe nisip, rochia lui Nimue era ridicată deasupra taliei, cu coapsele strânse peste şoldurile bărbatului şi cu degetele lipite de umerii lui. Când a luat-o – ca de obicei, cu prea multă nerăbdare – Nimue şi-a încleştat dinţii şi în curând l-a ajuns în emoţie, l-a egalat, a ţinut ritmul. Avea experienţă.

Bărbatul scotea zgomote amuzante. Peste umerii lui, Nimue privea norii albi, cu forme fantastice alunecând încet pe cer.

Ceva a răsunat precum un clopot pe fundul oceanului. Deodată, urechile lui Nimue au început să ţiuie. *Magie,* s-a gândit ea, întorcându-şi capul pentru a se elibera de obrazul şi de braţul bărbatului întins deasupra ei.

În apropiere de malul lacului – chiar suspendat deasupra acestuia – era un unicorn alb. Lângă el, era un cal negru. Iar pe şaua calului negru era…

Dar cunosc această legendă, i-a trecut prin gând imediat lui Nimue. *Cunosc acest basm! Eram o copilă, o copiliţă când l-am auzit de la bătrânul Şuierătorul, povestitorul ambulant ni l-a spus… Vrăjitoarea Ciri… Cicatricea pe obraz… Iapa neagră Kelpie… Unicornul… Ţinutul elfilor…*

Mişcările bărbatului, care nu observase evenimentele, au devenit mai impetuoase, zgomotele pe care le scotea erau mai amuzante.

— Hopaaa, a spus fata care călărea pe iapa Kelpie. Altă greşeală! Nu-i nici spaţiul şi nici timpul. Pe deasupra, din câte văd, am ajuns într-un moment nepotrivit. Îmi pare rău.

Imaginea s-a dizolvat şi a plesnit brusc, a pocnit ca o sticlă pictată, spulberată într-o pâlpâire iridescentă de curcubeie, sclipiri şi scântei. Şi apoi totul a dispărut.

— Nu! a strigat Nimue. Nu! Să nu dispari! Nu vreau!

Şi-a îndreptat genunchiul pentru a se elibera din strânsoarea bărbatului, dar în zadar, el era mai puternic şi mai greu decât ea. Bărbatul gemea şi gâfâia.

— Ooooh, Nimue… Ooooh!

Nimue a urlat, şi-a înfipt dinţii în umărul lui.

Stăteau pe cojoc, tremurând şi înfierbântaţi. Nimue se uita spre malul lacului, la coamele spumegânde ale valurilor care se prăbuşeau ca trestiile aplecate în bătaia vântului. La golul fără culoare şi fără speranţă, golul rămas în urma legendei dispărute.

O lacrimă alerga de-a lungul nasului ucenicei.

— Nimue… Ai păţit ceva?

— Da, am păţit. L-a îmbrăţişat, dar privea în continuare lacul. Nu spune nimic. Strânge-mă tare-n braţe şi nu spune nimic.

Bărbatul a zâmbit cu un aer de superioritate.

— Ştiu ce s-a întâmplat, a spus el cu mândrie. S-a cutremurat pământul?

Nimue a zâmbit cu tristeţe.

— Nu numai pământul, i-a răspuns după o clipă de tăcere. Nu numai.

Fulger. Tenebre. Următorul loc.

Următorul loc era sumbru, sinistru şi tulburător.

Instinctiv, Ciri s-a îndesat în şa; fusese zguduită atât la propriu, cât şi la figurat. Deoarece potcoavele lui Kelpie se izbiseră violent de ceva dureros de dur, plat şi rigid ca o stâncă. După ce alunecaseră îndelung în neantul moale, impactul a fost atât de surprinzător şi de dureros, încât iapa s-a smucit şi s-a aruncat brusc într-o parte, tropăind cu un staccato de-ţi clănţăneau dinţii în gură.

A fost zguduită, de data aceasta metaforic, şi de miros. Ciri a icnit, şi-a acoperit gura şi nasul cu mâneca. Simţea că ochii i se umplu de lacrimi instantaneu.

Peste tot în jur era o duhoare acidă, corozivă, densă şi lipicioasă, o putoare sufocantă, înăbuşitoare şi imposibil de identificat, de care Ciri nu-şi amintea să semene cu ceva cunoscut. Era – în privinţa aceasta nu avea nicio îndoială – o duhoare de dezintegrare, o duhoare de cadavru în ultimul stadiu de degradare şi degenerare, un miros de descompunere şi de putrefacţie, care în acelaşi timp dădea

impresia că ceea ce se descompunea nu avusese nici viu un miros prea plăcut. Nici măcar atunci când fusese în toată splendoarea sa.

S-a aplecat într-un reflex de vomă imposibil de stăvilit. Kelpie a fornăit, a clătinat din cap, şi-a umflat nările. Unicornul, care se materializase lângă ele, s-a ghemuit, a sărit în sus şi a azvârlit din copite. Pământul dur a răspuns cu un cutremur şi cu un ecou răsunător.

De jur-împrejur era noapte, o noapte întunecată şi slinoasă, înfăşurată într-o negură zdrenţuită, lipicioasă şi sufocantă.

Ciri se uita în sus căutând stelele, dar deasupra nu era nimic, doar un abis luminat pe ici pe colo de o vagă strălucire roşiatică, asemenea unui incendiu îndepărtat.

— Hopaa, a spus ea cu o grimasă, simţind că pe buze i se aşază vapori de acid putrezit. Bue-eeee-eeh! Nu-i nici locul, nici momentul! Sub nicio formă!

Unicornul a fornăit şi a încuviinţat din cap, trasând cu cornul un arc scurt, rapid.

Pământul care scrâşnea sub copitele lui Kelpie era stâncos, dar era o stâncă ciudată, chiar nefiresc de netedă, care exala o duhoare intensă de cenuşă arsă şi slinoasă. A durat ceva timp până când Ciri şi-a dat seama că ceea ce privea era un drum. Se săturase de drumul dur şi monoton. Şi-a mânat iapa spre marginea marcată de ceea ce fuseseră cândva copaci, acum reduşi la nişte schelete hidoase şi deznădăjduite. Cadavre acoperite cu zdrenţe, asemenea unor rămăşiţe de giulgiuri funerare putrezite.

Unicornul a avertizat-o cu un nechezat şi cu un semnal mental. Dar era prea târziu.

Îndată ce a părăsit drumul ciudat şi a trecut de copacii uscaţi, a dat de un morman de gunoi şi, mai departe, mai jos de acesta, de o stâncă ce cobora abrupt, aproape ca o prăpastie. Ciri a strigat, şi-a împlântat călcâiele în flancurile iepei alunecând în jos. Kelpie s-a smucit şi a tropăit strivind sub copite gunoiul ce alcătuia sau acoperea panta. Erau resturi de mâncare. Era straniu că acestea nu se zdrobeau sub copite, nu scrâşneau, ci plesneau într-un mod

dezgustător, moale, vâscos, ca nişte vezici înotătoare şi uriaşe de peşte. Ceva bolborosea şi pufăia, emanând un miros pestilenţial, care aproape că o smulgea pe Ciri din şa.

Galopând sălbatic, Kelpie călca resturile într-o încercare disperată de a se întoarce, de a reveni la drum. Gâfâind şi sufocându-se de duhoare, Ciri s-a agăţat de greabănul iepei.

Au reuşit. Au întâmpinat duritatea şi monotonia neplăcute ale drumului ciudat cu bucurie şi uşurare.

Tremurând din toate încheieturile, Ciri privea în jos spre mormanul de gunoi care se sfârşea în oglinda neagră a unui lac acumulat pe fundul unei văi. Suprafaţa acestuia era moartă şi lucioasă, de parcă nu ar fi fost apă, ci smoală topită. Dincolo de lac, dincolo de depozitele de gunoi, dincolo de movilele de cenuşă şi de haldele de zgură, focurile îndepărtate luminau cerul de un roşu brăzdat de şuviţe de fum.

Unicornul a pufnit. Ciri a vrut să-şi şteargă ochii înlăcrimaţi cu manşeta, dar deodată şi-a dat seama că mâneca îi era acoperită de praf. Stratul de praf se depusese şi pe coapse, pe şa, pe greabănul şi grumazul lui Kelpie.

Duhoarea o sufoca.

— Ce scârbos, a mormăit ea. Ce scârboşenie... Mă simt năclăită din cap până-n picioare. Hai să plecăm de aici... Hai să plecăm de aici cât mai curând, Căluţule.

Unicornul şi-a încordat urechile, a fornăit.

Numai tu o poţi face. Fă-o!

— Eu? Singură? Fără ajutorul tău?

Ihuarraquax a dat din cap afirmativ.

Ciri s-a scărpinat în cap, a oftat, a închis ochii. S-a concentrat.

La început a simţit doar neîncredere, resemnare şi frică. Dar în curând o lumină rece s-a revărsat asupra ei, lumina cunoaşterii şi a puterii. Habar n-avea de unde provin acea cunoaştere şi acea putere, unde îşi au rădăcinile şi sursa. Dar ştia că poate. Că ar reuşi orice şi-ar propune.

A aruncat din nou o privire spre lacul încremenit şi mort, spre mormanul de gunoi aburind, spre scheletele copacilor.

Spre cerul luminat de o strălucire îndepărtată.

— Bine că nu-i lumea mea, a spus ea aplecându-se şi scuipând. Foarte bine!

Unicornul a nechezat cu subînţeles.

Ciri a înţeles ce vrea să spună.

— Chiar dac-ar fi lumea mea, a spus ea, ştergându-şi ochii, gura şi nasul cu o batistă, nu poate fi, pentru că este îndepărtată în timp. Cu siguranţă, este îndepărtată în timp. Este trecutul sau…

S-a oprit.

— Trecutul, a repetat ea cu o voce surdă. Cred cu tărie că este trecutul.

Au salutat ploaia torenţială, un adevărat potop, ca pe o adevărată binecuvântare care i-a dus în următorul loc. Ploaia era caldă şi aromată, mirosea a vară, a fân proaspăt cosit, a noroi şi a compost, spăla murdăria, o purifica, o supunea unui adevărat catharsis.

Ca orice catharsis, pe termen lung, şi acesta a devenit monoton, excesiv, insuportabil. După ceva timp, apa care spălase totul a început să-i ude sâcâitor, să le pătrundă până la ceafă, pe sub guler, şi să-i răcorească într-un mod neplăcut. Aşa că au părăsit acel loc ploios.

Pentru că nici acesta nu era locul potrivit. Şi nici momentul potrivit.

Locul următor era foarte cald, arşiţa domnea acolo, aşa că Ciri, Kelpie şi unicornul se uscau, fumegând ca trei ceainice. Se aflau într-o poiană arsă de soare, la marginea unei păduri. S-au lămurit de îndată că era o pădure imensă, într-adevăr, o pădure virgină, densă, sălbatică şi inaccesibilă. În inima lui Ciri a încolţit speranţa că ar fi putut fi pădurea Brokilon, în sfârşit un loc cunoscut şi potrivit.

Călăreau agale la marginea pădurii. Ciri căuta ceva care i-ar fi putut servi drept indiciu. Unicornul a fornăit, şi-a ridicat capul şi cornul, a privit în jur. Era neliniştit.

— Căluţule, crezi că ne-ar putea urmări? l-a întrebat Ciri.

Un fornăit inteligibil şi fără echivoc, chiar şi fără telepatie.

— N-am reuşit să ajungem încă destul de departe?

Nu a înţeles răspunsul pe care i l-a trimis Ihuarraquax. Nu exista departe şi aproape? Spirala? Care spirală?

Nu a înţeles ce a vrut să-i spună. Dar neliniştea a cuprins-o şi pe ea.

Căldura toridă nu era locul potrivit şi nici momentul potrivit.

Au înţeles acest lucru spre seară, când căldura s-a diminuat, iar pe cer, deasupra pădurii, în loc de o lună, au apărut două: una mai mare şi cealaltă mai mică.

Următorul loc a fost ţărmul unei mări, o stâncă abruptă de pe care se vedeau valurile spărgându-se de stânci în forme bizare. Simţea mirosul brizei mării, se auzeau strigătele chirelor, ale petreilor şi ale pescăruşilor care acopereau terasele falezei, ca o mantie albă, mobilă.

Marea se întindea până la linia orizontului, încadrată de nori întunecaţi.

Mai jos, pe plaja pietroasă, Ciri a observat dintr-odată scheletul unui peşte uriaş, cu un cap monstruos de gigantic, îngropat parţial în pietriş. Dinţii care ieşeau din maxilarele albe erau uriaşi şi părea că poţi intra pe cal şi să avansezi liniştit, fără a da cu capul de cerul gurii şi, apoi, de şira spinării.

Ciri nu era sigură că astfel de peşti existau în lumea ei şi în vremea ei.

Înaintau pe marginea stâncii, pescăruşii şi albatroşii nu se speriau, se dădeau la o parte din calea lor fără nicio tragere de inimă, ba chiar încercau să-i muşte şi să-i ciugulească cu ciocurile lor pe Kelpie şi pe Ihuarraquax. Ciri a înţeles imediat că păsările nu mai văzuseră niciodată vreun om sau vreun cal. Iar unicorni, nici atât.

Ihuarraquax a fornăit, a scuturat din cap şi din corn, în mod vădit neliniştit. După cum s-a dovedit, avea motive întemeiate.

S-a auzit un pârâit, ca sfâşierea unei pânze. Petrelii zburau ţipând şi fâlfâind din aripi, acoperind totul pentru o clipă cu un nor alb. Aerul de deasupra stâncii a vibrat brusc,

s-a împrăştiat ca apa vărsată dintr-un pahar. Şi a plesnit ca un pahar. Iar din prăpastie a izbucnit întunericul şi din întuneric a ţâşnit un val de călăreţi. Mantiile în nuanţe de purpuriu, amarant şi carmin fluturau în jurul umerilor lor, amintind strălucirea unui foc pe cerul luminat de soare la apus.

Dearg Ruadhri. Cavalerii Roşii.

Înainte ca strigătele păsărilor şi avertismentul unicornului să se stingă, Ciri şi-a întors iapa şi a pornit în galop. Dar aerul a explodat şi, din partea opusă, alţi călăreţi au ţâşnit din prăpastie, cu mantiile lor fluturând ca nişte aripi.

Semicercul urmăritorilor s-a închis, împingându-i spre marginea prăpastiei. Ciri a strigat, scoţându-şi Rândunica din teacă.

Unicornul i-a trimis un semnal ascuţit care i s-a înfipt în creier ca un ac. De data aceasta a înţeles imediat. Îi arăta drumul. O breşă în cercul închis. Cât despre el, a cabrat, a lansat un nechezat pătrunzător şi s-a năpustit asupra elfilor cu cornul coborât ameninţător.

— Căluţule!

Salvează-te, Ochidestele! Nu te lăsa prinsă!

Ciri s-a prins de greabănul lui Kelpie.

Doi elfi i-au tăiat calea. Aveau arcane prinse la capătul unor mânere lungi. Au încercat să le arunce în jurul gâtului lui Kelpie. Iapa şi-a scos cu îndemânare capul din primul laţ, fără să încetinească galopul nici măcar o secundă. Ciri a tăiat celălalt laţ cu o lovitură de spadă, apoi a strigat, îndemnând-o pe Kelpie să alerge şi mai repede. Iapa a ţâşnit ca un fulger.

Dar alţii îi aşteptau deja pe călcâie – le-a auzit strigătele, zăngănitul potcoavelor, fâlfâitul mantiilor. *Ce-i cu Căluţul?* se gândea ea. *Ce-o fi păţit? Ce i-or fi făcut?*

N-avea timp să reflecteze. Unicornul avea dreptate, nu-i putea lăsa să o prindă din nou. A trebuit să se scufunde în spaţiu, să se ascundă, să se piardă în labirintul locurilor şi al timpurilor. S-a concentrat, simţind înspăimântată că nu avea decât un gol în cap şi un zgomot ciudat care-i răsuna şi se amplifica.

Îmi aruncă tot felul de vrăji, se gândea ea. *Vor să mă momească cu ele. N-au nicio forţă. Vrăjile au o anumită rază de acţiune. Voi avea grijă să nu le cad pradă.*

— Fugi, Kelpie!

Iapa neagră şi-a întins gâtul şi a zburat ca vântul. Ciri i s-a prins de greabăn pentru a reduce rezistenţa aerului.

Ţipetele din spatele ei, care mai devreme păreau ameninţător de apropiate, s-au potolit, înghiţite de strigătele păsărilor înspăimântate. Apoi au încetat complet. S-au îndepărtat.

Kelpie era iute ca un fulger. Briza mării îi vâjâia în urechi.

În strigătele îndepărtate ale urmăritorilor răsunau note de furie. Au înţeles că nu-i pot face faţă. Că nu vor ajunge niciodată la iapa neagră care alerga fără urmă de oboseală, uşoară ca un fulg de nea, moale şi elastică precum un ghepard.

Ciri nu se uita deloc în urmă. Dar ştia că o urmăreau de mult. Până în momentul în care caii lor începuseră să fornăie şi să gâfâie, să se poticnească şi să-şi coboare fălcile acoperite cu spumă aproape până la sol. Abia atunci au renunţat s-o mai urmărească, limitându-se la aruncarea unor blesteme, înjurături şi ameninţări neputincioase.

Kelpie zbura ca vântul.

Locul în care nimerise era vântos şi arid. Vântul urâcios, înţepător, îi ştergea rapid lacrimile de pe obraji.

Era singură pe lume. Din nou singură. Singură cuc.

Un pribeag, un rătăcitor etern, un marinar pierdut în mările nesfârşite din mijlocul acelui arhipelag nemilos al locurilor şi al timpurilor.

Un marinar care îşi pierde speranţa.

Vântul şuiera şi vâjâia, rostogolind buruienile uscate şi încâlcite pe pământul crăpat.

Vântul îi ştergea lacrimile.

În interiorul craniului, o lumină rece, un foşnet în urechi, precum cel care iese din interiorul unei cochilii. O senzaţie de furnicătură pe ceafă. Un neant negru şi moale.

Un loc nou. Un alt loc.
Arhipelagul locurilor.

— Astăzi va fi o noapte rodnică, a spus Nimue, înfăşurându-se în blană. Aşa simt.

Condwiramurs nu a comentat, deşi auzise această declaraţie de multe ori. De fapt, nu era prima seară când se aşezau pe terasă, având în faţă lacul aprins de apusul soarelui, iar în spate oglinda fermecată şi tapiseria magică.

Dinspre lac se rostogolea ecoul sudălmilor Regelui Pescar, care obişnuia să-şi exprime cu cuvinte mai colorate nemulţumirea faţă de anumite eşecuri de la pescuit: undiţe, plase sau cârlige prost gestionate. În acea seară, judecând după intensitatea şi repertoriul sudălmilor, se putea concluziona că fusese un adevărat fiasco.

— Timpul nu are nici început, nici sfârşit, a spus Nimue. Timpul este ca şarpele Uroboros, care îşi muşcă coada. În fiecare clipă este ascunsă eternitatea. Iar eternitatea este alcătuită din clipele care o creează. Eternitatea este un arhipelag al clipelor. În acel arhipelag poţi naviga, deşi este o navigare foarte dificilă şi există riscul să te rătăceşti. Este bine să avem un far a cărui lumină să ne călăuzească. Este bine să poţi auzi chemarea din miezul negurei…

S-a oprit preţ de o clipă.

— Cum se termină legenda care ne interesează? Nouă ni se pare – şi ţie, şi mie – că ştim cum se termină. Dar şarpele Uroboros îşi ţine coada între dinţi. Cum se încheie legenda se decide chiar acum. În această clipă. Se poate vorbi despre sfârşitul legendei dacă şi când marinarul rătăcit în arhipelagul clipelor va observa lumina farului. Şi va auzi chemarea.

Dinspre lac s-a auzit o înjurătură, un plescăit, un scârţâit de vâsle.

— Astăzi va fi o noapte bună. Ultima înainte de solstiţiul de iarnă. Luna e în scădere. Soarele trece din Casa a Treia în Casa a Patra, în semnul Capricornului. Cea mai bună perioadă pentru divinaţie… Cea mai bună perioadă… Concentrează-te, Condwiramurs.

Ca de atâtea ori, Condwiramurs s-a concentrat, docilă, intrând treptat într-o stare apropiată de autotransă.

— Caut-o, i-a zis Nimue. Este undeva printre stele, printre razele lunii. Printre locuri. Acolo este. Singură. Aşteptând ajutor. Hai s-o ajutăm, Condwiramurs.

Concentrare, pumnii pe tâmple. Un foşnet în urechi, ca acela care iese din interiorul unei cochilii. Un fulger. Şi deodată neantul moale şi negru.

Era un loc în care Ciri vedea ruguri aprinse. Femei legate cu lanţul de stâlpi răcneau sălbatic şi sfâşietor, implorând milă, în timp ce mulţimea adunată în jurul lor se distra, râdea şi ţopăia. Era un loc în care ardea un târg mare, vâlvătăile vuiau, flăcările trosneau şi pâlpâiau de pe acoperişuri gata să se prăbuşească, fumul negru întuneca de acum cerul. Era un loc în care şopârle uriaşe cu două picioare se încăierau agăţate una de cealaltă şi sângele strălucitor se prelingea din colţii şi din ghearele lor.

Era un loc în care sute de mori de vânt, albe, identice străpungeau deopotrivă cerul cu aripile lor zvelte. Era un loc în care sute de şerpi sâsâiau şi se răsuceau pe pietre în clinchete de clopoţei.

Era un loc în care nu era decât beznă, iar în beznă erau glasuri, şoapte şi spaimă.

Au mai fost şi alte locuri. Dar niciunul nu era cel potrivit.

Trecerea dintr-un loc în altul îi reuşise atât de bine, încât a început să experimenteze. Unele dintre puţinele locuri de care nu se temea erau landele toride de la marginea pădurii sălbatice, cele deasupra cărora apăreau două luni. Rememorând acea imagine şi repetându-şi în gând ceea ce îşi dorea, Ciri s-a concentrat cu toată puterea, s-a încordat şi s-a scufundat în neant.

A reuşit din a doua încercare.

Încurajată, a decis să facă un experiment şi mai îndrăzneţ. Era evident că, în afară de locuri, vizitase şi epoci, Vysogota îi vorbise despre asta, elfii îi vorbiseră

despre asta, chiar şi unicornii îi pomeniseră despre asta. Mai reuşise, la urma urmei – deşi inconştient –, în trecut! Când fusese rănită la faţă, scăpase de urmăritorii ei cu un salt în timp, sărind peste patru zile, iar apoi, din cauza acelor patru zile dispărute, Vysogota n-o mai scotea la capăt cu socotirea datelor…

Poate că aceasta era singura ei şansă? Un salt în timp?

S-a hotărât să încerce. Târgul pe care îl văzuse în flăcări, de exemplu, nu ardea dintotdeauna. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi ajuns acolo înainte de incendiu? Sau după?

S-a aruncat aproape de miezul focului, pârlindu-şi genele şi sprâncenele şi semănând panică printre victimele incendiului, care fugeau din târgul cuprins de văpăi.

S-a refugiat în landa prietenoasă. *Probabil că nu merită să-ţi asumi anumite riscuri,* s-a gândit ea, *naiba ştie cum se poate sfârşi. Cu locurile mă descurc mai bine, aşa că insistăm pe acestea. Să încercăm să ajungem în locuri. În locuri cunoscute, de care îmi amintesc bine. Şi pe care le asociez cu ceva plăcut.*

A început cu templul lui Melitele, amintindu-şi poarta, clădirea, parcul, atelierele, laboratorul, dormitorul ucenicelor, camera în care locuia cu Yennefer. S-a concentrat cu pumnii încleştaţi la tâmple, amintindu-şi de chipul lui Nenneke, Eurneid, Katje, Iola a Doua.

Nu i-a ieşit nimic. S-a trezit într-o mlaştină pâcloasă şi plină de ţânţari, care răsuna de şuierăturile ţestoaselor şi de orăcăitul puternic al broaştelor.

A încercat pe rând – fără a obţine rezultate mai bune – cu Kaer Morhen, insulele Skellige, banca din Gors Velen unde lucra Fabio Sachs. Nu a îndrăznit să încerce cu Cintra, ştia că era cotropită de nilfgaardieni. În schimb, a încercat cu Wyzima, târgul în care fusese cândva la cumpărături cu Yennefer.

Aarhenius Krantz, un savant, alchimist, astronom şi astrolog, se foia în scaunul său rigid, cu ochiul lipit de lentila telescopului. Observarea cometei de primă magnitudine şi intensitate care putea fi văzută pe cer timp

de aproape o săptămână îi era de mare folos în cercetările sale. Aarhenius Krantz ştia că, având o coadă roşie, aprinsă, o astfel de cometă, de regulă, prevestea războaie majore, calamităţi şi masacre. De fapt, ca s-o spunem pe cea dreaptă, cometa cam întârziase, întrucât războiul cu Nilfgaardul era de-acum la apogeu, iar calamităţile şi masacrele puteau fi prezise cu ochii închişi şi fără teamă de greşeală, deoarece nu era zi de la zei în care să nu aibă loc. Cu toate acestea, fiind un bun cunoscător al mişcărilor sferelor cereşti, Aarhenius Krantz spera să calculeze în ce moment, în câţi ani sau în câte secole cometa va reapărea, anunţând un alt război care – cine ştie – ar fi putut fi mai bine pregătit decât cel de acum.

Astronomul s-a ridicat, şi-a masat spatele şi s-a dus să-şi golească vezica. De pe terasă peste balustradă. Mereu se uşura de pe terasă direct pe rondul de bujori, fără să-i pese de reproşurile gazdei. Toaleta era prea departe, pierderea timpului cu acest lung pelerinaj era incompatibilă cu seriozitatea savantului. Întreruperea muncii şi călătoria lungă ameninţau să-i provoace pierderea unor observaţii preţioase, iar acest lucru nu şi-l putea permite niciun savant.

S-a oprit în faţa balustradei şi s-a descheiat la pantaloni urmărind luminile Wyzimei reflectate în apa lacului. A oftat cu uşurare, ridicându-şi privirea spre stele.

Stele şi constelaţii, se gândea el. *Fecioara de Iarnă, cele Şapte Capre, Urciorul. Conform unor teorii, ele nu sunt doar simple luminiţe pâlpâitoare, ci lumi. Alte lumi. Lumile de care ne despart timpul şi cosmosul...*

Cred cu tărie că într-o bună zi vor fi posibile călătoriile către acele locuri, către acele vremuri şi cosmosuri. Da, cu siguranţă, vor fi posibile cândva. Se va găsi o modalitate. Dar acest lucru va necesita o mentalitate complet nouă, o nouă idee revigorantă, care va sfâşia corsetul rigid şi strâmt, cunoscut sub numele de cunoaştere raţională, care ne limitează astăzi...

Ah, s-a gândit el, *dacă aş putea cumva... Dacă ar avea cineva o sclipire de geniu, dacă ar găsi piesa potrivită!*

Dacă ar exista o ocazie unică, irepetabilă...

Mai jos, sub terasă, strălucea ceva. Întunericul nopţii a explodat într-un duş de stele din care a ieşit un cal. Cu un călăreţ în spate. Călăreţul era o fată.

— Bună seara, l-a salutat politicos! Vă rog să mă scuzaţi dacă inoportunez. Mi-aţi putea spune, vă rog, ce loc este acesta? Şi în ce dată suntem?

Aarhenius Krantz a înghiţit în sec, a deschis gura şi a bălmăjit ceva.

— Locul, a repetat fata calm şi clar. Şi timpul.

— Eh... păi... ei bine...

Calul a fornăit. Fata a oftat.

— Ei bine, am ajuns din nou într-un loc nepotrivit, nu există niciun dubiu. Loc nepotrivit, moment nepotrivit! Dar răspunde-mi, omule bun, odată! Măcar cu un singur cuvânt desluşit. Că doar n-oi fi ajuns într-o lume în care oamenii au uitat limbajul articulat!

— Eeeeh...

— Un singur cuvinţel.

— Heee...

— Să te ia naiba, nenorocitule! i-a spus fata.

Şi a dispărut cu tot cu cal.

Aarhenius Krantz şi-a închis gura după ce şi-o ţinuse multă vreme căscată. A rămas o clipă în faţa balustradei, privind fix în noapte, contemplând lacul şi luminile îndepărtate ale Wyzimei reflectate în el. Apoi s-a încheiat la pantaloni şi s-a întors la telescopul său.

Cometa a traversat rapid cerul. Ar fi trebuit să o observe, să nu o lase în afara câmpului vizual al lentilei şi al ochiului. Să o urmărească până avea să dispară în adâncul cosmosului. Era o oportunitate unică, iar un savant nu putea să o rateze.

Poate că ar trebui să încerc în alt fel, se gândea Ciri privind cele două luni de deasupra landei, care acum arătau ca două secere, una mai mică, iar cealaltă mai mare şi cu contururi mai vagi. *Poate că nu trebuie să-mi imaginez locuri sau chipuri, ci doar să-mi doresc cu tărie... să vreau*

din toată fiinţa mea, din toată inima...

Ce mă costă să încerc?

Geralt. Vreau la Geralt. Chiar vreau cu toată fiinţa mea la Geralt.

— Oh, nu! a ţipat Ciri. Bine-am mai nimerit, ca-n cazanul cu smoală, pentru toţi diavolii!

Kelpie a confirmat cu un nechezat că era de aceeaşi părere, pufnind, scoţând aburi din nări şi frământând zăpada cu copitele.

Viscolul şuiera şi vuia, orbea, fulgii de zăpadă mici şi ascuţiţi pişcau obrajii şi mâinile. Frigul pătrundea până în măduva oaselor, muşca articulaţiile precum colţii unui lup. Dârdâia, lăsându-şi umerii şi gâtul în jos, în gulerul neputincios, ridicat, fără să-i ofere vreo protecţie.

În dreapta şi în stânga se înălţau maiestuos culmi ameninţătoare, monumente stâncoase, cenuşii, ale căror vârfuri dispăreau în pâclă şi în furtună. Pe fundul văii se furişa grăbit un râu năprasnic, umflat, plin de sloiuri de gheaţă, de zăpoare. Peste tot era alb. Şi ger.

Astea îmi sunt abilităţile, se gândea Ciri simţindu-şi nasul îngheţat. *Astea îmi sunt puterile. Sunt într-adevăr o frumoasă Domniţă a Lumilor, dar ce folos! Am vrut să ajung la Geralt şi până la urmă am nimerit într-un pustiu îngheţat, în miezul unei furtuni de zăpadă.*

— Hai, Kelpie, mai mişcă-te şi tu că o să amorţeşti! Ciri a tras frâiele cu degetele înţepenite de frig. Haide, hai, bruneta mea! Ştiu că nu este locul care trebuie, plecăm de îndată de aici, ne întoarcem de îndată în landa noastră caldă. Dar trebuie să mă concentrez şi ar putea să mai dureze niţel. Aşa că mişcă-te! Pornim!

Kelpie scotea aburi pe nări.

Vântul şfichiuia, ninsoarea se lipea de faţă, se topea pe gene. Vijelia huruia şi şuiera.

— Ia te uită! a strigat Angoulême, acoperind vuietul vijeliei. Ia uitaţi-vă acolo! Urme de paşi! A trecut cineva pe-aici!

— Ce spui? Geralt şi-a dat la o parte fularul pe care şi-l înfăşurase în jurul capului ca să nu-i îngheţe urechile. Ce spui, Angoulême?

— Urme de paşi! Urme de cal!

— Şi ce să caute un cal aici? trebui să strige Cahir, căci viscolul se intensificase, iar râul Sansretour părea să duduie şi să huruie din ce în ce mai tare. De unde şi până unde un cal?

— Uitaţi-vă şi voi cu ochii voştri din cap!

— De fapt... Sunt urme. Dar or fi de cal? a comentat vampirul, singurul din companie care nu dădea semne de îngheţare totală, fiind evident faptul că nu era foarte sensibil nici la temperaturi scăzute, nici la temperaturi ridicate.

— N-are cum să fie de cal, a răspuns Cahir, frecându-şi puternic obrajii şi nasul. Nu în pustiul ăsta. Urmele astea au fost, cu siguranţă, lăsate de vreun animal sălbatic. Cel mai probabil de vreun muflon.

— Muflon eşti tu! a strigat Angoulême. Dacă spun că-s de cal, înseamnă că-s de cal!

Ca de obicei, Milva a preferat să pună în practică teoria. A sărit din şa şi s-a aplecat, trăgându-şi spre ceafă căciula de vulpe.

— Are dreptate mucoasa, a concluzionat ea după o clipă. Sunt de cal. Poate chiar potcovit, dar este greu de spus, furtuna a cam şters urmele. S-a dus acolo, în râpa aceea.

— Ha! a exclamat Angoulême, frământându-şi mâinile. Cine ştie, poate c-o s-ajungem şi noi la o colibă călduroasă!? Poate o să ne lase să ne dezmorţim!? Şi poate c-o să ne dea ceva de-ale gurii?

— Negreşit! a spus Cahir batjocoritor. Poate doar o săgeată din arbaletă. Ar fi mai înţelept să ne ţinem de plan şi de râu, a spus Regis cu tonul său omniscient. Astfel nu riscăm să ne rătăcim. Iar acolo, jos, în valea Sansretour ar trebui să existe o fabrică de capcane şi sunt mari şanse să ne găzduiască.

— Geralt, tu ce părere ai?

Vrăjitorul tăcea, cu privirea aţintită pe fulgii de zăpadă

care se învârteau ca în mai multe hore în viscol.

— Haideţi să urmărim paşii, a decis el în cele din urmă.

— Într-adevăr… a început vampirul, dar Geralt l-a oprit imediat.

— După urme! Pornim, haideţi!

Şi-au îmboldit caii, dar n-au ajuns prea departe. Au avansat în râpă cam un sfert de poştă.

— Se termină, a afirmat Angoulême, cu ochii la zăpada netedă, virgină. Au fost, acu' nu-s. Ca la circu' elfilor.

— Şi acum ce facem, vrăjitorule? l-a întrebat Cahir întorcându-se în şa. Urmele s-au terminat. Au dispărut. Le-a acoperit viscolul.

— N-au fost acoperite, l-a contrazis Milva. Viscolul nu ajunge aici în râpă.

— Şi ce s-a întâmplat cu calul?

Săgetătoarea a ridicat din umeri, s-a ghemuit în şa, înfigându-şi capul între umeri.

Cahir nu a renunţat.

— Unde s-o fi dus calul? A dispărut? A zburat? Sau poate doar am avut vedenii? Geralt, ce spui?

Vântul vuia prin defileu, mătura zăpada şi o ridica în văzduh.

— De ce ne-ai spus să mergem după urme, Geralt? l-a întrebat vampirul, observându-l cu atenţie pe vrăjitor.

— Nu ştiu, a recunoscut el după o clipă. Ceva… am simţit ceva. Am avut o senzaţie. Dar nu mai contează. Ai avut dreptate, Regis. Să ne întoarcem la Sansretour şi să urmăm cursul apei fără ocolişuri şi abateri care s-ar putea termina prost. Conform celor spuse de Reynart, iarna adevărată şi vremea rea ne aşteaptă abia în trecătoarea Malheur. Când vom ajunge acolo va trebui să fim în cea mai bună condiţie. Hai să nu mai stăm, să ne întoarcem.

— Fără să ne lămurim ce s-a întâmplat cu calul ăla ciudat?

— Ce să mai lămurim? a întrebat vrăjitorul pe un ton amar. Urmele au fost măturate şi cu asta, basta. La urma urmei, poate chiar o fi fost vreun muflon.

Milva i-a aruncat o privire ciudată, dar s-a abţinut de la

comentarii. Când s-au întors la râu, amprentele misterioase nu mai erau acolo, fuseseră acoperite de zăpada umedă. În apa învolburată şi plumburie a Sansretourului pluteau zăpoare, se învârteau şi se răsuceau sloiuri de gheaţă.

— Acu' o să vă spun ceva, a spus Angoulême. Da' tre' să-mi făgăduiţi că n-o să râdeţi de mine.

S-au întors spre ea. Cu fesul de lână cu moţ tras peste urechi, cu obrajii şi nasul înroşite de îngheţ şi cu cojocul fără nicio formă, fata arăta ca un mic cobold dolofan, oferind un spectacol comic.

— O să vă spun ceva despre urmele astea. Când eram în hansa lu' Privighetoare, parcă spuneau că iarna, Regele Munţilor, conducătorii' demonilor de gheaţă, cutreieră defileurile călare pe un cal fermecat. Dacă te-ntâlneşti cu el faţă-n faţă este moarte sigură. Ce spui, Geralt? Oare nu-i posibil…

— Totul… a întrerupt-o vrăjitorul. Totul e posibil. La drum, companie. Trecătoarea Malheur ne aşteaptă.

Ninsoarea îi pişcă şi le înţepa feţele, vântul bătea, demonii de gheaţă şuierau şi urlau printre stânci.

Că landa în care ajunsese nu era cea cu care ea era familiarizată, Ciri şi-a dat seama imediat. Nici măcar nu trebuia să aştepte seara, era sigură că nu vor apărea două luni.

Pădurea pe lângă marginea căreia trecea era la fel de sălbatică şi de greu accesibilă, dar diferenţele erau evidente. Aici, de exemplu, mestecenii erau mult mai numeroşi, iar fagii mult mai răzleţi. Acolo nu se auzeau şi nici nu se vedeau păsări, aici erau din belşug. Acolo, printre tufişuri, era doar nisip şi muşchi, aici pământul era acoperit cu un covor verde de pedicuţă. Până şi lăcustele care zburdau printre copitele lui Kelpie erau diferite. Ca şi toate celelalte, de altfel. Iar apoi…

Inima începu să îi bată mai puternic. A văzut o potecă abandonată şi năpădită de vegetaţie. Ducea către inima pădurii.

Ciri s-a uitat în jur cu atenţie şi a constatat că poteca

stranie se sfârşea acolo, că nu continua în pădure, ci venea dinspre ea – poate că o traversa. Fără să stea prea mult pe gânduri, şi-a înfipt călcâiele în coastele iepei şi a intrat printre copaci. *Voi merge spre sud,* şi-a propus ea. *Dacă nu întâlnesc nimic, mă voi întoarce şi voi merge în partea opusă, dincolo de landă.*

A înaintat agale sub un baldachin de ramuri, privind cu atenţie în jur, încercând să nu-i scape nimic relevant. Aşa se face că a observat un bătrânel, privind-o din spatele unui trunchi de stejar.

Bătrânelul, scund, dar deloc gârbovit, purta o cămaşă de in şi pantaloni din acelaşi material. În picioare purta opinci mari, cu un aspect foarte amuzant. Într-o mână ţinea un băţ noduros, iar în cealaltă un coş de răchită. Ciri nu-i vedea clar chipul, ascuns de borurile zdrenţuite ale unei pălării ponosite de paie, din care se iţea un nas ars de soare şi o barbă sură, mată.

— Fără frică, i-a spus fata. Nu-ţi fac niciun rău.

Bătrânul cu barba cenuşie şi-a mutat greutatea de pe o opincă pe alta şi şi-a scos pălăria. Faţa îi era rotundă, presărată cu pete de bătrâneţe, dar viguroasă şi uşor ridată, sprâncenele îi erau căzute, bărbia mică şi foarte proeminentă. Avea părul lung şi sur, legat într-o coadă la ceafă, în timp ce creştetul capului, lucios şi galben ca un pepene, îi era chel.

I-a observat ochii aţintiţi pe spada ei, mai exact pe mânerul care i se vedea din spate.

— Nu te teme, i-a repetat ea.

— Hei, hei! Domniţa mea, a bălmăjit el ceva. Hei, hei, domniţa mea. Bunicul Pădurii nu se teme. Nu face parte din rândul fricoşilor, nu, nu, deloc.

El a zâmbit. Avea dinţi mari şi foarte proeminenţi din cauza ocluziei proaste şi a mandibulei retrase în spate. De aceea molfăia aşa cuvintele.

— Bunicul Pădurii nu se teme de drumeţi. Şi nici măcar de hoţi. Bunicul Pădurii este sărac lipit pământului, nevoiaş. Bunicul Pădurii este liniştit, îşi vede de treaba lui, nu necăjeşte pe nimeni. Hei!

A zâmbit din nou. Când zâmbea părea că n-avea nimic altceva decât dinţii din faţă.

— Dar tu, domniţă dragă, nu te temi de Bunicul Pădurii?

Ciri a pufnit.

— Nu, închipuie-ţi că nu. Nici eu nu fac parte din rândul fricoşilor.

— Hei, hei, hei! Asta-i bună!

A făcut un pas spre ea, sprijinindu-se în baston. Kelpie a fornăit. Ciri a tras frâiele.

— Nu-i plac străinii, l-a avertizat ea. Şi muşcă, nu-i de şagă.

— Hei, hei! Bunicul Pădurii ştie bine. Rea iapă, obraznică! Dar, de curiozitate, de unde vine tânăra domniţă? Şi încotro se îndreaptă, ca să zic aşa?

— E o poveste lungă. Încotro duce drumul acesta?

— Hei, hei! Nu ştie tânăra domniţă?

— Fii bun şi nu-mi răspunde cu alte întrebări la întrebare, te rog. Unde duce acest drum? Şi ce loc este acesta? Şi în ce... în ce perioadă ne aflăm?

Bătrânul şi-a arătat incisivii din nou, mişcându-şi-i ca un castor.

— Hei, hei, a mormăit el. Asta-i bună. În ce perioadă, întreabă tânăra domniţă? Ooo, se vede că tânăra domniţă a venit de departe, e limpede că a făcut drum lung până la Bunicul Pădurii!

— De destul de departe, a dat din cap Ciri indiferentă. Din alte...

— Locuri şi vremuri, a încheiat bătrânul. Bunicul ştie. Bunicul a ghicit.

— Ce? l-a întrebat Ciri emoţionată. Ce-ai ghicit? Ce ştii?

— Bunicul Pădurii ştie multe.

— Vorbeşte!

— Dar domniţa o fi flămândă, nu-i aşa? a întrebat-o bătrânul, scoţându-şi incisivii la iveală. Şi însetată? O fi istovită? Dacă vrea, Bunicul Pădurii o va duce în colibiţa lui, îi va da ceva de mâncare şi de băut. O va găzdui.

Trecuse mult timp de când Ciri nu avusese vreme şi nici mintea nu-i stătuse ca să se gândească la odihnă şi la

mâncare. Acum, vorbele bătrânului bizar îi făcură stomacul să se contracte, intestinele să i se înnoade, iar limba să i se usuce. Bătrânul o privea de sub borul pălăriei.

— Bunicul Pădurii are mâncare în colibiţă, a îngăimat el. Are apă de izvor. Are şi fân pentru iapă, pentru iapa răutăcioasă care voia să-l muşte pe bunul Bunic. Hei! Sunt de toate în coliba Bunicului Pădurii. Şi am putea să tăifăsuim despre locuri şi vremuri… Nu-i deloc departe, nu, nu. Domniţa călătoare nu vrea să profite? Sau nu dă doi bani pe ospitalitatea bietului Bunic nevoiaş?

Ciri a înghiţit în sec puternic.

— Condu-mă!

Bătrânul s-a întors şi a pornit pe o potecă abia vizibilă în pădurea deasă, măsurând drumul cu lovituri energice de baston în stânga şi-n dreapta. Ciri îl urma, aplecându-şi capul sub baldachinul ramurilor şi reţinând-o pe Kelpie de hăţuri, care insista să-l muşte pe bătrân sau măcar să-i mănânce pălăria.

Contrar asigurărilor, locul nu era deloc aproape. Când au ajuns la destinaţie, într-o poiană, soarele era deja aproape la zenit.

Coliba Bunicului s-a dovedit a fi o baracă pitorească pe piloni, cu un acoperiş care, în mod vădit, fusese deseori reparat cu orice se găsea la îndemână. Pereţii erau căptuşiţi cu piei, aparent de porc. În faţa colibei era o construcţie din lemn în formă de spânzurătoare, o masă joasă şi un butuc în care era înfipt un topor. În spatele colibei se zărea un cuptor din piatră şi lut, pe care zăceau ceaune mari, negre de funingine.

— Iată casa Bunicului Pădurii, a anunţat-o bătrânul, indicându-i-o mândru cu bastonul. Aici trăieşte Bunicul Pădurii. Aici doarme. Aici îşi găteşte mâncarea. Dacă are cumva ceva de gătit. Cu trudă, cu mare trudă capeţi mâncarea în pădure. Domniţei călătoare îi place terciul de orz?

— Da. Ciri a înghiţit din nou cu efort în sec. Îi place orice.

— Cu carne? Cu untură? Cu colţunaşi?

— Mmm…

— Nu se prea vede, a observat Bunicul, măsurând-o cu privirea, că domniţa a mâncat carne şi colţunaşi în ultima vreme. Slăbuţă domniţa, slăbuţă. Numai piele şi oase! Hei, hei! Dar ce avem noi aici? În spatele tinerei domniţe?

Ciri s-a întors, fiind păcălită de cel mai vechi şi cel mai primitiv truc din lume.

O lovitură cumplită cu bastonul a nimerit-o chiar la tâmplă. Reflexele au ajutat-o doar atât cât să-şi ridice braţul, mâna a mai amortizat din şocul care i-ar fi putut zdrobi craniul ca pe un ou. Dar, chiar şi aşa, s-a trezit la pământ, amorţită, ameţită şi complet confuză.

Arătându-şi incisivii uriaşi, Bunicul s-a năpustit asupra ei şi i-a dat o nouă lovitură cu bastonul. Ciri a putut din nou să-şi protejeze capul cu mâinile, care s-au prăbuşit inerte sub lovitură. Stânga era, cu siguranţă, ruptă, cu oasele metacarpiene strivite.

Bătrânul a sărit şi a atacat-o din cealaltă parte, lovind-o cu bastonul în burtă. Ciri a ţipat şi s-a ghemuit ca o bilă. Apoi s-a aruncat pe ea ca un şoim, a trântit-o cu faţa la pământ, a imobilizat-o cu genunchii. Ciri s-a încordat, a încercat să-l lovească cu piciorul înapoi, dar a ratat, apoi i-a tras un cot violent, care l-a nimerit unde trebuia. Bunicul a răcnit furios şi a lovit-o în ceafă cu aşa o forţă, încât i-a cufundat faţa în nisip. Apoi a apucat-o de păr şi i-a turtit nasul şi gura de pământ. Se simţea sufocată. Bătrânul a îngenuncheat deasupra ei, continuând să-i apese capul în pământ, i-a luat spada şi a aruncat-o. Apoi a început să-i pipăie pantalonii, i-a găsit catarama, a desfăcut-o. Ciri urla, gâfâind şi scuipând nisip. A apăsat-o şi mai tare, imobilizând-o, înfăşurându-şi părul ei în jurul pumnului. Apoi, cu o smucitură puternică, i-a smuls pantalonii.

— Hei, hei, a mormăit el gâfâind. Bunicul a dat de un funduleţ tare frumos. Hu, huuuu, de mult, de mult n-a mai avut parte de aşa ceva.

Simţind atingerea respingătoare a mâinii sale aspre şi uscate, Ciri a urlat cu gura plină de nisip şi ace de pin.

— Nu-ţi face griji, domniţă… Ciri l-a auzit salivând în timp ce îi frământa fesele. Bunicul nu mai este tânăr, are nevoie

de timp, cătinel... Dar, nu te teme, Bunicul va face tot ce trebuie. Hei, hei! Şi apoi bunicul te va mânca, hei, te va mânca! Ce ospăţ, ce festin...

N-a mai apucat să termine fraza, s-a oprit, a ţipat şi a început să mormăie.

Simţind că s-a slăbit strânsoarea, Ciri s-a zvârcolit, s-a desprins şi a ţâşnit ca un izvor. Şi a putut vedea ce se întâmplase.

Apropiindu-se încet, Kelpie l-a apucat de turul pantalonilor cu dinţii pe Bunicul Pădurii şi aproape l-a ridicat în aer. Bătrânul ţipa şi gemea, dădea din picioare şi se zbătea; în cele din urmă a reuşit să se elibereze, lăsându-şi însă un smoc lung de păr sur între dinţii iepei. A încercat să apuce bastonul, dar Ciri i l-a împins mai departe. A vrut să-i aducă un omagiu cu un alt şut în locul potrivit, dar pantalonii traşi până la mijlocul coapsei au împiedicat-o să se mişte. Bunicul a profitat de timpul necesar lui Ciri pentru a şi-i ridica. Din câteva salturi s-a apropiat de butuc, a smuls toporul şi, fluturându-l, a alungat-o pe îndărătnica Kelpie, care continua să-l sâcâie furioasă. În cele din urmă, a urlat, şi-a arătat incisivii hidoşi şi s-a năpustit asupra lui Ciri ridicând toporul pentru a-i da o lovitură.

— Bunicul îţi face felul, domniţă! a strigat el sălbatic. Chit că te va tranşa în bucăţele mai întâi! Pentru Bunicul e totuna, întreagă sau bucăţi!

Ciri a crezut că se va descurca lesne cu el. La urma urmei, era un bătrân ramolit şi neputincios. Se înşelase amarnic.

În ciuda opincilor sale monstruoase, bătrânul a sărit ca un ţap, a ţâşnit agil ca un iepure, fluturându-şi toporul cu mânerul curbat cu dexteritatea unui măcelar. După ce lama întunecată şi ascuţită s-a şters de ea de mai multe ori, Ciri şi-a dat seama că singurul lucru care o mai putea salva era fuga.

În schimb, a salvat-o un complex de împrejurări. Retrăgându-se, a călcat pe spadă. A ridicat-o fulgerător.

— Aruncă toporul, a gâfâit ea scoţându-şi cu un şuierat

Rândunica din teacă. Aruncă toporul la pământ, moşneag libidinos! Şi poate că aşa, cine ştie, te voi lăsa în viaţă. Şi nu te voi spinteca.

Bătrânul s-a oprit. Gâfâia, bâiguia, cu barba înăclăită de bale. Dar nu şi-a aruncat arma. Ciri l-a văzut cum îşi mişca degetele pe toporul cel mare. I-a văzut în ochi o furie sălbatică.

— Ei bine! a exclamat ea, învârtindu-şi spada într-o morişcă. Atunci, fă-mi ziua mai bună!

Preţ de o clipă, Bunicul Pădurii a privit-o de parcă nu înţelegea ce-i spunea, apoi şi-a dezvelit incisivii, s-a holbat, a răcnit şi s-a repezit la ea. Ciri nu mai avea chef de glume. L-a evitat cu o semipiruetă rapidă şi l-a lovit de jos în sus, retezându-i braţele ridicate, mai sus de coate. Bătrânul a aruncat toporul din mâinile sângerânde, dar la scurt timp după aceea s-a năpustit din nou asupra ei. Ciri a sărit înapoi şi i-a aplicat o lovitură scurtă în moalele capului. Mai mult din milă decât din necesitate; cu ambele artere ale braţelor secţionate, el ar fi sângerat până şi-ar fi dat duhul în scurt timp.

Zăcea pe pământ, fiindu-i greu să-şi ia rămas-bun de la viaţă, în ciuda membrelor spintecate, continua să se zbată ca un vierme. Ciri stătea alături de el, privindu-l de sus. Încă îi mai scrâşnea nisipul între dinţi. L-a scuipat direct pe piept. Înainte să-l atingă scuipatul, bătrânul şi-a dat duhul.

Construcţia stranie din faţa colibei care semăna cu o spânzurătoare era prevăzută cu cârlige şi mânere. Masa şi butucul erau alunecoase, cleioase de la untură şi urât mirositoare.

Ca într-un abator.

În bucătărie, Ciri a găsit un ceaun cu resturi din mult lăudatul terci de orz, bogat condimentat, plin de bucăţi de carne şi ciuperci. Cu toate că îi era o foame de lup, ceva îi spunea să nu se atingă de el. A băut doar apă dintr-un ciubăraş, a muşcat dintr-un măr mic şi zbârcit.

În spatele colibiţei a găsit o scară care ducea într-o pivniţă adâncă şi răcoroasă, în care a dat peste nişte

garniţe pline cu untură. Din tavan atârna carne. Ceea ce mai rămăsese dintr-o jumătate de carcasă.

Ciri a zbughit-o din pivniţă, tropăind pe trepte, ca şi cum ar fi fost urmărită de demoni. A căzut pe urzici, a sărit în picioare, s-a dus la colibiţă cu un pas febril şi s-a agăţat cu ambele mâini de unul dintre pilonii care o susţineau. În ciuda faptului că nu avea aproape nimic în stomac, a vomitat cu putere mult timp.

Rămăşiţa de carcasă atârnată în pivniţă aparţinuse unui copil.

Ghidată de duhoare, Ciri a găsit în pădure o groapă plină cu apă, în care Bunicul Pădurii, prevăzător, arunca tot ceea ce nu era comestibil. Uitându-se la cranii, coaste şi pelvisuri ieşite din mâl, şi-a dat seama cu spaimă că este în viaţă doar datorită poftei bătrânului libidinos, numai datorită dorinţei lui de a se distra cu ea. Dacă foamea ar fi fost mai puternică decât dorinţa necurată, ar fi lovit-o mişeleşte cu toporul, nu cu bastonul. După ce ar fi atârnat-o de picioare de spânzurătoarea de lemn, ar fi lăsat-o să se scurgă şi ar fi jupuit-o, ar fi tranşat-o pe masă şi ar fi ciopârţit-o în bucăţele pe butuc.

Cu toate că abia se mai ţinea pe picioare de ameţeală şi mâna stângă umflată o durea, a târât totuşi cadavrul către groapa din pădure şi l-a împins în mâlul împuţit, printre osemintele victimelor. Revenind, a blocat intrarea în pivniţă cu crengi şi vreascuri, apoi a înfăşurat pilonii colibei şi toate acareturile mizerabile ale Bunicului în crengi uscate. În cele din urmă, a dat foc cu grijă colibei în fiecare din cele patru colţuri.

A plecat doar după ce s-a asigurat că focul arde cum trebuie, flăcările ţâşnind şi vuind. Când a fost sigură că nici măcar o ploaie trecătoare nu avea cum să împiedice ştergerea tuturor urmelor acelui loc sinistru.

Mâna nu îi era atât de grav rănită. Era umflată, desigur, şi o durea, dar oasele nu păreau rupte.

Pe măsură ce se lăsa seara, doar o singură lună se înălţa

pe cer. Dar, în mod ciudat, Ciri nu voia să recunoască lumea aceea ca fiind a ei.

Şi nici măcar să rămână acolo mai mult decât era necesar.

— Astăzi va fi o noapte bună. Aşa presimt, a murmurat Nimue. Condwiramurs a oftat.

Orizontul ardea cu licăriri roşietice şi aurii. O fâşie cu aceleaşi culori se întindea peste apa lacului, de la linia orizontului până la insulă.

Stăteau pe terasă în fotolii, cu spatele la oglinda cu ramă de abanos şi la tapiseria care înfăţişa un castel sprijinit de un zid stâncos, care se reflecta în apa unui lac de munte.

Câte seri, se gândea Condwiramurs, *câte seri am stat aşa până la căderea nopţii şi chiar până mai târziu, în beznă? Fără rost? Doar pălăvrăgind?*

Era frig. Magiciana şi ucenica s-au înfăşurat în blănuri. Dinspre lac se auzea scârţâitul vâslelor din barca Regelui Pescar, care însă nu putea fi văzută, ascunsă, aşa cum era în strălucirea orbitoare a asfinţitului.

— Visez destul de des, a spus Condwiramurs, întorcându-se la conversaţia întreruptă, că mă aflu într-un pustiu îngheţat, unde nu există altceva decât albul zăpezii şi grămezi de gheaţă scânteind în soare. Peste tot, până la orizont, nu există nimic, doar zăpadă şi gheaţă. Şi liniştea domneşte. E o tăcere asurzitoare. O tăcere nefirească. O tăcere mormântală.

Nimue a încuviinţat din cap, ca şi cum ar fi dat de înţeles că ştie despre ce e vorba. Dar nu a comentat.

— Deodată… a continuat ucenica, deodată parcă aud ceva. Parcă simt tremurul gheţii sub picioare. Cad în genunchi, dau la o parte zăpada. Gheaţa este la fel de transparentă ca sticla, ca în anumite lacuri de munte cu ape limpezi, sub oglinda cărora poţi vedea pietrele de pe fund şi peştii înotând. Şi eu îi văd în visul meu, deşi pojghiţa de gheaţă are o grosime de zeci, poate sute de ţoli. Acest lucru nu mă împiedică să văd… şi să aud… oamenii care strigă după ajutor. Acolo, adânc sub gheaţă… există o lume

îngheţată.

Nimue nu a comentat nici de data aceasta.

— Desigur că ştiu, a reluat ucenica, care este sursa acestui vis. Din profeţia Itlinei, celebrul Ger Alb, Vremea Frigului şi Viforniţa Lupului. Lumea care piere scufundată în zăpezi şi gheţari pentru a putea renaşte după mai multe veacuri, după cum spune profeţia. Purificată şi mai bună.

— Da, cred cu tărie că lumea va renaşte, a spus încet Nimue. Dar, că va fi mai bună, n-aş prea crede.

— Poftim? Ce-ai spus?

— Ce-ai auzit.

— Poate că am înţeles greşit? Nimue, Gerul Alb a mai fost anunţat de mii de ori. De fiecare dată când este o iarnă mai aspră se spune că tocmai a venit. Astăzi, nici măcar copiii nu mai cred că o iarnă poate să ameninţe lumea.

— Bine, poftim. Copiii nu mai cred. Dar eu, imaginează-ţi, cred. Cu tărie.

— Pe baza unor argumente raţionale? a întrebat-o Condwiramurs cu un uşor sarcasm. Sau numai a credinţei mistice în infailibilitatea profeţiilor elfeşti?

Nimue a tăcut multă vreme, trecându-şi degetele prin blana în care era învelită.

— Pământul are o formă sferică şi se învârte în jurul Soarelui, a răspuns ea în cele din urmă pe un ton uşor academic. Eşti de acord cu această teorie? Sau poate că aparţii uneia dintre acele secte la modă care încearcă să susţină contrariul?

— Nu. Absolut. Accept heliocentrismul şi sunt de acord cu teoria sfericităţii Pământului.

— Magnific. Aşadar, cu siguranţă, vei fi de acord că axa verticală a Pământului este înclinată într-un anumit unghi şi că traiectoria Pământului în jurul Soarelui nu are forma unui cerc regulat, ci este eliptică.

— Aşa am învăţat. Dar nu sunt astronom, aşa că…

— Nu trebuie să fii astronom, e suficient să gândeşti logic. Pământul se roteşte în jurul Soarelui pe o orbită în formă de elipsă şi, prin urmare, în timpul mişcării sale de revoluţie, este când mai aproape, când mai departe de

acesta. Cu cât Pământul se îndepărtează mai mult de Soare, este logic, cu atât devine mai rece. Şi, cu cât axa verticală a Pământului se îndepărtează mai mult de cea perpendiculară, cu atât mai puţină lumina ajunge în emisfera nordică.

— Este logic, clar.

— Ambii factori, anume elipticitatea orbitei şi gradul de înclinare a axei Pământului, sunt supuşi unor variaţii. Ciclic, după cum s-a putut observa de-a lungul timpului. Elipsa poate fi mai mult sau mai puţin eliptică, adică întinsă şi alungită, iar axa Pământului mai mult sau mai puţin înclinată. Condiţiile extreme, referindu-ne la climă, determină producerea simultană a ambelor fenomene: alungirea maximă a elipsei şi o axă verticală doar uşor deviată de la cea perpendiculară. Rotindu-se în jurul Soarelui, Pământul primeşte la *aphelium* foarte puţină lumină şi căldură, în timp ce regiunile polare sunt dezavantajate în continuare de un unghi de înclinare defavorabil.

— Este clar.

— Mai puţină lumină în emisfera nordică înseamnă că zăpada persistă mai multă vreme. Zăpada albă şi strălucitoare reflectă lumina solară, temperatura scade şi mai mult. Din cauza acestui lucru, zăpada dăinuie şi mai mult, pe anumite suprafeţe din ce în ce mai vaste nu se topeşte deloc sau doar pentru o anumită perioadă scurtă de timp. Cu cât există mai multă zăpadă şi cu cât persistă mai mult, cu atât se extinde suprafaţa albă şi strălucitoare, care reflectă lumina…

— Înţeleg.

— Ninge, ninge, iar zăpada se acumulează din ce în ce mai mult. Pentru că trebuie să luăm în considerare faptul că, odată cu curenţii marini, ajung şi masele de aer cald din sud, care se condensează pe continentul nordic răcit. Aerul cald se condensează şi cade sub formă de ninsoare. Cu cât este mai mare diferenţa de temperatură, cu atât precipitaţiile sunt mai abundente. Cu cât precipitaţiile sunt mai abundente, cu atât este mai mare cantitatea de

zăpadă care, fiind albă, nu mai apucă să se topească. Şi cu atât este mai frig. Cu cât este mai mare diferenţa de temperatură, cu atât se intensifică condensul maselor de aer…

— Înţeleg.

— Stratul de zăpadă devine atât de greu, încât se transformă în gheaţă tasată. Într-un gheţar. Pe care, după cum ştim, zăpada continuă să se aştearnă, comprimându-l din ce în ce mai mult. Gheţarul creşte, nu numai în grosime, ci şi ca suprafaţă, acoperind tărâmuri tot mai întinse. Tărâmuri albe…

— Care reflectă razele solare… a continuat Condwiramurs, dând din cap. Se face mai frig, mai frig, tot mai frig. Gerul Alb prorocit de Itlina. Dar este posibil un cataclism, oare? Suntem într-adevăr ameninţaţi de pericolul ca gheaţa care acoperă dintotdeauna Nordul să se deplaseze brusc spre sud, să distrugă, să strivească şi să acopere totul? În ce ritm creşte calota de gheaţă polară? Câţiva ţoli pe an?

— După cum ştii fără îndoială, a spus Nimue cu privirea aţintită pe lac, singurul port care nu îngheaţă în Golful Praxeda este Pont Vanis.

— Da, ştiu.

— Ei bine, îmbogăţeşte-ţi cunoştinţele: acum o sută de ani niciunul dintre porturile din Golf nu îngheţa. Conform numeroaselor mărturii, în urmă cu o sută de ani, în Talgar se cultivau castraveţi şi dovleci, iar în Caingorn creşteau floarea-soarelui şi lupinul. Acum, nu se mai cultivă nimic acolo; creşterea acestor legume este imposibilă, de regulă, este prea frig. Şi ştii că odinioară existau podgorii în Kaedwen? Vinurile produse din acea viţă-de-vie nu cred că erau printre cele mai bune, deoarece din documente reiese că erau foarte ieftine. Dar şi aşa, erau cântate de trubadurii locali. Astăzi în Kaedwen nu mai este nici urmă de viţă-de-vie. Deoarece în zilele noastre, iernile, spre deosebire de cele de odinioară, aduc îngheţuri severe, iar îngheţurile severe omoară viţa-de-vie. Nu numai că îi stagnează dezvoltarea, ci o omoară, pur şi simplu. O distrug.

— Înţeleg.

— Da, a spus Nimue, devenind gânditoare. Ce altceva să mai adaug? Că în Talgar ninge de la jumătatea lunii noiembrie, iar zăpada se deplasează spre sud cu o viteză de peste cincizeci de mile pe zi? Că între decembrie şi ianuarie izbucnesc furtuni de zăpadă în culoarul Albei, acolo unde cu o sută de ani în urmă era sărbătoare când ningea? Şi orice copil ştie că zăpada se topeşte aici şi lacurile se dezgheaţă în aprilie! Şi orice copil este uimit că această lună se mai numeşte şi florar. Tu n-ai fost uimită?

— Nu prea, a mărturisit Condwiramurs. Până la urmă, noi, în Vicovaro, nu-i spunem aprilie, ci „lacrimădefloare”. Sau pe elfeşte – *Birke.* Dar am înţeles ce vrei să spui. Numele lunii îşi are originile în cele mai vechi timpuri, când, de fapt, totul înflorea în aprilie…

— Când vorbim despre vremuri îndepărtate, ne referim la acum o sută – o sută douăzeci de ani. Parcă ar fi fost ieri, fata mea. Itlina a avut perfectă dreptate. Profeţia ei se împlineşte. Lumea va pieri sub un strat de gheaţă. Civilizaţia va pieri din vina Distrugătoarei, care ar fi putut, ar fi avut posibilitatea să deschidă calea spre mântuire. Dar, după cum ştim din legendă, nu a făcut-o.

— Din motive pe care legenda nu le explică. Sau le explică cu ajutorul unei morale confuze şi naive.

— E adevărat. Dar faptul rămâne. Iar faptul este Gerul Alb. Civilizaţia emisferei boreale este sortită pieirii. Va dispărea sub greutatea gheţarului în expansiune, sub permafrost şi sub zăpada veşnică. Cu toate acestea, nu există niciun motiv să intrăm în panică, va mai dura ceva timp până se va întâmpla aceasta.

Soarele apusese complet, reflexia sa orbitoare de pe suprafaţa lacului dispăruse. Acum o dâră de lumină mai moale şi mai blândă se întindea pe apă. Deasupra turnului Inis Vitre se înălţase luna, strălucitoare ca o jumătate de taler de aur.

— Cam cât timp? a întrebat-o Condwiramurs. Cât timp crezi că va mai dura? Adică cât timp ne-a mai rămas?

— Mult.

— Cât, Nimue?

— Vreo trei mii de ani.

Pe lac, în barcă, Regele Pescar a dat o lovitură puternică de vâslă şi a înjurat. Condwiramurs a oftat zgomotos.

— M-ai liniştit un pic, a spus ea după o clipă. Dar numai un pic.

Locul următor era unul dintre cele mai oribile pe care le văzuse vreodată Ciri, cu siguranţă, se situa printre primele zece, chiar undeva în fruntea unei astfel de liste.

Era un port, canalul unui port, Ciri a văzut bărcile şi galerele acostate lângă docuri şi piloni, a văzut o pădure de catarge de nave, a văzut pânze zdrenţuite atârnând jalnic în văzduhul liniştit. Fumul se strecura peste tot, bucle sinuoase de fum urât mirositor.

Fumul se ridica şi din cocioabele prăvălite într-o rână, care flancau canalul, dinspre care răsuna plânsetul puternic şi sfâşietor al unui copil.

Kelpie a fornăit, smucindu-şi capul puternic, apoi s-a dat îndărăt, tropăind pe caldarâmul pietruit cu copitele. Ciri s-a uitat pe jos şi a văzut şobolani morţi. Erau peste tot. Rozătoarele moarte erau înţepenite în ipostaze de suferinţă, cu lăbuţe rozalii.

Ceva nu este în regulă aici, se gândi Ciri, simţindu-se copleşită de spaimă. *Ceva nu este în regulă. Trebuie să plec de-aici. S-o şterg cât mai repede!*

Sub un stâlp de care atârnau plase şi frânghii, stătea un bărbat cu cămaşa descheiată şi cu capul sprijinit pe umăr. Câţiva paşi mai departe se afla un altul. Nu păreau să doarmă. Nici măcar n-au tresărit în timp ce potcoavele lui Kelpie zăngăneau pe lespezile din apropiere. Ciri şi-a aplecat capul trecând pe sub nişte funii pe care atârnau cârpe ce degajau un miros înţepător de murdărie.

Pe uşa uneia dintre cocioabe era o cruce vopsită cu var sau cu vopsea albă. Un fir de fum negru se înălţa spre cer din spatele acoperişului. Copilul continua să plângă, cineva striga în depărtare, altcineva aflat mai aproape tuşea şi horcăia. Un câine lătra.

Ciri a simţit o mâncărime în palmă. S-a uitat.

Mâna îi era presărată cu puncte negre care semănau cu chimenul. Erau purici.

A ţipat din toţi rărunchii. Scuturându-se de silă şi de teamă, a început să se bălăngăne şi să bată din palme, fluturându-şi braţele violent. Înspăimântată, Kelpie s-a îndepărtat în galop. Ciri era să cadă din şa. Strângând crupa iepei cu coapsele, şi-a trecut mâinile prin păr şi l-a scuturat, şi-a scuturat jacheta şi cămaşa. Kelpie a luat-o pe o ulicioară plină de fum. Ciri striga îngrozită.

A trecut prin iad, prin infern, prin cel mai terifiant dintre coşmaruri. Printre cocioabe marcate cu cruci albe. Printre mormane de zdrenţe fumegânde. Printre morţi care stăteau răzleţi sau claie peste grămadă, unul peste celălalt. Şi printre fantome vii, sfâşiate şi pe jumătate dezbrăcate, cu obrajii scofâlciţi de durere, târându-se prin noroi şi urlând într-o limbă pe care nu o înţelegea, întinzând spre ea braţele subţiri, acoperite cu pustule sângeroase, hidoase…

Trebuie să fug! Să fug de aici!

Până şi în neantul negru, în nefiinţa arhipelagului locurilor, la multă vreme după, Ciri a simţit încă fumul şi duhoarea în nări.

Următorul loc a fost tot un port. şi acolo era un chei, un canal cu piloni, iar în canal erau bărci, barje, corăbii şi veliere lângă o pădure de catarge. Dar acolo, în acel loc, deasupra catargelor, pescăruşii ţipau vesel şi în văzduh plutea un miros obişnuit, familiar: de lemn putred, de smoală, de apă de mare, precum şi de peşte în toate cele trei variante de bază: proaspăt, afumat, prăjit.

Pe puntea unei corăbii din apropiere era o încăierare între doi bărbaţi care încercau să strige fiecare mai tare decât celălalt. Ciri înţelegea ce spuneau. Se târguiau pentru preţul heringului.

Puţin mai departe, se afla un han prin a cărui uşă deschisă ieşea un miros de must şi de bere, se puteau auzi voci, zăngănit de pahare, râsete. Cineva fredona un cântec obscen, mereu acelaşi verset.

Luned, v'ard t'elaine arse,
Aen a meath ail aen sparse!

Ştia unde se află. Chiar şi înainte de a citi pe pupa unui galion „Evall Muire". Şi portul de proveniență: Baccalá. Ştia unde se afla.

În Nilfgaard.

A fugit înainte să apuce cineva să-şi îndrepte atenţia asupra ei.

Cu toate acestea, înainte de a se scufunda în neant, un purice, ultimul dintre cei care săriseră pe ea în locul anterior şi care supravieţuise călătoriei în timp şi în spaţiu ghemuit într-un pliu al jachetei ei, a făcut un salt lung de purice pe chei.

Chiar în acea seară, puricele s-a cuibărit în blana rară a unui şobolan, un mascul bătrân, un veteran al multor bătălii între şobolani, aşa cum o demonstra o ureche muşcată pe jumătate.

Chiar în acea seară s-au îmbarcat puricele şi şobolanul. Iar a doua zi dimineaţa au pornit la drum. La bordul unui bric vechi, dărăpănat şi foarte îmbâcsit.

Bricul se numea „Catriona". Acest nume avea să intre în istorie. Dar la vremea aceea nimeni nu ştia încă nimic.

În locul următor – cu toate că era realmente greu de crezut Ciri a fost surprinsă de o privelişte cu adevărat idilică. Lângă un râu liniştit, care se strecura leneş printre stejari, arini şi sălcii aplecate deasupra apei, chiar lângă un pod care unea cele două maluri cu un arc din piatră, graţios, era ascuns de stuf un han acoperit cu viţă-de-vie sălbatică, iederă şi mazăre căţărătoare. Deasupra pridvorului se bălăngănea o tăbliţă pe care erau trasate câteva litere aurii. Scrisul îi era cu totul străin lui Ciri. Însă pe tăbliţă exista şi un desen foarte reuşit al unei pisici, aşa că a presupus că este hanul „La pisica neagră".

Mirosul de mâncare care se strecura din han era irezistibil. Ciri n-a stat prea mult pe gânduri. Şi-a aranjat

spada pe spate şi a intrat.

Înăuntru era pustiu, doar trei bărbaţi cu aspect de ţărani stăteau la o masă. Nici nu s-au sinchisit să se uite la ea. Fata s-a aşezat într-un colţ, cu spatele la perete.

Hangiţa, o femeie voinică, cu un şorţ îngrijit şi o bonetă dichisită, s-a apropiat şi a întrebat-o ceva. Avea o voce metalică, dar melodioasă. Ciri i-a arătat cu degetul spre gura deschisă şi apoi s-a bătut pe burtă, pe urmă şi-a smuls unul dintre nasturii de argint de la jachetă şi i l-a pus pe masă. Văzând privirea uluită a femeii, a dat să mai smulgă un nasture, dar femeia a oprit-o cu un gest şi cu un cuvânt şuierat, dar plăcut.

Nasturele s-a dovedit a fi echivalent cu o strachină cu supă consistentă de legume, un blid de lut plin cu fasole şi afumătură, o bucată de pâine şi un urcior cu vin îndoit cu apă. Lui Ciri i-a venit să izbucnească în plâns când a dus la gură prima lingură. Dar s-a stăpânit. A mâncat încet. A savurat mâncarea.

Hangiţa s-a apropiat, a fredonat ceva interogativ şi şi-a aşezat obrajii pe mâinile îndoite. Ar vrea să rămână peste noapte?

— Nu ştiu, i-a răspuns Ciri. Poate. În orice caz, mulţumesc pentru invitaţie.

Femeia a zâmbit şi s-a întors în bucătărie.

Ciri şi-a desfăcut cureaua şi s-a sprijinit cu spatele de perete. Se gândea ce să facă. Locul era drăguţ – în comparaţie cu ultimele –, te îmbia la o şedere mai lungă. Cu toate astea, ea ştia că prea multă încredere ar putea fi periculoasă şi că lipsa de vigilenţă ar putea s-o ducă la pierzanie.

O pisică neagră, identică cu cea de pe firma hanului, a ieşit cine ştie de unde şi s-a frecat de piciorul ei, arcuindu-şi spatele. Când Ciri a mângâiat-o, şi-a împins uşor capul în palma ei, s-a gudurat, s-a aşezat şi a început să-şi lingă blăniţa de pe piept. Fata o urmărea.

L-a văzut pe Jarre şezând în faţa unui foc într-un cerc de bărbaţi hâzi. Cu toţii mestecau ceva care aducea cu bucăţi de cărbune de lemn.

— Jarre?

— Trebuie să facem asta, a spus băiatul, cu privirea aţintită în flăcări. Aşa am citit eu în *Istoria războaielor,* o lucrare a mareşalului Pelligram. Trebuie să facem asta atunci când ţara este la ananghie.

— Ce trebuie să facem? Să vărsăm sânge?

— Da. Exact. Pentru că patria mamă ne cheamă. Şi, parţial, şi din motive personale.

— Ciri, nu dormi în şa, i-a spus Yennefer. Suntem aproape.

Pe casele târgului în care intraseră, pe toate uşile şi pe toate porţile se văd cruci mari vopsite cu var sau cu vopsea albă. Se înalţă caiere de fum dens şi înecăcios, un fum care provine de la cadavrele arse. Yennefer pare să nu observe.

— Trebuie să mă fac frumoasă.

În faţa ei, între urechile calului, atârnă o mică oglindă. Pieptănul dansează în aer, îi piaptănă zulufii bruneţi. Yennefer apelează la magie, nu-şi foloseşte deloc mâinile deoarece…

Deoarece mâinile ei sunt o masă de sânge închegat.

— Mămico! Ce ţi-au făcut?

— Ridică-te, fetiţo! i-a spus Coën. Învinge-ţi durerea, ridică-te şi treci pe pieptăn. Altfel îţi intră frica în oase. Vrei să trăieşti până la sfârşitul zilelor cu frica în oase?

Ochii lui galbeni scânteiază lugubru. Cască. Dinţii lui ascuţiţi sunt de un alb strălucitor. N-are cum să fie Coën. Este o pisică. Pisica neagră…

O coloană militară lungă de câteva mile mărşăluieşte; deasupra ei, o pădure de suliţe şi lozinci se unduieşte în valuri şi se leagănă. Jarre mărşăluieşte şi el, pe cap are o cască rotundă, pe umăr o suliţă atât de lungă, încât trebuie să o ţină strâns cu ambele mâini, altminteri, şi-ar pierde echilibrul. Tobele răsună, tună un cântec de război. Corbii dau târcoale deasupra coloanei. O puzderie de corbi…

Malul unui lac, pe plajă, creste de spumă prăbuşite din valuri, stuf putred purtat de curent. O insulă în lac. Un turn încununat cu creneluri, mărit de protuberanţele pereţilor cu rol de balcoane. Deasupra turnului, un cer de seară care

devine bleumarin, luna luminează, strălucitoare ca o jumătate de taler de aur. Pe terasă, două femei învelite în blană, care stau în fotolii. Un bărbat într-o barcă…

O oglindă şi o tapiserie.

Ciri şi-a ridicat capul. În faţa ei, la masă, stă Eredin Bréacc Glas.

— Nu poţi să ignori, spune el, dezvăluindu-şi dinţii uniformi într-un zâmbet, că doar amâni inevitabilul. Ne aparţii şi te vom lua.

— Pe naiba!

— Revino la noi. Vei cutreiera un pic prin spaţiu şi prin timp, apoi vei ajunge în Spirală, iar în Spirală te vom prinde. Nu te vei mai întoarce niciodată în lumea ta şi în timpul tău. Oricum, acum este prea târziu. Nu mai ai la cine să te întorci. Oamenii pe care i-ai cunoscut au murit de mult. Mormintele lor sunt năpădite de iarbă, năruite. Numele lor au fost uitate. La fel ca al tău.

— Minţi! Nu te cred!

— Te priveşte dacă mă crezi sau nu. Repet, vei ajunge în curând în Spirală, iar eu voi fi acolo şi te voi aştepta. Recunoaşte că şi tu, înăuntrul tău, tânjeşti după mine, *me elaine luned.*

— Cred că delirezi!

— Noi, Aen Elle, simţim anumite lucruri. Erai fascinată de mine, mă doreai, dar îţi era teamă de această dorinţă. M-ai vrut şi mă vrei, Zireael. Pe mine. Mâinile mele. Atingerea lor…

Când a fost atinsă, Ciri a ţâşnit în sus, răsturnând ulcica, care, din fericire, era goală. Şi-a dus mâna la spadă, dar s-a liniştit instantaneu. Se afla în hanul „La pisica neagră”, o furase somnul, moţăise la masă. Mâna care îi atinsese părul îi aparţinea vânjoasei hangiţe. Ciri nu se dădea în vânt după acest gen de familiaritate, dar femeia radia atâta bunăvoinţă şi bunătate, încât nu i se putea răspunde necuviincios. S-a lăsat mângâiată, ascultând cu zâmbetul pe buze monologul metalic, melodios. Era frântă de oboseală.

— Trebuie să plec, i-a spus în cele din urmă.

Femeia i-a zâmbit şi i-a spus ceva cu vocea metalică. *Oare cum se explică,* se gândea Ciri, *şi cine are grijă de faptul ca în toate lumile, locurile şi vremurile, în toate limbile şi în toate dialectele, un singur cuvânt să fie întotdeauna de înţeles? Şi este întotdeauna la fel!?*

— Da. Trebuie să merg la mama. Mă aşteaptă mama.

Hangiţa a condus-o afară. Înainte să se urce Ciri în şa însă, a îmbrăţişat-o strâns şi a apăsat-o cu pieptul său generos.

— Rămas-bun! Mulţumesc pentru găzduire. Înainte, Kelpie!

S-a dus direct pe podul de piatră arcuit peste râul paşnic. Când copitele iepei au început să zăngănească pe lespezi, s-a întors. Femeia stătea încă în faţa hanului. Concentrare, pumnii la tâmple. Un vuiet îndepărtat se aude în urechi, ca acela care iese din interiorul unei cochilii. Un fulger. Şi, dintr-odată, neantul moale şi negru.

— *Bonne chance, ma fille!* „Noroc, fata mea!” a strigat după ea Teresa Lapin, cârciumăriţa din hanul „La pisica neagră” din Pont-sur-Yonne, de pe drumul principal care ducea de la Melun la Auxerre. Drum bun!

Concentrare, pumnii la tâmple. Un vuiet îndepărtat se aude în urechi, ca acela care iese din interiorul unei cochilii. Un fulger. Şi, dintr-odată, neantul moale şi negru.

Un alt loc. Un lac. O insulă. Un turn. O lună ca o jumătate de taler, strălucind pe apă într-o dâră luminoasă. Pe dâră o barcă, iar în barcă un bărbat cu o undiţă…

Pe terasa turnului… Două femei?

Condwiramurs nu s-a putut abţine, a strigat uluită, şi-a acoperit imediat gura cu mâna. Regele Pescar a aruncat ancora cu un plescăit, a înjurat birjăreşte, apoi a căscat gura şi aşa a încremenit. Nimue nici măcar nu a tresărit.

Brăzdat de dâra luminoasă a lunii, luciul lacului s-a ondulat şi s-a încreţit ca în urma unei rafale de vânt. Văzduhul nopţii de deasupra apei a plesnit aşa cum plesneşte geamul unei ferestre sparte. Din spărtură a ieşit

un cal negru. Cu un călăreţ în spinare.

Nimue şi-a întins calm braţele, a scandat o formulă magică. Ca din senin, tapiseria atârnată pe un cadru a luat foc, strălucind într-o sărbătoare de lumini multicolore. Luminile reflectate în ovalul oglinzii au început să danseze, să se învârtă şi să se îmbulzească pe suprafaţa lucioasă ca nişte albine colorate şi brusc s-au dispersat într-un spectru iridescent, un curcubeu din ce în ce mai larg, care ilumina ca ziua.

Iapa neagră a cabrat, a nechezat sălbatic. Nimue şi-a deschis dintr-odată braţele, a rostit cu voce ridicată o formulă. Văzând o imagine care se zămislea din văzduh şi se mărea, Condwiramurs s-a concentrat intens. Imaginea se contura tot mai clar. A devenit un portal. O poartă dincolo de care se putea vedea…

Un platou plin cu corăbii naufragiate. Un castel altoit pe stâncile ascuţite ale unui versant, un castel care se înălţa deasupra oglinzii negre a unui lac de munte…

— Pe aici! Nimue a scos un strigăt străpungător. Iată drumul pe care trebuie să-l parcurgi! Ciri, fiica Pavettei! Intră în portal, urmează-ţi drumul care te va duce la întâlnirea cu propriul destin! Să se închidă roata timpului! Fie ca şarpele Uroboros să-şi înfigă dinţii în propria coadă!

— Nu mai hoinări atâta fără niciun căpătâi! Grăbeşte-te, aleargă în ajutorul celor apropiaţi! Aceasta este calea cea bună, vrăjitoareo!

Iapa a nechezat din nou, a frământat din nou văzduhul cu copitele. Fata din şa şi-a întors capul uitându-se când la ea, când la imaginea proiectată de tapiserie şi de oglindă. Şi-a dat părul pe spate, iar Condwiramurs i-a observat cicatricea hidoasă de pe obraz.

— Ai încredere în mine, Ciri! a strigat Nimue. Doar mă ştii! M-ai mai văzut cândva!

— Îmi amintesc, au auzit ei. Şi am încredere în tine. Mulţumesc.

Au văzut cum iapa, după ce s-a smucit, a intrat în trot, dansând în lumina portalului. Înainte ca imaginea să se destrame şi să se estompeze, au văzut-o pe fata cu părul

cenuşiu întorcându-se în şa şi fluturându-şi mâna spre ei.

Şi atunci totul a dispărut. Treptat, suprafaţa lacului s-a calmat, dâra de lumină a lunii a devenit din nou netedă.

Era aşa o linişte, încât aveau impresia că auzeau răsuflarea zgomotoasă a Regelui Pescar.

Reţinându-şi lacrimile care îi jucau în ochi, Condwiramurs a îmbrăţişat-o strâns pe Nimue. Simţea cum micuţa magiciană tremură. Au rămas aşa ceva timp, lipite una de cealaltă. Fără cuvinte. Apoi s-au întors spre locul unde dispăruse Poarta Lumilor.

— Drum bun, vrăjitoareo! au strigat la unison. Drum bun!

Nu departe de câmpul de luptă pe care se confruntau atroce cea mai mare parte a forţelor nordice cu cea mai mare parte a trupelor invadatorilor nilfgaardieni, existau două sate pescăreşti: Bucile Vechi şi Brenna. Însă, întrucât Brenna fusese arsă din temelii la acea vreme, la început s-a încetăţenit obiceiul de a vorbi despre „bătălia de la Bucile Vechi”. Acum însă nimeni nu-i mai spunea altfel decât „bătălia de la Brenna”, din două motive. Primo, satul Brenna a fost reconstruit şi prospera, în timp ce satul Bucile Vechi nu a rezistat trecerii timpului, populaţia l-a părăsit, iar ceea ce a mai rămas din el a fost năpădit de urzici, pir şi brusturi. Secundo, nu se cuvenea să fie asociat un asemenea nume cu acea faimoasă, memorabilă şi tragică bătălie. Păi, cum se poate aşa ceva? Pe de o parte, era o bătălie în care şi-au pierdut viaţa mai mult de treizeci de mii de oameni, pe de altă parte, erau Bucile – şi unde mai pui că şi acelea erau Vechi.

Prin urmare, în toate lucrările istorice şi militare, obiceiul de a scrie exclusiv despre bătălia de la Brenna a devenit larg răspândit, atât în izvoarele noastre, cât şi în izvoarele nilfgaardiene, care, pentru respectarea adevărului istoric, trebuie precizat că sunt mult mai numeroase decât ale noastre.

REVERENDUL JARRE din Ellanderul cel Vechi,
Annales seu Cronicae Incliti Regni Temeriae

8

— Cadetul Fitz-Oesterlen, calificativ Insuficient. Ia loc, te rog. Aş dori să-i atrag atenţia conaşului cadet asupra faptului că, dacă lipsa de cunoştinţe despre bătăliile faimoase şi importante din istoria patriei este nefericită pentru fiecare patriot şi bun cetăţean, în cazul unui viitor ofiţer este, pur şi simplu, scandaloasă. Şi îmi mai permit încă o remarcă, cadet Fitz-Oesterlen. De douăzeci de ani, adică de când sunt profesor la această şcoală, nu-mi amintesc niciun examen de calificare în care să nu se fi dat cel puţin o întrebare cu privire la bătălia de la Brenna. Prin urmare, ignoranţa în acest sens anulează, practic, orice posibilitate de a realiza o carieră în armată. Dar, până la urmă, dacă eşti baron nu trebuie să devii ofiţer, poţi să-ţi încerci mâna în politică. Sau în diplomaţie. Ceea ce-ţi doresc sincer, cadet Fitz-Oesterlen. Dar să revenim la Brenna, conaşilor. Cadet Puttkammer!

— Prezent!

— Treci la hartă, te rog. Continuă, te rog, de acolo, de unde baronul şi-a pierdut firul.

— Ordonaţi! Motivul care l-a determinat pe feldmareşalul Menno Coehoorn să ia decizia de a efectua manevrele şi să se îndrepte în marş rapid spre vest au fost rapoartele de la serviciile secrete, potrivit cărora armata Nordlingului s-ar fi grăbit să sară în ajutorul fortăreţei asediate din Mayen. Mareşalul a decis să-i taie calea Nordlingului şi să-l antreneze într-o luptă decisivă. În acest scop, a împărţit trupele Grupului Armatei „Centru”. A lăsat o parte din trupe la Mayen, iar cu restul forţelor a pornit în marş grabnic…

— Cadet Puttkammer! Nu eşti un scriitor de beletristică. Eşti un viitor ofiţer! Ce exprimare este aceea „cu restul forţelor”? Te rog să-mi dai exact ordinul de luptă al grupului de lucru al mareşalului Coehoorn. Folosind terminologia militară!

— Aşa este, conaşule căpitan. Feldmareşalul Coehoorn avea sub comanda sa două armate: Armata a IV-a de

Cavalerie, comandată de generalul-major Markus Braibant, patronul şcolii noastre…

— Foarte bine, cadet Puttkammer.

— Lingăul naibii, a şoptit cadetul Fitz-Oesterlen din banca sa.

— …Precum şi Armata a III-a, comandată de generalul locotenent Rhetz de Mellis-Stoke. Armata a IV-a de Cavalerie, care număra peste douăzeci de mii de soldaţi, era alcătuită din: Divizia „Venendal”, Divizia „Magne”, Divizia „Frundsberg”, Brigada a II-a Vicovariană; Brigada a VII-a Daerlanianã, precum şi brigăzile „Nauzicaa” şi „Vrihedd”. Armata a III-a cuprindea: Divizia „Alba”, Divizia „Deithven” şi… hmm… precum şi Divizia…

— Divizia „Ard Feainn”, a completat Julia Abatemarco. Dacă nu cumva ai încurcat ceva, bineînţeles. Eşti sigur că pe steag aveau un soare mare, argintiu?

— Aveau, colonele, a spus ferm comandantul patrulei de recunoaştere. Aveau, fără nicio îndoială.

— „Ard Feainn”, a murmurat Dulcica Fluturatica. Hmm… Interesant. Asta înseamnă că în cele trei coloane pe care le-ai văzut mărşăluind spre noi nu se află doar întreaga Cavalerie, ci şi o parte din Armata a Treia. Ah, nu! Nu cred! Trebuie să văd eu cu ochii mei. Căpitane, în timpul absenţei mele vei prelua comanda unităţii. Ordon să fie trimis de îndată un ofiţer de legătură la colonelul Pangratt…

— Dar, colonele, ar fi mai indicat să mergi dumneata în persoană…

— Ordinul nu se discută, ordinul se execută!

— Să trăiţi, am înţeles!

— Dar asta-i o nebunie curată, colonele! a strigat comandantul patrulei de recunoaştere în zgomotul tropotelor cailor în galop. Am putea să dăm nas în nas cu vreun detaşament de elfi pe drum…

— Lasă vorba! Şi daţi-i drumul!

Detaşamentul a urcat într-un galop fulgerător printr-un defileu, a traversat valea unui pârâu la fel de iute ca vântul, a intrat în pădure. Acolo a trebuit să încetinească. Îl împiedica vegetaţia densă şi, în plus, exista într-adevăr

riscul ca în orice moment să dea peste patrulele de iscoade sau avanposturi trimise, fără îndoială, de nilfgaardieni. Departamentul condotierilor nu venea din faţă, ci din lateral, ce-i adevărat, dar şi flancurile erau acoperite. Prin urmare, petrecerea era teribil de periculoasă. Însă Dulcica Fluturatica era înnebunită după astfel de petreceri. Şi nu exista niciun soldat în Compania Liberă care să nu fie dispus să o urmeze. Chiar şi în iad, dacă ar fi fost cazul.

— Aici este, a spus comandantul patrulei de recunoaştere. Acest turn.

Julia Abatemarco şi-a întors capul. Turnul era strâmb, pe jumătate năruit, acoperit de grinzi rupte, ciuruit, cu găuri prin care vântul dinspre vest sufla ca printr-un nai. Nu se ştia clar cine construise turnul în acel loc pustiu. Dar era evident că îl construise cu mult timp în urmă.

— Nu se va prăbuşi?

— În niciun caz, colonele.

În Compania Liberă, printre condotieri, nu se folosea niciodată „conaşule”. Nici „coniţă”. Doar gradul.

Julia a urcat într-un suflet în vârful turnului, aproape alergând. Comandantul patrulei de recunoaştere i s-a alăturat doar după un minut, gâfâind ca un buhai care călăreşte o vacă. Sprijinită de un parapet strâmb, Dulcica Fluturatica scruta valea folosind un telescop, cu limba între buze şi cu fundul apetisant scos în afară. Văzând-o, pe comandantul patrulei de recunoaştere l-a trecut un fior de emoţie. Şi l-a stăpânit imediat.

— „Ard Feainn”, nu încape nicio îndoială, s-a lins pe buze Julia Abatemarco. Îi văd şi pe daerlanienii lui Elan Trahe; sunt acolo şi elfii din Brigada „Vrihedd”, vechii noştri prieteni din Maribor şi Mayen… Aha! Sunt şi Trupele Capete de Morţi, faimoasa Brigadă „Nauzicaa”… Văd şi vâlvătăile de pe steagurile Diviziei blindate „Deithwen”… Şi steagul alb cu aripile negre, însemnul Diviziei „Alba”…

— Îi recunoşti de parcă ţi-ar fi vechi prieteni… a mormăit comandantul patrulei de recunoaştere. De unde-i ştii?

— Am absolvit Academia Militară, i-a retezat-o Dulcica Fluturatica. Sunt ofiţer cu patalama la mână. Ei bine, am

văzut ce voiam să văd. Hai să ne întoarcem la unitate.

— Se îndreaptă spre noi Cavaleriile a IV-a şi a III-a, a anunţat Julia Abatemarco. Repet, toată Cavaleria a IV-a şi, probabil, toate trupele din a III-a. În urma stegarilor am văzut un nor de praf care ajungea până la cer. După părerea mea, în cele trei coloane înaintează patruzeci de mii de călăreţi. Poate şi mai mult. Poate…

— Poate că Coehoorn a împărţit Grupul Armatei „Centru”, a încheiat Adam „Adieu” Pangratt, comandantul Companiei Libere. N-a luat cu el decât Cavaleria a IV-a şi călăreţii dintr-a III-a, fără infanterie, ca să se mişte mai repede… Ah, Julia, dacă aş fi în locul comandantului suprem Natalis sau al regelui Foltest…

— Ştiu. Ochii Dulcicăi Fluturatica scânteiau. Ştiu ce-ai face. I-ai trimite olăcari?

— Se-nţelege.

— Natalis este un vulpoi bătrân. S-ar putea ca mâine…

— S-ar putea, a întrerupt-o Adieu. Şi chiar cred că va fi. Struneşte-ţi calul, Julia. Vreau să-ţi arăt ceva.

Au mers cam o sută de paşi, repede, lăsând în urmă restul soldaţilor. Soarele aproape că atingea dealurile, pădurile, iar pajiştile din luncă aruncau umbre lungi peste vale. Dar era suficientă lumină pentru ca Dulcica Fluturatica să ghicească imediat ce voia Adieu Pangratt să-i arate.

— Iată, i-a spus Adieu, stând în scăriţe, confirmându-i presupunerea. Aici aş porni ofensiva mâine. Dacă aş fi la comanda armatei.

— Bun teren, a recunoscut Julia Abatemarco. Uniform, stabil, neted… Există suficient loc pentru pregătiri… Hmm… De la movilele acelea şi până la iazurile acelea, acolo… să tot fie vreo trei mile… Colina aceea, ah, ar fi un post de comandă nemaipomenit…

— Că bine zici. Iar acolo, în mijloc, uite, luceşte un lac sau poate un heleşteu… Am putea profita de el… Iar pârâiaşul acela ar putea fi util şi ca linie de demarcaţie, este mic, dar mlăştinos… Cum se cheamă pârâiaşul, Julia? Am trecut prin el ieri. Ţi-aduci aminte?

— Am uitat. Parcă Chochla. Sau cam aşa ceva.

Cei care cunosc regiunea îşi pot imagina cu uşurinţă, scena, dar pentru cei mai puţin familiarizaţi voi spune că flancul stâng al armatei regale ajungea până acolo unde se află astăzi aşezarea Brenna. În momentul bătăliei nu exista nicio aşezare, întrucât cu un an înainte fusese făcută scrum de elfii Veveriţe. Deci, acolo, mai exact pe flancul stâng, corpul regal redanian a fost dislocat sub comanda contelui de Ruyter. Şi acel corp cuprindea vreo opt mii de bărbaţi în trupe de infanterie şi de cavalerie.

Centrul grupării regale a fost instalat la poalele dealului, care a fost redenumit mai târziu Spânzurătoarea. Regele Foltest şi comandantul suprem Jan Natalis stăteau în vârful dealului, având o perspectivă clară asupra întregului câmp de luptă. Acolo era concentrat nucleul principal al trupelor noastre; douăsprezece mii de viteji infanterişti temerieni şi redanieni s-au desfăşurat în patru mari patrulatere, iar apoi, protejaţi de zece grupuri de cavalerie, au împins până la capătul nordic al iazului numit Auriu de către populaţia locală. În a doua linie, gruparea centrală avea trupele de rezervă: trei mii de infanterişti din Wyzima şi Maribor, sub comanda voievodului Bronibor.

De la malul sudic al lazului Auriu şi până la salba de iazuri şi caturile râului Chotla, pe o linie de demarcaţie întinsă pe o distanţă de o milă, s-a desfăşurat flancul drept al armatei noastre, formată din Corpul Voluntar al piticanilor din Mahakam, vreo opt escadroane de cavalerie uşoară şi unităţi alese ale vestitei Companii Libere a Condotierilor. Flancul drept era sub comanda condotierului Adam Pangratt şi a piticanului Barclay Els.

Vizavi, la o distanţă de o milă sau două, pe un câmp gol, dincolo de pădure, feldmareşalul Menno Coehoorn mobiliza trupele nilfgaardiene. Oameni înarmaţi până-n dinţi, în armuri din cap până-n picioare, formau un zid negru, regiment după regiment, companie după companie, escadron după escadron cât vedeai cu ochi – nu avea capăt. Şi, judecând după pădurea de steaguri şi de suliţe,

se putea spune că şirul se întindea nu numai în lăţime, ci şi în adâncime. Trupele, de fapt, numărau patruzeci şi şase de mii de suflete, lucru pe care puţini oameni îl ştiau la acea vreme – ceea ce a fost bine, căci puterea militară nilfgaardiană i-ar fi copleşit şi i-ar fi descurajat pe-ai noştri.

Chiar şi cele mai îndrăzneţe inimi au început să bată mai repede şi mai puternic, să duduie ca nişte ciocane pe sub armuri, pentru că acum era clar că în curând lupta va fi grea şi sângeroasă şi că mulţi dintre soldaţii aliniaţi nu vor mai apuca să vadă apusul soarelui.

Ridicându-şi ochelarii care îi alunecau pe nas, Jarre a recitit întregul pasaj, a oftat, şi-a trecut mâna peste capul chel, apoi a luat buretele, l-a stors uşor şi a şters ultima frază.

Vântul ţopăia printre frunzele teiului, albinele zumzăiau. Copiii, aşa cum se întâmplă întotdeauna, se întreceau cine urla cel mai tare la altul.

O minge a sărit de peste zid, s-a rostogolit pe iarbă şi s-a oprit să se odihnească la piciorul bătrânului. Până să se aplece stângace, cu greutate, unul dintre nepoţi a trecut alergând pe lângă el ca un lup tinerel şi i-a tras un şut mingii. Masa lovită s-a hâţânat şi a căzut. Cu mâna dreaptă, Jarre a împiedicat răsturnarea călimării cu tuş, ţinând foile de hârtie cu ciotul braţului stâng.

Albinele zumzăiau, încărcate cu granule aurii de polen de salcâm.

Jarre reîncepe să scrie:

Dimineaţa fusese mohorâtă, dar soarele a străpuns norii şi, prin înălţimea la care se afla pe cer, amintea clar trecerea orelor. Vântul s-a stârnit, steagurile au început să fluture şi să se unduiască precum cârdurile de păsări care îşi iau zborul. Iar Nilfgaardul a stat ce a stat până când lumea a început să se întrebe de ce mareşalul Menno Coehoorn nu dă ordin să avanseze...

— Când? le-a aruncat Menno Coehoorn o privire

comandanţilor săi, ridicându-şi capul din hărţi. Când voi da ordin să se înceapă, mă întrebaţi?

Nimeni n-a îndrăznit să-i răspundă. Menno i-a scrutat pe comandanţi cu o privire rapidă. Cei mai tensionaţi şi mai nervoşi păreau să fie cei care urmau să rămână în rezervă, Elan Trahe, comandantul celei de-a Şaptea Daerlaniene, şi Kees van Lo de la Brigada „Nauzicaa”. Ouder de Wyngalt, *aide-de-camp,* „aghiotantul”, al mareşalului, care avea chiar cea mai mică probabilitate dintre toţi ca să participe activ la luptă, dădea, de asemenea, semne clare de nervozitate.

Cei care trebuiau să atace primii păreau calmi, chiar plictisiţi. Markus Braibant căsca. Locotenent-generalul Rhetz de Mellis-Stoke se scobea în ureche cu degetul mic şi-şi analiza constant degetul, ca şi cum se aştepta cu adevărat să descopere ceva demn de luat în considerare. Polcovnicul Ramon Tyrconnel, un tânăr comandant al Diviziei „Ard Feainn”, fluiera uşor, cu privirea fixată pe un punct de pe un orizont cunoscut numai de el. Colonelul Liam aep Muir Moss, din Divizia „Deithwen”, foileta volumul său de poezii de care nu se despărţea niciodată. Tibor Eggebracht, din Divizia „Alba” de artilerie grea, se scărpina la ceafă cu vârful cravaşei.

— Vom începe atacul imediat ce se vor întoarce patrulele, a anunţat Coehoorn. Dealurile acelea din nord mă îngrijorează, conaşilor ofiţeri. Înainte de a ataca, trebuie să ştiu ce se află dincolo de acele dealuri.

Lamarr Flaut se temea. Îi era groaznic de frică, teama i se strecurase în viscere, avea senzaţia că are în intestine cel puţin douăsprezece anghile alunecoase, acoperite cu mucus împuţit, care caută cu obstinaţie un orificiu prin care să ajungă în libertate. Cu o oră mai devreme, când patrula primise ordinul şi se urnise, Flaut spera în adâncul fiinţei sale că frigul dimineţii îi va risipi frica, că spaima îi va fi sufocată de rutină, de ritualul obişnuit practicat de sute de ori, de ceremonialul dur şi sever al serviciului militar. Se înşelase. Acum, că trecuse o oră şi călătoriseră aproximativ

cinci mile, departe, teribil de departe de ai săi, adânc, adânc în teritoriul inamicului, aproape, mortal de aproape de un pericol necunoscut, abia acum frica îi arăta de ce era în stare.

S-au oprit la marginea unei păduri de brad, rămânând cu precauţie ascunşi în spatele unor jnepeni mari, care se întindeau acolo. În faţa lor, dincolo de o fâşie de pini joşi, se întindea un şes larg. Negura se rostogolea peste iarbă.

— Nimeni, a observat Flaut. Nu-i niciun suflet viu. Ne întoarcem. Am ajuns prea departe.

Sergentul s-a uitat la el îngrijorat. *Departe? Abia dacă am parcurs o milă. Şi, pe deasupra, abia ne-am târât, ca nişte broaşte-ţestoase oloage.*

— Ar merita să aruncăm o privire şi în spatele acelui deal, locotenente. Cred că perspectiva este mai bună de acolo. Până departe, către ambele văi. Dacă trece cineva pe acolo, n-avem cum să nu-l observăm. Ce ziceţi? Urcăm, conaşule? Mai sunt vreo câteva sute de paşi.

Câteva sute de paşi, se gândea Flaut. *Pe un câmp deschis, vizibili ca-ntr-o tigaie.* Anghilele s-au zvârcolit, încercând cu toată puterea lor să iasă din intestinele sale. Cel puţin unul, Flaut a simţit clar, era pe drumul cel bun.

Am auzit clinchet de pinteni. Un cal fornăind. Acolo, prin verdele strălucitor al pinilor tineri de pe versantul nisipos. S-a mişcat ceva acolo? O *siluetă?*

Suntem înconjuraţi?

Prin bivuac umbla zvonul că, în urmă cu câteva zile, în timpul unei ambuscade împotriva unei patrule a Brigăzii „Vrihedd”, condotierii Companiei Libere capturaseră un elf. Se spunea că l-au castrat, că i-au smuls limba, că i-au tăiat toate degetele de la mâini… Iar în cele din urmă i-au scos ochii. Şi apoi au râs de el: de-acum n-o să mai ai cum să te distrezi cu curva ta elfă. Şi nici măcar să te uiţi în timp ce se distrează cu alţii.

— Ei, conaşule? şi-a dres vocea sergentul. Facem o drumeţie până sus, pe deal?

Lamarr Flaut a înghiţit în sec.

— Nu. N-avem timp de pierdut. Am verificat: vrăjmaşul

nu-i aici. Trebuie să raportăm comandantului. Ne întoarcem!

Ascultând raportul, Menno Coehoorn şi-a ridicat privirea din hărţi.

— Sus drapelul, a spus scurt. Conaşule Braibant, conaşule de Mellis-Stoke. La atac!

— Trăiască împăratul! au strigat Tyrconnel şi Eggebracht.

Menno i-a privit ciudat.

— Sus drapelul, a repetat el. Fie ca Marele Soare să vă lumineze gloria!

Milo Vanderbeck, gnom, felcer militar cunoscut sub numele de Rusty, a inhalat cu nesaţ amestecul înţepător de iod, amoniac, alcool, eter şi elixire magice, ce atârnau deasupra prelatei cortului. Voia să savureze acel miros cât timp mai era încă intact, pur, imaculat şi steril, din punct de vedere clinic. Ştia că nu va rămâne aşa mult timp.

S-a uitat la masa de operaţie, de asemenea, albă şi imaculată, şi la instrumentele, zecile de instrumente care inspirau respect şi încredere, la demnitatea rece şi ameninţătoare a oţelului îngheţat, la puritatea impecabilă a strălucirii metalice, la ordinea şi aranjamentul estetic.

De instrumentar se ocupa personalul său: trei femei. *Nu,* s-a corectat Rusty în gând. *O femeie şi două fete. Nu. O bătrână, oricât de frumoasă şi de tânără ar fi arătat. Şi două fetiţe.*

Magiciana şi tămăduitoarea, pe nume Marti Sodergren. Şi două voluntare. Shani, studentă din Oxenfurt. Iola, o preoteasă de la templul lui Melitele din Ellander.

O *ştiu pe Marti Sodergren,* se gândea Rusty, *am lucrat cu această frumuseţe de mai multe ori. Cam nimfomană şi cu o anumită tendinţă la isterie, dar nu contează, atâta timp cât magia ei funcţionează. Foloseşte farmece pentru a anestezia, a dezinfecta şi a opri sângerarea.*

Iola. Preoteasă sau mai degrabă ucenică. O fată de o frumuseţe aspră şi grosieră ca pânza de in, cu mâini de ţărancă mari şi puternice. Templul o ferise de stigmatul

muncii istovitoare şi murdare de la câmp. Dar nu reuşea să-şi ascundă originea.

Nu, se gândea Rusty, *nu-mi fac griji pentru ea până la urmă. Aceste mâini de ţărancă sunt mâini sigure, de încredere. Unde mai pui că fetele de la templu rareori dezamăgesc, în momentele de disperare nu se prăbuşesc, ci caută sprijin în religie, în credinţa lor mistică. Şi, oricât de ciudat sună, asta ajută.*

Se uita la Shani, fata cu părul roşcat, ocupată cu introducerea firului de aţă chirurgicală prin ochiurile acelor curbate: *Shani. O fiică a uliţelor din târg, care ajunsese la Universitatea din Oxenfurt, datorită setei sale de cunoaştere şi sacrificiilor inimaginabile făcute de părinţii ei pentru a-i plăti taxele şcolare. O tocilară. O pişicheră. Mereu binedispusă. La ce se pricepe? Să bage aţa-n ac? Să aplice comprese? Să ţină cleştii? Ah, întrebarea este: când va leşina studenta roşcată, oare nu cumva va scăpa cleştii şi va ajunge cu nasul în burta deschisă a persoanei operate?*

Oamenii sunt atât de slabi de înger, reflecta el. *Am cerut să mi se dea o elfă. Sau pe cineva din rasa mea. Dar nu. N-au încredere.*

Nici în mine n-au încredere.

Sunt un gnom. Un non-uman.

Un străin.

— Shani!

— Poftim, conaşule Vanderbeck?

— Rusty. Adică pentru tine „conaşul Rusty”. Ce-i asta, Shani? Şi pentru ce este?

— Mă verifici, conaşule Rusty?

— Răspunde, fată!

— Este o chiuretă chirurgicală! Pentru eliminarea periostului în timpul amputaţiilor! Pentru a vă asigura că nu crapă sub dinţii fierăstrăului şi că faceţi o tăietură curată şi lină! Sunteţi satisfăcut? Sunt promovată?

— Uşurel, fată, uşurel.

Rusty şi-a trecut degetele prin păr. *Curios,* s-a gândit el. *Aici suntem patru felceri. Şi toţi cu părul roşcat! Oare este o*

fatalitate cumva?

— Să mergem afară, fetelor! a înclinat el din cap, în faţa cortului.

Ele s-au supus, deşi tustrele au pufnit uşor. Fiecare în felul său.

În faţa cortului şedea un mic grup de sanitari, bucurându-se de ultimele momente de *dolce far niente.* Rusty le-a aruncat o privire severă, adulmecând aerul pentru a verifica dacă nu erau cumva deja beţi.

Potcovarul, un flăcău voinic, era ocupat cu aranjarea pe un banc, care semăna mai degrabă cu o masă de tortură, a unor ustensile care urmau a fi folosite pentru extragerea răniţilor din armuri şi din căşti de protecţie.

— Acolo, a început Rusty fără niciun preambul arătând spre câmp, va începe într-o clipă măcelul. Şi o clipă mai târziu vor apărea primii răniţi. Toată lumea ştie ce are de făcut, fiecare îşi cunoaşte îndatoririle şi locul. Dacă toată lumea îşi respectă responsabilităţile, n-are cum să meargă prost. Clar?

Niciuna dintre „fete” nu a comentat.

— Acolo, a continuat Rusty, arătând din nou, dintr-o clipă în alta, vreo sută de mii de bărbaţi vor începe să se spintece unul pe celălalt. În moduri foarte sofisticate. Aici şi în celelalte două spitale suntem în total doisprezece felceri. Nu vom putea niciodată să-i ajutăm pe toţi cei care au nevoie. Şi nici măcar un procent infim din rândul lor. De altfel, nici nu se aşteaptă nimeni. Dar îi vom vindeca. Deoarece – iertaţi-mi stereotipia – aceasta este raţiunea existenţei noastre. Ajutorarea celor care au nevoie. Aşa că îi vom ajuta cum vom putea pe toţi cei pe care vom reuşi să-i ajutăm.

Din nou, niciun comentariu. Rusty s-a întors.

— Nu vom putea face mult mai mult decât suntem în stare, a spus el pe un ton mai blând şi mai cald. Dar cu toţii vom încerca din răsputeri să ne asigurăm ca nu cumva să facem prea puţin.

— S-au mişcat, a spus comandantul suprem Jan Natalis,

ştergându-şi palma transpirată de şold. Alteţa Voastră Regală, Nilfgaardul s-a mişcat. Vin spre noi!

Regele Foltest, strunindu-şi calul nărăvaş, un armăsar sur într-un harnaşament împodobit cu crini, şi-a îndreptat chipeşul său profil, demn de a fi ştanţat pe monede, către comandantul suprem.

— Atunci trebuie să-i întâmpinăm cum se cuvine. Stimabile comandant suprem! Stimabili ofiţeri!

— Moarte Negrilor! au strigat la unison condotierul Adam „Adieu” Pangratt şi contele de Ruyter. Comandantul suprem s-a uitat la ei, apoi şi-a îndreptat spatele şi a inspirat adânc aer în piept.

— La luptă!

În depărtare, trâmbiţele şi tobele nilfgaardiene duduiau, buciumele răsunau, cimpoaiele scârţâiau. Pământul se cutremura sub tumultul a mii de copite.

— Iată-ne, a spus piticanul Andy Biberveldt, cel mai bătrân din bivuac, întinzându-şi părul după urechea ascuţită. În orice clipă…

Tara Hildebrandt, Didi „Hamei” Hofmeier şi ceilalţi căruţaşi strânşi în jurul lui au încuviinţat din cap. Auzeau şi ei tropotul monoton al copitelor care răsuna din spatele dealului şi al pădurii. Auzeau urletele şi ţipetele care se înălţau. Simţeau cum se cutremură pământul.

Deodată, ţipetele s-au intensificat, au crescut cu un ton.

— Prima salvă a arcaşilor! Andy Biberveldt avea experienţă, văzuse – sau, mai degrabă, auzise – mai multe bătălii. Urmează alta.

A avut dreptate.

— Acum se ciocnesc!

— Mmm… mai bine haai… sssă ne-ascuuundem… sub căruţe, a sugerat William Hardbottom, cunoscut sub numele de Câcâitul, agitându-se neliniştit. Vvvă… sspun eu…

Biberveldt şi ceilalţi piticani îl priveau cu compasiune. Sub căruţe? Şi pentru ce? Aproape un sfert de milă îi separa de locul bătăliei. Dacă chiar ar ajunge o patrulă până aici, în

spate, ne-ar salva dacă ne-am ascunde sub căruţe?

Strigătele şi bubuiturile se intensificau.

— Gata, a spus Andy Biberveldt.

Şi a avut din nou dreptate.

La un sfert de milă distanţă, dincolo de deal şi de pădure, din vacarmul ţipetelor şi al scrâşnetelor de fier pe fier, un sunet distinct, macabru, a ajuns până la căruţaşi, făcându-le părul măciucă.

Un guiţat. Un guiţat groaznic, deznădăjduit, sălbatic, de animal rănit.

— Cavaleria… a spuse Biberveldt, lingându-se pe buze. Cavaleria e străpunsă de suliţe…

— Nnn… nnumai… nnu şşşştiu, s-a bâlbâit Câcâitul, galben precum ceara, ce-au cccu… cccu… ccca… caii nevv… vvinovv… vvaţi, ttt… ttticăllloşii nnn… naibii îi rănesc!

Jarre a şters a nu ştiu câta oară cu bureţelul încă o propoziţie scrisă. Şi-a mijit ochii, amintindu-şi acea zi. Momentul în care cele două armate s-au ciocnit. În care cele două armate, ca nişte dulăi furioşi care sar unul la gâtul celuilalt, s-au cuprins într-o îmbrăţişare mortală.

Căuta cuvinte cu care să descrie.

În zadar.

Regimentul de cavalerie s-a năpustit în careu. Asemenea unui pumnal uriaş, Divizia „Alba” a spulberat tot ce o împiedica să ajungă la corpul viu al infanteriei temeriene: lănci, halebarde, suliţe, arbalete şi scuturi. Asemenea unui pumnal, Divizia „Alba” a străpuns corpul viu şi a făcut vărsare de sânge. Sânge pe care acum caii îl împroşcau şi pe care alunecau. Dar lama pumnalului, deşi adânc implântată, nu ajunsese la inimă sau nici măcar la vreun alt organ vital. Regimentul Diviziei „Alba”, în loc să zdrobească şi să dezmembreze infanteria temeriană, s-a blocat în ea şi s-a împotmolit. S-a plantat într-o masă de infanterie, elastică şi vâscoasă ca smoala.

La început, situaţia nu părea atât de alarmantă. Fruntea

şi flancurile lamei erau alcătuite din trupele de elită înarmate până în dinţi; armurile şi scuturile lor respingeau loviturile, lamele ricoşau din cuirase ca nişte ciocane pe nicovale. La fel de imposibil era de ajuns la caii blindaţi. Şi, chiar dacă unii dintre cavalerii în armură căzeau continuu seceraţi de pe cai sau împreună cu caii lor, săbiile, topoarele, ciocanele şi morgensternurile celor care se aflau încă în şa îi doborau pe infanterişti ca pe muşte, într-o recoltă sângeroasă. Înconjurată de gloată, lama pumnalului s-a înfiorat şi a început să pătrundă mai adânc.

— „Albaaa”! Tânărul locotenent Devlin aep Meara a auzit strigătul de luptă al colonelului Eggebracht, care răsuna deasupra urletelor, scrâşnetelor, zăngăniturilor şi a nechezaturilor. Haide, „Alba”! Trăiască împăratul!

Au avansat lovind, căsăpind, zdrobind, spintecând şi trântind. De sub copitele cailor, care fornăiau şi azvârleau din picioare, se auzeau gâfâieli, gemete, icnete şi trosnituri.

„Aaalbaaa”!

Lama pumnalului s-a împotmolit din nou. Deşi se împuţinaseră şi sângerau, infanteriştii n-au cedat, au înconjurat şi au zdrobit cavaleria ca un cleşte până s-a cutremurat. Sub loviturile halebardelor, ale topoarelor şi ale buzduganelor, cavalerii blindaţi din prima linie au cedat şi s-au prăbuşit. Loviţi de partizani şi de suliţe, smulşi din şa de harpoane şi de ghisarme, zdrobiţi fără milă de buzdugane şi de îmblăcie, cavalerii Diviziei „Alba” au început să moară unul după altul. Pumnalul înfipt în infanteria temeriană, ameninţător până de curând, un fier mortal într-un organism viu, arăta acum ca un sloi de gheaţă în strânsoarea pumnului imens al unui fermier.

— Temeriaaaa! Pentru rege, flăcăi! Să-i biruim pe Negri!

Dar n-a fost uşor nici pentru infanterie. Divizia „Alba” nu se lăsa dezmembrată, spadele şi topoarele se ridicau şi cădeau, loveau şi spintecau. Infanteria plătea un tribut greu de sânge pentru fiecare călăreţ trântit la pământ.

Colonelul Eggebracht, străpuns printr-o fantă din armura sa de lama subţire a unei suliţe, a scos un strigăt şi s-a bălăngănit în şa. Înainte de a primi vreun ajutor, a fost

trântit la pământ de lovitura teribilă a unui buzdugan. Infanteria s-a îngrămădit în jurul lui.

Stindardul cu *alerion*-ul („vulturul heraldic”) negru având *perisonium*-ul auriu (elementul de întărire cu terminaţii ca un trifoi) pe piept s-a balansat şi a căzut. Cavalerii în armuri, inclusiv locotenentul Devlin aep Meara, s-au repezit într-acolo, trântind, lovind, călcând în picioare, urlând.

Tare aş mai vrea să ştiu, se gândea Devlin aep Meara, smulgându-şi spada din casca şi craniul despicat al unui infanterist temerian. *Tare aş mai vrea să ştiu,* se gândea el, împingând vârful dinţat al unei ghizarme, îndreptat împotriva lui, cu o lovitură amplă. *Tare aş mai vrea să ştiu scopul tuturor acestor lucruri. Motivul pentru care se întâmplă toate acestea. Şi cine a pus la cale toate acestea.*

— Eeeh… Şi atunci s-a întrunit conventul marilor maestre… al venerabilelor noastre maici… eeeh… a căror amintire va rămâne veşnic printre noi… pentru că… eeeh… marile maestre ale Primei Loje… au hotărât… eeeh… au hotărât…

— Ucenica Abonde, nu te-ai pregătit. Calificativ Insuficient. Stai jos.

— Dar am învăţat, chiar am învăţat…

— Stai jos.

— De ce naiba trebuie să învăţăm despre toate prostiile astea de demult, bombănea Abonde în timp ce se aşeza. Cui îi pasă azi… Şi la ce ne foloseşte…

— Linişte! Ucenica Nimue!

— Prezentă, coniţă maestră.

— Văd. Ştii răspunsul la întrebare? Dacă nu ştii, stai jos ca să nu mai pierdem timpul.

— Ştiu.

— Spune.

— Aşadar, din cronici putem afla despre conventul maestrelor care s-a întrunit în castelul Muntele Pleşuv pentru a stabili cum să pună capăt războiului nefast dintre împăratul Sudului şi regii Nordului. Venerabila Maică Assire, sfânta mucenică, susţinea că suveranii nu vor înceta lupta

până când nu vor suferi pierderi considerabile. La care Venerabila Maică Filippa, sfânta mucenică, a spus: „Aşadar, să le dăm o bătălie mare şi sângeroasă, cumplită şi crudă. Să-i provocăm. După ce armatele împăratului şi trupele regilor vor fi vărsat sânge în această luptă, noi, Marea Lojă, îi vom forţa să încheie pacea.” Şi aşa s-a şi întâmplat. Maicile Venerabile au aranjat să aibă loc bătălia de la Brenna. Iar regii s-au văzut nevoiţi să încheie pacea din Cintra.

— Foarte bine, ucenica Nimue. Ţi-aş fi dat calificativul Foarte bine… Dacă nu ar fi fost acel „aşadar” la începutul răspunsului. Nu se începe o frază cu „aşadar”. Stai jos. Şi acum să ne vorbească despre pacea din Cintra…

A sunat clopoţelul. Însă ucenicele nu au reacţionat urlând şi scârţâind pupitrele. Au păstrat tăcerea şi un calm demn şi distins. Nu mai erau nişte mucoase de grădiniţă. Erau în clasa a treia! împliniseră de-acum paisprezece ani!

Şi asta le responsabiliza.

— Ei bine, n-ar mai fi prea multe de adăugat aici, a spus Rusty, evaluând starea primului rănit, care păta albul imaculat al mesei cu sânge. Fractură de femur… Artera nu i-a fost afectată, altfel ne-ar fi adus un cadavru. Pare a fi o lovitură de topor, în care şaua a acţionat ca un butuc. Aruncaţi o privire, vă rog…

Shani şi Iola s-au aplecat.

Rusty şi-a frământat mâinile.

— După cum spuneam, n-ar mai fi nimic de adăugat. Nu mai rămâne decât să amputăm. La treabă. Iola! Leagă-l strâns. Shani, un bisturiu. Nu acesta. Cu două tăişuri. Pentru amputare.

Omul rănit nu-şi lua privirea febrilă de la mâinile lor, le urmărea acţiunile cu ochii unei fiare îngrozite care fusese prinsă într-o capcană.

— Marti, dacă vrei, te-aş ruga puţină magie… a făcut un semn piticanul, aplecându-se asupra pacientului, astfel încât să-i obstrucţioneze întregul câmp vizual.

— Trebuie să ţi-l amputez, fiule.

— Nuuuuu! a strigat omul rănit, scuturând din cap şi încercând să scape din mâinile lui Marti Sodergren. Nu vreaaaaau!

— Dacă nu ţi-l amputez, vei muri.

— Prefer să mor… Omul rănit vorbea din ce în ce mai încet, sub influenţa magiei tămăduitoarei. Prefer să mor decât să rămân olog… Lăsaţi-mă să mor… vă implor… Lăsaţi-mă să mor!

— Nu pot. Rusty a ridicat bisturiul şi s-a uitat la lamă, oţelul încă strălucea imaculat. Nu te pot lăsa să mori. Pentru că, din întâmplare, sunt felcer.

Şi-a înfipt lama cu un gest hotărât şi a tăiat adânc. Omul rănit a ţipat. Ca orice om, într-un mod inuman.

Olăcarul a frânat calul atât de brusc, încât i-au sărit scântei de sub potcoave. Doi adjutanţi au înşfăcat hăţurile şi au potolit armăsarul scăldat în spumă. Olăcarul a sărit din şa.

— Din partea cui? a strigat Jan Natalis. Din partea cui vii?

— A jupânului de Ruyter… a răspuns olăcarul răguşit. I-am oprit pe Negri… Dar am suferit pierderi uriaşe… Jupânul de Ruyter cere întăriri…

— Nu există întăriri, a răspuns după o clipă de tăcere comandantul suprem. Trebuie să rezistaţi. Trebuie!

— Iar aici, a explicat Rusty, cu expresia unui colecţionar care îşi expune colecţia, uitaţi-vă, domniţelor, iată consecinţele minunate ale unei lovituri în stomac… Cineva a intenţionat să ne dea o mână de ajutor, efectuând în prealabil o laparotomie amatoristică pe acest nenorocit… Bine măcar că l-au adus cu grijă şi nu s-au pierdut cele mai importante organe… Adică, cel puţin aşa bănuiesc. Ce-ai păţit, Shani? Ce-i cu mutra asta, fata mea? Până acum ai cunoscut bărbaţii doar pe dinafară?

— Intestinele sunt afectate, jupâne Rusty…

— Un diagnostic atât de pertinent, pe cât este de evident! Nici nu trebuie să te uiţi, doar să miroşi. O faşă, Iola. Marti, aici continuă să sângereze prea mult, fii

amabilă, oferă-ne ceva mai mult din magia ta preţioasă. Shani, strânge. Pune o pensă vasculară, nu vezi cum curge sângele? Iola, bisturiul.

— Cine învinge? a întrebat brusc omul operat pe un ton perfect lucid, deşi abia îngăimând şi rotindu-şi necontrolat ochii larg deschişi. Spuneţi-mi... cine... învinge?

— Fiule, i-a spuse Rusty, aplecându-se peste cavitatea abdominală deschisă, sângerândă şi zvâcnitoare. Dacă aş fi în locul tău, acesta ar fi cu adevărat ultimul lucru pentru care mi-aş face griji.

...Atunci a început pe flancul stâng şi în centrul liniei frontului o luptă acerbă şi sângeroasă însă, în ciuda imboldului şi a furiei războinicilor din Nilfgaard, şarja lor asupra armatei regale s-a spart precum un val de stânci. Întrucât soldaţii aleşi pe sprânceană din unităţile blindate ale Mariborului, Wyzimei şi Tretogorului, a căror contribuţie a fost fundamentală, precum şi din temerara infanterie temeriană, mercenarii profesionişti nu s-au lăsat deloc intimidaţi de cavalerie.

Şi tot aşa ne-am luptat acolo, precum marea cu stâncile de pe ţărm, fără să putem ghici cine va birui, pentru că, deşi valurile se izbesc neîncetat de stânci şi se retrag doar ca să revină lovind, stâncile rămân în continuare la locul lor, veşnic vizibile în mijlocul valurilor furtunoase.

Altfel stăteau însă lucrurile pe flancul drept al armatei regale.

Asemenea unui uliu bătrân, care ştie pe unde să dea târcoale şi să ţintească letal, la fel şi feldmareşalul Menno Coehoorn a ştiut unde să lanseze atacul. Ţinându-şi cu pumnul de oţel diviziunile sale de elită, suliţaşii de la „Deithven” şi cavaleria grea de la „Ard Feainn” au atacat aliniamentul de deasupra lazului Auriu, unde se aflau trupele din Brugge. Deşi soldaţii din Brugge au rezistat eroic o vreme, s-au dovedit a fi mai slab înarmaţi, atât ca armament, cât şi în spirit. N-au putut face faţă presiunii nilfigaardiene. Două unităţi ale Companiei Libere, sub comanda bătrânului condotier Adam Pangratt, le-au sărit în

ajutor şi i-au oprit pe nilfgaardieni, plătind un tribut greu de sânge. Dar piticanii Corpului de Voluntari din Mahakam, aflaţi pe flancul drept, erau în pericol iminent de încercuire, punând în pericol întreaga armată regală.

Jarre şi-a scufundat tocul în călimara cu tuş. În capătul îndepărtat al livezii, nepoţii strigau cât îi ţineau plămânii, râsetele lor răsunau precum clinchetul unor clopoţei de sticlă.

Jan Natalis, vigilent din fire, a văzut pericolul iminent, a înţeles ce se petrece în văzduh. Şi fără întârziere a trimis un olăcar către piticani, cu un ordin pentru colonelul Els...

În toată naivitatea celor şaptesprezece ani ai săi, trâmbiţaşul Aubry a crezut că pentru a ajunge la flancul drept, pentru transmiterea ordinului şi întoarcerea pe deal nu va avea nevoie de mai mult de zece minute. Nicio secundă în plus! Dar nu pe spinarea Chiquitei, o iapă la fel de frumoasă şi de rapidă ca o gâscă.

Chiar înainte de a ajunge la Iazul Auriu, trâmbiţaşul a realizat două lucruri: că era imposibil de prezis când va ajunge la flancul drept şi când va putea să se întoarcă. Şi că i-ar fi prins tare, tare bine ca Chiquita să alerge mai repede.

Pe frontul răsăritean al Iazului Auriu, izbucnise bătălia. Negrii înfruntau cavaleria din Brugge, care lupta pentru apărarea infanteriei. Înaintea ochilor trâmbiţaşului, câteva siluete în pelerine verzi, galbene şi roşii au început brusc să strălucească din vârtejul bătăliei ca nişte scântei, ca nişte cioburi dintr-o fereastră spulberată şi se îndreptau haotic spre cursul râului Chotla. În spatele lor, se revărsau nilfgaardienii ca un torent negru.

Aubry şi-a strunit iapa şi a tras-o de căpăstru, gata să se întoarcă şi să fugă din calea trupelor fugare şi a urmăritorilor. Simţul datoriei a prevalat însă. Trâmbiţaşul s-a agăţat de gâtul calului şi s-a lansat într-un galop sălbatic.

Peste tot în jur domnea un vacarm de nedescris, un caleidoscop intermitent de siluete şi scânteieri de spade,

zăngănituri, urlete. După ce s-au strâns în jurul steagurilor cu crucea ancorată, unele trupe din Brugge împinse spre iaz au opus o rezistenţă acerbă. Pe câmpul de luptă, Negrii au măcelărit infanteria dispersată, lipsită de sprijin.

O mantie neagră, cu simbolul unui soare argintiu, îi întuneca vederea.

— Evgyr, Nordling!

Aubry a ţipat. Reacţionând la ţipătul stăpânului său, Chiquita a făcut un adevărat salt de cerb şi i-a salvat viaţa, îndepărtându-l de spada nilfgaardiană.

Brusc, un potop de săgeţi i-a şuierat deasupra capului; înaintea ochilor îi străluceau alte siluete.

Unde mă aflu? Unde sunt ai mei? Unde-i duşmanul?

— Evgyr morv, Nordling!

Urlete, scrâşnete, zăngănituri, nechezaturi de cai.

— Stai, lindicule! Nu pe-acolo!

Vocea unei femei. O femeie aflată pe un armăsar negru, în armură, cu părul în vânt, cu faţa într-o ploaie de sânge. În compania cavalerilor blindaţi.

— Cine eşti? l-a întrebat femeia, ştergându-şi sângele cu dosul mâinii în care îşi ţinea spada.

— Trâmbiţaşul Aubry… Ofiţerul de ordonanţă al comandantului suprem Natalis… Duc ordine pentru coloneii Pangratt şi Els…

— N-ai nicio şansă să ajungi acolo unde luptă Adieu. Ne ducem la piticani. Sunt Julia Abatemarco… Pe cai, la naiba! Ne înconjoară! La galop!

Nu a avut timp să protesteze. În plus, nici nu ar fi avut vreun sens. După un răstimp de galop frenetic, din praf a ieşit o masă de infanterişti, un patrulater protejat de un acoperiş de scuturi ca o carapace de broască-ţestoasă, cu suliţe scânteietoare ca acele unui arici. Deasupra patrulaterului zbura un steag mare, auriu, cu două ciocane încrucişate; lângă el se ridica un par de care erau atârnate cranii umane şi cozi de cal.

Apropiindu-se şi retrăgându-se ca nişte câini care se hârjonesc cu un cerşetor înarmat cu un baston, nilfgaardienii au atacat patrulaterul. Soarele uriaş de pe

mantii a făcut ca Divizia „Ard Feainn” să fie inconfundabilă.

— Înainte, Companie Liberă! a ţipat femeia, învârtindu-şi sabia ca o morişcă. Să biruim!

Cavalerii – şi, împreună cu ei, trâmbiţaşul Aubry – s-au năpustit asupra nilfgaardienilor.

Confruntarea a durat doar câteva minute. Dar a fost cumplită. Apoi acoperişul de scuturi s-a deschis înaintea ochilor lor. S-au trezit în interiorul patrulaterului, în mulţime, în mijlocul piticanilor în cămăşi din zale şi coifuri ascuţite, în mijlocul infanteriei redaniene, al cavaleriei uşoare din Brugge şi al condotierilor în armuri.

Julia Abatemarco – Dulcica Fluturatica, condotiera, abia acum o recunoscuse Aubry – l-a târât în faţa unui pitican pântecos, cu o cască împodobită cu un penaj roşu. Şedea cocoţat pe un cal nilfgaardian capturat, în şaua cu arcade înalte, pe care urcase pentru a putea privi peste capetele infanteriştilor.

— Colonelul Barclay Els?

Piticanul a dat din cap legănându-şi penajul, observând cu stimă vădită sângele împroşcat pe trâmbiţaş şi pe iapa lui. Aubry s-a înroşit involuntar. Era sângele nilfgaardienilor pe care condotierii îi spintecaseră la un pas de el. Cât despre el, nici măcar nu avusese timp să-şi tragă spada din teacă.

— Trâmbiţaşul Aubry…

— Fiul lui Anzelm Aubry?

— Mezinul.

— Ah! Îl cunosc pe tatăl tău! Ce mesaj îmi aduci de la Natalis şi Foltest, tinere trâmbiţaş?

— În mijlocul grupării ne paşte primejdia destrămării… Jupânul comandant suprem ordonă Corpului de Voluntari să părăsească flancul cât mai curând posibil şi să se întoarcă între Iazul Auriu şi râul Chotla… pentru a sprijini…

Cuvintele au fost înecate de ţipete, fornăieli şi nechezaturi de cai.

Deodată, Aubry şi-a dat seama că aducea nişte ordine care n-aveau nicio noimă. Cât de puţin trebuie să fi însemnat ordinele pentru Barclay Els, pentru Julia

Abatemarco, pentru acel patrulater al piticanilor al căror steag auriu cu ciocane flutura deasupra mării negre a nilfgaardienilor care îi înconjurau, atacându-i din toate părţile!

— Am ajuns prea târziu… a gemut el. Prea târziu.

Dulcica Fluturatica a pufnit.

Barclay Els a rânjit.

— Nu, tinere trâmbiţaş. Nilfgaardul este cel care a venit prea curând.

— Vă felicit, domniţelor, şi pe mine, pentru rezecţia cu succes a intestinului subţire şi a celui gros, pentru splenectomie şi pentru sutura ficatului. Aş dori să vă atrag atenţia asupra timpului necesar pentru a elimina consecinţele acţiunilor suferite de pacientul nostru în luptă într-o fracţiune de secundă. Vă recomand ca material pentru reflecţii filosofice. Acum, pacientul va fi cusut de domniţa Shani.

— Dar n-am făcut-o niciodată, conaşule Rusty!

— Toate au un început. Coase roşu cu roşu, galben cu galben, alb cu alb. Coase aşa şi n-are cum să nu iasă bine.

— Păi, cum vine asta? a rostit Barclay Els, scărpinându-şi barba. Ce tot îndrugi tu acolo, tinere trâmbiţaş? Mezinul lui Anzelm Aubry? Dar ce crezi că facem noi aici: ne apucăm de fund şi sărim în sus? Suntem luaţi cu asalt, la naiba! N-am dat înapoi niciun pas! Nu-i vina noastră dacă cei din Brugge n-au rezistat!

— Dar ordinele…

— Dă-le naibii de ordine!

— Dacă nu completăm golurile, Negrii vor rupe frontul! a strigat Dulcica Fluturatica peste tumultul din jur. Vor rupe frontul. Deschide-mi rândul, Barclay! O să atac! O să rup!

— Te vor sacrifica înainte de a ajunge la iaz! Vei muri fără rost!

— Şi, atunci, ce propui?

Piticanul a înjurat, şi-a smuls casca de pe cap, a trântit-o de pământ. Avea ochi sfredelitori, însângeraţi, sinistri.

Chiquita, înspăimântată de ţipete, a sărit sub Aubry, cât i-a permis hamul.

— Chemaţi-mi-i pe Yarpen Zigrin şi Dennis Cranmer! Grabnic!

Cei doi piticani ieşiseră dintr-o confruntare aprigă, era evident de la prima vedere. Erau mânjiţi de sânge din cap până-n picioare. Umărul de oţel al unuia dintre cei doi purta urma unei lovituri puternice. Celălalt avea capul bandajat într-o cârpă prin care picura sânge.

— Totul este în ordine, Zigrin?

— Oare de ce mă întreabă toată lumea asta? a răspuns gâfâind piticanul.

Barclay Els s-a întors, l-a găsit din priviri pe trâmbiţaş şi s-a uitat în ochii lui.

— Nu, zău, mezinul lui Anzelm? a mârâit el. Regele şi comandantul suprem ne poruncesc să-i venim în ajutor? Ei bine, deschide ochii larg, tinere trâmbiţaş. Vei avea ce să vezi.

— La naiba! a ţipat Rusty în timp ce a sărit îndărăt de la masă fluturându-şi bisturiul. Pentru ce? La naiba, de ce trebuie să fie aşa?

Nu i-a răspuns nimeni. Marti Sodergren doar şi-a întins braţele. Shani şi-a aplecat capul. Iola a pufnit.

Pacientul care tocmai murise avea privirea aţintită în tavan, ochii imobili şi sticloşi.

— Spintecaţi-i! Omorâţi-i! La naiba cu ticăloşii ăştia!

— Strângeţi rândurile! a strigat Barclay Els. Uniform! Continuarea instrucţiei! Strângeţi rândurile! Strângeţi rândurile!

Nu mă vor crede, se gândea trâmbiţaşul Aubry. *Nimeni nu mă va crede niciodată când voi povesti. Patrulaterul luptă, în ciuda faptului că a fost complet înconjurat... Înconjurat din toate părţile de cavalerie, chinuit, sfâşiat, zdrobit şi hărţuit... Şi totuşi avansează. Avansează uniform, compact, umăr lângă umăr, scut lângă scut. Avansează în cadenţă, călcând peste cadavre, respinge cavaleria,*

respinge Divizia de elită „Ard Feainn”... Şi avansează.

— Înainte!

— Ţine pasul! Ţine pasul! striga Barclay Els. Continuaţi instrucţia! Un cântec, ce naiba, cu cântec! Cântecul nostru! Hai, înainte, Mahakam!

Din mii de gâtlejuri de piticani a izbucnit faimosul cântec de luptă al Mahakamului.

Hooouuuuh! Hoouuuh! Houh!
N-aşteptaţi, oştenii mei!
Să luptăm ca nişte zmei!
La naiba cu toţi duşmanii,
Le vin de hac piticanii!
Hooouuuuh! Hoouuuh! Houh!

— Înainte! Companie Liberă! Ca o lamă subţire şi ascuţită a unei milostenii, vocea înaltă de soprană a Juliei Abatemarco s-a strecurat în urletul tunător al piticanilor.

Condotierii au părăsit formaţia şi au mers să contraatace cavaleria care pornea să atace patrulaterul. A fost într-adevăr o mişcare suicidară; forţa deplină a atacului nilfgaardian a fost aruncată împotriva condotierilor, fără sprijinul halebardierilor, al suliţaşilor şi al scutierilor piticani. Strigătele, scrâşnetele şi nechezatul cailor au făcut ca trâmbiţaşul Aubry să se ghemuiască instinctiv în şa. Nimerit de o suliţă în spate, a simţit cum alunecă împreună cu iapa sa în mulţime, în direcţia celei mai mari confuzii şi a celui mai atroce carnagiu. A apucat ferm mânerul spadei, care deodată i se părea zvelt şi ciudat de incomod.

O clipă mai târziu, împins în faţa liniei scutierilor, izbea în stânga şi în dreapta ca un nebun, strigând ca un descreierat.

— Încă o dată! s-a auzit strigătul sălbatic al Dulcicăi Fluturatica. Încă o sforţare! Haideţi, băieţi! Daţi-i, atacaţi-i! Pentru ducatul strălucitor de aur! Pentru mine, Companie Liberă!

Un cavaler nilfgaardian rămas fără cască, cu soarele argintiu pe mantie, a pătruns printre scuturi, s-a ridicat în

şa şi, cu o lovitură groaznică a toporului de război, a doborât un pitican cu tot cu scutul său, apoi i-a retezat capul altuia. Aubry s-a aşezat în şa şi i-a aplicat o lovitură puternică. Un fragment mare şi păros a zburat din capul nilfgaardianului, căzând la pământ. Exact în acelaşi moment, a fost lovit şi trâmbiţaşul la cap şi a căzut din şa. Era aşa un puhoi de lume, încât nu a ajuns imediat jos, pe pământ, ci a rămas atârnat câteva secunde, urlând cu o voce stinsă, între cer şi pământ, flancat de doi cai. Tremura de frică, nu a avut prea mult timp să simtă durerea. Când a căzut, copitele cailor i-au zdrobit craniul pe loc.

Şaizeci şi cinci de ani mai târziu, fiind întrebată despre acele zile, despre câmpul de luptă din Brenna, despre patrulaterul care avansa spre lazul Auriu, călcând peste cadavrele prietenilor şi ale duşmanilor, bătrâna a zâmbit, încreţindu-şi şi mai mult faţa ridată şi întunecată, ca o prună uscată. Nerăbdătoare – sau poate doar simulând nerăbdarea –, şi-a fluturat mâna tremurătoare, osoasă, monstruos deformată de artrită.

— Cu niciun chip, a murmurat ea, niciuna dintre părţi nu se putea declara superioară. Eram în mijloc. Înconjuraţi. Ei, la exterior. Şi nu făceam nimic altceva decât să ne omorâm unii pe alţii. Ei pe noi şi noi pe ei… Khe-khe-khe… Ei pe noi şi noi pe ei…

Bătrâna se străduia din răsputeri să-şi controleze un acces de tuse. Ascultătorii care erau cei mai apropiaţi i-au văzut pe faţă o lacrimă, croindu-şi drum printre riduri şi cicatrice vechi.

— Erau la fel de curajoşi ca noi, a murmurat bătrâna care fusese cândva Julia Abatemarco, Dulcica Fluturatica din Compania Liberă de Condotieri. Khhâm-khe… Eram la fel de viteji. Şi noi, şi ei.

Bătrâna a tăcut îndelung. Ascultătorii nu au grăbit-o, văzând-o cum zâmbeşte unei amintiri. Unei glorii. Unor chipuri de oameni glorioşi, morţi, estompate în negura uitării. Chipurilor celor care au supravieţuit glorios. Pentru a fi ucişi mai târziu de votcă, narcotice şi tuberculoză.

— Eram la fel de viteji, a terminat Julia Abatemarco. Niciuna dintre părţi nu a avut forţa de a fi mai vitează decât cealaltă. Dar noi... am reuşit să fim cu un minut mai mult decât ei.

— Marti, te rog, dă-ne ceva din magia ta minunată! Încă niţel, măcar vreo două livre! În pântecul acestui năpăstuit avem o tocană de toată frumuseţea, condimentată din belşug cu zale din armura de fier! Nu pot să-i fac nimic dacă se zbate ca un peşte pe uscat! Shani, la naiba, ţine pensa! Iola! Ce faci? Dormi, la naiba? Clemă! Clemăăăă!

Iola a inspirat adânc şi-a înghiţit cu greu saliva care îi umplea gura. *Leşin acum,* se gândea ea. *Nu mai rezist, nu mai suport această duhoare, acest amestec oribil de mirosuri de sânge, vomă, fecale, urină, conţinut intestinal, transpiraţie, frică şi moarte. Nu mai pot îndura aceste strigăte neostoite, aceste gemete, aceste mâini alunecoase şi însângerate, care se agaţă de mine de parcă aş constitui cu adevărat mântuirea lor, salvarea lor, viaţa lor... Nu mai pot îndura absurditatea a ceea ce facem aici. Pentru că este absurd. O absurditate, imensă, enormă, absurdă.*

Nu mai pot îndura truda şi epuizarea. Aduc tot mai mulţi... Din ce în ce mai mulţi...

Nu mai rezist. Vomit. Leşin. O să mă fac de râs...

— Faşă! Tampon! Pânză intestinală! Nu aia! Clemă! Strânge uşor! Fii atentă ce faci! Încă o greşeală ca asta şi-ţi trag una în căpăţâna aia roşcată! Mă auzi? Îţi trag una în căpăţâna aceea roşcată!

Mărită Melitele, ajută-mă. Ajută-mă, zeiţă.

— Aşa da! Aşa e perfect! Mai strânge o dată, preotească! O pensă vasculară! Bine! Foarte bine, Iola, ţine-o aşa! Mani, şterge-o la ochi şi pe faţă. Şi pe mine...

Oare de unde-mi vine durerea asta? se gândea comandantul suprem Jan Natalis. *Oare ce mă doare atât de mult?*

Aha!

Pumnii încleştaţi.

— Să le dăm lovitura de graţie! a strigat Kees van Lo, frecându-şi mâinile. Să le dăm lovitura de graţie, conaşule mareşal! Aliniamentul se destramă la joncţiune, hai să atacăm! Să atacăm fără întârziere şi, pe Marele Soare, se vor destrăma! Îi buimăcim!

Menno Coehoorn îşi rodea nervos unghia, şi-a dat seama că era urmărit şi şi-a scos repede degetul din gură.

— Hai să atacăm, a repetat Kees van Lo mai calm, fără emfază. Nauzicaa este pregătită…

— Nauzicaa trebuie să stea acolo unde este, i-a retezat vorba Menno. Şi Daerlaniana trebuie să stea. Jupâne Faciltiarna!

Comandantul Brigăzii „Vrihedd”, Isengrim Faciltiarna, cunoscut sub numele de Lupul de Fier, şi-a întors spre mareşal chipul schimonosit de o cicatrice care alerga de pe frunte prin sprânceană până la baza nasului şi la obraz.

— Atacaţi, a spus Menno, arătând cu bastonul. La graniţa dintre Temeria şi Redania. Acolo.

Elful a salutat. Pe chipul său desfigurat n-a tresărit niciun muşchi, ochii săi mari, adânci, nu şi-au schimbat deloc expresia.

Aliaţii, se gândea Menno. *Aliaţii noştri. Să luptăm împreună. Împotriva duşmanului comun.*

Dar nu îi înţeleg deloc pe aceşti elfi.

Sunt atât de diferiţi.

Atât de străini.

— Curios! Rusty a încercat să-şi şteargă faţa cu cotul, dar şi cotul îi era mânjit de sânge.

Iola i-a sărit repede în ajutor.

— Interesant, a spus chirurgul, arătând spre pacient. Înjunghiat cu un dinte de furcă sau cu un tip de ghisarmă cu două cârlige… Un cârlig i-a străpuns inima, oh, vă rog să vă uitaţi. Ventriculul este perforat, aorta aproape detaşată… Şi încă mai respira până de curând. Aici, pe masă. Lovit din plin în inimă, a trăit până a ajuns pe această masă…

— Vreţi să spuneţi că a murit? l-a întrebat sumbru voluntarul din cavaleria uşoară. Că l-am cărat din bătălie în zadar până aici?

— Nu este niciodată în zadar, l-a contrazis Rusty fără să-şi desprindă privirea. Dar vă spun adevărul, da, este mort, din păcate. *Exitus,* „sfârşit”. Luaţi-l… Ah, la naiba… Aruncaţi-i o privire, fetelor.

Marti Sodergren, Shani şi Iola s-au aplecat deasupra trupului. Rusty i-a ridicat o pleoapă.

— Aţi mai văzut vreodată aşa ceva?

Tustrele au fost zguduite de un tremur.

— Da, au răspuns în acelaşi timp. Şi s-au uitat una la alta, parcă uşor surprinse.

— Şi eu am mai văzut, le-a spus Rusty. Este un vrăjitor. Un mutant. Asta ar explica de ce a mai rămas în viaţă atât de mult… Era camaradul vostru de arme, oameni buni? Sau l-aţi adus din întâmplare?

— A fost camaradul nostru, conaşule felcer, a spus posomorât un alt voluntar, un bărbat înalt, cu capul bandajat. Din escadronul nostru, voluntar ca noi. Eh, tare iscusit mânuia spada! Numele lui era Coën.

— Şi era vrăjitor?

— Da. Dar, altminteri, era tare cumsecade.

— Ah, a oftat Rusty, văzând că patru soldaţi purtau un alt bărbat rănit într-o mantie îmbibată de sânge, un băiat foarte tânăr, judecând după vocea piţigăiată, cu care urla. Ah, păcat… mi-ar fi plăcut să-l disec pe acest vrăjitor, care, de altfel, era tare cumsecade. Ard de curiozitate, chiar aş scrie o disertaţie dacă l-aş putea vedea pe dinăuntru. Dar n-avem timp. Luaţi cadavrul de pe masă. Shani, apă! Marti, dezinfectează! Iola, dă-mi… Hei, ce faci acolo, fato!? Iar boceşti? Ce mai ai de data asta?

— Nimic, conaşule Rusty. Nimic. Mi-a trecut.

— Mă simt de parc-aş fi fost jefuită, a repetat Triss Merigold.

Nenneke a rămas tăcută multă vreme, uitându-se de pe terasă la grădina templului în care maicile şi ucenicele se

îndeletniceau cu lucrările de primăvară.

— Ai făcut o alegere, a spus ea în cele din urmă. Ţi-ai ales drumul, Triss. Propriul drum, propria soartă. De bunăvoie şi nesilită de nimeni. Nu-i vreme de bocit.

— Nenneke, magiciana şi-a coborât ochii, chiar nu pot să-ţi spun mai multe decât ţi-am spus. Crede-mă şi iartă-mă.

— Cine sunt eu ca să te iert? Şi la ce ţi-ar folosi dacă te-aş ierta?

— Păi, văd bine cu ce ochi te uiţi la mine, a izbucnit Triss. Tu şi preotesele tale. Văd bine cum mă întrebaţi din priviri. Ce cauţi aici, magiciano? De ce nu eşti acolo unde se află Iola, Eurneid, Katje, Myrrha? Jarre?

— Exagerezi, Triss.

Magiciana privea în zare, spre pădurea care se întindea dincolo de zidurile templului, spre fumul focurilor din depărtare. Nenneke tăcea. Şi gândurile ei erau departe, acolo unde luptele clocoteau şi se vărsa sânge. Se gândea la fetele pe care le trimisese acolo.

— Ele mi-au refuzat totul, a spus Triss.

Nenneke tăcea.

— Mi-au refuzat totul, a repetat Triss. Aşa de înţelepte, aşa de rezonabile, aşa de logice… Cum să nu ai încredere în ele atunci când îţi spun că există chestiuni importante şi mai puţin importante, astfel încât cele mai puţin importante trebuie abandonate fără ezitare, sacrificate pentru cele importante fără nicio umbră de regret? Că n-are rost să-i salvezi pe oamenii pe care îi cunoşti şi-i iubeşti, pentru că sunt indivizi, iar soarta indivizilor este irelevantă pentru destinele lumii? Că n-are rost să lupţi pentru apărarea onoarei, a demnităţii şi a idealurilor, pentru că acestea sunt doar concepte goale? Că adevăratul câmp de luptă pentru destinele lumii este situat într-o cu totul altă parte, că lupta se va purta într-o cu totul altă parte? Iar eu mă simt jefuită. Jefuită de posibilitatea de a face nebunii. Nu pot să-i sar nebuneşte în ajutor lui Ciri, nu pot să alerg nebuneşte pentru salvarea lui Geralt şi a lui Yennefer. Şi, de parcă n-ar fi fost suficient, în războiul care dăinuie de atâta amar de vreme, în războiul în care ţi-ai trimis fetele… în războiul în

care Jarre şi-a dorit să participe cu orice preţ, mie mi-e refuzată până şi posibilitatea de a urca pe Deal. De a mai urca o dată pe Deal. De data aceasta, conştientă de faptul că am luat o decizie cu adevărat utilă şi corectă.

— Fiecare dintre noi are propria decizie şi propriul Deal, Triss, i-a şoptit înalta preoteasă. Fiecare dintre noi. N-ai cum să scapi nici tu de ale tale.

În faţa intrării în cort era o hărmălaie de nedescris. Era adus un alt bărbat rănit, însoţit de câţiva cavaleri. Unul dintre ei, în armură completă, striga, dădea ordine, îndemna întruna.

— Mişcaţi-vă, mormolocilor! Mai cu viaţă! Puneţi-l aici, aici! Hei, tu, felcerule!

— Sunt ocupat, i-a răspuns Rusty fără să se uite la el măcar. Puneţi rănitul pe o targă. Voi avea grijă de el imediat ce termin…

— Vei avea grijă de el imediat, felceraş idiot! El este însuşi ilustrul conte de Garramone!

— Spitalul acesta… i-a spus Rusty ridicându-şi vocea, furios, pentru că vârful de săgeată rupt, care era prins în intestinul bărbatului rănit, îi alunecase din nou din pensă. Spitalul acesta nu prea are nimic în comun cu democraţia. Ne sunt aduşi aici de la cavaleri în sus. Baroni, conţi, marchizi şi alţii de rang înalt. De răniţii de rang inferior nu-i prea pasă nimănui. Dar, în ciuda tuturor, aici domneşte o anumită egalitate. Mai ales pe masa mea!

— Hm? Cum?

Rusty a strecurat sonda şi s-a apropiat cu pensa de rană.

— Nu contează dacă omul din intestinele căruia extrag o bucată de fier este un ţăran sau aparţine nobilimii mici, nobilimii medii sau cremei aristocraţiei. Este întins aici, pe masa mea. Iar mie – permiteţi-mi să vă spun –, că-i prinţ, că-i cerşetor, mi-e totuna.

— Cum? Ce vrei să spui?

— Contele tău va aştepta să-i vină rândul.

— Gnomul naibii!

— Ajută-mă, Shani. Ia cealaltă pensă. Atenţie la arteră!

Marti, încă puţină magie, dacă se poate!? Avem o hemoragie puternică.

Cavalerul a făcut un pas înainte, scrâşnindu-şi dinţii şi armura.

— Voi ordona să fii spânzurat! a ţipat. Voi ordona să fii spânzurat, gnomule!

— Taci, Paperbrock, a îngăimat cu dificultate contele rănit, muşcându-şi buza. Taci. Lasă-mă aici şi întoarce-te la luptă…

— Nu, stăpânul meu! Nici gând, niciodată!

— E un ordin.

De dincolo de pânza cortului se auzeau urlete şi zăngănituri de fier, fornăit de cai şi strigăte sălbatice. Răniţii din spital strigau pe diferite voci.

— Vă rog să observaţi, a spus Rusty, ridicând şi arătându-le vârful de săgeată pe care îl scosese în sfârşit. Acest vârf este munca unui meşter care, prin producerea anumitor chestii, este în stare să întreţină o familie numeroasă şi, în acelaşi timp, contribuie la dezvoltarea economiei locale, adică la bunăstarea generală şi la fericirea comună. Iar modul în care această bijuterie stă agăţată de intestinele umane este inevitabil protejat de un brevet. Să trăiască progresul!

A aruncat nepăsător fierul însângerat în găleată, s-a uitat la bolnavul care leşinase în timpul operaţiei.

— Coase-l şi scoate-l. A arătat din cap. Dacă are noroc, trăieşte. Adu-l pe următorul de la rând. Pe cel cu capul spart.

— Acela şi-a cedat locul de la coadă, i-a răspuns calm Marti Sodergren. Adineaori.

Rusty a inhalat şi a lăsat aerul să iasă într-un oftat de neputinţă, orice comentariu ar fi fost de prisos, apoi s-a îndepărtat de masă fără comentarii inutile şi s-a apropiat de contele rănit. Mâinile îi erau pline de sânge, şorţul la fel de slinos ca al unui măcelar. Daniel Etcheverry, contele de Garramone, pălea tot mai mult.

— Ei bine, a pufnit Rusty. Ţi-a venit rândul, ilustre conte. Puneţi-l pe masă. Ce avem noi aici? Ah, nu se mai poate

face nimic pentru această articulaţie – n-a mai rămas nimic de salvat. Flenduri. Terci. Cu ce te-au aranjat aşa, conte? Cum de-au reuşit să-ţi zdrobească oasele în acest hal? Ei bine, o să te doară niţel, ilustre jupân. O să doară niţel. Dar nu te teme. Nu va fi nici mai mult, nici mai puţin ca în luptă. Bandajele! Bisturiul! Îl amputăm, ilustre jupân.

Daniel Etcheverry, contele de Garramone, care până atunci se descurcase cât se poate de bine îndurând suferinţa cu demnitate, a început să urle ca un lup. Înainte de a-şi încleşta din nou fălcile de durere, Shani, cu o mişcare rapidă, i-a introdus între dinţi un lemn de tei.

— Alteţa Voastră Regală! Jupâne comandant suprem!

— Vorbeşte, măi băiete!

— Corpul Voluntarilor şi Compania Liberă controlează trecerea din apropierea Iazului Auriu… Piticanii şi condotierii se ţin tare, deşi mulţi din oamenii lor au vărsat sânge… Se spune că „Adieu” Pangratt a fost ucis, Frontino ucis, Julia Abatemarco ucisă… Toţi, toţi ucişi! Unitatea Doriană care se repezise în ajutorul lor a fost anihilată…

— Rezerva… jupâne comandant suprem, i-a spus Foltest încet, dar clar. Dacă doriţi să-mi cunoaşteţi părerea, a venit timpul să scoateţi la înaintare rezerva. Lăsaţi-l pe Bronibor să-i împingă pe Negri cu infanteria lui! Imediat! Imediat! Altfel, formaţiunea noastră va fi dezmembrată, iar asta ar însemna sfârşitul.

Jan Natalis nu i-a răspuns, privea în depărtare la noul mesager care se îndrepta în galop spre ei pe un cal care spumega.

— Trage-ţi sufletul, măi băiete. Respiră şi vorbeşte clar!

— Au rupt… frontul… elfii din Brigada „Vrihedd”… Jupânul de Ruyter vă transmite, Alteţa Voastră…

— Ce-mi transmite? Vorbeşte!

— Că este timpul să vă salvaţi vieţile.

Jan Natalis şi-a ridicat ochii spre cer.

— Blenckert, a spus el cu o voce categorică. Să vină Blenckert. Dacă nu, să vină noaptea.

Pământul din jurul cortului duduia sub copite, pânza cortului era parcă umflată de strigătele şi nechezatul cailor. Un soldat a dat buzna în cort, urmat îndeaproape de doi sanitari.

— Oameni buni, fugiţi! a ţipat soldatul. Salvaţi-vă! Nilfgaardul îi bate pe ai noştri. Măcel! Măcel! Înfrângere!

— Pensa! Rusty şi-a întors faţa pentru a evita să fie stropit cu sânge de o adevărată fântână care ţâşnea năvalnic din arteră. Clemă! Şi tampon! Clemă, Shani! Marti, fii drăguţă şi fă ceva cu această hemoragie…

Foarte aproape de cort, cineva a urlat ca un animal, scurt, frânt. Un cal s-a smucit, ceva a căzut la pământ cu un clinchet şi cu o bubuitură. O săgeată de arbaletă a străpuns cu un pârâit pânza cortului, a şuierat şi a ieşit pe latura opusă, din fericire, zburând prea sus pentru a ameninţa răniţii de pe targă.

— Nilfgaaaardul! a strigat din nou soldatul cu o voce înaltă, tremurândă. Felcerilor! Nu mă auziţi? Nilfgaardul a trecut linia, a avansat şi i-a măcelărit pe-ai noştri! Fugiiiiiiiţi!

Rusty a luat acul din mâinile lui Marti Sodergren şi a început să sutureze. Omul operat nu se mai mişca de ceva vreme. Dar inima îi bătea. Se putea vedea.

— Nu vreau să mor! a urlat unul dintre răniţii conştienţi. Soldatul a înjurat, a sărit spre ieşire, dar a ţipat brusc, a căzut înapoi, stropind sânge, şi s-a prăbuşit la pământ. În genunchi, lângă o targă, Iola a sărit în picioare şi s-a dat îndărăt.

Deodată s-a aşternut liniştea.

Nu miroase-a bine, se gândi Rusty văzând cine a intrat în cort. Elfi. Fulgerul argintiu. Brigada „Vrihedd”. Celebra Brigadă „Vrihedd”.

— Hopaaa, aici vindecăăăăm, a spus primul dintre elfi, înalt, cu o faţă frumoasă, ovală, expresivă şi cu ochii mari cât porumbelele. Vindecăm?

Nimeni nu a vorbit. Rusty a simţit că mâinile încep să-i tremure. I-a dat repede acul lui Marti. I-a văzut fruntea lui Shani şi baza nasului pălind.

— Păi, cum vine asta? a întrebat elful cu un accent

maliţios în glas. Aşadar, noi ne chinuim în zadar să-i rănim pe duşmani pe câmpul de luptă? Acolo, în luptă, i-am rănit ca să moară. Iar voi le daţi ajutor? Observ aici o lipsă absolută de logică. Şi de concordanţă de interese.

S-a aplecat şi, aproape fără niciun avânt, şi-a aruncat spada în pieptul bărbatului rănit care stătea pe targa cea mai apropiată de ieşire.

Un alt elf a străpuns un alt rănit cu o săgeată. Un al treilea rănit, conştient, a încercat să împiedice lovitura cu mâna stângă şi cu ciotul bandajat din dreapta cât a putut.

Shani a ţipat. Ascuţit, pătrunzător. Înecând geamătul adânc, inuman al bărbatului infirm. Aruncându-se pe o targă, Iola l-a acoperit cu trupul ei pe următorul bărbat rănit. Faţa ei a devenit albă ca pânza bandajului, gura a început să-i tremure involuntar. Elful şi-a îngustat pleoapele.

— *Va vort, beanna!* a lătrat el. Altminteri te voi străpunge împreună cu acest Dh'oine!

— Pleacă de-aici! Din trei salturi, Rusty a ajuns lângă Iola şi a acoperit-o. Ieşi din cortul meu, ucigaşule. Du-te acolo, pe câmpul de luptă. Acolo ţi-e locul. Printre alţi ucigaşi. Acolo n-aveţi decât să vă căsăpiţi între voi, dacă doriţi! Dar plecaţi de aici!

Elful s-a uitat în jos. Căpăţâna cu păr ondulat a gnomului pântecos, care dârdâia de frică, abia îi ajungea până la brâu.

— *Bloede Pherian,* i-a şuierat elful. Slugoiul oamenilor! Ieşi din calea mea!

— În niciun caz. Gnomului îi clănţăneau dinţii, dar cuvintele erau rostite foarte clar.

Al doilea elf a sărit în faţă şi l-a izbit pe chirurg cu toporul. Rusty a căzut în genunchi. Un elf înalt a smuls-o pe Iola departe de omul rănit cu o smucitură brutală şi a ridicat spada.

Apoi a înţepenit, văzând flăcările argintii ale Diviziei „Deithwen" de pe mantia neagră răsucită sub capul bărbatului rănit. Şi distincţia de colonel.

— *Yaevinn!* a strigat o elfă cu părul întunecat împletit

într-o coadă, pătrunzând în cort. *Caemm, veloe! Ess'evgyriad a'Dh'oine a'en va! Ess'tedd!*

Elful înalt s-a uitat o clipă la colonelul rănit, apoi s-a uitat în ochii umeziţi de spaimă ai chirurgului. În cele din urmă, s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit afară.

Dincolo de pânza cortului s-au auzit din nou strigăte, ţipete şi scrâşnete metalice.

— Moarte Negrilor! Să-i căsăpim! strigau o mie de voci la unison. Cineva a scos un răcnet bestial, care s-a transformat în curând într-o răguşeală macabră.

Rusty a încercat să se ridice, dar picioarele nu-l ascultau. Nici mâinile nu-i erau mai supuse.

Zguduită de spasmele puternice ale plânsului reprimat, Iola s-a ghemuit la picioarele unui nilfgaardian rănit, care zăcea pe targă în poziţie fetală.

Shani plângea fără să încerce să-şi ascundă lacrimile. Dar încă mai ţinea clemele în mâini. Marti cosea liniştită, doar gura i se mişca într-un monolog silenţios.

Nefiind în stare să se ridice, Rusty s-a aşezat. A întâlnit privirea unui sanitar înghesuit în colţul cortului.

— Dă-mi un gât de tărie, a îngăimat el cu dificultate. Să nu-mi spui că n-ai. Vă ştiu eu, bandiţilor. Mereu vă descurcaţi, faceţi voi rost cumva.

Generalul Blenheim Blenckert s-a ridicat în scăriţe, şi-a întins gâtul ca un cocor, ascultând ecourile bătăliei.

— Desfăşuraţi trupele, le-a ordonat el comandanţilor. Ocolim dealul la trot. Din cele spuse de iscoade, ar trebui să ieşim direct pe flancul drept al Negrilor.

— Şi-o să-i învăţăm noi minte! a strigat unul dintre locotenenţi cu voce piţigăiată, un băieţel cu o mustaţă foarte mătăsoasă şi foarte rară. Blenckert i-a aruncat o privire dintr-o parte.

— Cu stegarii în frunte, a ordonat el, apucând spada. Şi în timpul şarjei strigăm: „Redania!" Strigăm din toţi rărunchii! Să creadă băieţii lui Foltest şi Natalis că le vin întăririle.

În patruzeci de ani, de la vârsta de şaisprezece ani,

contele Kobus de Ruyter luase parte la nenumărate lupte. De altfel, în familia lui, opt generaţii fuseseră soldaţi din tată-n fiu. Trebuie să fi avut ceva în genele lor, fără îndoială, ceva care făcea ca urletele şi tumultul luptei, care pentru oricine altcineva erau înfricoşătoare şi asurzitoare, în urechile lor să sune ca o simfonie, ca un concert instrumental. De Ruyter sesiza imediat notele noi, acordurile şi tonurile noi din concert.

— Uraaaa, băieţi! ţipa el, fluturându-şi bastonul de mareşal. Redania! Redania vine! Vulturii! Vulturii!

Din nord, din spatele dealului, se rostogolea spre câmpul bătăliei o masă de cavaleri, deasupra căreia pluteau pancarte de amarant şi un steag mare cu vulturul argintiu al Redaniei.

— Întăririle! striga de Ruyter. Vin întăririle! Ura! Îi învingem pe Negri!

Soldatul din a opta generaţie a observat imediat că nilfgaardienii îşi pliază flancul în încercarea de a se opune frontului uniform şi strâns al întăririlor redaniene. Ştia că nu trebuie să li se permită aşa ceva.

— După mine! a răcnit el, smulgând steagul din mâinile unui stegar. După mine! Soldaţi Tretogorieni, după mine!

Au atacat. Au atacat într-un mod sinucigaş, cumplit. Dar eficient. Nilfgaardienii Diviziei „Venendal”, buimăciţi, au rupt formaţiunea şi tocmai atunci unităţile redaniene au năvălit asupra lor. Un urlet terifiant a străpuns cerul.

Kobus de Ruyter nu a mai văzut şi nici nu a mai auzit nimic. O săgeată de arbaletă rătăcită l-a lovit taman în tâmplă. A alunecat din şa şi a căzut de pe cal, drapelul acoperindu-l ca un giulgiu.

Cele opt generaţii de Ruyter care căzuseră în luptă, care continuaseră bătălia în viaţa de apoi, au dat din cap în semn de apreciere.

— Se poate spune, coane căpitane, că Nordlingul a fost salvat în acea zi printr-un miracol. Sau printr-o combinaţie de circumstanţe pe care nimeni nu ar fi putut să o prevadă… Într-adevăr, în cartea sa, Restif de Montholon

consemnează că mareşalul Coehoorn a greşit în aprecierea forţelor şi a intenţiilor adversarului. Că şi-a asumat un risc prea mare, divizând Grupul Armatei „Centru” şi lansându-se într-o goană cu cavaleria. Că a năvălit nesăbuit în luptă, fără a avea o superioritate de cel puţin trei la unu. Şi că a neglijat munca de recunoaştere şi, prin urmare, s-a trezit pe nepusă masă cu armata redanianã, care venea cu întăriri…

— Cadet Puttkammer! „Lucrările” conaşului de Montholon, de o valoare îndoielnică, nu fac parte din programa acestei şcoli! Şi Alteţa Sa Imperială se exprimă într-un mod extrem de critic asupra acestei cărţi! Prin urmare, ar fi de dorit să evite cadetul citarea lui aici. Mărturisesc că sunt uimit de acest lucru. Până acum, cadetul a răspuns foarte bine, chiar excelent, şi deodată începe să ne vorbească despre miracole şi combinaţii de circumstanţe, permiţându-şi în cele din urmă să critice abilităţile de conducere dovedite de Menno Coehoorn, unul dintre cei mai mari lideri pe care imperiul i-a avut vreodată. În cazul în care cadetul Puttkammer şi toţi ceilalţi cadeţi se gândesc serios la susţinerea examenului de calificare, vor face bine să asculte şi să ţină bine minte: ceea ce s-a întâmplat la Brenna nu trebuie pus pe seama miracolelor sau a întâmplării, ci a unei conspiraţii! Forţe subversive inamice, elemente sabotoare, răsculaţi infami, cosmopoliţi, politicieni rataţi, trădători şi vânzători de neam! Un abces care a fost ars mai târziu cu fierul încins. Dar, înainte de a ajunge la asta, acei trădători dispreţuitori faţă de propriul popor şi-au ţesut pânza de păianjen şi şi-au urzit intrigile! Ei au fost cei care l-au dus cu preşul şi l-au trădat pe mareşalul Coehoorn, l-au înşelat şi l-au indus în eroare! Ei, nişte neghiobi fără onoare şi fără credinţă, nişte…

— Lepădături, a repetat Menno Coehoorn, neluându-şi luneta de la ochi. Lepădături. Dar vă voi găsi, aşteptaţi numai, şi vă voi învăţa ce înseamnă să mergi în recunoaştere. De Wyngalt! Vă veţi ocupa, personal, de găsirea ofiţerului care se afla în patrulă peste dealul din

nord. Şi vei ordona să fie spânzuraţi cu toţii, întreaga patrulă.

— Am înţeles! i-a spus mareşalului, pocnind din călcâie, Ouder de Wyngalt, *aide-de-camp.* N-avea de unde să ştie că Lamarr Flaut, ofiţerul patrulei de recunoaştere în cauză, murise taman în acel moment, strivit de caii diviziei secrete a Nordlingului, mai exact cea pe care nu fusese în stare să o descopere, iar acum îi ataca din lateral. De Wyngalt n-avea de unde să ştie că nici el nu mai avea decât două ore de trăit.

— Cam câţi sunt acolo, coane Trahe? a întrebat Coehoorn, cu luneta la ochi în continuare. Care-i părerea ta?

— Cel puţin zece mii, a răspuns sec comandantul celei de-a Şaptea Daerlaniene. Mai ales din Redania, dar văd şi căpriorii Aedirnului… Şi unicornul, deci este şi Kaedwenul… Cel puţin un detaşament…

Detaşamentul înainta la galop, nisipul şi pietrişul zburau de sub copite.

— Hai, dă-i bătaie înainte, Bura! a strigat centurionul Jumadelivră, beat ca de obicei. Dă-i, omoară-i! Kaedweeen! Kaedweeen!

La naiba, îmi vine să mă piş, se gândea Zyvik. *Trebuia să mă piş înainte de luptă…*

Acum poate că n-o să mai fie timp.

— Hai, dă-i bătăi, Bura!

Întotdeauna Bura. Când lucrurile o iau razna: Bura. Cine este trimis ca forţă de expediţie în Temeria? Bura. Întotdeauna Bura. Iar eu vreau să mă piş.

Au ajuns. Zyvik a ţipat, s-a întors în şa şi a dat o lovitură zdrobitoare pornită cu elan din dreptul urechii, spintecând umărul şi gâtul unui cavaler care purta o mantie neagră împodobită cu o stea argintie cu opt colţuri.

— Bura! Kaedweeen! Dă-i, omoară-i!

Printre trosnituri, zăngănituri, clinchete şi scrâşnete de arme, printre strigătele oamenilor şi nechezaturile cailor, detaşamentul lui Bura se ciocnea cu nilfgaardienii.

— De Mellis-Stoke şi Braibant vor avea grijă de aceste întăriri, a spus calm Elan Trahe, comandantul Brigăzii a VII-a Daerlaniene. Forţele sunt echilibrate, încă nu s-a întâmplat nimic rău. Divizia lui Tyrconnel echilibrează aripa stângă, Magne şi Venendal rămân în cea dreaptă. Iar noi… putem înclina balanţa, jupâne mareşal…

— Atac la joncţiune, în urma elfilor. Menno Coehoorn s-a prins din zbor. Îi împingem din spate, semănând panică. Asta-i! Aşa o să procedăm, pe Marele Soare! La detaşamente, jupânilor! Nauzicaa şi a Şaptea, a venit şi vremea voastră!

— Trăiască împăratul! a strigat Kees Van Lo.

— Jupâne de Wyngalt, a spus mareşalul întorcându-se spre el. Te rog să-ţi aduni adjutanţii şi escadronul de apărare. Nu mai stăm cu mâinile-n sân! Haideţi să ne ocupăm împreună de cea de-a VII-a Daerlanianâ.

Ouder de Wyngalt a pălit uşor, dar s-a stăpânit instantaneu.

— Trăiască împăratul! a strigat el, iar vocea aproape că nu-i tremura deloc.

Rusty tăia, bărbatul rănit ţipa şi zgâria masa. Luptând cu vitejie împotriva ameţelii, Iola avea grijă de bandaje şi de copci. Dinspre intrarea în cort venea vocea emoţionată a lui Shani.

— Încotro? Aţi înnebunit de-a binelea? Aici avem viii care aşteaptă să fie salvaţi şi voi veniţi cu mortul?

— Dar este chiar baronul Anzelm Aubry, domniţă felceriţă! Comandantul detaşamentului.

— A fost comandantul detaşamentului. Acum este decedat! L-aţi putut transporta întreg până aici într-o singură bucată doar pentru că are o armură robustă! Luaţi-l de aici. Acesta este un spital de campanie, nu o morgă!

— Dar, domniţă felceriţă…

— Nu blocaţi intrarea! Oh, cei de acolo aduc unul care încă mai respiră. Sau cel puţin aşa pare. Sau poate că sunt doar gaze.

Rusty a pufnit, dar imediat s-a încruntat.

— Shani! Vino aici imediat!

— Ţine minte, mucoaso, a spus el printre dinţii încleştaţi, aplecat deasupra unui picior rupt, un chirurg nu-şi poate permite să fie cinic decât după zece ani de practică. Poţi să ţii minte?

— Da, conaşule Rusty.

— Ia foarfeca şi scoate periostul… La naiba, n-ar strica să-l anesteziem puţin… Unde-i Marti?

— Vomită în spatele cortului, i-a răspuns Shani fără nicio urmă de cinism. Ca o pisică.

— În loc să inventeze o groază de formule cumplite şi puternice, a spus Rusty, ţinând fierăstrăul, magicienele ar trebui să se concentreze şi să vină doar cu una singură. O formulă care să le permită să arunce alte mici vrăji. De exemplu, una anesteziantă. Dar fără nicio problemă. Şi care să n-o mai facă să vomite.

Fierăstrăul a scârţâit şi a scrâşnit pe os. Omul rănit a ţipat.

— Bandaj mai strâns, Iola!

Osul a cedat în cele din urmă. Rusty a început să lucreze cu o daltă mică, apoi şi-a şters fruntea.

— Vasele de sânge şi nervii, a spus el mecanic şi inutil, deşi nu mai era nevoie, pentru că, până la terminarea propoziţiei, fetele începuseră deja să coasă.

A luat piciorul retezat de pe masă şi l-a aruncat într-un colţ, peste un morman de alte membre tăiate. Trecuse ceva vreme de când bărbatul rănit nu mai ţipa şi nu mai gemea.

— A leşinat sau a murit?

— A leşinat, conaşule Rusty.

— Bine. Coase-i ciotul, Shani. Aduceţi-l pe următorul! Iola, du-te şi verifică dacă Marti a vărsat totul.

— Aş fi curioasă să ştiu câţi ani de practică ai, conaşule Rusty, i-a spus Iola încet, fără să-şi ridice capul. O sută?

După aproximativ un sfert de oră de marş forţat, care stârnise un nor de praf sufocant, ţipetele centurionilor şi ale decurionilor au fost curmate în sfârşit, iar regimentul

Wyzima s-a aranjat în linie de luptă. Gâfâind şi inhalând cu nesaţ aerul cu gura deschisă ca un peşte, Jarre l-a văzut pe voievodul Bronibor defilând prin faţa frontului pe armăsarul său magnific, protejat de plăci de armură. Voievodul purta, de asemenea, o armură completă, brăzdată cu dungi albastre, ceea ce îl făcea să pară un macrou imens învelit în staniol.

— Cum sunteţi, flăcăi?

Şirurile de suliţaşi i-au răspuns într-un glas, răsunând ca un tunet îndepărtat.

— Judecând după glăscioarele voastre pierite, a constatat voievodul, întorcându-şi calul blindat şi ducându-l la pas prin faţa liniei, sunteţi bine. Pentru că, atunci când te simţi rău, nu vorbeşti cu jumătate de gură, ci ţipi şi gemi ca naiba. După expresiile voastre, văd că ardeţi de nerăbdare să luptaţi, că visaţi întruna la luptă, că abia aşteptaţi să vă confruntaţi cu nilfgaardienii! Nu-i aşa, soldaţi ai Wyzimei? Ei bine, am o veste bună pentru voi! Visul vi se va împlini într-o clipă. Într-o clipă scurtă, foarte scurtă.

Suliţaşii au mormăit din nou. Când a ajuns la capătul liniei, Bronibor şi-a întors calul şi a continuat să vorbească, atingându-şi cu buzduganul de fier bila care îi împodobea şaua.

— Infanterişti, aţi avut parte doar de praful pe care l-aţi înghiţit în timp ce aţi mărşăluit în urma cavaleriei blindate! Până acum, în loc de glorie şi de pradă, aţi adulmecat balega de cal. Nu mai lipsea prea mult şi nici astăzi, în momentul celei mai mari nevoi, era să nu ajungeţi pe câmpul gloriei. Dar voi aţi izbutit, vă felicit din toată inima! Aici, în acest sat al cărui nume l-am uitat, vă veţi dovedi în sfârşit valoarea de războinici. Norul acela pe care îl vedeţi acum pe câmp este cavaleria nilfgaardiană, care intenţionează să ne zdrobească armata cu un atac asupra flancului, să ne împingă şi să ne înece în mlaştinile acestui râuleţ al cărui nume l-am uitat, de asemenea. Voi, bravi suliţaşi ai Wyzimei, prin harul regelui Foltest şi al comandantului suprem Natalis, aţi avut onoarea de a apăra decalajul apărut în rândurile noastre. Veţi recupera acest

decalaj cu piepturile voastre, ca să zic aşa, veţi opri şarja nilfgaardiană. Vă bucuraţi, nu-i aşa, vitejii mei? Plesniţi de mândrie, nu-i aşa?

Strângând mânerul suliţei, Jarre privea în jurul său. Nimic nu indica faptul că soldaţii se bucurau de perspectiva unei bătălii iminente şi, chiar dacă plesneau de mândrie pentru onoarea de a recupera decalajul, se pricepeau foarte bine să o disimuleze. Melfi, care se afla în dreapta lui, şoptea o rugăciune cu voce joasă. În stânga lui, Deuslax, un bătrân soldat, călit în lupte, pufnea, înjura şi tuşea uşor ca pentru a-şi drege glasul, nervos.

Bronibor şi-a întors calul, s-a îndreptat în şa. A ţipat:

— N-am auzit nimic! Am întrebat dacă plesniţi de mândrie, la naiba!

De data aceasta, nevăzând nici o altă ieşire, suliţaşii au strigat la unison că, da, plesneau de mândrie. Jarre a urlat şi el. N-avea încotro.

— Bine! a tunat voievodul, oprindu-şi calul în faţa liniei. Şi acum să vă văd aranjaţi corespunzător, hai! Centurioni, ce mai aşteptaţi, la naiba? Formaţi un patrulater! Primul rând în genunchi, al doilea în picioare! Suliţa la picior! Nu aşa, imbecilule! Da, da, cu tine vorbesc, sperietoare păroasă! Suliţa sus, mai sus, moşneagule! Apropiaţi rândurile, mai aproape, mai aproape, umăr la umăr! Ei bine, acum arătaţi impunător! Aproape că păreţi o armată!

Jarre se afla în al doilea rând. Şi-a înfipt cu fermitate suliţa în pământ, îi strângea mânerul între palmele transpirate de teamă. Melfi continua să rostească o rugăciune monotonă pentru muribunzi. Deuslax bombănea printre dinţi neîncetat, repetând aceleaşi cuvinte care făceau referire, în principal, la detaliile din viaţa intimă a nilfgaardienilor, a câinilor, a căţelelor, a regilor, a comandanţilor supremi, a voievozilor şi a mamelor tuturor.

Norul de pe câmp creştea.

— Nu vă pârţâiţi, să nu vă clănţăne dinţii! a strigat Bronibor. Dacă cumva trageţi nădejde că aşa, cu zgomotele acestea, o să-i speriaţi pe caii nilfgaardieni, vă înşelaţi amarnic! Nici să nu vă gândiţi! Cei care ne atacă sunt

brigăzile „Nauzicaa” şi a VII-a Daerlaniană, trupe vestite, curajoase, bine instruite! Care nu pot fi speriate! Nu pot fi păcălite! Trebuie biruite! Mai sus suliţele!

Din depărtare se putea auzi deja ropotul copitelor, deocamdată, încet, dar în creştere. Pământul începea să se cutremure. În norul de praf, ca nişte scântei, lamele începeau să strălucească.

— Norocul vostru, wyzimienilor, a strigat voievodul, cea mai modernă suliţă de infanterie obişnuită are o lungime de douăzeci şi unu de ţoli! În timp ce spada nilfgaardiană are o lungime de trei ţoli şi jumătate. Ştiţi să socotiţi, bănuiesc. Să ştiţi că şi ei ştiu asta. Dar ei mizează pe faptul că nu veţi rezista, că adevărata voastră natură va ieşi la iveală, că vă veţi da arama pe faţă în luptă, că veţi confirma că sunteţi nişte nenorociţi, nişte laşi şi nişte blegi. Negrii speră că vă veţi abandona suliţele şi veţi fugi, iar ei vă vor alerga pe câmp şi vă vor înjunghia în spate, vă vor reteza capul, beregata, vă vor secera fără prea multă bătaie de cap. Amintiţi-vă, loazelor, că, chiar dacă frica vă va pune aripi la picioare, nu veţi scăpa de cavalerie. Cine vrea să supravieţuiască – cui îi pasă de glorie şi de pradă? – trebuie să stea neclintit! Rezistaţi cu stoicism şi fermitate! Rezistaţi cu tărie! Rezistaţi ca un zid! Şi strângeţi rândurile!

Jarre privea în jur. Arbaletrierii aflaţi în spatele liniei de suliţaşi îşi încordau deja armele, în interiorul patrulaterului erau ridicate lame de ghisarme, halebarde, arcuri, furci şi coase.

Pământul se cutremura din ce în ce mai tare, mai puternic, iar în zidul negru al cavaleriei care se năpustea asupra lor se puteau distinge acum siluetele cavalerilor.

— Maică, măiculiţă! repeta Melfi cu buzele tremurânde. Maică, măiculiţă…

— …Mă-tii, a mormăit Deuslax.

Bubuitul tobelor se înteţea. Jarre a vrut să-şi lingă buzele, dar n-a izbutit. Limba încetase să-i funcţioneze normal, îi amorţise ciudat şi era uscată ca o aşchie. Bubuitul se înteţea.

— Strângeţi rândurile! a ţipat Bronibor înşfăcându-şi

spada. Să simţiţi umărul camaradului! Să vă intre bine-n cap, nimeni dintre voi nu luptă singur! Şi singurul remediu pentru frica pe care o simţiţi este suliţa pe care o ţineţi în mână! Pregătiţi-vă de luptă! Suliţele direct în pieptul calului vrăjmaş! Ce vom face, soldaţi wyzimieni? Am pus o întrebare!

— Rezistăm cu tărie! au strigat suliţaşii la unison. Rezistăm ca un zid! Strângem rândurile!

Jarre a urlat şi el. N-avea încotro. Nisipul, pietrişul şi iarba săreau de sub copitele cavaleriei, care înainta în pantă. Cavalerii ofensivi urlau ca nişte demoni, fluturându-şi armele. Jarre şi-a strâns suliţa, şi-a tras capul înapoi între umeri şi a închis ochii.

Fără să se oprească din scris, Jarre a alungat cu o mişcare ageră a ciotului o viespe care se învârtea deasupra călimării cu tuş.

Strategia mareşalului Coehoorn a eşuat lamentabil, atacul său în flanc a fost oprit de infanteria eroică wyzimiană, care şi-a plătit victoria cu sânge, sub comanda voievodului Bronibor. Şi, în timp ce wyzimienii rezistau eroic, nilfgaardienii se dispersau pe flancul stâng: unii au fugit, alţii s-au adunat, apărându-se în grupuri mici, înconjuraţi din toate părţile. La fel s-a întâmplat în curând şi cu flancul drept, unde furia piticanilor şi a condotierilor le-a tăiat în cele din urmă avântul nilfgaardienilor. Un strigăt puternic de triumf s-a înălţat de pe front, iar moralul cavalerilor regali s-a ridicat. Cel al nilfgaardienilor, pe de altă parte, s-a prăbuşit la pământ, mâinile le-au rămas amorţite, iar ai noştri au început să-i zdrobească ca pe nişte boabe de mazăre, cu aşa un entuziasm, încât ecoul a răsunat până în depărtare.

Feldmareşalul Coehoorn şi-a dat seama că bătălia era pierdută, vedea cum brigăzile se destrămau şi se prăbuşeau în jurul său.

Şi apoi ofiţerii şi cavalerii au alergat spre el, dându-i un cal odihnit, îndemnându-l să se îndepărteze pentru a-şi

salva viaţa. Dar inima din pieptul mareşalului nilfgaardian era neînfricată. „Nu se cuvine”, a strigat el, împingând înapoi frâiele care îi fuseseră înmânate. „Nu se cuvine să fug ca un laş de pe câmpul de luptă pe care la comanda mea au căzut atât de mulţi oameni viteji pentru împărat.”Apoi viteazul Menno Coehoorn a adăugat...

— Nu mai există nicio cale de scăpare, a zis Menno Coehoorn, calm şi lucid, privind în jur la câmpul de luptă. Ne-au înconjurat din toate părţile.

— Dă-mi mantia şi coiful dumitale, jupâne mareşal, a spus căpitanul de cavalerie Sievers, ştergându-şi sudoarea şi sângele de pe faţă. Ia-le pe ale mele! Coboară de pe armăsar, ia-l pe-al meu... Nu te codi! Trebuie să trăieşti! Eşti indispensabil imperiului, de neînlocuit... Noi, daerlanienii, îi vom ataca pe nordlingi, le vom atrage atenţia asupra noastră şi vei încerca să-ţi croieşti drum pe acolo, pe lângă iaz...

— N-o să mai puteţi scăpa, a mormăit Coehoorn, apucând frâiele care îi fuseseră înmânate.

— Este o onoare, a spus căpitanul îndreptându-se în şa. Sunt soldat! Dintr-a Şaptea Daerlanianã! După mine, cu curaj! După mine!

— Noroc, a mormăit Coehoorn aruncându-şi pe umeri mantia daerlanianã, împodobită cu scorpionul negru. Sievers?

— Da, jupâne mareşal?

— Nimic. Noroc, măi băiete.

— Şi dumneata, jupâne mareşal, să ai noroc. Pe cai, cu curaj!

Coehoorn s-a uitat după el. Lung. Până în momentul în care daerlanienii lui Sievers s-au încăierat cu condotierii, în zgomot de strigăte, de trosnituri şi de scrâşnete asurzitoare. Cu un detaşament superior din punct de vedere numeric, căruia i se alăturaseră grabnic şi alţii. Mantiile negre ale daerlanienilor au dispărut în cenuşiul condotierilor, totul era învăluit în praf.

Coehoorn a fost readus la realitate de tusea nervoasă,

ostentativă a lui de Wyngalt şi a adjutanţilor. Mareşalul şi-a reglat etrierii şi şaua. A încălecat pe armăsarul neliniştit şi a ordonat:

— Pe cai!

La început s-au descurcat bine. La gura micii văi care ducea spre râu, un grup restrâns de supravieţuitori ai Brigăzii „Nauzicaa” se apăra cu stăruinţă într-un cerc compact în care lamele pâlpâiau, asupra căruia în acel moment nordlingii îşi concentrau toate forţele şi resursele, în încercarea de a deschide o breşă. Dar, desigur, nu a fost floare la ureche: au fost nevoiţi să-şi croiască drum printr-o linie de cavalerie uşoară a voluntarilor din Brugge, judecând după însemnele de pe uniformele lor. Lupta a fost scurtă, dar aprigă. Coehoorn pierduse oricum şi nu-i mai păsa de-acum, renunţase la orice rămăşiţe şi forme de eroism patetic, nu mai voia decât să supravieţuiască. Fără să arunce nici măcar o privire escortei care se lupta cu soldaţii din Brugge, a galopat spre râu, împreună cu adjutanţii săi, apăsând şi strângând grumazul calului.

Drumul era liber, dincolo de râu, dincolo de sălciile răsucite, se întindea o câmpie pustie, pe care nu se vedea nicio trupă de armată. Văzând acestea, Ouder de Wyngalt, care călărea alături de Coehoorn, a lansat un strigăt de triumf.

Prea devreme.

O pajişte de luncă de un verde crud îi despărţea de apa leneşă şi întunecată a râului. Când au ţâşnit într-un galop sălbatic, caii s-au scufundat până la burtă în pământul mlăştinos.

Mareşalul a zburat peste capul armăsarului şi a aterizat cu un pleoscăit în mocirlă. În jurul lui, caii nechezau şi azvârleau cu piciorul îndărăt, bărbaţii urlau, acoperiţi din cap până-n picioare de mâl şi de muşchi verde, de turbă. În mijlocul acelui pandemoniu, Menno a desluşit brusc un altfel de sunet. Un sunet care însemna moarte.

Un şuierat de săgeată.

S-a aruncat spre apa râului, târându-se prin stratul gros de noroi, care îi ajungea până la brâu. Adjutantul care

înainta alături de el a căzut brusc cu faţa în mocirlă, mareşalul a avut timp să-i vadă săgeata înfiptă în spate până la pană. În aceeaşi clipă a simţit o lovitură cumplită la cap. S-a dezechilibrat, dar nu a căzut, blocat în noroi şi turbă până la brâu. A vrut să urle, dar nu a reuşit să scoată decât un chiţcăit. *Sunt în viaţă,* s-a gândit el, încercând să se elibereze din îmbrăţişarea nămolului cleios. Un cal care se străduia, de asemenea, să se smulgă din pământul mlăştinos s-a izbit de coiful meu, tabla strivită mi-a sfâşiat obrazul, mi-a scos dinţii şi mi-a tăiat limba... *Sângerez... Înghit sânge... Dar sunt în viaţă...*

Din nou agitaţie, şuierat de săgeţi, zăngănit de armuri străpunse de vârfuri de lance, răcnete, gâfâieli, nechezaturi de cai şi stropi de sânge. Mareşalul s-a uitat în jur şi, pe ţărm, i-a văzut pe arcaşi, siluete mici, dolofane, pântecoase, în armuri din cap până-n picioare şi cu coifuri ţuguiate. *Piticani,* s-a gândit el.

Zbârnâielile corzilor de arbalete, şuieraturile săgeţilor. Nechezaturile cailor turbaţi. Strigătele oamenilor sufocaţi de apă şi mocirlă.

Întors către arcaşi, Ouder de Wyngalt a strigat că se predă, cu o voce piţigăiată şi stridentă a cerut milă şi îndurare, a oferit o răsplată, a pledat pentru ca viaţa să-i fie cruţată. Dându-şi seama că nimeni nu i-a înţeles cuvintele, şi-a ridicat spada deasupra capului ţinând-o de lamă. Într-un gest internaţional, chiar cosmopolit de predare, şi-a întins arma către piticani. Nu a fost înţeles sau a fost înţeles greşit, pentru că două săgeţi l-au lovit în piept cu o asemenea violenţă încât aproape că l-au smuls din mlaştină.

Coehoorn şi-a smuls coiful strivit din cap. Ştia destul de bine limba comună a nordlingilor.

— Sunt masalul Coeoon, a îngăimat el, scuipând sânge. Masalul... Coeoon... Vă loog... Milă... Milă... Indulalee...

— Ce zice acolo, Zoltan? a întrebat unul dintre arbaletrieri, uimit.

— Cui îi pasă de el şi de ce îndrugă el acolo! Îi vezi broderia de pe mantie, Munro?

— Un scorpion argintiu! Haaaa! Băieţi, ţintiţi-l pe nenorocitul acela! Pentru Caleb Stratton!

— Pentru Caleb Stratton!

Corzile au zbârnâit. O săgeată l-a lovit pe Coehoorn drept în piept, alta în şold şi ultima în claviculă. Feldmareşalul Imperiului Nilfgaardului a căzut pe spate, în noroi; mocirla şi turba au cedat sub greutatea lui. *Cine o mai fi şi acest Caleb Stratton, la naiba?* a mai avut el timp să se gândească. *N-am auzit niciodată de vreun Caleb în viaţa mea...*

Apa tulbure şi densă a râului Chotla, amestecată cu noroi şi sânge, s-a închis peste capul lui şi i-a pătruns în plămâni.

A ieşit în faţa cortului pentru a inspira o gură de aer curat. Şi atunci l-a văzut stând lângă bancul potcovarului.

— Jarre!

Băiatul şi-a ridicat privirea spre ea. În acei ochi era un gol.

— Iola? a întrebat-o el, chinuindu-se să-şi mişte buzele crăpate. De unde şi până unde tu…

— Ce întrebare! l-a întrerupt pe loc. Spune-mi, mai bine, de unde şi până unde ai ajuns tu aici.

— L-am adus pe comandantul nostru… voievodul Bronibor… rănit…

— Şi tu eşti rănit. Lasă-mă să-ţi văd braţul. Pentru zeiţă! Dar tu sângerezi, măi băiete! Nu-i de şagă.

Jarre se uita la ea, iar Iola a început brusc să se îndoiască că o vedea.

— Este bătălie, i-a spus Jarre, mişcându-şi cu greu buzele crăpate şi dinţii încleştaţi. Trebuie să rezistaţi ca un zid… Rezistaţi cu tărie. Cei cu răni uşoare trebuie să-i care la spital… pe cei cu răni grave. Ordin.

— Arată-mi braţul, îţi spun!

Jarre a scos un ţipăt scurt, trâmbiţând cu dinţii încleştaţi un staccato sălbatic. Iola s-a încruntat.

— Ahh, arată groaznic… Ah, Jarre, Jarre… O să vezi ce-o să se supere maica Nenneke… Vino cu mine.

A observat cum Jarre a pălit când a intrat în cort, când i-a

ajuns în nări duhoarea care plutea sub prelata cortului. Şchiopăta. L-a susţinut. L-a văzut zgâindu-se la masa plină de sânge. La omul care zăcea acolo. La chirurg, un gnom mărunţel, care a sărit brusc, şi-a înfipt picioarele în pământ, a înjurat birjăreşte şi a aruncat bisturiul.

— La naiba! Fir-ar să fie! De ce? De ce este aşa? De ce trebuie să fie aşa?

Nu i-a răspuns nimeni.

— Cine a fost?

— Voievodul Bronibor, i-a răspuns Jarre cu o voce stinsă, privind drept înainte cu ochii săi goi. Comandantul nostru… Am rezistat cu tărie. Am strâns rândurile. Ordinul. Ca un zid. Şi l-au ucis pe Melfi…

— Conaşule Rusty… l-a implorat Iola. Acest băiat este o cunoştinţă de-a mea… Este rănit…

— Se ţine pe picioare, l-a evaluat rece chirurgul. Dar iată, vezi şi tu, am acolo pe cineva care agonizează şi aşteaptă o trepanaţie. Nu umblăm cu favoritisme aici…

În acel moment, dotat cu un simţ al dramei înnăscut, Jarre a leşinat şi a căzut la pământ. Gnomul a pufnit.

— Bine. Pe masă cu el, a ordonat el. Aha, şi-a aranjat bine braţul. Sunt curios să ştiu în ce se mai ţine. În mânecă, poate? Bandaj, Iola! Puternic! Şi să nu îndrăzneşti cumva să începi să boceşti, nu! Shani, dă-mi fierăstrăul.

Cu un scârţâit oribil, fierăstrăul a pătruns în os deasupra articulaţiei cotului accidentat. Jarre s-a trezit şi a început să urle. Sfâşietor, dar scurt. Pentru că, de îndată ce osul a cedat, a leşinat din nou.

Astfel, puterea Nilfgaardului se risipise în praful şi în cenuşa de pe câmpurile Brennei, iar avansarea imperiului spre nord a fost definitiv blocată. Imperiul a pierdut în Brenna patruzeci şi patru de mii de bărbaţi, care fie au fost ucişi, fie au devenit prizonieri. Se risipise toată floarea cea vestită a trupelor de cavalerie, întreaga elită. Au pierit, au fost făcuţi prizonieri sau au fost daţi dispăruţi fără urmă comandanţi de rang înalt precum: Menno Coehoorn, Braibant, de Mellis-Stoke, van Lo, Tyrconnel, Eggehracht şi

alţii, ale căror nume nu s-au păstrat în arhivele noastre.

Şi, astfel, Brenna a constituit începutul sfârşitului. Trebuie menţionat însă că bătălia nu a fost decât o umilă pietricică dintr-un edificiu şi că însemnătatea ei ar fi fost mică dacă roadele victoriei nu ar fi fost valorificate cu înţelepciune. Trebuie amintit că, în loc să se culce pe lauri şi să se umfle în pene de mândrie, în loc să aştepte onoruri şi omagii, Jan Natalis s-a mutat spre sud, fără să stea pe gânduri. O unitate de cavalerie sub comanda lui Adam Pangratt şi Julia Abatemarco a decimat două divizii ale Armatei a III-a, pornite prea târziu pentru salvarea lui Menno Coehoorn, întrucât nec nuntius cladis. *La aflarea acestei veşti, ceea ce mai rămăsese din Grupul Armatei „Centru" a întors spatele fugind cu coada între picioare prin Jaruga în mare grabă, în timp ce Foltest şi Natalis s-au răsucit pe călcâie, iar imperiile au pierdut toate taberele şi asediile cu ajutorul cărora, în mândria lor, se gândeau să cucerească Wyzima, Gors Velen şi Novigrad.*

Şi, aşa cum o avalanşă care coboară din munţi adună din ce în ce mai multă zăpadă şi devine din ce în ce mai mare, la fel şi Brenna a provocat din ce în ce mai multe efecte nocive pentru Nilfgaard. Au venit momente grele pentru Armata din „Verden", sub comanda ducelui de Wett, fiind puternic afectată de acţiunile de gherilă ale piraţilor din insulele Skellige şi ale regelui Ethain din Cidaris. Atunci când de Wett a aflat despre Brenna, când a ajuns şi la el vestea că regele Foltest şi Jan Natalis se îndreptau spre el în marş forţat, a ordonat imediat să fie anunţată retragerea şi a traversat mâncând pământul râul, îndreptându-se spre Cintra, lăsând în urma sa o dâră de cadavre, căci răscoala s-a abătut din nou în Verden la vestea înfrângerilor nilfgaardiene. Doar în Nastrog, Rozrog şi Bodrog cetăţi invincibile, au rămas câteva garnizoane puternice care au ieşit abia după pacea din Cintra cu onoruri şi cu pancartele ţinute sus.

Între timp, în Aedirn, veştile despre Brenna i-au determinat pe regii Demawend şi Henselt, care se aflau în discordie, să-şi dea mâna şi să intervină cot la cot împotriva

Nilfgaardului. Grupul Armatei „Est”, care mărşăluia spre valea Pontarului, sub comanda ducelui Ardal aep Dahy, nu a putut să înfrunte forţa celor doi regi aliaţi. Susţinuţi de întăririle trimise din Redania şi de trupele de gherilă ale reginei Meve, care i-a încolţit din spate pe nilfgaardieni fără să le acorde niciun răgaz, Demawend şi Henselt l-au urmărit pe Ardal aep Dahy până la Aldersberg. Ducele Ardal se pregătise cum se cuvine pentru luptă, dar, printr-un bizar tertip al sorţii, s-a îmbolnăvit din senin după ce a mâncat ceva care i-a provocat crampe şi o diaree cumplită, astfel încât, după două zile, a murit în dureri chinuitoare. Demawend şi Henselt i-au atacat grabnic pe nilfgaardieni şi, la Aldersberg, fără îndoială în numele dreptăţii istorice, i-au învins fără milă într-o luptă decisivă, cu toate că duşmanii aveau încă o considerabilă superioritate numerică. Astfel, spiritul şi măiestria au triumfat, ca de obicei, asupra forţei oarbe şi brutale.

De asemenea, trebuie amintit şi faptul că nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu Menno Coehoorn în Brenna. Unii susţin că a murit şi că, nefiind recunoscut, trupul lui a fost îngropat într-o groapă comună. Alţii susţin că a supravieţuit, însă, temându-se de mânia împăratului, nu s-a mai întors în Nilfgaard şi s-a ascuns în Brokilon, printre driade, unde a devenit pustnic, crescându-i barba până la pământ. Şi unde a şi murit la scurt timp, copleşit de suferinţă.

Circulă printre oamenii de rând o legendă conform căreia, în acea noapte când mareşalul s-a întors pe câmpul din Brenna, a rătăcit printre tumuli strigând: „Daţi-mi înapoi legiunile mele!”, iar, în cele din urmă, s-a spânzurat de un plop de pe un deal, care, din acest motiv, de atunci se numeşte Spânzurătoarea. Legenda spune că fantoma celebrului mareşal poate fi întâlnită noaptea printre alte fantome care bântuie regulat câmpul de luptă.

— Bunicul Jarre! Bunicul Jarre!

Jarre şi-a ridicat capul din hârtii, şi-a ajustat ochelarii care îi alunecaseră pe nasul transpirat.

— Bunicul Jarre! a strigat într-un registru înalt cea mai mică dintre nepoatele lui, o fată plină de viaţă şi hotărâtă, de şase ani, care, slavă zeilor, semăna mai mult cu mama ei, fiica lui Jarre, decât cu ginerele cam bleg. Bunicul Jarre! Bunica Lucienne m-a trimis să-ţi spun că-i gata pentru astăzi cu mâzgălelile dumitale fără rost şi că gustarea este pe masă!

Jarre a împăturit cu grijă foile scrise şi a astupat călimara cu tuş. În ciotul braţului îi zvâcnea o durere. *Se schimbă vremea,* se gândea el. *Va ploua.*

— Bunicul Jaaarreee!

— Vin, Ciri. Vin îndată.

Înainte de a termina cu ultimul rănit, trecuse de miezul nopţii. Ultimele operaţii fuseseră efectuate cu ajutorul unei lămpi normale, la care se adăugase ulterior o lumină magică. După ce şi-a revenit din criză, Marti Sodergren, cu toate că era albă ca varul, înţepenită şi cu mişcări nefireşti, ca ale unui golem, folosea vrăjile util şi eficient.

Era o noapte neagră când toţi patru au ieşit din cort şi s-au sprijinit cu spatele de prelată.

Şesul era împânzit de focuri. De diferite feluri: focurile fixe ale bivuacurilor, focurile mobile ale torţelor şi ale făcliilor. Noaptea răsuna de cântece îndepărtate, scandări, strigăte, urale.

Noaptea din jurul lor era animată deopotrivă de strigătele frânte şi de gemetele răniţilor. De rugăciunile şi de suspinele muribunzilor. Nu le mai auzeau. Se obişnuiseră cu acele sunete de durere şi agonie – pentru ei erau normale, firești, făceau parte din noaptea aceea la fel ca orăcăitul broaştelor din mlaştinile din lunca râului Chotla, la fel ca ţârâitul cicadelor din salcâmii din jurul Iazului Auriu.

Marti Sodergren tăcea liric, sprijinindu-se de umărul gnomului. Iola şi Shani, lipite, îmbrăţişate, sforăiau din când în când cu un râs liniştit şi lipsit de sens.

Înainte de a se aşeza în afara cortului, băuseră fiecare câte o ulcicuţă de votcă, iar Marti le oferise tuturor ultima sa formulă magică: o vrajă care înveselea, folosită de obicei

în timpul extracţiilor dentare.

Rusty s-a simţit înşelat de acel tratament; în loc să-l relaxeze, alcoolul, combinat cu magia, îl amorţise; în loc să-i reducă epuizarea, i-a potenţat-o. În loc să-l facă să uite, îi stârnea amintiri.

Din câte se vede, se gândea el, *doar în cazul Iolei şi al lui Shani alcoolul şi magia funcţionau corect.*

S-a întors şi în lumina lunii a văzut urme argintii, strălucitoare, de lacrimi pe feţele celor două fete.

— Tare curios sunt să ştiu cine a câştigat bătălia, a spus el, lingându-şi buzele uscate şi amorţite. Oare ştie cineva?

Marti şi-a întors faţa spre el, dar continua să tacă liric. Cicadele cântau prin salcâmi, sălcii şi arini; în jurul Iazului Auriu, broaştele orăcăiau. Răniţii plângeau, se rugau, oftau, gemeau şi mureau. Shani şi Iola chicoteau printre lacrimi.

Marti Sodergren a murit la două săptămâni după bătălie. Fusese cu un ofiţer al Companiei Libere a Condotierilor. Dusese în derizoriu aventura. Spre deosebire de ofiţer. Când Marti, căreia îi plăcea diversitatea, începuse să trăiască cu un căpitan al cavaleriei temeriene, condotierul a înnebunit de gelozie şi a înjunghiat-o. Pentru asta, el a ajuns în ştreang, dar tămăduitoarea nu a mai putut fi salvată.

Rusty şi Iola au murit la un an după bătălie, la Maribor, în timpul izbucnirii epidemiei de febră hemoragică, boală numită şi Moartea Stacojie sau Ciuma Catriona, după numele bricului de la care se răspândise infecţia. La vremea respectivă, toţi medicii şi majoritatea preoteselor fugiseră din Maribor. Rusty şi Iola au rămas, se înţelege. Au acordat îngrijiri bolnavilor, pentru că erau medici. Faptul că nu existau remedii pentru Moartea Stacojie n-avea nicio importanţă pentru ei. Amândoi fuseseră infectaţi. Rusty a murit în braţele ei, în strânsoarea puternică şi reconfortantă a mâinilor ei ţărăneşti, mari, stângace. Ea a murit patru zile mai târziu. Singură.

Shani a murit la şaptezeci şi doi de ani de la bătălie. Era un celebru şi respectabil decan al catedrei de medicină de

la Universitatea din Oxenfurt. Generaţii întregi de potenţiali chirurgi au repetat faimoasa poantă: „Coase roşu cu roşu, galben cu galben, alb cu alb. Coase aşa şi n-are cum să nu iasă bine.”

Puţini au observat că, de fiecare dată când rostea această poantă, decanul îşi ştergea pe furiş o lacrimă.

Puţini.

Broaştele orăcăiau, cicadele cântau printre sălciile din jurul lazului Auriu. Shani şi Iola chicoteau printre lacrimi.

— Tare curios, a repetat Milo Vanderbeck, gnom, chirurg de campanie, cunoscut sub numele de Rusty., tare curios sunt să ştiu cine a câştigat.

— Rusty, i-a spus Marti Sodergren visătoare. Crede-mă că, dacă aş fi în locul tău, acesta ar fi ultimul lucru pentru care mi-aş face griji.

Anumite flăcări erau înalte şi puternice, aruncând o lumină clară şi vie, altele erau joase, şovăitoare şi pâlpâitoare, cu o lumină amărâtă, care tot slăbea până se stingea. Mai spre capăt era o mică flăcăruie, atât de slabă, încât abia ardea, abia pâlpâia, abia clipea, gata-gata să se stingă.

— A cui o fi flăcăruia aceea care se stinge? a întrebat vrăjitorul.

— Este a ta, i-a răspuns Moartea.

FLOURENS DELANNOY, *Basme şi legende*

9

Platoul, întins până aproape de culmile munţilor îndepărtaţi şi albaştri, învăluiţi în negură, părea o adevărată mare de pietre, în unele locuri, unduit în cocoaşe şi creste, în altele, zimţat cu dinţi ascuţiţi de recif. Impresia era accentuată de epavele navelor. Zeci de epave. Galere, caravele, bricuri, barje, veliere, corăbii, drakkare. Unele păreau să fi ajuns acolo de curând, altele, care erau numai mormane de scânduri şi rame care nu puteau fi recunoscute decât cu greu, zăceau acolo de zeci, dacă nu chiar de sute de ani.

Unele dintre nave aveau chila în sus, altele, răsturnate pe o parte, păreau să fi fost aruncate acolo de vânturi demonice şi de furtuni. Altele dădeau impresia că navighează pe acel ocean de pietre. Stăteau drepte şi aliniate, cu galioanele întinse, sfidătoare, iar catargele le erau îndreptate spre zenit, fluturând ceea ce mai rămăsese din steaguri, pânze şi giulgiuri. Aveau chiar propriile echipaje fantomatice: scheletele marinarilor morţi prinse între scândurile putrede sau înfăşurate în frânghii, vâslaşi morţi, veşnic angajaţi într-o navigaţie fără sfârşit.

Alarmate de apariţia cavalerului, înspăimântate de ropotul copitelor, cârduri de păsări negre au zburat croncănind de pe catarge, de pe funii şi de pe schelete. Au împânzit cerul preţ de o clipă şi s-au învârtit în roiuri deasupra unei prăpăstii pe al cărei fund se întindea un lac cenuşiu şi neted ca mercurul. Pe margine, parţial înălţându-şi turnurile peste marea de epave, parţial suspendată deasupra lacului, cu metereze încastrate în stâncile verticale, se putea vedea o cetate întunecată şi sumbră. Kelpie dansa, fornăia, îşi ciulea urechile, se încrunta la epave, la schelete, la tot acel peisaj al morţii. La păsările negre, croncănitoare, care se întorceau deja să se aşeze pe catargele rupte şi pe galioni, pe giulgiuri şi pe cranii. Păsările şi-au dat seama că nu trebuie să se teamă de călăreţul singuratic. Că, dacă era cineva care trebuie să se

teamă, acesta era tocmai călăreţul.

— Potoleşte-te, Kelpie, a liniştit-o Ciri cu o voce schimbată. Acesta este sfârşitul călătoriei. Acesta este locul potrivit. Şi momentul potrivit.

Apăruse în faţa uşii, nimeni nu ştia cum, apăruse dintre epave ca o nălucă. Avertizate de croncănitul ciorilor, santinelele, care o observaseră primele, strigau, gesticulau şi arătau spre ea, chemându-şi camarazii.

Când fata a ajuns la turnul cu poartă, acolo se adunase deja o mică mulţime. Era o rumoare intensă. Toţi şi-au aţintit privirile asupra ei. Cei puţini la număr, care o ştiau şi o mai văzuseră până atunci, cum ar fi Boreas Mun şi Dacre Silifant. Şi cei mult mai numeroşi, care doar auziseră de ea, bărbaţii proaspăt recrutaţi de Skellen, mercenarii şi bătăuşii ordinari din Ebbing şi din împrejurimi, care acum se uitau uimiţi la fata cu părul cenuşiu, cu cicatrice pe faţă şi cu spada în spate. Era călare pe spinarea unei iepe negre, superbe, care-şi ţinea capul sus, fornăind şi tropăindu-şi copitele pe lespezile din curte.

Rumoarea s-a stins. S-a aşternut o linişte mormântală. Iapa înainta la pas, ridicându-şi picioarele ca o balerină, cu potcoavele răsunând ca nişte ciocane pe o nicovală. A durat ceva timp până când în cele din urmă i-au blocat drumul cu ghisarme şi tridente. Cineva şi-a întins mâna la căpăstrul ei cu un gest incert şi fricos. Iapa a fornăit.

— Conduceţi-mă la stăpânul acestui castel, le-a spus fata cu glas strident.

Fără să ştie măcar de ce face asta, Boreas Mun i-a ţinut scăriţa şi i-a întins mâna. Alţii i-au ţinut iapa care continua să azvârle şi să fornăie.

— Mă recunoşti, nobilă domniţă? a întrebat-o încet Boreas. Ne-am mai întâlnit cândva.

— Unde anume?

— Pe gheaţă.

L-a privit drept în ochi.

— Atunci nu mă uitam la feţele voastre, i-a răspuns ea indiferent.

Boreas dădu din cap grav.

— Erai Domniţa Lacului. De ce ai venit aici, fetiţo? De ce?

— Pentru Yennefer. Şi pentru predestinarea mea.

— Pentru moarte, mai degrabă, i-a şoptit el. Acesta este castelul Stygg. În locul tău, aş fugi cât aş vedea cu ochii de aici.

Ea l-a privit din nou.

Şi Boreas a înţeles imediat ce a vrut să spună cu acea privire.

A apărut Stefan Skellen. A privit-o multă vreme pe fată, cu braţele încrucişate la piept. În cele din urmă, a gesticulat energic că ar trebui să-l urmeze. A plecat fără un cuvânt, escortată din toate părţile de oameni înarmaţi.

— Ciudată copilă, a mormăit Boreas clănţănind din dinţi şi dârdâind.

— Din fericire, nu mai este treaba noastră, a spus Dacre Silifant sarcastic. Dar sunt surprins că ai vorbit cu ea. Este vrăjitoare, i-a ucis pe Vargas şi pe Fripp şi apoi pe Ola Harsheim…

— Huhurezul l-a ucis pe Harsheim, i-a retezat-o Boreas. Nu ea. Ne-a cruţat viaţa acolo, pe gheaţă, chiar dacă ar fi putut să ne măcelărească şi să ne înece ca pe nişte căţeluşi. Pe toţi. Şi pe Huhurezul deopotrivă.

Dacre a scuipat pe o lespede din curte.

— Gata. Acum o s-o răsplătească pentru mila ei, împreună cu magicianul şi cu Bonhart. Pe cine nu laşi să moară nu te lasă să trăieşti. Vei vedea, Mun, ce-i vor face. O vor jupui de vie, o să-i smulgă pielea fâşii.

— Mă aştept să facă aşa ceva, a mormăit Boreas. Pentru că sunt nişte brute. Şi nici noi nu suntem mai breji, atât timp cât ne aflăm în slujba lor.

— Avem de ales? N-avem.

Dintr-odată, unul dintre mercenarii lui Skellen a scos un strigăt slab, altul l-a secondat. Unul a înjurat, altul a oftat. Cineva a arătat ceva ţinându-şi gura închisă.

Cât vedeai cu ochii, pe balcoane, pe pervazurile ferestrelor, pe acoperişurile turnurilor, pe streşini, pe parapete şi pe porticuri, pe cornişe şi pe jgheaburi stăteau

păsări negre. Se strecuraseră pe furiş de pe epave, iar acum se cocoţaseră în tăcere şi în aşteptare.

— Adie vânt de moarte, a mormăit unul dintre mercenari.

— Şi de stârv, a adăugat altul.

— N-avem de ales, a repetat mecanic Silifant, privind spre Boreas. Boreas Mun urmărea păsările.

— Poate că a venit timpul să avem totuşi? i-a răspuns încet.

Au urcat pe o scară mare cu trei niveluri, au trecut printre două şiruri de statui adăpostite în nişele de pe ambele părţi ale unui coridor lung şi au trecut printr-o galerie care înconjura un vestibul. Ciri înainta cu un aer îndrăzneţ, nu se temea nici de armele, nici de feţele fioroase ale celor care o escortau. Minţise că nu-şi amintea chipurile oamenilor de pe lacul îngheţat. Îşi amintea. Îşi amintea când Stefan Skellen, acelaşi care acum o însoţea cu o expresie întunecată în adâncimile acelui castel înspăimântător, dârdâia şi îi clănţăneau dinţii pe gheaţă.

Acum, văzându-l că nu înceta să o măsoare din cap până-n picioare, Ciri a simţit că lui îi e în continuare puţin frică de ea. Respira cât putea ea de adânc.

Au intrat într-o sală, sub o boltă înaltă, înstelată, cu nervuri, susţinută de coloane, luminată de un păienjeniş de candelabre. Ciri a văzut cine o aştepta. Frica îi înfipsese ghearele în viscere, i le-a încleştat în pumn, răsucindu-i-le.

Din trei paşi, Bonhart a fost lângă ea. A înşfăcat-o cu ambele mâini de partea din faţă a dubletului, a ridicat-o, trăgând-o spre el, apropiindu-i faţa de ochii lui spălăciţi de peşte.

— Iadul, şi-a dres el vocea răguşită, trebuie să fie într-adevăr groaznic, dacă până la urmă mă preferi pe mine.

Ciri nu i-a răspuns. Respiraţia lui duhnea a alcool.

— Sau poate că iadul a fost cel care nu te-a dorit, micuţă bestie? Poate că turnul acela diabolic te-a scuipat cu scârbă după ce ţi-a gustat veninul?

A tras-o şi mai mult spre el. Ciri şi-a întors capul şi şi-a retras faţa de la el.

— Pe bună dreptate, i-a spus Bonhart încet. Pe bună dreptate ţi-e frică. Ai ajuns la capătul călătoriei. Nu vei mai scăpa niciodată de aici. Aici, în acest castel, îţi voi stoarce tot sângele din vene până la moarte.

— Ai terminat, conaşule Bonhart?

Ciri l-a recunoscut imediat pe cel care vorbise. Magicianul Vilgefortz, pe care îl întâlnise în Thanedd prima dată, după ce fusese întemniţat şi încătuşat, iar apoi o urmărise până la Turnul Pescăruşului. Pe atunci, pe insulă, era foarte chipeş. Acum ceva se schimbase în fizionomia lui, ceva îl desfigurase, îl urâţise – arăta înfiorător.

Magicianul nici măcar nu se mişcase de pe jilţul său asemănător unui tron.

— Conaşule Bonhart, permiteţi-mi, în calitate de gazdă, să-mi asum sarcina plăcută de a-l întâmpina pe oaspetele nostru la castelul Stygg, pe domniţa Cirilla din Cintra, fiica Pavettei, nepoata lui Calanthe, urmaşă a faimoasei Lara Dorren aep Shiadhal. Bun venit! Vino mai aproape, te rog.

Din ultimele cuvinte ale magicianului dispăruse zeflemeaua deghizată în amabilitate. Acum nu mai erau în ele decât ameninţări şi porunci. Ciri a simţit imediat că nu va fi capabilă să reziste acelei comenzi. Îi era teamă. O teamă cumplită, paralizantă.

— Mai aproape, i-a şuierat Vilgefortz.

Acum, Ciri înţelegea ce era ciudat la faţa lui. Ochiul stâng, mult mai mic decât cel drept, clipea, pâlpâia şi se învârtea într-un vârtej sălbatic în orbita portocalie şi albăstruie. Era o privelişte de coşmar.

— Comportament curajos, faţa nu-ţi trădează nicio teamă, a spus magicianul, înclinând capul într-o parte. Jos pălăria. Cu condiţia ca acest curaj să nu fie rezultatul prostiei. Voi risipi imediat posibilele iluzii. De aici, aşa cum a observat pe bună dreptate conaşul Bonhart, nu vei mai avea nicio scăpare. Nici prin vreun portal, nici datorită abilităţilor dumitale speciale.

Ciri ştia că avea dreptate. Până atunci încercase să se convingă că, dacă ar fi fost necesar, ar fi putut să fugă şi să se ascundă oricând şi oriunde în timp şi în spaţiu, chiar şi în

ultima clipă. Însă acum ştia clar că nu era decât o speranţă amăgitoare, o himeră. Castelul vibra chiar cu o magie malefică, ostilă, străină, magia ostilă şi străină intra în ea, o penetra, precum un parazit care i se târâia prin măruntaie, i se strecura greţos în creier ca un melc. Nu putea face nimic în acest sens. Era la mila duşmanului. Neputincioasă.

Răbdare, se gândea ea, ştiam în ce mă bag. *Toate celelalte fuseseră, de fapt, nişte iluzii. Ce va fi va fi.*

— Bine, a spus Vilgefortz. O evaluare foarte precisă a situaţiei. Ce va fi va fi. Mai exact: va fi ceea ce decid eu să fie. Sunt curios să ştiu, scumpa mea, dacă ghiceşti şi ce voi decide.

Ciri a vrut să-i răspundă, dar, până să reuşească să-şi depăşească rezistenţa gâtlejului uscat şi sugrumat, magicianul i-a luat-o din nou înainte, sondându-i gândurile.

— Bineînţeles că ştii. Domniţa Lumilor. Domniţa Timpului şi a Spaţiului. Da, da, scumpa mea, vizita ta nu m-a surprins. Pentru că ştiu unde ai fugit de pe lac şi prin ce mijloace ai făcut-o. Ştiu cu cine şi cu ce te-ai întâlnit acolo. Ştiu cum ai ajuns aici. Un singur lucru nu-l ştiu: dacă a fost o călătorie lungă. Şi dacă ai adunat multe impresii.

— Of, i-a zâmbit maliţios Vilgefortz luându-i-o înainte din nou. Nu te mai deranja să-mi răspunzi. Ştiu că a fost interesant şi palpitant. Ştii, ard de nerăbdare să încerc şi eu. Îţi invidiez foarte tare talentul. Va trebui să mi-l împărtăşeşti, scumpa mea. Da, „va trebui” este cuvântul potrivit. Până când nu-mi vei împărtăşi talentul, nu te voi lăsa din mână. Nu te voi lăsa din mână nici ziua, nici noaptea.

În cele din urmă, Ciri a înţeles că nu numai teama o strangula. Magicianul o gâdila şi o sufoca prin magie. Îşi bătea joc de ea. O umilea în ochii tuturor.

— Dă-i drumul… lui Yennefer, i-a spus ea încet, cu dificultate, chiar tuşind de la strădanie. Las-o să plece… Şi poţi să faci ce vrei cu mine.

Bonhart a izbucnit într-un râs grosolan, chiar şi Stefan Skellen a râs sec. Vilgefortz şi-a frecat colţul ochiului său macabru cu degetul mic.

— Nu poţi fi atât de nătângă, încât să nu-ţi dai seama că pot să fac oricum ceea ce vreau cu tine. Oferta ta este caraghioasă şi, ca atare, jalnică şi ridicolă.

— Ai nevoie de mine… deşi a costat-o foarte mult, Ciri şi-a ridicat capul, ca să-ţi fac un copil. Toţi vor asta, chiar şi tu. Da, sunt la cheremul tău, am venit aici din propria voinţă… Nu m-ai capturat, deşi m-ai urmărit jumătate din lume. Am venit aici singură şi singură mă voi da ţie. Pentru Yennefer. Pentru viaţa ei. Ţi se pare amuzant? Atunci încearcă să mă iei cu forţa şi cu violenţa… Şi vei vedea cum îţi va pieri imediat cheful de râs.

Bonhart a sărit spre ea, ridicându-şi cravaşa. Vilgefortz a făcut un gest aparent inofensiv, doar o uşoară fluturare a mâinii, dar a fost suficient pentru a-i smulge cravaşa din mână vânătorului de recompense, care s-a prăbuşit pe loc, de parcă ar fi fost izbit de o căruţă încărcată cu cărbune.

— Din câte văd eu, a spus magicianul, frecându-şi degetele, conaşul Bonhart mai are ceva probleme cu înţelegerea îndatoririlor de oaspete. Te rog să reţii: când cineva se află în vizită, nu distruge mobilierul şi operele de artă, nu fură obiecte mărunte, nu murdăreşte covoarele şi locurile greu accesibile. Nu se manifestă violent şi nu îi bate pe ceilalţi oaspeţi. În privinţa acestei ultime reguli, cel puţin, până atunci când gazda însăşi nu a ajuns să manifeste violenţă şi să-l bată, până atunci când aceasta nu dă vreun semn din care să se înţeleagă că bătaia şi violenţa sunt permise. Din ceea ce tocmai am spus, ar trebui să fii capabilă să tragi concluziile potrivite şi tu, Ciri. Nu eşti capabilă de aşa ceva? Te ajut eu. Mi te vei da de bunăvoie şi vei fi de acord cu toate, îmi vei permite să fac tot ceea ce vreau cu tine. Şi bănuieşti că oferta ta trebuie să fie foarte generoasă. Te înşeli amarnic. Pentru că, în realitate, voi face cu tine doar ceea ce este de datoria mea să fac şi nu ceea ce mi-ar plăcea să fac. De exemplu: mi-ar plăcea să-ţi scot cel puţin un ochi, ca să mă răzbun pentru Thanedd, dar nu pot, pentru că mă tem că nu vei supravieţui.

Ciri a înţeles că trebuie să acţioneze acum sau niciodată. A făcut o semipiruetă, şi-a scos Rândunica din teacă.

Deodată, tot castelul a început să se învârtească, a simţit cum a căzut, lovindu-se dureros la genunchi. S-a aplecat aproape atingând podeaua cu fruntea, luptând cu nevoia imperioasă de a vomita. Spada i-a alunecat dintre degetele amorţite. Cineva i-o luase.

— Aşaaa, i-a spus Vilgefortz, prelungind cuvântul şi aplecându-şi bărbia pe palmele împreunate, ca într-o rugăciune. Unde rămăsesem? Ah, da, aşa este, la oferta ta. Viaţa şi libertatea lui Yennefer în schimbul... Ce oferi în schimb? Dăruirea ta spontană, din toată inima, de bunăvoie, fără violenţă şi fără constrângere? Îmi pare rău, Ciri. Pentru ceea ce îţi voi face, violenţa şi constrângerea sunt, pur şi simplu, indispensabile. Da, da, a repetat el, privind cu interes cum fata tuşea, scuipa salivă şi încerca să vomite. Nu vom putea renunţa la violenţă şi la constrângere. Nu ai consimţi niciodată de bunăvoie asupra a ceea ce-ţi voi face, te asigur. Prin urmare, după cum vezi, oferta ta, pe lângă faptul că este jalnică şi ridicolă, nu are niciun rost. Aşa că o refuz. Hai, luaţi-o de aici. Duceţi-o imediat la laborator.

Laboratorul nu se deosebea prea mult de cel pe care îl văzuse Ciri la templul lui Melitele din Ellander. Era deopotrivă de luminos şi de curat, cu mese lungi cu blaturi de cositor, blaturi înţesate cu vase de sticlă: fiole, retorte, baloane, eprubete, tuburi, lentile, pipete, pâlnii şi alte ustensile ciudate. La fel ca în Ellander, şi aici se simţea un miros înţepător de eter, de spirt, de formol şi de altceva, de ceva care îţi inspira teama. Chiar şi acolo, în templul prietenos, în prezenţa preoteselor binevoitoare şi a drăguţei Yennefer, Ciri era cuprinsă de teamă. Totuşi, acolo, în Ellander, nimeni nu o târa cu forţa, nimeni nu o trântea brutal pe o bancă, nimeni nu o ţinea de umeri şi de braţe într-o strânsoare de fier. Acolo, în Ellander, în mijlocul laboratorului, nu exista niciun scaun înspăimântător de oţel, a cărui formă să fie în mod elocvent sadică. Nu existau indivizi îmbrăcaţi în alb şi raşi în cap, nu exista Bonhart, nu exista Skellen, agitat şi roşu la faţă, lingându-se nervos pe

buze. Şi nu exista Vilgefortz, cu un ochi normal, iar cu celălalt mai mic şi oribil de mobil.

După ce şi-a petrecut mult timp aranjându-şi instrumentele ameninţătoare pe masă, Vilgefortz s-a întors spre Ciri şi s-a apropiat de ea.

— Vezi, scumpa mea domniţă, pentru mine reprezinţi cheia accesului la putere şi la dominaţie. Nu numai la dominaţia asupra acestei lumi, care este deşertăciunea deşertăciunilor şi este condamnată la o catastrofă iminentă, ci asupra tuturor lumilor. Pe întreaga varietate de locuri şi timpuri rămase după Conjuncţie. Cu siguranţă, mă înţelegi, doar ai vizitat deja chiar tu unele dintre aceste locuri şi timpuri.

— Mi-e ruşine să recunosc, a reluat el după o clipă, suflecându-şi mânecile, dar sunt teribil de atras de putere. Este banal, ştiu, dar vreau să fiu suveran. Un suveran în faţa căruia să se prosterneze toată suflarea, un suveran pe care oamenii să-l binecuvânteze pentru simplul fapt că există şi pe care să-l venereze ca pe un zeu, dacă, de exemplu, binevoieşte să salveze lumea de la un cataclism. Chiar dacă o salvează numai dintr-un capriciu. Ah, Ciri, ce mi se mai bucură inima gândindu-mă la cât de generos îi voi răsplăti pe cei credincioşi şi supuşi şi cât de crud îi voi pedepsi pe cei neascultători şi mândri. Rugăciunile cu care generaţii întregi se vor închina la mine şi pentru mine, implorându-mi iubirea şi clemenţa, vor fi ca mierea, ca un dulce balsam pentru sufletul meu. Generaţii întregi, Ciri, lumi întregi. Deschide-ţi urechile. Le auzi? Se roagă ca molima, foametea, focul, războiul şi mânia lui Vilgefortz să rămână departe...

Şi-a fluturat degetele în faţa ei, apoi a apucat-o brutal de obraji. Ciri a ţipat, s-a agitat, dar a strâns din dinţi. Buzele au început să-i tremure. Vilgefortz a observat acest lucru şi a chicotit.

— Copilul Destinului, a spus el cu un chicotit nervos, iar în colţul gurii i-a apărut o spumă albă. *Aen Hen Ichaer,* Sfântul Sânge mai Vechi al elfilor... Acum îmi aparţine numai mie.

S-a îndreptat brusc. S-a şters la gură.

— Idioţi şi mistici de tot felul, a continuat el cu vocea lui rece ca de obicei, au încercat să plăsmuiască în jurul tău tot soiul de basme, legende şi profeţii, ţi-au cercetat genele pe care le porţi, moştenirea strămoşilor tăi. Confundând cerul cu stelele răsfrânte pe suprafaţa unui iaz, au presupus în mod mistic că gena căreia i-au atribuit mari posibilităţi va continua să evolueze, atingând un potenţial maxim la copilul tău sau la copilul copilului tău. Şi în jurul tău a crescut o aură magică, învăluindu-te în fum de tămâie. Iar cu cât adevărul este mai banal, cu atât este mai prozaic. Aş spune organic de prozaic. Ceea ce contează, scumpa mea, este sângele tău. Dar în sensul absolut literal, deloc poetic, al cuvântului.

A luat de pe masă o seringă de sticlă lungă cam de o jumătate de picior. Seringa era prevăzută la un capăt cu un tub capilar subţire, uşor curbat. Ciri simţea că i se usucă buzele. Magicianul a privit seringa în lumină.

— Într-o clipă, a anunţat-o cu răceală, vei fi dezbrăcată şi aşezată în scaunul acela pe care l-ai observat cu atât de mult interes. Chiar dacă vei sta într-o poziţie incomodă, vei petrece în acel scaun ceva timp. Şi prin intermediul acestui instrument, care, după cum văd, te fascinează, vei fi fertilizată. Nu va fi chiar atât de groaznic, în cea mai mare parte a timpului vei fi semiconştientă datorită elixirelor pe care ţi le voi administra intravenos, astfel încât ovulul să se implanteze corect şi să se evite pericolul unei sarcini ectopice. Nu trebuie să-ţi fie frică, am experienţă, am făcut-o de sute de ori. Ce-i drept, n-a fost niciodată pentru o aleasă a destinului şi a predestinării, dar nu cred că uterul şi ovarele aleselor sunt atât de diferite de uterul şi ovarele fetelor de rând.

— Şi, acum, lucrul cel mai important, a continuat Vilgefortz, încântat de ceea ce spunea: poate că te va întrista sau, dimpotrivă, te va înveseli, dar să ştii că nu vei da naştere copilului. Cine ştie, poate că ar fi un mare ales, cu abilităţi extraordinare, salvator al lumii şi rege al tuturor popoarelor. Totuşi, nimeni nu poate garanta acest lucru şi,

pe de altă parte, nu intenţionez să aştept atât de mult. Am nevoie de sânge. Mai concret, de sângele placentar. Imediat ce se va forma placenta, ţi-o voi extrage. După cum îţi dai seama şi singură, scumpa mea, restul planurilor şi intenţiilor mele nu te privesc, aşa că n-are rost să te pun la curent cu ele, ar fi o frustrare inutilă.

A tăcut pentru a crea un anumit efect. Ciri nu-şi putea controla tremurul buzelor.

— Dar acum, a spus magicianul cu un gest teatral, te invit să iei loc pe scaun, domniţă Cirilla.

— N-ar fi rău, a intervenit Bonhart, cu dinţii scânteietori sub mustaţa cenuşie, să vină căţeaua aia de Yennefer să o vadă. N-ar fi rău!

— Fără doar şi poate... Spuma albă a apărut din nou în colţul gurii zâmbitoare a lui Vilgefortz. Deoarece fertilizarea este un lucru sacru, sublim şi solemn, un mister la care ar trebui să participe cei mai apropiaţi membri ai familiei. Şi, până la urmă, Yennefer este o cvasi-mamă, iar cei ca ea, în culturile primitive, iau o parte aproape activă la acest ritual din prima noapte a fiicei lor. Hai, adu-o grabnic aici!

— Cât despre această fertilizare... Bonhart s-a aplecat asupra lui Ciri, pe care acoliţii raşi în cap ai magicianului începuseră deja să o dezbrace. Nu s-ar putea, conaşule Vilgefortz, să o facem într-un mod mai normal? Cum se obişnuieşte din străbuni?

Skellen a pufnit şi a clătinat din cap. Vilgefortz a ridicat uşor din sprânceană.

— Nu, i-a răspunse glacial. Nu, conaşule Bonhart. Nu s-ar putea.

Ca şi cum abia acum îşi dădea seama de gravitatea situaţiei, Ciri a scos un strigăt sfredelitor. O dată şi apoi încă o dată.

— Ei, hai, i-a spus magicianul cu o grimasă. Am intrat noi cu demnitate, cu curaj în cuşca leilor, cu capul sus şi spada ridicată, iar acum ne speriem de un tubuleţ de sticlă? Ruşine, scumpa mea domniţă.

Ciri, căreia nu-i păsa deloc de ruşine, a strigat pentru a treia oară, suficient de tare pentru a zăngăni ustensilele din

laborator.

Şi, deodată, tot castelul Stygg a răspuns cu ţipete şi zgomote de alarmă.

— O să fie vai ş-amar de noi, băieţi, a repetat Zadarlik, scociorând murdăria uscată dintre pietrele din curte cu vârful suliţei. Oh, o să vedeţi, o să fie vai ş-amar de noi, sărmanii!

S-a uitat la camarazii săi, dar niciunul dintre soldaţii de gardă nu a comentat. Nici măcar Boreas Mun, care rămăsese cu santinelele în faţa porţii, n-a spus nimic. Din proprie iniţiativă, nu dintr-un ordin primit. Ar fi putut să-l urmărească pe Huhurez, aşa cum făcuse Silifant; ar fi putut să vadă cu ochii lui ce se întâmplă cu Domniţa Lacului, ce soartă o aşteaptă. Dar lui Boreas nu i-a păsat. A preferat să rămână aici, în curte, în aer liber, departe de încăperile şi sălile etajelor superioare, unde fusese dusă fata. Aici era sigur că nici măcar ţipetele ei nu vor ajunge.

— Păsările alea negre sunt un semn rău, a spus Zadarlik dând din cap către ciorile cocoţate pe pereţi şi pe terasă. Nu-i a bine cu fata care a ajuns pe iapa neagră. Nu-i a bună cu noi aici, vă spun. Nu facem bine că-l slujim pe Huhurez. Şi cică el nici nu mai este medic legist şi nici măcar vreun jupân mare, ci un bandit ordinar, ca noi. Cică împăratul s-a mâniat, l-a scos de tot de la inimă. Dacă ne ia şi pe noi la întrebări, băieţi, o să fie vai ş-amar de noi, sărmanii.

— Off, off! a adăugat o altă santinelă, un bărbat mustăcios, care purta o pălărioară împodobită cu pene de barză neagră. Ne paşte ştreangul! Nu-i bine dacă se mânie împăratul.

— Eh, na, a spus un al treilea, care ajunsese la castelul Stygg nu de mult, cu cel mai recent lot de mercenari recrutaţi de Skellen. Poate că împăratul n-o să se sinchisească de noi. Acum are alte preocupări. Umblă zvonuri că undeva în nord a fost dusă o bătălie decisivă. Nordlingii i-au învins pe imperiali, i-au zdrobit de i-au zăpăcit.

— Atunci, poate că nu-i chiar atât de rău să stăm aici cu

Huhurezul, a spus un al patrulea. Întotdeauna este mai bine să fii de partea celor care câştigă.

— Sigur, a spus cel nou-venit. Huhurezul, din câte se pare, o să ajungă în vârf. Şi noi cu el!

— Ah, băieţi, le-a spus Zadarlik, sprijinindu-se în suliţă. Sunteţi proşti ca noaptea.

Păsările negre care se înălţau în zbor cu strigăte şi croncănituri asurzitoare întunecau cerul, învârtindu-se într-un stol dens în jurul castelului.

— Ce naiba…? a strigat o santinelă.

— Deschide poarta, te rog.

Boreas Mun a simţit dintr-odată un miros penetrant de ierburi: salvie, mentă şi cimbru. A înghiţit în sec, a clătinat din cap. A închis ochii şi i-a deschis din nou. În zadar. Străinul zvelt şi chipeş, arătând ca un vameş, care apăruse din senin lângă ei n-avea nici gând să dispară. Stătea acolo şi zâmbea cu buzele strânse. Părul lui Boreas aproape că i-a ridicat pălărioara de pe cap.

— Deschide poarta, te rog, a repetat străinul zâmbitor. Fără întârziere. Aşa va fi mult mai bine.

Suliţa i-a căzut cu un zăngănit din mână lui Zadarlik, care stătea împietrit şi îşi mişca buzele fără să scoată niciun sunet. Ochii lui erau goi. Ceilalţi s-au apropiat de poartă mergând într-un mod rigid şi nefiresc, ca nişte roboţi. Au îndepărtat grinda. Au tras zăvorul.

Patru călăreţi au ţâşnit în curte în ropot de copite.

Unul avea părul alb ca zăpada, spada pe care o purta scânteia ca un fulger. Al doilea era o femeie cu părul deschis la culoare, care şi-a încordat arcul în timp ce călărea. Al treilea, o fată foarte tânără, i-a spintecat tâmpla lui Zadarlik cu o lovitură viguroasă a sabiei sale curbate.

Boreas Mun a luat suliţa ce-i căzuse din mână şi s-a ascuns după un stâlp. Al patrulea călăreţ s-a ridicat brusc deasupra lui. Aripile unei păsări de pradă erau ataşate de o parte şi de alta a coifului său. Spada ridicată strălucea.

— Opreşte-te, Cahir, i-a spus aspru cel cu părul alb. Să nu irosim timp şi sânge. Milva, Regis, pe acolo…

— Nu, a mormăit Boreas, fără să ştie măcar de ce o face.

Nu pe acolo... Acolo nu-i decât un pasaj orb între pereţi. Duceţi-vă pe-acolo, urcaţi pe treptele acelea... până sus, în castel. Dacă vreţi s-o salvaţi pe Domniţa Lacului... trebuie să vă grăbiţi.

— Mulţumesc, a spus bărbatul cu părul alb. Mulţumesc, străinule. Regis, ai auzit? Pe-aici!

După un timp, au rămas doar cadavre în curte. Şi Boreas Mun, încă sprijinit de suliţă. Căci nu putea pleca, atât de rău îi tremurau picioarele.

Ciorile dădeau în continuare târcoale castelului Stygg, croncănind şi învârtindu-se într-un nor negru deasupra turnurilor şi a meterezelor.

Vilgefortz asculta cu un calm stoic şi cu un chip imperturbabil cum gâfâie mercenarul grăbit să raporteze. Dar a fost trădat de ochiul care i se rotea şi clipea.

— Întăriri de ultimă oră, a spus el, scrâşnind din dinţi. Incredibil. Aşa ceva nu se întâmplă niciodată. Sau se întâmplă, dar prin bâlciuri, pe la spectacole ieftine, ceea ce ar fi cam acelaşi lucru. Fă-mi o favoare, om bun, spune-mi că ai născocit totul, să zicem, ca să faci o glumă.

— N-am născocit nimic! s-a indignat soldatul. Spun adevărul! Câţiva indivizi au intrat în... o şleahtă întreagă...

— Ei bine, i-a retezat-o magicianul. Glumeam. Skellen, ai grijă de asta, personal. Va fi o ocazie bună să demonstrezi de ce sunt capabile trupele pe care mi le-ai adus şi pe care le plăteşti cu aurul meu.

Huhurezul a sărit în sus şi a gesticulat nervos.

— Nu tratezi cumva prea uşor situaţia, Vilgefortz? a strigat el. Nu pari să fii conştient de gravitatea situaţiei! Dacă castelul este atacat, nu poate fi decât armata lui Emhyr! Iar asta înseamnă...

— Nu înseamnă nimic, l-a întrerupt magicianul. Dar ştiu ce vrei să spui. Ei bine, dacă faptul că te susţin din spate îţi ridică moralul, bine. Să mergem. Şi dumneata, conaşule Bonhart.

— Cât despre tine, a spus el, ţintuind-o cu ochiul hidos pe Ciri, să nu-ţi faci iluzii. Ştiu cine a venit cu întăriri demne de

o farsă ieftină. Şi te asigur că voi transforma farsa într-un coşmar. A făcut un gest către slujitori şi acoliţi.

— Hei, voi de colo! Legaţi fata cu lanţul de dimerit, închideţi-o cu trei rânduri de încuietori în celulă şi nu vă mişcaţi nici cu un pas de lângă uşă. Veţi răspunde cu capul. Aţi înţeles?

— După cum porunciţi, conaşule.

Au ajuns într-un coridor, din coridor au trecut într-o sală mare, plină cu sculpturi, un adevărat lapidariu. Nimeni nu le-a stat în cale. Au întâlnit doar câţiva valeţi, care s-au evaporat de îndată ce i-au văzut.

Au urcat în grabă scările. Cahir a dărâmat o uşă dintr-un şut, Angoulême a dat buzna în cameră cu un strigăt de război şi cu o lovitură de sabie a aruncat casca unei armuri aflate în picioare, lângă uşă, pe care o confundase cu un valet. Dându-şi seama de greşeală, a izbucnit în râs.

— He, he, he! Uitaţi-vă…

— Angoulême! a chemat-o Geralt la ordin. Nu mai sta acolo! Mai departe!

În faţa lor s-a deschis o uşă în spatele căreia se distingeau câteva siluete. Fără să se gândească prea mult la asta, Milva şi-a încordat arcul şi a tras o săgeată. Cineva a icnit. Uşa s-a închis. Geralt a auzit zăvorul.

— Mai departe, mai departe! a strigat el. Nu vă opriţi!

— Vrăjitorule, i-a spus Regis. Goana aceasta nu are niciun rost. Mă duc… Zbor în recunoaştere.

— Zboară.

Vampirul a dispărut, de parcă ar fi fost dus de vânt. Geralt nu a avut timp să se mire.

Au dat nas în nas cu alţi bărbaţi, de data aceasta înarmaţi. Cahir şi Angoulême s-au năpustit asupra lor urlând şi i-au pus pe fugă, s-ar părea că mai ales de frica lui Cahir şi a impozantului său coif cu aripi.

Au ajuns într-un claustru, apoi într-o galerie care se deschidea într-un vestibul. Mai aveau doar vreo douăzeci de paşi până la porticul care ducea în adâncurile castelului, când au apărut câţiva indivizi din partea opusă a galeriei.

Răsunau ecourile unor strigăte. Şi ale şuierăturilor de săgeţi.

— Adăpostiţi-vă! a strigat vrăjitorul.

O adevărată grindină de săgeţi s-a abătut asupra lor. Penele zbârnâiau, vârfurile lor loveau podeaua, scoţând scântei şi desprinzând stucul de pe pereţi, care cădea la pământ ca o pulbere fină.

— Jos! În spatele balustradei!

S-au aruncat la pământ, fiecare încercând să se adăpostească cât putea de bine în spatele coloanelor în spirală, decorate cu frunze de acant şi cu volute. Dar nu au reuşit toţi. Vrăjitorul a auzit-o pe Angoulême strigând, a văzut-o apucându-se de braţ, cu mâneca înmuiată de sânge.

— Angoulême!

— Nu-i nimic! A trecut curat! a strigat fata cu o voce uşor tremurândă, confirmându-i ce ştia deja. Dacă vârful de săgeată i-ar fi străpuns osul, Angoulême ar fi leşinat din cauza şocului.

Arcaşii trăgeau fără încetare din galerie, strigând după întăriri. Unii alergau în lateral căutând un unghi mai bun de lansare. Înjurând, Geralt a evaluat distanţa care îi separa de arcadă. Situaţia nu era cea mai favorabilă. Dar, dacă rămâneau acolo, asta însemna moarte sigură.

— Să sărim! a strigat el. Atenţie! Cahir, ajut-o pe Angoulême!

— O să ne ciuruiască!

— Să sărim! Trebuie!

— Nu! a strigat Milva, ridicându-se cu arcul în mână.

S-a îndreptat, a luat poziţia de tragere cu arcul său, ca o statuie reală, ca o amazoană de marmură. Arcaşii din galerie au ţipat.

Milva a dat drumul corzii.

Unul dintre arcaşi, aruncat înapoi, s-a izbit cu spatele de perete. Pe perete a apărut o pată de sânge asemănătoare unei caracatiţe imense. Un strigăt a răsunat din galerie, un urlet de furie, de mânie şi de ameninţare.

— Pe Marele Soare… a gemut Cahir.

Geralt l-a strâns de braţ.

— Să sărim! Ajut-o pe Angoulême!

Arcaşii din galerie şi-au orientat potopul de săgeţi către Milva. Săgetătoarea nici n-a clipit, cu toate că un nor de praf de ipsos plutea peste tot în jurul ei, iar fragmente de marmură şi arbori de săgeţi spulberate zburau prin preajmă. Ea a dat drumul corzii. Un alt ţipăt a răsunat şi un alt arcaş a căzut ca o păpuşă de cârpă, împroşcându-şi tovarăşii cu sânge şi cu crâmpeie de creier.

— Acum! a strigat Geralt văzându-i pe arcaşi cum fug din galerie şi se aruncă la pământ pentru a se salva de săgeţile infailibile.

Doar trei dintre cei mai temerari mai rămăseseră în locurile lor.

O săgeată s-a izbit de un stâlp, acoperind-o pe Milva cu praf de tencuială. Săgetătoarea şi-a suflat părul, care îi căzuse peste faţă, şi a întins arcul.

— Milva! Geralt, Angoulême şi Cahir ajunseseră la arcadă. Gata! Fugi!

— Încă una, a spus săgetătoarea cu pana săgeţii în colţul gurii.

Coarda a zbârnâit. Unul dintre cei trei temerari a urlat de durere, s-a aplecat peste balustradă şi a căzut pe lespezile din curte. Văzându-l, camarazilor le-a pierit instantaneu curajul. S-au aruncat pe pământ şi s-au făcut una cu el. Cei care veniseră nu erau nerăbdători să intre în galerie şi să se expună săgeţilor Milvei.

Cu o singură excepţie.

Milva l-a evaluat imediat. Scund, slăbuţ, cu ten măsliniu. Pe antebraţul stâng avea o protecţie lucioasă de la atâta purtat, iar pe mâna dreaptă o mănuşă de arcaş. L-a văzut ridicându-şi superbul arc compozit, cu prinderea sculptată, şi încordându-l cu dexteritate. I-a văzut coarda întinsă la maximum în diagonală pe faţa lui măslinie şi penele roşiatice care îi periau obrazul. L-a văzut ţintind cu atenţie.

Şi-a ridicat şi ea arcul şi l-a întins lin, cu ochii la ţintă. Coarda i-a atins faţa, penele i-au periat colţul gurii.

— Haide, hai, Măriuţă, mai puternic. Până la gură. Răsuceşte funia în jurul degetelor, astfel încât arborele să nu cadă de pe săgeată. Apasă-ţi tare mâna pe obraz. Ţinteşte! Cu ambii ochi deschişi! Acum ţine-ţi respiraţia. Trage!

În ciuda protecţiei de lână, coarda s-a frecat dureros de antebraţul stâng.

Tatăl a vrut să-i spună ceva, dar tusea l-a împiedicat. O tuse grea, uscată, sâcâitoare. *Tusea se înrăutăţeşte,* se gândea micuţa Maria Barring, lăsându-şi arcul în jos. *Tuşeşte din ce în ce mai rău şi tot mai des. Ieri i s-a întâmplat în timp ce ţintea o căprioară. Aşa că la cină am avut doar lobodă fiartă. Urăsc loboda fiartă. Urăsc foamea. Şi mizeria.*

Bătrânul Barring a tras puternic aer în piept şi a mormăit puternic.

— Săgeata ta a ratat centrul cu un interval, copilă! Cel puţin cu un interval! Şi doar ţi-am mai spus să nu sari aşa când îi dai drumul! Iar tu te scuturi ca şi cum ai avea un melc care ţi se târâie între fese. Şi te gândeşti prea mult până ţinteşti. Îţi oboseşti braţul! Când tragi, ai braţul obosit. Strici săgeţile!

— Dar am atins ţinta! Şi nu la un interval întreg de centru, ci doar la jumătate.

— Ciocu’ mic! Mi-ajunge că zeii m-au pedepsit, trimiţându-mi o toantă, în locul unui flăcău.

— Nu sunt toantă!

— Ia, demonstrează-mi. Încordează arcul din nou. Şi aminteşte-ţi ce ţi-am spus. Trebuie să simţi că eşti ţintuită în cuie la pământ. Ţinteşti şi tragi repede. Ce-i cu grimasa asta?

— Pentru că vorbeşti aşa cu mine.

— Este dreptul meu, ca tată. Trage.

Şi-a aplecat arcul, supărată şi gata să izbucnească în plâns. Tatăl a observat-o.

— Te iubesc, Măriuţă, i-a spus el încet. Ţine minte asta pentru totdeauna.

A dat drumul corzii de îndată ce penele i-au atins colţul

gurii.

— Bine, i-a spus tatăl. Bine, fiica mea. Şi a fost zguduit de o tuse nesfârşită şi sufocantă.

Arcaşul cu ten măsliniu din galerie a murit pe loc. Săgeata Milvei îl nimerise sub axila stângă şi îi intrase adânc în piept, mai mult de jumătate din tijă, zdrobindu-i coastele, înjunghiindu-i plămânii şi inima.

Săgeata cu pene roşietice, pe care arcaşul cu ten măsliniu o lansase o secundă mai devreme, a lovit-o pe Milva în abdomenul inferior şi i-a ieşit prin spate, după ce i-a zdrobit pelvisul şi i-a zdrenţuit intestinele şi arterele. Săgetătoarea a căzut la podea ca şi cum ar fi fost lovită de un berbec.

Geralt şi Cahir au strigat la unison. Fără a se sinchisi de bărbaţii din galerie, văzând-o pe Milva lovită, au pus din nou mâna pe arcuri, au ieşit din porticul care îi adăpostea, au apucat-o pe săgetătoare şi au tras-o deoparte, fără să ia în seamă grindina săgeţilor. Una a ricoşat din casca lui Cahir. Geralt ar fi putut jura că a simţit alta trecându-i prin păr.

Milva a lăsat în urmă o dâră de sânge, lată şi lucioasă. O baltă uriaşă s-a întins imediat acolo unde au aşezat-o pe podea. Cahir a înjurat, cu mâinile tremurând. Geralt s-a simţit copleşit de disperare. Şi de mânie.

— Mătuşă! a strigat Angoulême. Mătuşă, nu muriiiiiiiiiii!

Maria Barring a deschis gura şi a horcăit macabru, scuipând sânge pe bărbie.

— Şi eu te iubesc, tată, a spus ea într-un mod foarte clar.

Astfel şi-a dat ultima suflare.

Acoliţii raşi în cap n-o mai scoteau la capăt cu Ciri, care se zbătea şi ţipa, aşa că valeţii le-au sărit în ajutor. Unul dintre ei, lovit în locul sensibil, a sărit îndărăt, s-a aplecat şi a căzut în genunchi, cu mâinile strânse între picioare şi pufnind spasmodic.

Dar asta n-a făcut decât să-i înfurie pe ceilalţi. Ciri a primit un pumn în ceafă şi o palmă peste faţă. Au trântit-o,

cineva a lovit-o tare în şold, altcineva i s-a aşezat pe gambe. Unul dintre acoliţi, un tânăr cu ochi răutăcioşi de un verde auriu, a îngenuncheat pe pieptul ei, a prins-o de păr şi a tras-o cu putere. Ciri a răcnit.

Acolitul a răcnit şi el. Şi ochii i s-au bulbucat. Ciri a văzut cum sângele care i se prelingea din capul său ras forma un model macabru pe halatul alb.

În clipa următoare, în laborator s-a dezlănţuit iadul.

O parte din mobilier s-a răsturnat zgomotos. Trosnetul furtunos şi zăngănitul de sticlă spulberată s-au amestecat cu ţipetele înspăimântătoare ale bărbaţilor. Decocturile, elixirele, tincturile, poţiunile şi alte substanţe magice vărsate pe mese şi pe podea au intrat în contact, s-au combinat, unele au intrat în reacţie şuierând şi degajând fuioare de fum galben. Încăperea a fost invadată instantaneu de o duhoare înţepătoare.

Prin fum, printre lacrimile provocate de duhoare, Ciri a observat îngrozită cum o formă neagră, asemănătoare cu un liliac uriaş, a trecut fulgerător prin laborator. A văzut liliacul agăţându-i pe bărbaţi din zbor şi, în timp ce urlau ca din gură de şarpe, erau trântiţi de sus pe pământ. Înaintea ochilor ei, un valet care încerca să scape a fost ridicat de pe podea şi apoi aruncat pe o masă, unde a început să se zbată şi să răcnească, împroşcând cu sânge eprubetele, alambicurile şi retortele spulberate.

Amestecurile vărsate au stropit o lampă. S-a auzit un pocnet, apoi o duhoare puternică s-a răspândit şi, brusc, laboratorul a fost invadat de flăcări. Valul de căldură a disipat fumul. Ciri şi-a încleştat dinţii ca să nu ţipe.

Un bărbat zvelt, ferchezuit, cu părul grizonant, îmbrăcat elegant în negru, s-a aşezat pe scaunul de oţel care îi fusese destinat ei. Bărbatul l-a muşcat uşor de gât pe un acolit ras, pe care îl ţinea în genunchi, sugându-i sângele. Acolitul, zguduit de un tremur convulsiv, a îngăimat ceva slab zvârcolindu-se, în timp ce picioarele şi braţele întinse îi zvâcneau.

Flăcările albăstrui, livide, dansau pe blatul de cositor al mesei. Retortele şi eprubetele explodau una după alta

trosnind.

Vampirul şi-a retras colţii ascuţiţi de la gâtul victimei, şi-a fixat ochii negri ca agatele pe Ciri.

— Există ocazii, i-a spus el pe un ton justificativ, lingându-şi sângele de pe buze, când nu te poţi abţine să nu bei. Să nu-ţi faci griji, a adăugat el cu un zâmbet, văzându-i expresia pe chip. Nu te teme, Ciri. Mă bucur că te-am găsit. Numele meu este Emiel Regis. Deşi ar putea să ţi se pară ciudat, sunt un prieten al vrăjitorului Geralt. Am venit aici împreună cu el pentru a te salva.

Un mercenar înarmat a dat buzna în laboratorul cuprins de flăcări. Prietenul lui Geralt şi-a întors capul spre el şi a şuierat, dezvăluindu-şi colţii. Mercenarul a scos un urlet înfiorător. A durat ceva până când urletul s-a pierdut în depărtare.

Emiel Regis a zgâlţâit din genunchi trupul acolitului, acum nemişcat şi moale ca o zdreanţă, apoi s-a ridicat şi s-a întins ca o pisică.

— Cine-ar fi crezut, a constatat Regis, aşa slăbănog şi ce sânge bun a avut în el. Este vorba aici despre ceea ce s-ar numi calităţi ascunse. Permite-mi să te duc la Geralt, Ciri.

— Nu, a mormăit fata.

— Nu trebuie să-ţi fie frică de mine.

— Nu mi-e frică de tine, a protestat ea demn, străduindu-se din răsputeri să-şi stăpânească dinţii care începuseră să-i clănţănească. Nu este vorba despre asta... Dar Yennefer este închisă undeva pe-aici. Trebuie să o eliberez cât mai curând. Mi-e teamă că Vilgefortz... Te implor, conaşule...

— Emiel Regis.

— Conaşule Emiel, spune-i vrăjitorului că Vilgefortz este aici. Este un magician. Un magician puternic. Spune-i lui Geralt să fie vigilent.

— Trebuie să fii vigilent, a repetat Regis privind spre trupul Milvei. Pentru că Vilgefortz este un magician puternic. Cât despre ea, s-a dus s-o elibereze pe Yennefer.

Geralt a înjurat.

— Haideţi! a strigat entuziasmat ca să le ridice moralul

camarazilor. Să mergem!

— Să mergem, a repetat Angoulême, ridicându-se şi ştergându-şi lacrimile. Să mergem! E timpul să ţi-o iei, nenorocitule!

— Simt o asemenea forţă în mine, a şoptit vampirul cu un zâmbet sinistru, încât aş fi în stare să distrug întregul castel din temelii.

Vrăjitorul i-a aruncat o privire circumspectă.

— Ei bine, poate nu chiar aşa. Dar duceţi-vă până sus şi faceţi un pic de tămbălău ca să le abateţi atenţia. Eu voi încerca s-o găsesc pe Ciri. N-ar fi trebuit, n-ar fi trebuit, vampirule, s-o laşi singură.

— Aşa mi-a cerut ea, s-a disculpat Regis calm. Ba chiar pe un ton şi cu o atitudine care nu lăsau loc de discuţii. Mărturisesc că m-a luat prin surprindere.

— Ştiu. Mergeţi sus. Aveţi grijă! Voi încerca să o găsesc pe una dintre ele. Pe ea sau pe Yennefer.

A găsit-o şi încă foarte repede.

Ca din senin, ieşind pe neaşteptate de după o curbă a coridorului, a dat peste ei. Şi, văzându-i, chiar a simţit cum îi pulsează adrenalina în vene.

Câţiva nemernici o târau pe Yennefer pe coridor. Magiciana era încătuşată şi legată cu lanţul, ceea ce nu o împiedica să se zbată, să lovească şi să înjure ca un birjar.

Geralt nu le-a permis nemernicilor să-şi revină din uluire. A lovit o singură dată, doar pe unul dintre ei, cu o mişcare scurtă din cot. Nemernicul a chelălăit ca un câine, s-a întors, s-a clătinat, prăbuşindu-se cu un zăngănit peste o armură aşezată într-o nişă, şi a alunecat pe ea mânjind-o cu sânge.

Ceilalţi trei au lăsat-o pe Yennefer şi au sărit într-o parte, în timp ce un al patrulea a apucat-o pe magiciană de păr şi i-a ţinut un cuţit la gât, chiar deasupra zgărzii de dimerit.

— Nu te apropia! a ţipat. Îi tai beregata! Nu glumesc!

— Nici eu, i-a replicat Geralt, fluturându-şi spada şi privindu-l pe netrebnic în ochi.

Netrebnicul nu a rezistat. A lăsat-o pe Yennefer şi s-a

alăturat camarazilor săi. Cu toţii aveau deja câte o armă în mână. Unul desprinsese dintr-o panoplie o halebardă istorică, dar cu un aspect ameninţător. Cu toţii, aplecaţi, ezitau între atac şi apărare.

— Ştiam că vei veni, i-a spus Yennefer, îndreptându-se cu mândrie. Arată-le, Geralt, acestor nenorociţi de ce este capabilă spada unui vrăjitor. Şi-a ridicat încheieturile mâinilor încătuşate deasupra capului, întinzând lanţul.

Geralt şi-a apucat sihillul cu ambele mâini, şi-a înclinat uşor capul, şi-a luat reper. Şi a lovit. Atât de repede, încât nimeni nu a văzut mişcarea lamei.

Cătuşele şi lanţul au căzut zornăind pe podea. Unul dintre netrebnici a oftat. Geralt a apucat mânerul şi mai strâns, şi-a pus degetul arătător pe gardă.

— Ţine-te bine, Yen! Înclină-ţi uşor capul într-o parte, te rog.

Magiciana nici măcar n-a tremurat. Sunetul metalului lovit de spadă a fost foarte slab.

Zgarda de dimerit a căzut lângă cătuşe. O singură picătură roşie, doar una singură, a apărut pe gâtul lui Yennefer.

Magiciana a râs, masându-şi încheieturile. Şi s-a întors către bărbaţi. Niciunul dintre ei nu-i susţinea privirea.

Cel cu halebarda a pus arma antică pe podea cu prudenţă, aproape cu teamă că s-ar putea zgâlţâi.

— Să-l văd eu pe Huhurez cum se luptă de unul singur cu unul ca acesta, s-a bâlbâit el. N-are decât.

— Noi n-am făcut decât să ascultăm ordinele, a murmurat cel de-al doilea, din spate. Am ascultat ordinele… Eram obligaţi…

— Nu ţi-am făcut niciun rău, coniţă… a spus al treilea, lingându-şi buzele. În timpul cât aţi stat în temniţă… depune mărturie pentru noi…

— Marş de-aici, le-a spus Yennefer.

Eliberată de zgarda de dimerit, dreaptă, cu capul ridicat cu mândrie, avea aspectul unui titan. Părul negru, dezordonat, părea să atingă bolta.

Netrebnicii au fugit. Paşnici şi fără să privească înapoi.

Yennefer, revenind la aspectul ei obişnuit, şi-a aruncat braţele în jurul gâtului lui Geralt.

— Ştiam că vei veni după mine, a murmurat ea, căutându-i buzele cu buzele ei. Că vei veni cu orice preţ.

— Haide, i-a spus el după o clipă, gâfâind. Acum Ciri.

— Ciri, a confirmat ea.

Şi preţ de o secundă, în ochii înflăcăraţi, violet, i s-a aprins o strălucire ameninţătoare.

— Şi Vilgefortz.

Un mercenar înarmat cu o arbaletă s-a ivit de după colţ, strigând şi trăgând spre magiciană. Ca şi cum ar fi ţâşnit dintr-un izvor, Geralt a sărit în sus, învârtindu-şi spada, iar aceasta a zburat chiar pe deasupra capului arbaletrierului, atât de aproape, încât l-a forţat să se ghemuiască. Nu a mai avut timp să se îndrepte, vrăjitorul a sărit lângă el şi l-a spintecat ca pe un crap. Mai departe, de-a lungul coridorului, se aflau alţi doi bărbaţi, înarmaţi, de asemenea, cu arbalete. Le folosiseră de multe ori, dar acum mâinile le tremurau prea mult pentru a nimeri ţinta. Într-o clipă, vrăjitorul a fost lângă ei. I-a lichidat pe amândoi.

— Pe unde, Yen?

Magiciana şi-a îngustat pleoapele şi s-a concentrat.

— Pe aici. Pe scările acelea.

— Eşti sigură că asta-i calea cea bună?

— Da.

Mercenarii i-au atacat imediat de după colţul coridorului, nu departe de un portal decorat cu o arhivoltă. Erau mai mult de zece, înarmaţi cu suliţe, halebarde şi arbalete. Erau, de asemenea, extrem de hotărâţi şi de necruţători. În ciuda acestui fapt, i-au lichidat rapid. Yennefer l-a lovit imediat pe unul în piept cu o bilă de foc lansată din palma mâinii. Geralt s-a răsucit într-o piruetă şi s-a învârtit printre ceilalţi, sihillul de pitican balansându-se şi şuierând ca un şarpe. După ce patru dintre ei au căzut, cei rămaşi au fugit, coridoarele răsunând de ecoul paşilor şi al scrâşnetelor de arme.

— Eşti bine, Yen?

— Mai bine de-atât nici că s-ar putea.

Sub arhivoltă se afla Vilgefortz.

— Sunt impresionat, a spus magicianul cu o voce calmă şi răsunătoare. Serios, vrăjitorule. Eşti naiv şi din cale-afară de prost, dar tehnica ta este cu adevărat impresionantă.

— Tâlharii tăi, a replicat Yennefer la fel de calm, tocmai s-au retras, lăsându-te la mila noastră. Dă-ne-o pe Ciri şi îţi vom cruţa viaţa.

— Ştii, Yennefer, a spus magicianul rânjind, că aceasta este deja a doua ofertă generoasă pe care o primesc astăzi? Mulţumesc, mulţumesc. Iată răspunsul meu.

— Atenţie, a strigat Yennefer, sărind îndărăt.

Geralt a imitat-o.

La timp. Coloana de foc aruncată din mâinile întinse ale magicianului a transformat locul în care se aflau în urmă cu o clipă într-o ciupercă neagră, imensă şi şuierătoare. Vrăjitorul şi-a şters funinginea de pe faţă şi ce îi mai rămăsese din sprâncene. L-a văzut pe Vilgefortz întinzându-şi braţele. A sărit într-o parte şi s-a trântit la podea în spatele unei coloane. O explozie asurzitoare a avut loc şi întregul castel a fost zguduit din temelii.

Ecoul a răsunat în tot castelul, zidurile se cutremurau, candelabrele se clătinau. Un portret în ulei, imens, într-o ramă aurie s-a prăbuşit la pământ cu un bubuit.

Mercenarii care dădeau năvală dinspre vestibul aveau o teamă sălbatică în ochi. Au ajuns sub privirile ameninţătoare ale lui Stefan Skellen, care i-a chemat la ordin cu o expresie şi pe un ton belicoase:

— Ce se petrece? vorbiţi!

— Jupâne legist... a spus unul cu o voce răguşită. Este cumplit! Bântuie demoni şi diavoli... Nu ratează nicio ţintă cu arcurile lor... Fac ravagii... Moartea seceră totul în cale acolo... E totul roşu de la sânge!

— Vreo zece dintre ai noştri trebuie să fi căzut... Poate mai mulţi... Şi acolo... Auziţi?

A bubuit din nou, castelul s-a cutremurat.

— Magie, a bălmăjit Skellen. Vilgefortz... Ei bine, vom

vedea care pe care.

Un alt soldat a venit într-un suflet. Era livid şi acoperit cu pulbere de tencuială. Un lung răstimp nu a putut să articuleze niciun cuvânt, iar când a început să vorbească, în cele din urmă, nu putea să-şi ţină mâinile nemişcate şi vocea îi tremura.

— Acolo… Acolo… Un monstru… Jupâne legist… Un fel de liliac uriaş, negru… Am văzut cu ochii mei cum le-a smuls capetele bărbaţilor… Sângele curgea peste tot! Iar el şuiera şi râdea… Ah, ce colţi avea!

— Nu mai scăpăm cu viaţă… a şoptit altul în spatele Huhurezului.

— Jupâne legist, a spus Boreas Mun, făcându-şi în sfârşit curaj să ia cuvântul. Sunt fantome. L-am văzut… pe tânărul conte Cahir aep Ceallach. Iar el este de mult oale şi ulcele.

Skellen s-a uitat la el, dar nu i-a răspuns.

— Jupâne Stefan… a îngăimat Dacre Silifant. Dar noi cu cine trebuie să luptăm?

— Ăştia nu sunt oameni, a gemut unul dintre mercenari. Sunt vrăjitori şi diavoli scăpaţi din fundul iadului! Nimeni nu le stă în cale. Forţa omului e neputincioasă împotriva lor…

Huhurezul şi-a încrucişat braţele peste piept, şi-a plimbat privirea hotărâtă şi îndrăzneaţă peste chipurile soldaţilor.

— Aşadar, nu ne vom implica în acest conflict de forţe infernale! a anunţat el cu o voce tare şi fermă. Îi vom lăsa pe demoni să se lupte cu demonii, pe vrăjitori cu vrăjitorii şi fantomele cu morţii care au înviat din morminte. Nu-i vom deranja! Vom aştepta liniştiţi rezultatul încăierării aici.

Chipurile soldaţilor s-au luminat. Moralul li s-a ridicat semnificativ.

— Scara aceasta, a reluat Skellen cu voce tare, este singura cale de ieşire. Vom aştepta aici. Vom vedea cine va încerca să o coboare.

De sus, a răsunat o bubuitură teribilă, un duş de pulbere din stuc a căzut zgomotos de pe boltă. Un miros de sulf şi de ars s-a răspândit.

— E prea întuneric aici! a strigat Huhurezul tare şi îndrăzneţ pentru a le insufla curaj oamenilor săi. Haideţi,

haideţi să aprindem tot ce putem! Felinare, torţe! Trebuie să vedem cine va apărea pe scară! Umpleţi coşurile acelea de fier cu ceva care să ardă!

— Ce-ar putea să ardă, jupâne?

Skellen a arătat spre ceva fără să vorbească.

— Tablourile? a întrebat nedumerit unul dintre soldaţi. Tablourile?

— Întocmai, a pufnit Huhurezul. Ce te uiţi aşa? Arta este moartă!

Ramele au fost despicate, pânzele au fost sfâşiate. Lemnul bine uscat şi impregnat cu vopsea a luat foc imediat, s-a aprins într-o flacără vie.

Boreas Mun privea. De-acum era hotărât.

A bubuit, a fulgerat, coloana în spatele căreia reuşiseră să se ascundă aproape în ultimul moment a fost spulberată. Arborele a explodat, coloana împodobită cu frunze de acantă s-a prăbuşit la podea, zdrobind mozaicul de teracotă. Fulgerul globular a scânteiat în direcţia lor. Yennefer l-a ţinut departe rostind vrăji şi gesticulând.

Vilgefortz s-a îndreptat spre ei fluturându-şi mantia, care semăna cu două aripi de dragon.

— Nu sunt surprins de Yennefer. Este o femeie, deci o creatură inferioară din punct de vedere evolutiv, dominată de haosul hormonal. Dar tu, Geralt, nu eşti doar un om, deci rezonabil prin natură, ci şi un mutant, care nu este supus emoţiilor.

Şi-a fluturat mâna. A tunat, a fulgerat. Trăsnetul a răsucit scutul invocat prin magie de Yennefer.

— În ciuda discernământului tău, a continuat Vilgefortz, trecând focul dintr-o mână în alta, într-o anumită chestiune demonstrezi o consecvenţă surprinzătoare şi nechibzuită: invariabil vrei să înoţi împotriva curentului şi să te pişi contra vântului. Nu se poate termina altfel decât prost. Să ştii că astăzi, aici, în castelul Stygg, te-ai pişat contra unui uragan.

Undeva la etajele inferioare se stârnise o încăierare; de

acolo se auzeau strigăte îngrozitoare, gemete, ţipete. Ardea ceva, Ciri simţea mirosul de fum şi de ars, simţea un suflu de aer fierbinte.

Ceva a explodat cu atâta putere, încât coloanele care susţineau bolta au fost zgâlţâite, o ploaie de stuc revărsându-se din pereţi.

Ciri a aruncat o privire prudentă după colţ. Coridorul era gol. A păşit repede şi tăcut, trecând printre cele două şiruri de nişe în care erau amplasate statui. Mai văzuse acele statui înainte.

În vis.

A ieşit din coridor. Şi s-a dus direct la un bărbat cu o suliţă. A sărit înapoi, gata să execute salturi şi piruete. Şi atunci şi-a dat seama că nu era un bărbat, ci o femeie cu părul grizonant, slabă, gârbovită. Şi că nu ţinea o suliţă, ci o mătură.

— Este închisă pe aici pe undeva o magiciană cu părul negru, i s-a adresat Ciri, dregându-şi glasul. Unde anume?

Femeia cu mătura a tăcut multă vreme, mişcându-şi buzele de parcă ar fi mestecat ceva.

— Dar de unde să ştiu eu, porumbiţo? a murmurat ea în cele din urmă. Eu nu sunt aici decât să fac curăţenie. Nimic, nu fac nimic altceva decât curăţenie după ei, a repetat ea, fără să se uite la Ciri. Şi ei, nimic, fac mizerie întruna. Uită-te şi tu, porumbiţo.

Ciri s-a uitat. A observat o dâră de sânge în zigzag de-a lungul podelei. Dâra se întindea pe vreo câţiva paşi şi se termina sub un cadavru sprijinit de perete. Ceva mai departe, mai erau altele două: unul chircit, celălalt întins cu braţele şi picioarele desfăcute într-o poziţie chiar indecentă. Arbaletele erau abandonate în apropierea lor.

— Fac mizerie întruna. Femeia a luat o găleată şi o cârpă, a îngenuncheat şi a început să frece sângele. Mizerie, nimic altceva decât mizerie, numai şi numai mizerie. Şi fă curat, şi fă curat. Oare o să se sfârşească vreodată asta?

— Nu, i-a răspuns Ciri sec. Nu. Aşa-i lumea aceasta.

Femeia s-a oprit din şters. Dar nu şi-a ridicat capul.

— Eu fac curat, a spus resemnată. Nimic altceva. Dar ţie,

porumbiţo, îţi spun că tre’ s-o iei drept înainte şi apoi să faci la stânga.

Mulţumesc.

Femeia şi-a coborât capul şi mai mult şi a început din nou să şteargă sângele.

Era singură. Singură şi rătăcită într-un labirint de coridoare.

— Domniţă Yeeenneeefeeer!

Până în acel moment ea rămăsese tăcută, temându-se să nu se trezească în spate cu oamenii lui Vilgefortz. Dar acum…

— Yeeenneeeeeefeeer!

I s-a părut că a auzit ceva. Da, nu era nicio îndoială!

A alergat spre galerie şi de acolo a ajuns într-o sală spaţioasă, printre stâlpi zvelţi. În nări i-a ajuns din nou mirosul de ars.

Bonhart a ieşit dintr-o nişă ca o fantomă şi a pocnit-o cu pumnul peste faţă. Ciri s-a prăbuşit, iar el s-a năpustit asupra ei ca un şoim, a apucat-o de gât şi a apăsat-o de perete cu antebraţul lui. Ciri se uita în ochii lui spălăciţi, de peşte, şi simţea cum inima îi coboară în pântec.

— Nu te-aş fi găsit dacă n-ai fi strigat, i-a spus Bonhart răguşit. Dar ce-ai mai strigat, se vede că tare mai tânjeai după mine… Chiar aşa de dor ţi-a fost de mine? Eh, drăguţo?

Apoi, încă ţintuind-o de perete, i-a strecurat o mână prin părul de la ceafă. Ciri şi-a smucit cu îndărătnicie capul. Vânătorul de recompense a scrâşnit din dinţi. Şi-a petrecut braţul pe după umărul ei, i-a strâns un sân, şi-a băgat brutal mâna între picioarele ei. Apoi a eliberat-o, a izbit-o de perete atât de tare, încât ea a alunecat de-a lungul acestuia.

Apoi el i-a aruncat spada la picioare. Rândunica ei. Şi Ciri a înţeles imediat ce-şi dorea.

— Păcat că n-am făcut-o în arenă, i-a spus Bonhart printre dinţii încleştaţi. Ca o încununare, ca un final măreţ al numeroaselor spectacole magnifice. Vrăjitoarea

împotriva lui Leo Bonhart! Eh, oamenii ar fi plătit scump ca să vadă aşa ceva! Haide! Ridică-ţi fierul şi scoate-l din teacă.

Fata s-a supus. Dar nu şi-a scos lama din teacă, şi-a aruncat doar cureaua peste umeri, pentru a avea mânerul la îndemână.

Bonhart a făcut un pas înapoi.

— Am crezut c-o să-mi fie de-ajuns să-mi clătesc ochii cu schingiuirile la care te supune Vilgefortz. M-am înşelat amarnic. Trebuie să simt cum viaţa ta atârnă de lama mea. Scuip pe magicieni şi pe magiile lor, pe destin şi pe predestinare, pe profeţii, pe soarta lumii, scuip pe sângele mai vechi şi mai nou. Ce înseamnă pentru mine toate aceste profeţii şi vrăji? Cu ce mă aleg eu din ele? Cu nimic! Nimic nu se poate compara cu plăcerea de…

N-a mai terminat fraza. L-a văzut strângându-şi buzele, i-a văzut ochii scânteind animalic.

— Îţi voi lăsa sângele să curgă, vrăjitoareo, a şuierat el. Şi apoi, înainte de a se răci, o să ne sărbătorim nunta. Eşti a mea. Şi a mea o să mori. Scoate-ţi spada.

A răsunat o nouă bubuitură, castelul s-a cutremurat.

— Vilgefortz, a lămurit-o Bonhart cu faţa împietrită, îi face chiftele pe vrăjitor şi pe ceilalţi salvatori ai tăi. Hai, fetiţo, scoate-ţi spada!

Să fug, se gândea Ciri, încremenită de spaimă, *să fug în alte locuri, în alte vremuri, cât mai departe de el, cât mai departe.* S-a ruşinat: *Dar cum să fug? Să-i las pe Yennefer şi pe Geralt la cheremul lor? Dar raţiunea îmi spune că moartă nu am cum să-i ajut prea mult…*

S-a concentrat, apăsându-şi pumnii pe tâmple. Bonhart şi-a dat seama ce se întâmplă şi s-a năpustit asupra ei. Dar a fost prea târziu. Urechile lui Ciri vâjâiau, ceva a fulgerat.

Am izbutit, s-a gândit ea triumfătoare.

Şi-a dat seama dintr-odată că triumful fusese prematur. Şi-a dat seama, auzind strigăte şi înjurături furioase. Eşecul a fost, fără îndoială, atribuit aurei negative, ostile şi paralizante a acelui loc. Se mutase, dar nu prea mult. Nici măcar nu se îndepărtase de câmpul vizual al lui Bonhart: se

afla la capătul opus al galeriei. Nu prea departe de el. Dar dincolo de raza de acţiune a mâinilor lui şi a spadei lui. Cel puţin pentru moment.

Urmărită de ţipătul lui, Ciri s-a întors şi a luat-o la goană.

A fugit pe un coridor lung şi lat, urmărită de privirile lipsite de viaţă ale cariatidelor din alabastru care susţineau arcadele. A făcut o piruetă, apoi alta. Voia să-l inducă în eroare pe Bonhart, să-l facă să-i piardă urma, în timp ce ea se orienta după ecourile încăierării. Se îndrepta spre locul unde şi-ar fi putut găsit prietenii.

A dat buzna într-o imensă încăpere circulară în mijlocul căreia, pe un piedestal de marmură, se afla o sculptură înfăţişând o femeie cu faţa acoperită, cel mai probabil o zeiţă. Două coridoare se ramificau din încăpere, ambele destul de înguste. Ciri a ales la întâmplare. Evident, a făcut o alegere proastă.

— Fata! a strigat unul dintre mercenari. A noastră-i!

Erau prea mulţi pentru ea ca să rişte să-i înfrunte, chiar şi pe un coridor îngust. Iar de-acum Bonhart trebuia să fie aproape. Ciri s-a întors şi a fugit. A ajuns în încăperea cu zeiţa din marmură. Şi a îngheţat.

În faţa ei, era un cavaler înarmat cu o spadă imensă, cu o mantie neagră şi cu un coif împodobit cu aripile unei păsări de pradă.

Târgul ardea. Se auzeau vuietele vâlvătăilor, se vedeau flăcările cum se unduiau, se simţea dogoarea focului. Auzea nechezatul cailor, ţipetele oamenilor răpuşi… Aripile păsării negre au început brusc să fâlfâie, acoperind totul… Ajutor!

Cintra, se gândea Ciri, revenind la realitate. *Insula Thanedd. M-a urmărit şi acolo. Este un demon. Sunt înconjurată de demoni, de coşmarurile din visele mele. În spate îl am pe Bonhart, în faţă pe el.*

Se auzeau strigătele şi tropăielile valeţilor care alergau. Deodată, cavalerul cu coif decorat cu pene a făcut un pas. Ciri şi-a biruit frica. Şi-a înşfăcat Rândunica.

— Nu mă atinge!

Cavalerul a înaintat din nou şi Ciri a observat cu uimire

că în spatele mantiei sale se ascundea o fată cu părul deschis la culoare, înarmată cu o sabie curbată. Fata a sărit pe lângă ea ca un râs şi cu o lovitură de sabie l-a răpus pe unul dintre valeţi. Şi, în loc să o atace pe Ciri – mare minune –, cavalerul negru a răpus un al doilea valet cu o lovitură puternică de sabie. Văzând cum stau lucrurile, ceilalţi s-au retras pe coridor.

Fata cu părul de culoare deschisă s-a repezit la uşă, dar nu a putut s-o închidă. Cu toate că mânuia ameninţător sabia, în timp ce ţipa cu curaj, valeţii o îndepărtau de uşă. Ciri a văzut cum unul dintre ei o străpunge cu o suliţă, a văzut-o pe fată căzând în genunchi. S-a lansat în atac, scoţându-şi Rândunica din teacă, în timp ce, alături, Cavalerul Negru împărţea în stânga şi-n dreapta lovituri cumplite cu spada sa lungă. Fata cu părul de culoare deschisă, încă în genunchi, şi-a scos barda pe care o avea fixată la brâu şi a aruncat-o, nimerindu-l pe unul dintre netrebnici drept în faţă. Apoi a ajuns la uşă, a închis-o cu un şut, iar cavalerul a tras zăvorul.

— Uff, a spus fata. Stejar şi fier! O să mai dureze mult şi bine până o să izbutească s-o doboare!

— Nu vor irosi timpul, vor căuta o altă cale, a apreciat Cavalerul Negru cu simţ practic, apoi s-a întunecat brusc, văzând piciorul fetei plin de sânge. Dar ea a dat din cap spunând că nu este nimic.

— Haideţi să plecăm de aici, a spus cavalerul, scoţându-şi coiful şi privind-o pe Ciri. Sunt Cahir Mawr Dyffryn, fiul lui Ceallach. Am venit aici cu Geralt. Pentru a te salva, Ciri. Ştiu că ţi se pare neverosimil.

— Am văzut eu lucruri şi mai neverosimile, a bombănit Ciri. Ai parcurs un drum lung… Cahir… Unde este Geralt?

Cavalerul s-a uitat la ea. Ciri şi-a adus aminte de ochii lui de pe Thanedd. Azurii şi blânzi ca satinul. Superbi.

— O salvează pe magiciană, i-a răspuns Cahir. Pe…

— Yennefer. Să mergem.

— Da! a fost de acord fata cu părul de culoare deschisă, improvizându-şi un bandaj pe coapsă. Mai sunt nişte cururi care aşteaptă să le-o tragem! Pentru mătuşa!

— Să mergem, a repetat cavalerul.

Dar era prea târziu.

— Fugiţi, a şoptit Ciri, văzând cine se apropie de pe coridor. Acesta este diavolul întrupat. Dar el mă vrea doar pe mine. N-o să vă urmărească pe voi… Fugiţi… Ajutaţi-l pe Geralt…

Cahir a clătinat din cap.

— Ciri, i-a spus el încet. Cum poţi să spui aşa ceva? Am venit de la capătul lumii ca să te găsesc, să te salvez şi să te protejez. Şi acum vrei să fug?

— Nu ştii cu cine ai de-a face.

Cahir şi-a suflecat mânecile, şi-a scos mantia, şi-a înfăşurat-o în jurul braţului stâng. Şi-a fluturat spada, a răsucit-o suficient încât s-o facă să şuiere.

— Voi afla de îndată.

Văzând trioul, Bonhart s-a oprit. Dar numai pentru un moment.

— Aha! a exclamat el. Ţi-au venit întăririle? Prietenii tăi, vrăjitoareo? Bine. Cu doi mai mult sau mai puţin… nu-i nicio diferenţă.

Deodată, Ciri a avut o revelaţie.

— Spune adio vieţii, Bonhart! a strigat ea. Până aici ţi-a fost. Acesta ţi-este sfârşitul! Ţi-ai găsit naşul!

Poate că a exagerat, Bonhart i-a surprins o notă de falsitate în glas. S-a oprit, s-a uitat bănuitor.

— Vrăjitorul? Ei, nu mai spune!

Cahir şi-a învârtit spada, şi-a luat poziţia. Bonhart nici n-a clipit.

— Mai tânăr decât mă aşteptam, n-are gusturi rele vrăjitoarea, a şuierat el. Ia, aruncă o privire aici, bătăuşule.

Şi-a descheiat cămaşa. Pe piept îi străluceau trei medalioane de argint. O pisică, un grifon şi un lup.

— Dacă eşti într-adevăr un vrăjitor, a scrâşnit din dinţi Bonhart, ştii că amuleta ta de şarlatan va ajunge în curând în colecţia mea. Iar, dacă nu eşti, vei fi mort cât ai clipi din ochi. Aşadar, ar fi mai înţelept dacă ai pieri din calea mea şi ai fugi până unde a înţărcat mutu’ iapa. Eu nu vreau decât fata, n-am nimic cu tine.

— Eşti curajos când vorbeşti, i-a spus Cahir liniştit, învârtindu-şi lama. Dar să vedem de ce eşti în stare.

— Angoulême, Ciri. Fugiţi!

— Cahir…

— Alergaţi în ajutorul lui Geralt, s-a corectat cavalerul.

Ele s-au supus. Ciri a sprijinit-o pe Angoulême, care şchiopăta.

— Tu ai vrut-o, i-a spus Bonhart, îngustându-şi ochii spălăciţi, apoi a înaintat, învârtindu-şi spada.

— Eu am vrut-o? a repetat Cahir Mawr Dryffyn aep Ceallach. Nu. Destinul a vrut-o!

Au sărit unul spre celălalt şi s-au atacat rapid, răsucindu-se printre scânteile sălbatice ale lamelor. Scrâşnetele spadelor au invadat coridorul, iar statuia de marmură părea că tremură şi se balansează.

— Nu-i rău, a mormăit Bonhart în timp ce se îndepărtau. Nu-i rău, bătăuşule. Dar n-ai nici în clin, nici în mânecă cu un vrăjitor. Micuţa viperă m-a tras pe sfoară. Eşti terminat. Pregăteşte-te să mori.

— Tare curajos mai eşti din gură.

Cahir a inspirat adânc. Acea primă luptă îl convinsese că are şanse mici în faţa omului cu ochi de peşte. Era prea rapid şi prea puternic pentru el. Singurul său avantaj era că Bonhart se grăbea să plece după Ciri. Şi că devenise vădit nervos.

Vânătorul de recompense a atacat din nou. Cahir a parat lovitura, s-a aplecat, a sărit în sus, l-a apucat pe adversar de talie, l-a izbit de perete, i-a dat un genunchi între picioare. Bonhart l-a apucat de faţă şi l-a lovit cu forţă într-o parte a capului cu mânerul spadei, o dată, de două ori, de trei ori. A treia lovitură l-a tras înapoi pe Cahir. A văzut strălucirea lamei şi s-a apărat instinctiv.

Prea încet.

În familia Dyffryn exista o tradiţie respectată scrupulos, conform căreia toţi bărbaţii din familie trebuiau să privegheze în tăcere o zi şi o noapte trupurile rudelor căzute în luptă, care erau depuse în armurăria castelului.

Femeile, strânse într-o aripă îndepărtată, pentru a nu deranja bărbaţii, pentru a nu le distrage atenţia şi pentru a nu le împiedica reflecţiile, suspinau, oftau, plângeau şi leşinau. Odată ce îşi veneau în fire, începeau din nou să plângă şi să ofteze. Şi *da capo.*

Suspinele şi lacrimile erau considerate o lipsă de tact şi constituiau o mare necinste chiar şi în rândul femeilor aparţinând nobilimii din Vicovaro. Dar, cu familia Dyffryn nu te pui – aceasta era tradiţia şi nimeni nu o putea schimba. Nici măcar nu intenţiona să o schimbe.

Conform obiceiului şi tradiţiei, Cahir, un băiat de zece ani, fratele mai mic al defunctului Aillil – care pierise în Nazair şi al cărui trup era depus în armureria castelului –, încă nu era considerat bărbat. Nu avea voie să intre în grupul de bărbaţi adunaţi în jurul sicriului deschis, nu avea voie să stea înăuntru, în tăcere, împreună cu bunicul Gruffyd, tatăl Ceallach, fratele Dheran şi toată liota de unchi şi de veri. Desigur, nu avea voie nici măcar să plângă şi să ofteze alături de bunica, mama, cele trei surori şi toată liota de mătuşi şi de verişoare. Astfel, micul Cahir se juca, făcea tot felul de farse, alerga, se îmbrâncea şi se bătea cu ceilalţi copii ai rudelor venite la Dam Dyffra pentru priveghi, pentru slujba de înmormântare şi pentru parastas. Şi se bătea cu pumnii cu cei care considerau că cei mai viteji dintre vitejii din luptele pentru Nazair erau taţii şi fraţii lor mai mari, şi nu Aillil aep Ceallach.

— Cahir! Vino aici la mine, fiule!

În claustru stăteau Mawr, mama lui Cahir şi sora ei, mătuşa Cinead var Anahid. Faţa mamei era roşie şi atât de umflată de la plâns, încât Cahir s-a speriat. L-a zguduit faptul că până şi o femeie atât de frumoasă precum mama lui se putea transforma într-un monstru din cauza plânsului. Şi atunci a luat hotărârea fermă să nu plângă niciodată, absolut niciodată.

— Ţine minte, fiule, i-a spus Mawr printre suspine, strângându-şi băiatul la piept atât de tare, încât abia mai respira. Ţine bine minte această zi. Ţine minte cine i-a luat viaţa frăţiorului tău, Aillil. Nordlingii blestemaţi au făcut

asta. Vrăjmaşii tăi, fiul meu. Trebuie să-i urăşti mereu pe nenorociţii ăia.

— O să-i urăsc toată viaţa, mamă, i-a promis Cahir oarecum nedumerit.

În primul rând, fratele său Aillil căzuse în luptă cu onoruri, avusese parte de o moarte glorioasă şi de invidiat, o moarte de războinic, aşa că de ce trebuiau vărsate lacrimi? În al doilea rând, nu era niciun secret faptul că bunica Eviva, mama lui Mawr, era originară din Nordling. De nenumărate ori tata îi spusese, la mânie, bunicii „lupoaica din Nord”. Fireşte, pe la spatele ei.

Ei bine, dar dacă mama dă ordin acum…

— O să-i urăsc toată viaţa, a promis el cu ardoare. Îi urăsc deja! Iar când o să mă fac mare şi o să am o spadă adevărată, atunci, o să mă duc la război şi o să le tai scăfârliile! O să vezi, mamă!

Mama a inspirat adânc aer în plămâni şi a început să plângă cu spasme. Mătuşa Cinead o sprijinea.

Cahir şi-a încleştat pumnii şi tremura de ură îndreptăţită. De ură împotriva celor care îi răniseră mama, făcând-o atât de urâtă.

Lovitura lui Bonhart i-a zdrobit tâmpla, obrazul şi gura. Cahir şi-a lăsat deoparte spada şi s-a năpustit asupra vânătorului de recompense, care s-a răsucit într-o semipiruetă şi l-a înjunghiat între gât şi claviculă. Cahir s-a prăbuşit la picioarele zeiţei din marmură, stropindu-i piedestalul cu sângele său, ca o ofrandă păgână.

O bubuitură a răbufnit, podeaua tremura sub picioare, din panoplia de pe perete a căzut un scut făcând un zgomot puternic. Coridorul s-a umplut de un fum acid. Ciri şi-a şters faţa. Fata cu părul de culoare deschisă, pe care o sprijinea, era grea ca o piatră de moară.

— Mai repede… Hai să fugim mai repede…

— Nu pot mai repede, i-a spus fata.

Şi deodată s-a trântit puternic pe podea. Ciri a văzut îngrozită cum de sub şezut, de sub pantalonii îmbibaţi cu

sânge începea să se formeze şi să se lărgească o baltă roşie.

Fata era lividă ca un cadavru.

Ciri s-a aruncat în genunchi lângă ea, i-a scos repede eşarfa, apoi cureaua şi a încercat să-i facă un garou. Dar rana era prea extinsă. Era foarte aproape de zona inghinală. Sângele nu înceta să curgă.

Fata a luat-o de mână. Degetele îi erau reci ca gheaţa.

— Ciri…

— Da.

— Eu sunt Angoulême. Nu credeam… nu credeam c-o să te mai găsim. Da' l-am urmat pe Geralt… Pentru că n-ai cum să nu-l urmezi. Ştii?

— Ştiu. Aşa este el.

— Te-am găsit. Şi te-am salvat. Şi Fringilla râdea de noi… Spune-mi…

— Nu mai vorbi. Te rog.

— Spune… Angoulême îşi mişca buzele din ce în ce mai încet şi din ce în ce mai greu. Spune, de vreme ce eşti regină… În Cintra… o să ne faci favoruri, nu-i aşa? O să mă faci… contesă? Spune. Da' nu minţi… Poţi să mă faci? Spune!

— Nu mai spune nimic. Păstrează-ţi puterile.

Angoulême a oftat, s-a aplecat brusc în faţă, şi-a sprijinit fruntea de umărul lui Ciri.

— Ştiam eu… a spus ea destul de clar. Ştiam eu, drăcia naibii, că un lupanar în Toussaint a fost cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată.

A trecut un răstimp îndelungat până când Ciri şi-a dat seama că ţinea în braţe o fată moartă.

L-a văzut apropiindu-se, condus de privirile lipsite de viaţă ale cariatidelor din alabastru care susţineau arcadele. Şi, deodată, şi-a dat seama că evadarea era imposibilă, că nu era nicio cale de scăpare. Că n-avea de ales decât să-l înfrunte. Ştia asta.

Dar tot o înspăimânta foarte tare.

Şi-a scos spada. Lama Rândunicii a cântat încet.

Cunoştea melodia aceea.

Ciri s-a retras în coridorul larg, iar Bonhart a urmat-o, ţinând spada cu ambele mâini. Sângele i-a picurat pe lamă, picături grele căzeau de pe mâner.

— A murit, a remarcat Bonhart, trecând peste trupul lui Angoulême. Foarte bine. Şi bătăuşul a dat colţul.

Ciri s-a simţit copleşită de disperare. Degetele au strâns mânerul atât de tare, încât o durea. A continuat să se retragă.

— M-ai dus cu preşul, i-a spus Bonhart încet, îndreptându-se spre ea. Bătăuşul n-avea niciun medalion. Dar ceva îmi spune că în castel este cineva care poartă unul. Şi că acel cineva, bătrânul Leo Bonhart şi-ar pune capul rămăşag, trebuie să fie prin preajma magicienei Yennefer. Dar toate la vremea lor, viperă. Mai întâi noi. Tu şi cu mine. Şi nunta noastră.

Ciri s-a hotărât. Descriind un arc scurt cu Rândunica, şi-a luat poziţia, apoi a început să se rotească în jurul lui în semicerc, din ce în ce mai repede, forţându-l pe vânătorul de recompense să se învârtă.

— Ultima dată trucul acesta nu te-a ajutat prea mult, i-a spus Bonhart printre dinţii încleştaţi. Ce faci? Nu ştii să înveţi din greşeli?

Ciri şi-a iuţit pasul. Cu mişcări graţioase şi fluide ale lamei l-a păcălit şi l-a zăpăcit, l-a fermecat şi l-a hipnotizat.

Bonhart îşi flutura spada făcând-o să şuiere.

— Nu-ţi merge cu mine, a mârâit el. Şi mă plictiseşti!

Din doi paşi rapizi, a scurtat distanţa.

— Joacă după cum îţi cânt!

A sărit, lovind puternic. Ciri s-a ghemuit într-o piruetă, s-a ridicat de pe sol, a sărit şi a aterizat cu încredere pe piciorul stâng, lovind imediat, fără să-şi schimbe poziţia. Chiar înainte ca lama s-o anunţe de parada lui Bonhart, a început să-l încercuiască, înaintând cu uşurinţă sub loviturile lui şuierătoare. A lovit din nou fără să-şi ia avânt, printr-o îndoire nefirească şi neaşteptată a cotului. Bonhart a parat, a profitat de impulsul paradei pentru a o ataca prin surprindere din stânga. Ciri se aşteptase la asta, nu trebuia

decât să-şi îndoaie uşor genunchii şi să-şi legene trunchiul pentru a evita o fracţiune de ţol şi să riposteze imediat cu o lovitură scurtă. Dar de data aceasta vânătorul de recompense a aşteptat-o şi a păcălit-o cu o fentă. Neîntâlnind rezistenţă, Ciri era să-şi piardă echilibrul, dar s-a salvat printr-un salt fulger înapoi, care totuşi nu a împiedicat spada lui Bonhart să-i atingă umărul. La început a crezut că lama i-a tăiat doar mâneca matlasată, dar la scurt timp a simţit un lichid fierbinte prelins pe sub braţ şi pe braţ.

Cariatidele din alabastru îi observau cu ochi indiferenţi.

Ciri s-a retras, dar Bonhart s-a dus aplecat spre ea, efectuând cu spada mişcări largi de parcă ar fi cosit văzduhul. Ca moartea scheletică, zugrăvită în picturile pe care le văzuse în templu. *Dansul scheletelor,* se gândea ea. *Vine moartea cu coasa.*

S-a retras. Lichidul fierbinte îi curgea acum pe antebraţ şi pe palmă.

— Primul sânge este al meu, a spus Bonhart, văzând picăturile în formă de stea pe podea. Al cui va fi cel de-al doilea, scumpa mea?

Ciri a făcut un pas înapoi.

— Întoarce-te. S-a terminat.

Avea dreptate. Coridorul se termina brusc în abis, într-o prăpastie pe fundul căreia se vedeau scândurile prăfuite, murdare şi crăpate din podeaua de dedesubt, de la etajul inferior. Acea aripă a castelului era în ruină, nu mai avea pardoseală, se prăbuşise. Rămăsese doar structura de susţinere perforată: coloane, căpriori şi o reţea de bârne care unea totul.

Nu a ezitat prea mult. Urcând pe o grindă, Ciri a făcut un pas înapoi fără să-l scape din ochi pe Bonhart, urmărindu-i fiecare mişcare. Aşa s-a salvat. Pentru că dintr-odată vânătorul de recompense s-a aruncat asupra ei, alergând de-a lungul grinzii şi executând încrucişări rapide, fluturându-şi spada în fente fulgerătoare. Ciri ştia pe ce se baza el. O paradă nereuşită sau o fentă greşită ar fi determinat-o să-şi piardă echilibrul, iar apoi ar fi căzut pe

podeaua distrusă de dedesubt.

De data aceasta, Ciri nu s-a mai lăsat păcălită de fente. Dimpotrivă. S-a întors prompt şi a simulat o lovitură din dreapta, iar când, pentru o fracţiune de secundă, Bonhart a ezitat a lovit iar din dreapta, atât de rapid şi de puternic, încât după ce a parat bărbatul s-a clătinat. Şi ar fi căzut dacă nu fi fost avantajat de înălţimea lui. Cu mâna stângă întinsă în sus, a reuşit să ajungă la o grindă şi să-şi menţină echilibrul. Dar pentru o fracţiune de secundă şi-a pierdut concentrarea. Şi acea fracţiune de secundă a fost suficientă pentru Ciri. A lovit tare, tare, întinzându-şi braţul şi lama la maximum.

Când lama Rândunicii i-a spintecat pieptul şi umărul stâng, vânătorul de recompense nici măcar nu a tresărit. A contracarat imediat cu o furie atât de năprasnică, încât, dacă Ciri nu ar fi executat un salt în spate, lovitura probabil că ar fi despicat-o în două. A sărit pe grinda cea mai apropiată, aterizând în genunchiul îndoit, cu spada orizontală deasupra capului.

Bonhart s-a uitat la umăr, şi-a ridicat braţul stâng, pe care cobora deja şarpele carmin. S-a uitat la picăturile dense care cădeau în prăpastie.

— Măi, măi! a exclamat el. Totuşi ştii să înveţi din greşeli.

Vocea îi tremura de furie. Dar Ciri îl cunoştea prea bine. Era calm, controlat şi gata să ucidă.

A sărit pe grinda pe care stătea ea, tăind văzduhul cu spada, a înaintat spre ea ca un uragan, mergând hotărât, fără ezitare, fără măcar să se uite unde-şi pune picioarele. Grinda scârţâia, împrăştiind praf şi rumeguş.

O împingea în spate lovind-o încrucişat. A forţat-o să se întoarcă. A atacat-o continuu şi atât de repede, încât Ciri nu putea risca vreun salt sau vreo piruetă, încât trebuia să pareze şi să se eschiveze întruna.

A observat o sclipire în ochii lui de peşte. Ştia ce înseamnă, încerca s-o încolţească lângă un stâlp, împingând-o ca un păianjen sub o bârnă. A împins-o într-un punct din care nu mai avea nicio scăpare.

Trebuia să facă ceva. Şi brusc şi-a dat seama ce.

Kaer Morhen. Pendulul.

— Sari din pendul, ia-ţi din el elanul, energia. Îţi iei elanul din pendul. Înţelegi?

Am înţeles, Geralt.

Deodată, cu viteza unei vipere care atacă, a trecut de la pararea loviturii la contraatac. Lama Rândunicii a gemut când s-a ciocnit de cea a lui Bonhart. În aceeaşi clipă, Ciri s-a îndepărtat şi a sărit pe grinda alăturată, unde a aterizat păstrându-şi miraculos echilibrul. Apoi a făcut câţiva paşi rapizi şi a sărit înapoi pe grinda pe care stătea Bonhart, dar în spatele lui. Vânătorul de recompense s-a întors exact la timp pentru a da aproape orbeşte o lovitură amplă în punctul în care presupunea că o forţase să sară, dar a ratat la un fir de păr şi s-a clătinat din impulsul loviturii. Ciri l-a atacat ca un fulger, sărind din nou pe vine la pământ. Îl lovise puternic, cu precizie.

Şi stătea nemişcată, cu spada întinsă într-o parte. Privind calm tăietura lungă, oblică şi netedă de pe caftanul lui Bonhart, din care începuse să ţâşnească un lichid roşu vâscos.

— Tu… Bonhart se clătina. Tu…

S-a năpustit asupra ei. Era lent şi stângace acum. Ciri l-a evitat cu un salt înapoi şi de data aceasta vânătorul de recompense nu şi-a mai păstrat echilibrul. A căzut într-un genunchi, dar şi acela a ratat grinda, căci lemnul era acum umed şi alunecos. Preţ de o secundă s-a uitat la ea. Apoi a căzut în gol.

L-a văzut căzând pe podeaua de lemn într-un nor de praf, tencuială şi sânge, i-a văzut spada zburând la câţiva paşi de el într-o parte. Stătea înţepenit, cu braţele şi picioarele răşchirate larg, mari, subţiri. Rănit şi complet neajutorat. Dar tot înspăimântător.

A durat ceva timp, dar până la urmă Bonhart a început să tremure. Să geamă. A încercat să-şi ridice capul. Să-şi mişte braţele. Să-şi mişte picioarele. S-a apropiat de un stâlp, s-a sprijinit de el cu spatele. A gemut din nou, masându-şi uşor cu mâinile pieptul şi burta însângerate.

Ciri a sărit jos. A aterizat în genunchi lângă el. Graţioasă

ca o pisică. I-a văzut ochii de peşte mărindu-i-se de frică.

— Ai câştigat… i-a spus răguşit Bonhart, uitându-se la lama Rândunicii. Ai câştigat, vrăjitoareo. Păcat că nu am fost în arenă… Ar fi fost un spectacol magnific…

Ea nu i-a răspuns.

— Eu ţi-am dat spada asta, îţi aminteşti?

— Îmi amintesc totul.

— Poate că n-o să mă… a gemut vânătorul de recompense. Poate că n-o să-mi dai lovitura de graţie, nu? N-o să mă… N-o să ucizi pe cineva căzut la pământ, neputincios… Te cunosc, Ciri. Eşti prea… prea nobilă ca să faci asta.

Ea s-a uitat lung la el. Foarte lung. Apoi s-a aplecat. Ochii lui Bonhart s-au bulbucat şi mai mult. Dar ea doar i-a smuls medalioanele de la gât: cel cu lupul, cu pisica şi cu grifonul. Apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre ieşire.

El s-a năpustit asupra ei cu un cuţit, a sărit spre ea cu înverşunare, cu perfidie. Şi tăcut ca un liliac. Abia în ultima clipă, când pumnalul era gata să se afunde în spatele lui Ciri până la plăsele, el a răcnit şi în răcnetul acela şi-a pus toată ura.

Ciri a evitat atacul mişelesc cu o semipiruetă rapidă şi cu un salt înapoi, s-a răsucit şi i-a dat o lovitură rapidă şi largă, cu forţă, cu tot braţul, sporindu-şi puterea cu o răsucire a şoldurilor. Rândunica a şuierat şi a spintecat cu vârful lamei. S-a auzit un horcăit şi un gâlgâit, iar Bonhart şi-a dus mâinile la gât. Ochii lui de peşte i-au ieşit din orbite.

— Ţi-am spus doar că-mi amintesc totul, a comentat Ciri pe un ton îngheţat.

Ochii lui Bonhart s-au lărgit şi mai mult. Şi apoi s-a prăbuşit pe spate la pământ, într-un nor de praf. Şi zăcea aşa, înalt şi subţire ca un schelet, pe podeaua murdară, printre şipcile rupte. Continua să-şi menţină gâtul din răsputeri, spasmodic. Dar, oricât s-ar fi străduit, viaţa i se scurgea repede printre degete, în jurul capului răspândindu-i-se o aureolă imensă, neagră.

Ciri stătea deasupra lui. Fără să spună nimic. Doar aşa, ca s-o poată vedea bine. Astfel încât numai imaginea ei şi a

nimănui altcuiva să-l însoţească acolo unde se ducea.

Bonhart se uita la ea cu o privire din ce în ce mai înceţoşată şi mai tulbure. Era zguduit de un tremur convulsiv, răzuia podeaua cu călcâiele. Apoi a emis un gâlgâit similar cu cel al unei pâlnii prin care tocmai s-a strecurat ultima picătură de lichid.

A fost ultimul sunet pe care l-a scos.

O explozie a izbucnit, ferestrele s-au spart cu un pocnet.

— Fereşte-te, Geralt!

Au sărit înapoi exact la timp. Un fulger orbitor a ras podeaua, cioburi de teracotă şi aşchii ascuţite de mozaic au şuierat în aer. Un al doilea fulger a lovit coloana în spatele căreia era ascuns vrăjitorul. Coloana s-a rupt în trei părţi. Jumătate din arc s-a despărţit de boltă şi s-a prăbuşit pe podea cu un vuiet asurzitor. Cu faţa în jos, întins la pământ, Geralt îşi proteja capul cu mâinile, conştient de scutul ridicol pe care îl avea împotriva molozului care cădea peste el. Se pregătise pentru ce era mai rău, dar nu fusese chiar atât de rău. A sărit în picioare şi, văzând strălucirea unui scut magic deasupra lui, şi-a dat seama că a fost salvat de o magie de-a lui Yennefer.

Vilgefortz s-a întors spre magiciană şi a spulberat într-o mie de bucăţi coloana în spatele căreia se ascundea. Apoi, urlând furios, a stârnit un nor de fum, scântei şi praf. Yennefer a reuşit să sară şi s-a revanşat ţintindu-l pe magician cu un fulger, pe care însă acesta l-a respins fără niciun efort şi chiar cu dispreţ. I-a răspuns cu o lovitură care a trântit-o la pământ.

Geralt s-a năpustit asupra lui, ştergându-şi praful de tencuială de pe faţă. Magicianul şi-a întors privirea spre el şi şi-a întins mâinile, din care au izbucnit flăcări vuitoare. Vrăjitorul s-a protejat instinctiv cu spada lui. În mod incredibil, lama piticană plină de rune l-a protejat, tăind limba de foc.

— Aha! a urlat Vilgefortz. Impresionant, vrăjitorule! Dar ce zici de asta?

Vrăjitorul nu a spus nimic. A zburat de parcă ar fi fost

lovit de un berbec, a căzut pe podea şi s-a târât oprindu-se doar la baza unei coloane. Coloana a fost spulberată, trăgând după ea în cădere şi o bucată considerabilă din boltă. Dar Yennefer nu a mai reuşit să-i ofere protecţie magică. Un fragment mare care se desprinsese din arc l-a lovit în umăr, strivindu-l la pământ. Preţ de o clipă, Geralt a fost paralizat de durere.

Yennefer, scandând o formulă magică, a trimis către Vilgefortz fulger după fulger, asaltându-l. Niciunul nu l-a lovit, toate au ricoşat inofensiv în faţa sferei magice care îl proteja pe magician. Deodată, magicianul şi-a întins braţele şi le-a întins cu forţă. Cu un strigăt de durere, Yennefer s-a înălţat şi a rămas suspendată în aer. Vilgefortz şi-a strâns mâinile, ca şi cum ar fi stors o cârpă udă. Magiciana a scos un strigăt sfâşietor. Şi a început să se zvârcolească.

Strângând din dinţi şi stăpânindu-şi durerea, Geralt a sărit în picioare. Dar Regis i-a luat-o înainte.

Vampirul răsărise de nicăieri sub forma unui uriaş liliac şi se repezise asupra lui Vilgefortz fără să scoată un sunet. Înainte ca magicianul să se poată proteja cu o vrajă, ghearele lui Regis l-au zgâriat pe faţă, scoţându-i ochiul doar pentru că era anormal de mic. Vilgefortz răcnea, fluturându-şi braţele. Eliberată de vrajă, Yennefer a căzut cu un geamăt sfredelitor peste un morman de moloz, în timp ce sângele din nas i se revărsa pe faţă şi pe piept.

Geralt era deja aproape, ridicându-şi sihillul pentru a lovi. Dar Vilgefortz nu era încă învins şi nici nu voia să capituleze. L-a împins pe vrăjitor cu un val puternic de energie şi i-a trimis vampirului un fascicul de un alb orbitor, care a trecut printr-o coloană ca un cuţit fierbinte prin unt. Evitând cu abilitate fasciculul, Regis s-a materializat alături de Geralt în forma sa normală.

— Atenţie, a gemut vrăjitorul încercând să vadă cum stă Yennefer. Atenţie, Regis!

— Atenţie? a strigat vampirul. Eu? În niciun caz n-am venit până aici pentru aşa ceva!

Cu un salt incredibil de fulgerător, cu adevărat demn de un tigru, s-a năpustit asupra magicianului şi l-a apucat de

gât. Colţii îi străluceau.

Vilgefortz a ţipat de groază şi de furie. Pentru o clipă, părea că îi venise de hac. Dar a fost o iluzie. Magicianul avea în arsenalul său o armă pentru orice situaţie. Şi pentru orice adversar. Chiar şi pentru un vampir.

Mâinile cu care îl apucase pe Regis erau fierbinţi ca fierul înroşit. Vampirul a ţipat. A strigat, iar Geralt, văzând că magicianul îl sfâşie literalmente pe Regis, s-a repezit în ajutorul acestuia, dar prea târziu. Vilgefortz l-a izbit pe vampir într-o coloană din apropiere, l-a învăluit cu ambele mâini într-un foc alb. Regis a ţipat asurzitor, a ţipat atât de tare, încât vrăjitorul şi-a acoperit urechile. Rămăşiţele ferestrelor s-au spart cu un zdrăngănit puternic. Coloana s-a topit, pur şi simplu, şi vampirul odată cu ea, transformându-se într-o stâncă amorfă.

Geralt a tras o înjurătură care i-a dezvăluit toată furia şi disperarea. A sărit, a ridicat sihillul ca să lovească. În zadar.

Vilgefortz s-a întors şi i-a trimis o grenadă de energie magică. Vrăjitorul a zburat pe toată lungimea holului, s-a izbit violent de un perete şi a alunecat de-a lungul acestuia. A rămas pe podea gâfâind ca un peşte, întrebându-se nu ce anume s-a rupt, ci ce anume a mai rămas întreg din el. Vilgefortz s-a apropiat de el. În mână i s-a materializat o vergea de fier lungă de şase ţoii.

— Aş putea să te prefac în scrum cu o vrajă magică, a spus el. Aş putea să te topesc şi să te transform într-o stană de piatră, ca pe monstrul acela de mai devreme. Dar tu, vrăjitorule, trebuie să mori într-un mod diferit. În luptă. Poate că nu prea corectă, dar este o luptă.

Geralt nu credea că va putea să se ridice. Dar s-a ridicat. A scuipat sânge de pe buza tăiată. A apucat spada mai puternic.

— Pe Thanedd, i-a spus Vilgefortz, apropiindu-se de el şi răsucindu-şi vergeaua, ţi-am dat doar o bătaie uşoară, pentru că ar fi trebuit să fie o lecţie. Întrucât n-ai învăţat nimic din ea, de data aceasta o să te nimicesc, o să te fac bucăţi, bucăţele. Aşa de mici, încât nimeni să nu le mai poată pune vreodată laolaltă.

L-a atacat. Geralt nu a fugit. A acceptat lupta.

Vergeaua scânteia şi şuiera, magicianul se învârtea în jurul vrăjitorului, care nu înceta să ţopăie. Geralt evita loviturile şi îl lovea şi el din când în când, dar Vilgefortz le para cu îndemânare, de fiecare dată când fierul se ciocnea de fier, gemea tânguitor.

Magicianul era rapid şi agil ca un demon.

L-a păcălit pe Geralt răsucindu-şi trunchiul, în timp ce fenta din stânga, nimerindu-l jos, în coaste. Înainte de a-şi recăpăta echilibrul şi respiraţia, vrăjitorul a primit o lovitură la umăr atât de puternică, încât a căzut în genunchi. Cu un salt înapoi, a evitat o lovitură în creştetul capului, de sus, dar nu şi o lovitură de jos, care l-a atins deasupra şoldului. S-a clătinat şi s-a izbit cu spatele de perete. A avut suficientă prezenţă de spirit ca să se arunce la pământ. Exact la timp, deoarece vergeaua de fier i-a trecut prin păr şi s-a lovit de perete, într-o ploaie de scântei.

Geralt s-a rostogolit, vergeaua a scos scântei din podea, foarte aproape de capul lui. Următoarea lovitură l-a lovit în omoplat. Vrăjitorul a simţit un şoc, o durere paralizantă, a simţit o mare slăbiciune coborându-i în picioare. Magicianul a ridicat vergeaua. Ochii îi ardeau triumfător.

Geralt a strâns în pumn medalionul Fringillei.

Tija a căzut cu un clinchet. Lovind podeaua la un pas de capul vrăjitorului. Geralt s-a rostogolit şi s-a ridicat repede într-un genunchi. Vilgefortz a sărit şi a ridicat vergeaua, care a ratat apoi din nou ţinta cu câţiva ţoli. Magicianul a clătinat din cap, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, a ezitat o clipă.

Apoi a oftat dându-şi seama brusc ce i se întâmplă. Ochii i-au scăpărat. A sărit luându-şi avânt. Prea târziu.

Geralt l-a înjunghiat puternic în burtă. Vilgefortz a ţipat, şi-a aruncat vergeaua într-o parte, a făcut câţiva paşi înapoi aplecat de spate. Vrăjitorul era deja lângă el. L-a împins cu bocancul pe ciotul unei coloane căzute şi i-a aplicat o lovitură puternică în diagonală cu sihillul, de la claviculă până la şold. Sângele i-a ţâşnit pe podea, trasând un motiv vălurit. Magicianul a ţipat, a căzut în genunchi. Şi-a lăsat

capul în jos, şi-a privit burta şi pieptul. Multă vreme nu a putut să-şi ia ochii de la ceea ce vedea.

Geralt aştepta calm, în poziţie, cu sihillul pregătit să lovească.

Vilgefortz a scos un geamăt pătrunzător, şi-a ridicat privirea.

— Geraaalt...

Vrăjitorul nu l-a lăsat să termine.

O vreme îndelungată a domnit o linişte profundă.

— Nu ştiam... a spus în cele din urmă Yennefer, extrăgându-se în cele din urmă din mormanul de moloz. Arăta jalnic. Sângele care îi picura din nas i se revărsase peste bărbie şi pe piept. Nu ştiam, a repetat ea, sesizând privirea nedumerită a lui Geralt, că te pricepi la vrăji de iluzie. Şi care să-l deruteze pe Vilgefortz pe deasupra...

— Este meritul medalionului.

— Aha, a spus Yennefer, privindu-l cu scepticism. Interesant. Oricum, dacă suntem în viaţă, asta i se datorează lui Ciri.

— Cum adică?

— Ochiul lui Vilgefortz. Nu şi-a recuperat complet coordonarea. Nu încadra şi nu ţintea întotdeauna corect. În ceea ce mă priveşte, îi datorez viaţa mai presus de toate...

S-a oprit şi s-a uitat la stânca de la baza coloanei topite, acolo unde putea distinge conturul unei persoane.

— Cine era, Geralt?

— Un prieten. Îmi va lipsi foarte mult.

— Era un om?

— Personificarea umanităţii. Tu cum eşti, Yennefer?

— Câteva coaste rupte, o contuzie, articulaţia şoldului, coloana vertebrală. În afară de asta, minunat. Dar tu?

— Cam tot la fel.

Yennefer s-a uitat impasibil la capul lui Vilgefortz – se afla exact în centrul mozaicului care acoperea podeaua. Ochiul mic şi sticlos al magicianului îi privea cu un reproş mut.

— Frumos spectacol, a spus ea.

— E drept, a recunoscut Geralt după o clipă. Dar bine că s-a terminat. Poţi să mergi?

— Cu sprijinul tău, da.

Şi s-au întâlnit tustrei la intersecţia coridoarelor, sub arcade. S-au întâlnit sub privirile lipsite de viaţă ale cariatidelor din alabastru.

— Ciri, a spus vrăjitorul şi s-a frecat cu mâna la ochi.

— Ciri, a spus Yennefer, sprijinită de vrăjitor.

— Geralt, a spus Ciri.

— Ciri, a răspuns el, înghiţind anevoie nodul puternic din gât. Mă bucur să te revăd.

— Coniţă Yennefer.

Magiciana s-a eliberat din strânsoarea braţului vrăjitorului şi s-a îndreptat cu un efort imens.

— Vai de mine cum *arăţi,* copila mea, i-a spus cu asprime. Dar uită-te şi tu la tine, în ce hal eşti! Aranjează-ţi părul! Nu sta gheboşată. Vino aici.

Ciri s-a apropiat rigid ca un robot. Yennefer i-a aranjat şi i-a netezit gulerul, a încercat să-i frece sângele deja uscat de pe mânecă. I-a dat la o parte părul de pe faţă. I-a descoperit cicatricea de pe obraz. A îmbrăţişat-o tare. Foarte tare. Geralt i-a văzut mâinile pe spatele copilei. I-a văzut degetele zdrobite. Nu a simţit nici furie, nici durere, nici ură. A simţit doar oboseală. Şi o imensă dorinţă de a pune capăt tuturor acestor lucruri.

— Mămico.

— Fata mea.

Geralt a decis să le întrerupă. Dar numai după un răstimp îndelungat.

— Să mergem.

Ciri şi-a smârcâit puternic nasul şi l-a şters cu dosul mâinii. Yennefer a certat-o din priviri, şi-a frecat ochiul, în care probabil că îi intrase praf. Vrăjitorul era cu ochii pe coridorul din care apăruse Ciri, de parcă se aştepta să vadă pe altcineva sosind pe acolo. Ciri a clătinat din cap. Geralt a înţeles.

— Să ieşim de aici.

— Da, a fost de acord Yennefer. Vreau să văd cerul.

— Nu vă voi mai părăsi niciodată, le-a promis Ciri.

Niciodată.

— Hai să plecăm de aici, a repetat vrăjitorul. Ciri, ţine-o pe Yen.

— Nu-i nevoie să fiu sprijinită!

— Dă-mi voie, mămico.

În faţa lor era o scară cu trepte înalte, învăluite în fum, în lumina pâlpâitoare a făcliilor şi a focurilor care ardeau în coşuri de fier. Ciri tremura. Mai văzuse scara aceea. În vise şi în viziuni.

Jos, departe, aşteptau bărbaţi înarmaţi.

— Sunt obosită, a şoptit ea.

— Şi eu, a mărturisit Geralt, scoţându-şi sihillul.

— Nu mai vreau să omor pe nimeni.

— Nici eu.

— Nu există altă cale de ieşire de aici?

— Nu. Nu există. Doar scara asta. Trebuie să o coborâm, fata mea. Yen vrea să vadă cerul. Şi eu vreau să văd cerul, pe Yen şi pe tine.

Ciri s-a uitat în jur şi a văzut-o pe Yennefer, care se sprijinea de balustradă ca să nu cadă. A scos medalioanele pe care le luase de la Bonhart. Şi-a pus pisica la gât, i-a dat lupul lui Geralt.

— Sper că ştii că este doar un simbol, i-a spus vrăjitorul. Totul este doar un simbol.

Şi-a scos Rândunica din teacă.

— Să mergem, Geralt.

— Să mergem. Ţine-te aproape de mine.

La baza scării, mercenarii lui Skellen îi aşteptau, cu armele strânse în pumnii transpiraţi. Cu un gest rapid, Huhurezul a trimis un prim eşalon. Bocancii greoi ai soldaţilor tropăiau pe trepte.

— Uşor, Ciri. Nu te grăbi. Ţine-te aproape de mine.

— Da, Geralt.

— Şi calmează-te, fata mea, calmează-te. Ţine minte, fără mânie, fără ură. Trebuie să ieşim şi să vedem cerul. Iar cei care ne stau în cale trebuie să moară. Nu ezita.

— Nu voi ezita. Vreau să văd cerul.

Au ajuns la prima platformă fără niciun obstacol.

Mercenarii s-au retras, uluiţi şi surprinşi de calmul lor. Cu toate acestea, după un timp, trei dintre ei i-au atacat strigând şi fluturându-şi spadele. Au murit imediat.

— Alt grup! a strigat Huhurezul de jos. Omorâţi-i!

Au venit încă trei. Geralt a făcut un pas rapid spre ei, i-a păcălit cu o fentă şi l-a lovit pe unul dintre ei de jos în sus, înjunghiindu-l în gât. Apoi s-a întors, a lăsat-o pe Ciri să treacă pe sub braţul drept şi fata l-a străpuns pe cel de-al doilea mercenar în axilă. Al treilea a încercat să-şi salveze viaţa sărind de pe balustradă. Nu a reuşit.

Geralt şi-a şters stropii de sânge de pe faţă.

— Mai calmă, Ciri.

— Sunt calmă.

Următorii trei. Străfulgerări de lame, ţipete, moarte.

Sângele gros curgea, picura pe trepte.

Un mercenar cu o jachetă împânzită cu nituri de alamă a sărit spre vrăjitor cu o suliţă lungă. Avea ochii sălbăticiţi de la narcotice. Ciri i-a deviat suliţa cu un pas rapid oblic, Geralt a lovit. Şi-a şters faţa. Au coborât fără să se uite în jur.

A doua platformă era deja aproape.

— Omorâţi-i! a strigat Skellen. Pe ei! Omooorâââţiii-i!

Pe trepte, tropăieli, strigăte. Străfulgerări de lame, ţipete. Moarte.

— Bine, Ciri. Dar mai calm. Fără euforie. Şi ţine-te aproape de mine.

— Voi fi întotdeauna aproape de tine.

— Nu mai lovi din umăr, dacă poţi, fă mişcarea din cot. Ai grijă.

— Am grijă.

Străfulgerări de lame. Ţipete, sânge. Moarte.

— Bine, Ciri.

— Vreau să văd cerul.

— Te iubesc foarte mult.

— Şi eu pe tine.

— Ai grijă. E alunecos.

Străfulgerări de lamă, ţipăt. Avansau, precedaţi de sângele care picura pe trepte. Coborau din ce în ce mai jos

pe treptele marelui castel Stygg.

Bărbatul care i-a atacat a alunecat pe o treaptă plină de sânge, a căzut cu faţa în jos la picioarele lor, se tânguia cerşind milă, acoperindu-şi capul cu ambele mâini. Au trecut pe lângă el fără măcar să-i arunce vreo privire.

Până la a treia platformă nimeni nu a mai îndrăznit să le stea în cale.

— Arcaşii! a strigat de jos Stefan Skellen. Arbaletele! Boreas Mun trebuia să-i aducă! Unde este?

Boreas Mun – Huhurezul n-avea de unde să ştie – era deja destul de departe. Cu fruntea lipită de coama calului lansat într-un galop sălbatic, se îndrepta spre est.

Dintre ceilalţi trimişi după arcuri şi arbalete, doar unul se mai întorsese.

Celui care se hotărâse să tragă îi tremurau mâinile şi avea ochii apoşi din cauza fisstechului. Prima săgeată abia a zgâriat uşor balustrada. A doua nici măcar nu a mai lovit scara.

— Mai sus! a exclamat Huhurezul cu voce tare. Du-te mai sus, idiotule! Trage cu atenţie!

Arbaletrierul s-a prefăcut că nu aude. Skellen l-a insultat cu o serie de înjurături, i-a smuls arbaleta din mână, a urcat treptele în grabă, a îngenuncheat şi a ţintit. Geralt a protejat-o rapid pe Ciri cu trupul lui. Dar fata s-a strecurat ca un fulger, iar când coarda zbârnâia era deja în poziţie. Şi-a răsucit spada în sfertul superior şi a lovit săgeata atât de tare, încât s-a răsucit de multe ori în aer înainte de a cădea.

— Foarte bine, a mormăit Geralt. Foarte bine, Ciri. Dar, dacă mai încerci aşa ceva, o să ţi-o iei.

Skellen a aruncat arbaleta. Şi dintr-odată şi-a dat seama că era singur.

Toţi oamenii lui erau grupaţi în partea de jos a scării. Nimeni nu îndrăznea să urce. Păreau chiar mai puţini, unii probabil că fugiseră. Cu siguranţă, pentru a-şi lua arbaletele.

Între timp, vrăjitorul şi vrăjitoarea coborau calmi treptele pline de sânge ale castelului Stygg, fără să se grăbească

sau să încetinească. Aproape, umăr la umăr, cu mişcări rapide ale lamei pentru a-i deruta şi a-i dezorienta pe inamici.

Skellen s-a dat înapoi. Şi nu s-a mai oprit din retragere. Până la baza scării. Abia când s-a trezit printre oamenii săi, şi-a dat seama cât de departe ajunsese. A înjurat neputincios.

— Băieţi! a strigat el, dar vocea i s-a transformat într-un falset. Curaj! Să pornim! Cu toţii împreună! Haideţi, curaj! După mine!

— N-ai decât să te duci singur, a mormăit unul printre dinţi, ducându-şi căuş mâna cu fisstech la nas.

Dintr-un pumn, Huhurezul i-a albit faţa, mâneca şi piepţii caftanului cu pulberea narcoticului.

Vrăjitorul şi vrăjitoarea ajunseseră între timp pe a doua platformă.

— Când vor coborî, îi vom putea înconjura! a ţipat Skellen. Pe ei, băieţi! Curaj! La arme!

Geralt s-a uitat la Ciri. Şi i-a venit să ţipe de mânie văzând o şuviţă albă şi strălucitoare ca argintul în părul ei cenuşiu. S-a abţinut. Nu era momentul să se enerveze.

— Ai grijă, i-a spus el calm. Stai aproape de mine.

— Voi fi întotdeauna aproape de tine.

— Va fi prăpăd acolo jos.

— Ştiu. Dar suntem împreună.

— Suntem împreună.

— Sunt cu voi, le-a spus Yennefer, urmându-i pe treptele alunecoase şi pline de sânge.

— Cu toţii împreună! Împreună! a strigat Huhurezul.

Unii dintre cei care alergaseră după arbalete se întorseseră. Fără arbalete. Dar cu groază în priviri.

Dinspre cele trei coridoare care duceau spre scară venea bubuitul uşilor doborâte cu loviturile unui topor de luptă, vuietul prăbuşirilor, scrâşnetele metalice şi ecoul paşilor grei. Şi dintr-odată din toate cele trei coridoare au apărut soldaţi înarmaţi, purtând căşti negre şi mantii decorate cu emblema salamandrei argintii. Intimidaţi de strigătele aspre, ameninţătoare, mercenarii lui Skellen şi-au aruncat

armele la pământ una după alta. Ghisarmele, arbaletele şi suliţele erau îndreptate către cei mai ezitanţi, care erau îndemnaţi cu strigăte şi mai ameninţătoare. Şi toţi s-au supus, deoarece era evident că soldaţii negri erau dornici să omoare pe cineva şi aşteptau doar un pretext pentru a face acest lucru. Huhurezul stătea lângă o coloană, cu braţele încrucişate peste piept.

— Întăriri neaşteptate? a murmurat Ciri. Geralt a infirmat, clătinând din cap.

Arbaletele şi suliţele erau îndreptate şi către ei.

— *Glaeddyvan vort!*

Nu avea rost să opună rezistenţă. La baza scării, soldaţii negri roiau ca furnicile, în timp ce ei erau deja foarte, foarte obosiţi. Dar nu şi-au aruncat spadele. Le-au aşezat cu grijă pe trepte. Şi apoi s-au aşezat. Geralt simţea umărul cald al lui Ciri, o auzea respirând.

Ocolind cadavrele şi bălţile de sânge, arătându-le soldaţilor negri mâinile sale neînarmate, Yennefer a coborât scara şi s-a trântit greoi lângă ei pe treaptă. Geralt simţea acum căldură şi în celălalt umăr. *Ce păcat că nu putem fi întotdeauna aşa,* se gândea el. Ştia că nu este posibil.

Oamenii Huhurezului erau legaţi şi luaţi unul după altul. Soldaţii negri, în mantii decorate cu salamandră, erau din ce în ce mai mulţi. Dintr-odată, printre ei au apărut ofiţeri de rang înalt, pe care îi puteai recunoaşte după penele albe şi garniturile argintii de pe armuri. Şi după respectul cu care li se făcea loc.

Unul dintre ofiţerii cu coiful împodobit din abundenţă cu argint îşi croia drum fiind întâmpinat cu un respect deosebit. Cu plecăciuni, chiar.

El s-a oprit în faţa lui Skellen, aflat încă lângă coloană. Chiar şi în lumina tremurătoare a făcliilor şi a focurilor care mai pâlpâiau în coşurile de fier, Huhurezul putu fi văzut cum păleşte, devenind alb ca varul.

— Stefan Skellen, i s-a adresat ofiţerul cu o voce stridentă, o voce care răsuna amplificat de sub bolta de la intrare. Vei fi supus judecăţii. Vei fi condamnat pentru înaltă trădare.

Huhurezul a fost luat, dar mâinile nu i-au fost legate precum păţiseră soldaţii săi.

Ofiţerul s-a întors. De sus, din perete, s-a desprins fragmentul unei tapiserii cuprinse de flăcări şi a căzut învârtindu-se ca o mare pasăre de foc. Strălucirea se reflecta pe garnitura argintie a armurii, pe viziera coifului care ajungea până la jumătatea obrazului şi care – asemenea echipamentului Soldaţilor Negri – avea forma unui maxilar monstruos dinţat.

Acum ne vine nouă rândul, s-a gândit Geralt.

Nu s-a înşelat.

Ofiţerul s-a uitat la Ciri. Ochii i se vedeau arzători prin fantele coifului, observau şi înregistrau totul, fără să piardă niciun detaliu. Paloarea. Cicatricea de pe obraz. Sângele de pe mâneci şi de pe mâini. Şuviţele albe din păr.

Apoi nilfgaardianul s-a uitat la vrăjitor.

— Vilgefortz? a întrebat el cu vocea lui sonoră.

Geralt a negat clătinând din cap.

— Cahir aep Ceallach?

Acelaşi răspuns negativ.

— Ce masacru! a exclamat ofiţerul privind scara. Ce măcel… Aşa e când lupţi cu spada. În plus, ne-ai scutit de munca unui călău. Ai parcurs un drum lung, vrăjitorule.

Geralt nu a comentat. Ciri s-a smârcâit puternic, apoi şi-a şters nasul cu dosul mâinii.

Yennefer a mustrat-o din priviri.

Nici măcar acest detaliu nu i-a scăpat nilfgaardianului, care a zâmbit.

— Ai parcurs un drum lung. Ai ajuns până aici de la capătul lumii. Pentru ea, numai pentru ea. Numai pentru asta şi tot ţi s-ar cuveni ceva. Conaşule de Rideaux!

— La ordinele Maiestăţii Voastre Imperiale!

Vrăjitorul nu a fost surprins.

— Găseşte-mi o încăpere discretă, unde să pot vorbi în pace cu conaşul Geralt din Rivia fără să fiu deranjat de nimeni. Între timp, asiguraţi-le tot confortul şi toate serviciile ambelor domniţe. Desigur, sub supraveghere atentă şi continuă.

— Am înţeles, Alteţa Voastră Imperială.

— Conaşule Geralt, te rog să mă urmezi.

Vrăjitorul s-a ridicat. S-a uitat la Yennefer şi la Ciri pentru a le linişti şi pentru a le avertiza să nu facă prostii. Dar nu era nevoie. Amândouă erau frânte de oboseală. Şi resemnate.

— Ai parcurs un drum lung, a repetat scoţându-şi coiful Emhyr var Emreis, Deithwen Addan şi Cam aep Morvudd, Flacăra Albă Dansând pe Tumulii Duşmanilor.

— Nu ştiu dacă nu cumva ai venit şi mai de departe, Duny, i-a spus calm Geralt.

— Dar uite că m-ai recunoscut, i-a zâmbit împăratul. Cu toate că lipsa bărbii şi noul comportament ar fi trebuit să mă schimbe complet. Mulţi dintre cei care m-au văzut în trecut în Cintra au venit la Nilfgaard în audienţă. Şi nimeni nu m-a recunoscut. Iar tu m-ai văzut o singură dată şi asta acum şaisprezece ani. Chiar aşa de puternic ţi-am rămas întipărit în memorie?

— Nu te-aş fi recunoscut, într-adevăr te-ai schimbat foarte mult. Pur şi simplu, mi-am dat seama cine eşti. De ceva vreme. Nu fără ajutorul şi sfaturile altora, mi-am dat seama ce rol a jucat incestul în familia lui Ciri. În sângele ei. Într-unui dintre coşmarurile mele mi-a apărut cel mai cumplit, cel mai abominabil incest. Şi iată-te în carne şi oase.

— Abia te mai ţii pe picioare, i-a spus Emhyr glacial. Şi toată această impertinenţă te face să fii şi descumpănit. Poţi să stai jos în faţa împăratului. Îţi acord acest privilegiu… pe viaţă.

Geralt s-a aşezat uşurat. Emhyr a rămas în picioare, sprijinindu-se de un scrin sculptat.

— I-ai salvat viaţa fiicei mele, i-a spus. De nenumărate ori. Mulţumesc pentru acest lucru. În numele meu şi în numele posterităţii.

— Mă năuceşti.

— Cirilla va merge în Nilfgaard, a continuat Emhyr ignorând ironia. Iar, atunci când va sosi momentul potrivit,

va deveni împărătească. Exact în acelaşi mod în care au devenit şi vor deveni regine zeci de fete. Adică aproape fără să-şi cunoască soţul în prealabil. Adesea fără a-şi forma o părere bună despre el după prima întâlnire. Adesea dezamăgite de primele zile şi... de primele nopţi de la nuntă. Cirilla nu va fi prima.

Geralt s-a abţinut să comenteze.

— Cirilla, a continuat împăratul, va fi fericită, la fel ca majoritatea reginelor despre care ţi-am vorbit. Cu timpul. Ciri îşi va revărsa dragostea, pe care eu nu o aştept deloc de la ea, asupra fiului pe care mi-l va aduce pe lume. Arhiduce şi viitor împărat. Un împărat care va avea la rândul său un fiu. Un fiu care va fi stăpânul lumii şi va salva lumea de la distrugere. Aşa spune profeţia al cărei conţinut precis sunt singurul care l-a aflat.

— Clar, a reluat Flacăra Albă, Cirilla nu va şti niciodată cine sunt. Acest secret va muri. Împreună cu cei care îl cunosc.

— Clar, a dat Geralt din cap. Clar. Mai clar de-atât nici nu putea fi.

— Nu se poate să nu vezi mâna destinului în toate cele întâmplate, a reluat Emhyr după câteva clipe. În toate. Chiar şi în acţiunile tale. Chiar de la bun început.

— Mai degrabă văd mâna lui Vilgefortz în ea. Pentru că el a fost cel care te-a trimis în Cintra, nu-i aşa? Când erai Ariciul Vrăjit? El a făcut-o pe Pavetta...

— Vezi că bâjbâi în negură, l-a întrerupt Emhyr aspru, aruncându-şi peste umeri mantia cu salamandră. Nu ştii nimic. Şi nici nu trebuie să ştii. Nu te-am chemat aici ca să-ţi spun povestea vieţii mele. Şi nici măcar ca să mă justific în faţa ta. Singurul lucru pe care meriţi să-l ştii este asigurarea că fetei nu i se va face niciun rău. N-am nicio datorie faţă de tine, vrăjitorule. Niciuna...

Geralt l-a întrerupt la fel de aspru.

— Nu-i adevărat! Ai încălcat un acord. Nu te-ai ţinut de cuvânt. Ceea ce constituie o datorie. Ţi-ai încălcat jurământul ca tânăr prinţ, trebuie să-ţi plăteşti datoria de împărat. Cu interesele imperiale. Pentru zece ani!

— Doar atât?

— Doar atât. Pentru că doar atât îmi eşti dator, nimic mai mult. Dar nici mai puţin! Trebuia să vin să iau copilul când avea şase ani. N-ai respectat termenul-limită. Ai vrut să furi copila înainte de aniversarea ei. Dar destinul despre care vorbeşti întruna te-a batjocorit neostoit. În următorii zece ani ai încercat să lupţi împotriva acestui destin. Acum o ai, o ai pe Ciri, pe fiica ta, pe care cândva ai privat-o de părinţi într-un mod infam şi odios şi cu care vrei acum să concepi copii incestuoşi într-un mod la fel de infam şi de odios. Fără să aştepţi dragoste din partea ei. Nici n-ai avea dreptul, la urma urmei. Nu meriţi. Între noi fie vorba, Duny, nu ştiu cum poţi să te uiţi în ochii ei.

— Scopul scuză mijloacele, a spus sec Emhyr. Tot ceea ce fac este pentru posteritate. Pentru a salva lumea.

— Dacă aceasta este calea prin care lumea poate fi salvată, a spus vrăjitorul clătinând din cap, mai bine ar dispărea. Crede-mă, Duny, mai bine ar dispărea.

— Eşti palid, a observat Emhyr var Emreis pe un ton aproape blând. Nu te mai înfierbânta atâta, căci nu mai ai mult şi leşini.

S-a îndepărtat de scrin, a luat un scaun şi s-a aşezat. Într-adevăr, capul vrăjitorului se învârtea.

— Ariciul de fier, a început împăratul liniştit pe un ton supus, trebuia să fie un mijloc de a-l obliga pe tatăl meu să colaboreze cu uzurpatorul. S-a întâmplat după răscoală; tatăl meu, împăratul destituit, fusese închis şi schingiuit. Dar nu l-au înduplecat, aşa că au încercat o altă cale. Sub ochii lui, un magician angajat de uzurpator m-a transformat într-un monstru. Şi nu s-a oprit doar aici. Simţul umorului l-a determinat să adauge o notă personală. *Eimyr* în limba noastră înseamnă „arici”. Tatăl meu nu s-a lăsat înduplecat şi a fost ucis. Iar pe mine m-au insultat şi m-au batjocorit, m-au abandonat într-o pădure şi au asmuţit câinii împotriva mea. Dar nu m-au urmărit prea mult, m-au lăsat în sălbăticie neştiind că magicianul îşi făcuse superficial treaba şi că noaptea mi-am recăpătat forma umană. Din fericire, cunoşteam câţiva oameni în care puteam avea

încredere. La acea vreme, ca să ştii şi tu, aveam treisprezece ani. A trebuit să plec din ţară. Un astrolog cam nebun, pe nume Xarthisius, citise în stele că mi-aş putea căuta dezlegarea de vrajă pe undeva prin nord, dincolo de Treptele Marnadalului. Mai târziu, când am ajuns împărat, l-am răsplătit cu un turn şi cu tot soiul de ustensile. Până atunci lucrase cu echipament împrumutat.

— În legătură cu cele întâmplate în Cintra, n-are rost să mai despicăm firu-n patru. Cu toate acestea, să ştii că Vilgefortz n-a avut nicio legătură. În primul rând, încă nu-l cunoşteam pe vremea aceea, iar, în al doilea rând, aveam o profundă aversiune faţă de magicieni. La urma urmei, nici în ziua de astăzi nu-mi sunt prea dragi. Ah, era să uit: când mi-am recâştigat tronul, am pus mâna pe magicianul care acţionase în slujba uzurpatorului şi mă chinuise în faţa tatălui meu. Şi am dat dovadă de simţ al umorului. Magicianul se numea Braathens, un nume care în limba noastră aminteşte de cuvântul „prăjit”.

— Dar să lăsăm digresiunile şi să revenim la subiect. Vilgefortz a venit să mă vadă în secret în Cintra la scurt timp după naşterea lui Ciri, pretinzând că este un confident de-al nilfgaardienilor care îmi erau încă loiali şi conspirau împotriva uzurpatorului. S-a oferit să mă ajute şi în curând a dovedit că este capabil de asta. Bănuitor, când l-am întrebat de ce a făcut-o, a spus fără ocolişuri că se bazează pe recunoştinţa mea. Pe favorurile, privilegiile şi puterea pe care marele împărat al Nilfgaardului i le-ar acorda. Adică eu. Un conducător puternic care ar domni peste jumătate din lume. Şi care, la rândul său, ar avea un moştenitor care ar domni peste întreaga lume. Intenţiona, de asemenea, să ajungă în vârf alături de aceşti mari conducători, aşa mi-a declarat magicianul fără nicio ezitare. În acel moment a scos o piele de şarpe înfăşurată şi mi-a atras atenţia asupra conţinutului. Aşa am ajuns să cunosc profeţia. Am descoperit ce soartă aştepta lumea şi universul. Am aflat ce trebuia să fac. Şi am ajuns la concluzia că scopul scuză mijloacele.

— Desigur.

— Între timp, a continuat Emhyr fără să acorde atenţie ironiei, în Nilfgaard lucrurile erau din ce în ce mai prielnice pentru mine. Susţinătorii mei dobândeau din ce în ce mai multă influenţă şi, în cele din urmă, cu sprijinul unui grup de ofiţeri de linie şi al corpului de cadeţi, au decis să pună la cale o lovitură de stat. Dar pentru asta aveau nevoie de mine. În persoană. Adevăratul moştenitor al tronului şi al coroanei imperiului, adevăratul Emreis din sângele dinastiei Emreis. Trebuia să fiu un fel de stindard al răscoalei. Între noi fie vorba, mulţi revoluţionari au fost animaţi de speranţa că nu voi fi altceva. Cei care mai sunt în viaţă încă regretă acest lucru. Dar, după cum spuneam, să lăsăm digresiunile. A trebuit să plec acasă. Era timpul ca Duny, falsul prinţ de Maecht şi falsul duce de Cintra, să-şi revendice moştenirea. Dar nu uitasem de profeţie. Trebuia să mă întorc împreună cu Ciri. Iar Calanthe mă urmărea cu foarte multă atenţie, îmi sufla în ceafă, se uita peste umărul meu.

— N-a avut niciodată încredere în tine.

— Ştiu. Cred că ştia ceva despre profeţie. Şi ar fi făcut orice ca să-mi dea planurile peste cap şi să fiu la cheremul ei în Cintra. Era clar: trebuia să mă întorc în Nilfgaard, dar în aşa fel încât nimeni să nu ghicească că sunt Duny şi că Ciri este fiica mea. Vilgefortz a fost cel care mi-a sugerat calea. Duny, Pavetta şi fiica lor urmau să moară. Să dispară fără urmă.

— Într-un simulacru de naufragiu.

— Întocmai. În timpul unei călătorii de la Skellige la Cintra, în Abisul Sedna, Vilgefortz avea să atragă nava într-un vârtej magic. Înainte de asta Pavetta, Ciri şi cu mine ne-am fi urcat într-o barcă de salvare ca să putem supravieţui. Iar echipajul…

— Nu trebuia să supravieţuiască, a completat vrăjitorul. Şi astfel ţi-ai început călătoria printre cadavre.

Emhyr var Emreis a tăcut un răstimp.

— Mi-am început-o mai de mult, a recunoscut el cu o voce stinsă. Din păcate. Când am aflat că Ciri nu era la bord.

Geralt a ridicat din sprânceană, nedumerit.

— Din păcate, a spus împăratul cu un chip inexpresiv, în planurile mele o subestimasem pe Pavetta. Acea fată melancolică, cu ochii mereu plecaţi, s-a prins de intenţiile mele. Chiar înainte de a ridica ancora, ea a trimis-o pe furiş pe uscat pe fată. Eram furios. Şi ea. O apucase un atac de isterie. Ne-am încăierat... şi ea a căzut peste bord. Până să mă duc să sar după ea, Vilgefortz a scufundat nava în vârtejul său. M-am lovit la cap de ceva şi mi-am pierdut cunoştinţa. Am supravieţuit doar printr-un miracol, încâlcit printre frânghii. Când m-am trezit, eram acoperit de bandaje peste tot. Aveam o mână ruptă şi...

— Sunt curios, a întrebat rece vrăjitorul, cum se simte un bărbat care şi-a omorât propria soţie.

— Oribil, i-a răspuns fără întârziere Emhyr. M-am simţit şi mă simt oribil, ca un ticălos de cea mai joasă speţă. Nu schimbă cu nimic lucrurile nici măcar faptul că n-am iubit-o niciodată. Scopul a scuzat mijloacele. Dar îmi pare sincer rău de moartea ei. N-am vrut-o şi n-am planificat-o. Pavetta a pierit dintr-o întâmplare.

— Minţi, l-a acuzat Geralt sec, şi asta nu-i stă bine unui împărat. Pavetta nu putea rămâne în viaţă. Te-ar fi demascat. Şi niciodată n-ar fi consimţit la ceea ce intenţionai să-i faci lui Ciri.

— Ar fi rămas în viaţă, l-a contrazis Emhyr. Undeva, în altă parte... departe. Sunt multe cetăţi... De exemplu, în Darn Rowan... n-aveam de gând s-o omor.

— Nici măcar pentru un scop care scuză mijloacele?

— Întotdeauna se poate găsi un mijloc mai puţin drastic, a rostit împăratul scărpinându-se pe frunte. Există întotdeauna o mulţime de mijloace disponibile.

— Nu întotdeauna, l-a contrazis vrăjitorul, uitându-se în ochii lui.

Emhyr şi-a ferit privirea.

— Chiar la asta mă gândeam. Geralt a clătinat din cap. Dar termină de povestit. Timpul zboară.

— Calanthe o păzea pe fetiţă ca pe lumina ochilor. Nici pomeneală să o pot răpi... Relaţiile mele cu Vilgefortz se

răciseră considerabil, iar faţă de ceilalţi magicieni aveam încă o aversiune… Armata şi aristocraţia mă îndemnau să pornesc războiul, să atac Cintra. M-au asigurat că poporul dorea acest lucru, că oamenii tânjeau după un spaţiu în care să locuiască şi că ascultarea *voxpopuli,* „vocea poporului”, va fi, ca să spunem aşa, testul meu ca împărat. Am decis să omor doi iepuri dintr-un foc. Să cuceresc atât Cintra, cât şi pe Ciri dintr-o lovitură. Ştii ce a urmat.

— Ştiu, a confirmat vrăjitorul cu un semn din cap. Mulţumesc pentru această conversaţie, Duny. Îţi sunt recunoscător pentru că ai dorit să-mi dedici o parte din timpul tău. Dar n-are rost să mai întârziem. Sunt foarte obosit. Am asistat la moartea prietenilor mei, care mă urmaseră până aici din celălalt capăt al lumii. Veniseră ca să-ţi salveze fiica. Nici măcar nu o cunoşteau. Cu excepţia lui Cahir, nimeni n-o mai văzuse pe Ciri vreodată. Şi veniseră să o salveze. Pentru că aveau în ei ceva demn şi nobil. Ei bine, şi ce-au găsit? Moartea. Nu cred că este corect. Şi, dacă interesează pe cineva, nu sunt deloc de acord. Pentru că o poveste în care cei buni mor şi ticăloşii trăiesc şi continuă să-şi facă toate mendrele este un rahat. Nu mai am putere, împărate. Cheamă-ţi oamenii.

— Vrăjitorule…

— Secretul trebuie să moară împreună cu cei care îl cunosc. Ai spus-o tu însuţi. Nu ai nicio alternativă. Nu este adevărat că există întotdeauna o mulţime de mijloace disponibile. Voi scăpa din orice închisoare. Ţi-o voi lua pe Ciri, nu există niciun preţ pe care n-aş fi dispus să-l plătesc. Ştii foarte bine.

— Ştiu foarte bine.

— Pe Yennefer poţi s-o laşi să trăiască. Nu ştie secretul.

— Şi ea ar fi dispusă să plătească orice preţ ca s-o salveze pe Ciri, a rostit pe un ton grav Emhyr. Şi ca să-ţi răzbune moartea.

— E drept, a recunoscut vrăjitorul, dând din cap. De fapt, uitasem cât de mult o iubeşte pe Ciri. Ai dreptate, Duny. Ei bine, n-ai cum să fentezi destinul. Am o rugăminte.

— Te ascult.

— Dă-mi voie să-mi iau rămas-bun de la amândouă. Pe urmă voi fi la dispoziţia ta.

Emhyr stătea în faţa ferestrei, cu privirea fixată pe vârfurile munţilor.

— Nu pot să te refuz. Dar…

— Nu te teme. Nu-i voi spune nimic lui Ciri. Aş răni-o spunându-i cine eşti. Şi n-aş vrea s-o rănesc vreodată.

Emhyr a tăcut multă vreme, cu ochii fixaţi pe fereastră.

— Poate că, la urma urmei, am şi o datorie faţă de tine, i-a spuse el răsucindu-se pe călcâie. Aşadar, ascultă ce-ţi voi oferi ca să fim chit. Cu mult timp în urmă, în vremuri străvechi, când oamenii încă aveau onoare, mândrie şi demnitate, când puneau preţ pe cuvânt şi se temeau de ruşine mai mult decât orice pe lume, se întâmpla ca un om de onoare care urma să fie condamnat la moarte, pentru a evita mâna dezonorantă a vreunui călău sau a vreunui asasin, se arunca într-o cadă plină cu apă clocotită şi-şi tăia venele. Crezi că…

— Porunceşte să se umple o cadă.

— Crezi, a reluat calm împăratul, că Yennefer ar dori să-ţi ţină companie în acea cadă?

— Sunt aproape sigur de asta. Dar trebuie s-o întrebi. Este o fire destul de rebelă.

— Ştiu.

Yennefer a fost de acord de îndată.

— Cercul s-a închis, a adăugat ea, privindu-şi încheieturile. Şarpele Uroboros şi-a înfipt dinţii în propria coadă.

— Nu înţeleg! a pufnit Ciri ca o pisică furioasă. Nu înţeleg de ce trebuie să merg cu el. Unde? Şi de ce?

— Fătuca mea, i-a spus cu blândeţe Yennefer. Aceasta şi numai aceasta este predestinarea ta. Încearcă să înţelegi, nu poate fi altfel.

— Şi voi?

— Noi suntem aşteptaţi de destinul nostru, i-a răspuns Yennefer, aruncându-i o privire lui Geralt. Pur şi simplu, aşa

trebuie să fie. Vino-ncoace, fătuca mea. Îmbrăţişează-mă tare.

— Vor să te omoare, nu-i aşa? Peste cadavrul meu! Abia ne-am găsit! Nu-i corect!

— Cine răneşte cu spada de spadă piere, a spus Emhyr var Emreis. S-au luptat cu mine şi au pierdut. Dar au pierdut cu demnitate.

Din trei paşi, Ciri era în faţa lui, iar Geralt îşi ţinea respiraţia fără să scoată un sunet. A auzit-o pe Yennefer suspinând. *La naiba,* se gândea el, *oricine are ochi poate să vadă! Întreaga sa armată neagră vede ceea ce nu poate fi ascuns! Aceeaşi atitudine, aceiaşi ochi sclipitori, aceeaşi grimasă a gurii. Aceeaşi încrucişare a mâinilor pe piept. Din fericire, din nemaipomenită fericire, a moştenit părul cenuşiu de la mama ei. Totuşi, dacă te uiţi atent, poţi vedea ce sânge îi curge prin vene...*

— Dar tu, spuse Ciri, măsurându-l pe Emhyr cu o privire aprinsă. Dacă ai câştigat, crezi că ai făcut-o cu demnitate?

Emhyr var Emreis nu i-a răspuns. Doar a zâmbit, scrutând-o pe fată cu o privire vădit satisfăcută. Ciri a scrâşnit din dinţi.

— Atâţia au murit. Atât de mulţi oameni au pierit în toate acestea. Au pierdut cu demnitate? Moartea este demnă? Doar o bestie poate crede aşa ceva. Din mine, cu toate că am văzut moartea cu ochii, n-au putut să facă un monstru. Şi nici n-o să poată.

El nu i-a răspuns. Se uita la ea, părea că o soarbe din priviri.

— Ştiu ce ai de gând, a şuierat Ciri. Ştiu ce vrei să faci cu mine. Şi îţi spun de pe-acum: nu-ţi voi permite să mă atingi. Şi dacă mă... Dacă mă... te omor. Chiar dacă voi avea mâinile legate. Când vei adormi, îţi voi sfâşia gâtul.

Cu un gest rapid, împăratul a redus la tăcere zumzetul care se înălţa printre ofiţerii din jurul lor.

— Se va împlini ceea ce este scris în destin, a declarat el printre dinţii încleştaţi, fără să-şi desprindă privirea de la fiica sa. Ia-ţi rămas-bun de la prietenii tăi, Cirilla Fiona Elen Riannon.

Ciri s-a uitat la vrăjitor. Geralt a clătinat din cap în semn de respingere. Fata a oftat.

Ciri şi Yennefer s-au îmbrăţişat şi au şoptit mult timp. Apoi fata s-a apropiat de Geralt.

— Ce păcat, a spus ea încet. Lucrurile o luaseră pe un făgaş mai bun.

— Mult mai bun, a confirmat el.

S-au îmbrăţişat.

— Fii tare.

— N-o să mă aibă, a şoptit Ciri. Nu vă temeţi. O să scap eu de el cumva. Am eu ac de cojocul lui…

— N-ai voie să-l ucizi. Ţine minte bine, Ciri. N-ai voie.

— Nu te teme. Nici nu m-am gândit să-l ucid. Ştii, Geralt, m-am săturat de crime. Au fost prea multe.

— Prea multe. Rămâi cu bine, micuţă vrăjitoare.

— Rămâi cu bine, vrăjitorule.

— Nu cumva să boceşti.

— Ţi-e uşor să spui.

Emhyr var Emreis, împăratul Nilfgaardului, i-a însoţit pe Yennefer şi pe Geralt până la baie. Aproape până la marginea bazinului mare de marmură plin cu apă parfumată şi abur.

— Luaţi-vă rămas-bun, le-a spus el. Nu trebuie să vă grăbiţi. Plec, dar las nişte oameni pe care îi voi instrui şi cărora le voi da ordine clare. Când sunteţi gata, sunaţi, iar locotenentul vă va înmâna un cuţit. Dar repet: nu trebuie să vă grăbiţi.

— Vă apreciem bunătatea, a spus Yennefer, dând din cap grav. Maiestatea Voastră Imperială?

— Poftim?

— Te rog, pe cât posibil, să nu-i faci rău fiicei mele. Nu aş vrea să mor imaginându-mi-o că plânge.

Emhyr a tăcut multă vreme. Chiar foarte multă. Rezemat de tocul uşii. Cu capul întors.

— Coniţă Yennefer, i-a răspuns în cele din urmă, cu o expresie foarte ciudată pe chip. Poţi fi sigură că nu-i voi face rău fiicei dumitale şi a vrăjitorului Geralt. Am călcat în

picioare multe cadavre şi am dansat pe tumulii duşmanilor. Şi am crezut întotdeauna că mi se permite totul. Dar ceea ce bănuiţi, pur şi simplu, n-aş putea fi în stare să fac. Acum ştiu bine. Şi vă mulţumesc amândurora. Luaţi-vă rămas-bun.

A ieşit, închizând uşor uşa în urma lui. Geralt a oftat.

— Ne dezbrăcăm? a întrebat el uitându-se la bazinul aburind. Ca să fiu sincer, nu mă prea încântă ideea că mă vor scoate de aici mort şi gol ca un vierme…

— Pe de altă parte, gândeşte-te puţin, ce mai contează cum mă vor scoate, a replicat Yennefer, aruncându-şi pantofii şi descheindu-şi rapid rochia. Chiar dacă este ultima mea baie, n-o voi face îmbrăcată.

Şi-a tras cămaşa peste cap şi a intrat în bazin, împroşcând cu stropi.

— Ei bine, Geralt? De ce-ai încremenit acolo?

— Am uitat cât de frumoasă eşti.

— Uiţi cam repede. Haide, treci în apă.

De îndată ce a ajuns lângă ea, Yennefer l-a cuprins cu braţele în jurul gâtului. El a sărutat-o, mângâindu-i talia sub şi deasupra luciului apei.

— Oare este momentul potrivit? a întrebat el retoric.

— Pentru asta, a murmurat ea, scufundându-şi mâna şi atingându-l, oricând este momentul potrivit. Emhyr a insistat că nu trebuie să ne grăbim. Cum ai prefera să-ţi petreci ultimele minute pe care le ai la dispoziţie? În lacrimi şi suspine? Nu merită. În procese de conştiinţă? Ar fi banal şi stupid.

— Nu la asta m-am referit.

— Dar la ce anume, atunci?

— Dacă apa se răceşte, a murmurat Geralt, mângâindu-i sânii, tăieturile vor fi dureroase.

— Merită să plăteşti plăcerea cu durere, a spus Yennefer, scufundându-şi cealaltă mână. Ţi-e frică de durere?

— Nu.

— Nici mie. Şezi pe marginea bazinului. Te iubesc, dar n-am niciun chef să mă bag sub apă, la naiba.

— Aaah, a spus Yennefer plecându-şi capul, astfel încât părul aburit să i se reverse peste marginea bazinului ca nişte şerpişori negri. Ah… aah.

— Te iubesc, Yen.
— Te iubesc, Geralt.
— E timpul. Hai să-l chemăm.
— Hai să-l chemăm.
L-au chemat. Mai întâi l-a strigat vrăjitorul, apoi Yennefer. Apoi, neprimind niciun răspuns, au strigat în cor.
— Heeeeei! Noi suntem gata! Adu-ne cuţitul! Hei! La naiba! Se răceşte apa!
— Hai, ieşiţi afară, le-a spus Ciri, privind în baie. Au plecat cu toţii.
— Cuuuum?
— Aşa cum v-am spus. S-au dus. În afară de noi trei, nu-i niciun suflet pe-aici. Îmbrăcaţi-vă. Aşa, goi, sunteţi teribil de amuzanţi.

În timp ce se îmbrăcau, amândurora începuseră să le tremure mâinile. Se chinuiau să-şi încheie copcile, cataramele şi nasturii. Ciri se bâlbâia.
— S-au dus. Pur şi simplu. Toată suflarea, de la primul până la ultimul. I-au adunat pe toţi, au încălecat pe cai şi au plecat. Ridicând nori de praf.
— N-au lăsat pe nimeni în urmă?
— Nici ţipenie.
— Ciudat, a şoptit Geralt. Tare ciudat.
— S-a întâmplat ceva care ar explica totul? a întrebat Yennefer dregându-şi glasul.
— Nu, s-a grăbit Ciri să răspundă. Nimic.
Minţea.

La început a încercat să disimuleze. Cu spatele drept, mândră, cu capul ridicat insolent şi cu faţa împietrită, împingea mâinile înmănuşate ale cavalerilor negri, arunca priviri îndrăzneţe şi sfidătoare către nasurile şi vizierele căştilor lor înspăimântătoare. Nu s-au mai atins deloc de

ea, cu atât mai mult cu cât au fost descurajaţi de mârâitul unui ofiţer, un bărbat voinic, cu galoane argintii şi cu pene albe de stârc la coif.

Se îndreptase spre ieşire, escortată de ambele părţi. Îşi ţinea capul ridicat, cu mândrie. Bocancii grei duduiau, lanţurile zornăiau, armele zăngăneau.

După vreo cincisprezece paşi a privit înapoi pentru prima dată. După alţi câţiva paşi, a doua oară. *De parcă n-o să-i mai pot vedea niciodată, niciodată,* un gând îi încolţise în minte cu o luciditate rece şi înspăimântătoare. *Nici pe Geralt, nici pe Yennefer. Niciodată.*

Acea conştientizare instantanee i-a şters într-o clipită masca falsă de vitejie. Chipul lui Ciri se schimonosi, ochii i se umplură de lacrimi, nasul începu să-i curgă. Fata s-a luptat din răsputeri, dar în zadar. Un torent de lacrimi a dărâmat stăvilarul aparenţelor.

Nilfgaardienii cu salamandre pe mantale o priveau în tăcere. Şi cu uluire. Unii o văzuseră pe treptele pline de sânge, toţi o văzuseră vorbind cu împăratul. O micuţă vrăjitoare cu o spadă, o micuţă vrăjitoare invincibilă, care îl sfidase cu îndrăzneală pe împăratul Emhyr însuşi. Iar acum erau uimiţi să vadă o fetiţă simplă scâncindu-se, zguduită de suspine.

Era conştientă de asta. Privirile lor o ardeau ca un foc, o înţepau ca nişte ace. Se lupta din răsputeri, dar fără succes. Cu cât se străduia mai mult să-şi stăpânească lacrimile, cu atât se revărsau mai violent.

A încetinit ritmul, apoi s-a oprit. Şi escorta s-a oprit. Dar numai o clipă. La comanda bombănitoare a ofiţerului, Ciri a simţit din nou că a fost înşfăcată de subsuori şi de încheieturi de nişte braţe de oţel. Suspinând şi înghiţindu-şi lacrimile, s-a uitat înapoi pentru ultima oară. Apoi au târât-o. Nu a mai opus nicio rezistenţă. Dar plângea din ce în ce mai tare şi mai disperată.

Au fost opriţi de împăratul Emhyr var Emreis, acel bărbat cu părul întunecat, a cărui faţă îi trezea amintiri ciudate şi vagi. La porunca lui aspră, au eliberat-o. Ciri s-a smârcâit, s-a şters la ochi cu mâneca. Văzându-l pe împărat

apropiindu-se, şi-a reţinut suspinele, semeţindu-se. Dar acum – era conştientă – acea atitudine nu putea fi decât ridicolă.

Emhyr a privit-o îndelung. Fără cuvinte. Apoi s-a apropiat de ea. Şi i-a întins mâna. Ciri, care de regulă reacţiona când se confrunta cu astfel de gesturi, retrăgându-se instinctiv, acum, spre marea ei surpriză, nu a reacţionat. Şi mai mare i-a fost surpriza să constate că atingerea lui nu era deloc neplăcută.

El i-a mângâiat părul, de parcă i-ar fi numărat şuviţele albe ca zăpada. I-a atins cicatricea hidoasă de pe obraz. Apoi a îmbrăţişat-o, a mângâiat-o pe cap şi pe umeri. Iar ea, zdruncinată de lacrimi, cu braţele înţepenite ca o sperietoare, l-a lăsat.

— Ce ciudat poate fi destinul ăsta, l-a auzit ea şoptind. Rămas-bun, copilă!

— Cum a spus?

Faţa lui Ciri s-a schimonosit uşor.

— A spus: *Va faill, limed.* În Graiul mai Vechi: „Rămas-bun, copilă!”

— Ştiu, a fost de acord Yennefer cu un semn din cap. Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— După aceea… după aceea m-a lăsat, s-a întors şi s-a îndepărtat. A dat câteva ordine. Şi au plecat toţi. Au trecut pe lângă mine cu un aer absolut indiferent, tropăind, cu aşa nişte clinchete şi zdrăngăneli de armuri, încât răsuna tot coridorul. Au încălecat pe cai şi au plecat, le-am auzit nechezaturile şi fornăielile. N-o să înţeleg asta cât oi trăi. Pentru că dacă stai să te gândeşti…

— Ciri.

— Poftim?

— Nu te mai gândi.

— Castelul Stygg, a repetat Filippa Eilhart privind-o printre gene pe Fringilla Vigo.

Fringilla nu s-a înroşit. În ultimele trei luni reuşise să producă o cremă magică, una care avea un efect de

contractare a vaselor de sânge. Datorită cremei, nu-i apărea nicio roşeaţă pe faţă, oricât de mare i-ar fi fost ruşinea.

— Ascunzătoarea lui Vilgefortz era în castelul Stygg, a confirmat Assire var Anahid. În Ebbing, lângă un lac de munte, al cărui nume informatorul meu privat, un soldat simplu, nu şi-l putea aminti.

— Aţi spus „era”, a subliniat Francesca Findabair.

— Era, a repetat Filippa, întrerupând-o. Pentru că Vilgefortz nu mai trăieşte, dragele mele coniţe. El şi complicii săi sunt cu toţii acum oale şi ulcele. Acest serviciu ne-a fost făcut de nimeni altul decât bunul nostru amic, vrăjitorul Geralt din Rivia. Pe care n-am ştiut să-l preţuim. Niciuna dintre noi. Greşind astfel foarte mult. Noi toate. Unele mai mult, altele mai puţin.

Ochii tuturor magicienelor s-au aţintit ca la o comandă asupra Fringillei, dar crema acţiona infailibil. Assire var Anahid a oftat. Filippa a lovit cu palma deschisă în masă.

— Cu toate că s-ar părea că avem o scuză, întrucât am fost preocupate de război şi de pregătirea negocierilor de pace, a spus ea sec, trebuie să luăm în considerare că înfrângerea Lojei se datorează şi faptului că în cazul lui Vilgefortz am fost excluse şi nu s-a contat pe noi. Ceea ce nu trebuie să se mai întâmple niciodată, dragi coniţe.

Toate membrele Lojei, cu excepţia Fringillei Vigo, care era palidă ca un cadavru, au aprobat din cap.

— În acest moment, a spus Filippa, vrăjitorul Geralt se află pe undeva prin Ebbing. Împreună cu Yennefer şi cu Ciri, pe care le-a eliberat. Va trebui să ne gândim cum să-i găsim…

— Şi castelul? a întrerupt-o Sabrina Glevissig. Oare nu cumva ai uitat ceva, Filippa?

— Nu, n-am uitat nimic. Legenda, dacă va apărea vreuna, ar fi bine să aibă o versiune unică şi coerentă. Tocmai asta voiam să te rog, Sabrina. Ia-le pe Keira şi pe Triss cu tine. Vedeţi cum vă descurcaţi. Asiguraţi-vă că nu rămân urme.

Bubuitura exploziei s-a auzit până în Maecht, iar lumina –

pentru că aceasta s-a întâmplat noaptea – se putea vedea chiar şi din Metinna sau din Geso. Seria cutremurelor cauzate de explozie a fost resimţită şi mai departe. În cele mai îndepărtate colţuri ale lumii.

Congreve, Estella sau Stella, fiica baronului Otto de Congreve, căsătorită cu bătrânul conte de Liddertal, după moartea subită a acestuia din urmă, şi-a administrat bunurile într-un mod extrem de prudent, acumulând astfel o avere substanţială. Bucurându-se de o profundă consideraţie din partea împăratului Emhyr var Emreis (s.), a fost o persoană foarte influentă la curte. Cu toate că nu deţinea nicio funcţie, se ştia bine că împăratul obişnuia să acorde atenţie şi consideraţie vocii şi opiniilor sale. Datorită afecţiunii sale profunde pentru tânăra împărătească Cirilla Fiona (s.), pe care o iubea ca pe propria fiică, era cunoscută în glumă sub numele de „mama împărătesei”. A supravieţuit atât împăratului, cât şi împărătesei şi a murit în 1331, iar averea sa uriaşă a fost moştenită de rudele dintr-o ramură laterală a familiei Liddertal, numită şi Albii, care, fiind mai uşori şi mai slabi la minte, au irosit-o.

EFFENBERG ŞI TALBOT, *Encyclopaedia Maxima Mundi,* Tomul II

10

Omul care se apropiase pe furiş de bivuac – trebuie să recunoaştem – era agil şi viclean ca o vulpe. Îşi schimbase repede poziţia şi se mişcase atât de lin şi de liniştit, încât oricine ar fi fost surprins. Oricine. În afară de Boreas Mun, care avea prea multă experienţă în privinţa ambuscadelor.

— Ieşi de-acolo, prietene! a strigat el, încercând să dea vocii sale un ton de aroganţă fermă şi de siguranţă de sine. Trucurile astea ieftine n-au niciun rost! Te văd. Eşti acolo.

Unul dintre megaliţii de pe coama dealului s-a cutremurat pe fundalul cerului bleumarin, presărat cu stele. S-a mutat. Şi a îmbrăcat formă umană.

Boreas a întors friptura, pentru că începea să simtă mirosul de ars, apoi, prefăcându-se că se sprijină dezinvolt pe pământ, şi-a aşezat palma pe mânerul arcului.

— N-am cine ştie ce avere. Dar m-am ataşat de ea. Şi mie îmi place. Aşa c-o să mi-o apăr cu dinţii.

În ciuda tonului aparent liniştit, dăduse cuvintelor sale o notă de avertizare aspră, metalică.

— Nu sunt un bandit, i-a spus cu o voce profundă bărbatul care se strecurase susţinând că era menhir. Sunt pelerin.

Pelerinul era voinic şi avea o construcţie robustă, înalt de vreo şapte picioare şi, ca greutate, Boreas ar fi pariat că ar fi avut nevoie de cel puţin zece livre în balanţă. În mâinile pelerinului, toiagul de mărimea oiştii de la căruţă arăta ca o baghetă. Boreas Mun era foarte uimit de modul în care un bărbat atât de uriaş reuşise să se strecoare cu o asemenea dibăcie. Era şi cam îngrijorat. Arcul său, un compozit de vreo şaptezeci de funţi, cu care ar fi putut să doboare un elan de la vreo cincizeci de paşi, i s-a părut dintr-odată mărunt şi fragil ca o jucărie de copil.

— Sunt pelerin, a repetat uriaşul. N-am gânduri necurate…

— Haide! l-a întrerupt brusc Boreas. Să iasă şi celălalt.

— Care celă… s-a bâlbâit pelerinul şi s-a întrerupt,

văzând o siluetă suplă şi tăcută ca o umbră ieşind din întunericul din cealaltă parte a bivuacului. De această dată, Boreas Mun nu mai era deloc surprins. Mişcările siluetei au dezvăluit imediat ochiului expert al vânătorului că era un elf. Şi a fi abordat de un elf nu ar fi fost aşa de dezonorant.

— Îmi pare rău, a spus nou-vemtul cu o voce uşor răguşită, care în mod ciudat nu părea să aparţină unui elf. M-am ascuns de amândoi nu pentru că aş fi avut intenţii rele, ci de frică. Dacă aş fi în locul tău, aş întoarce arcul acela.

— Într-adevăr, a spus pelerinul, sprijinindu-se de toiag şi adulmecând zgomotos. Carnea s-a prăjit prea tare acolo.

Boreas şi-a întors arcul, a oftat, şi-a dres vocea. Şi a oftat din nou.

— Şedeţi, conaşilor, i-a invitat el în cele din urmă. Şi să mai aşteptăm niţel. Să ne uităm cum se frige vânatul. Ha, ce inimă să ai să nu-i pofteşti la masă pe drumeţi?

Grăsimea se prelingea în foc, iar flăcările şuierau şi se înteţeau.

Pelerinul purta o pălărie din fetru cu boruri largi, a cărei umbră îi ascundea aproape complet chipul. În ceea ce-l priveşte pe elf, el purta un turban din stofă colorată, care îi lăsa faţa descoperită. Când i-au văzut-o la lumina flăcărilor, atât Boreas, cât şi pelerinul au tresărit. Dar n-au scos nici măcar un oftat. Nici măcar un oftat tăcut la vederea acelei feţe, cândva, cu siguranţă, frumoasă conform canoanelor elfeşti, acum desfigurată de o cicatrice oribilă, care o brăzda de-a curmezişul, de la frunte până la bărbie, traversând o sprânceană, nasul şi obrazul.

Boreas Mun şi-a dres glasul, şi-a întors din nou arcul.

— Mirosul v-a atras către bivuacul meu, nu-i aşa? Părea mai mult o observaţie decât o întrebare.

— Într-adevăr, a spus pelerinul, dând din cap şi fluturându-şi pălăria, cu vocea uşor schimbată. Fără să mă laud, dar am mirosit friptura de departe. Cu toate acestea, am preferat să fiu precaut. La focul de care m-am apropiat acum două zile prăjeau o femeie.

— Este drept, a confirmat elful. Am fost acolo a doua zi

dimineaţă şi am văzut oase de om în cenuşă.

— A doua zi dimineaţă… a repetat răspicat pelerinul, iar Boreas ar fi pariat că pe chipul ascuns de umbra pălăriei era un rânjet răutăcios. De când mă pândeşti, mă rog, coane elfule?

— De mult.

— Şi ce te-a împiedicat să mi te arăţi?

— Bunul-simţ.

— Trecătoarea Elskerdeg, a intervenit Boreas Mun, întorcându-şi arcul şi rupând tăcerea stânjenitoare, este un loc care nu prea se bucură de o bună reputaţie. Şi eu am văzut oase prin vetre, schelete atârnate în ţepe. Oameni spânzuraţi în copaci. Prin preajmă mişună adepţi acerbi ai cultelor însetate de sânge. Şi creaturi care nu pândesc decât ocazia de a devora ceva. Aşa se pare.

— Nu se pare, l-a corectat elful. Chiar aşa este. Şi cu cât mergi mai departe, în munţi, spre est, cu atât este mai rău.

— Şi voi mergeţi către est, conaşilor? Dincolo de Elskerdeg? În Zerrikania? Sau poate chiar mai departe, în Hakland?

Nici pelerinul, nici elful nu i-au răspuns. Nici Boreas nu prea aştepta vreun răspuns. În primul rând, întrebarea era indiscretă. În al doilea rând, era stupidă. Din locul în care se aflau, nu puteau merge decât spre est. Prin trecătoarea Elskerdeg. Spre care se îndrepta şi el.

— Friptura este gata. Boreas şi-a deschis cuţitul fluture cu un gest abil şi cu intenţia de a servi drept avertisment. Vă rog, conaşilor. Îndrăzniţi.

Pelerinul şi-a scos un cuţit şi elful un pumnal, ambele nu aduceau deloc cu un cuţit de bucătărie. Dar în acea zi toate cele trei lame ascuţite în scopuri mult mai ameninţătoare le-au servit numai la tăierea hranei. O vreme nu s-au auzit decât trosnetele şi scrâşnetele fălcilor. Şi sfârâitul oaselor roase, aruncate în foc.

Pelerinul a declarat cu o oarecare emfază.

— Ciudată creatură, a spus el, uitându-se la omoplatul pe care îl ciugulise şi îl linsese, astfel încât dădea impresia că stătuse trei zile într-un furnicar. Parcă aduce a capră, dar

era la fel de fragedă ca un iepure… Nu-mi amintesc să fi mâncat vreodată aşa ceva.

— A fost un skrekk, a anunţat elful, zdrobind zgomotos cartilajele cu dinţii. Nici eu nu-mi amintesc să fi mâncat vreodată vreunul.

Boreas şi-a dres încet glasul. Judecând după nota sarcastică abia perceptibilă din vocea sa, elful ştia că friptura provine de la un şobolan imens cu ochi înroşiţi de sânge, cu dinţi uriaşi, căruia numai coada îi măsura vreo trei coţi. Boreas nu vânase uriaşul rozător. Îl lovise ca să se apere. Dar apoi a decis totuşi să-l prăjească. Era un om înţelept, care gândea la rece. Nu ar fi mâncat niciodată un şobolan hrănit din haldele de gunoi, dintre resturi. Dar de la intrarea în trecătoarea Elskerdeg până la cea mai apropiată comunitate capabilă să producă deşeuri erau vreo trei sute de mile bune. Şobolanul – sau, cum prefera să-i spună elful, skrekkul – n-avea cum să nu fie curat şi sănătos. Nu avusese niciun contact cu civilizaţia. Şi, prin urmare, nici cu orice alt lucru care l-ar fi putut întina sau infecta.

Curând, ultima, cea mai mică coastă, lustruită de la atâta ros şi supt, a ajuns în flăcări. Luna a răsărit peste vârfurile zimţate ale Munţilor de Foc. Din flăcările reaprinse de vânt săreau scântei, murind şi stingându-se printre nenumăratele stele pâlpâitoare.

Boreas Mun a riscat o altă întrebare indiscretă.

— Sunteţi de multă vreme pe drumuri, conaşilor? Pe-aici, prin Pustiuri? Şi, dacă mi-e îngăduit să întreb, aţi lăsat Poarta Solveigăi în urmă?

— De multă sau de puţină, a răspuns pelerinul, asta-i relativ. Am traversat Solveiga în a doua zi după luna plină din septembrie.

— Iar eu în a şasea zi, a spus elful.

— Ah, a continuat Boreas, încurajat de răspuns. Ciudat că nu ne-am întâlnit, am trecut şi eu pe acolo; atunci încă mai aveam calul…

S-a oprit alungând gândurile şi amintirile neplăcute legate de cal şi de pierderea acestuia. Era sigur că tovarăşii săi întâmplători avuseseră aventuri similare. Dacă ar fi

hoinărit mereu pe jos, nu l-ar fi ajuns niciodată acolo, lângă Elskerdeg.

— Aşadar, socot că aţi pornit la drum îndată după război, după încheierea păcii din Cintra. Nu este treaba mea, e clar, dar îndrăznesc să presupun că starea lumii şi ordinea stabilite în Cintra nu vă sunt pe plac.

Tăcerea lungă care se aşternuse în jurul focului a fost spartă de un urlet îndepărtat. Mai mult ca sigur era un lup. Cu toate că în vecinătatea trecătorii Elskerdeg nu se putea spune niciodată cu mâna pe inimă.

— Ca să fiu sincer, a spus elful pe neaşteptate, după pacea din Cintra n-am avut motive să apreciez lumea şi aranjamentele ei. Ca să nu mai vorbim de ordine.

— În cazul meu, aş putea spune acelaşi lucru, a confirmat pelerinul, încrucişându-şi puternicele braţe pe piept. Cu toate că m-am convins – cum bine a spus un prieten – *post factum.*

Tăcerea a domnit mult timp. Până şi creatura aflată în trecătoare a încetat să mai urle.

— Iniţial… a reluat pelerinul după o lungă pauză, chiar dacă Boreas şi elful nu se mai aşteptau. Iniţial, totul indica faptul că pacea din Cintra ar aduce schimbări benefice, ar crea o ordine mondială suportabilă. Dacă nu pentru toată lumea, cel puţin pentru mine…

— Dacă îmi amintesc bine, a spus Boreas, dregându-şi vocea, regii s-au adunat în Cintra în aprilie?

— Da, mai precis pe două aprilie, l-a corectat pelerinul. Îmi aduc aminte că era luna nouă.

De-a lungul zidurilor, sub grinzile întunecate care susţineau mici galerii, erau agăţate şiruri de scuturi multicolore, pe care erau înfăţişate embleme heraldice: stemele nobilimii cintrene. Dintr-o simplă privire se putea remarca diferenţa dintre cele vechi, uşor decolorate, şi cele ale familiilor recent înnobilate, în timpul domniei lui Dagorad şi a lui Calanthe. Acestea din urmă aveau culori vii, strălucitoare, şi nu prezentau urme de cari.

Cu toate acestea, cele mai intense erau culorile scuturilor

adăugate mai recent, reprezentând blazoanele nobilimii nilfgaardiene, care se distinsese în timpul cuceririi târgului şi în cei cinci ani de administraţie imperială.

Când o să ne recuperăm Cintra, s-a gândit regele Foltest, *va trebui să avem grijă ca în fervoarea sacră a reînnoirii cintrenii să nu distrugă aceste scuturi. Politica este una, decorul sălii este altceva. Schimbările de regim nu pot justifica vandalismul.*

Aşadar, de aici a început totul, se gândea Dijkstra în timp ce privea vasta sală. *Vestitul banchet de logodnă în timpul căruia Ariciul de Fier a apărut şi i-a cerut mâna prinţesei Pavetta... Iar regina Calanthe l-a angajat pe vrăjitor...*

Ce straniu se împletesc destinele umane, se gândea spionul, el însuşi uimit de trivialitatea propriilor gânduri.

Acum cinci ani, se gândea regina Meve, *creierul lui Calanthe, Leoaica descendentă din sângele Cerbinilor, era împrăştiat pe dalele din curte, exact în zona care putea fi văzută de la fereastră. Calanthe, al cărei portret mândru l-am admirat pe coridor, era penultima deţinătoare a sângelui regal. Apoi, după înecul fiicei sale, Pavetta, mai rămăsese doar nepoata. Cirilla. Dacă nu cumva se adeveresc zvonurile că şi Cirilla e moartă.*

— Poftiţi, a spus cu un gest al mâinii tremurânde Cyrus Engelkind Hemmelfart, episcopul Novigradului, acceptat *per acclamationem* „prin aclamare”, în unanimitate, să prezideze tratativele în virtutea vârstei sale, a funcţiei deţinute şi a stimei generale de care se bucura. Poftiţi, ocupaţi-vă locurile.

S-au aşezat în jurul mesei rotunde după ce şi-au găsit scaunele marcate cu plăcuţe de mahon. Meve, regina Riviei şi a Lyriei. Foltest, regele Temeriei şi vasalul său, regele Venzlav din Bruges. Demawend, regele Aedirnului. Henselt, regele Kaedwenului. Regele Ethain din Cidaris. Tânărul rege Kistrin din Verden. Ducele Nitert, şeful Consiliului de Regenţă al Redaniei. Şi contele Dijkstra.

Va trebui să încercăm să scăpăm de acest spion, să-l îndepărtăm de la masa tratativelor, se gândea episcopul. *Regele Henselt, regele Foltest şi chiar tânărul Kistrin şi-au*

permis deja câteva comentarii acide, în orice moment este de aşteptat une démarche *din partea reprezentanţilor Nilfgaardului. Acest Sigismund Dijkstra este un om cu origini dubioase şi, în plus, un individ cu un trecut întunecat şi cu o reputaţie foarte proastă, o* persona turpis, *„un nelegiuit”. Şi nu putem permite ca atmosfera negocierilor să fie afectată de prezenţa unei* persona turpis.

Preşedintele delegaţiei nilfgaardiene, Shilard Fitz-Oesterlen, care se trezise în faţa lui Dijkstra la masa rotundă, l-a întâmpinat pe spion cu o plecăciune diplomatică politicoasă.

Văzând că toată lumea se instalase deja, episcopul Novigradului s-a aşezat şi el. Nu fără ajutorul pajilor care îl ţineau de braţele tremurânde. Jilţul pe care se aşezase fusese realizat în urmă cu ani de zile pentru regina Calanthe şi se distingea de celelalte prin spătarul impunător, înalt şi frumos decorat.

Masa rotundă ca masa rotundă, dar trebuie întotdeauna să vezi cine este cel mai important personaj.

Iată chiar aici... se gândea Triss Merigold, privind în jurul său şi observând tapiserii, picturi şi numeroase trofee de vânătoare, inclusiv coarnele unui animal complet necunoscut magicienei. *Aici, în această sală, a avut loc, după faimoasa devastare a sălii tronului, conversaţia privată dintre Calanthe, vrăjitor, Pavetta şi Ariciul de Fier. Când Calanthe şi-a dat acordul pentru acea căsătorie bizară. Iar Pavetta era deja însărcinată. Ciri s-a născut după mai puţin de opt luni de atunci... Ciri, moştenitoarea tronului... Leuţa din sângele Leoaicei... Ciri, surioara mea mai mică. Care se află acum undeva, departe, în sud. Din fericire nu mai este singură. Este alături de Geralt şi de Yennefer. Este în siguranţă.*

Dacă nu m-or fi minţit din nou.

— Luaţi loc, dragi domniţe, le-a îndemnat Filippa Eilhart, care o urmărea cu atenţie pe Triss de ceva timp. În curând, conducătorii lumii vor susţine discursurile inaugurale şi n-aş vrea să ratez niciun cuvânt.

Întrerupând bârfele de pe coridor, magicienele şi-au ocupat repede locurile. Sheala de Tancarville avea un boa de vulpe argintie care dădea o notă feminină ţinutei sale severe, în stil masculin. Assire var Anahid avea o rochie de mătase violet, care combina într-un mod extraordinar de graţios simplitatea sobră şi eleganţa rafinată. Francesca Findabair, aristocratică ca întotdeauna. Ida Emean aep Sivney, misterioasă ca întotdeauna. Margarita Laux-Antille, demnă şi serioasă. Sabrina Glevissig, plină de turcoaze. Keira Metz, în verde şi galben-lămâie. Şi Fringilla Vigo. Abătută. Tristă. Şi de o paloare de-a dreptul cadaverică, morbidă – arăta ca o stafie.

Triss Merigold stătea lângă Keira, în faţa Fringillei. Pe peretele din spate, deasupra capului magicienei nilfgaardiene, atârna o pictură în care era reprezentat un cavaler galopând de-a lungul unei poteci străjuite de arini. Cu ramurile ca nişte braţe monstruoase întinse spre călăreţ, arinii îşi căscau fălcile înfricoşătoare ale scorburilor larg deschise în hohote de râs batjocoritor. Fără să vrea, Triss s-a cutremurat.

Telecomunicatorul tridimensional plasat în mijlocul mesei era pornit. Filippa Eilhart a reglat imaginea şi sunetul cu o formulă magică.

— După cum puteţi vedea şi auzi, a spus ea ironic, în sala tronului din Cintra, chiar sub noi, la etajul inferior, conducătorii lumii sunt adunaţi pentru a-i decide soarta. Iar noi, aici, cu un etaj deasupra lor, vom veghea ca băieţaşii nu facă vreo poznă.

Urletului care răsuna din trecătoarea Elskerdeg i s-au adăugat altele. Boreas nu avea nicio îndoială. Nu era vorba despre lupi.

— Nici eu nu mi-am pus prea multă nădejde în negocierile din Cintra, a spus el pentru a înviora conversaţia stânjenitoare. De fapt, niciunul dintre cunoscuţii mei nu se aştepta să aducă ceva bun.

— Important este că au început, a protestat calm pelerinul. Oamenii simpli – şi eu, dacă-mi daţi voie, sunt un

astfel de om – gândesc simplu. Omul simplu ştie că în război atât regii, cât şi împăraţii sunt atât de feroce, încât, dacă ar putea, dacă ar avea puterea, s-ar măcelări între ei. Au încetat să se omoare între ei şi s-au aşezat în jurul unei mese rotunde? Înseamnă că nu mai au putere. Sunt, pur şi simplu, neputincioşi. Şi din cauza acestei neputinţe rezultă că bărbaţii înarmaţi nu vor ataca fermele oamenilor simpli, nu-i vor ucide, nu-i vor nenoroci, nu le vor da foc caselor, nu le vor sacrifica nici copiii, nu le vor viola femeile, nu-i vor înrobi. Nu! În loc să facă toate acestea, s-au adunat în Cintra şi duc tratative. Să ne bucurăm!

După ce a aranjat cu un vreasc un butuc în vatră, iscând scântei, elful s-a uitat strâmb la pelerin.

— Chiar şi omul simplu, a spus el fără să-şi ascundă sarcasmul, chiar şi în vârtejul bucuriei, al euforiei, ar trebui să înţeleagă că politica este, de asemenea, un război, purtat doar într-un mod uşor diferit. Şi el ar trebui să înţeleagă că tratativele nu sunt altceva decât nişte negocieri. Au acelaşi mecanism spontan. În negocieri, succesele sunt plătite cu concesii. Aici câştigi, acolo pierzi. Cu alte cuvinte, pentru a putea cumpăra ceva trebuie să vinzi altceva.

— Bineînţeles, a spus pelerinul după o clipă, este atât de simplu şi de evident, încât oricine îşi dă seama. Chiar şi cel mai simplu om.

— Nu, nu şi iarăşi nu! a ţipat regele Henselt lovind masa cu ambii pumni atât de tare, încât a răsturnat o ceaşcă şi a zdruncinat călimările. Nici vorbă de aşa ceva! Nu accept nicio negociere în această privinţă! Punct, amin, *deireadh!*

— Henselt, i-a spus Foltest pe un ton calm, lucid şi foarte conciliant. Nu complica lucrurile. Şi nu ne discredita strigând în faţa Excelenţei Sale.

Shilard Fitz-Oesterlen, negociatorul din partea imperiului Nilfgaard, s-a înclinat cu un zâmbet fals, menit să sugereze că abaterile regelui Kaedwenului nici nu l-au nedumerit, nici nu l-au îngrijorat prea mult.

— Încercăm să găsim un acord cu imperiul, a continuat

Foltest. Şi dintr-odată începem să ne hârâim ca nişte câini turbaţi? Să-ţi fie ruşine, Henselt!

— Am ajuns la un acord cu Nilfgaardul cu privire la chestiuni spinoase precum Dol Angra şi Pesterâuri, a spus Dijkstra cu aparentă nonşalanţă. Ar fi o prostie…

— Nu tolerez asemenea afirmaţii! a strigat Henselt, de data aceasta atât de tare, încât putea concura cu un bivol furios. Nu tolerez asemenea afirmaţii, în special din partea unui spion neisprăvit! La urma urmei, sunt rege, ce naiba!

— Doar se poate vedea, a pufnit Meve. Demawend, întors cu spatele, se uita la scuturile heraldice de pe zidul coridorului, zâmbind dezinvolt, de parcă soarta regatului său nu ar fi fost în joc.

— Destul, a spus Henselt, gâfâind şi privind în jur cu ochi sălbatici. Destul, gata, pe toţi zeii, că mi se urcă sângele la cap. Am spus: nici măcar o palmă de pământ. Nicio pretenţie, dar niciuna! Nu voi permite ca regatul meu să fie redus nici măcar cu o palmă, cu o singură jumătate de palmă de pământ! Zeii mi-au încredinţat onoarea de a domni asupra Kaedwenului şi numai zeilor le-o voi preda! Marchia Inferioară este teritoriul nostru… Din punct de vedere… eti… et… etnic. Marchia Inferioară aparţine Kaedwenului de secole întregi…

— Aedirnul Superior aparţine Kaedwenului din vara trecută, a spus din nou Dijkstra. Mai precis din douăzeci şi patru iulie anul trecut. Din momentul în care l-a cotropit corpul de ocupaţie al Kaedwenului.

— Pretind, a intervenit neîntrebat Shilard Fitz-Oesterlen, să se consemneze *ad futuram rei memoriam,* „pentru rememorările viitoare ale acestei probleme”, că imperiul Nilfgaard nu are nicio legătură cu această anexare.

— Cu excepţia faptului că tocmai în aceste momente jefuieşte Vengerbergul.

— *Nihil ad rem!* „N-are nimic de-a face cu asta!”

— Chiar aşa?

— Conaşilor! i-a admonestat Foltest.

— Armata Kaedwenului, s-a răstit Henselt, a intrat în Marchia Inferioară ca eliberator! Soldaţii mei au fost

întâmpinaţi cu braţe de flori! Soldaţii mei…

— Bandiţii tăi. Vocea regelui Demawend era calmă, dar expresia lui arăta cât îl costa să rămână liniştit. Ticăloşii tăi mi-au invadat regatul cu o şleahtă de bandiţi, au ucis, au violat şi au jefuit. Conaşii mei! Ne-am adunat aici de o săptămână pentru a discuta cum ar trebui să arate faţa viitoare a lumii. Pentru zei, ar trebui să fie măcinată de crime şi de jafuri? Ar trebui menţinut un statu-quo tâlhăresc? Ar trebui ca bunurile jefuite să rămână în mâinile hoţilor şi ale tâlharilor?

Henselt a luat o hartă de pe masă, a rupt-o cu o mişcare grăbită şi i-a aruncat-o lui Demawend. Regele Aedirnului nici n-a tresărit.

— Armata mea a smuls Marchia din ghearele nilfgaardienilor, a mârâit Henselt răguşit, iar faţa lui a căpătat culoarea vinului vechi şi bun. Regatul tău mizerabil nici măcar nu mai există, Demawend. Şi să-ţi mai spun ceva: dacă n-ar fi fost armata mea, astăzi n-ai mai fi avut niciun regat. Mi-ar plăcea foarte mult să te văd cum i-ai fi alungat pe Negri peste Jaruga şi Dol Angra fără ajutorul meu. Prin urmare, n-ar fi nicio exagerare dacă aş spune că eşti rege datorită favorurilor mele. Dar de-acum gata cu favorurile! Am spus că nu voi renunţa nici măcar la o palmă din pământul meu. Nu voi permite ca teritoriul regatului meu să fie micşorat.

— Nici eu nu voi permite ca teritoriul regatului meu să fie micşorat! a exclamat Demawend ridicându-se. Aşadar, nu vom ajunge la niciun acord!

— Conaşilor, a intervenit brusc Cyrus Hemmelfart, episcopul Novigradului, care până atunci aţipise. Cu siguranţă, se va găsi un compromis…

— Imperiul Nilfgaardului, a intervenit Shilard Fitz-Oesterlen, căruia îi plăcea să se bage-n vorbă nitam-nisam, nu va accepta niciun acord care să provoace daune ţării elfilor din Dol Blathanna. Dacă este necesar, voi citi din nou conţinutul memorandumului…

Henselt, Foltest şi Dijkstra pufneau, dar Demawend îl privea calm şi aproape binevoitor pe ambasadorul imperial.

— Pentru binele comun şi pentru pace, a declarat el, voi recunoaşte autonomia ţinutului Dol Blathanna. Dar nu ca regat, ci ca principat. Cu condiţia ca prinţesa Enid an Gleanna să-mi plătească birul feudal şi să se angajeze să consfinţească egalitatea oamenilor şi a elfilor în ceea ce priveşte drepturile şi privilegiile. Sunt gata să o fac, aşa cum am spus, *pro bono publico,* „pentru binele public”.

— Ei, aşa mai zic şi eu, aşa vorbeşte un adevărat rege, a spus Meve.

— *Salus publica lex suprema est,* „Binele public este legea supremă”, a comentat episcopul Hemmelfart, care de mult căuta ocazia de a-şi etala cunoştinţele în materie de jargon diplomatic.

— Cu toate acestea, a continuat Demawend, privindu-l pe morocănosul Henselt, mai adaug ceva: concesia privind Dol Blathanna nu constituie un precedent. Este singura încălcare a integrităţii teritoriului meu pentru care îmi dau acordul. Nu voi recunoaşte nici o altă diviziune sau ocupaţie. Armata Kaedwenului, care mi-a trecut graniţele ca agresor şi uzurpator, are la dispoziţie o săptămână ca să părăsească cetăţile şi castelele Aedirnului Superior. Voi continua să particip la tratative numai cu această condiţie. Şi, întrucât *verba volant,* „cuvintele zboară”, secretarul meu va adăuga *une démarche,* „o intervenţie”, la protocol în acest sens.

— Henselt? a rostit Foltest privindu-l pe regele bărbos cu speranţă.

— Nu! a strigat regele Kaedwenului răsturnându-şi scaunul şi sărind ca un cimpanzeu înţepat de o viespe. Nu voi renunţa niciodată la Marchia! Peste cadavrul meu! Nu o să renunţ! Nimic nu mă poate obliga să o fac! Nicio putere! Nicio putere, la naiba!

Şi, pentru a arăta că şi el a primit o educaţie şi că nu e prost, a strigat:

— *Non possumus!* „Nu putem!”

— Îi dau eu boşorogului bleg un *non possumus* de n-o să-l poată duce! a pufnit Sabrina Glevissig în sala de la etaj. Nu

vă faceţi griji, o să-l determin eu pe fraierul ăla să accepte cerinţele de revendicare cu privire la Aedirnul Superior. Trupele Kaedwenului vor părăsi teritoriul în decurs de zece zile. Asta-i clar. Nu mai e cale de întors. Dacă vreuna dintre voi s-ar îndoi de asta, aş avea tot dreptul din lume să mă simt ofensată.

Filippa Eilhart şi Sheala de Tancarville şi-au exprimat aprecierea înclinându-se. Assire var Anahid i-a mulţumit zâmbind.

— Ne-a rămas pe ordinea de zi chestiunea Dol Blathanna, a spus Sabrina. Conţinutul memorandumului împăratului Emhyr ne este cunoscut. Regii de sub noi n-au avut încă timp să discute problema, dar şi-au exprimat deja opţiunile. A luat atitudine şi cel mai interesat dintre ei, aş putea spune, regele Demawend.

— Atitudinea lui Demawend, a punctat Sheala de Tancarville, înfăşurându-şi în jurul gâtului eşarfa din blană de vulpe argintie, are toate caracteristicile unui compromis de anvergură. Este o atitudine pozitivă, pragmatică şi echilibrată. Shilard Fitz-Oesterlen va avea mari necazuri dacă va dori să pledeze pentru concesii mai mari. Nu ştiu dacă-i dă mâna să-şi dorească.

— O să-şi dorească, cum să nu, a spus calm Assire var Anahid. Pentru că acestea sunt instrucţiunile Nilfgaardului. El va invoca *ad referendum,* dreptul de a supune „spre consultare”, şi va emite note. Se va pune în cruciş şi-n curmeziş o zi, două. După aceea, va trece la concesii.

— Normal, a sărit de îndată Sabrina Glevissig. Normal este şi faptul că în sfârşit se întâlnesc undeva ca să ajungă la o înţelegere. Dar nu vom sta deoparte, cu mâinile-n sân, vom decide chiar acum ce le permitem şi ce nu le permitem. Hai, Francesca! Vorbeşte! Este vorba despre ţara ta.

— Tocmai de aceea… s-a justificat Margareta Văilor cu un zâmbet fermecător. Tocmai de aceea tac, Sabrina.

— Învinge-ţi mândria, a îndemnat-o serios Margarita Laux-Antille. Trebuie să ştim ce le permitem regilor şi ce nu.

Francesca Findabair a zâmbit şi mai fermecător.

— Spre binele păcii şi *pro bono publico,* sunt de acord cu propunerea regelui Demawend. Din acest moment, fetele mele dragi, puteţi înceta să mă numiţi prea luminoasă domniţă, ajunge simplu „Luminăţia Ta”.

— Glume elfeşti, a spus Sabrina cu o grimasă. Nu ştiu cum naiba, dar nu mă fac să râd niciodată, probabil pentru că nu le înţeleg. Şi ce părere ai despre celelalte condiţii ale lui Demawend?

Francesca a clipit fluturându-şi genele mari.

— Sunt de acord cu revenirea coloniştilor umani şi cu restituirea bunurilor lor, a răspuns ea serios. Garantez egalitatea în drepturi între toate rasele…

— Ai frică de zei, Enid, i-a spus Filippa Eilhart râzând. Nu fi de acord chiar întru totul! Stabileşte câteva condiţii!

— O să stabilesc eu, a rostit elfa luându-şi deodată o mină gravă. Nu sunt de acord cu omagiul feudal. Vreau ca Dol Blathanna să fie un alodiu. Scutit de orice sarcini de vasalitate, cu excepţia angajamentului de a fi loial şi de a nu acţiona în detrimentul suzeranului.

— Demawend nu va fi de acord, a apreciat scurt Filippa. Nu va renunţa aşa de uşor la beneficiile şi veniturile pe care i le oferea Valea Florilor.

— În acest sens, sunt gata să conduc negocierile bilaterale, a răspuns Francesca, ridicând din sprâncene. Sunt convinsă că vom ajunge la un consens. Un alodiu nu este obligat să plătească un tribut, ceea ce nu înseamnă însă că acesta este neapărat interzis sau exclus.

— Dar fideicomisul? a spus Filippa Eilhart insistând. Dar primogenitura? Dacă va fi de acord cu alodiul, Foltest va dori garanţii cu privire la indivizibilitatea principatului.

— Într-adevăr, a zâmbit din nou Francesca, Foltest ar putea fi indus în eroare de tenul şi de silueta mea, dar nu mă aşteptam la tine, Filippa. Am trecut de mult de vârsta fertilă. În ceea ce priveşte primogenitura şi fideicomisul, Demawend n-are de ce să se teamă. Voi fi *ultimus familiae,* „ultimul vlăstar”, din neamul conducătorilor din Dol Blathanna. Dar, în ciuda diferenţei de vârstă aparent

favorabile pentru Demawend, voi rezolva problema moştenirii nu cu el, ci mai degrabă cu nepoţii săi. Vă asigur, domniţele mele, că nu vor exista puncte de controversă cu privire la această chestiune.

— Nu cu privire la aceasta, a fost de acord Assire var Anahid, ţintuind-o pe magiciana elfă cu privirea. Dar cum rămâne cu comandourile de Veveriţe? Sau cu elfii care au luptat de partea imperiului? Dacă nu mă înşel, ar fi vorba despre majoritatea supuşilor dumitale, domniţă Francesca?

Margareta Văilor a încetat să mai zâmbească. I-a aruncat o privire Idei Emean, dar elfa Munţilor Albaştri, tăcută, şi-a ferit privirea.

— *Pro bono publico...* a început Francesca şi s-a oprit.

Assire, de asemenea, foarte serioasă, a dat din cap arătând că a înţeles.

— Ce să faci, a spus ea încet. Toate au un preţ. Războiul cere sacrificii. Şi pacea, după cum se poate vedea.

— Da, ăsta-i adevărul, a repetat pelerinul, gânditor, privind spre elful care stătea cu capul în jos. Negocierile de pace sunt un târg. Un iarmaroc. Ca să poţi cumpăra unele, trebuie să vinzi altele. Ăsta-i mersul lumii. Totul este să nu cumperi prea scump...

— Şi să nu te vinzi prea ieftin, a încheiat elful fără să-şi ridice privirea.

— Trădători! Ticăloşi nenorociţi!

— Zdrenţe împuţite!

— *An 'badraigh aen cuach!*

— Câini nilfgaardieni!

— Linişte! a mârâit Hamilcar Danza, lovind cu pumnul înmănuşat în balustrada pridvorului.

Trăgătorii din galerie şi-au îndreptat arbaletele spre elfii înghesuiţi într-un *cui de sac,* „într-o fundătură".

— Tăceţi! a mârâit Danza şi mai tare. Gata! Tăceţi, conaşilor ofiţeri! Puţină demnitate!

— Ai îndrăzneala să vorbeşti despre demnitate, ticălosule? a strigat Coinneach Dá Reo. Ne-am vărsat

sângele pentru voi, Dh’oine blestemaţi! Pentru voi, pentru împăratul vostru, căruia i-am jurat credinţă! Şi voi cum ne răsplătiţi acum? Dându-ne pe mâna călăilor din Nord! Ca pe nişte criminali! Ca pe nişte răufăcători!

— Am spus gata! Danza a bătut din nou cu pumnul bubuitor în balustradă, de a răsunat ecoul. Luaţi aminte de un fapt împlinit, conaşilor elfi! Acordurile stabilite în Cintra constituie o condiţie necesară pentru încheierea păcii şi impun imperiului obligaţia de a preda criminalii de război Nordlingului…

— Criminalii? a strigat Riordain. Criminalii? Dh’oine spurcaţi ce sunteţi!

— Criminalii de război, a repetat Danza, fără să acorde nici cea mai mică atenţie tumultului de jos. Acei ofiţeri acuzaţi, pe baza unor dovezi, de terorism, de crime în rândul populaţiei civile, de execuţii şi torturări ale prizonierilor, de masacrarea răniţilor din spitale…

— Nenorociţilor! a ţipat Angus Bri-Cri. Am ucis pentru că era război!

— Am ucis la comanda ta!

— *Cuach’te aep ass, bloede Dh’oine!*

— S-a hotărât, n-avem ce face! a repetat Danza. Insultele şi strigătele voastre nu schimbă nimic. Vă rog să avansaţi unul câte unul spre corpul de gardă şi să nu opuneţi rezistenţă în timp ce sunteţi legaţi cu lanţul.

— Trebuia să rămânem noi pe loc atunci când ei au fugit peste Jaruga, a scrâşnit din dinţi Riordain. Trebuia să rămânem şi să ne continuăm lupta în comandouri. Dar noi, ca nişte tâmpiţi, idioţi, fraieri, ne-am respectat jurământul militar! Aşa ne trebuie!

Isengrim Faciltiarna, Lupul de Fier, căpetenia cea mai faimoasă, aproape legendară de-acum a Veveriţelor, actualmente, colonel imperial, cu un chip imperturbabil, şi-a smuls de pe mânecă emblema şi de pe umeri galoanele argintii ale Brigăzii „Vrihedd” şi le-a aruncat pe lespezile curţii. Ceilalţi ofiţeri i-au urmat exemplul. Hamilcar Danza, care urmărea scena din pridvor, s-a încruntat.

— O demonstraţie cam neserioasă. În plus, dacă aş fi în

locul vostru, nu m-aş descotorosi atât de lesne de însemnele imperiale. Mă simt obligat să vă informez că, în calitate de ofiţeri imperiali, în timpul negocierilor privind condiţiile de pace, vi s-au garantat procese echitabile, sentinţe îngăduitoare şi o amnistie rapidă…

Elfii înghesuiţi în *cul de sac* au izbucnit într-un hohot de râs unanim, duduitor, care răsuna între zidurile de piatră.

— Aş dori să vă atrag atenţia, de asemenea, a adăugat calm Hamilcar Danza, asupra faptului că doar voi veţi fi predaţi Nordlingului. Treizeci şi doi de ofiţeri. Nu vom trimite nici măcar unul dintre soldaţii care au fost sub ordinele voastre. Niciunul.

Hohotul de râs din *cul de sac* a încetat, de parcă ar fi fost curmat cu un cuţit.

Vântul înteţea focul, împrăştiind snopi de scântei, plesnindu-i cu fum în ochi. Dinspre trecătoare a venit un alt urlet.

— Se făcea troc cu de toate, a rupt elful tăcerea. Totul era de vânzare. Onoarea, loialitatea, cuvântul de nobil, jurământul, decenţa simplă… Erau, pur şi simplu, mărfuri care aveau o anumită valoare atât timp cât existau cererea şi conjunctura propice. Dar, când acestea n-au mai existat, şi-au pierdut orice valoare şi au fost aruncate într-un ungher. La coşul de gunoi.

— La coşul de gunoi al istoriei, a confirmat pelerinul. Ai dreptate, conaşule elf. Aşa era pe-atunci în Cintra. Totul avea un preţ. Şi valora exact atât cât puteai obţine la schimb. Bursa fluctua în fiecare dimineaţă. Şi, ca la o bursă autentică, apăreau continuu creşteri şi scăderi neaşteptate. Şi, ca la o bursă autentică, nu puteai să nu ai impresia că cineva din culise trăgea nişte sfori.

— Oare am auzit bine? a întrebat Shilard Fitz-Oesterlen, abordând un ton şi o expresie neîncrezătoare. Sau mă înşală cumva auzul?

Berengar Leuvaarden, trimisul special al împăratului, nu s-a sinchisit să răspundă. Aşezat confortabil într-un fotoliu,

contempla în continuare mişcarea ondulatorie a vinului din paharul pe care îl scutura.

Shilard a pufnit, apoi şi-a pus pe chip o mască a dispreţului şi a trufiei, care transmitea mesajul: „Ori mă minţi, ticălosule, ori vrei să mă duci cu preşul, să mă pui la încercare. Oricum ar fi, te voi zdrobi.”

— Aşadar, dacă am înţeles eu bine, a spus el, împăunându-se, după concesiile extinse privind graniţele, privind prizonierii de război şi recuperarea prăzii, privind ofiţerii Brigăzii „Vrihedd” şi comandourile de Scoia’tael, împăratul îmi porunceşte să mă resemnez şi să accept cerinţele absurde ale Nordlingului cu privire la repatrierea coloniştilor?

— Ai înţeles foarte bine, baronule, a răspuns Berengar Leuvaarden, tărăgănând silabele în stilul său caracteristic. Sunt, cu adevărat, plin de admiraţie pentru perspicacitatea dumitale.

— Pentru Marele Soare, conaşule Leuvaarden, dar voi, acolo, în capitală, vă mai opriţi din când în când să reflectaţi asupra consecinţelor hotărârilor voastre? Nordlingenii şuşotesc deja că imperiul nostru este un colos cu picioare de lut! Chiar acum ei se bat cu pumnul în piept că ne-au învins, ne-au îngenuncheat, ne-au alungat! Oare împăratul îşi dă seama că acceptarea unor concesii suplimentare înseamnă acceptarea ultimatumului lor arogant şi disproporţionat? Oare împăratul îşi dă seama că o vor considera o manifestare de slăbiciune, ceea ce poate avea repercusiuni deplorabile în viitor? În sfârşit, oare împăratul îşi dă seama ce soartă îi aşteaptă pe coloniştii noştri ajunşi cu miile în Bruges şi Lyria?

Berengar Leuvaarden a încetat să-şi mai scuture paharul, aţintindu-şi ochii negri ca tăciunele asupra lui Shilard.

— I-am transmis ordinele imperiale jupânului baron, a spus el printre dinţii încleştaţi. După ce jupânul baron le va fi executat şi se va fi întors în Nilfgaard, va putea el însuşi să-l întrebe pe împărat motivul neînţeles al unor asemenea nesăbuinţe. Va putea şi să-l mustre pe împărat. Să-l urechească. Să-l pună la punct. De ce nu? Dar să o facă

singur. Fără mijlocirea mea.

Aha, se gândea Shilard. *Înţeleg. Şade în faţa mea noul Stefan Skellen. Şi trebuie tratat ca atare.*

Dar este foarte limpede că el nu a venit aici fără niciun scop. Ordinele ar fi putut fi transmise de orice olăcar.

— Ei bine, a început el aparent nonşalant, chiar încrezător. Vai de cei învinşi! Dar ordinele imperiale sunt clare şi concrete, aşadar, vor fi executate aşijderea. Mă voi strădui, de asemenea, să fac să pară că este rezultatul unor negocieri, mai degrabă, decât o capitulare totală. Mă pricep destul de bine. Sunt diplomat de treizeci de ani. Şi de patru generaţii. Familia mea este una dintre cele mai importante, cele mai bogate… şi cele mai influente…

— Ştiu, ştiu, l-a întrerupt Leuvaarden cu un zâmbet uşor. De aceea mă aflu aici.

Shilard s-a înclinat uşor. A aşteptat răbdător.

— Dificultăţile dumitale de a înţelege, dragă jupâne baron, a început trimisul, scuturându-şi paharul, provin din propensiunea dumitale de a crede că biruinţa şi înfrângerea într-un război se bazează inextricabil pe un genocid absurd. Pe faptul că înfigi catargul unui stindard pe un pământ însângerat şi strigi în gura mare: „De-acum totul este al meu, l-am cucerit!” Din păcate, aceasta este o percepţie destul de răspândită. Dar pentru mine, jupâne baron, precum şi pentru oamenii care m-au împuternicit biruinţa şi înfrângerea se bazează pe cu totul altceva. Biruinţa trebuie văzută astfel: învinşii sunt obligaţi să cumpere bunurile produse de învingători şi chiar o fac de bunăvoie, deoarece bunurile învingătorilor sunt mai bune şi mai ieftine. Moneda învingătorilor este mai puternică decât cea a învinşilor şi au mult mai multă încredere în ea decât în propria monedă. Mă înţelegi, jupâne baron Fitz-Oesterlen? Începi treptat să distingi învingătorii de învinşi? Înţelegi de cine trebuie cu adevărat să-ţi fie milă?

Ambasadorul a confirmat clătinând din cap.

— Dar, pentru a întări şi a valida victoria, a reluat Leuvaarden după o clipă, lungind silabele, trebuie semnată pacea. Rapid şi cu orice preţ. Nu vorbesc de vreo

suspendare a ostilităţilor sau de vreun armistiţiu, ci chiar de pace. Un compromis făuritor. Un acord constructiv. Care nu implică blocaje economice, represalii vamale sau protecţionism comercial.

Şi, de această dată, Shilard a confirmat cu un semn din cap că a înţeles despre ce este vorba.

— Le-am distrus agricultura şi le-am năruit industria cu un anumit scop, a continuat Leuvaarden cu o voce calmă, tristă şi impasibilă. Am făcut-o pentru a-i priva de bunurile proprii şi pentru a-i forţa astfel să ni le cumpere pe ale noastre. Dar negustorii şi bunurile noastre nu vor trece graniţele ostile şi închise. Ce se va întâmpla atunci, aşadar? Vă spun eu ce se va întâmpla, dragă jupâne baron. Va exista o criză de supraproducţie, deoarece fabricile noastre lucrează la capacitate maximă, mizând pe exporturi. Companiile comerciale maritime create în cooperare cu Novigrad şi Kovir vor suferi, de asemenea, pierderi mari. Acolo familia dumitale influentă, dragă jupâne baron, deţine acţiuni considerabile în acele companii. Iar familia, după cum ştii, cu siguranţă, este celula de bază a societăţii. Ştii, nu-i aşa?

— Ştiu. Shilard Fitz-Oesterlen şi-a coborât glasul, deşi încăperea era perfect protejată de urechile indiscrete. Am înţeles, m-am prins. Cu toate acestea, aş vrea să am certitudinea că execut un ordin al împăratului… Şi nu al vreunei… corporaţii…

— Împăraţii vin şi pleacă, i-a spus Leuvaarden printre dinţii încleştaţi, lungind silabele. Sunt vremelnici. Pe când corporaţiile rămân. Şi dăinuie. Dar acesta este un truism, ce mai la deal, la vale. Înţeleg temerile jupânului baron. Jupânul baron poate fi sigur că îndeplineşte un ordin dat de împărat. În numele binelui şi al intereselor imperiului. Un ordin dat, nu neg, ca urmare a unor sfaturi oferite împăratului de o anumită corporaţie.

Trimisul şi-a descheiat gulerul şi cămaşa, arătându-i un medalion de aur pe care era reprezentată o stea înconjurată de flăcări, înscrisă într-un triunghi.

— Frumoasă podoabă. Shilard a confirmat printr-un

zâmbet şi o uşoară plecăciune că a înţeles. Îmi dau seama că este foarte scumpă… şi elitistă… Se poate procura de undeva?

— Nu, i-a răspuns categoric Berengar Leuvaarden. Trebuie s-o meriţi.

— Dacă domniţele şi domnii permit… Vocea lui Shilard Fitz-Oesterlen a căpătat acel ton special, de-acum familiar celor intervievaţi, care indica faptul că ambasadorul acorda cea mai mare importanţă celor pe care urma să le spună. Dacă domniţele şi domnii îmi îngăduie, voi citi conţinutul memorandumului trimis de mine către Alteţa Sa Imperială Emhyr var Emreis, prin graţia împăratului Marelui Soare din Nilfgaard…

— Oh, nu. Nu din nou, a scrâşnit Demawend din dinţi, în timp ce Dijkstra doar a gemut. Nimic din toate acestea nu putea să-i scape din atenţie lui Shilard, pentru că, pur şi simplu, nu-i putea scăpa.

— Documentul este lung, a recunoscut el. Aşadar, în loc s-o citesc, o voi rezuma. Alteţa Sa Imperială îşi exprimă o mare satisfacţie în legătură cu progresul negocierilor şi, ca om de natură paşnică, întâmpină cu bucurie compromisurile şi reconcilierile la care s-a ajuns. Alteţa Sa Imperială doreşte să se realizeze şi mai departe progrese în cadrul negocierilor, în speranţa că se vor încheia cu beneficii reciproce…

— Atunci, hai să ne apucăm de treabă, a spus Foltest, întrerupându-l în mijlocul propoziţiei. Fără zăbavă! Să încheiem cu beneficii reciproce şi să plecăm acasă.

— Bine, a fost de acord Henselt, care avea cel mai lung drum de parcurs până acasă. Să terminăm, dacă mai zăbovim mult, ne prinde iarna pe-aici!

— Ne mai aşteaptă un compromis, şi-a amintit Meve. Şi o chestiune pe care am mai atins-o uşor de mai multe ori. Probabil de teamă că ar semăna discordie printre noi. Este timpul să depăşim această teamă. Problema nu va dispărea aşa, doar pentru că ne temem de ea.

— Aşa este, a confirmat Foltest. Aşadar, să trecem la

treabă. Să rezolvăm statutul Cintrei, problema moştenirii tronului, a succesiunii după Calanthe. Este o problemă dificilă, dar nu mă îndoiesc că o vom rezolva. Nu-i aşa, Excelenţa Voastră?

— Oh, a spus Shilard Fitz-Oesterlen cu un zâmbet diplomat şi misterios, deopotrivă. Sunt sigur că problema succesiunii la tronul Cintrei este floare la ureche. Este mai lesne de rezolvat decât îşi închipuie domniţele şi domnii.

— Supun discuţiei următorul proiect, a spus Filippa Eilhart pe un ton destul de categoric: să facem din Cintra un teritoriu fiduciar. Să-l mandatăm pe Foltest din Temeria.

— Acest Foltest va căpăta în cele din urmă prea multă importanţă, a spus Sabrina Glevissig schiţând o grimasă. Are pofte prea mari. Bruges, Sodden, Angren…

— Avem nevoie de un stat puternic la gura Jarugăi, a întrerupt-o Filippa. Şi pe treptele Marnadalului.

— Nu te contrazic, a spus Sheala de Tancarville, clătinând din cap. Avem nevoie de unul. Dar nu de-al lui Emhyr var Emreis. Iar obiectivul nostru este să ajungem la un compromis, nu la un conflict.

— Acum câteva zile, Shilard a propus să se traseze o linie de demarcaţie, şi-a amintit Francesca Findabair, care să împartă Cintra în zone de influenţă, într-o Zonă de Nord şi o Zonă de Sud…

— Prostii şi infantilisme, a exclamat cuprinsă de indignare Margarita Laux-Antille. Aceste diviziuni nu au niciun sens, sunt doar o sursă de conflict.

— Cred că Cintra ar trebui transformată într-un condominiu, a spus Sheala. Iar puterea ar trebui să fie exercitată atât de către reprezentanţii regatelor nordice, cât şi de către cei ai Imperiului Nilfgaardului. Târgul şi portul Cintra ar obţine statutul de oraş liber… Ai vrut să spui ceva, domniţă Assire? Te rog frumos. Mărturisesc că, în mod normal, prefer discuţiile bazate pe argumente complete, coerente, dar te rog. Te ascultăm.

Toate magicienele, inclusiv Fringilla Vigo, palide ca nişte stafii, şi-au aţintit ochii asupra lui Assire var Anahid.

Magiciana nilfgaardiană a luat-o uşor.

— Propun, a anunţat ea cu vocea sa dulce şi blândă, să ne concentrăm pe alte probleme. Să lăsăm Cintra în pace. Nu am putut încă să vă informez cu privire la anumite chestiuni care mi-au ajuns la urechi. Chestiunea Cintrei, dragele mele surate, a fost deja rezolvată şi hotărâtă.

— Poftim? a spus Filippa îngustându-şi pleoapele. Şi ce ar putea să însemne asta, dacă mi-e îngăduit?

Triss Merigold a scos un oftat profund. Îşi dăduse seama deja, ştia prea bine ce putea să însemne.

Vattier de Rideaux era trist şi abătut. Cantarella cea cu părul auriu, o femeie fermecătoare şi o amantă pasională, îl părăsise brusc şi pe nepusă masă, fără niciun motiv şi fără nicio explicaţie. Pentru Vattier fusese o lovitură, o lovitură cumplită, care-l lăsase parcă în stare de ebrietate, mereu nervos, zbuciumat şi ameţit. Trebuia să fie foarte atent şi vigilent, pentru a nu se pune într-o lumină proastă în faţa împăratului spunând tâmpenii, în timp ce vorbea cu el. Vremurile marilor schimbări nu erau favorabile nervoşilor şi incompetenţilor.

— Breslei Negustorilor, a reluat Emhyr var Emreis, încruntându-se, i-am plătit cu vârf şi îndesat pentru preţiosul sprijin. Le-am acordat destule privilegii, mai mult decât au primit de la cei trei împăraţi anteriori laolaltă. În ceea ce-l priveşte pe Berengar Leuvaarden, îi suntem datori şi lui pentru ajutorul său în descoperirea complotului. A primit o sinecură. Dar, dacă se va dovedi incompetent, în ciuda meritelor sale, va zbura ca din praştie. Ar fi bine să ştie asta.

— Mă voi strădui, Alteţa Voastră. Dar Dijkstra? Şi informatorul său secret?

— Dijkstra mai degrabă moare decât să mi-l dezvăluie pe informatorul său. Desigur, ar fi potrivit să-l recompensăm şi pe el pentru această veste căzută ca din cer... Dar cum? Dijkstra nu va accepta nimic de la mine.

— Dacă mi-e îngăduit, Alteţa Voastră Imperială...

— Spune.

— Dijkstra va accepta anumite informaţii drept recunoştinţă. Despre ceva ce nu ştie, dar şi-ar dori să ştie. Alteţa Voastră îl poate recompensa cu informaţii.

— Bravo, Vattier.

Vattier de Rideaux a răsuflat uşurat. Ca să poată răsufla, şi-a întors capul. Aşa că a fost primul care le-a văzut pe domniţe apropiindu-se. Stella Congreve, contesa de Liddertal, şi fata cu părul deschis la culoare, încredinţată ei spre îngrijire.

— Iată că vin… a spus el cu o mişcare a sprâncenelor. Alteţa Voastră Imperială, îngăduiţi-mi să vă reamintesc… Raţiunile statului… Interesele imperiului…

— Încetează! l-a întrerupt enervat Emhyr var Emreis. Ţi-am spus că mă voi gândi la asta. Voi analiza problema şi apoi voi lua o decizie. Şi, după ce o voi lua, te voi informa.

— Bine, Alteţa Voastră Imperială.

— Altceva? Flacăra Albă a Nilfgaardului a bătut nerăbdător cu mănuşa pe şoldul de marmură al nereidei care împodobea piedestalul fântânii. De ce nu te retragi, Vattier?

— Cazul lui Stefan Skellen…

— Nu-l voi graţia. Trădătorul va muri. Dar după un proces corect şi riguros.

— Bine, Alteţa Voastră Imperială.

Emhyr nu i-a aruncat nici măcar o privire lui Vattier în timp ce acesta se înclina şi se îndepărta.

Se uita la Stella Congreve. Şi la fata cu părul deschis la culoare.

Iată, aici intervin interesele imperiului, şi-a spus el în sinea lui. O *falsă prinţesă, o falsă regină a Cintrei. O falsă suverană la gura râului Yarra, de care imperiul depinde atât de mult. Iată că vine, cu ochii în pământ, înspăimântaţi, în rochia ei albă de mătase, cu mâneci verzi şi cu colierul de peridot pe decolteul ei modest. Atunci, în Darn Rowan, i-am făcut complimente pentru acea rochie, am lăudat alegerea bijuteriilor. Stella îmi cunoaşte gusturile. Aşa că a îmbrăcat din nou păpuşa, încercând să-mi facă pe plac. Dar ce să fac eu cu o păpuşă? S-o aşez frumos pe şemineu?*

— Stimate domniţe, li s-a adresat el, plecându-se primul.

În Nilfgaard, în afara sălii tronului, respectul şi amabilitatea faţă de femei erau obligatorii chiar şi pentru împărat.

I-au răspuns cu o reverenţă profundă, plecându-şi capul. Erau în faţa unui om politicos, aşa e, dar până la urmă era Emhyr var Emreis.

Împăratul se săturase de protocol.

— Rămâi aici, Stella, i-a ordonat el sec. Iar tu, copilă, vino la plimbare cu mine. Îţi ofer braţul meu. Capul sus. Gata, ajunge cu fandoselile. Este doar o plimbare.

Mergeau pe o alee, printre tufişuri şi garduri vii care tocmai înverziseră. Escorta imperială, soldaţii Brigăzii de elită a gărzii „Impera”, renumitele salamandre, se ţineau departe, dar erau permanent în alertă. Ştiau când nu trebuie deranjat împăratul.

Au trecut pe lângă iazul pustiu şi mohorât. Crapul secular care fusese plasat acolo de împăratul Torres murise cu două zile înainte. *Voi pune alt exemplar acolo, un crap regal tânăr şi puternic,* se gândea Emhyr var Emreis. *Voi ordona să i se ataşeze o medalie cu efigia mea şi data.* Vaesse deireadh aep eigean. *Ceva s-a terminat, ceva începe. O nouă eră. Vremuri noi. O nouă viaţă. Aşadar, să fie şi un crap nou, la naiba.*

Scufundat în gândurile sale, aproape că uitase de fata pe care o avea la braţ. Căldura ei, parfumul ei de crin şi interesele imperiului i-au amintit de ea. În această ordine, şi nu în alta.

Se aflau în faţa iazului în mijlocul căruia se ivea o insulă artificială cu o grădină stâncoasă, o fântână şi o sculptură în marmură.

— Ştii ce reprezintă statuia aceea?

— Da, Alteţa Voastră Imperială, a răspuns fata după o scurtă tăcere. Un pelican care-şi sfâşie pieptul cu ciocul pentru a-şi hrăni puii cu propriul sânge. Este o alegorie a sacrificiului nobil. Şi, de asemenea…

— Sunt numai urechi.

— De asemenea, a dragostei neţărmurite.

— Crezi că de aceea pieptul sfâşiat doare mai puţin? a întrebat-o, întorcând-o spre el şi strângându-şi buzele.

— Nu ştiu… s-a fâstâcit fata. Alteţa Voastră Imperială… eu…

A luat-o de mână. A simţit cum tremura, transmiţându-i tremurul şi lui prin mână, braţ, umăr.

— Tatăl meu, i-a spus el, era un mare conducător, dar nu era înclinat spre legende şi mituri, nu avea niciodată timp pentru astfel de lucruri. Şi le confunda mereu. De fiecare dată când mă aducea aici în parc, îmi aduc aminte de parcă ar fi astăzi, spunea că sculptura reprezintă un pelican care se ridică din propria cenuşă. Ei bine, copilă, măcar zâmbeşte şi tu când împăratul spune glume. Mulţumesc. Este mult mai bine. M-ar întrista tare mult gândul că nu-ţi place să mergi cu mine. Uită-te în ochii mei.

— Sunt fericită… că pot fi aici… cu Alteţa Voastră Imperială. Pentru mine este o onoare, desigur… dar şi o mare bucurie. Sunt încântată…

— Chiar eşti? Sau sunt doar linguşiri curtenitoare? Etichetă, şcoala bună a Stellei Congreve? O chestie pe care Stella te-a pus să o înveţi pe de rost? Recunoaşte, copilă.

A rămas tăcută, cu ochii în jos.

— Împăratul tău ţi-a pus o întrebare, a repetat Emhyr. Iar când împăratul pune o întrebare nimeni nu îndrăzneşte să tacă. Şi nici măcar să mintă, bineînţeles.

— Chiar sunt, a răspuns ea cu o voce melodioasă. Chiar sunt încântată, Alteţa Voastră Imperială.

— Te cred, i-a spus Emhyr după un scurt răstimp. Te cred. Cu toate că sunt surprins.

— Şi eu… a şoptit ea. Şi eu sunt surprinsă.

— Poftim? Mai cu îndrăzneală, te rog.

— Mi-aş dori să putem… să ne plimbăm mai des. Şi să vorbim. Dar înţeleg… Înţeleg că nu este posibil.

— Înţelegi bine. Emhyr şi-a muşcat buza. Împăraţii domnesc asupra unui imperiu întreg, dar nu pot controla două lucruri: inima şi timpul lor. Ambele aparţin imperiului.

— Ştiu, a şoptit ea, ştiu prea bine.

— Nu voi mai zăbovi mult aici, i-a spus Emhyr după o

clipă de tăcere grea. Trebuie să ajung în Cintra, să onorez cu prezenţa sărbătorile pentru încheierea păcii. Te vei întoarce la Darn Rowan… Ridică-ţi capul, copilă. Ah, nu! Este deja a doua oară când te smârcâi în faţa mea. Şi ce văd în ochii tăi? Lacrimi? Oh, dar asta e o încălcare gravă a etichetei. Va trebui să-mi exprim cea mai profundă dezamăgire faţă de contesa Liddertal. Capul sus, te rog.

— Vă rog… să o cruţaţi pe domniţa Stella… Alteţa Voastră Imperială. E vina mea. Numai vina mea. Domniţa Stella m-a învăţat… şi m-a pregătit bine.

— Am observat şi îi apreciez strădania. Să nu-ţi faci griji, Stella nu este ameninţată de căderea în dizgraţia mea. Nu a fost niciodată. Doar glumeam. Într-un mod nepotrivit.

— Am observat, a şoptit fata, albindu-se ca varul, speriată de propria îndrăzneală.

Însă Emhyr doar a râs într-un mod oarecum forţat.

— Aşa te vreau, i-a spus el. Crede-mă. Curajoasă. La fel ca…

S-a oprit. *Ca fiica mea,* a continuat în gândul lui. Sentimentul de vinovăţie l-a străpuns ca o muşcătură de câine.

Fata nu şi-a coborât privirea.

Nu este numai opera Stellei, s-a gândit Emhyr. *Aceasta este chiar natura ei. În ciuda aparenţelor, este un diamant greu de zgâriat. Nu. Nu-i voi permite lui Vattier să ucidă această copilă. Cintra este Cintra, interesele imperiului sunt interesele imperiului, dar această chestiune pare să aibă o singură soluţie sensibilă şi onorabilă.*

— Dă-mi mâna.

Fusese un ordin exprimat cu o voce şi pe un ton severe. Dar, în ciuda acestui fapt, Emhyr nu şi-a putut înăbuşi impresia că fusese executat de bunăvoie. Fără constrângere.

Mâna ei era mică şi rece. Dar nu mai tremura.

— Cum te cheamă? Dar te rog să nu-mi spui că Cirilla Fiona.

— Cirilla Fiona.

— Îmi vine să te pedepsesc, copilă. Dur.

— Ştiu, Alteţa Voastră Imperială. Merit, cu prisosinţă. Dar eu… trebuie să fiu Cirilla Fiona.

— S-ar părea, i-a spus el, fără să-i dea drumul la mână, că-ţi pare rău că nu eşti ea.

— Aşa este, a şoptit fata. Îmi pare rău că nu sunt ea.

— Într-adevăr?

— Dacă aş fi… adevărata Cirilla… împăratul m-ar privi cu mai mult drag. Dar sunt doar o imitaţie. O dublură. Un *doppelganger* care nu este vrednic de nimic. De nimic…

Emhyr s-a întors brusc şi a apucat-o de umeri. Şi la scurt timp i-a dat drumul. A făcut un pas înapoi.

— Râvneşti la coroană? La putere? i-a spus el încet, dar urgent, prefăcându-se că nu o vede cum neagă cu mişcări impetuoase ale capului. Jinduieşti la onoruri? La splendori? La lux?

S-a oprit, oftând din greu. Prefăcându-se că nu vede că fata continua să-şi scuture capul plecat, continuând să nege celelalte acuzaţii jignitoare, poate chiar mai jignitoare, deoarece nu fuseseră încă exprimate.

A oftat adânc, puternic.

— Ştii, molie mică, că ceea ce ai în faţa ochilor este o flacără?

— Ştiu, Alteţa Voastră Imperială.

Au tăcut multă vreme. Parfumul de primăvară li s-a rotit brusc în cap. Amândurora.

— Contrar aparenţelor, a spus Emhyr în cele din urmă cu o voce joasă, nu este o treabă chiar atât de simplă să fii împărătească. Nu ştiu dacă voi putea să te iubesc.

Fata a dat din cap în semn că ştia şi asta. Emhyr i-a văzut o lacrimă pe obraz. La fel ca atunci, în castelul Stygg, a simţit cum i se mişcă ciobul de sticlă pe care îl avea înfipt în inimă.

A îmbrăţişat-o, a strâns-o puternic în braţe, i-a mângâiat părul cu parfum de lăcrămioare.

— Biata mea… a spus el cu o voce care nu-i aparţinea. Biata mea raţiune de stat.

În toată Cintra răsunau clopotele. Grav, profund, solemn.

Dar oarecum straniu, a jale.

O frumuseţe ieşită din comun, se gândea episcopul Hemmelfart, privind la fel ca toţi ceilalţi la portretul atârnat, care măsura cel puţin o jumătate de stânjen pe un stânjen. *O frumuseţe bizară. Îmi pun capul rămăşag că este o metisă. Îmi pun capul jos că-i curge prin vene sângele blestemat al elfilor.*

Frumoasă, se gândea *Foltest, mai frumoasă decât în miniatura pe care mi-au prezentat-o oamenii de la serviciile secrete. Dar, bine, se ştie că portretele arată, de obicei, mai bine decât originalul.*

Nu seamănă deloc cu Calanthe, se gândea Meve. *Nu seamănă deloc cu Roegner. Nu seamănă deloc cu Pavetta… Hmm… Umblau nişte zvonuri… Dar nu, este imposibil. Trebuie să fie de sânge albastru, ca al regelui legitim al Cintrei. Aşa trebuie. Raţiunile de stat o cer. Şi istoria.*

Nu este ceea ce mi-a apărut mie în vis, se gândea Esterad Thyssen, regele Kovirului, sosit recent din Cintra. *Bag mâna-n foc că nu-i ea. Dar nu voi spune nimic nimănui. Voi păstra pentru mine şi pentru Zuleyka mea. Împreună cu Zuleyka, ne vom decide cum să folosim informaţiile care ne-au fost transmise în vis.*

Era cât pe ce să devină soţia mea, această Ciri, se gândea Kistrin din Verden. *Atunci aş fi ajuns prinţ al Cintrei, după obicei, succesor al tronului… Şi, cu siguranţă, aş fi pierit precum Calanthe. Slavă Domnului, ah, slavă Domnului că a fugit atunci când m-a văzut.*

Nu am crezut nici pentru o clipă în povestea unei mari iubiri la prima vedere, se gândea Shilard Fitz-Oesterlen. *Nici măcar o clipă. Cu toate acestea, Emhyr var Emreis se căsătoreşte cu această fată. Respingând posibilitatea încheierii unei alianţe cu prinţii, în loc să se însoare cu o prinţesă nilfgaardiană, o ia de soţie pe Cirilla din Cintra. Oare de ce? Ca să ia în stăpânire această ţărişoară nenorocită, pe care oricum ar fi câştigat-o pe jumătate în timpul negocierilor? Ca să pună stăpânire pe gura Jarugăi, care oricum este deja în mâinile companiilor comerciale maritime nilfgaardiano-novigradiano-kovirene?*

Nu mai înţeleg nimic din aceste raţiuni de stat, absolut nimic.

Bănuiesc că nu-mi spun totul.

Magicienele, se gândea Dijkstra. *Este opera magicienelor. Asta este, n-avem ce face. S-a scris clar că Ciri va deveni regina Cintrei, soţia lui Emhyr şi împărăteasa Nilfgaardului. E clar că aşa i-a fost hărăzit. Soarta.*

Aşa să fie, se gândea Triss Merigold. *Aşa să fie. Bine că s-a întâmplat aşa. Acum Ciri va fi în siguranţă. Vor uita de ea. O vor lăsa să trăiască în pace.*

Portretul era în sfârşit la locul său, valeţii care îl agăţaseră au plecat cărând scara.

În lungul şir de portrete întunecate şi oarecum prăfuite ale suveranilor din Cintra, după colecţia Cerbinilor şi a Coramilor, după Corbett, Dagorad şi Roegner, după mândra Calanthe, după melancolica Pavetta, atârna acest ultim portret. Înfăţişând-o pe suverana care domnea acum binevoitor asupra Cintrei. Moştenitoarea tronului şi a sângelui regal.

Portretul unei fete zvelte, cu părul deschis la culoare şi cu o privire tristă. Îmbrăcată într-o rochie albă cu mâneci verzi.

Cirilla Fiona Elen Riannon.

Regina Cintrei şi împărăteasa Nilfgaardului.

Destinul, se gândea Filippa Eilhart, simţind privirea lui Dijkstra aţintită asupra ei.

Sărmana copilă, se gândea Dijkstra uitându-se la portret. *Şi-o fi închipuind că acesta este sfârşitul suferinţelor şi nenorocirilor sale. Sărmana copilă.*

În Cintra, clopotele răsunau, speriind pescăruşii.

— La scurt timp după încheierea negocierilor şi semnarea Păcii din Cintra, a spus pelerinul, reluându-şi povestea, în Novigrad a fost organizat un festival popular, fastuos, care a durat câteva zile, având ca moment culminant o impunătoare şi solemnă paradă a trupelor. Ziua, aşa cum îi stă bine primei zile a unei noi ere, a fost cu adevărat splendidă…

— Trebuie să înţelegem că aţi fost acolo, conaşule? a întrebat elful sarcastic. La defilare?

— Ca să fiu sincer, am cam întârziat niţel. Evident, pelerinul nu făcea parte din categoria celor cărora să le pese de sarcasm. Ziua, aşa cum am mai spus, era splendidă. Aşa cum promitea încă din zori.

Vascoigne, comandantul fortului Drakenborg, până de curând comandantul adjunct al afacerilor politice, bătea tactul nerăbdător cu cravaşa peste tureatcă.

— Mai repede acolo, mai repede, a îndemnat el. Aşteaptă următorii la rând! După pacea încheiată în Cintra, avem mult de lucru aici!

Călăii, după ce le-au pus funiile de gât condamnaţilor, s-au retras. Vascoigne bătea din nou nerăbdător cu cravaşa peste tureatcă.

— Dacă cineva are ceva de spus, acum are ocazia.

— Trăiască libertatea! a spus Cairbre aep Diared.

— Curtea a fost părtinitoare, a declarat Orestes Kopps, jefuitor, tâlhar şi criminal.

— Să mă pupaţi în cur! a spus Robert Pilch, dezertor.

— Spune-i conului Dijkstra că îmi pare rău, a spus Jan Lennep, un ofiţer condamnat pentru luare de mită şi furt.

— N-am vrut... chiar n-am vrut... suspina zvârcolindu-se pe trunchiul de mesteacăn Istvan Igalffy, fost comandant al fortului, eliberat din funcţie şi adus în faţa tribunalului pentru rele tratamente aplicate deţinuţilor.

Soarele, orbitor ca aurul topit, a explodat deasupra palisadei fortului. Stâlpii spânzurătorii aruncau umbre lungi. O nouă zi frumoasă şi însorită se ridica peste Drakenborg.

Prima zi a unei noi ere.

Vascoigne şi-a lovit din nou cu cravaşa peste tureatca. Şi-a ridicat braţul şi l-a coborât.

Trunchiurile au fost luate de sub picioarele condamnaţilor.

Răsunau toate clopotele din Novigrad, dangătele lor profunde şi tânguitoare reverberând pe acoperişurile şi

mansardele palatelor negustorilor, ecoul lor răspândindu-se pe uliţe. Rachete şi artificii se înălţau spre cer. Mulţimea urla, se bucura, arunca întruna cu flori, cu pălării, flutura batiste, eşarfe, steaguri şi chiar pantaloni.

— Trăiască în veci Compania Liberă!

— Tră-iaaaas-căăăă!

— Trăiască toţi condotierii!

Lorenzo Molia saluta mulţimea trimiţând bezele frumoaselor târgoveţe.

— Dacă ne răsplătesc cu aceeaşi generozitate cu care ne aclamă, o să fim putred de bogaţi! a strigat peste vacarmul puhoiului.

— Păcat, a spus Julia Abatemarco cu gâtul sugrumat. Păcat că Frontino nu poate să vadă toate acestea…

Păşeau de-a lungul uliţei principale a târgului – Julia, Adam „Adieu” Pangratt şi Lorenzo Molia – în fruntea Companiei, ai cărei membri erau îmbrăcaţi la patru ace şi aliniaţi în rânduri de câte patru, astfel încât niciunul dintre caii periaţi şi lustruiţi să nu-şi întindă botul nici măcar cu un ţol în faţa celorlalţi. Caii condotierilor erau precum cavalerii lor: senini şi trufaşi, nu erau speriaţi de uralele şi strigătele mulţimii, abia reacţionau cu smucituri uşoare, aproape imperceptibile ale capului, la ghirlandele şi cununile de flori aruncate.

— Trăiască în veci condotierii!

— Trăiască „Adieu” Pangratt! Trăiască „Dulcica Fluturatica”!

Julia şi-a şters pe furiş o lacrimă, prinzând o garoafă aruncată din mulţime.

— Nici măcar n-am visat… un astfel de triumf… Păcat că Frontino…

— Eşti tare romantică, a observat Lorenzo Molia zâmbind. Te-a emoţionat, Julia.

— Da, m-a emoţionat. Companie, atenţie! La stâââân-ga! Priveşte!

S-au încordat în şa, întorcându-şi capul spre tribună şi spre tronurile şi jilţurile aşezate acolo*. Îl văd pe Foltest,* se gândea Julia. *Cel cu barbă trebuie să fie Henselt din*

Kaedwen şi alături chipeşul Demawend din Aedirn... Acea matroană trebuie să fie Regina Hedwig... iar căţeluşul de lângă ea este prinţul moştenitor Radowid, fiul regelui ucis... bietul ţânc...

— Trăiască în veci condotierii! Trăiască Julia Abatemarco! Trăiască „Adieu” Pangratt! Trăiască Lorenzo Molia!

— Trăiască şi comandantul Natalis!

— Trăiască regii! Foltest, Demawend, Henselt, trăiască!

— Trăiască jupânul Dijkstra! a ţipat un lingău.

— Trăiască Sfinţia Sa! au strigat din mulţime câţiva derbedei plătiţi.

Cyrus Engelkind Hemmelfart, episcopul Novigradului, s-a ridicat şi şi-a ridicat braţele pentru a binecuvânta mulţimea şi trupele care treceau, întorcându-se cam grosolan cu spatele la regina Hedwig şi la tânărul Radowid, care au dispărut în spatele anteriului său larg.

Nimeni nu strigă „Trăiască Radowid!” se gândea prinţul, acoperit de fundul gras al ierarhului. *Nimeni nu aruncă nici măcar o privire spre mine. Nimeni n-o ovaţionează pe mama. De tatăl meu nici măcar nu pomeneşte nimeni, nimeni nu scoate nicio aclamaţie în cinstea lui. Astăzi, în această zi de triumf, în această zi de armonie, de înţelegere şi de uniune la care tatăl meu a contribuit atât de mult. Pentru aceasta a fost ucis.*

A simţit o privire în ceafă. Delicată, precum ceva ce nu-i era cunoscut sau era doar din vise. Ceva care semăna cu atingerea uşoară a unor buze feminine, moi şi fierbinţi. Şi-a întors capul. A văzut ochii întunecaţi, fără fund, ai Filippei Eilhart aţintiţi asupra lui.

Aşteptaţi, s-a gândit prinţul, privind în altă parte. *Aşteptaţi şi o să vedeţi.*

Nimeni nu putea prevedea sau ghici atunci că acel băiat de treisprezece ani, care în acel moment era un personaj lipsit de importanţă într-o ţară guvernată de Consiliul de Regenţă şi de Dijkstra, avea să devină rege. Un rege care – după ce avea să se răzbune pentru toate ofensele aduse lui şi mamei sale – avea să intre în istorie sub numele de

Radowid al V-lea Necruţătorul.

Mulţimea se anima. Sub copitele cailor condotierilor era un covor de flori.

— Julia?

— Poftim, Adieu.

— Mărită-te cu mine. Fii soţia mea.

Dulcica Fluturatica a rămas mult timp fără să răspundă, nu-şi mai revenea din surpriză. Mulţimea aclama. Episcopul Novigradului, gras, transpirat, inspira aerul ca un somn uriaş şi gras, binecuvântând cetăţenii şi parada, târgul şi toată suflarea prezentă.

— Dar eşti deja însurat, Adam Pangratt!

— Sunt despărţit. Voi divorţa.

Julia Abatemarco nu i-a răspuns. Şi-a întors capul. Uluită. Tulburată. Şi foarte fericită. Fără să ştie cu adevărat de ce.

Mulţimea se bucura şi arunca flori. Deasupra acoperişurilor, rachetele şi artificiile explodau cu trosnete, lăsând urme de fum.

Clopotele din Novigrad răsunau cu jale.

O femeie în toată puterea cuvântului, se gândea Nenneke. *Când am trimis-o la război era doar o fetiţă. S-a întors femeie în toată firea. Este sigură pe ea însăşi. Încrezătoare. Liniştită. Echilibrată. Feminină.*

A câştigat acest război. Fără să-i permită acestuia s-o distrugă.

— Debora, a continuat Eurneid lista cu o voce joasă, dar fermă, a murit de tifos într-un lagăr lângă Mayen. Prune s-a înecat în Jaruga, în timpul scufundării unei bărci încărcate cu răniţi. Myrrha a fost ucisă de elfi, de Veveriţe, în timpul unui atac asupra unui spital de lângă Armeria… Katje…

— Spune, copilă, a îndemnat-o Nenneke cu blândeţe.

— Katje, a continuat Eurneid, dregându-şi vocea, a cunoscut în spital un nilfgaardian rănit. După încheierea păcii, când a avut loc schimbul de prizonieri, l-a urmat în Nilfgaard.

— Am susţinut întotdeauna, a oftat preoteasa corpolentă,

că iubirea nu cunoaşte limite sau bariere. Dar Iola a Doua?

— Trăieşte, s-a grăbit Eurneid să o asigure. Este în Maribor.

— De ce nu se întoarce?

Ucenica şi-a plecat capul.

— Nu se mai întoarce în templu, maică, i-a spus ea încet. Lucrează în spitalul chirurgului Milo Vanderbeck, un gnom. A spus că vrea să vindece oamenii. Că se va dedica numai acestui lucru. Iart-o, maică Nenneke.

— S-o iert? a pufnit preoteasa. Sunt aşa de mândră de ea.

— Ai întârziat, a şuierat printre dinţi Filippa Eilhart. Ai întârziat la o ceremonie solemnă, la care participă regii. Pentru o mie de diavoli, Sigismund, aroganţa ta faţă de protocol este atât de cunoscută, încât nu mai este nevoie s-o etalezi. Mai ales astăzi, într-o zi ca aceasta…

— Am avut anumite motive, a spus Dijkstra, răspunzând cu o plecăciune privirii reginei Hedwig şi sprâncenelor ridicate ale episcopului Novigrad.

A observat cu coada ochiului fruntea încreţită a preotului Willemer şi grimasa de dispreţ de pe chipul regelui Foltest, demn de a fi ştanţat pe monede.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Fil.

Magiciana s-a încruntat.

— Între patru ochi îmi închipui?

— Ar fi cel mai bine, a răspuns Dijkstra cu un zâmbet uşor. Totuşi, dacă ţi se pare potrivit, voi fi de acord cu prezenţa altor câtorva perechi de ochi. De exemplu, a celor cu adevărat magnifici ai domniţelor din Montecalvo.

— Mai încet, a şuierat magiciana printre buzele zâmbitoare.

— Când pot spera la o audienţă?

— Voi decide şi te voi anunţa. Acum lasă-mă în pace. Este o ceremonie solemnă. O sărbătoare mare. Îţi reamintesc, în cazul în care nu ai observat de unul singur.

— O sărbătoare mare?

— Suntem în pragul unei noi ere, Dijkstra.

Spionul a ridicat din umeri.

Mulţimea se bucura. Artificiile explodau pe cer. Clopotele Novigradului răsunau, răsunau pentru a sărbători triumful, gloria. Dar păreau ciudat de triste.

— Ţine hăţurile niţel, Jarre, i-a spus Lucienne. Mi-e o foame de lup, am să îmbuc ceva. Haide, o să-ţi înfăşor frâiele în jurul încheieturii de la mână. Ştiu că n-ai decât una.

Jarre a simţit cum roşeaţa ruşinii şi a umilinţei îi inundă faţa, încă nu se obişnuise. Avea întotdeauna impresia că întreaga lume nu are nimic mai bun de făcut decât să se zgâiască la ciotul lui, la mâneca pliată şi cusută. Că întreaga lume nu se gândea la nimic altceva decât să-i contemple infirmitatea, ca să empatizeze fals şi să-l compătimească ipocrit pe infirm, dispreţuindu-l, de fapt, şi considerându-l ca pe ceva care îndrăznea să tulbure neplăcut armonioasa ordine a lumii prin însăşi existenţa sa hidoasă şi insolentă. Prin tupeul său de a exista pe faţa pământului.

Lucienne, trebuia să recunoască, în această privinţă se remarcase oarecum faţă de restul lumii. Ea nu se prefăcea că nu vede şi nici nu adopta atitudinea cuiva care îşi ajută aproapele într-un mod umilitor şi îl face obiectul unei compasiuni şi mai umilitoare. Jarre era cât pe ce să creadă că femeia cu părul deschis la culoare, care conducea carul, îl trata normal şi cu naturaleţe. Dar a alungat acel gând. Nu l-a acceptat.

Pentru că încă nu era în stare nici el însuşi să se trateze normal.

Carul militar încărcat cu invalizi de război huruia întruna şi scârţâia din toate încheieturile. După o scurtă perioadă de ploaie, venise căldura sufocantă, brazdele săpate de care şi de căruţe se uscaseră şi se întăriseră devenind creste, custuri şi cocoaşe cu forme bizare, ceea ce îngreuna rostogolirea roţilor şi avansarea vehiculului tras de o echipă de patru cai. Pe brazdele mai ample, carul chiar sărea, scârţâia, lada se legăna ca o navă în toiul furtunii. Atunci

soldaţii schilodiţi – majoritatea fără picioare – înjurau în moduri atât rafinate, cât şi vulgare, iar Lucienne – pentru a nu cădea – se agăţa de Jarre şi îl îmbrăţişa, împărtăşindu-i generos băiatului căldura sa magică, moliciunea sa extraordinară şi un amestec incitant de mirosuri de cal, de căpăstru, de fân, de ovăz şi de sudoare de fată, tânără şi vânjoasă.

Carul a fost aruncat din nou dintr-un şanţ şi Jarre a tras frâiele înfăşurate în jurul încheieturii mâinii. Lucienne, muşcând pe rând din pâine şi din cârnat, l-a îmbrăţişat dintr-o parte.

— Hopa, hopa, a spus Lucienne, remarcând medalionul de aramă şi profitând în mod flagrant de faptul că singura mână a lui Jarre era ocupată cu frâiele. Te-au fraierit şi pe tine? Este o amuletă de „nu mă uita”? Ah, cine a mai inventat şi porcăria aceasta, este o adevărată înşelăciune. În vremuri de război este o cerere mare, poate mai mare chiar şi decât cea de coniac. Ia să vedem ce nume este scris în interior…

— Lucienne. Împurpurat ca un ardei capia, Jarre a simţit cum sângele stă gata-gata să-i ţâşnească din obraji în orice moment. Trebuie să te implor… să nu-l deschizi… Îmi pare rău, dar este o chestiune personală. Nu vreau să te jignesc, dar…

Carul a sărit, Lucienne s-a lipit de Jarre, iar acesta a tăcut.

— Ci… ril… la, a silabisit ea cu greu, dar l-a surprins totuşi pe Jarre, care nu se aştepta la astfel de abilităţi la o fată de la ţară.

— Nu te va uita, i-a spuse ea, apoi a trântit capacul medalionului, i-a dat drumul lănţişorului şi s-a uitat la băiat. Acea Cirilla, adică. Dacă te-a iubit cu adevărat. Vrăjile şi amuletele sunt nişte fleacuri. Dacă te-a iubit cu adevărat, nu te-a uitat, ţi-a fost credincioasă. Te aşteaptă.

— Şi asta? a întrebat-o Jarre, ridicându-şi ciotul.

Fata şi-a îngustat uşor ochii, albaştri ca floricelele de nu-mă-uita.

— Dacă te-a iubit cu adevărat, atunci te aşteaptă, a

repetat ea cu încăpăţânare. Restul nu contează, la naiba. Ştiu foarte bine.

— Ai chiar atâta experienţă din acest punct de vedere?

— Nu-i treaba ta ce fel de experienţe am avut eu şi cu cine. I-a venit rândul lui Lucienne să se îmbujoreze uşor. Dar să nu-ţi treacă cumva prin cap că sunt vreuna dintre cele cărora le faci doar un semn şi sunt gata să facă cine ştie ce experienţe prin fân. Dar ceea ce ştiu ştiu. Dacă iubeşti un băiat, îl iubeşti cu totul, nu pe bucăţi. Aşadar, n-are nicio treabă dacă lipseşte o bucăţică, pagubă-n ciuperci.

Carul a sărit.

— Simplifici prea mult, i-a spus Jarre printre dinţii încleştaţi, inspirând cu nesaţ parfumul fetei. Simplifici şi idealizezi prea mult, Lucienne. Nu iei în considerare un detaliu esenţial: faptul că un bărbat este sau nu întreg înseamnă că este sau nu în măsură să-şi întreţină soţia şi familia. Un ciung nu poate…

— Haide, haide, l-a întrerupt ea neceremonios. Nu-mi boci în poală… Negrii nu ţi-au retezat capul şi eşti destoinic, poţi să lucrezi cu el, nu-i aşa? De ce te holbezi aşa la mine? Oi fi eu de la ţară, da, dar am ochi şi urechi. Mă duce şi pe mine capul să observ din felul în care vorbeşti că eşti dezgheţat la minte şi învăţat. Şi apoi…

Şi-a înclinat capul, tuşind. A tuşit şi Jarre. Carul a sărit.

— Şi apoi… am auzit şi eu ce spun ceilalţi. Că eşti scrib. Şi preot într-un templu. Aşa că-ţi dai seama şi tu că mâna… Pfui, nu-i decât un fleac, ce mai tura-vura.

Carul nu se mai scuturase de ceva vreme, dar se pare că Jarre şi Lucienne nu băgaseră de seamă. Şi nu părea să-i tulbure câtuşi de puţin.

— În ceea ce mă priveşte, am noroc la bărbaţi învăţaţi, a reluat fata după un timp îndelungat. A fost unul… odată… care îmi dădea târcoale… Era învăţat, a urmat academia. Până şi numele spunea ceva despre el.

— Şi care era numele lui?

— Semester.

— Hei, domniţă! a strigat caporalul Prepeliţă, un om

răutăcios şi posomorât, care fusese schilodit în bătălia de la Mayen. Mai pune biciul pe spinarea mârţoagei ăleia, domniţă, căci carul ăsta se târăşte ca mucii pe perete!

— Hai mai iute, a adăugat un alt infirm, scărpinându-şi ciotul acoperit cu ţesutul strălucitor al cicatricei ce ieşea din cracul pantalonilor. Ne-am săturat până peste cap de pustiul ăsta! Abia aştept să ajung la un han, nu vă ascund c-aş bea o bere şi cu ochii. Nu putem să mergem mai iute?

— Putem, cum să nu? i-a răspuns Lucienne, întorcându-se. Dar, dacă ni se rupe proţapul sau crucea, atunci să vezi cum o săptămână sau două, în loc de bere, va trebui să beţi doar apă de ploaie şi sevă de mesteacăn, până ne vine alt car. Singur nu poţi să mergi şi doar n-o să te car eu în cârcă.

— Mare păcat, i-a replicat Prepeliţă strângând din dinţi. Pentru că noaptea visez că aşa mă cari. În spate, adică din spate. Că aşa-mi place. Dar ţie, domniţă?

— Vai de capul tău, ologule! a strigat Lucienne. Lua-te-ar naiba, ţap bătrân şi împuţit! Tu…

S-a întrerupt, văzând feţele tuturor invalizilor care stăteau în car cuprinse brusc de o paloare mortală, cadaverică.

— Măiculiţa mea, a gemut cineva. Taman când nu mai aveam mult până să ajungem acasă…

— Suntem pierduţi, a şoptit Prepeliţă cu o voce calmă, fără emoţii, pur şi simplu, afirmând un fapt.

Şi au spus că nu mai există nicio urmă de Veveriţe, i-a fulgerat prin cap lui Jarre. *Că au fost nimicite până la ultima, că – aşa cum s-au exprimat – chestiunea elfilor fusese soluţionată.*

Păreau a fi şase călăreţi. Dar, la o privire mai atentă, s-au dovedit a fi şase cai şi opt călăreţi. Doi cai purtau câte o pereche de elfi. Animalele mergeau în pas rigid, aritmic, cu capul plecat. Arătau jalnic.

Lucienne a oftat din greu.

Elfii s-au apropiat. Arătau şi mai jalnic decât caii lor.

Nu mai rămăsese nimic din mândria lor, din aroganţa lor trufaşă şi din superioritatea lor charismatică. Hainele, de

obicei, cochete şi elegante chiar şi în gherilele comandourilor, erau acum murdare, rupte, pătate. Pletele lor, mândria şi gloria lor, erau ciufulite, slinoase, cleioase, cu cheaguri de sânge. Ochii lor mari, de obicei, lipsiţi de orice expresie, erau acum prăpăstii de panică şi disperare.

Nu mai rămăsese nimic din unicitatea lor. Moartea, spaima, foamea şi suferinţa îi făcuseră normali. Foarte normali.

Încetaseră chiar să mai îngrozească.

Pentru o clipă, Jarre s-a gândit că vor trece, că, pur şi simplu, vor traversa drumul şi vor dispărea în pădure fără să arunce vreo privire carului şi pasagerilor acestuia. Că tot ceea ce avea să rămână în urma lor va fi doar miros neelfesc, greu, neplăcut, un miros pe care Jarre îl cunoştea prea bine din spitalele de campanie, mirosul de mizerie, de urină, de transpiraţie, de murdărie şi de răni supurate.

Elfii au trecut pe lângă ei fără să-i privească.

Dar nu toţi.

O elfă cu părul lung şi întunecat, încleiat cu sânge uscat, şi-a oprit calul lângă car. Stătea în şa stingheră, aplecată, pentru a-şi proteja braţul care îi atârna de gât de un bandaj însângerat, în jurul căruia roiau muştele.

— *Toruviel!* a strigat-o unul dintre elfi, întorcându-se. *En'ca digne, luned.*

Lucienne a înţeles imediat despre ce era vorba. A înţeles la ce se uita elfa. Fiind crescută la ţară, cunoştea prea bine încă din copilărie stafia lividă şi pufoasă, pândind după colţul colibei, stafia foametei.

Prin urmare, a reacţionat instinctiv şi fără greş. A întins pâinea spre elfă.

— *En'ca digne, Toruviel,* a repetat camaradul său.

El era singurul din tot comandoul care avea emblema cu fulgerele argintii ale Brigăzii „Vrihedd" pe mâneca zdrenţuită a jachetei prăfuite.

Invalizii din car, împietriţi până în acel moment, s-au cutremurat brusc, animaţi parcă de o formulă magică. În mâinile lor întinse spre elfi apăreau ca prin magie sferturi de pâine, boţuri de brânză, bucăţi de slănină şi de cârnaţi.

Iar elfii, pentru prima dată după mii de ani, îşi întindeau mâinile spre oameni.

Lucienne şi Jarre au fost primii oameni care au văzut-o pe elfă plângând. Au văzut-o sufocându-se în suspine, fără să încerce măcar să-şi şteargă lacrimile care îi curgeau pe faţa murdară. Sfidând afirmaţia că elfii nu aveau glande lacrimale.

— *En'ca... digne,* a repetat elful cu fulgere pe mânecă, cu o voce spartă.

Dar apoi a întins mâna şi a luat pâinea oferită de Prepeliţă.

— Mulţumesc, a spus el răguşit, ajustându-şi cu greu vocea şi buzele la limba străină. Îţi mulţumesc, omule.

După o vreme, dându-şi seama că totul s-a terminat, Lucienne şi-a îndemnat caii pleoscăind din limbă şi scuturând frâiele. Carul s-a pus în mişcare cu trosnituri şi scârţâituri. Nimeni nu vorbea.

Se lăsase de-acum amurgul, iar drumul era înţesat de călăreţi înarmaţi. Erau conduşi de o femeie cu părul complet alb, tuns scurt, cu un chip răutăcios şi încrâncenat, desfigurat de cicatrice, una traversându-i un obraz de la tâmplă până în colţul gurii, iar cealaltă, în formă de potcoavă, înconjurându-i orbita. În plus, femeii îi lipsea cea mai mare parte a pavilionului urechii drepte, în timp ce braţul stâng se încheia sub cot cu un manşon de piele şi un cârlig de aramă de care erau agăţate frâiele.

Măsurându-i cu o privire ostilă, necruţătoare şi răzbunătoare, femeia i-a întrebat de elfi. Despre Scoia'tael. Despre terorişti. Despre fugari, rămăşiţele unui comando învins cu două zile în urmă.

Evitând privirea femeii cu părul alb şi cu o singură mână, Jarre, Lucienne şi invalizii au mormăit nedesluşit că nu: nu au întâlnit şi nu au văzut pe nimeni pe drum.

Minţiţi, a spus Rayla cea Albă, *care fusese cândva Rayla cea Neagră. Minţiţi, ştiu eu. Minţiţi de milă.*

Dar oricum nu contează.

Pentru că eu, Rayla cea Albă, nu ştiu ce este mila.

— Uraaaa, trăiască piticanii! Trăiască Barclay Els!

— Trăiascăăăăăă!

Caldarâmul din Novigrad duduia sub cizmele soldaţilor profesionişti din Corpul de Voluntari. Piticanii defilau în formaţia lor tipică, aliniaţi câte cinci, fluturând steagurile cu ciocane deasupra coloanei.

— Trăiască Mahakam! *Vivant* piticanii!

— Cinste lor! Glorie şi onoare!

Deodată, cineva din mulţime a râs. Alţi câţiva i-au ţinut hangul. După un timp, toată lumea râdea în hohote.

— Este un afront… a spus episcopul Hemmelfart, gâfâind. Un scandal… este ceva de neiertat…

— Neoameni împuţiţi, a şuierat preotul Willemer.

— Fă-te că nu vezi, a sugerat calm Foltest.

— N-ar fi trebuit să te zgârceşti la mâncare, a spus aspru Meve. Şi nici să le refuzi proviziile.

Ofiţerii piticanilor, care rămăseseră serioşi şi păstraseră un anumit comportament, s-au oprit în faţa tribunei şi au salutat. Subofiţerii şi soldaţii Corpului de Voluntari şi-au exprimat în schimb dezaprobarea faţă de reducerile bugetare stabilite de regi şi de ierarhi. Unii, în timp ce treceau prin faţa tribunei, le arătau regilor cotul îndoit, alţii îşi prezentau al doilea gest în ordinea preferinţelor lor: pumnul cu degetul mijlociu rigid, îndreptat în sus. În cercurile academice, acel gest era numit *digitus infamis,* „infamul deget”. Plebea îl numea mai colorat.

Roşeaţa de pe chipurile regilor şi a episcopului demonstra că ei cunoşteau ambele denumiri.

— N-ar fi trebuit să-l jignim cu zgârcenia noastră, a repetat Meve. Este un popor ambiţios.

Creatura care urla în trecătoarea Elskerdeg a scos încă un urlet, care s-a transformat într-un cântec macabru. Niciunul dintre cei trei indivizi care stăteau în jurul focului nu şi-a întors capul.

Primul care a vorbit după o lungă tăcere a fost Boreas Mun:

— Lumea s-a schimbat. Dreptatea a triumfat.

— Ei, poate că exagerezi, a zis pelerinul zâmbind. Cu toate acestea, sunt de acord că lumea pare să se fi adaptat, ca să zicem aşa, la legea fundamentală a fizicii.

— Aş fi curios să ştiu dacă ne gândim la aceeaşi lege, a spus elful, tărăgănându-şi cuvintele.

— Fiecare acţiune, a spus pelerinul, provoacă o reacţie.

Elful a pufnit, dar cu o anumită bunăvoinţă.

— Un punct pentru tine, omule.

— Stefan Skellen, fiul lui Bertram Skellen, tu, fost legist imperial, ridică-te. Curtea Supremă a Imperiului Etern, prin harul Marelui Soare, te-a găsit vinovat de crimele şi faptele reprobabile care ţi s-au atribuit, şi anume: înaltă trădare şi participarea la un complot menit să pună la cale un atac criminal asupra ordinii stabilite în imperiu, precum şi asupra persoanei Maiestăţii Sale Imperiale. Pricina ta, Stefan Skellen, a fost confirmată şi dovedită, iar Tribunalul nu ţi-a găsit circumstanţe atenuante. Maiestatea Sa Imperială Prealuminată nu a făcut uz de dreptul de graţiere.

— Stefan Skellen, fiul lui Bertram Skellen. Din această sală vei fi dus direct în Cetate, de unde vei fi scos când va sosi vremea. Ca trădător, nu eşti demn să calci pe pământul imperiului, aşa că vei fi aşezat pe o grapă de lemn şi pe acea grapă de lemn, trasă de cai, vei fi târât în piaţa Mileniului. Ca trădător, nu eşti demn să respiri aerul imperiului, aşa că în piaţa Mileniului vei fi atârnat în ştreang de mâna călăului, între cer şi pământ. Şi vei sta agăţat acolo până vei muri. Corpul tău va fi ars, iar cenuşa îţi va fi împrăştiată în cele patru zări.

— Stefan Skellen, fiul lui Bertram, trădător. Eu, preşedinte al Curţii Supreme a Curţii Imperiului, te condamn şi îţi pronunţ numele pentru ultima dată. Să cadă în uitare din acest moment.

— Am izbutit! Am izbutit! a strigat profesorul Oppenhauser, intrând în decanat. Am izbutit, conaşilor! În sfârşit! În sfârşit! Şi totuşi funcţionează! Şi totuşi se mişcă! Funcţionează! Funcţionează!

— Într-adevăr? l-a întrebat insolent şi destul de sceptic Jean La Voisier, profesorul de chimie, poreclit de studenţi Putoaredecărbune. Nu se poate! Şi cum funcţionează, doar de curiozitate?!

— Mişcare continuă!

— *Perpetuam mobile?* s-a arătat interesat Edmund Bumbler, profesor lector, specialist în studiul zoologiei. Într-adevăr? Nu exagerezi, conaşule coleg?

— Deloc! a strigat Oppenhauser, ţopăind ca o capră. Deloc! Funcţionează! Motorul funcţionează! L-am pornit şi funcţionează! Funcţionează fără întrerupere! Neîncetat! Pe veci! Pentru totdeauna! Imposibil de descris, dragi colegi, trebuie să-l vedeţi cu ochii voştri! Veniţi repede în laboratorul meu! Repede!

— Eu iau micul dejun, a protestat Putoaredecărbune, dar protestul său s-a pierdut în tumultul emoţiei şi în hărmălaia generală.

Profesorii, masteranzii şi absolvenţii şi-au aruncat în grabă pelerinele, tocile, robele şi halatele peste haine şi s-au precipitat spre ieşire, conduşi de Oppenhauser, care continua să ţipe şi să gesticuleze. Putoaredecărbune le-a arătat din urma lor un *digitus infamis* şi s-a întors la tartina sa cu pate de ficat.

Micul grup de savanţi, care pe parcurs a crescut, căci i se alăturară din ce în ce mai mulţi indivizi dornici să vadă roadele strădaniei de preţ de treizeci de ani a lui Oppenhauser, a parcurs rapid distanţa care îi separa de laboratorul celebrului fizician. Când erau pe punctul de a deschide uşa, pământul s-a cutremurat brusc. Vizibil. Puternic. Chiar extrem de puternic.

A fost un cutremur, unul din seria de cutremure provocate de distrugerea ascunzătorii lui Vilgefortz, a cetăţii Stygg, de către magiciene. Unda seismică pornise din îndepărtatul Ebbing şi ajunsese până acolo, în Oxenfurt.

Vitraliile de pe frontonul Catedrei de Arte Plastice au explodat cu un zăngănit puternic. Bustul prăfuit al lui Nicodemus de Boot, primul rector al institutului, a căzut de pe piedestalul său, scrijelit cu obscenităţi. Ceaşca de ceai

din plante pe care Putoaredecărbune o sorbea alături de tartina cu pate de ficat s-a răsturnat pe masă. Dintr-un platan din parc a căzut un student de la fizică din primul an, Albert Solpietra, care se căţărase acolo pentru a impresiona câteva studente de la medicină.

Iar *Perpetuum mobile* al profesorului Oppenhauser, legendara sa invenţie în continuă mişcare, s-a urnit din loc din nou şi s-a oprit. Pentru totdeauna.

Şi nu au mai reuşit niciodată să-l repornească.

— Trăiască piticanii! Trăiască Mahakamul!

Ce-i cu adunătura aceasta, ce-i cu balamucul acesta, se gândea episcopul Hemmelfart, binecuvântând parada cu o mână tremurătoare. *Pe cine aclamă cu atâta înverşunare? Pe condotierii corupţi, pe piticanii neruşinaţi? Dar de ce atâta hărmălaie? Până la urmă, cine a câştigat războiul, ei sau noi? Pentru zei, va fi necesar să le atragem atenţia regilor. Când istoricii şi cărturarii se vor apuca de treabă, vor trebui cenzurate mâzgălelile lor. Mercenarii, vrăjitorii, zbirii, neoamenii şi orice alte elemente dubioase vor trebui să dispară din cronicile omenirii. Numele lor vor fi şterse, eliminate. Niciun cuvânt nu ar trebui să apară despre aceştia. Niciun cuvinţel.*

Şi niciun cuvânt despre el, se gândea el, strângându-şi buzele şi uitându-se la Dijkstra, care privea parada cu o expresie vădit plictisită.

Trebuie să li se dea anumite sfaturi regilor cu privire la acel Dijkstra, se gândea episcopul. *Prezenţa sa este o insultă adusă oamenilor cumsecade.*

El este un nemernic şi un ticălos. Să dispară fără urmă. Să fie dat uitării.

Asta s-o crezi tu, mare porc purpuriu şi împuţit, se gândea Filippa Eilhart, citind fără efort gândurile frenetice ale episcopului. *Vrei să fii stăpân, nu? Vrei să stăpâneşti şi să deţii puterea? Ai vrea să ai un cuvânt de spus? S-o crezi tu! Mai ai de aşteptat. Singura chestiune în care ai un cuvânt de spus sunt hemoroizii tăi şi nici măcar acolo, la*

curul tău, vocea ta nu va conta prea mult.

Dijkstra va rămâne. Atâta timp cât îmi va fi mie de folos.

Mai devreme sau mai târziu veţi comite o greşeală, se gândea preotul Willemer în timp ce se uita la buzele aprinse sulemenite cu carmin ale Filippei. *Mai devreme sau mai târziu unul dintre voi va comite o greşeală. Îngâmfarea, aroganţa şi mândria vă vor ruina, vă vor duce la pierzanie. Comploturile pe care le urziţi. Imoralitatea. Infamia şi perversiunea în care vă complăceţi, în care lânceziţi. Totul va ieşi la iveală, duhoarea păcatelor voastre se va răspândi de îndată ce veţi greşi. Va veni şi momentul acela.*

Şi, chiar dacă nu veţi comite nicio greşeală, se va găsi o modalitate de a vă defăima. Vreo nenorocire, vreo catastrofă, vreun flagel, poate vreo ciumă sau vreo molimă va cădea asupra omenirii... Atunci vina va cădea asupra voastră. Toată lumea vă va arăta cu degetul. Veţi fi învinuite pentru faptul că nu aţi putut preveni flagelul, pentru faptul că nu aţi putut evita efectele acestuia.

Veţi fi vinovate de toate.

Şi atunci se vor aprinde rugurile.

Bătrânul motan vărgat, numit Roşcovanul din cauza culorii blăniţei sale, era pe moarte. Murea în chinuri groaznice. Se tăvălea, se zbătea, înţepenea, râcâia pământul, voma sânge şi mucus, se zvârcolea zgâlţâit de convulsii. Avea şi o diaree cu sânge. Mieuna cu toate că era sub demnitatea sa. Mieuna tânguitor, încet. Era sleit de puteri.

Roşcovanul ştia de ce murea. Sau cel puţin bănuia ce îl ucisese.

Cu câteva zile în urmă acostase în portul Cintra un bric ciudat, vechi, dărăpănat şi foarte îmbâcsit, aproape o epavă. „Catriona”, spuneau literele abia vizibile de pe prova bricului. Roşcovanul, fireşte, nu se pricepea să citească. De pe ambarcaţiunea ciudată, folosindu-se de o parâmă, un şobolan coborâse pe doc. Doar unul singur. Şobolanul era zdrenţăros, murdar şi lent. Şi îi lipsea o

ureche.

Roşcovanul a muşcat şobolanul. Cu toate că îi era foame, instinctul l-a împiedicat să devoreze scârnăvia. Însă câţiva purici, câţiva purici mari, lucioşi, care mişunau în blana rozătorului, reuşiseră să sară pe Roşcovan şi să se cuibărească în blana lui.

— Ce-o fi păţit motanul ăsta blestemat?

— Poate că cineva l-o fi otrăvit. Sau l-o fi deocheat!

— Pfui, ce scârbos! Şi pute de te trăsneşte! Aruncă-l de pe scară, femeie!

Roşcovanul s-a încordat, a înţepenit, şi-a deschis gura însângerată fără să scoată niciun sunet. N-a mai simţit şuturile şi loviturile de mătură cu care stăpâna îi mulţumea pentru cei unsprezece ani petrecuţi prinzând şoareci şi şobolani. Expulzat din curte, şi-a dat duhul într-un jgheab cu lături şi urină. A murit dorindu-le acelor oameni nerecunoscători să se îmbolnăvească la rândul lor. Să sufere la fel cum suferise şi el.

Dorinţa sa avea să i se îndeplinească la scurt timp după aceea. Şi la scară mare. Chiar la scară foarte mare.

Femeia care îl lovise cu piciorul şi îl măturase din curte s-a oprit, şi-a ridicat poalele şi s-a scărpinat sub genunchi. O mânca pielea.

Fusese muşcată de un purice.

Stelele de deasupra trecătorii Elskerdeg sclipeau intens. Scânteile care zburau din foc se estompau pe fundalul lor.

— Nici pacea din Cintra, nici parada pompoasă din Novigrad nu pot fi considerate momente de cotitură sau pietre de hotar, a spus elful. Atunci, ce rost au mai avut? Puterea politică nu poate crea istorie prin documente sau decrete. Puterea politică nu poate nici măcar să judece istoria, să-i atribuie calificative sau să o catalogheze, chiar dacă în aroganţa ei nicio putere nu va recunoaşte acest adevăr. Una dintre cele mai evidente manifestări ale aroganţei oamenilor voştri este aşa-numita „istoriografie”, care încearcă să exprime opinii şi să pronunţe judecăţi cu privire la ceea ce numiţi „evenimente din trecut”. Este un

fenomen tipic pentru voi, oamenii, şi decurge din faptul că natura v-a înzestrat cu o viaţă efemeră de insectă, de furnică, cu o existenţă medie ridicolă, de mai puţin de un secol. Aşa că vă străduiţi să ajustaţi lumea la existenţa voastră de insecte. În timp ce istoria este un proces care are loc în mod continuu şi nu se termină niciodată. Istoria nu poate fi împărţită în segmente, de aici şi până aici, de aici şi până acolo, de la această dată şi până la data aceea. Istoria nu poate fi determinată, darămite schimbată prin decret regal. Nici măcar dacă ai câştigat un război.

— Nu mă voi lansa într-o dispută filosofică, a spus pelerinul. Aşa cum am spus, sunt un om simplu, nu prea elocvent. Cu toate acestea, îndrăznesc să fac două observaţii. În primul rând, că o viaţă scurtă, precum a insectelor, ne fereşte pe noi, oamenii, de decadenţă, ne determină să respectăm viaţa, s-o trăim într-un mod intens şi creativ, să profităm de fiecare moment al său şi să ne bucurăm de ea. Şi, dacă este necesar, să ne jertfim viaţa fără niciun regret pentru o cauză. Vorbesc şi gândesc ca un om, dar la fel au făcut şi elfii longevivi, care s-au dus să lupte şi să moară în comandourile Scoia’tael. Dacă n-am dreptate, vă rog să mă corectaţi.

Pelerinul a aşteptat un timp destul de lung, dar nimeni nu l-a corectat.

— În al doilea rând, a reluat el, mi se pare că, în ciuda incapacităţii sale de a schimba istoria, puterea politică, prin acţiunile sale, poate crea iluzia şi aparenţa că este capabilă de acest lucru. Puterea are metodele şi instrumentele necesare pentru aşa ceva.

— O, da, a replicat elful, întorcându-şi faţa. Aici ai pus punctul pe i, conaşule pelerin. Puterea are metode şi instrumente. Metode şi instrumente care nu pot fi puse la îndoială cu niciun chip.

Chila galerei s-a izbit de pilonii căptuşiţi cu alge marine şi scoici. Parâma a fost aruncată. Se auzeau strigăte, înjurături şi ordine.

Pescăruşii ţipau pescuind gunoaiele care pluteau pe apa

verde şi murdară din port. Cheiul era plin de oameni. Mai ales în uniformă.

— Sfârşitul călătoriei, conaşilor elfi, a spus comandantul nilfgaardian. Suntem în Dillingen. Coborâţi! Sunteţi aşteptaţi.

Perfect adevărat. Erau aşteptaţi.

Niciunul dintre elfi – cel puţin Faciltiarna, sub nicio formă – nu dădea nici cea mai mică crezare asigurărilor că vor avea parte de procese corecte şi de amnistii.

Scoia'tael şi ofiţerii Brigăzii „Vrihedd" nu-şi făcuseră iluzii cu privire la soarta care îi aştepta dincolo de Jaruga. Cei mai mulţi înţeleseseră, acceptaseră cu stoicism, chiar şi cu resemnare. Credeau că nimic nu-i mai poate surprinde.

Se înşelau amarnic.

Au fost împinşi afară din galeră în zăngănitul şi zornăitul lanţurilor şi au fost conduşi la doc, apoi la cheu, între două şiruri de soldaţi înarmaţi. Erau şi civili, bărbaţi ai căror ochi ageri fulgerau rapid, sărind de la o faţă la alta, de la o siluetă la alta.

Selecţionerii, se gândea Faoiltiarna. Nu se înşelase.

Cu siguranţă, nu putea spera că chipul său brăzdat de cicatrice va fi trecut cu vederea. Şi nici nu a sperat.

— Jupânul Isengrim Faoiltiarna? Lupul de Fier? Ce surpriză plăcută! Poftiţi, poftiţi!

Soldaţii l-au smuls din rând.

— *Va faill!* a strigat la el Coinneach Dá Reo, identificat şi condus de alţi bărbaţi care purtau pieptare cu vulturul redanian. *Se'ved, se caerme dea!*

— O să vă vedeţi, da, a şuierat civilul care îl selectase pe Faoiltiarna, dar, cu siguranţă, în iad. El este deja aşteptat în Drakenborg. Hei, acolo, stai aşa! Oare nu cumva eşti conaşul Riordain? Luaţi-l!

Doar cei trei au fost scoşi din rând. Numai trei. Faoiltiarna a înţeles şi, spre uimirea sa, a început să se teamă.

— *Va faill!* a strigat către tovarăşii săi scoşi din rând Angus Bri Cri, zăngănindu-şi lanţurile. *Va faill, fraeren!*

Un soldat l-a împins cu brutalitate.

Nu au fost duşi prea departe. Doar până la una dintre

magaziile de lângă doc. Chiar lângă bazinul portuar, pe care se legăna pădurea de catarge ale navelor.

Civilul a făcut un semn. Faoiltiarna a fost împins într-un stâlp, sub o grindă din care atârna o funie. Au început să agaţe un cârlig de funie. Riordain şi Angus au fost aşezaţi lângă el, pe două taburete de pe podeaua de lut.

— Conaşule Riordain, conaşule Bri Cri, le-a spus civilul cu răceală. Aţi beneficiat de amnistie. Instanţa a decis să recurgă la clemenţă. Dar dreptatea trebuie să triumfe, a adăugat el fără să aştepte vreun răspuns. Iar familiile celor pe care i-aţi ucis au plătit pentru asta, conaşilor. Sentinţa a fost pronunţată.

Riordain şi Angus nici nu au avut timp să ţipe. Li s-au pus laţurile din spate şi i-au strangulat, apoi i-au răsturnat odată cu scaunele şi i-au târât pe podea. Când, cu mâinile încătuşate, cei doi au încercat în zadar să slăbească funiile care le pătrundeau în carne, torţionarii s-au trântit cu genunchii pe pieptul lor. Cuţitele au fulgerat şi au căzut, sângele a ţâşnit. Acum nici măcar laţurile nu puteau să le înăbuşe ţipetele şi gemetele care îţi ridicau părul măciucă în cap.

A durat. Ca întotdeauna.

— Sentinţa dumitale, conaşule Faoiltiarna, a spus civilul, întorcând încet capul, conţine o clauză suplimentară. Aşa, ceva în plus...

Faoiltiarna nu avea deloc de gând să aştepte acel ceva în plus. Încuietoarea cătuşelor, la care elful lucrase de două zile şi două nopţi, i-a căzut de la încheietura mâinii ca la atingerea unei baghete magice. O lovitură cumplită cu lanţul greu i-a doborât pe cei doi soldaţi care-l păzeau. Faoiltiarna a sărit şi l-a lovit cu piciorul pe cel de-al treilea în faţă, apoi l-a lovit cu lanţurile pe civil, s-a aruncat în fereastra acoperită de pânză de păianjen şi a zburat prin ea împreună cu cerceveaua şi sticla, lăsând sânge şi bucăţi de îmbrăcăminte pe piroane. A aterizat cu o bubuitură pe scândurile docului. A făcut un salt, s-a rostogolit şi a plonjat în apă, printre barje şi bărci de pescari. Lanţul greu, încă ataşat la încheietura mâinii drepte, îl trăgea spre fund.

Faoiltiarna s-a zbătut. S-a luptat din răsputeri cu el însuşi pentru viaţa sa, de care, aşa cum credea cu puţin timp înainte, nu-i păsa.

— Prindeţi-l! au strigat soldaţii care se repeziseră afară din magazie. Prindeţi-l! Omorâţi-l!

— Acolo! au urlat alţii în timp ce s-au repezit la doc. Acolo, a înotat acolo!

— În barcă!

— Trageţi în el! a ţipat civilul, încercând cu ambele mâini să oprească sângele care îi curgea din orbită. Omorâţi-l!

Corzile arbaletelor au zbârnâit. Pescăruşii şi-au luat zborul ţipând. Apa verde şi murdară dintre bărci clocotea cu bulbuci de la săgeţi.

— *Vivant!* Parada continua, puhoiul de cetăţeni din Novigrad dădea deja semne de plictiseală şi de răguşeală. *Vivant! Trăiască!*

— Urraa!

— Slavă regilor! Glorie!

Filippa Eilhart s-a uitat în jur, apoi, asigurându-se că nimeni nu trage cu urechea, s-a aplecat spre Dijkstra.

— Despre ce voiai să vorbeşti cu mine?

Spionul s-a uitat şi el în jur.

— Despre tentativa de asasinare a regelui Vizimir din iulie, de anul trecut.

— Poftim?

— Semielful care a comis crima, Dijkstra şi-a coborât şi mai mult vocea, nu era deloc nebun, Fil. Şi n-a acţionat de unul singur.

— Ce zici?

— Mai încet, i-a spus Dijkstra zâmbind. Mai încet, Fil.

— Să nu-mi mai spui Fil. Ai dovezi? Care? Şi de unde?

— Dacă ţi-aş spune, ai fi uimită, Fil. Când pot spera la o audienţă, ilustră jupână?

Ochii Filippei Eilhart erau ca două lacuri negre fără fund.

— Îndată, Dijkstra.

Răsunau clopotele. Mulţimea se distra răguşit. Trupele defilau. Petalele de flori se aşterneau pe caldarâmul din

Novigrad acoperindu-l ca o zăpadă.

— Tot mai scrii?

Ori Reuven a tresărit şi a rămas perplex. El era în serviciul lui Dijkstra de mai bine de nouăsprezece ani, dar tot nu se obişnuise cu mersul tiptil al şefului său, cu faptul că apărea fără ca nimeni să ştie exact cum şi de unde.

— Bună seara, che, che, Excelenţa Voastră…!

— *Bărbaţi din umbră.* Dijkstra a citit pagina de titlu a manuscrisului pe care îl înşfăcase de pe masă. *Istoria serviciilor secrete regale,* scrisă de Oribasius Gianfranco Paolo Reuven, maestrul… Ah, Ori, Ori. Om bătrân şi scrii asemenea tâmpenii…

— Che, che…

— Am venit să-mi iau rămas-bun, Ori.

Reuven l-a privit uluit.

— Vezi, prietene credincios, a continuat spionul fără să aştepte ca secretarul să spună ceva, şi eu sunt bătrân şi, s-ar părea, deopotrivă de prost. I-am spus un cuvânt unei persoane. Numai uneia. Şi numai un cuvânt. Acel singur cuvânt a fost prea mult, iar acea persoană prea mult. Ciuleşte-ţi bine urechea, Ori. Îi auzi?

Ori Reuven şi-a deschis ochii mari, uimiţi şi a clătinat din cap. Dijkstra a tăcut câteva clipe.

— Nu-i auzi, i-a spus el după o vreme. Dar eu îi aud. Prin toate coridoarele. Şobolanii dau târcoale târgului Tretogor, Ori. Vin aici. Se apropie tiptil-tiptil cu lăbuţele lor moi de şobolan.

Au ieşit din umbră, din tenebre. Negri, mascaţi, agili ca şobolanii. Santinelele şi gardienii din anticamere au căzut fără niciun geamăt sub loviturile rapide ale pumnalelor cu muchii ascuţite. Sângele curgea şiroaie pe pardoseala castelului Tretogor, se vărsa pe podele, mânjea parchetul, păta covoarele preţioase din Vengerberg.

Treceau prin toate coridoarele lăsând în urma lor cadavre.

— E acolo, a spus unul dintre ei cu vocea înăbuşită de o eşarfă neagră care îi acoperea faţa până la ochi. A intrat

acolo. Prin cancelaria în care lucrează Reuven, moşneagul care tuşeşte întruna.

— Atunci e-al nostru, n-are nicio scăpare de-acolo. Ochii celui de-al doilea, care era şeful, străluceau prin orificiile măştii din catifea neagră. Camera din spatele cancelariei este oarbă. Nici măcar ferestre n-are.

— Sunt oameni postaţi pe toate coridoarele. La fel şi la toate uşile şi ferestrele. N-are cum să ne scape. E prins în capcană.

— Înainte!

Uşa a cedat sub lovituri. Pumnalele au fulgerat.

— Moarte! Moarte călăului mânjit de sânge!

— Che, che? Ori Reuven şi-a ridicat ochii miopi şi apoşi peste cărţi. Poftim? Aş putea, che, che, să vă fiu de ajutor?

Asasinii au spart rapid uşa dinspre camerele private ale lui Dijkstra – le-au împânzit ca nişte şobolani, inspectând fiecare cotlon. Tapiseriile, tablourile şi panourile desprinse de pe pereţi au aterizat la pământ, pumnalele au sfâşiat perdelele şi tapiseriile.

— Nu-i! a mârâit unul dintre bărbaţi în timp ce pătrundea în cancelarie. Nu-i!

— Unde-i? a lătrat şeful aplecându-se peste Ori şi sfredelindu-l cu privirea prin orificiile măştii negre. Unde-i câinele ăla sângeros?

— Nu este, a răspuns calm Ori Reuven. După cum vedeţi şi singuri.

— Unde-i? Vorbeşte! Unde-i Dijkstra?

— Dar ce, a răspuns Ori tuşind, eu sunt, che, che, paznicul fratelui meu?

— O să mori, boşorogule.

— Sunt bătrân. Bolnav. Şi foarte obosit. Che, che. Nu mă tem nici de voi şi nici de cuţitele voastre.

Ucigaşii au părăsit încăperea în fugă. Au dispărut la fel de repede cum au apărut.

Nu l-au ucis pe Ori Reuven. Erau ucigaşi la comandă. Iar în comenzile primite nu era nici cea mai mică menţiune despre Ori Reuven.

Oribasius Gianfranco Paolo Reuven, maestru în drept, şi-a

petrecut şase ani în diferite închisori, interogat neobosit de anchetatorii care veneau cu rândul, îl întrebau despre diverse chestiuni şi probleme care de multe ori păreau să nu aibă nicio noimă.

După şase ani, a fost eliberat. Era pe atunci grav bolnav. Scorbutul îl lăsase fără dinţi, anemia fără păr, glaucomul fără vedere, astmul fără respiraţie. Degetele de la ambele mâini îi fuseseră rupte în timpul interogatoriilor.

A trăit mai puţin de un an în libertate. A murit în azilul unui templu. În mizerie. Uitat.

Manuscrisul cărţii *Bărbaţi din umbră,* respectiv *Istoria serviciilor secrete regale,* a dispărut fără urmă.

Cerul dinspre răsărit se limpezea. Deasupra dealurilor înflorea un halo palid, anunţând ivirea zorilor.

De ceva vreme, liniştea domnea în jurul focului. Pelerinul, elful şi vânătorul urmăreau în tăcere focul mocnit.

Liniştea se aşternuse peste trecătoarea Elskerdeg.

Fantoma urlătoare dispăruse, se săturase de urletul său zadarnic. Fantoma care urla trebuie să fi realizat în cele din urmă că cei trei indivizi care stăteau în jurul focului văzuseră prea multe în ultima vreme ca să le mai pese de o fantomă oarecare.

— Dacă trebuie să pribegim împreună, a spus ca din senin Boreas Mun cu ochii aţintiţi pe un tăciune roşu rubiniu, să lăsăm la o parte neîncrederea. Să lăsăm trecutul în urmă. Lumea s-a schimbat. Ne aşteaptă o viaţă nouă. Ceva s-a terminat, altceva începe. Înaintea noastră…

S-a oprit. A tuşit. Nu era obişnuit cu astfel de discuţii, îi era teamă să nu se facă de râs. Dar camarazii săi fortuiţi nu au râs. Dimpotrivă, Boreas a simţit chiar o anumită bunăvoinţă emanată de ei.

— Înaintea noastră se află trecătoarea Elskerdeg, a încheiat el cu o voce mai încrezătoare, iar dincolo de trecătoare se află Zerrikania şi Hakland. Ne aşteaptă un drum lung, anevoios şi periculos. Dacă trebuie să călătorim împreună… Să lăsăm la o parte neîncrederea. Eu sunt Boreas Mun.

Pelerinul cu pălărie de fetru, cu boruri largi, s-a ridicat îndreptându-şi silueta impunătoare şi a strâns mâna care îi fusese întinsă. Şi elful s-a ridicat, de asemenea. Faţa lui oribil desfigurată a tresărit cu o grimasă ciudată. Dând mâna dreaptă cu vânătorul, pelerinul şi elful şi-au întins unul spre celălalt mâna stângă.

— Lumea s-a schimbat, a spus pelerinul. Ceva s-a terminat. Sunt… Sigi Reuven.

— Altceva începe. Elful a schiţat pe chipul său desfigurat ceea ce, după toate indiciile, trebuie să fi fost un zâmbet. Sunt… Wolf Isengrim.

Şi-au dat mâna repede, puternic, chiar cu brutalitate – o clipă părea mai degrabă preambulul unei lupte decât un gest de acord. Însă numai preţ de o clipă.

Buşteanul din foc a aruncat o ploaie de scântei, celebrând astfel evenimentul cu artificii vesele.

— Să mă ia naiba dacă ăsta nu-i începutul unei frumoase prietenii, a spus Boreas Mun cu un zâmbet larg.

Asemenea altor credincioşi, Sfânta Filipa a fost acuzată calomnios că a săvârşit trădarea monarhiei, că a stârnit revolte şi răscoale, că a aţâţat norodul la sediţiune şi că a complotat la o lovitură de stat. Wilmerius, un eretic şi sectant care pretindea că este un mare preot, a ordonat capturarea Sfintei Filipa şi a întemniţat-o într-o celulă întunecată şi îmbâcsită, în frig, în condiţii inumane, îndemnând-o să-şi mărturisească păcatele şi să-i trădeze pe cei pe care îi iniţiase. Wilmerius i-a arătat Sfintei Filipa diverse instrumente de tortură şi a îngrozit-o, dar Sfânta Filipa nu a făcut altceva decât să-l scuipe în faţă şi să-l acuze de sodomie.

Ereticul a poruncit să fie dezbrăcată, să fie biciuită fără milă cu vine de bou şi să-i bage aşchii sub unghii, îndemnând-o mereu să renunţe la credinţa ei şi la Zeiţa ei. Dar Sfânta Filipa doar a râs şi l-a izgonit.

Apoi Wilmerius a târât-o pe Sfânta Filipa în camera de tortură, unde a ordonat ca pielea ei să fie sfârtecată cu cârlige ascuţite de fier şi să fie picurată cu ceară pe şolduri. Cu toate că a fost supusă unor schingiuiri nemaipomenite, în trupul său muritor, sfânta a dat dovadă de o răbdare nemuritoare şi de o rezistenţă supranaturală. Până şi călăii au cedat şi s-au îndepărtat îngroziţi, dar Wilmerius i-a certat pe un ton ameninţător şi le-a poruncit să continue să o tortureze şi să-şi folosească mâna grea. Apoi au ars-o pe Sfânta Filipa cu fierul înroşit, i-au dislocat membrele din articulaţii şi i-au smuls sânii cu cleştii. Şi, în timpul acelor torturi, Sfânta Filipa a murit fără să fi mărturisit nimic.

Cât despre Wilmerius, care era un eretic şi un neastâmpărat, după cum am aflat în cele scrise de Sfinţii Părinţi, el a fost supus mai târziu pedepsei de a fi chinuit şi mâncat de viu de viermi şi de păduchi, până când a putrezit şi a murit. Şi, întrucât puţea ca un câine, a trebuit să fie aruncat într-un râu, căci nu voia nimeni să-l înmormânteze.

Pentru toate acestea, ne închinăm cu slavă Sfintei Filipa

şi o onorăm cu cununa de mucenică, glorie Marii Zeiţe Mame peste veacuri, iar această poveste să fie o învăţătură şi un avertisment pentru noi. Amin.

Viaţa Sfintei Mucenice Filipa din Mons Calvus, consemnată
în vremuri străvechi de cronicari martiri, adunată mai târziu
în Breviarul Tretogorului *şi glorificată în scrierile nenumăraţilor Sfinţi Părinţi*

11

S-au avântat într-un galop nebun, ca nişte inconştienţi, – gata să-şi rupă gâtul. Erau zile însorite, cu vânt primăvăratic de-acum. Caii zburau infernal, iar oamenii, nedumeriţi, îndreptându-şi capetele şi spinările încovoiate de truda asiduă de pe câmp, îi urmăreau cu ochii, neştiind ce să creadă despre cei pe care îi vedeau: erau bărbaţi călare sau fantome?

Au călărit prin nopţi întunecate şi jilăvite de ploile calde, trezind din somn oamenii care se ridicau în fund pe pat şi se uitau în jur, înspăimântaţi, luptându-se cu durerea apăsătoare care le creştea în gât şi în piept. Săreau din pat auzind zăngănitul obloanelor, plânsetele copiilor treziţi şi urletele câinilor. Îşi lipeau obrajii de geamurile ferestrelor, neştiind dacă să-şi creadă ochilor, dacă cei pe care îi vedeau erau bărbaţi sau fantome.

Prin Ebbing începuseră să circule poveşti despre trei demoni.

Trioul de cavaleri a răsărit de nicăieri, nimeni nu ştia cum, nimeni nu ştia de unde şi nimeni prin ce miracol, luându-l prin surprindere pe Olog şi fără a-i da vreo şansă să scape. De altfel, nici n-avea cui să-i ceară ajutorul. Mai bine de cinci sute de paşi îl despărţeau pe şchiop de gospodăriile de la marginea satului. Şi, chiar dacă ar fi fost mai aproape, erau slabe şanse ca vreunuia dintre locuitorii Geloziei să-i pese de un strigăt de ajutor. Era ora siestei, care în Gelozia dura, de obicei, de la prânz şi până seara. Arystoteles Bobeck, cunoscut sub numele de Ologul, cerşetor şi filosof local, ştia prea bine că în timpul siestei nu exista nimic care să poată provoca vreo reacţie în rândul locuitorilor Geloziei.

Erau trei călăreţi. Două femei şi un bărbat. Bărbatul avea părul alb şi purta o spadă în spate. Una dintre femei, cea mai matură, îmbrăcată în alb şi negru, avea părul negru precum pana corbului, ondulat. Cea mai tânără, al cărei păr

drept avea culoarea cenuşie, avea o cicatrice hidoasă pe obrazul stâng. Călărea o iapă neagră, magnifică. Ologul avea senzaţia că mai văzuse cândva iapa aceea.

Tocmai femeia cea mai tânără a vorbit prima.

— Eşti de prin partea locului?

— N-am făcut nimic! i-a răspuns Ologul, clănţănind din dinţi. Doar strâng şi eu vreo doi zbârciogi! Fie-vă milă, nu faceţi rău unui biet schilod…

— Eşti de prin partea locului? a repetat ea, ochii ei verzi sclipind ameninţător.

Ologul s-a făcut foarte mic.

— Da, ilustră domniţă, s-a bâlbâit el. De-al locului şi încă cum. M-am născut aici, în Birka… Adică, în Gelozie. Şi, cu siguranţă, aici o să mă-ngroape…

— Anul trecut, în vară şi în toamnă, erai pe-aici?

— Da’ un’ să fi fost?

— Răspunde-mi când îţi pun o întrebare.

— Da, eram, ilustră domniţă.

Iapa neagră şi-a scuturat capul, ridicându-şi urechile.

Bărbatul leşinat a simţit asupra lui privirile ascuţite ca acele de porc spinos ale celorlalţi doi, femeia cu părul negru şi bărbatul cu părul alb. De el se temea cel mai mult.

— Acum un an, a reluat fata cu cicatrice, în luna septembrie, mai exact pe nouă septembrie, în primul pătrar de lună, aici au fost ucişi şase tineri. Patru băieţi… şi două fete. Îţi aminteşti?

Ologul a înghiţit în sec. Bănuia el ceva, dar acum ştia clar, acum era sigur.

Fata se schimbase. Şi nu era vorba doar despre cicatricea de pe faţa ei. Era complet diferită faţă de atunci când ţipa priponită de cârligul pentru cai, privindu-l pe Bonhart cum reteza capetele Şobolanilor ucişi. Absolut diferită faţă de momentul în care vânătorul de recompense o obligase să se dezbrace şi o bătuse în hanul „Sub Capul Himerei”. Numai ochii… ochii nu i se schimbaseră.

— Răspunde, cealaltă femeie, cea cu părul negru, l-a îndemnat tăios. Ţi s-a pus o întrebare.

— Îmi amintesc, cum să nu, stimabililor, a confirmat

Ologul. Cum să nu-mi amintesc? Şase tineri au fost ucişi. Corect, a fost anul trecut. În septembrie.

Fata a tăcut mult timp, uitându-se nu la el, ci la un punct din depărtare, peste umărul lui.

— Aşadar, ştii… a rostit anevoie în cele din urmă. Ştii unde au fost îngropaţi acei flăcăi şi acele fete. Sub ce palisadă… În ce haldă de gunoi… Sau dacă trupurile lor au fost arse… Sau duse în pădure, aruncate la vulpi şi la lupi… În acest caz, îmi vei arăta acel loc. Mă vei însoţi acolo. Ai înţeles?

— Am înţeles, ilustră domniţă. Daţi-mi voie. Este la o aruncătură de băţ de aici.

A pornit şchiopătând, simţind respiraţia fierbinte a cailor în ceafă. Nu s-a întors să se uite în urmă. Ceva îi spunea că nu ar fi o idee prea bună.

— Iată, aici, a arătat el în cele din urmă. În acel hăţiş se află cimitirul din Gelozia. Iar cei despre care aţi întrebat, ilustră domniţă Falka, zac acolo.

Fata a oftat adânc. Ologul i-a aruncat o privire furtivă şi a văzut-o cum s-a schimbat la faţă. Bărbatul cu părul alb şi femeia cu părul negru au tăcut, cu feţele împietrite.

Fata s-a uitat mult timp la movila mică, frumoasă, îngrijită, îndreptată, bine întreţinută, mărginită cu blocuri de gresie şi plăci de ardezie. Bradul cu care fusese decorat tumulul se uscase. Florile care fuseseră aşezate acolo mai de mult erau ofilite şi îngălbenite.

Fata a sărit de pe cal.

— Cine? l-a întrebat ea fără să-şi ia privirea de la turnul, fără să-şi întoarcă capul.

Ologul şi-a dres glasul.

— Ei bine, au pus mână de la mână mulţi oameni din Gelozia. Dar în cea mai mare măsură văduva Goulue. Şi tânărul Nycklar. Văduva a fost dintotdeauna o femeie bună, inimoasă… Cât despre Nycklar… El a fost bântuit de coşmaruri. Nu i-au dat pace. Până când nu le-a făcut o înmormântare cum se cuvine tinerilor ucişi…

— Unde-i pot găsi? Pe văduvă şi pe acest Nycklar?

Ologul a tăcut un răstimp.

— Văduva este îngropată acolo, în spatele acelui mesteacăn răsucit, a răspuns el în cele din urmă, uitându-se fără teamă în ochii verzi ai fetei. A murit de pneumonie astă-iarnă. Iar Nycklar s-a înrolat şi a plecat pe alte meleaguri… Cică a pierit în război.

— Am uitat, a şoptit ea. Am uitat că soarta lui era legată de a mea.

S-a apropiat de movila mică, a îngenuncheat sau – mai bine zis – a căzut în genunchi. S-a aplecat, s-a aplecat adânc aproape atingând cu fruntea pietrele de la baza ei.

Ologul l-a văzut pe bărbatul cu părul alb făcând o mişcare ca şi cum ar fi vrut să descalece, dar femeia cu părul negru l-a apucat de braţ, oprindu-l cu un gest şi cu o privire.

Caii fornăiau, se smuceau, îşi zăngăneau zăbalele.

Fata a rămas în genunchi multă vreme în faţa movilei, aplecată până la pământ, mişcându-şi buzele într-o litanie tăcută.

Când a dat să se ridice, s-a clătinat. Instinctiv, Ologul a prins-o în cădere, a sprijinit-o. Fata a fost zguduită de un tremur violent, şi-a tras cotul, i-a aruncat o privire ostilă printre lacrimi. Dar nu a spus niciun cuvânt. Chiar i-a mulţumit cu un semn din cap, în timp ce îi ţinea scăriţa.

— Da, ilustră domniţă Falka, i-a spus bărbatul. Roata destinului se învârte ciudat. Atunci aţi suferit chinuri cumplite, în condiţii aspre… Au fost puţini, aici, în Gelozie, care au crezut că o să ieşiţi întreagă din ele… Dar astăzi, iată-vă, într-o stare bună de sănătate, în timp ce Goulue şi Nycklar se află pe lumea cealaltă… Nici măcar n-aveţi cui să-i mulţumiţi, nu? Pe cine să răsplătiţi pentru movilă…

— Numele meu nu este Falka, i-a retezat-o fata cu asprime. Numele meu este Ciri. Iar în privinţa mulţumirilor…

— Simţiţi-vă onoraţi de ea, a intervenit femeia cu părul negru pe un ton îngheţat, iar ceva din vocea ei l-a făcut pe Olog să tremure.

— Pentru această movilă… a continuat femeia, rostind încet cuvintele. Pentru umanitatea voastră, pentru

demnitatea voastră de bărbaţi şi pentru decenţa voastră, dumneata şi întregul dumitale sat aţi meritat să primiţi clemenţă, recunoştinţă şi răsplată. Nici nu vă închipuiţi în ce măsură.

Pe nouă aprilie, la scurt timp după miezul nopţii, primii locuitori ai Claremontului au fost treziţi de o lumină pâlpâitoare, de o strălucire roşiatică ce li se izbea de ferestre şi li se strecura în case. Ceilalţi locuitori ai târgului au fost sculaţi din pat de strigăte, de vuiete şi de dangătul sălbatic al clopotului care dădea alarma.

O singură clădire ardea – imensa construcţie din lemn a fostului templu, închinat odinioară unei zeităţi al cărei nume nu şi-l mai amintea nimeni, în afară de femeile mai în vârstă. Templul fusese transformat ulterior într-un amfiteatru, unde aveau loc din când în când spectacole de circ, lupte şi alte distracţii care scoteau târgul Claremont din plictiseală, monotonie şi letargie.

Tocmai acel amfiteatru era acum învăluit într-o mare de foc care vuia şi era zguduit de explozii. Din toate ferestrele ieşeau limbi de foc de câţiva coţi.

— Săriiiiţi să stingem focul! a strigat proprietarul amfiteatrului, negustorul Houvenaghel, alergând şi fluturându-şi braţele, încât i se scutura pântecul imens. Purta o scufie de noapte şi un halat greu, garnish cu blăniţă de astrahan, aruncat peste cămaşa de noapte. Frământa cu picioarele goale balega şi noroiul de pe uliţă.

— Să-l stingem! Oameni buni! Apăăăăă!

— Pedeapsă divină. Zeii nu bat cu parul, a spus una dintre femeile mai în vârstă cu autoritate. Pentru tot dezmăţul şi toate scârnăviile care s-au petrecut în acest templu…

— Aşa-i, aşa-i, ai dreptate, dragă coniţă. Cu siguranţă, aşa-i!

Vâlvătăile din teatrul de foc dogoreau, urina de cal din bălţi se evapora şi puţea, scânteile şuierau. Nu se ştie cum şi de unde, vântul s-a iscat.

— Să-l stingeeeeeeem! striga Houvenaghel sălbatic,

văzând focul cum se răspândeşte prin berărie şi prin hambar. Oameeeeni! La găleţi! La găleeeeeeeeţi!

Nu au lipsit voluntarii. Claremontul avea chiar şi propriul corp de pompieri, echipat şi întreţinut de Houvenaghel. Au făcut tot ce le-a stat în puteri ca să stingă focul. Dar în zadar.

— Nu pridídim… a gemut comandantul brigăzii, ştergându-şi faţa, care se umplea de băşici. Nu-i un foc ca toate focurile… Ăsta-i un foc necurat, diabolic!

— Magie neagră… a spus un alt pompier cu vocea sugrumată de la fumul înecăcios.

Din interiorul amfiteatrului răzbăteau zgomote sinistre, de piloni, grinzi şi căpriori care se crăpau trosnind. Bubuituri, explozii şi pocnituri se succedau, o coloană uriaşă de foc şi scântei s-a înălţat spre cer, acoperişul s-a prăbuşit şi a căzut în mijlocul arenei. Apoi întregul edificiu s-a înclinat, făcând parcă o reverenţă în faţa publicului pe care îl amuzase şi îl distrase pentru ultima dată, încântându-l cu un spectacol impresionant, cu adevărat exploziv.

Şi apoi zidurile s-au prăbuşit.

Eforturile pompierilor şi ale voluntarilor au făcut posibilă salvarea a jumătate din hambar şi a unui sfert din fabrica de bere.

În zori, târgul a fost invadat de un miros pestilenţial.

Houvenaghel şedea în noroi şi scrum, cu scufia de noapte şi halatul garnisit cu astrahan înnegrite de la funingine. Şedea şi plângea amarnic, scâncea ca un copil.

Teatrul, fabrica de bere şi hambarul pe care le deţinea erau asigurate, bineînţeles. Problema era că şi compania de asigurări îi aparţinea tot lui Houvenaghel. Nimic, nicio escrocherie fiscală, nu ar fi putut compensa nici măcar o mică parte din daune.

— Încotro acum? a întrebat Geralt, cu privirea aţintită pe coloana de fum, înceţoşată de zorii rozalii, iviţi pe cer. Pe cine mai vrei să răsplăteşti, Ciri?

Fata l-a privit, iar el a regretat imediat întrebarea.

Deodată a vrut să o îmbrăţişeze, visase să o ţină în braţe, să o alinte, să o mângâie pe păr. Să o ocrotească. Niciodată, niciodată nu avea s-o mai lase singură. Ca să nu mai întâmpine necazuri, ca să nu mai sufere niciun rău. Ca să nu mai păţească nimic care să-i hrănească setea de răzbunare.

Yennefer tăcea. În ultima vreme, Yennefer tăcea mult.

— Acum, a spus Ciri foarte calm, vom merge într-un sat numit Unicorn. Numele provine de la unicornul de paie care ocroteşte satul, o sărmană paiaţă caraghioasă, amuzantă, amărâtă. Vreau ca, în memoria celor întâmplate acolo, locuitorii să aibă parte de... ei bine, de un totem, dacă nu mai preţios, cel puţin să fie cu mai mult bun-gust. Mă bazez pe ajutorul tău, Yennefer, pentru că fără magie...

— Ştiu, Ciri. Şi apoi?

— Mlaştinile Pereplutului. Sper să mai găsesc drumul spre... o colibă aflată în creierul mlaştinilor. În colibă vom găsi rămăşiţele trupeşti ale unui bărbat. Vreau ca acele rămăşiţe să se odihnească într-un mormânt decent.

Geralt continua să tacă, cu privirea aţintită pe chipul fetei.

— Pe urmă, a reluat Ciri, susţinându-i privirea fără cea mai mică dificultate, vom face o vizită în satul Dun Dâre. Hanul a fost probabil ars din temelii şi n-ar fi exclus ca hangiul să fi fost ucis. Din vina mea. Eram orbită de ură şi de dorinţa de răzbunare. Voi încerca să-i recompensez cumva familia.

— Asta n-o s-o mai poţi face, i-a spus el, uitându-se în continuare la ea.

— Ştiu, i-a replicat ea repede pe un ton aspru, aproape mânios. Dar mă voi prezenta în faţa lor cu smerenie. Îmi amintesc expresia din ochii lor. Sper ca amintirea acelor ochi mă va împiedica să mai fac vreodată o astfel de greşeală. Înţelegi, Geralt?

— Da, Ciri, a spus Yennefer. Amândoi te înţelegem foarte bine, crede-ne, copilă. Să pornim.

Caii îi purtau ca vântul. Ca un vârtej magic. Alarmat de

goana celor trei călăreţi, un drumeţ şi-a ridicat privirea. Şi-au ridicat privirile un negustor dintr-un car încărcat cu mărfuri, un bandit care fugea de justiţie, un colonist rătăcitor pe care politicienii îl izgoniseră de pe meleagurile pe care se instalase, dând crezare altor politicieni. Şi-au ridicat privirile un vagabond, un dezertor şi un pelerin cu un toiag. Şi-au ridicat privirile uluiţi, înspăimântaţi. Necrezându-şi ochilor ceea ce vedeau.

Prin Ebbing şi Geso au început să circule tot soiul de poveşti. Despre Vânătoarea Sălbatică. Despre cei Trei Cavaleri Fantomatici.

Poveştile erau plăsmuite şi spuse seara în colibe care miroseau a untură topită şi a ceapă prăjită, în săli de bal, în hanuri afumate, în cârciumi, în ferme, în distilerii, în colibele de prin păduri şi în posturile de graniţă. Povesteau, născoceau şi iar povesteau. Despre război. Despre eroism şi cavalerism. Despre prietenie şi dreptate. Despre laşitate şi trădare. Despre dragostea credincioasă şi autentică, despre iubirea care triumfă mereu. Despre crimă şi despre pedeapsa care îi aşteaptă întotdeauna pe infractori. Despre dreptatea care este întotdeauna dreaptă.

Despre adevărul care, la fel ca uleiul, iese de fiecare dată la suprafaţă.

Născoceau tot soiul de poveşti, bucurându-se de ele. Bucurându-se de ficţiunea basmului. Pentru că în jur, în viaţa reală, lucrurile funcţionau diferit.

Legenda creştea. Ascultătorii sorbeau parcă într-o transă cuvintele emfatice ale povestitorului, care povestea despre vrăjitor şi magiciană. Despre Turnul Rândunicii.

Despre Ciri, vrăjitoarea cu faţa desfigurată de o cicatrice. Despre Kelpie, iapa neagră fermecată.

Despre Domniţa Lacului.

Aceasta a venit mai târziu, după ani de zile. După mulţi, mulţi ani.

Dar, chiar şi atunci, ca o sămânţă care germinează după o ploaie caldă, legenda a încolţit şi s-a răspândit printre oameni.

Pe nesimţite a venit luna mai. Mai întâi s-a observat noaptea, când focurile îndepărtate de Belleteyn se aprindeau şi scânteiau. Când Ciri, ciudat de emoţionată, sărea pe spinarea lui Kelpie şi pornea în galop spre focuri, Geralt şi Yennefer profitau de ocazie pentru a se bucura de un moment de intimitate. Dezbrăcându-se doar de ceea ce era absolut necesar, făceau dragoste pe un cojoc din blană de oaie aruncat pe pământ. Făceau dragoste repede şi cu pasiune, în tăcere, fără să vorbească. Făceau dragoste rapid şi pe unde apucau. Se iubeau tot mai mult, din ce în ce mai mult.

Şi, când se liniştea amândoi, tremurând şi ştergându-şi lacrimile reciproc cu sărutări, se minunau de fericirea la care ajungeau făcând dragoste.

— Geralt?

— Poftim, Yen.

— Când eu... când nu eram împreună, ai fost cu alte femei?

— Nu.

— Nici măcar o dată?

— Nici măcar o dată.

— Vocea ta nici măcar nu tremură. Nu ştiu totuşi de ce nu te cred.

— Mereu m-am gândit numai la tine, Yen.

— Acum te cred.

Pe nesimţite a venit luna mai. Se observa chiar şi după mărirea zilei. Păpădiile împânzeau şi împestriţau pajiştile, copacii din livezi deveneau din nou pufoşi şi încărcaţi de flori. Dumbrăvile, prea demne ca să se grăbească, rămâneau încă întunecate şi goale, dar erau deja acoperite cu un voal verzui, iar la marginile lor ardeau flăcările verzi ale mestecenilor.

Într-o noapte, în timp ce se cuibăreau într-o văiugă acoperită cu sălcii, vrăjitorul a fost trezit dintr-un vis tulburător. Un coşmar în care era paralizat şi neajutorat, iar

o bufniţă cenuşie, uriaşă îi zgâria faţa cu ghearele, căutându-i ochii cu ciocul său ascuţit şi curbat. S-a trezit. Şi s-a întrebat dacă nu cumva a trecut de la un coşmar la altul.

Deasupra lor se învârtea o lumină la care se uitau caii fornăind. În acea lumină se vedea ceva care semăna cu un interior, ceva de genul unei săli de castel susţinute de o colonadă neagră. Geralt a văzut o masă imensă, în jurul căreia erau aşezate zece siluete. Zece femei.

Auzea cuvinte. Crâmpeie de cuvinte.

...Adu-o la noi, Yennefer. Îţi ordonăm.

Nu puteţi să-mi daţi ordine. Nu puteţi să-i daţi ordine! N-aveţi nicio putere asupra ei!

Nu mi-e frică de ei, mamă. N-au ce să-mi facă. Dacă vor, mă voi prezenta în faţa lor.

...Ne întâlnim pe întâi iunie, la lună nouă. Vă ordonăm amândurora să vă prezentaţi. Vă avertizăm că vom pedepsi neascultarea.

Voi veni îndată, Filippa. Lasă fata să mai rămână puţin cu el. Ca să nu stea singur. Doar câteva zile. Voi veni îndată. Ca ostatic, de bunăvoie.

Ascultă-mi cererea, Filippa. Te rog.

Lumina a început să pâlpâie. Caii fornăiau sălbatic şi frământau pământul cu copitele.

Vrăjitorul s-a trezit. De data aceasta de-a binelea.

A doua zi, lui Yennefer i-au fost confirmate temerile. După o conversaţie extraordinară, lungă şi neîntreruptă cu Ciri.

— Plec, l-a anunţat ea sec şi fără preambul. Trebuie. Ciri va rămâne cu tine. Pentru o vreme. Mai târziu o voi chema şi te va părăsi şi ea. Şi într-un final ne vom întâlni, din nou, toţi trei.

Geralt a dat din cap aprobator. Fără nicio tragere de inimă. Se săturase să dea din cap în tăcere. Să fie de acord cu tot ce-i comunica Yennefer, cu tot ce decidea ea. Dar a dat din cap. O iubea, orice s-ar fi întâmplat.

— Este un imperativ care nu poate fi evitat, a adăugat

magiciana pe un ton mai blând. Şi nu poate fi amânat. Trebuie doar rezolvat. De altfel, o fac şi pentru tine. Pentru binele tău. Dar mai ales de dragul lui Ciri.

Geralt a dat din cap.

— Când ne vom întâlni din nou, a spus magiciana şi mai dulce, te voi răsplăti pentru toate, Geralt. Chiar şi pentru tăcere. Prea multă tăcere, prea multă linişte, prea multe lucruri nespuse între noi. Şi acum, în loc să încuviinţezi din cap, ia-mă în braţe şi sărută-mă.

El i s-a supus. O iubea, orice s-ar fi întâmplat.

— Acum, încotro? a întrebat sec Ciri la scurt timp după ce Yennefer dispăruse în strălucirea unui portal oval.

— Râul… Geralt tuşea pentru a potoli durerea din spatele sternului, care îi tăia respiraţia. Râul pe care urcăm este Sansretour. Acesta duce într-un ţinut pe care vreau să ţi-l arăt neapărat. Pentru că este un ţinut de basm.

Ciri s-a încruntat. Geralt a văzut cum îşi strânge pumnii.

— Toate basmele se termină prost, a spus fata printre dinţii încleştaţi. Şi nu există ţinuturi de basm.

— Există. Vei vedea.

Era a doua zi după luna plină când au ajuns în Toussaint, scăldat în verdeaţă şi în soare. Au văzut dealurile, pantele, podgoriile şi acoperişurile turnului castelului cum sclipeau după o ploicică matinală.

Priveliştea nu dezamăgea. Impresiona. Ca întotdeauna.

— Dar este fabulos, a spus Ciri, entuziasmată. Hei! Acele castele arată ca nişte jucării… Ca decoraţiunile de marţipan de pe un tort… Îţi vine să le mănânci!

— Arhitectul nu e nimeni altcineva decât Faramond, a informat-o Geralt cu înţelepciune. Stai să vezi de aproape palatul şi grădinile Beauclair.

— Palatul? Mergem la palat? Îl cunoşti pe rege?

— Pe principesă.

— Şi această principesă are cumva ochii verzi? l-a întrebat Ciri cu aciditate, privindu-l de sub breton. Dar părul e scurt şi negru?

— Nu, i-a răspuns Geralt brusc, privind în altă parte. Este cu totul altfel. Nu ştiu cum de ţi-a venit în minte…

— Să trecem peste asta, Geralt, bine? Aşadar, cum este principesa?

— După cum ţi-am spus, o cunosc. Puţin. Nu prea bine şi… nici prea intim, dacă vrei să ştii. Pe de altă parte, îl cunosc foarte bine pe soţul ei sau, mai bine zis, pe cel care aspiră să-i fie soţ. Şi tu îl cunoşti, Ciri.

Fata i-a dat lui Kelpie un pinten uşor, determinând-o să danseze pe drum.

— Hai, nu mă mai perpeli!

— Jaskier.

— Jaskier? Cu principesa de Toussaint? Prin ce miracol?

— E o poveste lungă. L-am lăsat aici alături de iubita sa. I-am promis că ne vom întoarce, după… s-a oprit, încruntându-se.

— Nu te poţi abţine, i-a spus Ciri încet. Nu-ţi face griji, Geralt. Nu-i vina ta.

E vina mea, se gândea Geralt. *A mea. Jaskier va pune întrebări. Şi va trebui să răspund.*

Milva. Cahir. Regis. Angoulême.

Spada are două tăişuri.

Ah, pe toţi zeii, e destul. Ajunge. Să terminăm odată pentru totdeauna!

— Să mergem, Ciri.

— Îmbrăcaţi în halul ăsta? a spus ea, tuşind jenată. La palat?

— Nu văd nimic nepotrivit la hainele noastre, a întrerupt-o vrăjitorul. Doar nu ne ducem ca să ne prezentăm acreditările. Sau pentru a lua parte la vreun bal. Iar cu Jaskier ne putem întâlni şi la grajduri. În plus, a adăugat el, văzând-o nedumerită, voi merge mai întâi în târg şi voi intra la bancă. Pentru a retrage nişte bani… La piaţă, în hală, stai liniştită că nu lipsesc croitorii şi meşterii. Îţi vei cumpăra tot ce-ţi doreşti şi te vei îmbrăca după bunul-plac.

— Te dau paralele afară din casă? l-a întrebat Ciri, înclinându-şi capul jucăuş.

— Îţi vei cumpăra tot ce-ţi doreşti, a repetat el. Chiar şi o

blană de hermină. Şi pantofi din piele de bazilisc. Cunosc un cizmar care ar trebui să mai aibă ceva în stoc.

— Cum ai reuşit să câştigi atât de mult?

— Ucigând. Haide, Ciri, să nu mai pierdem timpul!

În sucursala băncii Cianfanelli, vrăjitorul a dat instrucţiuni pentru un transfer şi pentru alocarea unui credit, a încasat un cec şi a retras nişte numerar. El a scris câteva scrisori care urmau să plece prin poştă rapidă dincolo de Jaruga. A refuzat politicos invitaţia la prânz de la bancherul îngândurat şi ospitalier.

Ciri îl aştepta afară, urmărind caii. Uliţa, goală până de curând, era acum înţesată de oameni.

— Poate că am ajuns în toiul vreunei sărbători, a spus Ciri, dând din cap către mulţimea care se îndrepta spre piaţă. Poate o fi vreun iarmaroc…

Geralt a aruncat o privire rapidă.

— Nu, nu-i niciun iarmaroc.

— Ah, a spus fata, ridicându-se în scăriţe pentru a putea privi. Doar n-o mai fi vreo…

— Execuţie. Cea mai populară petrecere a timpului liber după un război. Cum am mai văzut, Ciri.

— Dezertare, trădare, laşitate în faţa inamicului, a enumerat ea repede. Şi infracţiuni economice.

— Aprovizionarea armatei cu biscuiţi mucegăiţi, a confirmat vrăjitorul, dând din cap. În timp de război, negustorii ambulanţi pot ajunge rău dacă se lăcomesc.

— Aceasta nu este execuţia unui negustor obişnuit. Ciri a tras frâiele lui Kelpie, acum cufundată în mulţimea care se legăna ca un lan de porumb. Uite, eşafodul este acoperit cu o pânză, iar călăul are o cagulă nouă şi curată. Vor executa pe cineva important, cel puţin un baron. Aşadar, una peste alta, presupun că se încadrează la laşitate în faţa inamicului.

— Toussaint nu avea trupe care să înfrunte vreun inamic, a explicat Geralt, dând din cap. Nu, Ciri, cred că aceasta se încadrează la infracţiuni economice. Execută pe cineva pentru înşelăciune în negoţul cu vestitul lor vin, baza

economiei locale. Hai să plecăm de-aici, Ciri. Nu vom participa la un asemenea spectacol.

— Plecăm? Dar cum?

Într-adevăr, era imposibil să te urneşti din loc. Nu au avut timp să se uite în jur când s-au trezit blocaţi de mulţimea adunată în piaţă, scufundaţi în marea de oameni. Nici vorbă să ajungă în celălalt colţ al pieţei. Geralt a înjurat birjăreşte întorcându-şi privirea. Din păcate, chiar şi retragerea ar fi fost imposibilă, căci valul de oameni care continua să curgă înfunda complet drumul din spatele lor. Preţ de o clipă, mulţimea i-a târât precum curenţii unui râu până când s-au izbit de zidul compact al halebardierilor care înconjurau spânzurătoarea.

— Vin! a strigat cineva, iar plebea a urlat, legănându-se şi preluând strigătul ca un ecou. Vin!

Ropotul copitelor şi huruitul carului au dispărut în zumzetul mulţimii, care părea zumzetul a o mie de bondari. Prin urmare, au fost complet surprinşi să vadă un car tras de doi cai apărând după colţ, în care, luptându-se să-şi păstreze echilibrul, se afla…

— Jaskier… a gemut Ciri.

Lui Geralt i s-a făcut dintr-odată rău. Foarte rău.

— E Jaskier, a repetat Ciri cu o voce care nu-i aparţinea. Da, el este.

Nu este corect, se gândea vrăjitorul. *Este o mare şi cumplită nedreptate. Nu poate fi. Nu ar trebui să fie. Ştiu, am fost un prost şi un naiv să cred că ar putea depinde de mine totul vreodată, să cred că aş putea influenţa cumva soarta acestei lumi, că aş merita aşa ceva. Ştiu, am fost naiv, aş spune chiar arogant să gândesc aşa… Dar ştiu deja! Nu mai e nevoie să mă conving! Nu trebuie să mi se demonstreze! Mai presus de toate, nu în felul acesta…*

Este nedrept!

— Nu poate fi Jaskier, a spus el cu vocea încordată, uitându-se la coama Babuşcăi.

— Ba e Jaskier, a repetat Ciri. Geralt, trebuie să facem ceva.

— Ce? a întrebat-o vrăjitorul cu amărăciune. Spune-mi

ce?

Cavalerii l-au coborât pe Jaskier din car cu maniere surprinzător de politicoase, fără brutalitate, chiar cu cea mai mare deferenţă de care erau capabili. În faţa treptelor care duceau spre spânzurătoare, mâinile i-au fost dezlegate. Poetul s-a scărpinat în fund şi a început să le urce fără grabă.

Una dintre ele a pârâit brusc şi a tras în jos balustrada. Jaskier şi-a menţinut echilibrul cu greu şi a bombănit:

— La naiba! Trebuie reparată! O să vedeţi, mai devreme sau mai târziu, cineva o să moară pe scara aceasta! Se va întâmpla o nenorocire până la urmă!

Jaskier a fost întâmpinat pe eşafod de doi dintre asistenţii călăului în dublete din piele fără mâneci. Călăul, lat în umeri ca un bastion, se uita la condamnat prin orificiile din cagulă. Lângă el se afla un bărbat care purta un costum bogat, deşi de un negru funerar. Nici expresia feţei nu era mai puţin funebră.

— Stimaţi conaşi şi cetăţeni respectabili din Beauclair şi din împrejurimi! a citit cu voce tare şi îndurerată de pe pergamentul derulat. Vă dau de veste că Julian Alfred Pankratz, vicontele de Lettenhove, *alias* Jaskier…

— Pankraci şi mai cum? a întrebat Ciri în şoaptă.

— …Pe baza verdictului emis de Curtea Supremă, a fost găsit vinovat de toate fărădelegile, infracţiunile şi faptele de care a fost acuzat, şi anume insultarea Maiestăţii Sale, înaltă trădare, dar mai ales prin întinarea demnităţii rangului nobil prin mărturie mincinoasă, redactare de calomnii, jignire şi defăimare, precum şi prin risipire, indecenţă şi desfrânare, adică frecventarea prostituatelor. Pe cale de consecinţă, tribunalul l-a condamnat pe vicontele Julian *et cetera et cetera, primo:* la retragerea stemei, pe care va fi aplicată o bară diagonală neagră. *Secundo:* la confiscarea tuturor bunurilor sale, pământurilor, posesiunilor, lizierelor, pădurilor, a castelelor…

— Castele, a gemut vrăjitorul. Care castele?

Jaskier a pufnit imprudent. Expresia de pe chipul său

indica limpede că îl amuzau foarte mult confiscările hotărâte de instanţă.

— *Tertio:* la pedeapsa capitală. Preamărita noastră stăpână, Anna Henrietta, principesa de Toussaint şi jupâneasa de Beauclair, s-a hotărât să-i uşureze pedeapsa prevăzută pentru fărădelegile menţionate mai sus, constând în a fi târât de cai, a fi tras pe roată şi, în cele din urmă, în a-i fi tranşate ciolanele. Prin urmare, capul infractorului va fi retezat cu toporul. Să triumfe dreptatea!

Din mulţime se ridicaseră strigăte confuze. Femeile din primul rând au început să simuleze bocete şi suspine. Copiii au fost ridicaţi în cârcă sau pe umeri, astfel încât nici măcar cei mai mici să nu rateze vreun moment din spectacol. Asistenţii călăului au rostogolit un buştean în mijlocul eşafodului şi l-au acoperit cu un şerveţel. A existat o oarecare confuzie când s-a dovedit că cineva furase coşul de răchită destinat colectării capului tăiat, dar în curând a fost găsit altul.

Patru derbedei îmbrăcaţi în zdrenţe şi-au întins batistele sub eşafod pentru a colecta sângele. Exista o cerere mare pentru acest tip de suvenir – se puteau obţine bani destul de frumoşi.

— Geralt, i-a spus Ciri fără să-şi ridice privirea. Trebuie să facem ceva…

Vrăjitorul nu i-a răspuns.

— Vreau să mă adresez oamenilor, a anunţat Jaskier cu mândrie.

— Scurt, viconte.

Poetul a păşit până la marginea eşafodului şi a ridicat braţele. Mulţimea a murmurat şi s-a liniştit.

— Hei, oameni buni! a strigat Jaskier. Ce mai spuneţi? Ce mai faceţi?

— Ei bine, trăim cum putem şi noi, a bombănit cineva din rândurile din spate după o lungă tăcere.

— Ei bine, a spus poetul cu un semn din cap. Sunt foarte încântat. Haide, acum putem începe şi noi.

— Maestre călău, a spus bărbatul cu faţa funerară, cu falsă emfază. Fă-ţi datoria!

Călăul s-a apropiat, a îngenuncheat în faţa condamnatului, aşa cum prescria vechiul obicei, şi a plecat capul acoperit de cagulă.

— Iartă-mă, omule bun, l-a implorat el cu glas lugubru.

— Eu? l-a întrebat Jaskier. Pe tine?

— Îhîm…

— Atâta timp cât voi trăi, nu.

— Huh?

— Atâta timp cât voi trăi, nu te voi ierta. Şi de ce te-aş ierta? Dar ce părere ai tu, ticălosule? Într-o clipă îmi vei tăia capul, iar eu ar trebui să te iert? Îţi baţi joc de mine sau ce? Într-un astfel de moment?

— Dar cum altfel, conaşule? călăul s-a întristat. Aşa-i datina… Obiceiul… Condamnatul trebuie mai întâi să-l ierte pe călău. Omule bun! Iartă-mi vinovăţia, iartă-mi păcatul…

— Nu.

— Nu?

— Nu!

— Nu-l pot decapita, a anunţat călăul sumbru, în timp ce se ridica. Trebuie să mă ierte acest… Altminteri, nu facem nimic.

— Conaşule viconte, i s-a adresat oficialul cu expresie funerară pe chip, luându-l pe Jaskier de cot. Nu îngreuna situaţia. Oamenii s-au adunat, aşteaptă… Iartă-l, te roagă cu atâta amabilitate…

— Nu-l iert şi pace!

— Maestre călău, i s-a adresat oficialul, apropiindu-se de acesta. Decapitează-l şi fără iertăciune, ce? Vei fi recompensat…

Fără să spună un cuvânt, călăul şi-a întins o mână de mărimea unei tigăi. Oficialul a oftat, şi-a luat tăşcuţa şi i-a vărsat în palmă câteva monede. Călăul a rămas o vreme uitându-se la ei, apoi şi-a strâns pumnul. Ochii îi străluceau ameninţător prin orificiile cagulei.

— Bine, a spus el, punând banii deoparte şi adresându-se poetului. Îngenunchează, conaşule încăpăţânat. Pune-ţi capul pe butuc, conaşule răutăcios. Dacă vreau, şi eu pot fi răutăcios, ce crezi? O să-ţi tai capul din două lovituri. Sau,

dacă pot, chiar din trei.

— Te iert! a strigat Jaskier. Te iert!

— Mulţumesc.

— Dacă tot te-a iertat, a spus oficialul pe un ton sumbru, atunci dă-mi banii înapoi.

Călăul s-a răsucit pe călcâie, ridicându-şi toporul.

— Ţine-te departe, stimate conaş, i-a spus el cu o voce sinistră. Nu te perinda printre scule. Ştii bine doar că, atunci când sunt tăiate capete, s-ar putea să zboare şi câte o ureche.

Oficialul s-a retras în grabă, atât de mult, încât era să cadă de pe scenă.

— Aşa e bine? a îngenuncheat Jaskier întinzându-şi gâtul pe butuc. Maestre călău? Hei, maestre?

— Ce-i?

— Glumeai, nu-i aşa? Mă vei decapita dintr-odată? Dintr-o singură lovitură? Nu-i aşa?

Ochii călăului au scăpărat.

— Surpriză! a mârâit el cu răutate.

Deodată mulţimea a început să se legene, făcându-i loc unui cavaler care dăduse buzna în piaţă, călare pe un cal spumegând.

— Staţi! a strigat cavalerul fluturând un sul voluminos de pergament împânzit de sigilii roşii. Suspendaţi execuţia! Ordin de la principesă! Aduc graţierea condamnatului!

— Din nou? a bombănit călăul, lăsând jos toporul deja ridicat. Din nou graţiere? Devine plictisitor de-acum.

— Graţiere! Graţiere! mugea mulţimea.

Femeile din primul rând au început să bocească şi mai tare. Mulţi, în special adolescenţi, fluierau şi ţipau, exprimându-şi dezaprobarea.

— Potoliţi-vă, stimaţi conaşi şi cetăţeni! a strigat oficialul, desfăcând pergamentul. Iată voinţa harului preaiubitei Anna Henrietta! În bunătatea ei nemăsurată, pentru a onora încheierea păcii care, după cum se vehiculează, a fost semnată în târgul Cintra, Maiestatea Sa îl graţiază pe vicontele Julian Alfred Pankratz de Lettenhove, *alias* Jaskier, şi îi redă libertatea…

— Micuţa mea Nevăstuică, drăguţa de ea, a spus Jaskier cu un zâmbet larg.

— ...Ordonând în acelaşi timp ca numitul viconte Julian Pankratz *et cetera* să părăsească fără întârziere capitala şi să plece dincolo de graniţele principatului de Toussaint şi să nu se mai întoarcă niciodată, întrucât nu este binevenit la Iubirea Sa, iar Iubirea Sa nu poate să-l mai sufere! Eşti liber, viconte.

— Dar cu proprietăţile mele cum rămâne? a strigat Jaskier. Hm? Puteţi să păstraţi toată averea, lizierele, pădurile şi castelele, dar daţi-mi înapoi lăuta, calul meu Pegasus, o sută patruzeci de taleri şi optzeci de haleri, mantia căptuşită cu blană de raton, inelul...

— Taci! a strigat Geralt, străpungând cu calul său mulţimea furioasă şi reticentă. Taci, coboară şi vino aici, tâmpitule! Ciri, fă-ne loc! Jaskier! N-auzi ce-ţi spun?

— Geralt? Tu eşti?

— Nu mai pune întrebări şi coboară odată! Sari pe cal!

Şi-au croit drum prin mulţime şi au galopat pe o uliţă îngustă.

Ciri era în frunte, urmată de Geralt şi Jaskier, călare pe Babuşca.

— De ce te grăbeşti? a întrebat bardul din spatele vrăjitorului. Nu ne urmăreşte nimeni.

— Deocamdată. Principesei tale îi cam stă în fire să se răzgândească şi să revoce brusc ceea ce tocmai a hotărât. Recunoaşte şi tu, ştiai despre graţiere?

— Nu, nu ştiam, a mormăit Jaskier. Dar recunosc că mă bazam pe asta. Micuţa Nevăstuică mi-e tare dragă şi are o inimă uriaşă.

— Dar mai termină odată cu Micuţa Nevăstuică asta, la naiba. Tocmai ai scăpat de pedeapsa pentru infracţiunea de trădare, vrei să recidivezi?

Trubadurul tăcea.

Ciri a oprit-o pe Kelpie şi i-a aşteptat. Când au ajuns în dreptul ei, s-a uitat la Jaskier ştergându-şi lacrimile.

— Ia uită-te la el... a spus ea. Vai... Pankraci...

— La drum, i-a îndemnat vrăjitorul. Să părăsim acest târg

şi să trecem dincolo de graniţele acestui principat minunat. Atât timp cât mai putem.

În apropiere de graniţa Toussaintului, într-un loc de unde se putea vedea muntele Gorgona, i-a ajuns din urmă un olăcar princiar. Îl trăgea după el pe Pegasus, care fusese înşeuat şi avea cu el lăuta, mantia căptuşită cu blană de raton şi inelul lui Jaskier. La întrebarea despre cei o sută patruzeci de taleri şi optzeci de haleri, acesta s-a făcut că plouă. Asculta cu chipul împietrit rugăciunile bardului de a-i transmite sărutări principesei.

Au urcat în amontele Sansretourului, redus acum la un pârâu mic şi plin de viaţă.

Au ocolit Belhavenul.

Au poposit în Valea Newei. Într-un loc pe care vrăjitorul şi bardul şi-l aminteau bine.

Jaskier s-a abţinut să pună întrebări mult timp.

Dar până la urmă au trebuit să-i povestească totul.

Şi apoi să-l însoţească în tăcere. Într-o tăcere cumplită, grea, purulentă, ca un abces apărut în urma povestirii.

A doua zi, la prânz, au ajuns la Coaste, lângă Riedbrune. Pe acele meleaguri domneau ordinea, pacea şi armonia. Oamenii erau de încredere şi primitori. Se simţeau în siguranţă.

La tot pasul dădeau de spânzurători încărcate de spânzuraţi.

Au ocolit târgul, îndreptându-se spre Dol Angra.

— Jaskier! Abia acum Geralt observa ceva ce ar fi trebuit să observe mai de mult. Tubul tău preţios! Veacurile tale de poezie! Olăcarul nu le-a adus! Au rămas în Toussaint!

— Au rămas, a confirmat bardul cu un aer indiferent. În garderoba Micuţei Nevăstuici, sub un teanc de rochii, lenjerie intimă şi corsete. Şi n-au decât să rămână acolo pe vecie.

— Vrei să-mi explici?

— Ce-ar fi de explicat? În Toussaint am avut destulă vreme ca să citesc cu atenţie ceea ce scrisesem.

— Ei, şi?

— O să scriu totul din nou. O iau de la capăt.

— Înţeleg, a dat Geralt din cap. Pe scurt, ai dat-o în bară atât ca scriitor, cât şi ca favorit. Ca s-o spunem pe cea dreaptă: tot ce atingi se duce de râpă. Cu toate acestea, dacă de bine, de rău vei mai putea să revizuieşti şi să rescrii *Jumătatea de Veac,* cu principesa Anarietta ai terminat-o, nu mai ai ce discuta. Pfui, un iubit alungat cu mârşăvie. Da, da, nu mai fă feţe-feţe! Nu ţi-a fost hărăzit să fii principe de Toussaint, Jaskier.

— Mai rămâne de văzut.

— Nu conta pe mine. N-am de gând să mă amestec în aşa ceva.

— Nici n-o să-ţi ceară nimeni aşa ceva. Dar vă spun că Micuţa Nevăstuică are o inimă bună şi îngăduitoare. Este drept că s-a lăsat purtată puţin de furie când m-a găsit cu baroana Nique... Dar acum, cu siguranţă, i-a trecut! A înţeles că bărbatul nu este făcut pentru monogamie. M-a iertat şi, cu siguranţă, aşteaptă...

— Eşti un fraier deznădăjduit, a declarat Geralt, iar Ciri a confirmat printr-un gest energic din cap în semn că gândea la fel.

— N-am ce discuta cu voi, le-a spus Jaskier îmbufnat. Mai ales că este o chestiune intimă. Repet: Micuţa Nevăstuică mă va ierta. Voi scrie o baladă sau un sonet adecvat, i-l voi trimite, iar ea...

— Fie-ţi milă, Jaskier.

— Ah, chiar n-am ce discuta cu voi. Haideţi să mergem! Aleargă, Pegasus! Aleargă, zmeuţul meu cu picioruşe albe!

Au pornit în galop.

Era luna mai.

— Din cauza ta, a spus vrăjitorul pe un ton de reproş, din cauza ta, iubitul alungat, am fost nevoit să fug şi eu din Toussaint ca un proscris sau un bandit. Nici n-am avut timp să mă văd cu...

— Fringilla Vigo? Nici n-ai fi văzut-o. La scurt timp după plecarea ta, încă din ianuarie, a plecat. Pur şi simplu, a

dispărut fără urmă.

— Nu mă refeream la ea. Geralt a tuşit, văzând-o pe Ciri cu urechile ciulite, curioasă. Am vrut să mă întâlnesc cu Reynart. Să i-l prezint lui Ciri…

Jaskier şi-a aţintit privirea asupra coamei lui Pegasus.

— Reynart de Bois-Fresnes, a murmurat el, la sfârşitul lunii februarie a pierit într-o încăierare cu bandiţii în pasul Cervantes, nu departe de turnul de veghe din Vedette. Anarietta i-a acordat *post mortem* ordinul…

— Taci, Jaskier.

În mod surprinzător, Jaskier şi-a ţinut gura, docil ca un miel.

Luna mai dăinuia şi înflorea. Galbenul strălucitor al păpădiilor dispăruse de pe pajişti, fiind înlocuit de albul lor pufos, uşor murdar şi efemer.

Totul înverzise şi era o arşiţă înăbuşitoare. În lipsa unei scurte furtuni care să-l răcorească, aerul era îmbâcsit, fierbinte şi lipicios ca un terci de orz.

Pe douăzeci şi şase mai au traversat Jaruga pe un pod nou, alb, ce mirosea a răşină. Rămăşiţele vechiului pod – grinzi negre, carbonizate, acoperite cu funingine – se puteau vedea în apă şi pe mal.

Ciri a devenit neliniştită.

Geralt ştia. Îi cunoştea intenţiile, era conştient de planurile şi de înţelegerea cu Yennefer. Era pregătit. În ciuda acestui fapt, gândul despărţirii îl durea foarte tare. De parcă acolo, adânc în piept, jos, în spatele coastelor, se trezise brusc un mic scorpion malefic care dormise până atunci.

La o răscruce de drumuri, dincolo de satul Koprzywnica, în spatele ruinelor unui han ars, se afla – de cel puţin un secol – un stejar pedunculat cu ramuri largi, care acum, primăvara, erau acoperite cu smocuri delicate de flori ca nişte păianjeni. Oamenii de prin împrejurimi, inclusiv locuitorii îndepărtatei Spalla, obişnuiau să folosească crengile uriaşe şi destul de joase ale copacului pentru a

atârna şipci şi tăbliţe care conţineau mesaje de tot felul. Din acest motiv, stejarul care servea ca mijloc de comunicare interpersonal a fost numit Arborele Mesajelor Binelui şi Răului.

— Ciri, începe de acolo, a sfătuit-o Geralt, descălecând. Jaskier, tu uită-te de aici.

Tăbliţele atârnate de ramuri se legănau în vânt, zăngănind în timp ce se ciocneau unele de altele.

Aşa cum se obişnuia după război, majoritatea anunţurilor se refereau la persoane dispărute. Erau şi multe declaraţii, cum ar fi ÎNTOARCE-TE, TE-AM IERTAT, multe oferte de masaje erotice şi servicii conexe în satele şi târgurile din jur, multe noutăţi şi reclame comerciale. Erau şi scrisori de dragoste, erau şi denunţuri semnate de răuvoitori sau de anonimi. Existau, de asemenea, tăbliţe care conţineau consideraţiile filosofice ale autorilor lor, de obicei, absurde şi stupide, dacă nu chiar înspăimântător de obscene.

— Ha! a strigat Jaskier. În castelul Rastburg le trebuie urgent un vrăjitor, scrie că remuneraţia este consistentă, cazare de lux şi mâncare rafinată inclusă. Ce zici, Geralt?

— Nici în ruptul capului.

Ciri a găsit mesajul pe care îl căutau.

Şi atunci a anunţat ceva la care vrăjitorul se aştepta de mult.

— Mă duc la Vengerberg, Geralt, a repetat ea. Haide, nu face mutra asta. Ştii bine că trebuie. M-a chemat Yennefer. Mă aşteaptă acolo.

— Ştiu.

— Tu te duci la Rivia, la acea întâlnire din care tot faci un secret…

— O surpriză, a întrerupt-o el. O surpriză, nu un secret.

— Bine, o surpriză. Eu, pe de altă parte, mă grăbesc să rezolv ce am de rezolvat în Vengerberg, o iau pe Yennefer şi peste şase zile vom fi amândouă la Rivia. Te-am rugat să nu faci mutra aceea. Şi să nu ne luăm la revedere ca şi când ar fi pentru ultima oară. Sunt numai şase zile! La revedere!

— La revedere, Ciri!

— În Rivia, peste şase zile, a repetat fata, întorcând-o pe Kelpie.

S-a lansat imediat într-un galop. A dispărut fulgerător şi Geralt a simţit cum i se strânge stomacul, de parcă ar fi prins de nişte gheare de gheaţă.

— Şase zile, şi-a repetat Jaskier în sinea lui. De aici până în Vengerberg şi apoi până în Rivia… Vor fi în total două sute cincizeci de mile… Este imposibil, Geralt. Desigur, călărind acea iapă diabolică care îi permite lui Ciri să călătorească cu viteza unui olăcar, de trei ori mai rapid decât noi, teoretic – pur teoretic –, o astfel de distanţă poate fi parcursă în şase zile. Dar chiar şi iapa sa diabolică mai trebuie să se odihnească. Şi unde mai pui problema misterioasă pe care Ciri trebuie să o rezolve, i-ar mai lua şi aceea ceva timp. Aşadar, este imposibil…

— Pentru Ciri, a murmurat vrăjitorul, strângându-şi buzele, nimic nu este imposibil.

— Oare…

— Nu mai este fata pe care o cunoşteai, i-a curmat vorba brusc. Nu mai este.

Jaskier a tăcut un răstimp.

— Am o senzaţie ciudată…

— Taci. Nu spune nimic. Te rog.

Mai era pe sfârşite. Luna se apropia de crai-nou, scădea văzând cu ochii. Călăreau spre munţii care se profilau la orizont.

Peisajul era unul tipic după un război. În mijlocul câmpurilor se înălţau ici-colo morminte şi movile, printre ierburile abundente de primăvară, cranii şi schelete albe. Copacii de pe marginea drumului erau încărcaţi de spânzuraţi, uliţele erau pline de oameni sărmani, care aşteptau să moară de foame. La marginea pădurii, lupii aşteptau ca sărmanii să devină din ce în ce mai slăbiţi.

Pe peticele negre de pământ, în locurile devastate de incendii, nu mai creştea nici iarba.

Satele şi cătunele năruite, din care mai rămăseseră doar coşurile înnegrite de funingine, se reconstruiau acum –

răsunau bocăniturile ciocanelor şi scrâşnetele fierăstraielor. Nu departe de ruine, femeile săpau pământul pârjolit cu sapele. Unele, poticnindu-se, târau grapele şi plugurile, cu umerii lor fragili curmaţi de hamurile de cânepă. În brazdele arate, copiii vânau larve de gândaci şi de râme.

— Am o senzaţie ciudată că ceva nu este aşa cum ar trebui să fie, a spus Jaskier. Parcă lipseşte ceva... Nu ţi se pare şi ţie, Geralt?

— Hm?

— Parcă ceva nu este normal.

— Nu este nimic normal, Jaskier. Nimic.

Într-o noapte caldă, neagră şi fără vânt, luminată de scăpărări îndepărtate ale fulgerelor pâlpâitoare şi zguduită de vuietele tunetelor, din bivuacul lor, Geralt şi Jaskier vedeau orizontul de la asfinţit, aprins de strălucirea roşiatică a unui foc. Nu erau prea departe – vântul care se stârnise purta mirosul de fum. Şi crâmpeie de sunete. Vrând-nevrând auzeau urletele celor ucişi, răcnetele femeilor, strigătele vitejeşti şi triumfale ale unei trupe.

Jaskier tăcea mâlc, aruncând continuu priviri înspăimântate către vrăjitor.

Vrăjitorul însă nici nu a tresărit, nici măcar nu a întors capul. Iar chipul îi era împietrit.

În zori au pornit din nou. Nici măcar nu s-au uitat la dâra de fum care se înălţa deasupra pădurii.

Iar mai târziu au întâlnit un grup de colonişti.

Avansau într-un şir lung. Încet. Purtau desăgi mici. Mărşăluiau într-o tăcere mormântală. Bărbaţi, băieţi, femei, copii. Mergeau fără să se vaiete, fără să plângă, fără să geamă, fără să protesteze. Fără strigăte sau gemete disperate.

Ţipetele şi disperarea le aveau în priviri. În ochii goi ai oamenilor nedreptăţiţi. Jefuiţi, bătuţi, alungaţi.

— Ce-i cu ei? a întrebat Jaskier, fără să se sinchisească de ostilitatea din privirea ofiţerului care supraveghea marşul. De ce îi izgoniţi?

— Sunt nilfgaardieni, a mormăit locotenentul din şa, un băiat roşcat care avea cel mult optsprezece primăveri. Colonişti nilfgaardieni. Ne-au năpădit ca nişte gândaci! Aşa că îi măturăm ca pe gândaci. După cum a fost stabilit la Cintra şi după cum a fost scris în tratatul de pace. S-a aplecat, a scuipat. Din partea mea, a reluat el, uitându-se sfidător la Jaskier şi la vrăjitor, dacă ar fi după mine, nu le-aş mai lăsa în viaţă pe creaturile astea.

— Dacă ar fi după mine, a intervenit un sublocotenent cu mustaţă cenuşie, cu o voce trenantă şi aruncându-i ofiţerului o privire ciudat de dispreţuitoare, i-aş fi lăsat în pace la fermele lor. Nu i-aş fi alungat pe fermierii buni. Mi-ar fi crescut inima de bucurie să văd agricultura înflorind. Să fie de-ale gurii.

— Eşti prost ca o ciubotă, a mârâit locotenentul. Uiţi că e vorba de Nilfgaard! Nu este limba noastră, cultura noastră, sângele nostru. Ne-am bucura de agricultură, dar am creşte un şarpe la sân. Nişte trădători gata să ne lovească mişeleşte. Poate crezi că între noi şi Negri o să fie înţelegere şi pace de-acum înainte mereu? O armonie veşnică? Nu, n-au decât să se întoarcă de unde au venit. Hei, soldaţi! Acela are o cotigă! Luaţi-o, repejor!

Ordinul a fost executat cu mare zel. Nu doar cu ajutorul parilor şi al pumnilor, ci şi cu şuturile.

Jaskier şi-a dres glasul tuşind.

— Ce este, nu-ţi convine ceva? l-a întrebat tânărul locotenent, măsurându-l din priviri. Nu cumva din întâmplare eşti nilfgaardofil?

— Ferească-mă zeii! a spus Jaskier înghiţind puternic în sec.

Multe dintre femeile şi fetele care treceau prin faţa lor cu ochii goi şi mersul robotizat aveau hainele zdrenţuite, feţele tumefiate şi învineţite, coapsele şi gambele brăzdate de şiroaie de sânge. Multe aveau nevoie să fie sprijinite ca să poată merge. Jaskier s-a uitat la faţa lui Geralt şi a fost cuprins de teamă.

— E timpul să pornim din nou la drum, a mormăit el. Rămâneţi cu bine, conaşilor soldaţi!

— Rămas-bun, conaşilor drumeţi! i-a salutat sublocotenentul.

Locotenentul nici măcar nu şi-a întors capul, preocupat să verifice dacă vreunul dintre colonişti nu avea mai multe bagaje decât cele stabilite de pacea cintreană.

Coloana coloniştilor continua să treacă.

Se auzeau ţipete de femei, disperate şi îndurerate.

— Geralt, nu, a gemut Jaskier. Nu te băga, te rog... Nu te amesteca...

Vrăjitorul şi-a întors chipul spre Jaskier, cu o expresie pe care acesta nu a recunoscut-o.

— Să mă mai amestec? Să mai intervin? Să mai salvez pe cineva? Să-mi mai bag pielea-n saramură pentru idei sau principii nobile? Ah, nu, Jaskier. Nu mai fac aşa ceva, m-am lecuit.

Într-o noapte furtunoasă, luminată de fulgere îndepărtate, vrăjitorul a fost din nou trezit dintr-un vis. Se întreba şi de această dată dacă nu cumva trecuse direct de la un coşmar la altul.

Peste rămăşiţele focului plutea iarăşi o lumină pâlpâitoare, care înspăimânta caii. Din nou în acea lumină a apărut un castel, câteva colonade negre, o masă în jurul căreia şedeau câteva femei.

Două femei nu şedeau, ci stăteau în picioare. Una în alb-negru, cealaltă în gri-negru.

Yennefer şi Ciri.

Vrăjitorul a gemut în somn.

Yennefer avusese dreptate când o descurajase categoric să nu poarte un costum masculin. Îmbrăcată ca un băiat, Ciri s-ar fi simţit prost acolo, în acea încăpere, printre acele femei elegante, cu bijuterii rafinate. Era bucuroasă că fusese îmbrăcată într-o combinaţie de negru şi gri, era măgulită de privirile aprobatoare aruncate mânecilor ei bufante cu fante, taliei sale înalte, panglicii de catifea cu broşă de diamant în formă de trandafir.

— Veniţi mai aproape, vă rugăm.

Ciri a tresărit uşor. Nu doar din cauza tonului acelei voci.

Era evident că Yennefer avusese dreptate şi în legătură cu altceva – cu decolteul, cu care nu fusese de acord. Dar Ciri se încăpăţânase, iar acum părea să simtă un curent de aer suflându-i peste sâni şi făcându-i pielea de găină pe tot bustul până aproape de buric.

— Mai aproape, a repetat femeia cu părul de culoare închisă şi cu ochii întunecaţi, pe care Ciri o cunoştea, căci şi-o amintea de pe insula Thanedd. Şi, cu toate că Yennefer o anunţase cu cine se vor întâlni în Montecalvo, îi descrisese toate magicienele şi o învăţase numele tuturor, Ciri începuse din acea clipă să o numească în gând pe acea femeie Coniţa Bufniţa.

— Bine aţi venit la Loja din Montecalvo, i-a spus Coniţa Bufniţa, domniţă Ciri!

Ciri s-a înclinat politicos aşa cum o sfătuise Yennefer, dar într-un mod foarte masculin, fără smerenia tipică fetelor, fără să-şi plece ochii cu un aer modest şi supus. Zâmbetului primitor şi afectuos al lui Triss Merigold ea i-a răspuns zâmbind sincer şi amabil, iar apoi s-a înclinat uşor mai adânc, în semn de apreciere a privirii prietenoase a Margaritei Laux-Antille. A îndurat privirile celorlalte opt, cu toate că o străpungeau ca nişte burghie. Ca nişte vârfuri de suliţe ascuţite.

— Ia loc, te rog, i-a spus Coniţa Bufniţa, cu un gest cu adevărat regal. Nu, nu tu, Yennefer! Doar ea. Tu, Yennefer, nu eşti oaspete, nu ai fost invitată, ci doar chemată pentru a fi judecată şi pedepsită ca vinovată. Până când Loja îţi va decide soarta, vei rămâne în picioare.

Ciri şi-a luat imediat rămas-bun de la protocol.

— În acest caz, voi rămâne şi eu în picioare, a spus ea pe un ton care nu prea părea supus. Nici eu nu sunt un oaspete aici. Şi eu am fost chemată ca să-mi aflu soarta. Asta în primul rând. În al doilea rând, soarta lui Yennefer este şi soarta mea. Ceea ce i se cuvine ei, mi se cuvine şi mie. Nu pot fi separate. Cu tot respectul cuvenit.

Margarita Laux-Antille a zâmbit privind-o în ochi. Sobră, elegantă, cu nasul uşor acvilin, aşa cum doar o nilfgaardiană putea fi, Assire var Anahid a dat din cap,

bătând uşor cu degetele în masă.

— Filippa, a spus femeia cu gâtul înfăşurat într-un boa de vulpe argintie, n-ar trebui, în această privinţă, să fim atât de intransigente. Cel puţin, nu astăzi, nu acum. Aceasta este masa rotundă a Lojei. În jurul ei suntem toate la fel, nu există nicio diferenţă între noi. Chiar dacă trebuie să fim judecate. Cred că am putea fi de acord să…

Nu a apucat să termine, s-a uitat în jur la celelalte magiciene. Şi ele, una după alta, şi-au exprimat acordul dând din cap: Margarita, Assire, Triss, Sabrina Glevissig, Keira Metz, cele două elfe frumoase. Doar cealaltă nilfgaardiană, Fringilla Vigo, cu părul ca pana corbului, stătea nemişcată, foarte palidă, fără să-şi ia ochii de la Yennefer.

— Aşa să fie, a spus Filippa Eilhart, fluturându-şi mâna plină de inele. Aşa că aşezaţi-vă amândouă. Împotriva voinţei mele. Dar unitatea Lojei este mai presus decât toate. Interesele Lojei sunt mai presus decât orice. Şi deasupra tuturor. Loja este totul, restul nu înseamnă nimic. Sper că înţelegi acest lucru, Ciri.

— Foarte bine, i-a răspuns fata, fără măcar să-i treacă prin gând să-şi coboare privirea. Mai ales că şi eu fac parte din acel nimic.

Francesca Findabair, cea mai frumoasă dintre elfe, a izbucnit într-un râs perlat şi cristalin.

— Felicitări, Yennefer! i-a spus ea cu o voce melodioasă, hipnotică. Îţi recunosc amprenta, semnul distinctiv al unui anumit rafinament. Recunosc şcoala.

— Nici nu-i greu de recunoscut, i-a spus Yennefer, rotindu-şi privirea înflăcărată de jur-împrejur. Pentru că este şcoala Tissaiei de Vries.

— Tissaia de Vries nu mai este printre noi, a anunţat-o liniştită Coniţa Bufniţa. Ea nu-i prezentă la această masă. Tissaia de Vries a murit, ne-am resemnat după pierderea ei, am jelit-o. A reprezentat atât un punct de reper, cât şi un punct de cotitură. De fapt, a început o nouă eră, a sosit o nouă eră, se anunţă mari schimbări. Iar ţie, Ciri, care ai fost odinioară Cirilla din Cintra, soarta ţi-a atribuit un rol

important în anumite schimbări. Probabil că ştii deja în care dintre ele.

— Ştiu, i-a răspuns Ciri cu o voce stridentă, ignorând şuieratul cu care Yennefer o invitase să se calmeze. Vilgefortz mi-a explicat asta! Când se pregătea să-mi vâre o seringă de sticlă între picioare. Dacă aceasta mi-e predestinarea, vă mulţumesc foarte mult.

Ochii de culoare închisă ai Filippei se aprinseseră de o furie îngheţată.

Dar apoi a vorbit Sheala de Tancarville.

— Mai ai multe de învăţat, copilă, i-a spus ea, înfăşurându-şi în jurul gâtului blana de vulpe argintie. Din ceea ce văd şi aud, va trebui şi să te dezveţi de multe lucruri, singură sau cu ajutorul cuiva. Se înţelege că, în ultima vreme, ai dobândit multe cunoştinţe şi năravuri nesănătoase; cu siguranţă, ai avut ocazia să vezi şi să experimentezi răul. Deocamdată, în încăpăţânarea ta puerilă, refuzi să vezi binele, negi binele şi intenţiile bune. Îţi ridici ţepii ca un arici, incapabilă să-i recunoşti pe toţi cei cărora le pasă de tine. Pufneşti şi îţi scoţi ghearele ca o pisică sălbatică, fără să ne dai de ales: va trebui să te luăm de ceafă, copilă. Şi o vom face, copilă, fără nicio ezitare. Pentru că suntem mai în vârstă şi mai înţelepte decât tine, ştim tot ceea ce a fost şi ce este, ştim foarte multe despre ceea ce va fi. Te vom lua de ceafă, pisoiaş, pentru ca într-o zi, în scurt timp, să stai aici, la această masă, printre noi, ca o pisică expertă şi înţeleaptă. Una dintre noi. Nu! Niciun cuvânt! Să nu îndrăzneşti să deschizi gura când vorbeşte Sheala de Tancarville!

Vocea magicienei koviriene, piţigăiată şi pătrunzătoare ca un cuţit care scrijeleşte pe un obiect din fier, a planat brusc deasupra mesei. Ciri nu a fost singura care s-a făcut mică, lăsându-se în jos; şi celelalte magiciene ale Lojei au tresărit uşor şi şi-au tras capul între umeri – poate cu excepţia Filippei, a Francescăi şi a lui Assire. Şi a lui Yennefer.

— Ai avut dreptate să te gândeşti că ai fost convocată la Montecalvo pentru a ţi se comunica soarta, a reluat Sheala,

mângâindu-şi blana. Însă te-ai înşelat amarnic gândindu-te că eşti un nimic. Pentru că eşti totul, eşti viitorul lumii. În acest moment, este clar, nu ştii şi nu înţelegi, în acest moment, eşti ca un pisoi zbârlit care pufneşte, un copil care a îndurat experienţe traumatizante, care îl vede în oricine îi iese în cale pe Emhyr var Emreis sau pe Vilgefortz cu un inseminator în mână. Acum, în acest moment, n-are sens să-ţi explicăm că greşeşti, că este vorba despre binele tău şi al lumii. Va veni şi vremea lămuririlor. Într-o bună zi. Deocamdată, eşti furioasă şi oricum nu vei vrea să asculţi vocea raţiunii, vei riposta la fiecare argument cu o încăpăţânare infantilă şi cu proteste capricioase. Aşadar, acum vei fi, pur şi simplu, luată de ceafă. Am terminat. Anunţă-i destinul fetei, Filippa.

Ciri stătea rigidă în jilţ, mângâind capetele sfincşilor sculptaţi la capetele cotierelor.

— Vei veni cu mine şi cu Sheala la Pont Vanis, capitala de vară a regatului Kovir, a rupt tăcerea grea, mormântală Coniţa Bufniţa. Din moment ce nu mai eşti Cirilla din Cintra, la audienţă vei fi prezentată ca o ucenică în magie, protejata noastră. În timpul audienţei, vei întâlni un rege foarte înţelept, Esterad Thyssen, cu sânge regal autentic. O vei întâlni pe consoarta sa, regina Zuleyka, o persoană de o noblеţe şi de o generozitate rar întâlnite. De asemenea, îl vei întâlni pe fiul cuplului regal, prinţul Tankred.

Ciri, care începea să înţeleagă cum stau lucrurile, şi-a deschis larg ochii. Coniţa Bufniţa a observat şi a intervenit.

— Da, a confirmat ea. Mai întâi de toate va trebui să faci o impresie bună asupra prinţului Tankred. Pentru că vei deveni iubita lui şi îi vei dărui un copil.

— Dacă ai fi fost în continuare Cirilla din Cintra, a reluat ea după o lungă pauză, dacă ai fi fost fiica Pavettei şi nepoata lui Calanthe, te-am fi făcut soţia legitimă a lui Tankred şi apoi regină a Kovirului şi a Povissului. Din păcate, spun asta cu un regret sincer, soarta te-a privat de tot. Şi de viitor. Vei fi doar o iubită. O favorită.

— Doar cu numele şi formal, a intervenit Sheala. Pentru că, în practică, nu vom precupeţi niciun efort ca să ne

asigurăm că, alături de Tankred, te vei bucura de statutul de prinţesă, iar mai târziu chiar şi de cel de regină. Este clar că va trebui neapărat să-ţi aduci şi tu aportul. Tankred trebuie să-şi dorească să te aibă lângă el. Zi şi noapte. Te vom învăţa cum să-i hrăneşti această dorinţă. Dar va depinde de tine ca învăţăturile noastre să nu fie în zadar şi să dea roade.

— Până la urmă, acestea sunt doar detalii, a spus Coniţa Bufniţa. Important este să rămâi însărcinată cu Tankred cât mai curând posibil.

— Desigur, a protestat cu jumătate de gură Ciri.

— Viitorul şi poziţia fiului tău şi al lui Tankred, a continuat Filippa fără să-şi ia ochii întunecaţi de la Ciri, vor fi asigurate de Lojă. Trebuie să ştii că avem planuri cu adevărat ambiţioase. La urma urmei, vei contribui la ele şi, imediat după naşterea copilului, vei începe să participi la întâlnirile noastre. O să te deprinzi. Pentru că, chiar dacă astăzi poate fi de neînţeles pentru tine, eşti una dintre noi.

— Pe insula Thanedd, a spus Ciri, învingându-şi nodul din gâtul său sugrumat, mi-aţi spus că sunt un monstru, Coniţă Bufniţă. Iar astăzi îmi spuneţi că sunt una dintre voi.

— Nu există nicio contradicţie în acest sens, a răsunat vocea lui Enid an Gleanna, Margareta Văilor, melodioasă ca susurul unui pârâu. Noi, *me luned,* suntem toate nişte monştri. Fiecare în felul său. Nu-i aşa, Coniţă Bufniţă?

Filippa a ridicat din umeri.

— Îţi vom ascunde această cicatrice hidoasă de pe faţă cu o iluzie, a intervenit din nou Sheala, pigulind cu două degete ceva de pe blană într-un mod aparent neglijent. Vei fi fermecătoare şi misterioasă, iar Tankred Thyssen, îţi garantez, va fi înnebunit după tine. Va trebui să-ţi găsim o nouă identitate. Cirilla este un nume drăguţ şi suficient de răspândit încât nu trebuie să renunţi la el. Dar vei avea nevoie de un nume de familie. Nu voi protesta dacă-l vei alege pe-al meu.

— Sau pe-al meu, a spus Coniţa Bufniţa, zâmbind din colţul gurii. Şi Cirilla Eilhart ar suna bine.

— Este un nume care sună bine în orice combinaţie, a

răsunat în încăpere din nou vocea argintie, cristalină a Margaretei Văilor. Şi fiecare dintre noi, cele prezente aici, ar dori să aibă o fiică aşa ca tine, Zireael, rândunică cu ochi de şoim, tu, cea care eşti sânge din sângele şi os din osul Larei Dorren. Fiecare dintre noi ar fi dispusă să renunţe la orice, chiar şi la această Lojă, chiar şi la soarta regatelor şi a întregii lumi, doar ca să aibă o fată ca tine. Dar este imposibil. Ştim că este imposibil. De aceea o invidiem atât de mult pe Yennefer.

— Mulţumesc, coniţă Filippa, i-a spus Ciri după o vreme, apăsându-şi palmele peste capetele de sfincşi. Sunt onorată şi de propunerea de a purta numele de Tancarville. Dar, întrucât, din câte s-ar părea, în această chestiune numele de familie este singurul lucru care depinde de mine şi de alegerea mea, este singurul lucru care nu mi se impune, trebuie să le mulţumesc ambelor coniţe şi să aleg singură. Vreau să fiu Ciri din Vengerberg, fiica lui Yennefer.

— Ha! a fulgerat printre dinţi magiciana cu părul negru, care, aşa cum îşi imaginase Ciri, era Sabrina Glevissig din Kaedwen. Tankred Thyssen ar fi un mare idiot dacă nu se va căsători morganatic cu ea. Dacă în locul acestei minunăţii ar alege o prinţesă de săpun ca soţie, el se va dovedi a fi un tâmpit şi un orb, incapabil să distingă un diamant dintre gablonzuri. Felicitări, Yennefer! Te invidiez. Şi tu ştii prea bine cât de sinceră poate fi invidia mea.

Yennefer i-a mulţumit cu un semn din cap. Fără nici măcar o umbră de zâmbet.

— Prin urmare, totul este rezolvat, a conchis Filippa.

— Nu, a contrazis-o Ciri.

Francesca Findabair a pufnit încet. Sheala de Tancarville şi-a ridicat capul, trăsăturile feţei fiindu-i înţepenite într-o grimasă hidoasă.

— Trebuie să mă gândesc la asta, a declarat Ciri. Să reflectez. Să le pun cap la cap. În linişte. Când voi termina, mă voi întoarce aici, la Montecalvo. Mă voi prezenta în faţa acestei Loje. Şi vă voi spune ce am hotărât.

Sheala şi-a mişcat buzele de parcă tocmai şi-ar fi găsit ceva prin gură, care trebuia scuipat fără întârziere. Dar nu

a spus nimic.

— Am întâlnire cu vrăjitorul Geralt în târgul Rivia, le-a anunţat Ciri ridicându-şi privirea. I-am promis că ne vom întâlni acolo, că mă voi duce împreună cu Yennefer. Voi respecta această promisiune, cu sau fără consimţământul dumneavoastră. Coniţa Rita, aici de faţă, ştie că, atunci când vine vorba despre Geralt, pot să găsesc întotdeauna o spărtură în zid.

Margarita Laux-Antille a dat din cap zâmbind.

— Trebuie să vorbesc cu vrăjitorul. Să-mi iau rămas-bun de la el. Şi să-i recunosc că a avut dreptate. Pentru că trebuie să ştiţi un lucru, coniţelor. Când am părăsit castelul Stygg, lăsând în urma noastră numai cadavre, l-am întrebat pe Geralt dacă a venit sfârşitul, dacă am învins, dacă răul a fost biruit şi binele a triumfat. Dar el doar a zâmbit, aşa, într-un mod ciudat şi trist. Am crezut că e de la oboseală, de la mâhnire, pentru că îi îngropasem pe toţi prietenii lui acolo, la castelul Stygg. Dar astăzi am aflat ce a însemnat acel zâmbet. Era un zâmbet de compasiune pentru naivitatea unei fetiţe care credea că gâturile retezate ale lui Vilgefortz şi Bonhart însemnau triumful binelui asupra răului. Trebuie să-i spun neapărat că m-am maturizat, că am devenit mai înţeleaptă, că am înţeles. Trebuie să-i spun numaidecât.

— De asemenea, trebuie să încerc să-l conving că ceea ce plănuiţi pentru mine e complet diferit de ceea ce a vrut Vilgefortz să-mi facă cu seringa de sticlă. Trebuie să încerc să-i explic că există o diferenţă între castelul Montecalvo şi castelul Stygg, deşi lui Vilgefortz îi păsa de binele lumii la fel cum şi vouă vă pasă de binele lumii.

— Ştiu că nu-mi va fi uşor să conving un lup bătrân ca Geralt. El îmi va spune că sunt o mucoasă care se lasă păcălită de argumente aparent nobile, că toată *predestinarea* şi *binele lumii* sunt doar nişte sloganuri imbecile. Dar trebuie să încerc. Este important ca el să înţeleagă şi să accepte. Este foarte important. Şi pentru Lojă.

— N-ai înţeles nimic, a spus brusc Sheala de Tancarville.

Eşti încă o copilă care trece de la etapa mucilor la nas şi a scâncetelor infantile la cea a aroganţei la fel de infantile. Singurul element care îmi dă speranţă este isteţimea minţii tale. Vei învăţa într-un timp foarte scurt şi, în curând, crede-mă, vei râde când îţi vei aminti de aiurelile pe care le-ai rostit acum, aici. În ceea ce priveşte plecarea ta la Rivia, ei bine, hai să lăsăm Loja să se exprime. Eu, una, mă opun cu tărie. Din motive de principiu. Pentru a demonstra că eu, Sheala de Tancarville, nu vorbesc niciodată în vânt. Şi că sunt în stare să te apuc de ceafa aceea rebelă. Pentru binele tău, este necesar să înveţi ce înseamnă disciplina.

— Prin urmare, să tranşăm această chestiune odată pentru totdeauna, a spus Filippa Eilhart, punându-şi palmele pe masă. Vă invit să vă exprimaţi părerile. Ar trebui să-i permitem mândrei domniţe Ciri să meargă la Rivia? Să se întâlnească cu un oarecare vrăjitor pentru care în curând nu va mai avea loc în viaţa ei? Ar trebui să permitem să se dezvolte în ea un sentimentalism pe care va trebui în curând să-l curme de la rădăcină? Sheala este împotrivă. Dar voi, celelalte?

— Şi eu sunt împotrivă, a declarat Sabrina Glevissig. Tot din motive de principiu. Îmi place fata, fără îndoială, îmi plac impertinenţa şi curajul ei, le prefer docilităţii unor papă-lapte. N-aş avea nimic împotriva cererii ei, mai ales că se va întoarce invariabil aici, cei ca ea fac totul ca să se ţină de cuvânt. Dar această domniţă a îndrăznit să ne ameninţe. Să afle, aşadar, că nu ne pasă deloc de astfel de ameninţări!

— Sunt împotrivă, a spus Keira Metz. Din motive practice. Şi mie îmi place fata, iar acel Geralt m-a purtat în braţe pe Thanedd. Nu există nici măcar o umbră de sentimentalism în mine, dar în acel moment m-a făcut teribil de fericită. Ar fi o modalitate de a mulţumi… Dar nu! Pentru că te înşeli, Sabrina. Fata este o vrăjitoare şi încearcă să ne tragă pe sfoară vrăjitoreşte. Pe scurt, să scape.

— Îndrăzneşte vreuna dintre voi să se îndoiască de cuvântul fiicei mele? le-a întrebat Yennefer pe un ton ostil, tărăgănându-şi cuvintele.

— Tu, Yennefer, să taci, a şuierat Filippa. Nu mai vorbi dacă nu vrei să-mi pierd răbdarea. Avem trei voturi împotrivă. Să le ascultăm şi pe celelalte.

— Votez pentru a fi lăsată să plece, a declarat Triss Merigold. O cunosc şi garantez pentru ea. Aş dori, de asemenea, dacă mi-e îngăduit, s-o însoţesc în această călătorie. S-o ajut, dacă mi-e îngăduit, să ia decizii, să reflecteze. Şi, dacă mi-e îngăduit, să vorbesc cu Geralt.

— Şi eu votez pentru, a spus Margarita Laux-Antille zâmbind. Ceea ce urmează să spun vă va surprinde, dar o voi face pentru Tissaia de Vries. Dacă ar fi aici, Tissaia ar fi revoltată de ideea că pentru a menţine unitatea Lojei este necesar să recurgem la constrângere şi la limitarea libertăţii individuale.

— Votez pentru, a spus Francesca Findabair, ajustându-şi dantela de pe decolteu. Există multe motive, dar nu trebuie să le dezvălui şi n-o voi face.

— Votez pentru, a spus la fel de laconic Ida Emean aep Sivney. Pentru că aşa îmi dictează inima.

— Iar eu sunt împotrivă, a spus sec Assire var Anahid. Nu sunt mânată de nicio simpatie, de nicio antipatie şi nici de chestiuni de principiu. Mă tem pentru viaţa lui Ciri. Sub protecţia Lojei este în siguranţă, pe drumurile care duc la Rivia ar fi o pradă uşoară. Şi mă tem că există oameni care, după ce i-au luat chiar numele şi identitatea, cred că încă nu este suficient.

— Ne-a mai rămas să aflăm, a intervenit Sabrina Glevissig, destul de sarcastic, poziţia coniţei Fringilla Vigo. Chiar dacă ar trebui să se înţeleagă de la sine. De fapt, aş vrea să vă reamintesc tuturor de castelul Rhys-Rhun.

— Mulţumesc că ne-ai reamintit, a spus Fringilla, ridicând cu mândrie capul, votez în favoarea lui Ciri. Pentru a-mi arăta respectul şi simpatia pe care le nutresc pentru această fată. Şi mai ales pentru Geralt din Rivia, vrăjitorul, fără de care această fată nu ar mai fi astăzi aici. Care, pentru a o salva pe Ciri, s-a dus până la capătul lumii luptând împotriva oricui i-a ieşit în cale, chiar şi împotriva lui însuşi. Ar fi o josnicie nevrednică din partea mea să-i

refuz o întâlnire cu ea.

— Până acum am arătat foarte puţină răutate aici, a observat cinic Sabrina, şi prea mult sentimentalism naiv, acelaşi sentimentalism pe care ne-am propus să i-l smulgem din rădăcini acestei domniţe. Ei bine, s-a vorbit chiar şi despre inimă. Şi rezultatul este că balanţele sunt echilibrate. Cinci voturi pentru şi cinci, inclusiv Filippa, împotrivă. Prin urmare, suntem în impas. N-am decis nimic. Trebuie să votăm din nou. Propun să o facem în secret.

— Dar de ce?

Toate privirile s-au întors spre cea care vorbise. Spre Yennefer.

— Încă fac parte din Lojă, le-a spus magiciana. Nu mi s-a luat calitatea de membră. Nu am fost înlocuită. Oficial, am dreptul la vot. Cred că este clar cum voi vota. Prin urmare, voturile pentru sunt mai numeroase şi chestiunea este lămurită.

— Obrăznicia ta este pe punctul de a depăşi limitele bunului-simţ, Yennefer, i-a spus Sabrina, împletindu-şi degetele înarmate cu inele de onix.

— Dacă aş fi în locul tău, aş da dovadă de smerenie şi aş tăcea, a adăugat Sheala grav. Gândindu-mă la votul care te va avea în curând ca subiect pe tine însuţi.

— Am susţinut-o pe Ciri, a spus Francesca, dar tu, Yennefer, trebuie să fii chemată din nou la ordine. Ai părăsit Loja fugind şi refuzând să cooperezi. N-ai niciun drept. Dimpotrivă, ai obligaţii, datorii de plătit, o sentinţă de aşteptat. Dacă nu ar fi fost aceste chestiuni, n-ai fi fost admisă dincoace de pragul castelului Montecalvo.

Yennefer a reţinut-o pe Ciri, care era pe punctul de a se ridica şi de a ţipa. Fata a tăcut şi fără să opună rezistenţă s-a aşezat în jilţul cu cotierele sculptate în formă de sfinx. A văzut-o pe Coniţa Bufniţa, Filippa Eilhart, ridicându-se brusc din jilţ şi dominând întreaga masă.

— Yennefer n-are drept de vot, desigur, a proclamat ea cu o voce tare. Dar eu am. Am ascultat voturile tuturor coniţelor prezente. Pot, în sfârşit, mă gândesc, să-l exprim şi pe-al meu?

— Dar cum aşa? a spus Sabrina încruntată. Ce vrei să spui, Filippa? N-ai votat încă? Eram sigură…

Filippa Eilhart şi-a ridicat privirea peste masă. A întâlnit-o pe-a lui Ciri şi a rămas aţintită la ea.

Fundul bazinului era constituit dintr-un mozaic multicolor, plăcuţele irizate dădeau impresia de mişcare. Toată apa tremura, strălucind într-un clarobscur. Sub frunzele nuferilor albi, mari ca nişte tipsii, printre algele verzi, se ascundeau caraşi şi văduviţe. Ochii mari şi întunecaţi ai fetiţei se reflectau în apă, părul ei lung îi atingea luciul, plutind deasupra lui.

Aplecată peste marginea bazinului fântânii, fetiţa uitase de toată lumea, îşi trecea mânuţele printre tulpinile nuferilor galbeni. Voia cu tot dinadinsul să atingă unul dintre acei peşti aurii şi roşietici. Peştii mici se apropiau de mânuţele ei, se roteau curioşi în jurul lor, dar nu se lăsau prinşi, la fel de evazivi ca fantomele, ca apa în sine. Degetele fetei cu ochii întunecaţi se strângeau fără a prinde nimic.

— Filippa!

Era cea mai îndrăgită voce. Cu toate acestea, fetiţa nu a reacţionat imediat. Continua să se uite la apă, la peştişori, la nuferi, la propria reflexie.

— Filippa!

— Filippa! Vocea stridentă a Shealei de Tancarville a smuls-o din reflecţie. Aşteptăm.

O rafală de vânt răcoros, de primăvară, a năvălit prin fereastra deschisă. Filippa Eilhart s-a cutremurat. *Moartea,* s-a gândit ea. *Moartea a trecut pe lângă mine.*

— Această Lojă va decide soarta lumii, a spus ea în cele din urmă cu o voce încrezătoare, puternică şi clară. Prin urmare, această Lojă este ca lumea, este oglinda ei. Aici raţiunea, care nu denotă întotdeauna josnicie, calcule meschine şi reci, şi sentimentalismul, care nu este întotdeauna naiv, se regăsesc în echilibru. Responsabilitatea, disciplina de fier – poate chiar impusă cu

forţa – şi aversiunea faţă de violenţă, blândeţea şi speranţa. Răceala îngheţată a omnipotenţei… şi inima.

— Eu, a reluat ea în tăcerea care se aşternuse în sala coloanelor din castelul Montecalvo, voi lua în considerare încă un lucru. Ceva care nu poate fi contrabalansat de nimic, dar care contrabalansează totul.

Urmărindu-i privirea, toate s-au uitat la perete, unde un mozaic din plăcuţe multicolore reprezenta şarpele Uroboros cu dinţii înfipţi în coadă.

— Chestia asta, a reluat magiciana, fixându-şi ochii întunecaţi asupra lui Ciri, este destinul. În care eu, Filippa Eilhart, abia de curând am început să cred. Pe care eu, Filippa Eilhart, am început de curând să-l înţeleg. Destinul nu înseamnă verdictele providenţei, nu sunt sulurile scrise de mâna demiurgului, nu înseamnă fatalism. Destinul înseamnă speranţă. Plină de speranţă, convinsă că se va întâmpla ceea ce trebuie să se întâmple, îmi dau votul. I-l dau lui Ciri. Copila predestinării. Copila speranţei.

Tăcerea a domnit multă vreme în sala coloanelor din castelul Montecalvo, cufundat într-un clarobscur subtil. De la fereastră s-a auzit strigătul unui pescar de pe lac.

— Coniţă Yennefer, a şoptit Ciri. Înseamnă că…

— Hai, copila mea, i-a răspuns Yennefer cu o voce blândă. Geralt ne aşteaptă şi avem un drum lung de parcurs.

Geralt s-a trezit şi a sărit din pat, răsunându-i încă în urechi strigătul unei păsări de noapte.

VIRTUAL
VP
PROJECT

Apoi magiciana şi vrăjitorul s-au căsătorit şi au pus la cale o nuntă fastuoasă. Am fost şi eu acolo şi am băut hidromel şi vin. Şi apoi au trăit fericiţi, dar foarte puţin. El a murit din cauze naturale, în urma unui atac de cord. Ea a murit la scurt timp după el, dar povestea nu spune cum anume. Cică de durere şi de jale, dar poţi să te iei după basme?

FLOURENS DELANNOY, *Basme şi legende*

12

Era a şasea zi după luna nouă din iunie când au ajuns în Rivia. Au părăsit pădurea, s-au trezit pe coasta dealului şi apoi, mai jos, chiar sub picioarele lor, brusc şi fără niciun avertisment, a strălucit fulgerător suprafaţa lacului care ocupa toată valea, Loc Eskalott, care avea forma runei din care i se trăgea numele. Luciul lui reflecta culmile falnice ale Craag Ros, acoperite cu brazi şi lariţă, o ramură a masivului Mahakam. Şi ţiglele roşietice ale turnurilor castelului pântecos din Rivia, reşedinţa de iarnă a regilor Lyriei, construit pe o limbă de pământ care avansa în lac. Iar într-un golf din capătul sudic al Loc Eskalott se afla târgul Rivia, luminat de colibele cu acoperişuri de paie de la periferie şi întunecat de coşmeliile care tiveau marginea lacului ca opinticile.

— Ei bine, se pare că am ajuns, a spus Jaskier, cu mâna streaşină la ochi. Aici am închis cercul complet, suntem în Rivia. Este ciudat, da, modul în care se împletesc destinele umane este foarte ciudat... Pe niciunul dintre turnurile castelului nu văd steagul albastru cu alb, ceea ce înseamnă că regina Meve nu este în castel. În plus, nu cred că-şi mai aminteşte că ai dezertat...

— Crede-mă, Jaskier, l-a întrerupt Geralt, mânându-şi calul de-a lungul pantei dealului. Nu-mi pasă deloc de cine îşi aminteşte de mine şi de ce anume.

Lângă târg, nu departe de poarta vamală, se afla un cort colorat care semăna cu un tort. În faţa cortului, atârnat într-un par, era un scut alb cu o bandă roşie. Sub o prelată ridicată a cortului se afla un cavaler în armură completă şi cu un caftan alb, împodobit cu aceeaşi emblemă ca scutul. Cavalerul îi măsura cu o privire pătrunzătoare şi destul de provocatoare pe femeile încărcate cu sarcini de crengi uscate, pe vânzătorii de untură şi catran, cu butoaie pline cu mărfuri, pe păstori, pe vânzătorii ambulanţi şi pe cerşetorii bătrâni care treceau pe acolo. Văzându-i pe Geralt şi pe Jaskier înaintând, ochii i-au scânteiat de

speranţă.

— Domniţa inimii tale, a spus Geralt, risipind speranţele cavalerului cu o voce rece, oricine ar fi ea, este cea mai frumoasă şi mai virtuoasă fecioară de la Jaruga până la Buina.

— Pe cinstea mea, a mârâit cavalerul. Ai dreptate, conaşule.

Fata cu părul deschis la culoare, cu o jachetă de piele ornată din belşug cu ţepi argintii, vomita în mijlocul drumului, aplecată pe jumătate, ţinându-se de scăriţa iepei sure. Doi dintre camarazii săi, îmbrăcaţi la fel, cu spadele în spate şi cu câte o bentiţă pe frunte, îi înjurau obscen pe trecători, îngăimau bombăneli. Amândoi, beţi de nu mai ştiau ce se întâmplă cu ei, se legănau pe picioare şi se izbeau de flancurile cailor şi de stâlpul aşezat în faţa hanului.

— Chiar trebuie să intrăm acolo? a întrebat Jaskier. S-ar putea ca înăuntru, în tabernaculul acesta, să fie mai mulţi băieţi de treabă ca aceştia.

— Aici am stabilit întâlnirea. Ai uitat? Chiar acesta este hanul „La un cocoş şi o puicuţă”, menţionat pe plăcuţa atârnată în stejar.

Fata cu părul deschis la culoare s-a aplecat din nou şi a izbucnit într-un vomat răsunător. Iapa a fornăit puternic şi s-a smucit, trântind-o şi târând-o în propria vomă.

— La ce te uiţi aşa, idiotule? a mârâit bâlbâindu-se unul dintre băieţi. Hodorogule cu părul sur!

— Geralt, a mormăit Jaskier în timp ce descăleca. Te rog să nu faci vreo tâmpenie.

— Nu te teme. N-o să fac.

Şi-au priponit caii de stâlpul aflat în partea cealaltă a treptelor. Fără să le mai acorde nicio atenţie, tinerii au început să insulte şi să scuipe o femeie care traversa strada cu un copil de mână. Jaskier s-a uitat cu coada ochiului spre chipul vrăjitorului. Ceea ce a văzut nu i-a fost pe plac.

Primul lucru care sărea în ochi la intrarea în han era anunţul: CAUT BUCĂTAR. Al doilea lucru era un panou

format din scânduri bătute în cuie pe care era pictat un monstru uriaş, bărbos, înarmat cu un topor din care picura sânge. Sub el scria: PITICANUL – UN TRĂDĂTOR TICĂLOS.

Jaskier se temea, pe bună dreptate. Practic, singurii muşterii ai hanului – în afară de câţiva beţivani abţiguiţi şi o pereche de prostituate slăbănoage, cu ochii încercănaţi – erau alţi „băieţi” cu spade în spate, îmbrăcaţi în jachete de piele lucioasă, cu ţepi. Erau opt, bărbaţi şi femei, dar făceau un tărăboi de parcă ar fi fost optsprezece, copleşindu-se reciproc cu strigăte şi sudălmi.

— Vă recunosc şi ştiu cine sunteţi, conaşilor, le-a spus hangiul imediat ce i-a văzut, lăsându-i sideraţi. Am şi un mesaj pentru voi. Trebuie să vă duceţi la cârciuma „La Wirsing”.

— Oooh, s-a înveselit Jaskier. Ce bine…

— Dacă-i bine, să vă fie de bine… a spus hangiul, ştergând în continuare ulcelele cu şorţul. N-aveţi decât să nu daţi doi bani pe hanul meu. Dar luaţi aminte la ce vă spun: Ulmacul este o mahala a piticanilor, numai neoameni trăiesc acolo.

— Şi ce-i cu asta? a întrebat Geralt mijindu-şi ochii.

Hangiul a ridicat din umeri.

— Păi, bine, poate că nu vă pasă, a ridicat el din umeri. Pentru că ăla care v-a lăsat mesajul era un pitican. Dacă aveţi de-a face cu astfel de inşi… asta-i treaba voastră. Ştiţi mai bine ce companie vă prieşte cel mai mult.

— Nu suntem prea pretenţioşi când vine vorba de companie, a anunţat Jaskier, apoi a dat din cap către băieţii cu jachete negre şi bentiţe pe frunţile acoperite de acnee, care strigau şi se agitau în jurul unei mese. Dar, cu siguranţă, nu ne-ar plăcea una ca asta.

Hangiul a pus jos o ulcică ştearsă şi i-a măsurat cu o căutătură aspră şi scrutătoare.

— Trebuie să fii îngăduitor, a remarcat el emfatic. Tinerii trebuie să se dezlănţuie. Aşa-i de când e lumea, tinerii trebuie să se dezlănţuie. I-a nenorocit războiul. Au rămas fără tată…

— Au rămas şi fără mamă, a terminat Geralt cu o voce

rece ca un lac de munte. Îi înţeleg şi sunt plin de îngăduinţă. Sau cel puţin încerc. Să mergem, Jaskier.

— Duceţi-vă, atunci, cu tot respectul meu, le-a spus hangiul pe un ton care nu avea nicio urmă de respect. Dar să nu veniţi să vă plângeţi că nu v-am avertizat. În zilele noastre nu-i mare lucru să o încasezi în mahalaua piticănească. Cu anumite ocazii.

— Ce fel de ocazii?

— Dar de unde să ştiu eu? Ce, e treaba mea?

— Hai, Geralt, l-a îndemnat Jaskier, văzând cu coada ochiului că tinerii nenorociţi de război, mai mult sau mai puţin conştienţi, îi priveau cu ochii strălucitori de la fisstech.

— La revedere, conaşule hangiu! Cine ştie, poate cândva vom reveni la hanul tău. Când nu vor mai exista anumite anunţuri la intrare.

— Dar care nu vă convine, distinşi conaşi? a întrebat hangiul, încruntându-se şi punându-şi mâinile în şolduri sfidător. Hm? Poate cel despre piticani?

— Nu. Cel despre bucătar.

Trei tineri s-au ridicat de la masă, legănându-se uşor pe picioare, cu intenţia evidentă de a le sta în cale. O fată şi doi băieţi în jachete negre. Şi cu spade în spate.

Geralt nu a încetinit ritmul, faţa şi ochii îi erau reci şi absolut indiferenţi.

Tinerii s-au retras aproape în ultimul moment pentru a-i lăsa să treacă. Jaskier a simţit un damf de bere. De sudoare. Şi de frică.

— Trebuie să te obişnuieşti, i-a spus vrăjitorul când au pornit. Trebuie să ne dăm pe brazdă.

— Uneori este tare greu.

— Ăsta nu este un argument. Ăsta nu este un argument, Jaskier.

Aerul era fierbinte, îmbâcsit şi lipicios. Ca o supă.

Afară, în faţa hanului, cei doi băieţi în jachete negre o ajutau pe fata cu părul de culoare deschisă să se spele în jgheab. Fata pufnea, scuipa şi mormăia că acum e mai bine şi îi anunţa că trebuie să bea ceva. Că, desigur, ar merge

cu ei la piaţă pentru a răsturna tarabele ca să mai treacă timpul, dar mai întâi ar trebuit să bea ceva.

Fata se numea Nadia Esposito. Acest nume a fost înregistrat în anale. A intrat în istorie.

Dar Geralt şi Jaskier nu ar fi avut de unde să ştie.

Fata nici atât.

Uliţele înguste ale târgului Rivia erau pline de viaţă, iar negoţul părea să-i absoarbă complet pe locuitori şi pe străini. Aparent, toată lumea făcea comerţ, toată lumea încerca să schimbe totul cu orice altceva. Peste tot domnea o cacofonie, pretutindeni se înălţau strigăte de reclame, mărfurile erau negociate la sânge; negustorii se insultau reciproc, se acuzau reciproc de trişat, înşelăciune şi furt, precum şi de alte păcate care nu aveau nimic de-a face cu comerţul.

Înainte ca Geralt şi Jaskier să ajungă în Ulmac, au primit multe propuneri care mai de care mai tentante. Printre altele, li s-au oferit: un astrolab, o trâmbiţă de tinichea, un set de tacâmuri cu blazonul familiei Frangipani, acţiuni la o mină de cupru, un borcan cu lipitori, o carte rufoasă intitulată *Miracolul presupus sau Capul Meduzei,* o haină de blană confecţionată din fâşii de dihori şi, în cele din urmă, ca parte a unei oferte speciale, un elixir pentru creşterea potenţei sexuale şi o femeie nici prea tânără, nici prea subţire, dar nici prospătură nu se putea spune că era.

Un pitican cu barbă neagră încerca să-i convingă într-un mod destul de agresiv să cumpere o oglindă ieftină cu ramă din tombac, prezentând-o drept o oglindă magică de Cambuscan, când dintr-odată o piatră aruncată cu precizie i-a smuls marfa din mână.

— Kobold împuţit! a strigat un băiat al străzii desculţ şi murdar, în timp ce fugea. Neomule! Ţapule cu barbă!

— Putrezi-ţi-ar maţele, om nenorocit! a ţipat piticanul. Să-ţi putrezească şi să-ţi iasă pe cur!

Cei prezenţi se uitau unii la alţii într-o tăcere mohorâtă.

Mahalaua Ulmac era situată chiar pe malul lacului, într-

un golf, printre arini, sălcii plângătoare şi, desigur, ulmi. Era mult mai multă linişte, mai mult calm – acolo domnea pacea, nimeni nu cumpăra nimic şi nu voia să vândă nimic. Dinspre lac adia o briză deosebit de plăcută, mai ales după ieşirea din târgul cu aer sufocant, pestilenţial şi plin de muşte.

Nu a fost nevoie să caute mult timp taverna „La Wirsing”. Primul trecător pe care l-au întâlnit le-a arătat-o fără ezitare.

Pe treptele pridvorului, acoperite cu mazăre dulce şi trandafiri sălbatici, căţărători, sub un baldachin acoperit cu muşchi verzui şi cuiburi de rândunică, stăteau doi piticani bărboşi, fiecare cu câte o ulcică legănată uşor pe burtă, din care sorbeau din când în când bere.

— Geralt şi Jaskier, a spus unul dintre piticani şi a eructat zgomotos. Dar mult v-aţi mai lăsat aşteptaţi, ticăloşilor.

Vrăjitorul a descălecat.

— Ziua bună, Yarpen Zigrin! Mă bucur să te văd, Zoltan Chivay.

Erau singurii oaspeţi ai hanului invadat de un miros puternic de friptură, usturoi, ierburi şi altceva, ceva nedefinit, dar foarte plăcut. Stăteau la o masă masivă cu vedere la lacul care părea misterios, fermecător şi romantic prin geamul uşor nuanţat al ferestrei de sticlă, cu cercevele de plumb.

— Unde-i Ciri? a întrebat Yarpen Zigrin fără prea multe preambuluri. Oare nu cumva…

— Nu, l-a întrerupt imediat Geralt. Urmează să sosească. E o chestiune de timp. Ei bine, bărboşilor, ce mai faceţi?

— Ce ţi-am spus eu? s-a răstit Yarpen sarcastic. Eh, Zoltan? Uită-te şi tu la el, se întoarce de la capătul lumii, unde, dacă ar fi să dăm crezare zvonurilor, s-a bălăcit în sânge, a ucis balauri şi a răsturnat imperii, şi ne întreabă ce mai facem. Tipic vrăjitorului.

— Dar ce miroase aşa de bine? i-a întrerupt Jaskier adulmecând.

— Prânzul, a răspuns Yarpen Zigrin. Carnea. Haide,

Jaskier, întreabă-ne de unde avem carnea.

— Nu te întreb pentru că îţi ştiu poantele.

— Nu fi porc.

— De unde aveţi carnea?

— A venit ea singură.

— Şi acum să trecem la lucruri mai serioase, a spus Yarpen, ştergându-şi lacrimile provocate de râsul său grozav, deşi poanta – ca s-o spunem pe cea dreaptă – era destul de răsuflată. Există o mare lipsă de alimente, aşa cum se întâmplă întotdeauna după un război. Nu se găseşte nici carne, nici păsări de curte, cu peştele tot aşa, e greu… Nu ne descurcăm nici cu făina, nici cu cartofii, nici cu leguminoasele… Fermele au fost arse, hambarele jefuite, grajdurile golite, câmpurile pustiite…

— Circulaţia mărfurilor e la pământ, a adăugat Zoltan. Nu există mijloace de transport. Numai cămătăria şi trocul mai funcţionează. Ai văzut oborul? Speculanţii o duc tare bine pe seama oamenilor săraci, care vând şi schimbă ce le-a mai rămas prin casă…

— Dacă la toate acestea se mai adaugă şi o recoltă slabă, oamenii vor începe să moară de foame pe capete la iarnă.

— Este chiar atât de rău?

— Venind dinspre sud, aţi trecut prin diverse cătune şi târguri. Vă amintiţi să fi auzit vreun lătrat de câine?

— La naiba! s-a plesnit Jaskier peste frunte. Ştiam eu… Ţi-am spus, Geralt, că ceva nu era la locul lui! Că lipsea ceva! Ah! Acum m-am prins! N-am văzut nici picior de câine! Nicăieri…

Deodată, a sărit ca ars, s-a uitat spre bucătăria mirosind a usturoi şi mirodenii, iar teroarea i s-a cuibărit în ochi.

— Nu te teme, a pufnit Yarpen. Carnea noastră n-a lătrat, n-a mieunat şi nici n-a cerşit de pomană: „Fie-vă milă!” Carnea noastră este de o cu totul altă natură. E demnă de masa unui rege!

— Spune drept, piticanule!

— Când am primit scrisoarea de la voi şi am aflat că o să ne întâlnim în Rivia, Zoltan şi cu mine ne-am stors creierele

ca să ne hotărâm cum să vă întâmpinăm. Ne-am frământat noi ce ne-am frământat, am discutat noi ce-am discutat cu o carafă de bere în faţă, până când ne-a venit să ne pişăm, aşa că am mers printre arinii de pe lac. Iar acolo am dat peste o puzderie de melci. Aşa că am luat un sac mare şi l-am burduşit cu toate moluştele preţioase care au încăput în el…

— Mulţi ne-au scăpat, au fugit, a spus Zoltan Chivay, clătinând din cap. Ce vrei, eram destul de ameţiţi, iar ei, iuţi ca nişte demoni…

Cei doi piticani au râs din nou cu lacrimi la această altă poantă veche.

— Wirsing, a arătat Yarpen spre hangiul care era ocupat în faţa sobei, este un maestru în prepararea melcilor şi trebuie să ştiţi că acest lucru necesită o mare artă. Dar este un bucătar iscusit. Înainte de a rămâne văduv, el şi soţia sa ţineau o cârciumă în Maribor, iar bucătăria lor era atât de faimoasă, încât regele însuşi îşi ducea oaspeţii acolo. Îndată o să gustăm, vă spun!

— Dar mai întâi, a spus Zoltan cu un semn din cap, vom gusta peştele ăsta alb, proaspăt afumat, care a fost prins în abisul fără fund al acestui lac. Şi vom bea nişte ţuică scoasă din prăpastia fără fund a acestei pivniţe.

— Hai, povestiţi-ne, conaşilor, şi-a amintit Yarpen, turnându-le băutură. Povestiţi-ne totul!

Coregonul alb, gras şi impregnat cu fum de rumeguş de arin era încă fierbinte. Votca era atât de rece, încât crăpau dinţii.

Primul care a povestit a fost Jaskier, în stilul său înflorit, fluent, pitoresc şi colorat, înzestrând povestea cu imagini atât de frumoase şi fanteziste, încât aproape că reuşea să ascundă fabulaţiile şi scornelile. Apoi a venit rândul vrăjitorului. El a spus adevărul, pur şi simplu, într-o manieră atât de scurtă, de plictisitoare şi de anostă, încât bardul nu s-a putut abţine să nu intervină continuu, atrăgându-şi reproşurile piticanilor.

Apoi povestea s-a încheiat şi s-a aşternut o tăcere apăsătoare.

— Pentru Milva, săgetătoarea! a spus Zoltan Chivay dregându-şi glasul şi ridicându-şi ulcica. Pentru nilfgaardian. Pentru vraciul Regis, care i-a găzduit pe drumeţi în coliba sa, oferindu-le ţuică de mandragoră. Şi pentru Angoulême, pe care n-am cunoscut-o deloc. Fie-le ţărâna uşoară tuturor! Căci acolo, pe lumea cealaltă, vor avea mare îndestulare din ceea ce le-a lipsit pe lumea asta. Şi numele tuturor vor dăinui veşnic prin cântece şi poveşti. Hai să bem.

— Să bem, au repetat Jaskier şi Yarpen Zigrin.

Să bem, se gândea vrăjitorul.

Wirsing, un bărbat cu părul grizonant, palid şi uscat ca un băţ, exact opusul stereotipului cârciumarului şi al maestrului în arta culinară, a pus pe masă un coş cu pâine albă, aburindă, cu miros îmbietor, apoi o tipsie uriaşă de lemn pe care, pe un pat de frunze de hrean, erau aranjaţi melcii, sfârâind şi strălucind, stropiţi cu mujdei. Jaskier, Geralt şi piticanii s-au pus imediat pe treabă. Masa a fost delicioasă şi amuzantă în acelaşi timp, căci aveau nevoie de abilitate în utilizarea unor cleşti şi a unor furculiţe ciudate.

Mestecau, bombăneau, se lingeau pe buze. Înjurau râzând de fiecare dată când un melc se întâmpla să alunece din cleşte. Două pisici tinere se distrau copios, rostogolind şi urmărind scoicile goale de pe podea.

Mirosul provenit din bucătărie indica faptul că Wirsing pregătea o altă porţie bogată.

Yarpen Zigrin şi-a fluturat mâna cu reticenţă, dar era conştient că vrăjitorul nu va renunţa.

— Nu prea am nimic nou de spus, a zis el, sugând o cochilie. Am luptat niţel… Am guvernat niţel, pentru că am fost ales vicestaroste. Voi intra în politică. În orice altă afacere există o concurenţă prea mare. Pe când în politică se-ntâlneşte prostul cu hoţul. E floare la ureche să ieşi în evidenţă.

— Dar nu le am cu politica, a spus Zoltan Chivay, fluturând un melc prins în cleşte. Deschid o forjă de câmp

în parteneriat cu Figgis Merluzzo şi Munro Bruys. Îţi aminteşti de Figgis şi Bruys, vrăjitorule?

— Nu numai de ei.

— Yazon Varda s-a prăpădit pe Jaruga, l-a informat Zoltan sec. Prosteşte, în timpul uneia dintre ultimele lupte.

— Păcat de el! Şi Percival Schuttenbach?

— Gnomul? Ooo, e în regulă. Vicleanul a scăpat de recrutare sub pretextul unor legi antice ale gnomilor, potrivit cărora religia le-ar interzice să lupte. Şi i-a mers figura, cu toate că toată lumea ştia foarte bine că ar renunţa la un panteon întreg de zei şi zeiţe pentru un hering marinat. Acum are un atelier de orfevrărie în Novigrad. Ştii, a cumpărat de la mine un papagal, feldmareşalul Duda, şi l-a transformat într-o reclamă vie, învăţându-l să strige: „Brrriliante, brrriliante”. Şi imaginaţi-vă că, într-adevăr, funcţionează. Gnomul are o clientelă de soi, e sătul de muncă până în gât şi are buzunarele doldora. Aşa e-n Novigrad, na! Umblă câinii cu covrigi în coadă. De aceea ne-am gândit şi noi să ne deschidem forja în Novigrad.

— O să-ţi mânjească uşa cu rahat, i-a spus Yarpen. O să-ţi arunce cu pietre în geam. Şi o să strige după tine că eşti un pitican împuţit. Nu contează că eşti veteran, că ţi-ai dat sângele pentru ei pe front. În Novigradul ăla al tău nu vei fi altceva decât un paria.

— Ce-o fi o fi, a spus Zoltan vesel. E prea multă concurenţă în Mahakam. Şi prea mulţi politicieni. Să bem, flăcăi! Pentru Caleb Stratton. Şi pentru Yazon Varda.

— Pentru Regan Dahlberg, a adăugat Yarpen posomorât.

Geralt a clătinat din cap.

— Şi Regan…

— Şi el. În Mayen. Bătrânul Dahlberg a rămas singur cuc. Ah, la naiba, gata, gata cu asta! Să bem! Şi să dăm zor cu melcii ăştia, căci Wirsing ne-aduce de îndată alt castron!

După ce şi-au slăbit curelele, piticanii au ascultat povestea lui Geralt despre cum se încheiase aventura romantică princiară a lui Jaskier pe eşafod. Poetul s-a

prefăcut jignit şi nu a comentat. Yarpen şi Zoltan se zvârcoleau în hohote de râs.

— Da, da, a spus în cele din urmă Yarpen Zigrin, arătându-şi dinţii scânteietori. După cum spune un cântec vechi: bărbatul care poate rupe cu mâinile sale o bară de fier se lasă îndoit de o femeie fragilă. Câteva exemple minunate care dovedesc corectitudinea acestei ziceri sunt adunate astăzi aici, în jurul acestei mese. Zoltan Chivay, ca să nu căutăm prea departe. Când ne-a povestit noutăţile despre el, a uitat să adauge că este pe cale să se căsătorească. Curând, în septembrie. Fericita aleasă se numeşte Eudora Brekekeks.

— Breckenriggs! l-a corectat Zoltan emfatic, încruntându-se. Încep să mă satur ca de mere acre să-ţi tot corectez pronunţia, Zigrin. Ai grijă, pentru că, atunci când mă satur de ceva, sunt în stare să-mi pierd cumpătul!

— Unde va avea loc nunta? a intervenit Jaskier pe un ton conciliant. Întreb pentru că poate vom trece pe-acolo. Dacă ne inviţi, desigur.

— Nu s-a hotărât încă unde, ce, cum şi dacă va avea loc, a bombănit Zoltan, vizibil stânjenit. Pe Yarpen îl ia gura pe dinainte. Să spunem că eu şi Eudora suntem logodiţi, dar cine ştie ce se mai poate întâmpla? Sunt vremuri grele, la naiba!

— Un alt exemplu de atotputernicie feminină, a continuat Yarpen Zigrin, este Geralt din Rivia, vrăjitorul.

Geralt s-a prefăcut că este ocupat cu un melc. Yarpen a pufnit.

— După ce şi-a găsit-o pe Ciri printr-un adevărat miracol, a lăsat-o să plece, a fost de acord cu o nouă despărţire. A lăsat-o din nou în pace, cu toate că, aşa cum au observat unii, pe bună dreptate, nu trăim vremurile cele mai liniştite, la naiba. Şi, toate acestea, vrăjitorul mai sus pomenit le face pentru că o anumită femeie le doreşte. Vrăjitorul face întotdeauna ceea ce pofteşte această femeie, cunoscută de toţi sub numele de Yennefer din Vengerberg. Şi măcar dacă i-ar fi ieşit şi lui ceva din asta! Dar de unde. Într-adevăr, aşa cum a spus odată regele Dezmod, contemplând conţinutul

oliţei sale de noapte: „Acest lucru este dincolo de înţelegerea umană.”

— Propun să bem şi să schimbăm subiectul, a spus Geralt ridicându-şi, cu un zâmbet fermecător, ulcica.

— Aşa, aşa, au rostit Jaskier şi Zoltan în cor.

Wirsing le-a adus la masă al treilea, apoi al patrulea castron cu melci. Bineînţeles că nu a uitat nici de pâine, nici de rachiu. Mesenii erau de-acum cu burta pusă la cale, aşa că nu era de mirare că toasturile deveneau din ce în ce mai dese. Nu era de mirare nici că filosofia se strecura tot mai des şi mai consistent în discursurile lor.

— Răul împotriva căruia am luptat, a repetat vrăjitorul, a fost o manifestare a acţiunii Haosului, menită să perturbe Ordinea. De fapt, acolo unde sălăşluieşte Răul, Ordinea nu are cum să domnească, tot ceea ce construieşte Ordinea se va prăbuşi, nu va supravieţui. În loc să se aprindă lumina înţelepciunii, flacăra plăpândă a speranţei şi scânteia de căldură, ele se vor stinge. Va fi întuneric. Iar întunericul va fi plin de colţi, gheare şi sânge.

Yarpen Zigrin şi-a mângâiat barba unsă cu mujdei scurs de pe melci.

— Vorbe frumoase, vrăjitorule, a recunoscut el. Însă, aşa cum i-a spus tânărul Cerro regelui Vridank la prima întâlnire: „Nu-i un lucru rău, dar are vreo aplicaţie practică?”

— Raţiunea existenţei, motivul prezenţei vrăjitorilor au fost zdruncinate din temelii, de vreme ce acum lupta dintre Bine şi Rău are loc pe un alt câmp de luptă şi se desfăşoară complet diferit, a continuat vrăjitorul fără nicio umbră de zâmbet. Răul a încetat să mai fie haotic. A încetat să mai fie o forţă oarbă şi spontană pe care trebuia s-o înfrunte vrăjitorul, un mutant la fel de mortal şi de haotic ca Răul însuşi. Astăzi Răul domneşte prin legi, deoarece legile sunt în slujba sa. Acţionează în conformitate cu tratatele de pace semnate, deoarece s-a inspirat din acestea, căci ele conţin…

— O fi văzut coloniştii alungaţi spre sud, a presupus, cu amărăciune, Zoltan Chivay.

— Şi nu numai asta, a adăugat serios Jaskier. Nu numai asta.

— Şi ce-i cu asta? a întrebat Yarpen Zigrin. S-a aşezat mai confortabil, şi-a încrucişat mâinile pe burtă. Toată lumea a văzut ceva. S-a întâmplat tuturor să se indigneze de ceva la un moment dat, să-şi piardă pofta de mâncare pentru mai mult sau mai puţin timp. Sau somnul. S-a întâmplat. Se mai întâmplă. Şi se va mai întâmpla. Mai multă filosofie, la fel ca din cochiliile astea, n-ai cum să storci. Pentru că nu mai este nimic de stors. Ce nu-ţi place, vrăjitorule, ce nu-ţi place? Schimbările pe care le suferă lumea? Dezvoltarea? Progresul?

— Poate.

Yarpen a tăcut un lung răstimp, uitându-se la Geralt de sub sprâncenele sale stufoase.

— Progresul, a spus piticanul în cele din urmă, este ca o turmă de porci. Da, aşa trebuie privit progresul, aşa trebuie judecat. Ca o turmă de porci rătăcind prin curtea fermei şi din a cărei existenţă derivă o serie întreagă de foloase. Ba un ciolan. Ba niscaiva cârnaţi, ba nişte untură de porc, ba o răcitură. Pe scurt, există multe foloase! Aşa că nu trebuie să strâmbăm din nas spunând că se cacă peste tot.

Cei patru au rămas tăcuţi, meditând fiecare în inima şi în conştiinţa sa la diverse probleme şi chestiuni importante.

— Trebuie să bem, a spus Jaskier în cele din urmă.

Nimeni nu a ridicat obiecţii.

— Pe termen lung, progresul va risipi întunericul. Yarpen Zigrin a rupt primul tăcerea. Întunericul va lăsa loc luminii. Dar nu prea curând. Şi, cu siguranţă, nu fără luptă.

Geralt, cu privirea aţintită pe fereastră, îşi zâmbea propriilor gânduri şi reverii.

— Întunericul despre care vorbeşti este o stare de spirit, nu fizică. Pentru a lupta cu aşa ceva trebuie antrenaţi altfel de vrăjitori. Şi trebuie să se înceapă cât mai curând posibil.

— Să începi să te reciclezi? La asta te referi?

— Absolut deloc. Nu mă mai interesează să fiu vrăjitor.

Mă retrag.

— Ei, nu mai spune!

— Vorbesc foarte serios. Am terminat cu vrăjitoria.

S-a aşternut o lungă tăcere, întreruptă de mieunatul furios al pisicilor, care se zgâriau şi se muşcau pe sub masă, păstrând cu sfinţenie obiceiurile rasei lor, care nu poate să conceapă distracţia fără durere.

— Ce să spun, a terminat-o cu vrăjitoria, a repetat în cele din urmă Yarpen Zigrin, tărăgănându-şi cuvintele. Ah! Nici eu nu ştiu ce să cred, aşa cum a spus regele Dezmod când a fost prins trişând la cărţi. Dar putem să ne gândim la ce-i mai rău. Jaskier, tu călătoreşti mult cu vrăjitorul, petreci mult timp alături de el. Prezintă şi alte simptome de paranoia?

— Bine, bine. Faţa lui Geralt era încremenită. Să lăsăm gluma la o parte, aşa cum a spus regele Dezmod când, în toiul unui banchet, oaspeţii au început brusc să se învineţească şi să dea colţul. Am spus ce-am avut de spus. Şi acum să trecem la treabă. Şi-a luat spada de pe spătarul scaunului.

— Iată-ţi sihillul, Zoltan Chivay. Ţi-l returnez cu mulţumiri şi plecăciuni. Mi-a fost de folos. M-a ajutat. A salvat vieţi. Şi a curmat vieţi.

— Vrăjitoriile... a protestat piticanul, ridicându-şi mâinile ca şi când s-ar fi ferit. Spada este a ta. Nu ţi-am împrumutat-o, ci ţi-am dăruit-o. Iar darurile...

— Taci, Chivay! Îţi dau spada înapoi. Nu voi mai avea nevoie de ea.

— Ce să spun, a repetat Yarpen. Toarnă-i nişte votcă, Jaskier, căci vorbeşte ca bătrânul Schrader când i-a căzut un târnăcop în cap în puţul din mină. Geralt, ştiu că eşti o fire profundă şi un suflet nobil, dar, te rog, nu mai bate câmpii, pentru că în public, după cum poţi vedea, nu se află nici Yennefer şi nici vreo altă ibovnică de-a ta. Numai noi, lupii bătrâni. Nouă, lupilor bătrâni, nu trebuie să ne spui tot felul de baliverne, cum că spada este inutilă, că vrăjitorul este inutil, că lumea este aşa şi pe dincolo. Eşti vrăjitor şi aşa ai să rămâi cât ai să trăieşti...

— Nu, nu este adevărat, a negat Geralt pe un ton binevoitor. Poate că veţi fi uimiţi, lupilor bătrâni, dar am ajuns la concluzia că este o tâmpenie să te pişi împotriva vântului. Că este o tâmpenie să-ţi bagi pielea-n saramură pentru cineva. Chiar dacă acel cineva te plăteşte. Şi n-are nimic de-a face cu filosofia existenţialistă. N-o să-ţi vină să crezi, dar dintr-odată pielea mea mi-a devenit deosebit de dragă. Am ajuns la concluzia că ar fi o prostie să mi-o pun în primejdie pentru apărarea celorlalţi.

— Am observat asta, a spus Jaskier dând din cap. Pe de o parte, este înţelept. Pe de altă parte…

— Nu există altă parte.

— Yennefer şi Ciri au ceva de-a face cu decizia ta? l-a întrebat Yarpen după o scurtă tăcere.

— În bună măsură.

— Atunci, totul este clar, a oftat piticanul. Ce-i drept, nu ştiu, zău, din ce ai de gând să trăieşti tu, un spadasin destoinic, cum ai să-ţi duci zilele. Nici în ruptul capului nu te văd – să zicem – cultivând varză. Dar n-am ce face, trebuie să-ţi respect hotărârea. Hangiule, vino-ncoace! Iată o spadă, un sihill mahakamian care a ieşit din forja proprie a lui Rhundurin. A fost un dar. Cel căruia i s-a oferit nu-l doreşte, cel care l-a oferit n-are voie să-l ia îndărăt. Aşa că ia-l tu, atârnă-l deasupra şemineului. Şi schimbă numele hanului în „La Spada Vrăjitorului”. Fie ca în serile de iarnă să se sporovăiască aici tot felul de poveşti şi snoave despre comori şi monştri, despre războaie sângeroase şi bătălii aprige pe viaţă şi pe moarte. Despre mari iubiri şi prietenii de nezdruncinat. Despre curaj şi onoare. Fie ca această spadă să-i încurajeze pe ascultători şi să-l inspire pe povestitor. Şi acum, conaşilor, ia turnaţi-mi nişte votcă în ulcica asta, pentru că eu o să tot îndrug întruna verzi şi uscate, o să pronunţ adevăruri profunde şi diverse filosofii, inclusiv existenţialiste.

Votca a fost turnată în ulcele solemn, în tăcere. Cei patru s-au privit drept în ochi şi au băut. Într-un mod la fel de solemn.

Yarpen Zigrin şi-a dres glasul, şi-a întors privirea către

ascultători şi s-a asigurat că sunt suficient de serioşi şi de concentraţi.

— Progresul va risipi întunericul, a proclamat el patetic, deoarece pentru asta este progresul, la fel cum – să-mi fie cu iertare – curul este pentru căcat. O să fie din ce în ce mai multă lumină, o să ne fie din ce în ce mai puţină frică de întuneric şi de Răul care se ascunde în el. Poate că într-o bună zi o să încetăm să mai credem complet că se ascunde ceva în acest întuneric. O să şi râdem chiar de temerile noastre. O să le numim copilării. O să ne plesnească obrazul de ruşine! Dar întunericul o să dăinuie întotdeauna, întotdeauna. Iar în întuneric o să pândească mereu Răul, întunericul o să fie întotdeauna populat de colţi şi de gheare, de violenţă şi de sânge. Şi o să fie întotdeauna nevoie de vrăjitori.

Stăteau absorbiţi şi tăcuţi, atât de adânc cufundaţi în gânduri, încât nu au băgat de seamă strigătele tot mai puternice care veneau brusc dinspre oraş, mânioase, ostile, sporind în volum ca zumzetul unui roi de viespi iritate.

Abia au băgat de seamă cum pe promenada liniştită şi pustie de pe malul lacului a trecut o siluetă, apoi a doua, apoi a treia.

La un moment dat, când vuietul ţipetelor a izbucnit deasupra târgului, uşa hanului „La Wirsing” s-a trântit, şi un tânăr pitican a ţâşnit în sală, roşu ca racul la faţă de la efort şi gâfâind.

— Ce este? l-a întrebat Yarpen Zigrin ridicându-şi privirea.

Piticanul, încă incapabil să-şi recapete răsuflarea, a arătat cu mâna în direcţia centrului Riviei. Avea ochii sălbatici.

— Respiră adânc, i-a sugerat Zoltan Chivay. Şi lămureşte-ne despre ce este vorba.

Mai târziu s-a spus despre evenimentele tragice din Rivia că n-a fost vorba decât de un accident absolut întâmplător, o reacţie pur spontană, bruscă şi imprevizibilă, o izbucnire

de mânie îndreptăţită, produsă de ostilitatea şi aversiunea reciproce dintre oameni, piticani şi elfi. Au spus că nu oamenii, ci piticanii au început-o, că ei au atacat primii, că a fost o agresiune pornită din rândurile lor. Că un vânzător ambulant pitican a jignit-o pe tânăra nobilă Nadia Esposito, o orfană de război, asupra căreia a făcut uz de violenţă. Şi că, atunci când prietenii fetei s-au repezit în ajutorul ei, piticanul şi-a chemat semenii. S-a iscat o încăierare şi apoi o adevărată luptă, care, cât ai clipi din ochi, s-a răspândit în tot oborul. Bătălia a degenerat într-o baie de sânge, într-un masacru, într-un atac în masă al oamenilor asupra non-oamenilor dintr-o parte a unei mahalale şi din mahalaua Ulmac. În mai puţin de o oră de la incidentul din piaţă până la intervenţia magilor, au fost ucişi o sută optzeci şi patru de persoane, aproape jumătate dintre victime fiind femei şi copii.

Aceeaşi versiune a faptelor a fost relatată de profesorul Emmerich Gottschalk din Oxenfurt în lucrarea sa.

Cu toate acestea, unii susţineau altceva. De unde şi până unde atâta reacţie spontană, de unde şi până unde o izbucnire bruscă şi imprevizibilă se întrebau ei, dacă, la doar câteva minute după incidentele din piaţă, au apărut pe străzi care încărcate cu arme pentru a fi distribuite oamenilor? De unde şi până unde atâta mânie îndreptăţită şi fulgerătoare, dacă vârfurile gloatei, cei mai sălbatici şi mai activi din timpul masacrului, erau oameni pe care nimeni nu îi cunoştea şi care răsăriseră în Rivia cu câteva zile înainte de incidente, fără ca nimeni să ştie de unde? Pentru ca apoi să dispară fără urmă, fără ca nimeni să ştie unde. De ce a intervenit armata atât de târziu? Şi cu atâta lentoare la început?

Alţi cărturari au văzut în incidentele din Rivia încă o provocare nilfgaardiană, iar unii au susţinut chiar că au fost puse la cale de către piticani în cârdăşie cu elfii. Că s-au ucis unii pe alţii pentru a-i defăima pe oameni.

Printre cele mai serioase teorii ştiinţifice nu a primit nici cel mai mic credit teoria extrem de îndrăzneaţă a unui savant tânăr şi excentric, care, până în momentul în care a

fost redus la tăcere, a afirmat că evenimentele din Rivia nu au fost rezultatul vreunor conspiraţii şi comploturi secrete, ci, mai degrabă, al trăsăturilor specifice, comune şi răspândite în rândul locuitorilor locului: ignoranţă, xenofobie, grosolănie crasă şi brutalitate profundă.

Dar apoi toată lumea s-a plictisit de această chestiune şi nu a mai adus vorba niciodată despre ea.

— În pivniţă! a repetat vrăjitorul, ascultând îngrijorat vuietul strigătelor şi răcnetelor mulţimii care se apropia din ce în ce mai mult. Piticanii în pivniţă! Fără bravură prostească!

— Vrăjitorule, a gemut Zoltan, strângând mânerul toporului. Nu pot, nu mă lasă sufletul… Acolo pier fraţii mei…

— În pivniţă. Gândeşte-te la Eudora Brekekeks. Vrei să rămână văduvă înainte de nuntă?

Argumentul a funcţionat. Piticanii au coborât în pivniţa mică. Geralt şi Jaskier au camuflat intrarea cu o rogojină de paie. Wirsing, de obicei, palid, era acum alb ca varul.

— Am văzut un pogrom în Maribor, s-a bâlbâit el, aruncând o privire spre intrarea de la pivniţă. Dacă îi găsesc acolo…

— Du-te la bucătărie.

Jaskier era şi el palid. Geralt nu era prea surprins. În vuietul care ajungea până la ei, amorf şi monoton până nu de mult, începeau să se distingă note individuale. La auzul cărora se zbârlea părul măciucă.

— Geralt, a scâncit poetul. Am o anumită asemănare cu elfii…

— Nu fi idiot.

Nori de fum se prelingeau deasupra acoperişurilor. De pe ulicioare veneau într-un suflet fugarii. Piticanii. De ambele sexe.

Doi dintre ei, fără nicio ezitare, au sărit în lac şi au început să înoate, stropind puternic şi avansând drept, spre mijloc. Ceilalţi s-au împrăştiat. Unii s-au dus la han.

De pe ulicioare venea puhoiul. Erau mai rapizi decât

piticanii. Din acea cursă răzbătea puternic dorinţa de a ucide.

Ţipetele victimelor sfredeleau urechile, răsunau în geamurile colorate ale ferestrelor hanului. Geralt a observat cum au început să-i tremure mâinile.

Unul dintre piticani a fost literalmente sfâşiat, rupt în bucăţi. Pe altul l-au aruncat la pământ şi în câteva secunde l-au transformat într-o masă amorfă, sângeroasă. Au împuns o femeie cu furcile şi suliţele, iar pe copilul pe care îl protejase până în ultimul moment, pur şi simplu, l-au călcat în picioare, l-au strivit cu călcâiele.

Trei inşi, un pitican şi două femei, au venit alergând direct spre han. Urmaţi de puhoiul vociferant.

Geralt a inspirat adânc. S-a ridicat. În timp ce Jaskier şi Wirsing priveau cu teamă, a înşfăcat sihillul de pe poliţa de deasupra şemineului, spada din Mahakam, călită chiar în forja lui Rhundurin.

— Geralt, a gemut poetul cu o voce tânguitoare.

— Bine, a spus vrăjitorul, îndreptându-se spre ieşire. Dar aceasta este cu adevărat ultima dată! Să fiu al naibii dacă nu mă ţin de cuvânt!

A ieşit pe verandă şi de acolo a sărit în faţă, spintecând cu un salt rapid un tip înalt în halat de zidar, care era pe punctul de a lovi o femeie cu o mistrie. A retezat mâna unui al doilea bărbat care-l trăgea de păr pe un alt pitican. Cu două lovituri rapide din rever, l-a spintecat pe un al treilea, care lovea cu picioarele un pitican căzut deja la pământ.

Apoi s-a scufundat în mulţime. Cu un pas rapid, fără a înceta să se învârtă înainte şi înapoi, cu ochiul în permanenţă în alertă. Aplica lovituri ample intenţionat, aparent la voia întâmplării, ştiind că astfel de lovituri erau mai sângeroase şi mai spectaculoase. Nu voia să omoare. Pur şi simplu, să rănească, să rănească grav.

— Un elf! Un elf! un strigăt sălbatic a răsunat din rândurile mulţimii. Omorâţi-l pe elf!

E prea mult, se gândea el. *Jaskier, mai treacă-meargă, dar eu nu pot fi luat în niciun fel drept un elf*

L-a identificat pe cel care strigase, un soldat, fără

îndoială, judecând după cizmele înalte şi după brigantină. Apoi s-a strecurat prin mulţime ca o anghilă. Soldatul se proteja cu o suliţă ţinută cu ambele mâini. Geralt a lovit-o de-a lungul arborelui, tăindu-i degetele, şi s-a răsucit, balansând sabia şi provocând, cu o lovitură amplă, strigăte de durere şi fântâni de sânge.

— Fie-ţi milă! a strigat un băiat ciufulit, cu o privire rătăcită, de nebun, căzând în genunchi în faţa lui. Cruţă-mă!

Geralt l-a cruţat, retrăgându-şi mâna şi spada, folosindu-şi elanul destinat loviturii pentru a-şi finaliza pirueta. Cu coada ochiului, l-a văzut pe băiatul ciufulit luându-şi avânt, a văzut ce ţinea în mâini. A întrerupt pirueta pentru a se eschiva în sens opus. Dar a fost oprit de mulţime. Pentru o clipită a fost oprit de mulţime.

A avut timp doar să vadă furca mare, cu trei dinţi, care fusese aruncată spre el.

Focul din şemineul imens se stinsese, încăperea se cufundase în întuneric. O rafală de vânt care sufla dinspre munţi şuiera printre crăpăturile zidurilor, vuia în timp ce aluneca prin obloanele întredeschise de la Kaer Morhen, Sălaşul Vrăjitorilor.

— La naiba! Eskel nu s-a mai abţinut, s-a ridicat şi a deschis bufetul. „Pescăruş” sau votcă?

— Votcă, au răspuns la unison Coën şi Geralt.

— Cum să nu?! le-a spus Vesemir, ascuns în umbră. Cum să nu?! Ce frumos vă şade! Vă înecaţi prostia în tărie. Idioţii naibii!

— A fost un accident... s-a bâlbâit Lambert. Până acum se descurca bine pe pieptene, era stăpână pe...

— Ciocul mic, tâmpitule! Nu vreau să-ţi mai aud vocea! Îţi spun că dacă fata a păţit ceva...

— Este deja mai bine, l-a întrerupt cu blândeţe Coën. Doarme liniştită. Un somn adânc şi odihnitor. Se va trezi cu nişte dureri uşoare, atât. Despre transă, despre ceea ce s-a întâmplat nu-şi va mai aminti nimic.

— Măcar de v-aţi aminti voi! a gâfâit furios Vesemir.

Căpăţâni de varză! Toarnă-mi şi mie, Eskel.

Au tăcut multă vreme, ascultând vuietul furtunii.

— Trebuie să chemăm pe cineva, a spus în cele din urmă Eskel. Trebuie să chemăm o magiciană. Ce se întâmplă cu fata nu este deloc normal.

— Este deja a treia transă de felul ăsta.

— Dar este prima dată când vorbeşte articulat…

— Spuneţi-mi din nou ce a zis, le-a ordonat Vesemir, dând pe gât ulcica dintr-o singură înghiţitură. Cuvânt cu cuvânt.

— Cuvânt cu cuvânt n-avem cum, a spus Geralt, cu privirea ţintuită pe jar. Însă sensul, dacă are vreun sens să căutăm sensul, ar fi acesta: eu şi Coën vom muri. De la dinţi ni se va trage. Dinţii o să ne aducă pieirea amândurora. Lui doi. Iar mie trei.

— Este destul de probabil, a pufnit Lambert, să fim muşcaţi mortal. În orice moment, oricare dintre noi poate pieri din pricina unor dinţi. Dar voi doi, dacă această profeţie este una adevărată, veţi fi ucişi de un monstru oarecum mai ştirb.

— Sau cu abcese la dinţii cariaţi, a spus Eskel, dând din cap, aparent serios. Măcar nouă nu ni se cariază dinţii.

— Eu, unul, n-aş glumi prea mult cu asta, a spus Vesemir.

Vrăjitorii au tăcut.

Vântul vuia şi şuiera între zidurile de la Kaer Morhen.

Aproape înspăimântat de ceea ce făcuse, băiatul ciufulit a dat drumul cozii furcii cu trei braţe, iar Geralt, împotriva voinţei sale, a ţipat de durere, s-a aplecat în faţă – furca înfiptă în burtă l-a făcut să-şi piardă echilibrul şi, când a căzut în genunchi, a alunecat şi s-a prăbuşit pe caldarâm. Sângele s-a revărsat gâlgâind şi stropind ca o cascadă.

Geralt voia să se ridice în genunchi. Însă n-a reuşit decât să se prăbuşească pe o parte.

Sunetele care îl înconjurau căpătau rezonanţe şi ecouri, le auzea înăbuşit, de parcă ar fi avut capul sub apă. De asemenea, şi ochii îl înşelau, vedea nedesluşit, cu o perspectivă modificată şi cu o geometrie distorsionată.

Dar vedea că mulţimea se dispersa. O vedea fugind din faţa întăririlor. Din faţa lui Zoltan şi Yarpen, cu topoarele în mână, din faţa lui Wirsing, înarmat cu un satâr, şi a lui Jaskier, cu o mătură.

Opriţi-vă! voia să strige. *Încotro vă duceţi? Nu merită! Ajunge că m-am pişat eu mereu împotriva vântului.*

Dar nu putea să îngaime nimic. Vocea îi era înăbuşită de un val de sânge.

Era pe la prânz când magicienele au ajuns în Rivia, când, de pe drumul principal, se vedea strălucind ca o oglindă luciul lacului Loc Eskalott, reflectând ţiglele roşii ale castelului şi acoperişurile oraşului.

— Ei bine, am ajuns la destinaţie, a remarcat Yennefer. Rivia! Ah, este tare ciudat cum se împletesc destinele umane.

Ciri, foarte entuziasmată de la o vreme, o forţa pe Kelpie să danseze şi să tropăie. Triss Merigold ofta imperceptibil. Sau cel puţin aşa îşi închipuia ea.

— Poftim, poftim. Yennefer o străpungea cu privirea. Uau, ce sunete ciudate ies din pieptul tău feciorelnic, Triss. Ciri, du-te înainte, vezi dacă nu-i cineva.

Triss şi-a întors capul, hotărâtă să nu provoace şi să nu-i ofere vreo ocazie, vreun pretext. Oricum nu se aştepta la mare lucru. De multă vreme percepuse ostilitate şi agresivitate la Yennefer, care deveneau cu atât mai puternice, cu cât se apropiau de Rivia.

— Tu, Triss, a repetat Yennefer caustic, nu te mai înroşi, nu mai suspina, nu mai băli şi nu-ţi mai fâţâi atâta curul ăla în şa. De ce crezi că am fost de acord cu cererea ta, de ce crezi că am acceptat să vii cu noi? Pentru o întâlnire languroasă şi voluptuoasă cu iubitul tău de odinioară? Ciri, te-am rugat să mergi mai înainte! Lasă-ne să discutăm!

— Acesta este un monolog, nu o discuţie, a spus insolent Ciri, însă sub privirea ameninţătoare, violet, a renunţat imediat, a fluierat-o pe Kelpie şi a pornit în galop pe drum.

— Nu-ţi vei întâlni iubitul, Triss, a continuat Yennefer. Nu sunt nici atât de nobilă, nici atât de fraieră ca să-ţi ofer

şansa să-l ispiteşti. Vă veţi vedea doar de data aceasta, apoi mă voi asigura că nu veţi mai avea ocazia să cedaţi din nou ispitei. Dar astăzi n-o să-mi refuz o plăcere dulce şi perversă. El ştie ce rol ai jucat. Şi îţi va mulţumi pentru asta cu faimoasa lui privire. Iar eu mă voi uita la buzele tale fremătânde şi la mâinile tale tremurânde, îţi voi asculta scuzele şi justificările tale stângace. Şi ştii ce, Triss? Voi leşina de plăcere.

— Ştiam eu că nu mă vei ierta, că te vei răzbuna pe mine, a mormăit Triss. Accept, pentru că mă simt vinovată. Dar trebuie să-ţi spun un lucru, Yennefer. Nu conta prea mult că voi leşina. El ştie să ierte.

— Pentru ceea ce i s-a făcut lui, bineînţeles, a spus Yennefer, mijindu-şi ochii. Dar el nu te va ierta niciodată pentru ceea ce i-ai făcut lui Ciri. Şi mie.

— Poate, a recunoscut Triss înghiţind în sec. Poate că nu mă va ierta. Mai ales dacă îl influenţezi şi tu. Dar, cu siguranţă, nu se va mânia. Nu se va coborî atât de mult.

Yennefer şi-a biciuit calul cu cravaşa. Calul a nechezat, a sărit, a început să sară atât de impetuos, încât magiciana s-a legănat în şa.

— Destul cu această discuţie! s-a răstit Yennefer. Mai multă smerenie, viperă arogantă! El este bărbatul meu, al meu şi numai al meu! Înţelegi? Trebuie să nu mai vorbeşti despre el, să nu te mai gândeşti la el, să nu-i mai admiri atâta nobleţea caracterului... Da, de-acum, chiar de acum! Ah, ce-mi vine să te trag de pletele alea roşcate...

— Încearcă numai! a ţipat Triss. Încearcă numai, maimuţă, şi-ţi scot ochii din cap! Eu cu mâinile mele...

Au tăcut văzând-o pe Ciri galopând vertiginos spre ele, înconjurată de un nor de praf. Şi au înţeles imediat că se întâmplă ceva. Şi-au dat seama imediat despre ce era vorba. Chiar înainte să ajungă Ciri la ele.

Deasupra acoperişurilor de stuf din mahalalele din apropiere, deasupra acoperişurilor de ţiglă şi a coşurilor de fum ale târgului, s-au aprins brusc limbi roşietice de foc şi s-au înălţat nori de fum. La urechile magicienelor a ajuns un urlet, îndepărtat ca bâzâitul unor muşte sâcâitoare, ca

zumzetul unor bondari furioşi. Urletul s-a intensificat, a devenit tot mai puternic, contrapunctat de ţipetele stridente.

— Ce se petrece acolo, la naiba? a întrebat Yennefer ridicându-se în scăriţe. Un asalt? Un pârjol?

— Geralt... a gemut brusc Ciri, devenind albă ca varul... Geralt!

— Ciri? Ce-ai păţit?

Fata a ridicat mâna, iar magicienele au văzut sângele curgându-i din palmă. De-a lungul liniei vieţii.

— Cercul s-a închis, a spus ea, închizând ochii. Spinul trandafirului din Shaerrawedd m-a înţepat, iar şarpele Uroboros şi-a înfipt dinţii în propria coadă. Vin, Geralt! Vin la tine! Nu te las singur!

Înainte ca vreuna dintre cele două magiciene să poată protesta, Ciri a întors-o pe Kelpie şi a pornit în galop ca un fulger.

Au avut suficientă prezenţă de spirit pentru a porni şi ele în galop. Dar armăsarii lor nu puteau ţine pasul cu Kelpie.

— Ce faci? a strigat Yennefer luând vântul în piept. Ce se întâmplă?

— Doar ştii prea bine! a suspinat Triss galopând alături de ea. Dă-i bătăi, Yennefer!

Chiar înainte de a se avânta printre colibele din mahala şi de a întâlni primii fugari care părăsiseră târgul, Yennefer avea o imagine suficient de clară a situaţiei pentru a şti că ceea ce se întâmpla în Rivia nu era un incendiu sau vreun asalt al trupelor inamice, ci mai degrabă un pogrom. Ştia şi ce presimţise Ciri, de ce şi către cine se grăbea atât de tare. Şi mai ştia că n-o va ajunge niciodată din urmă. N-avea nicio şansă. Peste oamenii îngroziţi şi înghesuiţi, în faţa cărora ea şi Triss au fost nevoite să-şi oprească armăsarii atât de brusc, încât erau aproape să cadă peste capetele celor două animale, Kelpie a sărit, pur şi simplu, fără nicio opinteală, răsturnând pălării şi şepci cu copitele ei.

— Ciri! Stai!

Fără să-şi dea seama, s-au trezit pe uliţele înţesate de

oameni care alergau şi ţipau. Yennefer a zărit în treacăt cadavre ce zăceau în şanţuri, a văzut trupuri atârnate de picioare pe stâlpi şi pe grinzi. A văzut un pitican întins pe pământ, lovit cu picioarele şi bătut cu bâtele, un altul fiind ciopârţit cu gâturi de sticle sparte. A auzit mugetele schingiuitorilor, răcnetele şi urletele schingiuiţilor. A văzut mulţimea care s-a năpustit asupra unei femei care fusese aruncată pe fereastră, iar bâtele fulgerând în sus şi în jos fără încetare deasupra ei.

Gloata se îngroşa, ţipetele se înteţeau. Magicienelor li s-a părut că distanţa dintre ele şi Ciri se diminua. Următorul obstacol din calea lui Kelpie a fost o mână de halebardieri nedumeriţi. Iapa neagră i-a tratat ca pe o palisadă şi a păşit deasupra lor, aruncând la pământ coiful unuia dintre ei. Ceilalţi au căzut în genunchi de spaimă.

Din galop au plonjat într-o piaţă. Era înnegrită de oameni. Şi de fum. Yennefer şi-a dat seama că Ciri, cu siguranţă, ghidată de o viziune profetică, se îndrepta chiar către mijlocul pieţei, către miezul evenimentelor. Unde ardea focul, unde se dezlănţuia furia ucigaşă.

De fapt, bătălia se dezlănţuia pe uliţa de pe care intrase. Piticanii şi elfii apărau cu înverşunare baricadele improvizate, apărau o poziţie pierdută, căzând şi murind sub presiunea gloatei urlătoare, care se năpustise asupra lor. Ciri ţipa şi se ţinea de grumazul iepei. Kelpie s-a ridicat în aer şi a zburat peste baricadă nu ca un cal, ci ca o imensă pasăre neagră.

Yennefer s-a aruncat în mulţime, şi-a strunit armăsarul, doborând nişte oameni la pământ. A fost scoasă din şa înainte de a avea timp măcar să ţipe. Au lovit-o în spate, în rinichi, la ceafă. A căzut în genunchi, a văzut un individ nebărbierit, cu şorţ de cizmar, pregătindu-se să o lovească cu piciorul.

Yennefer se săturase de cei care loveau cu piciorul.

Din degetele ei întinse au început să pâlpâie flăcărui albastre, şuierătoare, care şfichiuiau feţele, trunchiurile şi braţele celor din jur ca un bici. O duhoare de carne arsă s-a răspândit, ţipetele şi răcnetele de durere s-au ridicat pentru

un răstimp deasupra vacarmului general.

— Vrăjitoarea! O vrăjitoare elfă! O magiciană!

Un alt individ s-a năpustit asupra ei, agitând deasupra lui un topor. Yennefer şi-a îndreptat focul direct spre faţa lui, globii oculari ai bărbatului au plesnit, s-au contopit şi s-au revărsat cu un şuierat pe obraji.

S-a potolit. Simţindu-se apucată de umeri, magiciana s-a zbătut, gata să trimită mai mult foc, dar era Triss.

— Hai să plecăm de-aici... Yenna... Să fu... gim...

Am mai auzit-o vorbind aşa, cu vocea asta, i-a trecut prin minte lui Yennefer. *Cu buze care par a fi din lemn, fără nici măcar o picătură de salivă. Cu acele buze paralizate de panică, tremurând de frică.*

Am mai auzit-o vorbind aşa, cu vocea asta. Pe Dealul Sodden.

Când murea de frică.

Şi acum moare de frică. Va muri de frică cât va trăi, până la capătul vieţii. Pentru că cine nu-şi depăşeşte laşitatea o dată pentru totdeauna va muri de frică până la sfârşitul zilelor sale.

Degetele înfipte de Triss în mâneca ei păreau de oţel. Yennefer s-a eliberat din strânsoarea lor cu o sforţare uriaşă.

— Fugi, dacă vrei, n-ai decât! a strigat Yennefer. Ascunde-te sub poalele Lojei tale! Eu trebuie să apăr pe cineva! N-o voi lăsa pe Ciri singură! Nici pe Geralt! Pleacă, zâzanie! Nu-mi sta în cale, dacă ţii la pielea ta!

Gloata care o ţinea departe de armăsarul său s-a retras în faţa fulgerului care-i scăpăra din ochi şi din mâini. Yennefer a scuturat din cap, zbârlindu-şi buclele negre. Arăta ca o personificare a furiei, un înger răzbunător, un înger care pedepseşte muritorii cu o spadă de foc.

— Marş acasă, tâmpiţilor! a strigat ea, şfichiuind gloata cu biciul de foc! Acasă, altminteri, vă însemnez cu foc, ca pe vite!

— Nu-i decât o vrăjitoare, oameni buni! O voce sonoră şi metalică a răsunat din mulţime. O nenorocită de vrăjitoare elfă!

— Şi e singură! Cealaltă a fugit! Hei, băieţi, puneţi mâna pe pietre!

— Moarte non-umanilor! Jos vrăjitoarele!

— La spânzurătoare!

Prima piatră i-a şuierat pe lângă ureche. A doua a nimerit-o în umăr, determinând-o să se clatine. A treia a lovit-o chiar în faţă. Durerea i-a explodat mai întâi în ochi, apoi i-a înfăşurat totul într-o catifea neagră.

Îşi revenea, gemea de durere. Avea dureri chinuitoare atât în antebraţe, cât şi la încheieturi. Instinctiv, şi-a întins mâna şi a simţit straturile groase de bandaje. A scos un alt geamăt, surd, disperat. Regretând că nu fusese un vis. Şi regretând că nu-i ieşise.

— Nu ţi-a ieşit, a spus Tissaia de Vries, aşezată lângă pat.

Lui Yennefer îi era sete. Voia măcar să-i umezească cineva buzele acoperite cu o mâzgă lipicioasă. Dar nu a cerut. Mândria o împiedica.

— Nu ţi-a ieşit, a repetat Tissaia de Vries. Dar nu pentru că nu te-ai străduit. Ai tăiat până la fund şi cu precizie. De aceea sunt acum aici, lângă tine. Dacă ar fi fost doar o comedie, o demonstraţie prostească şi fără rost, n-aş fi avut decât dispreţ pentru tine. Dar tu ai tăiat bine. Cu simţ de răspundere.

Yennefer se uita năucită la tavan.

— Te voi îngriji, fătucă. Pentru că meriţi, cred. Dar voi avea mult de lucru, ah, tare mult. Va trebui nu numai să-ţi îndrept coloana vertebrală şi omoplatul, ci şi să-ţi vindec mâinile. Odată cu venele, ţi-au fost tăiate şi tendoanele. Iar mâinile unei magiciene sunt instrumente importante, Yennefer.

Umezeală pe buze. Apă.

— Vei trăi. Vocea Tissaiei era realistă, gravă, chiar aspră. Încă nu ţi-a sosit ceasul. Când va sosi, îţi vei aduce aminte de această zi.

Yennefer a sorbit cu nesaţ umezeala de pe un băţ înfăşurat într-un bandaj umed.

— Te voi îngriji, a repetat cu blândeţe Tissaia de Vries,

atingându-i delicat părul. Dar acum… Suntem singure. Fără martori. Nimeni nu ne vede, iar eu nu voi spune nimănui. Plângi, fătucă. Răcoreşte-te. Plângi pentru ultima dată. Pe urmă nu vei mai avea voie să plângi. Nu este nimic mai jalnic decât o magiciană care boceşte.

Şi-a recăpătat simţurile, şi-a dres vocea tuşind, a scuipat sânge. Cineva o târa prin ţărână – era Triss, o recunoştea după mirosul parfumului. Nu departe de ele, pe caldarâm, zăngăneau copite potcovite, vibrau strigăte. Yennefer a văzut un cavaler în armură completă, cu un scut alb traversat de o bandă roşie, şfichiuind mulţimea cu o vână de bou de la înălţimea şeii sale. Pietrele aruncate din mulţime ricoşau neputincioase de pe armură şi de pe vizieră. Calul a nechezat, s-a smucit, a azvârlit cu piciorul.

Yennefer avea senzaţia că are un cartof mare în loc de buza superioară. Cel puţin un dinte din faţă trebuie să-i fi fost smuls sau rupt şi să-i fi rănit dureros limba.

— Triss… a bâiguit ea. Teleportează-ne de aici!

— Nu, Yennefer. Vocea lui Triss era foarte calmă. Şi foarte rece.

— Ne vor ucide…

— Nu, Yennefer. Nu voi fugi. Nu mă voi ascunde sub poalele Lojei. Şi nu mă tem, nu leşin de frică, ca atunci, la Sodden. O să trec peste. Deja am trecut!

Aproape de capătul uliţei, la poalele zidului acoperit cu muşchi, se afla un morman înalt de gunoi de grajd, resturi şi deşeuri. Un morman masiv. O colină în toată regula, s-ar putea spune.

Mulţimea a reuşit în cele din urmă să-i blocheze şi să-i imobilizeze pe cavaler şi pe calul său. Apoi, după ce l-au trântit la pământ cu o bubuitură straşnică, toţi s-au năpustit asupra lui ca păduchii, acoperindu-l cu un covor viu.

Trăgând-o pe Yennefer după ea, Triss s-a urcat în vârful mormanului de gunoi, şi-a ridicat braţele spre cer. A rostit o formulă magică şi a strigat-o cu o adevărată furie, atât de pătrunzătoare, încât mulţimea s-a liniştit instantaneu.

— Ne vor ucide, a spus Yennefer, scuipând sânge. E clar

ca bună ziua…

— Ajută-mă, a întrerupt Triss incantaţia preţ de o clipă. Ajută-mă. Ajută-mă, Yennefer. Să aruncăm asupra lor Fulgerul lui Alzur…

Şi o să ucidem vreo cinci sau şase, s-a gândi Yennefer. *După aceea, ceilalţi ne vor sfâşia. Dar bine, Triss, cum vrei tu. Dacă tu nu fugi, cu siguranţă, nu mă vei vedea pe mine fugind.*

S-a alăturat incantaţiei. Acum strigau în duet.

O vreme, mulţimea le-a urmărit, înmărmurită, dar şi-a revenit repede. Pietrele au început să şuiere din nou în jurul magicienelor. O suliţă a trecut razant pe lângă tâmpla lui Triss, iar ea nici măcar nu a tresărit.

Nu funcţionează, se gândea Yennefer, *magia noastră nu funcţionează. N-avem cum să invocăm ceva atât de complicat ca Fulgerul lui Alzur. Din câte se povesteşte, Alzur ar fi avut o voce ca un clopot şi o dicţie de orator. Pe când noi scârţâim şi mormăim, încurcăm cuvintele şi melodia…*

Era gata să se oprească din cântat şi să-şi concentreze restul forţelor pe o altă formulă magică, capabilă fie să le teleporteze pe amândouă, fie să le abată atenţia celor din mulţime spre ceva neplăcut, chiar dacă numai preţ de o fracţiune de secundă. Dar, după cum s-a dovedit, nu mai era nevoie.

Cerul s-a întunecat brusc, norii s-au adunat deasupra târgului. S-a întunecat al naibii. Şi sufla un vânt geros.

— Hopaa, a gemut Yennefer. Se pare că ne-am descurcat. Suntem grozave.

— Furtuna de Grindină Merigold, a repetat Nimue. Este, de fapt, o denumire folosită ilegal, necorespunzător, întrucât vraja nu a fost niciodată înregistrată, pentru că după Triss Merigold nimeni nu a reuşit să o reproducă. Din motive cât se poate de prozaice. Triss se rănise la gură, avea buzele amorţite şi nu se putea desluşi ce vorbeşte. În plus, răutăcioşii susţin că nici limba nu o asculta de teamă.

— Asta e greu de crezut, a obiectat Condwiramurs,

strângându-şi buzele. Există atâtea exemple de curaj ale venerabilei Triss. Unele cronici chiar o numesc Neînfricata. Dar am o altă întrebare. Una dintre versiunile legendei susţine că Triss nu era singură pe Dealul Riviei. Că Yennefer a fost acolo cu ea.

Nimue se uita la o acuarelă care înfăţişa un deal negru, abrupt şi ascuţit ca un cuţit pe fundalul norilor plumburii luminaţi din spate. În vârful dealului se distingea silueta zveltă a unei femei, cu braţele întinse şi părul zbârlit.

Din negura suspendată deasupra luciului apei ieşeau loviturile regulate ale vâslelor bărcii Regelui Pescar.

— Chiar dacă era cineva acolo cu Triss, a spus Domniţa Lacului, nu a dăinuit în viziunea artistului.

— Hai că ţi-a ieşit de toată frumuseţea, a repetat Yennefer. Ai grijă, Triss!

Din norii întunecaţi care pluteau deasupra Riviei s-a abătut dintr-odată o grindină nemaipomenită, colţuroasă şi mare ca ouăle de găină. A bătut cu atâta violenţă, încât a spart cu scrâşnete ţiglele de pe case. A bătut atât de dens, încât întreaga piaţă a fost acoperită cu un strat gros de gheaţă. Mulţimea se agita în toate direcţiile, oamenii se prăbuşeau la pământ acoperindu-şi capetele, împingându-se unii în alţii, fugind, împiedicându-se, îngrămădindu-se în faţa porţilor şi sub arcade, lipindu-se de ziduri. Nu toată lumea reuşea. Cei care rămâneau în urmă zăceau ca peştii fără viaţă pe gheaţa înroşită de sânge.

Grindina a lovit cu o violenţă atât de mare, încât scutul magic pe care Yennefer reuşise să-l invoce deasupra lor în ultima clipă pâlpâia şi dădea semne să crape. Nici măcar nu mai încerca să folosească alte formule magice. Ştia că era imposibil să pună capăt daunelor provocate de ele, întrucât, fără să vrea, stârniseră un element care acum trebuia să se dezlănţuie, pentru a elibera o forţă care trebuia epuizată. Şi s-a epuizat în curând.

Sau cel puţin aşa spera. A fulgerat, a urmat imediat un tunet prelung şi un trăsnet. Până şi pământul s-a cutremurat. Grindina bătea acoperişurile şi caldarâmul,

cioburi de grindină zdrobită zburau de jur-împrejur.

Cerul s-a mai limpezit puţin. Soarele s-a ivit străpungând norii şi şfichiuind târgul ca un bici. Ceva care semăna cu un geamăt sau cu un suspin i-a ieşit din gâtlej lui Triss.

Grindina continua să cadă, să lovească piaţa, acoperind-o cu un strat gros de bile de gheaţă strălucitoare ca diamantul. Dar boabele de grindină erau din ce în ce mai mici şi mai rare. Yennefer şi-a dat seama de acest lucru ascultând ciocănitul de pe scutul magic care îşi pierdea din intensitate. Şi apoi grindina a încetat să mai cadă. Din senin. De parcă ar fi fost tăiată cu cuţitul. Oamenii înarmaţi au dat buzna în piaţă, copitele potcovite scârţâiau pe gheaţă. Oamenii ţipau şi fugeau loviţi de bice, bătuţi cu arborii de suliţă şi cu latul spadelor.

— Bravo, Triss! i-a spus Yennefer răguşit. Nu ştiu ce a fost... Dar ţi-a ieşit de minune.

— A fost ceva de apărat, i-a spuse Triss Merigold cu o voce la fel de răguşită. Eroina de pe deal.

— Întotdeauna este ceva de apărat. Să fugim, Triss. Pentru că nu cred că s-a terminat încă.

Se terminase deja. Grindina pe care magicienele o aruncaseră asupra târgului răcorise capetele înfierbântate. Atât cât să permită armatei să-şi ia avânt ca să intervină şi să restabilească ordinea. Până atunci, soldaţii se temuseră. Ştiau ce înseamnă să atace o gloată furibundă, însetată de sânge şi de crimă, care nu se teme de nimic şi nu se dă în lături de la nimic. Cu toate acestea, dezlănţuirea elementului îmblânzise fiara feroce cu mai multe capete, iar şarja cavaleriei a făcut restul.

Grindina provocase ravagii cumplite în târg. Bărbatul care, cu puţin timp înainte, omorâse o femeie piticană cu furca şi îi izbise bebeluşul cu capul de zid acum plângea, se văicărea, înghiţindu-şi lacrimile şi mucii, privind neputincios la ceea ce mai rămăsese din acoperişul casei sale.

În Rivia se aşternuse liniştea. Dacă nu ar fi fost cele aproape două sute de trupuri masacrate şi câteva case arse, ai fi zis că nu se întâmplase nimic. În mahalaua Ulmac, chiar pe malul lacului Loc Eskalott, deasupra căruia

se ivise un curcubeu splendid, sălciile plângătoare se răsfrângeau graţios în apa netedă ca o oglindă, păsările începuseră să ciripească, mirosea a frunziş jilav. Totul părea idilic.

Chiar şi vrăjitorul, care zăcea într-o baltă de sânge, cu Ciri îngenuncheată lângă el.

Geralt era inconştient şi alb ca varul. Zăcea nemişcat, dar, când s-au apropiat de el, a început să tuşească, să-şi dreagă vocea, să scuipe sânge. A început să se agite, să dârdâie în aşa hal, încât Ciri nu-l putea ţine. Yennefer a îngenuncheat lângă el. Triss a văzut cum îi tremurau şi ei mâinile. Ea însăşi s-a simţit dintr-odată slăbită ca un copil, i s-a întunecat vederea. Cineva a ţinut-o ca să nu cadă. L-a recunoscut pe Jaskier.

— Nu ţi-a ieşit, a auzit vocea lui Ciri plină de disperare. Magia ta nu are niciun efect asupra lui, Yennefer, nu-l poate vindeca.

— Am ajuns… a spus magiciana, abia mişcându-şi buzele. Am ajuns prea târziu.

— Magia ta nu funcţionează, a repetat Ciri de parcă n-ar fi auzit-o. Aşadar, la ce foloseşte toată magia ta?

Ai dreptate, Ciri, se gândea Triss simţind că ceva îi strânge laringele. *Ştim cum să provocăm grindina, dar nu suntem în stare să alungăm moartea. Cu toate că, la prima vedere, al doilea lucru poate părea mai simplu.*

— Am trimis după un doctor, a spus răguşit piticanul de lângă Jaskier. Dar nu mai vine…

— E prea târziu pentru doctor, a spus Triss, surprinsă ea însăşi de calmul vocii sale. Este pe moarte.

Geralt a început să tremure, să scuipe sânge, s-a încordat şi a rămas ţeapăn. Jaskier, care o ţinea pe Triss, a oftat disperat, piticanul a înjurat. Yennefer a gemut, s-a schimbat brusc la faţă, schimonosindu-se.

— Nu este nimic mai jalnic pe lumea aceasta decât o magiciană care boceşte, a spus sec Ciri. Chiar tu m-ai învăţat asta. Iar acum tu eşti jalnică, cât se poate de jalnică, Yennefer. Tu şi magia ta, care nu-i bună de nimic.

Yennefer nu i-a răspuns. Abia ţinea capul inert al lui Geralt cu ambele mâini, repetând descântece cu o voce spartă. Mâinile ei, precum şi obrajii şi fruntea vrăjitorului erau pline de scântei albăstrui şi flăcări pâlpâitoare. Triss ştia câtă energie necesitau acele formule magice. Ştia, de asemenea, că nu pot schimba nimic. Era mai mult ca sigură că nici vindecătorii cei mai pricepuţi n-ar mai fi avut ce să-i facă. Era prea târziu. Descântecele nu făceau altceva decât să o vlăguiască pe Yennefer. Triss era chiar uluită că magiciana cu părul brunet rezistase atât de mult.

Dar n-a ţinut-o mult uluirea, întrucât, pe la jumătatea formulei magice care a urmat, Yennefer s-a oprit şi a alunecat pe caldarâm, lângă vrăjitor.

Unul dintre piticani a înjurat din nou. Celălalt stătea cu capul plecat. Jaskier, care o susţinea pe Triss în continuare, a adulmecat.

Deodată, s-a făcut foarte frig. Suprafaţa lacului a început să fumege ca un ceaun de vrăjitorie, fiind acoperită cu aburi. Negura s-a ridicat rapid, s-a îngroşat deasupra apei, s-a rostogolit în valuri pe continent, învelind totul într-un alb dens, lăptos, care amuţea sunetele, le înăbuşea, estompa formele şi siluetele, le făcea să dispară.

— Şi eu, a spus Ciri încet, îngenuncheată în continuare pe caldarâmul însângerat, am renunţat cândva la puterea mea. Dacă n-aş fi renunţat, acum l-aş fi salvat. L-aş fi vindecat, sunt convinsă. Dar acum e prea târziu. Am renunţat şi acum nu mai pot face nimic. Parcă l-aş fi ucis cu mâinile mele.

Tăcerea a fost întreruptă mai întâi de nechezatul puternic al lui Kelpie. Apoi de strigătul înăbuşit al lui Jaskier.

Toată lumea a rămas uluită.

Un unicorn alb a ieşit din negură, alergând uşor, agil şi silenţios, ridicându-şi graţios capul frumos. Ca să respectăm adevărul istoric, nu era nimic extraordinar în asta, toată lumea cunoştea legendele care susţineau că unicornii aleargă uşor, agil şi silenţios, ridicându-şi capul cu graţie. Dacă era ceva ciudat, acela era faptul că unicornul

alerga pe luciul lacului, fără a-i zbârci măcar suprafaţa.

Jaskier a gemut, de data aceasta admirativ. Triss a simţit cum o copleşesc emoţiile. Euforia.

Unicornul a bătut cu copitele pe pietrele de pe malul lacului. Şi-a scuturat coama, a scos un nechezat prelung şi melodios.

— Ihuarraquax! a strigat Ciri. Speram că vei veni.

Unicornul s-a apropiat, a nechezat, a bătut din nou cu copitele în caldarâm, s-a smucit puternic. Şi-a lăsat capul în jos. Cornul care îi ieşea din fruntea bombată s-a luminat brusc cu o strălucire care într-o clipă a risipit pâcla.

Ciri i-a atins cornul.

Triss a scos un strigăt când a văzut ochii fetei luminându-se brusc cu o strălucire opalescentă, când a văzut-o înconjurată în întregime de un halou arzător. Ciri nu a auzit-o, nu auzea pe nimeni. O mână o avea pe cornul lui Ihuarraquax, iar cealaltă îi era îndreptată spre vrăjitorul inert. Din degete îi izvora un şuvoi strălucitor şi arzător ca lava.

Nimeni nu a putut aprecia cât a durat. Pentru că a fost ceva ireal. Ca un vis.

Unicornul, aproape dizolvat în negura din ce în ce mai densă, a nechezat, a lovit caldarâmul cu copita şi a scuturat de câteva ori din cap şi din corn, ca pentru a arăta ceva. Triss s-a uitat. În apă, sub baldachinul ramurilor de salcie atârnate deasupra lacului, a văzut o formă întunecată. O barcă.

Ihuarraquax a arătat din nou cu cornul. Şi a început să se estompeze rapid în negură.

— Kelpie, a spus Ciri. Du-te cu el.

Kelpie a fornăit. A scuturat din cap. Apoi a plecat supusă pe urmele unicornului. Potcoavele au răsunat preţ de câteva clipe pe caldarâm. Apoi, zgomotul s-a oprit brusc. De parcă iapa ar fi zburat şi ar fi dispărut, evaporându-se.

Barca era chiar lângă mal în timp ce pâcla se limpezea, Triss o vedea clar. Era o lotcă rudimentară, în cel mai bun caz, aspră şi colţuroasă, ca un jgheab de porci.

— Ajutaţi-mă, le-a spus Ciri. Vocea îi era sigură şi fermă.

Iniţial, nimeni nu ştia ce vrea fata, ce ajutor aştepta. Primul care şi-a dat seama a fost Jaskier. Poate pentru că nu-i era străină legenda, pe care avusese ocazia să o citească într-o versiune poetică. A luat-o în braţe pe Yennefer, care era încă inconştientă. Era uimit de cât de mică şi de uşoară era. Ar fi putut jura că cineva îl ajutase să o ridice. Ar fi putut jura că simte umărul lui Cahir alături de al său. Cu coada ochiului, a zărit fulgerător coada blondă a Milvei. Aşezând-o pe magiciană în barcă, ar fi jurat că-i vede mâinile micuţei Angoulême ţinându-se de marginea bărcii.

Piticanii l-au ridicat pe vrăjitor, ajutaţi de Triss, care îi susţinea capul. Yarpen Zigrin a clipit, căci preţ de o secundă îi văzuse pe cei doi fraţi Dahlberg. Zoltan Chivay şi-ar fi pus capul rămăşag că fusese ajutat de Caleb Stratton să-l urce pe vrăjitor în barcă. Triss Merigold ar fi jurat că simte parfumul Lyttei Neyd, zisă Coral. Şi, pentru o clipă, a văzut printre aburii strălucind ochii galbeni-verzui ai vrăjitorului Coën din Kaer Morhen.

Negura, negura deasă de pe Loc Eskalott, le juca astfel de feste simţurilor.

— Totul este gata, Ciri, i-a spus magiciana. Barca ta aşteaptă.

Ciri şi-a îndepărtat părul de pe frunte, a adulmecat.

— Să mă ierte coniţele din Montecalvo, Triss. Dar nu poate fi altfel. Nu pot să rămân dacă Geralt şi Yennefer pleacă. Pur şi simplu, nu pot. Trebuie să înţeleagă.

— Sigur că da.

— Aşa că rămâi cu bine, Triss Merigold! Rămas-bun, Jaskier! Rămas-bun tuturor!

— Ciri, i-a şoptit Triss. Surioară… Lasă-mă să vin cu voi…

— N-ai habar ce-mi ceri, Triss.

— Oare într-o bună zi…

— Cum să nu! a întrerupt-o Ciri cu hotărâre.

S-a urcat în barcă, iar aceasta s-a legănat şi a început imediat să se îndepărteze de mal. Să dispară în negură. Cei rămaşi pe ţărm nu au auzit nici cel mai mic pleoscăit, nu au

văzut valurile şi nici o altă mişcare a apei. De parcă nu ar fi fost o barcă, ci o vedenie.

Pentru scurt timp, au zărit din nou silueta mică şi neclară a lui Ciri, au văzut-o folosind un par lung ca pe o pârghie pe fundul lacului, pentru a împinge barca sa care se deplasa deja cu viteză mai mare.

Apoi nu a mai rămas decât negura.

M-a minţit, se gândea Triss. *Nu o voi mai vedea niciodată. Nu o voi mai vedea, pentru că...* Vaesse deireadh aep eigean. *Ceva se termină...*

— Ceva s-a terminat, a spus Jaskier cu o voce schimbată.

— Ceva începe, a continuat Yarpen Zigrin.

Undeva în târg, un cocoş cucurigea cât îl ţineau puterile.

Negura a început să se risipească repede.

Geralt a deschis ochii, iritat de jocul de lumini şi umbre strecurat prin pleoapele închise. Deasupra lui a văzut frunzişul, un caleidoscop de frunze scânteind în soare. A văzut ramuri încărcate cu mere.

Pe tâmple şi pe obraz a simţit atingerea delicată a degetelor. A degetelor pe care le cunoştea. Pe care le iubea până la durere.

De asemenea, a simţit durere în burtă, în piept şi în coaste, iar bandajul strâns l-a convins, fără umbră de îndoială, că târgul Rivia şi furca aceea cu trei dinţi nu fuseseră doar un coşmar.

— Stai liniştit, iubirea mea, i-a spus Yennefer încet. Stai calm. Nu te mişca.

— Unde suntem, Yen?

— Ce contează? Suntem împreună. Tu şi cu mine.

Păsărelele cântau – florinţi sau sturzi cântători. Se simţea miros de iarbă, de fân, de flori. De mere.

— Unde-i Ciri?

— A plecat.

Yennefer şi-a schimbat poziţia, şi-a scos uşor braţul de sub capul vrăjitorului, s-a întins lângă el pe iarbă, pentru a-l putea privi în ochi. Îl privea cu nesaţ, de parcă ar fi vrut să se sature de imaginea lui, să i-o păstreze pentru eternitate.

El o privea la fel, iar dorul îl sugruma.

— Am fost cu Ciri într-o barcă, şi-a amintit el. Pe un lac. Apoi pe un râu. Pe un râu care curgea rapid. În negură…

Degetele ei i-au întâlnit mâna, i-au strâns-o cu putere.

— Stai liniştit, iubirea mea. Stai calm. Sunt lângă tine. Nu contează ce s-a întâmplat, nu contează unde am fost. Acum sunt lângă tine. Şi nu te voi mai părăsi. Niciodată.

— Te iubesc, Yen.

— Ştiu.

— Cu toate acestea, a oftat el, aş vrea să ştiu unde suntem.

— Şi eu, i-a spus Yennefer pe un ton blând şi ezitant.

— Şi acesta este sfârşitul poveştii? a întrebat Galahad după un răstimp.

— Nici gând, a protestat Ciri, frecându-şi picioarele unul de celălalt pentru a scăpa de nisipul uscat care i se lipise de ele. Ai vrea ca o poveste să se termine aşa? Bineînţeles că nu! Eu nu vreau!

— Aşadar, ce s-a întâmplat atunci?

— Ca de obicei, a pufnit ea. S-au căsătorit.

— Povesteşte-ne.

— Aaah, ce-ar mai fi de povestit? A fost o nuntă superbă. Toată lumea a fost acolo, Jaskier, maica Nenneke, Iola şi Eurneid, Yarpen Zigrin, Vesemir, Eskel… Coën, Milva, Angoulême… Şi Mistle a mea… Am fost şi eu acolo, am băut hidromel, sigur. Iar ei, adică Geralt şi Yennefer, au avut mai târziu casa lor şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi, foarte, foarte fericiţi. Ca în basme. Înţelegi?

— De ce plângi, oof, Domniţa Lacului?

— Nu plâng deloc. Îmi lăcrimează ochii de la vânt. Asta-i tot!

Au tăcut multă vreme, uitându-se la sfera roşiatică a soarelui care atingea vârfurile munţilor.

— De fapt, a spus Galahad, rupând în sfârşit tăcerea, este o poveste ciudată, da, foarte ciudată. Lumea din care ai venit, domniţă Ciri, este cu adevărat uimitoare.

Ciri a adulmecat puternic.

— Da, a reluat Galahad după ce şi-a dres vocea tuşind de mai multe ori, puţin descurajat de tăcerea ei. Dar şi aici, la noi, au loc aventuri surprinzătoare. Să luăm, de exemplu, ce s-a întâmplat cu jupânul Gawain şi cu Cavalerul Verde… Sau cu unchiul meu, jupânul Borş şi jupânul Tristan… Imaginaţi-vă, domniţă Ciri, odată jupânul Borş şi jupânul Tristan au plecat la drum spre vest, spre Tintagel. Calea lor ducea prin păduri sălbatice şi primejdioase. Au mers ei ce-au mers, la un moment dat, şi deodată au văzut o căprioară albă, iar lângă ea o coniţă îmbrăcată în negru, într-un negru atât de intens, cum nu puteai să vezi nici în cele mai înfricoşătoare coşmaruri. Iar coniţa era de o asemenea frumuseţe, o frumuseţe rară, ceea ce-ar fi imposibil de găsit în întreaga lume… ei bine, poate cu excepţia reginei Guinewra… Coniţa de lângă căprioară i-a văzut pe cavaleri, le-a făcut semn cu mâna şi le-a spus…

— Galahad.

— Poftim?

— Taci.

Galahad şi-a dres glasul tuşind, a tăcut. Au tăcut amândoi privind soarele. Au tăcut multă vreme.

— Domniţa Lacului?

— Te-am rugat să nu-mi mai spui aşa.

— Domniţa Ciri?

— Poftim?

— Vino cu mine la Camelot, o, domniţă Ciri. Regele Arthur, ai să vezi, îţi va arăta onoare şi respect… Iar eu… te voi iubi şi te voi venera mereu…

— Nu mai sta în genunchi, ridică-te, acum! Mai bine nu. Dacă tot eşti acolo, freacă-mi labele picioarelor. Mi-au îngheţat aşa de tare. Mulţumesc. Eşti tare drăguţ. Am spus labele picioarelor! Labele picioarelor se termină la glezne!

— Domniţă Ciri?

— Sunt mereu aici.

— Soarele asfinţeşte…

— E adevărat. Ciri şi-a fixat cataramele cizmelor şi s-a ridicat. Să înşeuăm caii, Galahad. Există vreun loc prin preajmă unde am putea rămâne peste noapte? Ah, văd din

expresie feţei tale că ştii zona la fel de bine ca mine. Dar nu contează, să ne urnim din loc. Dacă tot va trebui să dormim sub cerul liber, o vom face mai târziu, mai departe, în pădure. Aici, lângă lac, bate vântul… De ce te zgâieşti aşa la mine?

— Aha, a ghicit ea, văzându-l cum roşeşte. Îţi surâde ideea de a dormi sub vreo tufă de alun, pe un covor de muşchi? În braţele unei zâne? Ei bine, ascultă, băiete, nu am nici cea mai mică dorinţă…

S-a întrerupt, văzând rumeneala din obrajii lui Galahad şi ochii lui strălucitori. Până la urmă, chipul lui nu era deloc urât. A simţit că stomacul şi abdomenul inferior i se strâng, dar nu de foame.

Ce se întâmplă cu mine? se gândea ea. *Ce se întâmplă cu mine!*

— Nu mai zăbovi! aproape că a ţipat. Pune şaua pe armăsar! Când erau de-acum în şa, ea l-a privit şi au izbucnit în hohote de râs. Tânărul i-a aruncat o privire uimită şi întrebătoare.

— Nimic, nimic, i-a spus Ciri dezinvolt. Tocmai mi-a trecut prin minte un lucru. La drum, Galahad.

Un covor de muşchi, se gândea ea, abţinându-se cu greu să nu chicotească. *Sub o tufă de alun. Iar eu în rolul zânei. Nu, nu…*

— Domniţă Ciri…

— Da?

— Vrei să vii cu mine la Camelot?

Ciri şi-a întins un braţ. Galahad a făcut la fel. Şi-au încleştat mâinile, călărind unul lângă celălalt.

La naiba, se gândea ea, *de ce nu? Aş paria până la ultimul bănuţ că până şi în această lume există ceva de lucru pentru o vrăjitoare.*

Pentru că nu există nicio lume în care să nu existe o ocupaţie pentru o vrăjitoare.

— Domniţă Ciri…

— Să nu vorbim despre asta acum. Pornim.

Au călărit chiar spre apus. În urma lor rămânea valea întunecată. În urma lor era lacul, lacul fermecat, lacul

albastru, ca un safir şlefuit. În urma lor rămâneau stâncile colţuroase de pe mal. Şi pinii de pe versanţi.

Acestea erau în spatele lor.

Iar în faţa lor era totul.

Sfârşit

ANDRZEJ SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA VII

DOMNIȚA LACULUI

Ecranizat de NETFLIX

După ce trece prin portalul din Turnul Rândunicii, scăpând cu viață ca prin urechile acului, Ciri se trezește într-o lume condusă de elfi. Despărțită de Geralt și pusă în imposibilitatea de a-și împlini destinul, va avea nevoie de toată forța ei de războinică și de vrăjitoare ca să se întoarcă în epoca sa.

Dar Ciri e copila din profeție și nu va fi învinsă. Știe că trebuie să evadeze ca să se alăture din nou vrăjitorului Geralt și prietenilor ei, dar și ca să-și învingă cel mai mare dușman. Leo Bonhart, omul care a urmărit-o, a rănit-o și a torturat-o pe Ciri, e încă pe urmele ei. Iar lumea e încă în război.

„Ca o vrajă foarte densă, un roman de Sapkowski este un amalgam de fantezie, referințe culturale și umor sec. Savuros!"
Time

„Universul *The Witcher* este unul dintre cele mai detaliate și atent explorate din *fantasy*-ul modern, plin de personaje complexe."
Barnes&Noble

ARMADA powered by NEMIRA

Cover art:
© Didier Graffet /
Bragelonne 2019

virtual project
NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-1013-2